

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"When the world
screams his
name, will he hear
the whispers of
her heart?"

ORION

THE IDOL effect

M. C. SAKALA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The Idol Effect

M.C Sakala

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Copyright© [2024] by [M.C Sakala]

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, Zambiya telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Contents

[Ayrıca](#)

[İçerik Uyarıları](#)

[Adanmışlık](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[1. Bir Dilek Tut](#)

[2. Pelerinler, Kalkanlar ve Kardeş Kavgaları](#)

[3. Kat ile Konstelasyonlar](#)

[4. Yazlık Ev](#)

[5. Park İkizleri Oradayken](#)

[6. Enigma](#)

[7. Hayalperestler](#)

[8. İdol Gözler](#)

[9. Tamamen Ortadan Kaybolma Sanatı](#)

[10. Haru ve Ben](#)

[11. Sadece Arkadaşız](#)

[12. Takılmak mı?](#)

- [13. Tatoos ve Kötü Ruh Halleri](#)
- [14. Beni Kan Lekesi Gibi İşaretledi](#)
- [15. Kötü Alışkanlıklar](#)
- [16. İnanmak İstiyorum](#)
- [17. Karşılıksız Sanatı](#)
- [18. Üç Kalbi Kırarak İçin](#)
- [19. Arkadaşlığımızı Mahvetmek](#)
- [20. Senin Hakkında Sevdiğim 10 Şey](#)
- [21. İdolleştir Beni](#)
- [22. Büyümek ve Uzaklaşmak](#)
- [23. Kızlar Gecesi ve Gizli Gerçek](#)
- [24. Yaşlanma Dönemi](#)
- [25. Bir Melek ve Bir Yıldız Kız](#)
- [26. Kelebek Etkisi](#)
- [27. Saç kesimi](#)
- [Tam sayfa görüntü](#)
- [28. Mutlu Yıllar KitKat](#)
- [29. Hayal Kırıklıkları ve Açıklamalar](#)
- [30. Sen ve Ben Tokyo'da](#)
- [31. Seven & Thandi, Denizci & Ben](#)
- [32. Kendi Başınasın Çocuk](#)
- [33. Mükemmel Model](#)
- [34. ISPY](#)
- [35. Seninle Hava Şartları](#)
- [36. Sen ve Ben, Her Zaman İçin](#)
- [37. Seni Tanıyorum](#)
- [38. Her Zaman Deniyoruz](#)
- [39. Fırtına Öncesi Sakinlik](#)

[40. Orion](#)

[Tam sayfa görüntü](#)

[41. Katayi Sitali Kimdir?](#)

[Tam sayfa görsel](#)

[42. Televizyondaki Çocuk](#)

[43. Taraftar Toplantıları & Derin Dalışlar](#)

[44. Senin Seçimin, Haru](#)

[Tam sayfa görüntü](#)

[45. Paralel Yaşamlar](#)

[46. Vedalarda Çok İyiyim](#)

[47. Geliyorum](#)

[48. İdol Etkisi](#)

[49. Bonus Bölüm](#)

[50. EPILOG](#)

[Tam sayfa görüntü](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Also by

M.C Sakala'nın diğ er eserleri

Nehrin Peşinde

OceanofPDF.com

Content Warnings

Öncelikle, bu romanın *on yedi yaşındaki ben tarafından yazılmış, kendi yayınladığım bir çalışma* olduğunu, kusursuz olmayacağını, orada burada birkaç hata olacağını, bunun kaçınılmaz olduğunu herkes için hayati buluyorum. İkinci olarak, bu hikaye şunları içerebilir

Bazı okuyucular için hassas olabilecek temalar ve sahneler. Her okuyucunun deneyimi kendine özgü olsa da, devam etmeden önce bilinçli bir seçim yapabilmeniz için önceden haber vermek istiyorum. Bu roman genç yetişkinlere yönelik olsa da, lütfen aşağıdaki gibi hassas konuları tartıştığını unutmayın:

Ruh sağlığı tartışmaları

keder/sevilen birinin kaybı

Karşılıklı bağımlılık

Düzensiz yeme

hafif müstehcen sahneler Din ve

Bilim söylemi

Lütfen okurken kendi sağlığınıza öncelik vermeyi unutmayın ve hikayeye kendinizi rahat hissettiğiniz bir şekilde yaklaşımdan çekinmeyin. Sizin ruh sağlığı ve güvenliği son derece önemlidir ve gerektiğinde duraklamak veya destek almak için ulaşmak sorun değildir. Bunlarla bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederiz

karakterler. Umarım onların hikayesi de benim için olduğu kadar sizin için de anlamlıdır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

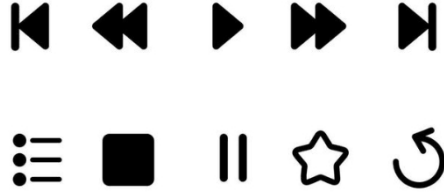
DEDİKASYON

*Nazik, güzel Zambiyalı kızlarım için, her fanatik kız için ve dünyanın
her yerindeki sokak çocukları için.*

OceanofPDF.com

Playlist

UniverseCity Spotify'da

Çarpışma - Stray Kids

Sessiz Çığlık - Stray
Kids

İtiraf etmekten nefret
ediyorum - Sokak Çocukları

Ayrılıyor - Sokak Çocukları

Portakal Suyu - Noah Kahan

Asla Gitmene İzin Verme - ROL
MODEL

Balo Kraliçesi - Plaj Tavşanı

Stranger - Ethel Cane (özellikle Gracie Abrams coverı) Love wins all
- IU

Senin hakkında - The 1975

Seninle değilse yaşamak değildir - The 1975 4th
of July - Sufjan Stevens

Süpernova aşkı - IVE+ David Guetta

Sailor Song - Gigi Perez
Forever Only - JAEHYUN
Sadece bizim bildiğimiz bir yerde -
Keane Ailesi hattı - Conan Grey
Küçük ucube - Harry Styles
Tüm hayaletlerim - Lizzy
McAlpine
Tavanlar - Lizzy McAlpine
Elliot'in Şarkısı - Dominic Fike+ Zendaya
F***kin Perfect - P!nk
Kendi başınasın çocuk - Taylor Swift
Ağustos - Taylor Swift
The Prophecy - Taylor Swift The
Bolter - Taylor Swift
Beni Böyle Sev - Sam Kim Story
Of My Life - One Direction

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Önsöz

"T Doğa bilimleri bardağından ilk yudum sizi bir ateiste dönüştürecektir, ancak bardağın dibinde Tanrı sizi bekliyor"
-Werner Heisenberg

Ben 1 Temmuz 2020'deki güneş tutulması sırasında, kafam bulutların üzerindeyken -kazıyın bunu, aklım uzaydayken- doğdum. Gelgitin çekilmesiyle ayın küçülmesi arasında bir zaman. Üzerimdeki gravür Çocukluk fotoğraf albümünde "bir yıldız doğuyor" yazıyor. Annem benim kelimenin tam anlamıyla mavi ayda bir doğacak türden bir kız olduğuma inanırdı. Böyle bir günde dünyayı şerefleştirmenin yansımalarını gerçekten hissetmem için yıllar geçmesi gerekti.

Bu dünya üzerinde yaşayan her canlının, sonsuzluğun devamı için varlığını tanımlayan belirli bir zaman dilimi olduğuna inanmaya başladım.

Bir tür kalıp oluşturan ve karakterlerini sonsuza dek şekillendiren an.

Bu olay benim için 13 Eylül 2026 tarihinde gerçekleşti. En sevdiğim şekerin kaybolması mı yoksa ağabeyim Khondwani'nin benimle dalga geçmesi mi, emin olamadığım bir konuda sinir krizi geçiriyordum. Ama çocukluk öfkesine kapılmış beni teselli etmek imkansızdı.

O gece balkonda durdum ve St Ambrose Katedrali'nin alev almasını izledim. Ve inancımın da onunla birlikte küle dönüştüğüne tanık oldum. Gözün görebildiği kadarıyla benim adıma bir kurtuluş yoktu, sadece krallıklar üzerime çöküyordu. Bu nedenle en uzun süre bunun benim hatam olduğuna inandım. Ne kadar gülünç görünse de, altı yaşındaki bir kız çocuğu için bu, duygularını tamamen dağıtmak için yeterli bir nedendi. Bir daha hiçbir duygunun beni yenmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Her zaman gökyüzündeki yıldızlarla aramda bir bağ hissettim, dini bir bağ değil ama daha çok fantastik bir cazibeleri vardı. Çocukken bile gecenin karanlığından ve karanlıkta gizlenen yaratıkların fısıltılarından korkmazdım. Üstümdeki küçük ışıklar beni aşağıdaki herhangi bir şeyden korkmayacak kadar büyülüyordu. Belki de bunun nedeni, sadece yukarıdan izlemenin ve bir kez olsun her şeyin merkezinde olmamanın nasıl bir his olduğunu bilmeyi ısrarla arzulamamdı.

Uzun bir süre boyunca, ağabeyim Khondwani en iyi arkadaşıma en yakın olan şeydi. Benden bir yaş büyüktü ve beni avucunun içi gibi tanırdı.

Varlığımın kıvrımları ve dönüşleri hakkındaki en önemsiz küçük ayrıntıları biliyordu; *The Breakfast Club*'ın en sevdiğim film olduğunu ve John Hugh'un yaşayan ya da ölü, birlikte akşam yemeği yemek istediğim tek kişi olduğunu biliyordu.

En sevdiğim astronotun Kalpana Chawla olduğunu biliyordu çünkü o uzaya giden ilk Hintli kadındı ve bunu *iki kez* yaptı. Çayımda iki çay kaşığı şeker sevdiğimi ve kahvenin tadını hiç sevmediğimi biliyordu. Khondwani'nin bildiği bir şey varsa, o da benim.

Zambiya'nın şirin kırsal şehri Ndola'da Nasilele ve Ezekiel Sitali'nin çocuğu olarak dünyaya geldim, en yüksek raftaki kar küresinin içinde iki küçük cam heykelcik. Gençlikten delirmişlerdi, onu ballı ambrosia gibi yudumluyorlardı, hatta belki de çok fazla hırslıydılar, çok gençtiler. Annem ve babamın, NASA tarafından keşfedilen ve ufukta bir yerine iki güneşin battığı Kepler-16b gibi bir dünya olduğuna inanmak istiyorum. İki varlığın nasıl bu kadar sadık bir şekilde bir arada yaşayabildiğini her zaman çok tuhaf ama sürükleyici bulmuşumdur. Bazen ben

İkisinin o kar küresinin içinde, camdan bir şatonun içinde dans ettiklerini ve belki de dönmeyi hiç bırakmadıklarını düşündü.

On bir yaşına kadar bildiğim tek şey Ndola'daki evimdi; ilkbaharda verandanın önünden süpürülen leylak jakaranda çiçekleri, annemin saçına mukule (mısır örgüsü) ördüğü nemli Ekim başı yaz öğleden sonraları Babam ve Khondwani yıllık Bağımsızlık Günü şenlik ateşimiz için mangalı hazırlarken. Öğle güneşinde parıldayan Kafubu Nehri boyunca uzun yolculukları, gururlu balıkçıları ve yakındaki çiftçilerin hasatlarını toplamalarını izlemeyi biliyordum. Babamla birlikte okuldan eve dönerken aldığımız ızgara mısır koçanlarını ve Pazar sabahları giydiğimiz cızırtılı kilise kıyafetlerini bilirdim. Her şeyi çok iyi hatırlıyordum.

Babamın dünyaca ünlü bir müzik yapımcısı, Sitali Records adlı zengin bir yetenek bulma ve prodüksiyon şirketinin sahibi olduğunu söylemenin mütevazı bir yolu yoktu. Bir hevesle, bir hayalle hayatlarımızı toplayıp Seul, Kore'ye taşındık ve babam burada dünyanın en başarılı müzik şirketlerinden biri olarak bilinen Afrobeats'ten rock'a, elektrodan Kore popuna kadar her türde uzmanlaşan dünyanın hanedanları. Afrika ve Avrasya'nın en büyük müzisyen ve gruplarından bazıları Sitali Records ile anlaşmıştır.

Bu, lise hayatım boyunca neden evde eğitim gördüğümü ve benim yaşımdaki çocuklarla neden çok az ya da hiç sosyal etkileşimim olmadığını açıklamaya yeter. Tanıdığım diğer çocukların çoğu Zengin ve ünlülerin kızları, oldukça gösterişli olmalarına neden oluyor.

Ağzınızda altın kaşıkla büyüdüğünüzde gümüş bile yetmiyor. Bu nedenle tek başıma ya da ailemle vakit geçirmeyi tercih ettim.

Benim hakkımda bilinmesi gereken tek bir şey vardı, o da müzikten tamamen nefret ettiğimdi. Babamın yeteneğim ve sözde bariz potansiyelim konusundaki ısrarlarına rağmen, müziğe en ufak bir ilgi bile duymadım. Radyoyu duyduğumda kapatırdım. Khondwani televizyonu müzik kanalına çevirdiğinde odadan çıktım. Sahip olduğum tek sebep

kulaklık ve hoparlörleri ilk olarak YouTube kanalım Konstilations With Kat sayesinde edindim. Henüz 14 yaşındayken açmıştım.

yaşındaydım. Bu benim dünyadaki en sevdiğim ve en değerli şeydi. Çok fazla abonesi olmayabilirdi ama orada bir yerlerde, belki de gerçekten çok uzaklarda birilerinin beni dinlediğini bilmek bile - işte bu

Tek istediğim buydu. Duyulmak ve anlaşılmak. Belki bir gün daha fazla insan beni dinler.

Yaz başlamadan önce Kyoto Üniversitesi'ne başvurdum. girebileceğimi umuyordum. Hayatım boyunca fizik alanında zeki olduğum için kendimle gurur duydum. Biyoloji, tarih ve hatta coğrafyada en iyisi olmayabilirdim ama astronomi beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Dünyanın en iyi astronomi üniversitelerinden birine kabul edilmenin hayatımı değiştirecek, dünyamı ekseninden oynatacak bir deneyim olacağını düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Bir zamanlar denizi o kadar çok seven bir çocuk tanırdım ki orada kalmak isterdi. On sekiz yaşma bastığım yaz, sonunda gökyüzünü öptüğüm yazdı, Yazın yıldızlara dokundum ve o insanla çarpıştım.

benim için her şeyi değiştirdi. Ben dünya isem, o da benim eksenimde dönen aydı. Ay'ın, gezegenimizin dönerken yaptığı yalpalamayı azaltarak Dünya'nın iklimini dengelediği bilinen bir gerçektir. Benim için yaptığı da buydu.

Düşüyordum ama o beni sabit tuttu. Ay Dünya'yı daha yaşanabilir bir gezegen yapıyor, tıpkı beni daha iyi bir insan yaptığı gibi - ya da buna oldukça yaklaştığı gibi. Bana asla başımı bulutlardan kaldırmamı söylemedi; bir merdiven inşa etti ve benimle birlikte yukarıya doğru süzüldü. Tıpkı benim ona asla kıyıya geri yüzmesini söylemediğim gibi. Onun her ifadesinde boğuldum.

Bilmeniz gereken ve belki de benim hikâyem için hayati önem taşıyan bir şey var, o da annemin ölmüş olması. Yedi yılı aşkın bir süredir ölü. Liseden mezun olduğumu görme şansı hiç olmadı, beni acınası ev okulu balo elbisemle hiç görmedi, bir kadın olduğumu hiç izlemedi. O uzun süre hastaydı ve bu yüzden öldü. Hayatın sonucu böyle. Sizi bunlarla sıkmak istemem.

Bu bizim hikayemiz, bir yaz sırrı, bir tür zalimce aldatma olarak başlayan şeyin, interneti kıran ve dünyayı etkileyen bir bağlantıyı nasıl tetiklediğini anlatıyor. Altın çocuk ve zamanda donmuş kızın hikayesi. Sailor ve benim hikayem.

Son olarak, böylesine tehlikeli ve esrarengiz bir hikaye için en doğru anlatıcı olmayabileceğim için şimdiden özür dilerim. Bu, *benim* gözümünden hikayemiz, başıma geldiğini hatırladığım şey ve bunun karakterimi nasıl tanımlayacağı gelecek yıllar. O yazın sonunda başımıza gelenlerin karmaşıklığını otomatik olarak kavrayabilmeniz için bunu sadece sözle yapamam. En başından başlamalıyız.

2038 yazı, gökyüzündeki tek yıldızın ben olmadığımı fark ettiğim yaz...

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

Bir Dilek Tut

O u hikaye yaz tatilinden bir hafta önce, gece yarısı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda başladı.

Şehrin çılgın ve teknik renkli gece hayatından uzaklaşırken neon ışıkları ve yüksek sesli konuşmalar duyularımı sardı. Kör edici gökkuşağı ışıklarından gözlerimi kısıtım ve kargaşadan korunmak için gürültü önleyici kulaklıklarımı taktım. Şehrin ucsuz bucaksız genişliği platin yapraklar halinde lacivert benekli gökyüzüne doğru evriliyordu. Etrafımdaki insanların zihinlerinde sıcak bedenler için kaçınılmaz bir parazit çınılıyordu, ama beni iten onların soğuk ölü gözleriydi. Belki de artık Itaewon'un doyumsuz gece hayatının aldatıcı cazibesine karşı bağışıklık kazanmıştım.

Gökyüzü lacivert ve griden oluşan kalın bir örtüye bürünmüştü. Gök gürültüsü ve şimşek gökyüzünde çitirdayarak şehri elektriklendirirken, çelik gibi fırtına bulutları protesto edercesine inliyordu.

Kaldırımda, oldukça zeki ve büyüleyici platonik arkadaşım Khadeeja'nın yanında durdum. Zengin esmer teni ve iri kahverengi geyik gözleri ay ışığının yansımada neredeyse parıltıyor gibiydi. Başörtüsünün ipek leylak rengi kumaşı yüzünün çerçevesini sarıyor ve cep telefonunun yanıp sönen ışıklarına gülümsüyordu. Bir şekilde beni kendisiyle ve çocukluk aşkı olan ve o zamandan beri birlikte oldukları nişanlısı Khalid'le çıkmaya ikna etmeyi başarmıştı. Ev okulu sınıflarımızda tahammül edebildiğim tek insanlar o ve nişanlısıydı. Geri kalanlar ayrıcalıklı gösterişçi pisliklerden oluşuyordu.

Ama Khadeeja ve Khalid asla... Ebeveynleri Orta Doğu'nun en büyük ihracat şirketlerinden ikisine sahipti ve yine de her zaman bir köy yolu kadar mütevazı kaldılar.

"Neden burada olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın Deeja?" İnledim, etrafıma bakındım ve konfor alanımın çok dışında olduğumu fark ettim.

Deeja kollarını coşkuyla havaya kaldırarak, "Çünkü iki hafta önce mezun olduk ve bir kez olsun kutlama yapıp eğlenmemiz gerekiyordu," dedi.

"Bir gece kulübüne gittik," diye hatırlattım ona.

"Evet, gittik," diye onayladı.

"Sen ve Khalid içki bile içmiyorsunuz!" Güldüm.

"Doğru, ama her ihtimale karşı, siz eğlenirken size eşlik etmek istedik," diye ısrar etti, başkalarında pek rastlanmayan türden samimi bir duygusallıkla.

"Nerede şimdi bu adam?" Etrafıma bakınarak sordum ama gözlüklerimi takmadığım için gözlerim bir yarasa kadar kördü.

"Hannam-dong'da oturduğumuz için bize taksi çağırmaya gitti, unuttun mu?" diye işaret etti ve ben de farklı semtlerde oturduğumuzu hatırlayarak başımla onayladım.

"Sen öcü değilsin. Sanki kelime dağarcığının bir parçasıymış gibi böyle rahatça çağrı yapamazsın." Alay ettim. "Çok tuhaf birisin."

"Tuhaf olan ben miyim?" Gürültü önleyici kulaklığımı işaret ederek soluk soluğa kaldı. Bir elimi kalbimin üzerine koyarak acıyı taklit ettim.

"Ah. Gardiyanlarımı bu işe karıştırma," diye düşündüm yumuşak bir gülümsemeyle. "Siz benden sadece iki yaş büyüksünüz." Ona gözlerimi devirerek baktım.

Sinir bozucu.

"Ve çok daha olgun, Katayi, olgunluğu unutma," diye araya girdi Khalid, onun maskaralıklarına alışık olmasaydım beni ürkütecek bir şekilde arkamızdan sinsice yaklaşarak.

"Deeja, arkadaşın neden bir dizi filmdeymiş gibi davranmakta ısrar ediyor? *Hammer Korku Evi* mi?" Alaycı bir tavırla, onun varlığını görmezden gelerek sordum. "Arkadaş mı?" diye alay etti, elini kaldırıp üzerindeki altın bandı gösterdi

"Bana hakaret ediyorsun."

"Ve beni düpedüz kızdırıyorsun." "En iyi arkadaşımı çaldın!" dedim.

"Orada dur bakalım. Bir, onu ilk ben tanıdım ve iki, onu ben çalmadım. Neredeyse senden kaçıyordu!" Khalid düşünceli bir şekilde sakalını kaşıyarak itiraz etti.

"Siz ikiniz didişen çocuklar gibi kavga etmeyi bırakacak mısınız?" Tam önümüze bir taksi yanaştığı sırada Khadeeja inledi.

"Hayır," dedim gülümseyerek ve o da gözlerini devirerek beni yanağımdan öptü.

"Senin için de bir taksi çağırabilir miyiz, ya da istersen geceyi benim evimde geçirebilirsin?" diye sordu bana, gözleri endişeyle parlıyordu.

"Hayır, sorun değil. Trenle gitmeyi tercih ettiğimi biliyorsun," diyerek onu ikna ettim ama hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Artık geç oldu. Yalnız kalmak tehlikeli olabilir."

O günden önce uzun zamandır gece hayatının içinde gizleniyordum. O sokakları avucumun içindeki çizgiler gibi biliyordum; haritayı ezberlemiştim ve yeterince sık keşfetmiştim.

"Geç kalacağız. Siz kızlar iyi misiniz?" Khalid taksiye binip camı açarak sordu.

"Hemen geliyorum habibi, bana bir dakika ver!" diye seslendi gürültünün içinden ona. "Eve sağ salım döndüğünde beni ara, tamam mı?"

"Hadi ama Deeja, biliyorsun ben-"

"Bana söz ver, afdil sadık?" diye ısrar etti, nazik ellerini omuzlarıma koyarak.

"Söz veriyorum, şimdi git, yoksa Khalid muhtemelen seni kaldırımda mahsur bırakacak," diye şaka yaptım ve gök gürültüsü gökyüzünü parçalayıp amansız bir yağmur getirirken gözleri ani bir alarla açıldı.

Sadece tenim kanımın sıcaklığını yansıttığı ve içimdeki alev çok şiddetli yandığı için yağmurun kemik ürpertici olduğunu fark ettim.

Soğuk. Doğanın teatral dansını takdir ederek gözlerimi kapattım. Tam o sırada Khalid arabadan indi ve ceketini Khadeeja'nın omuzlarına attı. Ellerini Halide'nin ellerinin üzerine koydu ve Halid ona öyle bir gülümsedi ki Halide'yi yerde bir su birikintisi gibi bıraktı.

"Bin ya hayati, üşüteceksin." Onu arabaya bindirirken yumuşak bir sesle konuştu. Khalid de binmeden önce bana baktı. "Onu asla bırakmam." dedi ve ben de şakacı bir şekilde gözlerimi devirerek karşılık verdim.

"Biliyorum, ezik," diye ona güvence verdim ve sonunda arabaya binip gitmeden önce sessizce başını salladı.

Onu asla terk etmeyeceğini *biliyordum*.

Sırt çantamdan şemsiyemi çıkardım ve sağanak yağmurdan korunmak için başımın üzerine açtım. Halid'in Hatice'yi koruduğu gibi ben de her zaman kendimi korudum. Şemsiyemi kendim taşımak zorundaydım çünkü hiç kimse benim için taşımadı. Onlara asla izin vermezdim. Her zaman kendime güvenmek için elimden geleni yaptım.

Belki de annemi bu kadar genç yaşta kaybetmem, kendime gerçekten bakılmasına izin vermememde başrol oynadı.

Ürkütücü bir şekilde neredeyse tamamen boş olan istasyonda gece yarısı trenini bekledim. Öyle ki ayak seslerim peronun lekeli fayanslarında yankılanıyordu. Gürültü önleyici kulaklıklarımı çıkarma fırsatı buldum, ancak tam bunu yaptığım sırada bir adam ayaklarının dibinde duran açık bir kutuda bozuk para olmadan keman çalmaya başladı. Kulağımı tırmalayan ses karşısında hayal kırıklığı içinde inledim. Belki bir başkası için kemanın sesi melodik, hatta katlanılabilir gelebilirdi. Ama benim için tozlu, eski bir kara tahta üzerindeki tırnak sesinden farksızdı.

Oturduğum yerden kalktım ve cebimden 5000'lik bir banknot çıkararak ona yaklaştım. "Durman için sana ödeme yapabilir miyim?" Sessizliği taklit etmek için parmağımı dudaklarımın üzerine koyarak teklif ettim.

"Evet, tabii ki, bu benim yaklaşık yirmi dakikalık sessizliğimi satın alacak!" diye cevap verdi, parayı tereddüt etmeden aldı, ne de olsa pazarlık pazarlıktı, kendisiyle oldukça gurur duyuyordu. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Bana teşekkür etme. Sadece sessiz ol, teşekkürler." Israr ettim ve uzaklaştım.

Tam o sırada metal üzerindeki tekerleklerin sesini duydum ve gümüş renkli elektrikli tren önümde durdu. Kapılar açılırken derin bir nefes aldım. Perondan trene adımımı attım, tamamen yalnızdım ve ilk kez bir trende yalnız başıma kalıyordum. Buna aldırmadım. Elbette, yalnızlığımdan zevk alıyordum.

Arka tarafta, pencere kenarında bir yere oturdum ve fırtınalı gökyüzünde şimşeklerin çakışını izledim. Pencerede buhar birikti ve ben soğuk camın üzerinde desenler çizdim. Tam o sırada diğerlerinden çok daha parlak yanan tek bir yıldız dikkatimi çekti. Samanlıktaki bir iğne gibi göze çarpıyor, bakışlarımı deliyor ve dikkatimi talep ediyordu.

Üstümdeki pencereyi kaydırarak açtım ve gökyüzüne baktım. Tam o sırada yıldız mavi denizin üzerinde dans etmeye başladı, tıpkı bir balerinin sahnesinde dans etmesi gibi, tıpkı bir çakıl taşının akarsu üzerinde sekmesi gibi. Tamamen ve bütünüyle büyülenmişim. Elimde olmadan ağzımın kenarları gülümsemeye başladı. Tren durduğunda kendimi şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi hissettim. Bir ışık gördüm ve sağanak yağmurda dışarıda duran bir çocuğu fark ettim. Elektrik mavisi bir yağmurluk giymişti ve kadifemsi kuzguni saçlarını zar zor örtüyordu.

Elinde bir fotoğraf makinesi vardı, bana doğru tutuyordu, parmağı deklanşör düğmesini buluyordu - görünüşe göre benim bir fotoğrafımı çekmişti.

Eğer onun tarafından çok fazla büyülenmemiş olsaydım ya da toplum içinde fotoğrafımın çekilmesine alışkın olmasaydım, biraz üzölmüş ya da kafam karışmış hissedebilirdim. Daha sonra tamamen kaybolmadan önce kayan yıldızın fotoğraflarını çekmeye devam etti. Bana tekrar baktığında hemen irkildim ve trenin penceresini kapattım. Merakla başını eğdi ve trene yaklaşmaya başladı. Derim buz tuttu ve nefes alış verişim yoğunlaştı. Boynunda varlığını kutsayan altın bir haç taşıyordu.

Gözleri inkar edilemez bir şekilde görmezden gelemeyeceğiniz türdendi. Odaklanmanızı talep ediyor ve sizi rehin alıyor, sizi kendilerine bağılıyor ve asla gitmenize izin vermiyorlardı. Opalesan, hatta köşeliydiler. Sol gözü koyu kestane kahverengisiydi, üzerinde alaca benekler ve altın damlacıkları vardı. Sağ gözü ise berrak bir griydi, bana fırtına öncesi gökyüzünü anımsatıyordu, fesatlığa gebe ama kusursuz bir sakinlikteydi. Yağmurdan sırlıslık olmuştı, doğanın lütfuyla sırlıslık olmuştı.

BİR DİLEKTE BULUNDUN MU? Nefesini kullanarak oluşturduğu sisin içine tersten yazdı, böylece deşifre edebildim.

MUCİZELERE İNANMIYORUM, diye cevap yazdım, ona gözlerimi devirerek.

NEDEN? O yazdı.

NEDEN BENİM FOTOĞRAFIMI ÇEKİYORSUN? Kızgınlıkla sordum ve bana alaycı bir gülümseme fırlattı, özgünlük yayan ve onunla birlikte gülümsemek istemenize neden olan türden.

YILDIZLARA BAKIŞINI SEVİYORUM, diye yavaşça yazdı ve beni gökyüzünü izlerken izlediği gerçeğiyle ağızım kurudu, zihnim beni büyüleyici bulduğu fikriyle inançsızlıkla büküldü.

YILDIZLARI IZLE, BENİ DEĞİL. AYNI
DENEYİM.

LANET OLSUN SANA.

BİR DİLEKTE BULUN, YILDIZ KIZ, diye önerdi, sonra parmağı sisi bir kez daha izlemeden önce durakladı, BELKİ SİZİN İÇİN DE KÜÇÜK BİR MUCİZE VARDIR.

Tam bir insan kalabalığı istasyona yaklaşmaya başladığında, bakışları sıkıntılı göründü ve kapüşonunu gözlerinin üzerinden kaldırarak el salladı ve tıpkı kayan yıldızın fırtınanın gözüne yaptığı gibi kayboldu.

Kendimi o gece yaptığım şeyi neden yaptığımı hatırlayamaz halde buldum. Belki de bu dileği neden dilediğime dair ilahi bir açıklama vardı. Şunu açıkça belirtmek gerekir ki, ben, Katayi Sitali, bırakın yıldızların kayma gücünü, mucizelere bile inanmayan bir gerçekçi, bir entelektüeldim. Ama o gece içime tarif edilemez bir şey doğdu ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes almamın ve gökyüzüne doğru fısıldamamın tek nedeni buydu:

"Bir yıldız olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum, aynı anda hem parlak bir şekilde yanmak hem de tutuşmak."

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Pelerinler, Kalkanlar ve Kardeş Kavgaları

Mermer tezgahın yanındaki bar taburesine oturup Khondwani'nin kahvaltı için krep yapmasını izledim. Krepleri severdim, özellikle de çikolata parçacıklı olanları.

Hayatımı kurtarmak için nasıl yemek yapılacağını bilmemem çok büyük bir utanç. Bu yüzden kardeşim hep mutfakta olmak zorunda kalırdı. Yine de aldırmaıdı. Khondwani birçok şey yapardı ama asla şikâyetçi olmazdı. O zamanlar yaz tatilinden sonra aşçılık okuluna gitmeyi planlıyordu. Babamızın tek yapması gereken bir parmak sallamaktı ve dünya üzerindeki en prestijli mutfak sanatları okullarından biri olan Paris'teki Le Cordon Bleu'de bir yer bulacaktı. Çocukluğumuzdan beri bu onun hayaliydi.

Khondwani'nin bilge kestane rengi gözlerinin altında bir parça krep hamuru vardı, babamın gözleri. Saçları, yıllar önce Ndola'daki evimde annemin bana öğrettiği şekilde düzgünce örülmüştü. Bu kas hafızasıydı, vücudunuzun fiziksel olarak unutamayacağı türden bir şeydi. Öyle bir şeydi ki, hafızamı tamamen silmeye çalışsanız bile kalıntıları yine de kalırdı.

Lezzetli görünen, tatlı kokulu krepleri tabağıma koydu ve *Ratatouille*'deki şeflerden biriymiş gibi nazikçe eğilerek bana doğru kaydıldı. Gözlerimi tabağa diktim ve bir şeyin eksik olduğunu fark ettim.

"Bir şey mi unuttun?" İnce bir hatırlatma olarak sordum. Ani hafıza kaybının bende hafif bir kızgınlık uyandıran bir gösterisini yaptı. Sonra önlüğünün arka cebinden bir şişe akçaağaç şurubu çıkardı ve içtenlikle güldü.

"Asla unutmayacağımı biliyorsun!" dedi, ben yüzümü ellerimin arasına gömerken o kreplerimin üzerine şurubu gezdirmeye başladı. "Tam istediğin gibi gülen bir suratla."

"Her zaman gülümsediğim için mi?" Plastik bir gülümsemeyle karşılık verdim ve önlüğünü kaldırdı.

"Evet, sevgili kardeşim, çünkü sen de bir şakacı kadar sık gülümsüyorsun" diye alay etti. Ağzıma bir lokma attım ve ona baş parmağımla onay işareti yaptım.

"Benim bir tür çizgi film kötü adamı olduğumu mu ima ediyorsun?" Ona hatırlattım, "Umarım Batman seni kurtarmak için orada değildir."

"Burada fikir beyan etmeye hakkınız yok, DC yerine Marvel'ı tercih ediyorsunuz." Alay etti.

"Peki bunun nesi yanlış?" Bir yönetim kurulu toplantısındaymışım gibi ellerimi masaya koydum, "Yenilmezler, Aquaman filmlerinin hepsini utandırıyor."

"Nefes nefese, benim yanımda böyle bir küfür etmeye cüret etme, ironman'i suicide squad'a tercih etmek içler acısı bir seçimdir." diye karşı çıktı ve ben bir kahkaha attım. "Hadi ama Tayi, şimdi ne olacak?"

"Gerçekten orada oturup bana Adalet Birliği'nin Yenilmezler'den daha iyi olduğunu mu söyleyeceksin?" Güldüm ve inanamayarak başımı salladım. "Hayal görüyorsun."

"Yenilmezler ne işe yaradı ki? Adalet Birliği kelimenin tam anlamıyla gezegeni düzenli olarak kurtarıyor. Superman tek başına onların sorunlarının yarısını halledebilir."

"Evet, çünkü Süpermen aşırı güçlü. Çok sıkıcı! Yenilmezler ilişkilendirilebilir. Mücadele ediyorlar. Onlar da insan, yani çoğu."

"İlişkilendirilebilir mi? Onlar milyarderler, süper askerler ve İskandinav tanrıları! Adalet Birliği'nin gerçek bir derinliği var. Batman tüm takımı taşıyor ve onun güçleri bile yok."

"Aynen öyle! Batman sadece süslü bir kemeri olan zengin bir adam. Demir Adam'ın en azından karizması ve gerçek teknoloji becerileri var." Sırıttım.

Khondwa dramatik bir şekilde göğsünü sıktı. "Yarasa'ya böyle saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin? DC'nin hâlâ ayakta olmasının sebebi o."

"O zaman belki de DC oturmalı," diye takıldım. "Marvel filmleri domine ediyor ve popüler kültür."

Tabakları lavaboda durulayarak alay etti. "Filmler her şey değildir. Gerçek hikâyeler çizgi romanlardadır ve DC'nin onlarca yıllık ikonik hikâyeleri var. *The Killing Joke*'u hiç duydunuz mu? Ya da *Kingdom Come*'i?"

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. Marvel'ın hikâyeleri de aynı derecede ikonik. *İç Savaş* mı?

House of M? Devam etmeme gerek var mı?"

"Tam bir Marvel hayranısın," diye suçladı başını sallayarak. "Sen ve Tony Stark muhtemelen kendini beğenmiş ukalalar için bir kulüp kurardınız."

"Bunun bir hakaret olması mı gerekiyor? Sen bir DC fanatığısin; bu kadar laf yeter."

"Hey, DC hayranı olmakta yanlış bir şey yok. Wonder Woman gerçek bir tanrıça ve filmini ilk izlediğinizde Gal Gadot'un gelmiş geçmiş en havalı şey olduğunu düşündünüz."

Utanç içinde yüzümü kapattım. "*Wonder Woman*'ı bu işe karıştırma; o senin küçük tartışmaların için fazla saf."

Khondwa öyle bir güldü ki gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. "Mwali tumpa sanafye iwe." *giderek aptallaşıyorsun,*

"Aptal olan sensin," diye karşılık verdim, tam o sırada babam kravatıyla boğuşarak mutfığa girdi.

"Katayı, diline dikkat etmen konusunda ne demiştin ben?" Babam tabağımdan bir krep çalarak azarladı.

"Bu benim hatam değil. Khondwa her zamanki gibi can sıkıcı davranıyor ve Yenilmezler'in Adalet Birliği'nden daha iyi olduğunu kabul etmeyi reddediyordu."

"Yine Marvel ve DC hakkında mı?" Babam araya girdi ve ben de kollarımı kavuşturdum, birazdan olacıklardan korkuyordum.

"Şey, evet, ama-" Khondwa başladı.

"2036'daki meşhur Batman ve Iron Man karşılaşmasından sonra süper kahraman tartışmalarını yasaklamamış mıydık? Hani şu kırık bir sandalye ve gözyaşlarıyla biten?"

"Evet," diye homurdandım, "ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *ben* kazanıyordum!"

"İşte benim kızım." Beni tebrik etti, sonra benimle özel tokalaşmamızı yaptı; elini biraz daha tuttum ve gözlerinin içine baktım; atata'ya gerçekten hayranım. (*Baba*)

Khondwani ona "Şef Ayuzawa sana İngiliz kahvaltısı hazırladı, ısıtıcıda," dedi. "Şu yeni grup DreamDay ile anlaşman nasıl gidiyor?"

"Mükemmel, aslında. Ancak ne yazık ki dansçılarından biriyle sahneye çıkamayacaklar çünkü o seçilemedi," dedi babam ve konu açılınca yüzümü buruşturdum.

"Neden seçilemedi?" Khondwani tezgahın üzerine eğilerek merakla sordu.

"Odaklanmamıştı. Çok fazla adım kaçıırıyordu ve diğer dansçılara ayak uyduramıyordu, onları yavaşlatıyordu, anlıyor musunuz?" Babam açıkladı.

Rahatsızlığımı bastırmak için elimden geleni yaparak gözlerimi devirdim. "Ya da belki sadece bir insandır ve kötü bir hafta geçiriyordur?" Buzdolabından bir elma aldım ve kocaman bir ısırık attım.

"Sektörde bırakın kötü haftaları, kötü günlere bile yer yok. Ya her şeyinizle bu için içindesinizdir ya da dışındasınız. Dışarıda yer kapmak için yalvaran o kadar çok yetenekli çocuk var ki, eğer tökezlersen, dışarıda kalırsın. Bu kadar basit," diye uyardı babam ve acı gerçeği söylediğini bilsem de yine de içime sinmedi.

"Ah oh, tata, şimdi de sen başlattın; ben gidip oyun odasına sığınacağım," diye tahmin etti Khondwani yüz ifademi okuyan geniş gözleriyle.

"Ama bu o kadar basit *değil*. Evet, iş ahlakı önemli ama insanlığa da yer bırakmalısın," diye ısrar edince babam küçümseyerek güldü ve elini omzuma koydu. "Sektör çok talepkâr - tüm bu K-pop idollerinin aşırı çalışmasına ve her zaman bitkin olmasına şaşmamalı.

Onlara gerçek anlamda put denmesi meselesinden bahsetmiyorum

bile-" "Onlara put deniyor çünkü insanlar onlara saygı duyuyor ve onlar

örnek teşkil etmeleri gerekiyordu. Eğitim ve çıkış için çok çalışıyorlar ve bu nedenle hak ettikleri unvanı alıyorlar. Bu endüstri Batı müzik endüstrisine benzemez; tesadüfen ya da şans eseri ünlü olamazsınız.

Kendi başınıza, sizi destekleyecek ve sadece Kore'ye değil dünyaya açacak bir şirkete ihtiyacınız var." Babam söylemişti.

"Onlar idol değil, günün sonunda onlar sadece insan," diye hatırlattım ama başını salladı.

"Hâlâ çok gençsin. Daha on yedi yaşındasın. Büyüdüğünde anlayacaksın, hatta kardeşin gibi bazen beni işe kadar takip edersen belki daha da çabuk anlayacaksın - aile işi hakkında bir iki şey öğreneceksin."

Elini silktim ve hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Mmm, sinifuna." *İstemiyorum.* Derin bir nefes alarak duygularımı topladım. "Baba, bunu daha önce de konuştuk, defalarca. Müzikle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum; müzik dinlemekten hoşlanmıyorum. Sektördeki idollerle takılmayı sevmiyorum. Onlar gösterişçi ve sıkıcı. Ve son olarak, YouTube kanalımla meşgulüm. Bunu *biliyorsun.*"

"Bir gün atlatacaksın," dedi umut dolu gözlerle. Benim gözlerim de eskiden böyle bakardı. Ona karşı hâlâ mutsuzdum ama yine de kravatını düğümlemeyi bitirdim. "Niziba ifyofine." *Bunu biliyorum.*

"Benim zavallı bilgisiz saf babam, lütfen bu sığ hayalini bırak. Kalbim her zaman uzayda olacak," diye düzelttim ve bana alaycı bir gülümseme verdi.

"Kanalını senin için tanıtmama izin vermelisin, mwana wangu. Tüm platformlarda anında hit olur. Bir yıldız olmak için doğduğunu biliyorum, keşke sana yardım etmeme izin versen-" diye öneride bulundu ve sözleri annemin sözlerine o kadar çok benziyordu ki içimde derin bir sinire çarptı.

"Leka efyo." *Kes şunu.* "Yardımlarını istemiyorum. Bu *benim* projem. Her şeyin bana olduğu gibi gelmesini istiyorum, sen manipüle ettiğin için değil. Şimdi yukarı çıkıp siz ucubelerden saklanacağım."

"Seni seviyorum. Yemekte görüşürüz!" Merdivenleri çıkmaya başladığımda babam seslendi. Gülümsediğimi görmesine izin vermedim.

"Her neyse, güle güle!" Tekrar seslendim ve odamda kayboldum.

Yatak odam benim güvenli yerim, tüm evrendeki en kutsal alanımdı. Youtube videoları çekmek, podcast kaydetmek, uzay araştırmaları hakkında okumak ve yıldızlara bakmak gibi en sevdiğim şeyleri yaptığım yerdi. Bu nedenle onu size en ince ayrıntısına kadar anlatmam önemliydi.

Tavan, güneş sistemini gösteren bir tür serap gibiydi. Tavana baktığımda dünyadan Plüton'a kadar tüm Samanyolu'nu ve aradaki her şeyi görebiliyordum. Ayrıca, sentetik versiyonuna bakmaktan sıkıldığımda doğal gökyüzünü ortaya çıkarmak için şeffaf cama geri çekilebiliyordu. Duvarlar bebek mavisiydi, o kadar soluktu ki ilk bakışta beyaz olduğunu sanırdınız. Kristal boncuklarla tavana asılmış, böylece yerden havalanan bir orta boy yatağım vardı; yatağın altından ince bir perdeye doğru inen bir kaydırak. Benim uzay odama açılan yol buydu. Altında henüz okunmamış raflar dolusu kitap, tüm *Star Wars* filmlerinin posterleri ve sakinleştirici loş mavi ışıklar vardı.

Köşede hologram bilgisayarımın, tabletimin, televizyonumun ve monitörümün bulunduğu L şeklinde bir masam vardı. Hepsi birbiriyle uyumlu gümüş rengindeydi. Mikrofonum ve ses kurulumum da öyle. Masamın yanında güneş sistemimizdeki tüm gezegenlerin maketleri duruyordu. Bir düğmeye bastığımda mevcut iklimi, değişen hava durumlarını ve her biri hakkında özel bilgileri görüyordum. O günkü programa göre Venüs'te sıcaklık yaklaşık 824 Fahrenheit derecedeydi ve bu sıcaklık kelimenin tam anlamıyla kurşunu eritecek kadar sıcaktı; Venüs kuru bir gezegen ve su olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Yüzeyindeki hava basıncı Dünya'dakinin 90 katından fazla, yani hayır, Venüs'te yaşam belirtisi yok... bildiğimiz kadarıyla.

Yatağımın altından sürünerek Khondwani'nin gizli inim dediği yere girdim, bu düşünce beni güldürdü ama aynı zamanda kaç gözde hikâyenin kötü adamı olduğumu merak etmeme neden oldu. Önümüzdeki yazın sonunda onun gözünde kötü adam olup olmayacağımı sık sık merak ediyorum... belki de hep öyleydim.

Hayatı boyunca bir gün bile tozlanmamış olan eski çocukluk fotoğraf albümümü çıkardım. Anıların ölmesine asla izin vermedim. *Bir yıldız doğuyor*, yazıyordu. İlk sayfayı çevirdim ve tıpkı ona benzeyen bir meleğin kollarında kıvrıkcık saçlı yeni doğmuş bir bebeğin holografik bir fotoğrafıydı. Melek beyaz altın bir yıldız kolye takmıştı, şu anda bileğimdeki bilezikte de aynı tılsım vardı. Kalbimin göğsümde iki kat şişmeye başladığını ve göğüs kafesimi zorladığını hissettim. Annemin anısı bana kendimi hissettiren tek şeydi; bana acının hâlâ dayanılmaz bir şekilde hissedilebileceğini ve anıların asla gerçekten ölmediğini hatırlatan tek şey.

Tıpkı hatıralarımızın hiç ölmediği gibi, bugün kelimelerimin bu sayfalardan akmasının nedeni de budur.

Albümü kapattım ve odanın kararmaya başlamasını izledim. Sahip olduğum tek ışık kaynağıydı.

Hiç kimse hayatıma devam etmediğimi bilemez.

Yedi yıl önce vahşi bir katliama maruz kaldığımı ve bunun fark edilmediğini kimse bilemezdi çünkü kan yoktu, kanıt yoktu çünkü bir kez bile göstermedim. Bu, eski gazetelerin manşetlerinde görebileceğiniz türden, gerçek suç belgesellerinde saatlerce tartışılan, mahalleleri susturan ve meleklerin çılgık atmasına neden olan türden teatral bir cinayetti. İşin aslı, yani empati kurmaya çalıştığım şey, herkesin benden güçlü kalmamı ve yoluma devam etmemi beklediği o an. *Yıkıldım* ve orada kaldım, beni seven tek kişinin hayaletiyle birlikte bir mezara kilitlendim. Ceset kılığına girmeye mahkum edilmiş bir canlı.

Ve uzun bir süre için gerçek buydu. Ancak, bu durum çok uzun sürmeyecekti. Başka biri beni sevmenin kurbanı olacaktı ve onlar da bir daha asla eskisi gibi olamayacaklardı. Bazen en çok sevdiğiniz şey, bir daha asla eskisi gibi olamayacağınız şey olabilir.

Seni mahvediyor.

OceanofPDF.com

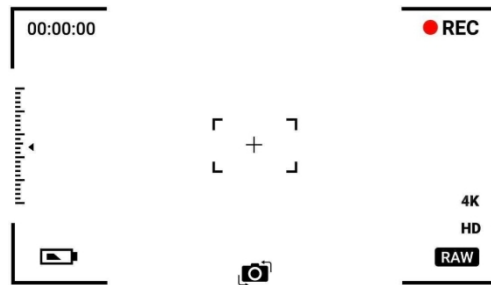
Bölüm 3

Kat ile Konstelasyonlar

Kat ile Konstellations çekim 1

ŞİMDİ: Kat ile Konstellations 2. sezon 1. bölüm kaydı

Konuşmaya başlamadan önce kameraya baktım ve kırmızı ışığın açık olduğundan emin oldum. Derin bir nefes aldım ve iyi şans getirmesi için bileziğimdeki yıldız tılsımını öptüm.

"Selamlar, küçük yıldızlar ve Kat ile Konstellations'a tekrar hoş geldiniz!" İmza selamımı vererek haykırdım. "Bir süredir yükleme yapmadım çünkü üniversite başvuruları ve bilirsiniz... tam anlamıyla liseden mezun olmakla çok meşguldüm. Ayrıca üç yüz abone için teşekkür etmek istiyorum. Sanki daha dün burada sadece birkaç kişi varmışız gibi geliyor. Ne olursa olsun, dünyanın neresinde olursanız olun, bunu bilmek güzel dinliyorsun."

Canlı okumada şu anda yaklaşık otuz kişinin beni izlediğini gördüm ve gülümsedim. İnsanların orada benimle birlikte olduğunu ve söyleyeceklerimi önemsediklerini bilmek iyi hissettirdi.

"Bugünkü bölümün başlığı: Mars'ta Yaşam, Gerçek mi Kurgu mu? Bu nedenle biraz tartışmalı bir konu olan Mars'ta yaşamın gerçekten olup olmadığını araştıracağız.

Mars'ta yaşam var. NASA'ya göre Mars'ta geçmişte ya da günümüzde yaşam olduğuna dair *somut* bir kanıt bulunmadığını belirtmek önemlidir. Eğer en iyi arkadaşım Khadeeja gibiysen -ki şu anda bunu izlediğini biliyorum- gerçek hayatta bir uzaylıyla nişanlı olduğun için aynı fikirde değilsin," dedim ve geri bildirime doğru baktım.

Kullanıcı567: Bekle, arkadaşım bir uzaylıyla mı evlenecek?

Az önce Khadeeja'nın Instagram'ına baktım. Benimle evlenmeli.

KoolAidKhalid: ^^ Geri çekil. O sadece dünya dışı varlıklarla ilgileniyor. Doğru, sadece uzaylılar. Ayrıca, hepiniz abone olsanız iyi olur!

"Birçok bilim insanının Mars'ta yaşam potansiyeli olduğuna inanmasının nedeni, Mars yüzeyinin sıvı su barındırdığına ve erken Noachian döneminde mikroorganizmalar için yaşanabilir olduğuna dair kanıtlar bulunmasıdır. Ancak bu koşullar her zaman yaşama işaret etmez. Buna karşıt başka faktörler de vardır. Atmosferi Dünya'ninkinden neredeyse 100 kat daha az yoğun, sıcaklıkları ortalama -81 derece Fahrenheit ve Mars'ın yerçekimi %63 daha az. Peki insanları bu konuda bu kadar ısrarcı yapan şey ne olabilir? teori?" Retorik olarak sordum, ardından yorumları bir kez daha okumaya devam ettim.

HannahBanana: Ancak Mars'ta bu ifadenize ters düşecek fosiller bulundu; bu konuda ne düşünüyorsunuz?

"Şey, sanırım-" Açıklamaya başladım ama tam o sırada kapım çalındı. Mikrofonumun sesini kısıtım. "Kapıyı aç."

Kapı otomatik olarak açılarak yardımcılarımızdan Jihyun'un yürüme yolunda durduğunu gösterdi. "Bayan Sitali, babanız sizi ve kardeşinizi derhal ofisine bekliyor."

"Teşekkür ederim!" Korece cevap verdim ve o da gitmeden önce başını hafifçe eğdi.

"Hemen döneceğim çocuklar, bir yere ayrılmayın!" İzleyicilerimi bilgilendirdim.

Ebeveynleri tarafından çağrıldı.

KoolAidKhalid: ^ Nişan yüzüğümü geri ver, bitti. Neden böyle yapıyorsun?

KuhDJ: ant tahibnaa <3

"Canlı yorumlarımda flört etmeyi bırakın, ucube şovlar, insanlar uzay hakkında konuşmak için burada!" Mikrofonumu ve kameramı kapatmadan önce alay ettim.

Odamdan çıkıp evin diğer tarafındaki batı kanadında bulunan babamın ofisine kadar ilerledim. Üç katlı bir malikanede yaşamının kesinlikle artıları ve eksileri vardı ve bu kesinlikle onlardan biriydi. Babamın yoğun bir programım olduğunu bildiği halde çekimlerimi yarıda kesmesine inanamıyordum. Kollarımı hışımla kavuşturup içeri girmeden önce ofisinin kapısını çaldım.

"Baba, Ufuna chi?" *Ne istiyorsun?* Elimden geldiğince kibarca sordum. "Uliye oona ati nili film çekmekle mi meşgul?" *Film çekmekle meşgul olduğumu görmüyor musun?*

"Sisikanya, Katayi," *sakin ol;* babam ısrar etti, "bir erkek sadece çocuklarıyla konuşmak isteyemez mi?"

"Uh oh, ölüyor musun?" Endişeyle gözlerimi kısarak sordum. "Yoksa ruhunu şeytana mı sattın?"

"Eskiden Barbie'lerinin kafasını kesen bir kız, bir başkasını şeytanla anlaşma yapmakla suçlamamalı." Khondwani beni suçladı
ofis kanepesinde rahat bir yerde, kabarık bulut çoraplarımı giyiyorum.

"Onlar benim çoraplarım mı?" Nefes nefese ayaklarını gösterdim, o da hemen yastığın altına sakladı. "Seni küçük-"

Khondwani ilkokuldaymış gibi kulaklarını kapatarak, "Tata, lütfen çocuğuna diline dikkat etmesini söyle," diye alay etti. "Psikolojimi bozuyor."

"Fyaupuba." *Saçmalık*. Alay ettim. "Çamaşırlarıma karışan yeni *Gravity Falls* kapüşonlunu asla geri vermemem için bu yeterli. Artık sonsuza dek benim."

"Beni dinlemenizi istiyorum, tamam mı? Ölmüyorum ve henüz ruhumu şeytana satmadım. Bu hafta sonu yazlık evle ilgili." Boğazını temizledi.

Kore'ye taşındığımızdan beri ailemle birlikte her yazı Kkum Adası'ndaki sahil evinde geçirdiğimizi bilmek önemliydi. Bu süre zarfında babamın iş yoğunluğu ve bizim de okul stresimiz olmadığı zamanlarda birlikte kaliteli zaman geçirdik.

Kkum Adası'ndaki yazları düşündüğümde, güneş ışığını, Tata'nın mahzenindeki en iyi beyaz şarabın tadına bakmayı düşünürdüm. Tuzlu havayı, gece yarısını geçen tekne gezintilerini, sıcak kumu ve yaprak dökmeyen palmiye ağaçlarını düşünürdüm. Acımasız sıcak hava dalgaları yüzünden sayfaları kararmış ve sırtları kırılmış eski klasik romanları düşündüm. Donmuş karpuzun ve mavi buzlu çayın tadını, sabaha kadar *Star Wars* filmlerinin sesini ve yatak odamın penceresinin dışındaki dalgaların çarpışını hatırladım. Kkum Adası benim için her zaman çok özel bir yer olmuştur - hepimiz için.

"Peki ya Kkum?" Kendimi onun büyük ofis koltuğuna bırakıp etrafımda dönerek sordum. "Evi kiralayanların evi terk ettiğini sanıyordum. haftalar önce?"

Khondwani, "Evet, sakın bize geziyi ertelemek zorunda kalacağınızı söylemeyin," diye itiraz etti.

Babam gülerken bizi başından savdı. "Hayır, öyle bir şey yok. Bu hafta sonu planladığımız gibi seyahat edeceğiz ama dediğim gibi, son zamanlarda sizinle konuşmak istediğim bir konu var ama nasıl açacağımı bilemedim."

"Lafı dolandırmayın. Sadece söyle bize" diye ısrar ettim.

"Busan'da sanat eğitimi aldığım dönemden eski bir arkadaşım -Bay Park- büyük bir iş fırsatı için New York'a gitmek üzere ülkeden ayrılıyor ve reşit olmayan iki çocuğunu Kore'de bırakıyor.

bütün yaz boyunca." Babam açıkladı ve ben hâlâ büyük bir şaşkınlık içindeydim.

"Tamam ama bunların bizimle tam olarak ne ilgisi var?" diye sordum ve babam doğru kelimeleri bulmak istercesine sakalını kaşıyarak içini çekti.

"Sakin ol Cruella, bırak bitirsin," dedi Khondwani, "bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"İki çocuğu bu yaz bizimle birlikte sahil evinde kalacak ve bunun senin için uygun olmayabileceğini bilmeme rağmen-" diye başladı ben daha cevap veremeden.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, pantu limbi sinikunvwa bwino," *Çünkü* "Bu kararı ikimize de danışmadan verdin ve birdenbire bunu bize açıkladın ve bizim de bunu kabullenmemiz mi gerekiyor?"

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Katayi haklı baba. Neden bize daha önce söylemedin?" Khondwani koltukta doğrulup sordu.

"İkinizi de gafil avlamak istememiştim. Bu sadece son dakikada verilmiş bir karardı. O çocuklar babalarıyla hiç vakit geçiremediler. Çünkü o hep meşgul, onlar da senin yaşlarında ve sadece bir yaz için bir aileye ihtiyaçları var. Onlar için o aile olabiliriz. Bunun ne demek olduğunu biliyorum. ve eminim ikiniz de birilerinin yanınızda olmasını istiyorsunuzdur. Bu yüzden lütfen, baban olarak senden onlara bu nezaketi göstermeni rica ediyorum. Şu anda çok şey yaşıyorlar ve gerçekten bir molaya ihtiyaçları var." Babam alçak sesle konuştu ve sonra daha sessiz bir tonda ekledi, "Annen de bunu isterdi."

"Neden *bizim* ailemiz?" Öfkelendim.

"Neden olmasın?" Babam karşı çıktı. "Onlar iyi çocuklar, onlarla daha önce birçok kez karşılaştım. Biraz içine kapanık ama yine de güçlü karakterleri var. Çok fazla tatili tek başlarına geçiriyorlar, bir avuç dadı tarafından büyütülüyorlar - pratikte kendi kendilerini yetiştiriyorlar. Bay Park iyi bir adam, iyi bir baba ama korkunç derecede yok."

"Neden iyi anlaştığınızı anlıyorum," diye mırıldandım içimden.

"Kat...hayır," diye azarladı ağabeyim, "böyle yapma."

"Annen bunu isterdi, biliyorum isterdi" diye ısrar etti babam. Khondwani ve ben birbirimize ve annemizden bahsedilince birbirimize baktık, hemen susturulduk ve aşağılandık. Tata annem hakkında hiç konuşmazdı, bu yüzden ne zaman konuşsa ciddi olduğunu bilirdik ve sırf bu nedenle, onun anısını onurlandırmak için yanıt verdim.

"İyi," diye homurdandım kısık bir sesle. "İyi mi?" Tata tekrarladi.

"Tamam, bizimle kalabilirler. Ama çok fazla çekim yapacağım ve beni rahatsız edemezler, en sevdiğim atıştırmalıklardan yiyemezler veya sahil evindeki odama giremezler," dedim ve temel kuralları belirledim. "Oh, ve can sıkıcı olamazlar."

"Anladım." Babam Khondwani'ye döndü. "Peki ya sen?"

"Bilirsiniz, ben akışına bırakan bir adamım. Herkes mutlu olduğu sürece ben de mutluyum. Yeni arkadaşlar edinmek asla kötü bir şey değildir," diye onayladı Khondwani ve babam gülümsedi.

Klasik Khondwani; her zaman cana yakın, asla zor değil ve kesinlikle asla ayak bağı olmuyor. Bu anlamda farklıydık. Ben esnek değildim. Her zaman bir şeylerin belli bir şekilde olmasını isterdim ve eğer olmazlarsa kesinlikle kendimi koşullara uydurmak için eğip bükmezdim.

"İkisiyle de iyi anlaşacaksın. Bunu biliyorum!" Babam neşelendi. "Bay Park bunu duyduğuna çok sevinecek. İyi misin, Katayi?"

Sahil evini paylaşmak istemedim. Orası bizim özel yerimizdi ve sadece bize aitti. Yazın tamamını tanımadığım iki şımarık zengin çocukla birlikte geçirmek istemiyordum. Ama bunu ifade edemiyordum. Gerçek duygularımı gizleme sanatında uzmanlaşmıştım. Kardeşim gibi olacaktım. Gerektiğinde hoşgörülü olacaktım.

daha büyük bir iyilik için kabul edilebilir. Annem de böyle isterdi, değil mi? Ve daha fazla yangın çıkarmak istemedim.

"Kim ben?" Kendimi göstererek cevap verdim, "Ben her zaman iyiyim, hatırladın mı?"

"İşte benim kızım." Tata gülümseyerek beni alnımdan öptü, sonra da aynısını kardeşime yapmaya devam etti. "Benim oğlum."

"Evet, evet, fazla heyecanlanma. Gidip videomu bitirmem gerekiyor. Beni bekleyen insanlar var" dedim ve odama geri döndüm.

Ama çok geç kalmıştım. Ekranda veda mesajları vardı ve izleyen *sıfır* izleyici. Hem internette hem de gerçek hayatımda beni dinleyen hiç kimsenin olmadığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Bölüm 4

Yazlık Ev

Yerde oturmuş Khadeeja'nın bavullarımı benim için hazırlamasını izliyordum; bunu hep yapardı. Ama ne yazık ki, bu uzun zamandır ilk yazım olacaktı. Khalid ile yaz sonunda yapılacak nikah töreninden önce önemli düğün hazırlıkları olduğu için gelemeyeceğini söyledi. Khadeeja gibi kızlara hayran olmak çok kolaydı - parlak gülümsemeleri, zahmetsiz özgüveni, bulaşıcı mizahı ve sarsılmaz karakteri vardı. Khadeeja gibi kızlar benim gibi değildi, midemizin çukurlarında korkuyla doğmuş, kızgınlık hayaletleri ciğerlerimize musallat olmuş, cadı gözlerimizin arkasında gölgeler olan, sahte tanrıları ve idolleri olan kızlardık. Kendilerinden başka hiçbir şeye inanmayan, sevmek bir yana anlaması bile zor kızlar.

Khadeeja'ya tüm örnek özellikleri ve eksiklikleri için hayranlık duydum. Khadeeja gibi kızların kenarları yontulmuş olabilirdi ama yine de birer başyapıttılar. Belki bir gün birilerinin bana da böyle bakacağını umuyordum, sanki kayıp düştüğüm tüm zamanlar kasıtlıymış gibi, sanki ruhumdaki ateş sadece onları sıcak tutmak için varmış gibi.

Sonsuz sayıda atleti ve uzun kollu elbiseyi bavula yerleştirmesini izledim. Bir eteğe uzandığında, elini tokatladım.

"Ah!" diye bağırdı, sonra da suratını astı. "Hadi ama Kat, sana bu eteği geçen yaz almıştım ama hiç giymiyorsun. Etekleri ve elbiseleri sevmediğini biliyorum ama lütfen-"

"Eğer beni tüm zamanını çizgi roman dükkanında geçiren Marty adında ergenlik öncesi bir çocuk gibi göstermeyecekse, istemiyorum" dedim ve o da güldü.

"Bu garip bir şekilde özeldi..." dedi, sesini hayret kaplamıştı. "Dinle, bu yaz kabuğunu kırmalısın."

"Ben bir kabuğun içinde değilim!" Ben itiraz edince kollarını kavuşturdu ve küçümseyici bir kaşını kaldırdı. "Bana kaplumbağa mı diyorsun?"

"Daha çok kabuklu bir hayvana benziyor, belki mavi bir yengeç?" Aynada başörtüsünü düzeltti.

"Ha, anladım, huysuz olduğu için, değil mi!" diye yorum yaptı ağabeyim, kafasını kapıdan içeri uzatıp ve ben de bağırarak kapıyı ittim. "Ah, burnumu kırabilirdin!"

"Kafatasına vuracaktım! Belki aklın başına gelirdi!" Ben karşılık verdim ve Khadeeja kahkahayı patlattı.

"Keşke kardeşlerim olsaydı dedirtiyorsunuz. Reality TV'ye çıkmayı hiç düşündünüz mü?"

"Babamın daha fazla paraya ihtiyacı yok." Ona plastik bir gülümseme verdim. "Doğru," diye onayladı Deeja, sonra telefonu yanıp söndü ve ben ekrana bastım

metnini ona yüksek sesle okumak için.

"Khalid mağazada Sünger Bob pijamaları gördüğünü söylüyor," dediğimde güldü ama sonra korkuyla durakladı.

"Okumaya devam et-"

"Ve onları senin için aldığını." Homurdandım ve o da yüzüstü yastığıma düştü. "Kaçman için *hâlâ* zaman var, yargılamak yok."

"Onun da tuhaflıkları var, tamam mı?" İç çekti ve sonra hülyalı bir şekilde sırtıttı. "Ama onlar olmasaydı, benim için bu kadar... mükemmel olmazdı."

"Sizler bende karşıdan gelen trafiğe girme isteği uyandırıyorsunuz," dedim ve o da kıkırdadı. "New York'ta, trafiğin yoğun olduğu bir saatte Ronald McDonald'ın kullandığı bir kamyon tarafından."

Khadeeja daha sonra şeytani bir gülümsemeyle çekmecemdeki bir grup diş ipi inceliğindeki bikiniyi de bavuluma atmaya başladı ve ben gülerek onu durdurdum.

"*Aşk Adası'na* gitmiyorum," diye hatırlattım ona.

"Bu benim senin üzerinden vekaleten yaşamam." "Hadi, onları da yanında götür!" diye homurdandı.

"Onları asla giymezdim!"

"O zaman neden satın alıyorsun?" Suçlayıcı bir şekilde tartıştı ve ben izlerimde yakalandım. "Ah hah!"

"Ne?" Nefesim kesildi. "Seksi olmak istemedenden de seksi şeyler satın alabilirim."

"Hadi ama, ben ciddiym," diye ısrar etti, koyu kahverengi gözleri beni tüketiyordu. Benimle birlikte yere oturdu ve yeni ördüğüm saç örgülerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu *senin* yazın Kat. Bunu biliyorum. Üniversite başlamadan ve hepimizi bir kamyon gibi ezmeden önce hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin hak ettiğin eğlenceyi yaşamayı engellemesine izin veremezsin. En azından yeni insanlarla konuşmaya çalışacağına, yeni şeyler deneyeceğine dair bana söz ver. Özünde kim olduğunu asla değiştirmek zorunda değilsin, ama mutlu bir yeni Kat görmek güzel olurdu."

Sözlerini dikkate aldım ve belki de haklı olduğunu fark ettim. Sahil evindeki zamanımı çok seviyordum, ama her zaman aynı şekilde geçiriyordum - özel plajda tek başıma yüzümü bir kitaba gömüyordum, böylece ağabeyim ve onun sinir bozucu dangalak yaz arkadaşları ve gürültülü partileri tarafından rahatsız edilmek zorunda kalmıyordum. Çoğu zaman içime kapanıktım. Bazen iskeleye iniyor ya da Tata ile klasik edebiyat hakkında konuşuyordum. Ama belki de yalnızlığa o kadar alışmışım ki, arkadaş edinmenin, yeni bir arkadaş edinmenin ne demek olduğunu unutmuşum.

"Kabuğumun nesi var?" Bir kutunun içindeymişim gibi mimik yaparak sordum, sonra endişeli bir şekilde başparmağımı kaldırdım. "Kabuğumu seviyorum. Beni koruyor."

"Neden bu kadar korkuyorsun Katayı?" Deeja bana sordu, gözleri endişeyle parlıyordu. "Neyden korunmaya ihtiyacın var?"

"Bilmiyorum," dedim usulca, nefesimin altında.

İnsanların beni görmesinden korkuyorum. "Ya gördüklerini beğenmezlerse?" demek için *can* atıyorum.

"Onlara kim olduğunu göstermekten korkma, necmet saghira," diye iltifat etti, "Küçük yıldız anlamına geliyor."

"Sensiz bir yaz olmayacak, Deeja." Omzuna yaslanarak inledim ve o da üzgün bir şekilde güldü.

"Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için ziyaret edeceğime söz veriyorum," diye şaka yaptı ve gözlerini bana dikti.

"Bana oldukça mantıklı geliyor."

O gece Khadeeja'nın sözleri zihnimde yankılandı. *Neden bu kadar korkuyorsun?* Ve her zaman korku içinde yaşadığımı fark ettim. Gerçek hislerimi ve duygularımı gösterme korkusu, beni önemseyen insanların bile gerçek Katayi'yi tanımasına izin verme korkusu. Sadece annesini özleyen kız.

Uyuyamıyordum, yazlığa gitmeden önceki gece her zaman samanlıktaki bir bebek gibi uyuduğum düşünülürse bu garipti. Ama nedense zihnim huzursuzdu, beklentiyle uğulduyordu. Bir bardak su içmek ve zihnimi boşaltmak için aşağıya indim. Khondwani'nin *Doctor Who* maratonunun ortasında olduğunu görünce duraksadım.

"Ciddi misin?" Nefes nefese kaldım, kumandayı kaptım ve televizyonu durdurdum, "Bensiz mi?"

"Uyuyordun ve insanlar seni uyandırdığında ne kadar huysuzlaştığını biliyorum ve bu saçmalıklarla uğraşmak istemiyordum-" diye başladı, ama dönüp hayal kırıklığına uğramış yüz ifademi görünce durakladı ve derin bir nefes aldı, yüz hatları yumuşadı. Kanepede bana yer açmak için kenara çekildi. "Sensiz asla, Tayi, hadi."

"Sen tam bir aptalsın." İnledim ama içten içe Khondwani gibi bir en iyi arkadaşım olduğu ve beni bu kadar zahmetsizce sevdiği için mutluydum. "İlk sezonla başlayalım."

"Tabii, atıştırmalık bir şeyler yaparsan," diye teklif etti ve ben de başımı sallayarak resmi bir anlaşmayla elini sıktım.

"Yolculuktan önceki gece bu kadar geç saate kadar ayakta kaldığımız için babam bizi öldürecek," dedim hafifçe gülerek.

"Aweh, sorduğunda senin hatan olduğunu söyleyeceğim. Pantu ine sinifuna ukushouta," *Hayır, sorduğunda senin hatan olduğunu söyleyeceğim çünkü bana bağırmasını istemiyorum.* dedi ve ben de şakacı bir şekilde omzunu ittim.

Ertesi sabah babam bizi evden çıkarırken kesinlikle çok yorgundum. Bir gece önce o kadar geç saate kadar ayakta kaldığım için anında pişmanlık duydum çünkü diş fırçamı almayı unuttuğumdan emindim - yoksa saç spreyi miydi? Biri ya da diğeri.

Havaalanına giderken ve uçuşun büyük bölümünde uyudum. Ancak, business class'ta oldukça gürültücü bir adam vardı ve görevlilerden sürekli taleplerde bulunuyordu.

"Bu uçan bir metal parçası, Hilton Oteli değil. Kendine gel!" Ona seslendim, homurdandı ama hemen susturuldu. Uçuş görevlisi bana fazladan bir dilim kara orman pastası vermeden önce sessizce teşekkür etti ve kabine geri dönerek gözden kayboldu.

"İnsanları korkutuyorsun, Kat." Khondwani homurdandı, çatalını fazladan dilimime batırdı ve kulaklıklarını çıkardı.

"Ben korkutucu değilim!" Ben de karşılık verdim.

"Evet, içeriden değil. Minik, kabarık bir kılıç dişli kaplan gibisin, anlıyor musun?" diyerek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu sanırım.

"Ve ndiwe koswe," *Sen bir sıçansın*, diye küfrettim ve o da gözlerini devirdi. "Tayi, kardeşlerimize kemirgen dememiz konusunda ne demiştik?" Babacığım.

arkamızdaki koltukta boğazını temizleyerek araya girdi.

"Peki, özür dilerim." Diyet kolamdan bir yudum alarak ofladım.

Pencereden dışarı baktım ve kasvetli Seul gökyüzünün kayboluşunu ve göz alabildiğine uzanan güneş ışınları ve okyanus esintilerinden başka bir şey olmayışını izledim. Sonunda Kkum Adası'nı tüm yeşil kumlu ihtişamıyla gördüğümde gülümsedim. Kkum'da pek çok insan yaşıyor; ailem adanın en önemli kısmına sahip ve Kunda dilinde küçük anlamına gelen Katonto Plajı adını verdiğimiz özel bir plajları var.

Sahil evi Seul'deki evimiz kadar gösterişli ve abartılı değildi. Asla öyle olmaması gerekiyordu. Belki de bu yüzden daha çok

Ev. Dört yatak odalı, iki katlı, üçgen cepheli bir evdi. Arka bahçede sonsuz mavilikte bir havuz, ön verandada babamın kendi yaptığı bir salıncak ve kör bir adamın bile görebileceği bir manzara vardı. Gökyüzünü kaplayan uçsuz bucaksız okyanusa bakıyordu ve kıyıda eski bir deniz fenerini görebiliyordunuz.

Dalgaların şekillerini ve her geçen gün nasıl değiştiklerini biliyordum. Rüzgârın akışını ve gelgitin değişimini biliyordum. Kkum Adası'nı soyadımı bildiğim gibi biliyordum. Orada büyümüşüm ve üniversite başlamadan önce orada geçireceğim son yaz olabilirdi.

Sahil evine vardığımızda, ailemdeki çok güçlü ve yetenekli iki erkeğin çantalarla ilgilenmesine izin verdim çünkü bu işlere karışmak istemiyordum. Ve erkekliklerini kanıtlamak için onları ikna etmek oldukça kolaydı. *Erkekler çok kolay.*

Yazlık evdeki odam on beş yaşımdan beri pek değişmemişti. Çatıda karanlıkta parlayan yıldız çıkartmaları, duvarlarda *Star Wars*'tan *Doctor Who*, evin zemini açık renk ahşaptı ve ayaklarımın altında kabarık beyaz bir halı vardı. Tatildayken okuduğum ve bilerek burada bıraktığım tüm kitaplarla dolu bir kitaplık vardı.

"Bakın ne buldum!" Khondwani ciyak ciyak bağırarak elinde eski bebeğimle kapıdan içeri daldı. "ET, eve gel..."

"Tanrım, hayır." Filmi taklit ederek uzaylıyı yüzüme doğru salladığında inledim. "Sonunda onu dışarı attığımı sanıyordum. Sokka'ya benziyor."

Khondwani, "Bunu söylediğini ona söyleyeceğim," diye ekledi.

Hikayeyi anlamamız için hayati önem taşıyan bir şey daha var; adanın belli bir cazibesi, bir tür büyüsü var. İnsanları bir araya getirmenin ve onları ayırmanın bir yolu var. Bazen sadece buraya geldiğimizde gerçekten yaşamaya başladığımızı hissederdim, yılın diğer tüm günleri ve ayları önemsizleşirdi çünkü ben yaz mevsimini yaşıyordum. Oraya gittiğimde istediğim kişi olabiliyordum, Seul'e döndüğümüz anda her zaman geri gelmelerine rağmen tüm sorunlarımızı ihmal edebiliyordum.

Kardeşimin hem şehir hem de yaz arkadaşları vardı. Çoğu zaman can sıkıcı olsalar da yaz arkadaşlarını daha çok sevdiğimi itiraf etmeliyim. Sokka ve Merlea adada büyüdüler ve ada dışına nadiren seyahat ettiler.

Bazen ev boş olduğunda, Tata evi onlara kiraliyordu. Onlar da

Güneş ışığı, okyanus suyu ve deniz camı kişileştirilmişti - onlar baştan aşağı yaz insanlarıydı. Onları kışın hayal bile edemezdim. Sanki o zamanlar hiç var olmamışlar gibiydi. Biz çocukken, her Haziran'da buraya özellikle bizim için geldiklerini, her zaman eğlenenin başlamasını beklediklerini düşünürdüm.

Zahmetsizce arkadaş canlısı ve nazik olan, her zaman yardım etmeye ve yaslanacak bir omuz sunmaya istekli olan türden insanlardı, Kkum'daki çoğu insan böyleydi. Burası küçük bir topluluktan, bu yüzden birbirlerine destek olmaları önemliydi. Ancak Sokka gündemi kaçırdı ve şimdiye kadar tanıştığım en sinir bozucu insanlardan biri oldu - cidden ona katlanamıyordum. En azından çoğu zaman.

"Devam et, bunun doğru olduğunu biliyor," diye vurguladım. "ET'yi onu bulduğun yere geri koy."

"Seni asla terk etmeyecek. Onu iskeledeki pençe makinesinde adil bir şekilde kazanmıştın, hatırladın mı?" Khondwa bahsetti.

"*Kendimi* savunmak için söylüyorum, *Hello Kitty* pelüşü almaya çalışıyordum." Boğazımı temizlediğimi hatırladım ama yine de bebeğe uzandım. "Hadi ama ET, sanırım bir yazı daha burada benimle tıklıp kalarak geçireceksin."

Khondwani bana, "Geçmiş anılarınızı öylece bir kenara atıp yok olmalarını umamazsınız," dedi ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa sözlerinin iki anlamı olduğu açıktı.

"Yapabilirim."

İçini çekti, başını salladı. "Çok uzun sürmeyecek," dedi ve ben sertçe yutkundum.

Gerçeğin her zaman çirkin yüzünü göstermenin bir yolu olduğunu hatırlayarak.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Park İkizleri Oradayken

A Adada bir gün kadar bir süre didişme, Fransız tostı ve buzlu çay ile geçti. Günün çoğunu tavan arasında eski eşyaları karıştırarak geçirdim. Geçmişten gelen hazineler. Tam olarak ailemin geçmişinden. Çocukken kardeşimle benim buraya çıkmamıza izin verilmezdi çünkü babam bunun annemizin anısına daha sıkı sarılmamıza neden olacağından korkardı. Ne olursa olsun buraya bağlı kalacağımı bilmiyordu.

Ancak, uykusuz yaz gecelerinde tavan arasında dolaşır ve bir kadının -olabilecek bir kadının- hayallerini görürdüm. Khondwa'yı bunları benimle yapması için asla davet edemezdim. O benimle bunları yapacak türden biri değildi.

geçmişe takılıp kalmazdı. Dik başlı, yoluna devam eden bir adamdı ve ben buna saygı duyuyordum. Sanki geçmişinin hayaletlerini yenmiş ve dolabındaki iskeletleri yakmış, hiçbir yara izi bırakmamış gibiydi. Benim hiçbir zaman tam olarak öğrenemediğim bir sanatta ustalашmıştı: hayatına devam etmek.

Daha sonra güneşin doğuşunu izlemek için sahile indim. İnce siyah bir dalış kıyafeti giydim ve yüzüme gelmemeleri için saç örgülerimi topuz yaptım. Bir gün öncesini, on altı yaşındayken Maui'ye yaptığım bir tatilde aldığım sörf tahtasının üzerindeki kalıntıları kazıyarak geçirmiştim. Dışarı çıktığımda gökyüzü hala hafif karanlıktı, ruhum beklentiyle uğulduyordu.

Babam gece maceralarına çıkmamdan hoşlanmıyordu ama bilmediği şey ona zarar vermezdi, tıpkı bunun sadece bir yaz olayı olmadığını, Seul'e döndüğümüzde de bunu yaptığımı fark etmediği gibi.

On yedi yaşındayken, çoğu kişinin huzursuz bir ruh olarak adlandıracağı, aklımda bir şey olduğunda uyumayı reddeden bir ruha sahiptim.

O gece çalkantılı dalgalara şöyle bir baktım ve bunun dolunaydan kaynaklandığını hemen anladım. Derin bir nefes aldım ve sörf tahtamı suya yerleştirdim. Karnımı düz bir şekilde üzerine koydum ve ılık suda kürek çekmeye başladım. Başka bir yüzücünün sesini duyduğumda arkama baktım ve onu *ilk* kez o zaman gördüm.

Uzun siyah saçları rüzgârdan savrulmuş ve nemden dalgalanmıştı. Solgun yanakları kum ve çillerle öylesine tozlanmıştı ki, ikisini birbirinden ayırt etmekte oldukça zorlandım. Dudakları dolgun ve gül rengindeydi, yüzünün belirleyici özelliğiydi, burnu uzun, keskin ve inceydi, gözleri koyu kahverengiydi. Belli ki Koreliydi, özünde bir ada kıızıydı. Yüz hatları onu her zaman kasvetli ve duygudan yoksun gösteren türdendi. Dalış kıyafeti giymiyordu ama hayal gücüne çok az şey bırakan gece mavisini bir bikini giymişti.

Ayağa kalkmadan ve önce hafif dalgaları fethetmeden önce dengemi sağlamak için çömelme pozisyonuna geçtim. Gökyüzünün lavanta ve şeftali sarısının soluk bir tonuna dönüşerek güneşi karşılaşmasını izledim. Ay'a veda etmek her zaman utanç vericiydi. O ve ben birbirimize çok benziyorduk. Bizden daha parlak olanların parlaması için yer açmayı öğrendik, ama bunu yaptığımızda dalgaları parçaladık. Yanımda sörf yaptı ve ben de yaklaşan dalgaya baktım. Oldukça güçlü bir dalgaydı ve bir acemiye tamamen silip süpürebilirdi. Ona uyarıcı bir bakış attım ama o gözlerini devirerek güldü ve bana *meydan okudu*. Öyle olduğunu ima eden bir şekilde sııttım. Kendimi destekledim ve daha iyi bir denge için biraz daha alçaldım ve dalganın üstesinden geldim, su

İkimizin de yüzüne sıçradı ve kıyıya vurmada önce aynı anda güldük.

Güneş gökyüzünde en tepede tenimizde parlıyordu ve onun yüzünü gün gibi net görebiliyordum. Gökyüzünü gök gürültüsüyle aydınlatan ve içinizden elektrik akımı gibi bir his geçiren türden bir güzelliğe sahipti.

"Korkmuyordun," dedim bıkkın bir şekilde, nefes nefese kalarak.

Kalın bir İngiliz aksanıyla, "Ben asla değilim," dedi. Sesi kuzeyli, hafif İskoçyalı gibi geliyordu. Havluya uzanıp saçlarını kurutmaya başlarken zahmetsiz bir özgüven yayıyordu.

"Nasıl?" Merak ettim ve durakladı, gökyüzüne baktı ve bana bakmadan önce başını aşağı doğru salladı.

"Korku yaşamı durdurur, ölümü değil" dedi. "Ne *olabileceği* korkusuna izin vermiyorum

hiçbir şey olmaz, biliyor musun?"

"Evet, anlıyorum. " diye onayladım ve o da sessizce başını salladı. "Ben Kat. Seninle tanışmak o kadar da kötü değil, sörfçü kız."

"Ben Sora. Sizinle tanışmak da fena değil," dedi ve elimi sıkmak için uzandı. Parmakları küçük ve narindi. "Güney Afrikalı mısınız? Aksanınız oldukça karmaşık."

"Ben Zambiyalıyım. On bir yaşımdayken Kore'ye taşındım," diye açıkladım ve sanki bir bulmacayı yavaşça birleştiriyormuş gibi gözlerini kıstı. "Peki ya sen?"

"Busan'da doğdum ama Aberdeen'de yatılı bir okula gönderilmeden önce çocukluğumun çoğunu İngiltere'de Carlisle'da geçirdim," diye açıkladı, yatılı okul kısmından pek hoşlanmamış gibiydi.

"Aberdeen, İskoçya?" Emin olmak için sordum.

"Evet, sadece bir tane," diye onayladı, tam o sırada bileğindeki koyu mavi morfo dövmesine bir göz attım. "Muhtemelen zaten anlayabileceğin gibi, *oldukça* sosyal bir keşek oldum."

"İskoçya nasıl bir yer?" Gözlerimi kapatıp rüzgârın tenimi okşamasına izin vererek sordum: "Hiç gitmedim."

"Bu bir rüya. Kırsal kesimi seven herkes için nirvana. Çok da nemli. Orada çok yağmur yağar ve yazlar hızlıdır ve düzensiz sıklıkta ortaya çıkar," diye açıkladı "Bazen orada çok yağmur yağdığını düşünüyorum, böylece toprak köklerini size bağlamak için zamana sahip oluyor. Gerçekten de üzerinizde büyüyor. Zambiya'da durum nasıl?"

"Huzurlu. İçimde asla şikâyet etmek yok. Nemli yazlara ve soğuk kışlara bayılırım. Yine de yağmur mevsimi benim favorim. Yağmur mevsimi

En iyi mango ve mantarlar bu dönemde yetişir. Vahşi yaşamı seviyorum, eve dönerken bir zürafa görmek hiç de sürpriz değil - en azından benim için," diye hatırladım hafifçe gülerek.

"Kardeşim oraya birkaç kez gitti. Havada insanın hiç ayrılmak istememesine neden olan bir şey olduğunu söylüyor. Sık sık İncir Ağacı Kafe adında küçük, şirin bir yerden bahseder-"

"Ne tesadüf. Orası *her zaman* ziyaret etmeyi en sevdiğim yerlerden biri olmuştur. Çocukken bile ailemin hep orada durduğunu hatırlıyorum. Bazen gözlerimi kapatıyorum ve paslı salıncakların sesini duyuyorum, demlenen kahvenin ve çiçek açan incirlerin kokusunu alıyorum."

Bakışları benimkileri tuttu. "Tesadüflere inanmam." "Ne olursa olsun, aksanını sevdim." Güldüm.

"Bütün erkekler de öyle." Benimle birlikte gülerek göz kırptı. "Tılsım gibi çalışıyor."

"Ne zamandır sörf yapıyorsun?" Oldukça anlamsız becerilerini merak ederek ona sordum. "Bu işte gerçekten iyisin."

"Oh, aslında bugünden beri," dedi bana, "her zaman kıştan hoşlandım, ama her şeye rağmen gerçek bir yaz kızı olabilirim."

"Bugün mü?" Nefes nefese kaldım. "Yalan söylüyorsun!"

"Keşke öyle olduğumu söyleyebilseydim," diye cevap verdi başını eğerek, "hızlı öğrenen biri olmak benim kanımda var diyebilirsiniz."

Tam o sırada saatime baktım ve kahvaltı vaktinin gelmek üzere olduğunu fark ettim. Eğer geç kalırsam, ağabeyim bana dakikliğin ve tencereden yeni çıkmış yiyecekleri yemenin önemi hakkında bir ders verecekti. Ratatouille'i kızdırma riskini göze alamazdım.

"Kahretsin, geç kaldım. Kahvaltıya geç kalırsam ailem beni öldürür." İnleyerek havlumu aldım ve ayağa kalktım. "Bu arada *bizim* özel plajımızdasın ama sorun değil. Muhtemelen burada yenisin ve istediğin zaman burada sörf yapabilirsin çünkü aslında oldukça havalısın. Buradaki eziklerin çoğunun aksine."

"Her gün ailenle birlikte kahvaltı mı ediyorsun?" diye merakla sordu. "Ve evet, buranın senin plajın olduğunu düşündüm."

"Ne yazık ki, evet, babam bu tür şeylere çok önem verir," diye açıkladım ve o da anlayarak yavaşça başını salladı. "Neyse, sonra görüşürüz!"

"Yakında," diye mırıldandı, gözlerini sakın okyanusa dikerek. Şaşkınlıkla başımı salladım ve kum tepelerine doğru ilerleyip beyaz okyanusa doğru yürüdüm.

Çit.

Aceleyle içeri girdim, ayak parmaklarımın arasındaki aralıksız kum hissini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Islak saç örgülerim sırtımdan aşağı damlıyordu. Kapı kolunu çevirdim ve içeri girdim. Babam ve ağabeyim yemek masasında samp ile kahvaltı ediyorlardı, ben de bir kâse alıp masaya oturdum.

"Günaydın," diye selam verdim ve Khondwani bana kocaman gözlerle baktı.

"Eve *su* getiriyorsun, ucube," dedi ve ben de bir fiske vurdum.

Islak saç örgüsünü ona doğru tuttu, yanağına su sıçradı.

"Gerçekten mi, fark etmedim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Yine geceleri yalnız mı dışarı çıkıyorsun?" Babam sorguya çekti ve ben rahatsızlıkla inledim.

"Baba, neredeyse on sekiz yaşındayım. İstersem geceleri dışarı çıkabilirim," diye elimden geldiğince nazik bir şekilde hatırlattım ona, "güvende olduğum sürece bir sorun görmüyorum."

"En azından dışarı çıkacağın zaman bana haber versen ya da kardeşinin sana eşlik etmesine izin versen kendimi daha rahat hissederdim." Babam ifade etti.

"Tabii, bir dahaki sefere," diye kestirip attım.

Tam o sırada kapı çalındı ve etrafıma baktığımda kimsenin ayağa kalkıp kapıyı açmayı düşünmediğini fark ettim.

"Elbette, ben bakarım. Gönüllü olduğunuz için teşekkürler, sevgili ailem." Alay ederek yerimden kalktım ve ağzımın kenarlarını bir peçeteyle sildim. "Dur bakalım!"

Kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açtım, "Özür dilerim, biz de mola vermiştik-" Kapıda kimin durduğunu fark edince durakladım. O sabah plajda tanıştığım sörfçü kızdı ama şimdi nispeten resmi giyinmişti, pileli lacivert bir etek ve siyah gömlek üzerine uzun siyah bir trençkot giymişti. Uzun saçları şık bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı, teni porselen rengindeydi ve neredeyse camdan bir kukla gibi görünüyordu. Sağ yanağında hiç fark etmediğim bir güzellik lekesi vardı ve benden çok daha kısaydı, bu beni şaşırtmadı. Ben uzun boylu bir kıyım. O

Büyük kahverengi gözleriyle bana baktı ve yanındaki bavulları fark ettim.

"Katayı, değil mi?" Sırıttı ve bavuluna doğru başını salladı. "Yakında beni daha sık göreceğini söylemiştim."

"Bekle, ne?" diye sordum, aklım karışmıştı.

Arkasında kendi bavullarıyla çok daha uzun boylu bir çocuk belirdi. Neredeyse hem onun hem de benim üzerimde yükseliyordu. Suet simsiyah saçları, 80'lerden bir filmin afişi gibi zamanın içinde kaybolmuş gibi görünmesine neden olacak şekilde kulaklarının hemen altından aşağı dökülüyordu. Dudaklarında hafif bir gül damlası vardı, burnu keskin ve belirgindi. Bununla birlikte, biri gri diğeri kahverengi olan gözleri yüzünün en belirgin özelliğiydi. Nihayetinde, bu gözleri daha önce *gördüğümü* fark etmemi sağlayan şey onlardı.

Gece yarısını biraz geçe, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda, onların derinliklerine baktım ve kayan bir yıldız diledim.

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi merakla bana baktı ve bu beni tuhaf bir şekilde ürpertti. Üzerinde uyumlu siyah bir trençkot ve siyah tasarım bir kazak vardı. Cömert kirpiklerinin altından bana bakıyordu, eğer yapısı olmasa hafifçe kadınsı görünebilirdi. Boynundaki altın haçı hâlâ takıyordu, tıpkı o geceki gibi. Boynuna dijital bir kamera da asılmıştı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissettim.

"İkiz kardeşim Sailor ve ben yaz tatilini ailenizle birlikte geçireceğiz," dedi Sora ve vücudumu soğuk bir esinti kapladı ve bir anda bu oldukça karmaşık bulmacanın parçalarını birleştirmeye başladım.

"Ah, Sailor, Sora eoseo oseyo." *Hoş geldiniz*, babam onları nazikçe karşılayarak evin içine buyur etti. "Bunlar bahsettiğimiz gibi Bay Park'ın çocukları."

"Anlıyorum." Sessizce başımı sallayarak onayladım. Davranışlarının ne kadar resmi olduğunu fark etmeden edemedim.

"Merhaba, daha önce tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Sailor. Sizinle tanışmak bir zevk..." diye başladı, gözleri boğazımı kurutan ince bir muziplik duygusuyla parıldıyordu. Aksanı kız kardeşininki kadar kalındı.

"Kat," dedim ona ve başını salladı, sanki ustalaşmak istercesine adımın hecelerini yavaşça ağzına aldı. "Yazlık eve hoş geldin."

"Seni *daha az* yabancı yapmak için *sabırsızlanıyorum*, Kat." Öyle bir inançla konuşuyordu ki içimde dağlar yerinden oynadı.
O zamanlar kesinlikle yabancı değildik ve bir daha asla yabancı olmayacaktık.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Enigma

W Hepimiz oturma odasında garip bir şekilde duruyorduk. Herkes babama bakıyor, onun vereceği talimatları bekliyordu. Babam bir köşede Bay Park'la telefonda konuşarak ona çocuklarının güvenle kendisine emanet edildiğini ve Bay Park'ın kontrol etmek için istediği sıklıkta arayabileceğini söyledi. Sora'nın oturma odasını sanki bir saraymış gibi incelemesini izledim. Etrafta biraz dolaştı ve en tuhaf şeylerden büyülenmiş gibi görünüyordu. Sehpanın üzerindeki fotoğraf çerçeveleri, duvardaki eski aile portreleri ve Khondwa ile benim boylarımızın mutfığa açılan kemere kazınmış olması. Gülümsedi ve daha iyi görebilmek için eğildi. Sonra tekrar bana baktı.

"Şirin," diye yorum yaptı.

"Şirin haklı." Kardeşim odaya girerken boğazını temizledi. "Sen Sora olmalısın?"

"Bedenen," diye karşılık verdi. "Babanızın kardeşimle benim burada sizinle kalmamıza izin vermesi gerçekten çok hoş. Bu gerçekten bir rüya. Ya sen?"

"Gerçekten hiç sorun değil. Kapı her zaman açık. Yaz demek yeni arkadaşlar edinmek ve aileyle vakit geçirmek demek, değil mi?" diye hatırladı ve sanki bunu yeni fark etmiş gibi yavaşça başını salladı. "Ben Khondwani."

"Ahh, en yaşlısı." Gerçeği hafızasından hatırlıyor gibiydi. Homurdandım.

"O benim küçük kardeşim sayılır. Doğum belgesindeki yıl sizi yanıltmasın," diye onu uyardım ve o da güldü.

"Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, dostum," diye selamladı kardeşim Denizci'yi, ama tam ona sarılmak üzereyken, Denizci elini sıkmak için uzandı. "Kusura bakma, ben sarılmayı seven bir adamım. Buna alışacaksın."

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi Sailor. Sesinin ne kadar yumuşak olduğunu hemen fark ettim. O kadar nazik konuşuyordu ki, sanki hayatında bir gün bile sesini yükseltmemiş gibiydi.

"Hey, şimdi fark ettim ki birbirinize *o kadar* çok benziyorsunuz ki neredeyse tekinsiz..." Khondwani söyledi. Kafasına beyzbol sopasıyla vurmamak için kendimi zor tuttum.

"Ah." Denizci hafif bir güvensizlik ama anlayışla başını salladı. "Şey, ebeveynlerimiz aynı, aynı gün doğmuşuz... neredeyse aynı zamanda."

"Biz ikiziz, Khondwani, bildiğini sanıyordum?" Sora onu bilgilendirdi ve yüzünde neredeyse komik bir ifade belirdi. Kızın kaşları endişeyle çatıldı. "Sen iyi misin?"

"Bu çok havalı!" Khondwani haykırdı ve heyecanı neredeyse bulaşıcıydı. "Çocukken hep bir ikizim olsun isterdim."

"Dur tahmin edeyim, *Ebeveyn Tuzağı*'ndaki gibi mi?" Sora sanki bu yanıtı sık sık duyuyormuş gibi merak etti. "Sanırım Sailor'ın benim Hallie'min Annie'si olduğunu söyleyebilirsin."

"Özellikle Hallie, çünkü hafızam beni yanıltmıyorsa. On iki yaşındayken bir elma dilimi ve bir iğneyle kulaklarımı delmeye çalışmıştın-"

"Hey! İşe yaradı, değil mi? Kültüre saygısızlık etme," diye itiraz etti Sora, Sailor'ın delinmiş kulaklarını göstererek, tek bir çocukluk deneyi olarak başlayan şey şimdi dört minik altın halkaydı.

"Senden *ikisine* asla ihtiyacımız olmayacak, Khondwa," diye hatırlattım ve yenilgiyle iç çekerek kanepeye oturdu. "Yani, siz gerçekten neredeyse birbirinizin aynısısınız."

"Hayır, benim saçlarım onunkinden daha koyu, o daha uzun ve benim daha çok çilim var." Sora analiz etti, parmağıyla çenesini işaret etti ve düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Oh, ve benim daha iyi bir aksanım var!"

"Biraz daha çilin olsaydı yüz ikinci Dalmaçyalı'ya benzeyecektin," diye dalga geçince kız gözlerini devirdi. "Ben de *daha güzelim*."

"Doğru," diye onayladı kardeşim onu yumruklayarak.

"Numara yapmakta daha iyi," dedi Sora ve bakışlarının Sora'nın bakışlarını tutuşundan, bu sözlerin altında çifte bir anlam olduğunu hissetti.

"Katayi ile aramızda sadece bir yıl var," dedi Khondwa onlara ve yüz ifadelerindeki hafif bocalama konuşmaya devam etme ihtiyacı hissetmesine neden oldu. "Bana sormayın bile. Bunun ne kadar mümkün olduğunu bilmiyorum."

Sora hafif bir kahkaha atarak, "İkinizin arasında sadece bir yıl olduğu için anneniz bir süper kahraman olmalı," dedi. "Appa bize onun vefat ettiğini söyledi. Üzgünüm, bu kolay olmamıştır."

"Değil," diye kabul ettim, ayaklarıma baktım ve söylemek istediğim her şeyi zapt etmek için zorlukla yutkundum.

"*Değildi*," diye düzeltti ağabeyim, bu konuya girmek istemediğini belli ederek onu başından savdı. "Ama uzun zaman önceydi. Gerçekten daha iyi, daha kolay oluyor."

"Evet, güneş her zaman yeniden doğar. Dibe vurduğunuzda, oradan gidebileceğiniz tek yerin yukarı olduğunu söylerler." Sora gülümsedi. Sözlerinde beni derinden etkileyen bir şey vardı.

"Katayi ikinize de odalarınızı gösterebilir. Ev o kadar büyük değil, o yüzden kaybolmazsınız. Daha sonra aşağı inersiniz, ben de size kahvaltı için bir şeyler hazırlarım, olur mu?" Babam telefonu kapattı ve ikisi de bavullarını aldılar.

İkizlerin bavullarını yukarı taşımalarına yardım ettik, ahşap zemin ayaklarımızın altında gıcırdıyordu. Soldaki ilk kapı Khondwani'nin odasıydı, ikincisi misafir odasıydı ve son kapı da benim odama açılıyordu. Koridor, ahşap masaların üzerindeki cam vazolarda deniz kabukları, kardeşimin ve benim çocukluk fotoğraflarımız ve duvarda ara sıra görülen boya lekeleriyle süslenmişti. Bu ev çocukluğumuzun özünü delik deşik olmuştu. Onu hiç yenilemedik. Her şeyin olduğu gibi kalmasını istedik. Bu

Yazlık evin en sevdiğimiz yanı, şehirdeki malikâne gibi mükemmel olmamasıydı.

Babamdan alıntı yaparak, "Tamam, o zaman biriniz misafir odasını alabilir, diğeri de paylaşabilir," diye açıkladım.

Khondwani, "Ya da sakıncası yoksa ikiniz de misafir yatak odasında uyuyabilirsiniz ve kimse bizimle paylaşmak zorunda kalmaz," diye açıkladı ve ikizler onay için birbirlerine baktılar.

"Sora ne isterse o olacak." Sailor ensesini kaşıyarak ince bir alaycılıkla konuştu. Aksanının sesi artık kız kardeşininki kadar kalındı. "Ona dayanılmaz bir ayrılık kaygısı vermediği sürece."

"Ayrılık kaygısı yaşayacak biri varsa o da sensin." Sora şakacı bir şekilde alay etti ve kız rahatsızlıktan dolayı yüzünü buruştururken başının üstündeki saçları karıştırdı. Yine de buna alışkın görünüyordu.

"O zaman misafir odasını sen mi tutacaksın, Sora?" Ona sordum, önce kardeşine sonra da bana baktı.

"Paylaşabiliriz," dedi bana. "Sorun değil. Rahatsız etmek istemeyiz." "Bu mide bulandırıcı derecede sevimli," diye yorumladım, "Biz'lerle konuşma şekliniz, *Archie* çizgi romanlarındaki Cheryl ve Jason gibi konuşuyorsunuz... ama daha az ürkütücü ve çok daha az beyaz," diye açıkladım ve Sailor güldü. Şakama *gerçekten* güldü.

Khondwani, "Bana Riverdale ile ilgili istenmeyen anılar yaşatmayı bırakın," diye yakındı.

Genelde insanlar esprilerimi biraz fazla ürkütücü ya da anlaşılmaz bulurlar ama anlaşılan o öyle düşünmüyordu. Güldüğünde gözlerinin tamamen kaybolduğunu, başını hafifçe arkaya attığını ve bir elini ağzının üzerine koyduğunu fark ettim, sonradan bunu çok büyük güldüğünü düşündüğü için yaptığını öğrenecektim.

"Evet, sen kötü birisin, değil mi?" Güldü. "Seviyor musun *Archie* çizgi romanları da mı?"

"Tavan arasında bir koleksiyonu var. Lütfen onları tekrar karıştırmaya başlamasın," diye uyardı ağabeyim.

"Öyle mi?" Sailor gözlerini biraz kısarak ve sırtarak cevap verdi. "O zaman Pandora'nın kutusunu açmak zorunda kalabilirim."

"Ve tüm kötülüklerin kaçmasına izin mi verelim?" Tartıştım. Gözleri tarif edilemez bir çekicilikle parlıyordu, temel Yunan mitolojisi bilgimden büyülenmiş gibiydi.

"Belki ama kutuda ne kaldığını hatırlıyor musun?" Düşüncelere daldı ve bunu fark ettiğimde boğazım kurudu.

"Umut." Hatırladım, "O... umuttu."

"Kesinlikle," dedi kesin bir ifadeyle ve o anda benden ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Kardeşimden bile uzundu ve boyu 1.80'di.

"Sanırım sen ve ben kaldık, Kat?" Sora bavulunun sapına tutunurken sordu. "Yolu göster."

"Evet, sanırım öyle," diye onayladım, kardeşim Sailor'a misafir odasını gösterirken koridorun ilerisini işaret ettim. Elimde olmadan arkama baktım ve onun uzun boylu, gölgeli figürünün kapının ardında kayboluşunu izledim. "Haydi, ev arkadaşım."

Yatak odamın kapısını kaydırarak açtım ve onu içeri davet ettim. Önündeki manzaraya hayretle bakarken onu izledim. Bir parçam biraz utangaç hissetti. Sanki bir şekilde zihnime bir pencere açmıştı. Odam her zaman benim güvenli alanım olmuştu ve alanımı tamamen yabancı biriyle paylaşmak benim için delicesine zordu. Ama Park ikizlerinin olayı buydu. Onlarda tuhaf bir cazibe vardı - neredeyse büyü, sanki bir şekilde insanların kendilerini sevmesini sağlama sanatında ustalaşmışlardı. Çok da kolaydı. Lekelenmesi mümkün olmayan tertemiz bir imajları vardı. Anlayacağınız, onlar asla yabancı değildi, benim için değil.

"Bir yatağı paylaşmak zorundayız," dedim ona, "ama yatak kraliçe, o yüzden sorun olmaz, değil mi?"

"Evet, endişelenme, mükemmel," diye beni temin etti. "Odanızı gerçekten çok seviyorum... evinizi; her şey çok rahat ve sıcak."

"Gerçekten mi? Teşekkürler, evdeki odamı daha çok tercih ederim. Daha çok... bana ait," dedim hafifçe gülerek. "Uçuştan dolayı yorgun olmalısın. İstersen duş alabilirsin. Sorun şu ki çocuklarla ortak, bu yüzden *onu* da paylaşmak zorundayız."

Banyo tam odalarımızın arasındaydı. Karşılıklı iki kapısı vardı, duvarlar beyazdı ve bir küvet ve bir duş vardı, böylece hangisini tercih edeceğinizi seçebiliyordunuz. Ben bir banyo kızıyım. Duşlar hiç bana göre değildi.

"Oh, çok şükür, bu harika olurdu!" İçini çekti ve bavulundan bir havlu ile tuvalet çantasını aldı. "Uçaktan indik ve sizi bulana kadar uzun süre etrafa bakındık ve adresi doğru aldık."

"Oh, bu korkunç. Kkum'da kaybolmayı hayal bile edemiyorum. Orayı çok iyi bilirim," diye cevap verdim, arkamı kabarık bir yastığa yaslayarak. "Nereye gittiniz, bütün sabah yani?"

"Bir restoranda bir şeyler atıştırmaya gittik." Omuz silkti ve ben de aynı fikirdeymiş gibi yavaşça başımı salladım.

"Nasıl oldu da kardeşinin misafir odasını almasına izin verdin?" Sırf merakımdan sordum. "Ben olsam kendi odam için ölümüne savaşırdım."

"Şey, *asla* kabul etmeyecek olsa da, Sailor'ın son zamanlarda kendi alanını isteyeceğini düşündüm," dedi yumuşak bir sesle. "Özel hayatı, tüm o şeyler. Demek istediğim, yaşılanıyoruz. Artık her şeyi paylaşamayız."

Bu cümlelerin pek çok farklı anlama geldiğini fark ettim.

"Bunu anlayabilirim."

"Evet."

"Sıcak suyu bitirmemeye çalış," diye uyardım. "Yanabilir."

"Merak etmeyin." Banyoya doğru ilerlerken onayladı. "Soğuğa alışkınım."

Sora duştayken, kardeşime kahvaltıda yardım etmek için aşağıya inmeye karar verdim ama onu masada oturmuş gazete okurken bulunca şaşırdım. Gözlerim masanın üzerinde özenle dizilmiş taze sıkılmış portakal suyu bardaklarının yanında duran yer fıstığı lapası ve üzerine bal sürülmüş vitumbua (börek) kaselerine kaydı. Sonra bakışlarım önlük giymiş ve masayı hazırlayan Sailor'a kaydı. Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Çünkü kardeşim sözlerine şöyle devam etti,

"Ben yemek yapacaktım ama sonra Sailor teklif etti. Birinin bana mutfakta yardım etmeyi teklif etmesi her gün olan bir şey değil," diye açıkladı Khondwani. "Fena biri değil, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandım inanamayarak, "o hiç de kötü biri değil."

"Kardeşin bana seninkini şekersiz sevdiğini söyledi, ben de kâsene hiç şeker eklemedim," dedi Sailor, "Portakal suyunda da posa yok."

"Denizci, komik konuşuyorsun," dedi ağabeyim, masanın üzerinde katladığı gazeteden başını kaldırarak.

"Bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin," diye cevap verdi bilerek.

"İskoçya'nın Aberdeen kentinde çok zaman geçirdim."

"Yani sen şu Disney filmi *Cesur*'daki Merida gibisin," diye bitirdi Khondwa, kendince ikiye ikiye bir araya getirerek.

"Sence sesim Disney prensesi gibi mi çıkıyor?" Sailor önlüğünü çıkarırken güldü.

"Evet," dedi kardeşim. "En iyisi."

"Buraya senin ve Denizci'nin flörtünü izlemeye gelmedim, tamam mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Kıskanma şimdi küçük kardeşim. Eminim bu Yelkenli'nin

yeterince var." Khondwa şaka yaptı ama ben onu komik bulmadım. "Her neyse, bütün bunları neden yapıyorsun?" Sailor'a sordum, kendimi biraz rahatsız ve tüm bunlarla ilgili niyetinden şüpheliyim.

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdi, kafası karışmış görünüyordu.

"Tercihlerinize öncelik vermek mi?"

"Kat'i görmezden gel. Her zaman bir ruh hali içinde." Khondwa iç çekerek uyardı. "Onunla asla doğru bir şey yapamazsın."

"Oh," dedi Sailor, sesi kesilerek. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, bilesin diye söylüyorum."

"Kız kardeşin haklıydı," diye homurdandım ve bakışlarını ondan kaçırdım. "Sen *çok* iyi. Bu dünya iyi insanlara göre değil."

"O zaman dünyaya karşı iyi olacağım," dedi beni şaşkınlığa düşüren bir şekilde.

Hayatımda *hiç* onun gibi biriyle karşılaşmamıştım. İnanılmaz olana inanmak isteyeceğiniz türden bir iyimserliği vardı. Ben ona doğru döndüm, o da zayıf bir gülümsemeyle başını sallayarak benden uzaklaştı.

Fark ettiğimi sanmıyordu ama arkasına baktı ve içimdeki bir şeyi çözecek şekilde gülümsedi. Çok uzun zamandır düğümlenmiş olan bir şeyi.

Birazdan keşfedeceğiniz gibi Sora'nın yalan söylemesinin ikisi arasında ortak bir yetenek olduğunu belirtmekte fayda görüyorum. En erken açılan restoran The Maple Leaf'tir ve Bay Jaewoo'nun ailesi sadece hafta içi öğlenleri açmaktadır. Yani o sabah bulundukları yer kesinlikle orası değildi, ama bu sırrı bir süre daha sizden saklamalarına izin vereceğim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 7

Hayalperestler

Tata o sabah erken saatlerde birkaç arkadaşıyla balığa çıkmıştı. Genellikle öğleden sonraya kadar evde olmazdı. Genelde ilk gelen ben olurdum. evde uyanıktım. Her zaman erkenci bir kuş olmuşumdur. Ama uyanıp da uykulu Sora'yı yanımda bırakıp mutfağa doğru ilerlediğimde neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum.

Denizci mutfağın loş ışığında açık pencerenin yanında oturuyordu. Uzaktan dalgaların çarpma ve kırılma seslerini duyuyordum. Koyu renk saçları kusursuz yüzünde hafifçe dalgalanıyordu. Lacivert kapüşonlu bir tişört ve pijama pantolon giymiş, uzaklara bakıyordu. *Benim yerime* oturmuş, en sevdiğim zencefil kökü çayını içiyordu. Benim alanımda olması beni biraz rahatsız etmişti. İkizlerin varlığını hâlâ tam olarak kabullenememiştım.

"Neden bu kadar erken kalktın?" Sorduğumda bana döndü ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Günaydın." Erken gelen güneş ışığının zayıf parıltısı yüz hatlarını doğal kucaklayışıyla yıkıyordu. "Bilmiyorum."

"Oldukça tuhafsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Mutfağa doğru ilerleyip dolaptan kupamı aldım ve içine bir poşet çay koydum.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Başını kaldırıp bana baktı. "Neden bu kadar erken saatte uyanıksın?"

"Çünkü güneşin doğuşunu izlemeyi seviyorum. Mutfağa girdiğimde bir adamın çayımı içtiğini görmeyi beklemiyordum."

"Ah, özür dilerim." Özü içtendi, gözlerinde bile pişmanlık vardı ve bu beni derinden etkiledi. Çoğu zaman işgüzarlık ettiğimde, bunun tek nedeni şaka yapıyor olmamdı. Muhtemelen bunu fark etmediğini anlamaya başlıyordum.

"Kileri açtığımda ilk gördüğüm buydu. Senin için her zaman yenisini alabilirim."

"Denizci," diye araya girdim, konuşmasını engellemek için bir elimi kaldırdım, "sorun yok." "Emin misin?" diye sordu, gözlerimde herhangi bir tereddüt belirtisi arıyordu.

"Çünkü hiç sorun olmazdı."

"Eminim, hazır buradayken kilerden istediğini alabilirsin." Dumanı tüten sıcak suyu bardağıma doldururken yumuşak bir sesle konuştum. "Tarçın gevreğim hariç, onlar için dişimi tırnağıma takıp savaşıcağım."

"Anladım." Hafif bir kahkaha attı. "Gözlük taktığını bilmiyordum." "Nasıl yapabildin? Sadece iki gündür buradasın," diye hatırlattım ona, masaya doğru yürüdü ve karşısına oturdu. "Evet, bir yarasa kadar körüm.

"Gözlüklerini beğendim," dedi, sonra hızla düşüncelerini toparladı, "Çayını da beğendim. Şu ana kadar her konuda harika bir zevkin var."

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. "Beni tanıımıyorsun bile."

"Yine de istiyorum." Bakışlarımı tutarak beni yerimde sabitlemeyi teklif etti.

"Bana izin verecek misin?"

"Beni tanımak istediğini iddia eden herhangi birinin hayatıma girmesine izin vermem." Alay ettim ve o da zayıfça gülümsedi.

"Anlayabiliyorum." Ayaklarını sandalyeye dayayıp yanağını katlanmış kollarına yaslayarak sözlerini tamamladı. "Yine de artık bir yabancı değilim."

"Şu anda benimle ilgili bazı şeylerden hoşlandığını düşünüyorsun ama bunun tek nedeni Kat'ın sadece yüzeysel halini görüyor olman. Bir kaç katmanı soyduğunda -Artık benden hoşlanmayacaksın," diye uyardım boğazımı temizleyerek. Bu kadar savunmasız olmaya alışık değildim.

"O zaman seninle bir anlaşma yapmama ne dersin?" diye pazarlık etti ve ben de dumanı tüten çay bardağımdan başımı kaldırıp ona baktım.

"Tamam," diye düşündüm ve göz devirerek onunla dalga geçtim.

"Sana baktığımda pembe gözlüklerimi asla çıkarmayacağıma ve her şey siyah beyaz görüldüğünde bile seni çığlık atan renklerde hayal edeceğime söz vermeme ne dersin?" diye düşündü ve bana söz vermek için bir serçe parmağını kaldırdı.

"Ne bu, ikinci sınıf mı?" Onunla alay ettim ve gülümsemesi beni de gülümsetti. Serçe parmağımla onunkiyle birleştirdim ve o da başını eğdi. "Tamam, bitti."

"En sevdiğin müzik türü nedir?" diye sordu ve bu soru karşısında neredeyse öğürecektim. "Neyin var?"

"Yanlış anlama ama müziğe tahammül edemiyorum," diye itiraf ettiğimde çok şaşırmış görünüyordu. "Evet, devam et ve beni deli olduğuma ikna etmeye çalış."

"Öylesin ama bu konuda seni ikna etmeme ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," diye şaka yaptı. Masanın altındaki ayağına tekme attım. Yüzünü buruşturdu. "Birincisi, ah. İkincisi, neden müzikten hoşlanmıyorsun?"

"Çünkü gürültülü ve okumayı tercih ederim," dedim, beni hiç yargılamıyor gibi görünmesine şaşıarak. Onun nesi vardı ki? Vücudunda hiç karamsar kemik yok muydu? "Bakıyorsun..."

"Büyülenmiş durumdayım," diye düzeltti ve neredeyse çayım boğazımda düğümleniyordu, "Bana ne okumaktan hoşlandığından biraz daha bahseder misin?"

"Çoğunlukla kurgu. Klasikleri benim için biraz fazla sıkıcı buluyorum. Fantastik, romantik, bilimkurgu, aklınıza ne gelirse," dedim. Elinin üzerine eğilmiş, insanlık tarihinin en sürükleyici konuşmasıymış gibi beni izliyordu. Yerimde kıpırdandım, "Okumayı sever misin?"

"Evet, severim. En sevdiğim kitaplar *Narnia* Günlükleri serisi ve filmleri de öyle. Onlarda benim için asla eskimeyen bir şey var. Çocukken Bay Tumnus'la çay içmek için dolabımın içinden geçmeye çalışırdım," dedi hafifçe gülerek ve ben de o kitapları milyonlarca kez okuduğumu hatırlayarak gülümsedim. "En sevdiğin kitap hangisi?"

"Holly Black ve Tony DiTerlizzi'nin *Spiderwick Günlükleri*. Sanatına ve macerasına bayılıyorum. Benim için edebiyatta kaçışın özü bu" dediğimde gözleri parladı.

"O kitapları ben de çok severim. En sevdiğin karakter kimdi?" diye sordu ve düşünmek için durakladım.

"Jared Grace'de kendimden çok şey gördüm, kendimi eleştirel bir düşünür olarak düşünmeyi severim, ama bana sihirle ilgili en ufak bir şey göster, sana inanabilirim," dedim ve o da bir kahkaha attı, bunu yaparken burnu kırıyordu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Arthur Spiderwick'in kendisinden hoşlandım. İnsan dünyasındaki her şey çok fazla gelirse, ben de bir rüya bulutunun üzerinde uçup gidebilirim diye düşünüyorum," diye açıkladı ve sonra ona meraklı bir bakış attığımda, benden uzaklaştı ve burnunun köprüsünü sıkıştırarak silkeledi. "Kulağa garip geliyor olabilir, özür dilerim-"

"Hayır, kulağa tuhaf gelmiyor," diye onu temin ettim. "Bana çok mantıklı geliyor. Anlıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, biraz rahatlamış görünüyordu. "Evet, biliyorum," dedim ve o da sessizce başını salladı. "Kaç dil konuşabiliyorsun?"

"İngilizce, Korece, Kunda ve biraz da Lozi çünkü annem o kabilenin bir parçasıydı ve batı eyaletinde büyüdü," diye açıkladım. "Peki ya sen?"

"Açıkçası Korece, İngilizce, Japonca, Çince ve biraz da İskoç Galcesi."

"Bütün bu dilleri nereden öğrendin?" Bitmek bilmeyen liste karşısında afalladım, şaşkınlıktan nefesim kesildi. "Uyuyan ajan gibi bir şey misin?"

"Ya sadece Duolingo premium paketine sahip olsaydım?" Suçlamadan duyduğu acıyı taklit ederek elini kalbinin üzerine koydu ve ben de bir kahkaha attım.

"Japonca'da nasıl diyorsun, sen dolusun?" Şakayla karışık söyledim.

"Sana söyleyemem. Bu pek kibarca olmaz," diye düşündü ve yanaklarındaki kızarıklığı gizlemek için elleriyle yüzünü kapattı.

"Hadi ama, cidden bana on yedi yaşında olduğunu ve hiç küfür etmediğini mi söyleyeceksin?" Kuru ve donuk bir ses tonuyla sordum ve parmaklarının arasındaki boşluktan bana baktı.

"Hayır, bilmiyorum."

"Hiç mi?"

"Asla, kazara olmadığı sürece."

"Neden?"

"Ailem bu tür şeyler konusunda her zaman oldukça katıydı, bu yüzden hiçbir zaman kelime dağarcığımın bir parçası haline gelmedi," diye açıkladı ve dışarıdaki martı cıvıltılarını duyabiliyordum, bu da bana muhtemelen sabah yedi civarında olduğunu söylüyordu. "Artı, sadece... kötü hissettiriyor."

"1960'lardan geliyormuş gibi konuşuyorsun. Sen bir zaman yolcusu musun?"

diye sordum. "Ne diyebilirim ki?" Omuz silktilti. "Ben biraz eski kafalı yetiştirildim." "Geri çekilmen gerekiyorsa iki kez göz kırp," diye karşılık verdim, gözlerimi kısarak

kuşkuyla baktı ve içtenlikle güldü. Denizcinin her zaman çok güzel bir kahkahası vardı.

Bu öyle bir gülüştü ki, kuraklığın olduğu yere yağmur, karanlığın olduğu yere ışık, umudun olmadığı yere umut getirdi.

"Olmam gerekebilir." Tereddüt etti, rüzgâr siyah saçlarına saldırırken pencereden dışarı baktı. "Sana haber veririm."

Sailor her zaman sözleriyle narin, varlığının her alanında olağanüstü nazik olan bir insandı. İlk başta bu benim için çok zordu, ama sonunda alışacaktım, herkesin duygularına bir kelebek kanadının dikkatiyle yaklaşan bir insanın yanında olmaya. Sık sık nasıl bu hale geldiğini ya da bunun doğduğu günden beri taşıdığı bir yetenek olup olmadığını merak ederdim.

"Günaydın," diye homurdandı Sora, yün battaniyeye sarınmış bir halde mutfığa girerken, uykudan şişmiş gözlerini ovuşturuyordu. "Açlıktan ölüyorum."

"Günaydın," diye sevgiyle selamladı Sailor, Sora'nın sandalyeye oturabilmesi için ayağa kalktı. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Evet, lütfen." Esnedi. "Sen de aç mısın Kat? Sailor sana da bir şeyler hazırlayabilir."

"Tanrım, hayır, sana bunu yaptırmak istemem," diye kibarca reddettim ve o da hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

"Hiç sorun değil. En azından bunu yapabilirim. Ne de olsa burası senin evin," diye teklif etti. "Baban da bize katılacak mı? Herhangi bir tercihi var mı?"

"Hayır, Tata balık tutmaya gitti. Muhtemelen öğleden sonra geç saatlerde dönecektir," diye açıkladım. "Ama teşekkür ederim. Bunu yaptığın için minnettarım. Genelde tüm yemek işleriyle kardeşim ilgilenir."

"Evet, tahmin etmiştim," diye alay etti ve ben de sinirlenerek gözlerimi devirdim. "Bu sabah Zambiya yemeği mi yoksa Kore yemeği mi yiyeceğiz?"

"Sen Zambiya yemeği pişirmeyi bilmiyorsun" diye alay ettim ve o da sorgulayan bir kaşını kaldırdı. "Yok artık-

"Birkaç arkadaşıyla birlikte orada çok zaman geçirdi. Sana söylemiştim, hatırladın mı?" Sora bana hatırlattı.

"Neden?" diye sordum. Her gün biri Lusaka'da vakit geçirdiğini söylemiyor. "Afrika'nın ortasında spontane bir tatil mi?"

"Öyle diyebilirsin, evet," diye mırıldandı. "Dinle, bir İngiliz kahvaltısı hazırlasam ve herkesi yatıştırsam nasıl olur? Ben mısır gevreği alacağım."

"Herkes kim?" Sora homurdandı. "Ben kimchi istiyorum."

"Kahvaltıda kimchi yiyemeyiz!" Güldüm, uykulu bir Sora'nın bilgisiz bir Sora olduğunu fark ettim.

"Biri İngiliz kahvaltısı mı dedi?" diye sordu kardeşim aşağı inerken. "Ben de varım!"

"Gördün mü?" Sailor dedi ki. "Tost, kuru fasulye, domuz pastırması, yumurta ve sosis, değil mi?"

Khondwani, "Evet, pastırma ve sosisleri ben kızartırım çünkü şef benim ve kimseye güvenmem, hatta sizin gibi şaşırtıcı, belki de şüphe uyandırıcı yakışıklılara bile," diye analiz etti, "Ekmeği kızartmak ve kuru fasulye konservesini açmak gibi hayati bir işi yapabilirsiniz."

Sailor onun gözlerinin içine bakmamak için arkasını döndü. Sailor'ın bu özelliğini fark etmiştim; iltifat almayı pek bilmiyordu.

"Kardeşimi bağışlayın. Mutfağa girdiğinde Zambiyalı Gordon Ramsay'e dönüşüyor," diye açıkladım ve Sailor anlayışla başını salladı.

"Şef misin?" Sora merakla Khondwa'ya sordu.

"Beş yıldızlı bir şef olma yolunda ilerliyor. Le Cordon Bleu'dan haber bekliyorum" dedi.

"Bu dünyadaki en iyi aşçılık okulu." Sora oldukça etkilenmiş görünüyordu. "Çok seçicidirler ama birazcık bile akıllı olsalar sizi seçeceklerini biliyorum."

Khondwa ensesini kaşıyarak, "Teşekkürler," diye kekeledi. İşte o anda kardeşimin haklı olduğunu anladım. Sora ve Sailor daha önce düşündüğümde daha çok benziyordu. Kişiliklerinin çok farklı olması, Sora'nın kardeşinden çok daha dışa dönük ve açık sözlü olması sizi yanıltabilir. Ama aynı gözlere sahiplerdi, denizde boğulup kaybolmuş gibi hissetmenize neden olan türden, aynı dolgun gül renkli dudaklar, söyledikleri her kelimeyi müjdeli gerçek olarak kabul etmenizi sağlayan türden.

"Merlea ve Sokka ile takılmak için iskeleyle gidiyorum. Onları göreceğim için gerçekten heyecanlıyım. Sanki çok uzun zaman olmuş gibi geliyor," diyor Khondwa cızırdayan pastirmaları kızartırken.

"Sokka ve Merlea kim?" Sora tezgahın üzerine eğilmiş, saçları düzgünce taranmış ve arkadan bağlanmış bir halde sordu. Ne onun ne de Denizci'nin kafasında tek bir saç teli bile yoktu. Onlarla ilgili her şey rahatsız edici derecede mükemmeldi.

"Khondwani'nin sinir bozucu yaz arkadaşları." Sabırsızlık içinde gözlerimi devirerek iç çektim.

"Oh, hadi ama, onları seviyorsun." Sırıttı. "Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Buradan sadece sekiz dakika uzaklıkta yaşıyorlar."

"Onlar senin en iyi *yaz* arkadaşların. Seul'e döndüğünde onları tamamen görmezden geliyorsun." Alay ettim ama yorumumu omuz silkerek geçiştirdi.

"İsterseniz ikiniz de benimle gelebilirsiniz. Eminim sizinle tanışmayı çok isterler," diye teklif etti Khondwani ve Sora gülümseyerek ellerini çırpı.

"Gerçekten mi? Bu çok heyecan verici. Benim de yaz arkadaşlarım olsun istiyorum, değil mi Denizci?" diye sordu biraz içine kapanık görünen ve yere bakan kardeşine.

"Evet." "Senin için heyecanlıyım, Sora." diye mırıldandı.

"Harika, kahvaltıdan ve duştan sonra aşağı inebiliriz!" diye bağırdı kardeşim, "Sen de her zaman gelebilirsin Kat."

"Evet, hayır, beni sayma. Teleskopu tamir etmek için burada kalıyorum," dedim ve Denizci sözlerimden biraz hayal kırıklığına uğramış gibi göründü.

"Keyfin bilir," dedi Khondwani, sesi hoşnutsuz geliyordu. "Bu yaz farklı olacağını düşünmüştüm."

"Ne?" Mırıldandım.

İç çekerken bakışları benimkilerle buluştu. "Sadece bu yaz farklı olmanı umuyordum, hepsi bu." İçini çekti.

"Umut hakkında ne derler bilirsin," dedim içimde kabaran öfkeyi, uzun zamandır bastırdığım hayal kırıklığını hissederek - hissetmeme izin veremediğim duygular. "Sonsuz mutsuzluk doğurur."

O sabah duş aldıktan sonra aynada örgülerimi yağlamaya başladım, böylece onları çözme zamanı geldiğinde bana

zor zamanlardı. Beyaz bir bikini ve üzerine yıldızlı bir gece atleti ve kot şort giydim. Bugün beklediğimden daha sıcaktı ve sıcak dalgasının daha da kötüleşmesi ihtimaline karşı fazladan deodorant sürdüm. Tam o sırada Sora'nın kapının diğer tarafındaki Sailor'la konuşmasına kulak misafiri oldum, duymak için daha yakına eğildim ama oldukça hızlı bir şekilde Korece konuşuyorlardı.

"Bugün olmaz, belki başka zaman?" diye teklif etti ve Sora derin bir iç çekti.

"Denizci, bu yaz *deneyeceğine* söz vermiştin. Bir şans vereceğine söz vermiştin. bir şans. Özellikle de olanlardan sonra-" diye başladı.

"Bu konuya girmeyelim lütfen. Ne söz verdiğimi biliyorum, ama belki de çok erken olduğunu düşünüyorum. "

"Her şey olup biteli aylar oldu. Kendini affetmelisin. Hayatına devam etmelisin," diye teşvik etti Sora ve sonra rahatsız edici derecede uzun bir sessizlik oldu.

"Denizci?"

"Gideceğim," diye cevap verdi sonunda. "Bu sefer farklı."

"Tamam, güzel," diye onayladı Sora, "Emin misin?"

"Öyleyim." Ona güven verdi,

"Bak, sormamdan hoşlanmadığını biliyorum ama, hatırladın mı... biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, unuttum," diye onayladı. "İstesem de gerçekten unutamazdım."

Ne yapmayı unutmayayım?

Banyodan çıktım ama çıktığımda Sailor çoktan gitmişti. Sora yatağının ayak ucunda oturuyordu, sanki hiç kimseyle konuşmuyordu ve o burada bile değildi. Belki de her şeyi ben hayal etmişim, o konuşmayı gerçekten hiç duymamışım ve hepsini kafamda uydurmuştum diye düşünmeye başladım. Kkum adasının sorunu buydu. Orada yeterince uzun süre kalırsanız, gerçeklik üzerindeki hakimiyetinizi kaybettiğinizi, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını çizgisinin yavaş yavaş kaybolmaya başladığını hissediyordunuz.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 8

İdol Gözler

idolleşirmek

"Y Gerçekten çok güzel görünüyorsun," diye iltifat etti Sora ve ben hemen utandım, internet dışında iltifat almaya pek alışık değildim, ama muhtemelen bunun nedeni pek takılmamamdı

Khadeeja ve Khalid dışında yaşıtım olan kimseyle birlikte olmadım. Her zaman gerçek hayatta değil de ekran karşısında güzel olduğumu düşünmüştümdür.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Umutla sordum ve o da başıyla onayladı.
"Teşekkürler."

"Bütün erkekler senin peşinden koşacak, eminim şimdiden koşuyorlardır, ha?"
"Elbette." Kızardım, biraz huzursuz hissettim. Gerçekte bir erkek olduğunu bilmek

Kimse peşimden gelmiyordu, en ufak bir bakış bile yoktu.

Sora ve ben çocuklarla buluşmak için aşağı indik. Sailor siyah plaj şortu ve ince belinden aşağı sarkan ince beyaz bir tişört giymişti. Fildişi teninin bir kısmı görünüyordu ve gözlerimi kaçırdığımda yanaklarım kızardı. Bakışlarımı yakaladı ve eğer o da bana aval aval bakmasaydı kendimi biraz suçlu hissederdim. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı... sanki gerçekten görülmeye değer bir şey varmış gibi.

Kardeşimin yüzünde güneş kremi ve başında "plaj lütfen" yazan bir şapka vardı. Orta yaşlı bir baba ya da çok dikkatli bir cankurtaran gibi görünüyordu. Tam onunla dalga geçmek üzereydim ki Sora ve Sailor'a da güneş kremi sürdüğünü gördüm. Aramızdaki en sorumluluk sahibi kişinin o olduğunu fark edince bir kahkaha attım.

"Üzülmektense güvende olmak daha iyidir!" diye sürekli tekrarladı ve çok geçmeden hepimizin vücudunda bizi lavlardan koruyacak kadar güneş kremi vardı.

Sora bana, "Kardeşin neredeyse benimki kadar sinir bozucu," diye homurdandı ve sonra durakladı, "ama bu yönünü seviyorum."

Kapıyı kilitledik ve güneş bizi canlı canlı kavururken sahile doğru ilerledik. Uzaktan dalgalar çarpıyor ve halk plajından insanların neşeli kahkahaları yankılanıyordu. Merlea ve Sokka ile o gün şaşırtıcı bir şekilde o kadar da kalabalık olmayan iskelede buluştuk. Ancak hava çok rüzgârlıydı ve martılar herhangi bir yiyecek lokması için ortalığı kasıp kavuruyordu. İkiliyi, Merlea'nın kendisi doğmadan çok önce Hawaii'den buraya taşınan ailesine ait Aqua Reef adlı bir deniz ürünleri restoranında otururken gördük.

"Hey, çocuklar buraya!" Merlea seslendi. Üzerinde şort ve çiçekli adaçayı yeşili bir bikini üstü vardı, aslında bu onun için nispeten sıra dışıydı, mümkün olsa bikini üstü olmadan da dolaşabilirdi. Kıvrık saçları ıslak ve gevşekti, sırtından aşağı dökülüyordu, plajdan yeni çıkmış gibi görünüyordu. "Hadi ama!"

Sokka onun yanında oturuyordu, Ray-Ban gözlükleri ve bir çift yüzme şortu giymişti, bal rengi teni doğal olarak bronzdu ve güneş ışığında parlıyordu. Sokka'nın ailesi Bangonlar, Merlea'nın ailesiyle aynı zamanlarda Filipinler'den buraya taşınmış. Babası restoranın neredeyse tüm balık ihtiyacını karşılayan bir balıkçı. Bu nedenle Lea ve Sokka birbirlerine çok yakın büyüdüler. Birbirlerine her şeyi anlatan en iyi arkadaşlardı.

hayatlarının önemsiz küçük detaylarını. Birbirlerine her şeyi anlatmaktan çekinmiyorlardı. Bu sadece atomlar arasında bulunan, bilim kitaplarında yazılan türden bir bağdı.

Kardeşim öne fırladı ve Sokka'ya sarıldı. İkisi de birbirlerini gördükleri için o kadar heyecanlıydılar ki, bu çok sevimliydi. Merlea sarılmayı sevmediğini biliyordu ama o da beni kucakladı. Ben beceriksizce gülümsedim, o da baş döndürücü bir şekilde zıpladı. "Merhaba, sizleri unutulmaz bir tatil için daha aramızda görmek çok güzel!" Lea cıvıladı, sesi her zamanki gibi gümüşü ve tizdi. "Şu haline bak, aman-"

"Ne?" Işıltılı yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle beni döndürürken hafifçe gülerek sordum.

"Kim senin daha da güzelleşebileceğini düşünebilirdi ki? Kendi cildine o kadar iyi bürünüyorsun ki çok daha yetişkin ve kesinlikle büyüleyici görünüyorsun." Sonra fısıldamak için eğildi, "Göğüslerini nereden aldın? Erkekler sana bayılacak."

"Tanrım, kapa çeneni Lea, ama teşekkürler," diye onayladım, sonra onun oyuncak bebek gibi ela gözlerinin benden arkamda duran insanlara doğru kaymasını izledim. "Bu da kim?"

"İşte başlıyoruz..." Gözlerimi devirerek homurdandım. "Aile dostları."

Merlea yanımdan geçip ikizlerin durduğu yere doğru yürüdü. İkisine heykelmişler gibi aval aval bakıyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Park ikizlerini ilk gördüğünüzde gerçek olduklarını asla düşünmezsiniz. Neredeyse hayal gücünün bir ürünü gibi görünürlerdi, gerçek olamayacak kadar iyidiler. Yüz hatları keskin ve o kadar kusursuzdu ki, bir ressamın her çili, her kası, her farklı detayı mükemmelleştirmek için günler, haftalar, aylar, hatta belki de yıllar harcadığını düşünürdünüz. Sailor onun üzerinde yükseliyordu, ama onu selamlarken gülümseyen Sora ile neredeyse aynı boydaydı.

"Hey, sizinle tanıştığım çok memnun oldum çocuklar!" Lea kıvrıcık saçlarını geriye doğru savurarak haykırdı. "Ben Merlea, bu da en iyi arkadaşım Sokka. Hayatımız boyunca Kkum Adası'nda yaşadık ve ailem Aqua Reef'in sahibi. Bu yaz bizim yaşımızda daha fazla insanın bize katılacak olması çok güzel."

"Merhaba, ben Sokka, yasalım ve harikayım," dedi Sokka. Şimdiden onu gelecek haftaya kadar tokatlamak istiyordum. "Sizinle tanıştığım memnun oldum!"

"Merhaba... Ben Sailor. Bu da ikiz kardeşim Sora. Seul'luyuz ama okula İskoçya'da gittik. Appa'mız New York'ta bir iş gezisinde ve tatilimizi Sitalis'le geçireceğimiz için şanslıyız." Denizci konuştu

Yumuşak bir sesle, Merlea'nın elini sıkmak için uzandığında onu şaşırtmış gibiydi.

"Vay canına, çok resmi. Sen asker çocuğu falan mısın?" Lea şaka yaptı ve Sailor hafif bir kahkaha attı.

"Ya da başka bir şey," diye cevap verdi kayıtsızca.

"Evet, hayır, sadece çok katı bir babam var," diye açıkladı Sora hafifçe omuz silkerek ve Sokka anlayışla başını salladı.

Khondwani, "O da kesinlikle Sokka, ama davranışlarından annesinin orduda görev yaptığını tahmin bile edemezsiniz," dedi.

"Ne derler bilirsiniz. Her zaman en katı ebeveynlere sahip olan çocuklar özünde en asi olanlardır," diye ekledi Sora göz kırparak. "Kişisel olarak konuşuyorum."

"Senden hoşlandım, yeni kız." Sokka güldü. "Ayrıca, artık hepimiz oturabilir miyiz?"

Açlıktan ölüyorum."

Hepimiz masanın etrafına oturduk, Sailor da benim karşıma oturdu. Menüü ona uzattım. Menüye bakmama gerek yoktu çünkü ne zaman buraya gelsem hep aynı şeyi sipariş ederdim. Merlea, Sailor'la havadan sudan konuşmaya devam ediyordu; Sailor da onun hafifçe istilacı sorularına cevap verecek kadar kibardı. Yine de buna şaşırmadım, çünkü onun böyle biri olduğunu anlamaya başlamıştım... gerçekten nazik bir insandı.

"Son geldiğimizden beri her şey nasıl gidiyor?" Khondwa su şişesinden bir yudum alarak sordu.

"İşler iyi, kışları yavaş ama yine de kârlı. Deniz biyolojisi okumak için Maui'de iyi bir üniversiteye girdim ve yaz bitmeden hemen önce ayrılacağım. Kuzenim Nalani'nin yanında kalacağım. Onu hatırlıyor musun bilmiyorum ama yaklaşık üç yıl önce ziyaret etmişti." Lea, Sokka'nın yardımıyla bir sepetten aldığı birkaç çiçeği saçına örerek açıkladı.

"Nasıl unutabilirim ki?" Khondwani derin bir nostaljik iç çekişle anımsadı. "O benim ilk aşkımdı."

"Tanrım, hâlâ Nalani çilesiyle mi uğraşıyorsun?" On altı yaşındayken Nalani'nin melekler tarafından kendisine gönderildiğini ve onunla evleneceğini iddia ederek bu işin peşini bırakmayı nasıl reddettiğini hatırlayarak homurdandım. "Bırak artık."

Khondwani, "Kaderin peşini asla bırakmayacağım," dedi.

"Oh evet!" Sokka kıkırdadı. "O senin de ilk öpücüğündü, bu konuda nasıl çeneni kapamadığını hatırlıyorum."

"Ne?" Lea'nın nefesi kesildi. "Bana bunların hiçbirini anlatmadı. Onunla yüzleşmem gerekecek."

Khondwani konuyu değiştirerek, "Kabul edildiğin için tebrikler Merlea, harika bir deniz biyoloğu olacaksın," dedi.

"Eğer yunuslara sarılmak için çok fazla zaman harcamazsa," diye homurdandım ve Denizci bir kahkaha attı.

"Üniversiteye gitmeyeceğim," diye ekledi Sokka, koltuğunda geriye yaslanarak, "Sisteme itiraz etmeyi reddediyorum."

"Sana iyi şanslar." Alay ettim. "Dünya böyle işlemiyor." "Peki dünya tam olarak nasıl işliyor?" Sailor sordu, gözleri Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken beni yerime oturttu. "Herkesin sisteme itiraz etmeyi seçmesi gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Demek istediğim şu ki, ne olursa olsun kimsenin bir seçeneği yok. Sistemi siz seçmezsiniz. Sistem sizi doğduğunuz günden itibaren seçer. Bu dünyaya getiriliyorsunuz. On beş yıl boyunca okula gidiyorsunuz, sizden ne istiyorlarsa onu öğreniyorsunuz, nasıl istiyorlarsa öyle düşünüyorsunuz, böylece daha kolay kontrol edilebiliyorsunuz. Sizi zor dersler veren pahalı üniversitelere atarlar, böylece mezun olduğunuzda neredeyse beyin ölümü gerçekleşmiş olursunuz-oh, akademik borçtan boğulmayı da unutmayın. Otuz yaşına geldiğinizde toplumda bir robot haline geliyorsunuz," diye açıkladım ve herkesin beni dinlemesini izledim. "Eğer bu yoldan biraz bile sapmaya karar vererseniz, beş parasız ve mutsuz olursunuz."

Sora yüzünde hafif bir şok ifadesiyle, "Vay be Kat," diye geveledi. "Bunu gerçekten çok iyi düşünmüşsün."

Khondwani, "Her zaman bir Debby Downer - Tanrı hepimizi korusun," diye homurdandı.

"Üniversiteye gidersem mutsuz olurum," dedi Sokka ve masanın ortasındaki kâsedan ağzına bir üzüm attı. "Hayatımın geri kalanında dalgalar ve güneş ışığı istiyorum."

"Sen bilirsin, hobo yapımcısı," diye alay ettim ve herkes güldü. "Hey, biraz tanıdık geliyorsun," dedi Sokka, Sailor'a bakarak. "Biraz Merlea'nın sürekli izlediği şu popüler k-dramadaki adam gibi, Ofis İşleri."

"Denizci mi?" Sora güldü. "Bir aktör mü? Evet, bu asla olamaz." "Evet, korkarım ben pek çok şeyim, ama bir aktör bunlardan biri değil," dedi Savaşçı başını reddederek salladı. "Yine de Ölü Ozanlar Derneği'nin her kelimesini ezbere okuyabilirim."

"İşte bu gerçek bir yetenek," dedim ona ve bana gülümsedi, kulakları hafifçe pembeleşmiş bir halde yere bakıyordu.

"Kendi sesini bulmak için çabalamalısın çünkü başlamak için ne kadar uzun süre beklersen, sesini bulma ihtimalin o kadar azalır," diyen Denizci'nin sözleri karşısında Merlea adeta kendinden geçmişti. Gözleri parlarken elini onun elinin üzerine koydu.

"Vay canına, bu işte çok iyisin!" Kız gülümsedi ve adam neredeyse kıpkırmızı kesildi. Bu kadar yakışıklı biri nasıl olur da iltifatlardan bu kadar rahatsız olabilirdi? "Ama eminim bunu her zaman duyuyorsundur."

"Ben- Ah, hayır, pek sayılmaz." Omuz silkti ve elini kurnazca ondan uzaklaştırdı.

"Carpe diem." Ben de karşılık verdim, günü yakala. Bacağı masanın altından benimkine sürtündü.

"Kör falan mısın?" Merlea, Sailor'ın gri gözüne atıfta bulunarak sordu. "Kabalık ettiysem özür dilerim. Eğer kabaysa, kesinlikle cevap vermek zorunda değilsin!"

"Tanrım Lea!" Uyarmıştım.

"O kör değil," dedi Sora açıkça, planladığından biraz daha savunmacı bir şekilde, çünkü Merlea'nın vicdanını rahatlatmak için ardından bir gülümseme yapıştırdı.

"Evet, hayır görebiliyorum. Çocukken bir cam parçası gözümü deldi ve bir şekilde renk kayboldu. Gerçi sorun değil, ne olduğunu hatırlamıyorum; daha bebek sayılırdım, yani bildiğim kadarıyla hep böyleydi," diye açıkladı Sailor. "Yirmi yirmi görüşüm var."

"Ohh, bu oldukça havalı." Merlea saçlarının bukleleriyle oynayarak gülümsedi ve ona doğru eğildi. "Gerçekten çok güzelsin."

Sokka, "Yere bir şeyler döküyorsun," diye homurdandı. "Zavallı çocuğun üzerine salyalarını akıtmayı bırak."

"Evet, bırak da en sevdiğim küçük Yelkenli huzur içinde yaşasın, Lea," dedi Khondwa ve Lea telaşlandı.

"Onunla flört etmiyordum!" diye itiraz etti. "Siz çok aptalsınız." "Biliyorsun, Hinduizm'de bazıları heterokromi hastalarının yüce bir güçle ya da Tanrı'yla bağlantıları olduğuna inanır" dedi kardeşim.

bir yerde."

"Evet, hayır bu doğru. Buna inanıyorlar. Ayrıca farklı renkte gözleri olan insanların doğaüstü güçleri olduğuna inanılır. Hayaletleri, ruhları, melekleri falan görebildikleri söylenir," diye ekledim.

"Ya da sadece iyi şans da olabilir. Babamız ona hep böyle derdi," dedi Sora, Sailor'ın bacağı benimkine doğru bastırılmıştı ve huzursuzca aşağı yukarı hareket ediyordu.

"Kesinlikle iyi şansla ilgili bir şey değil," diye mırıldandı. Hareket etmesini engellemek için elimi dizinin üzerine koydum. Başını kaldırıp bana baktı, bakışları beni eritip yerde bir su birikintisine dönüştürdü.

"Hey, siz Bay Gökkuşağı ve Güneşli değil misiniz?" diye sordum. "Asla bilemezsin."

"Evet, dostum, asla bilemeyeceksin." Sokka gülümsedi ve biraz rahatlamış görünüyordu. "Peki, İskoçya'da hiç cin gördün mü?"

"Orası İrlanda." Bir kahkaha attım. "Loch Ness canavarını görüp görmediklerini sorman gerekirdi."

"Oh, Nessie?" Denizci omuz silkti. "Evet, ben ve o huysuz yaşlı kızın geçmişi çok eskilere dayanıyor."

"Bahse girerim bir sürü ateşli kızıl saçlı kız arkadaşın olmuştur!" Sokka bayıldı ve Khondwani hoşnutsuzlukla onun omzunu yumrukladı.

"İskoçya'daki her kız kızıl saçlı değildir," dedi Sailor alaycı bir tavırla ve sorusunu tamamen geçiştirdi.

Özel hayatıyla ilgili sorulardan kaçınmakta çok başarılıydı. Bu neredeyse bir yetenektir, çünkü bunu hiç belli etmeyecek ve eğitimsiz bir göz tarafından fark edilmeyecek bir şekilde yapıyordu. Ama benimkiler değil.

Sora, "Aberdeen'le ilgili özlediğim tek şey viski ve haggis," dedi.

"Haggis nedir?" Ben sordum.

"Haggis, soğan, yulaf ezmesi, içyağı, baharatlar ve tuzla kıyılmış koyun etinin et suyuyla karıştırılmasıyla yapılan bir çeşit tuzlu pudingdir," dediğinde ağzım açık kaldı. "Benim favorim."

"Kulağa hoş geliyor." Kardeşim gülümsedi. "Yemekten bahsetmişken, şimdi acıktım. Sipariş verelim mi?"

"Evet, ne isterseniz sipariş edebilirsiniz. Burada bedava yiyoruz," dedi Merlea ikizlere.

"Sailor, kızarmış hake ve patates kızartması ister misin?" Sora, onun yerine sipariş vermek isteyen Sailor'a sordu.

"Bunu yiyemem," diye hatırlattı ona, ensesini kaşıyarak. "Sanırım sadece kimchi ve hindistan cevizli marul sarması alacağım."

"Hadi ama, tatildegiz," diye cesaretlendirdi ama adam bunu önermesinden bile biraz rahatsız olmuş gibiydi.

"Yapma Sora." Gözleriyle yalvardı. "Bunun adil olmadığını biliyorsun." "Bekle, neden hake adamını sipariş edemiyorsun?" Khondwani merakla sordu.

"Alerjiniz falan mı var?"

Sora gözlerini devirerek, "Diyet yapıyor," diye açıkladı.

"Ne tür bir diyet balık yemenize izin vermez?" Lea ekledi ama bu konuşmanın onu biraz rahatsız ettiğini söyleyebilirdim.

"Çiğ vegan," dedi boğazını temizleyerek. "Ama her zaman değil, sadece birkaç aylığına."

"Dostum, neden diyet yapıyorsun? Manken gibisin!" Sokka alay etti ve Sailor zayıf bir gülümsemeyle ayaklarına baktı.

"Kesinlikle Sokka, lütfen ona sor!" Sora cesaretlendirdi.

"Pekala çocuklar, başkasının ne yemek istediğini fazla analiz etmeyi bırakalım, tamam mı?" Onu savunmak için konuştum ve bana minnettar gözlerle baktı.

Ben her zamanki gibi deniz mahsullü erişte ve yanında ekstra karides sipariş ettim. Sora Tteokbokki, Khondwani Japchae, Sokka midye çanağı ve Sailor da istediği marul sarmalarını sipariş etti. Garson bana çatal yerine metal yemek çubukları verdi ve hayatımın büyük bir bölümünü Kore'de geçirmiş olmama rağmen hala onları nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Birinin elini benimkinin üzerine koyduğunu hissedene kadar onlarla sessizce mücadele ettim. Sailor'ın benimkinin üzerindeki ince uzun parmaklarına baktım. Üzerlerinde birkaç gümüş yüzük vardı.

"Sana yardım edeyim mi?" Sailor gönüllü oldu ve ben de sessizce başımı salladım. Ayağa kalktı ve solumdaki boş koltuğa doğru yürüdü ve beceriksiz parmaklarımı yemek çubuklarıyla hizaladı. "Gördün mü, işi öğreniyorsun."

"Çok sinir bozucu olabiliyor," dedim "Biliyor musun?"

Bir saç örgüsünü yüzümden uzaklaştırdı. "Evet, biliyorum."

Kendim yemekten çok onun yemesini izledim, saçları yüzüne düşüyor ve engel oluyordu. Bileğimdeki saç bağlarından birini çıkardım ve ona uzattım. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi ve saçlarını yüzünden uzakta bağladı.

Denizci, o gerçekten de gördüğüm en güzel şeydi -ki bu çok şey ifade ediyordu çünkü zamanımın çoğunu yıldızlara b a k a r a k geçirmişt看.

Ayrılmadan hemen önce Sailor garsona oldukça cömert bir bahşış bıraktı ve benden başka kimsenin fark etmediği bir şekilde tüm yemeklerimizin parasını ödedi. Sıcaklığın içinde eve doğru yürüdük. Sailor ve ben sessizlik içinde yürürken gökyüzü morlar, turuncular ve sarılardan oluşan bir serap gibiydi. Kendisiyle doğrudan konuşulmadığı sürece pek konuşmazdı. Bunu gözlemlemek ilginçti.

Hepimiz eve vardığımızda Sailor doğruca üst kattaki odasına çıktı ve geri kalan hepimiz buzluktan vanilyalı dondurmayı çıkarıp doğrudan küvetten biraz yedik. Babam eve beklediğimizden erken geldi ve böyle yaptığımız için hepimizi azarladı. Sora ve ben kıkırdayarak odamıza çıktık ve yatağa uzandık. Yatakta karşılıklı uzanırken ona baktım. Bir süre öylece uzandık, birbirimize baktık, birbirimize bu kadar benzeyip bu kadar farklı olmamıza hayret ettik.

"Arkadaşın olmayı seviyorum Kat," diye ifade etti elimi tutarak. "Hem de çok, daha önce hiç gerçek kız arkadaşım olmamıştı."

"Ben de," dedim ona, sadece Khadeeja'ya sahip olduğumu biliyordum, arkadaşlığımıza duyduğum minneti ifade edemediğimi hissediyordum, kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Denizci..." Ben başladım.

"Gerçekten utangaç," diye hafifçe gülerek sözlerini tamamladı. "Söz veriyorum daha açık olmaya çalışıyorum."

"Oh."

"Evet." İç çekti. "Pek çok açıdan birbirimize benziyor olabiliriz ama bu açıdan değil."

"Hayır, kesinlikle anlıyorum," diye onu temin ettim.

"Sailor'ın çok sayıda arkadaşı ve onu seven çok sayıda insan var. O her zaman böyleydi, zahmetsizce nazik, karizmatik bir enerji yayıyor, insanlar ona yöneliyor, o her zaman yardım edemeyeceğiniz ama sevebileceğiniz türden bir insan oldu," dedi Sora. "O bunu görmüyor bile... bu çok garip."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Konuşmadan önce bir an durakladı. "Pek çok insan onu en iyi arkadaşı olarak görür, pek çok insan onu sevdiğini söyler, ama onun aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğinden pek emin değilim."

"Ne olursa olsun, seni sevmek de inanılmaz derecede kolay," diye güvence verdim ve gülümsedi, "ve bu benden gelen büyük bir ifade, bu yüzden bana güven."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Hey, ben şimdi duş almaya gidiyorum. Sailor'a bu akşam yemeği benim karşılayacağımı söyler misin, böylece başlamaz?" diye sordu, bir havlu kaparak.

"Evet, tabii."

Odadan çıktım ve koridoru geçerek Sailor'ın odasına gittim. Kapıyı birkaç kez çaldım ama cevap vermedi, ben de kapıyı yavaşça açtım. Hiçbir yerde görünmüyordu. Pencere açıktı ve perdeler esintiyle sallanıyordu. Dışarı baktım ve uzaktaki okyanusu gördüm. Havada tuz tadı vardı. Odanın etrafına baktım, ıssız olduğunu düşünebilirdiniz. O gelmeden önceki halinin neredeyse aynısıydı. Yatağının başucunda Narnia'nın bir kopyası vardı, ilk sayfayı çevirdim ve okudum:

*For my first love,
always and forever x*

Bu duygu karşısında keskin bir nefes aldım, sanırım Sora onu birçok insanın sevdiğini söylerken haklıydı. Belki de bu kitap ona gerçekten değer verdiği biri tarafından verilmişti ve bu yüzden en sevdiği kitaptı.

Yine de kesin olan bir şey vardı ki, o da çok uzun zaman önce bir yerlerde Sailor Park'ın çok sevildiği idi.

Oda onun gibi kokuyordu, vanilya ve hayvan kokusu taşıyordu. Hemen istilacı olduğumu hissettim ve koşarak odasından çıktım. Sailor'ın nerede olduğunu sormak için kardeşimin odasına gittim.

"Sailor odasında, değil mi?" Benimle konuşmak için kulaklıklarını çıkaran Khondwa'ya sordum.

"Evet, bütün gece orada olacağını söylemişti. Neden?" diye sordu ve ben de onu ispiyonlamamaya karar verdim. Neden bilmiyorum ama kimsenin bilmesini istemediğini hissettim.

Aniden ve bir anda onun sır saklayıcısı, kasası oldum.

"Evet, hayır, tam olarak orada; sadece sormak istedim," dedim dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

"Tamam."

El sallayarak vedalaştım ve kardeşimin odasının kapısını arkamdan kapattım.

Sora'nın kardeşine kıyasla kendisi için her şeyin ne kadar farklı olduğundan bahsederken ne kadar haklı olduğunu anlamam uzun zaman aldı. Bu

Ayrıca bunun Sailor'ın ilk kayboluşu olmadığını ve sonuncusu da olmayacağını öğreneli çok olmuştu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 9

Tamamen Ortadan Kaybolma Sanatı

TÜÇÜNCÜ KİŞİ BAKIŞ AÇISI

Sailor her gece 00:00 ile 00:30 arasında odasından çıkıyormuş. Sanki hiçbir şey olmamış gibi geri döndü. Kat onun bunu adaya geldiğinden beri yapıp yapmadığını merak etmeye başladı. O hafta neredeyse her gün onun pencereden gizlice çıkıp sahili geçmesini izledi ve her seferinde onu korudu. Sailor ondan bunu yapmasını ya da onun sır saklayıcısı olmasını istememişti ama Kat'in elinde değildi.

bir şey üzerinde. Garip bir yanı onun kasası olmaktan, onun hakkında kimsenin bilmediği bir şeyi bilmekten hoşlanıyordu.

Salı günü saat gece yarısını çoktan geçmişti ve evdeki herkes uyuyordu, tabii Kat hariç herkes. Sailor'ı beklemeye ve nerede olduğunu öğrenmeye karar verdi. Yatağında, serinin devamı olan Arthur Spiderwick'in alan kılavuzunun sayfalarını çevirerek bekledi. Uzun bir süre boyunca, fantastik yaratıkların ve bilinmeyenin kayıp hikâyelerinin dünyasına dalmıştı, ta ki

Pencere açıldı ve içeri süzüldü. Sailor'ın saçları iki tutam açık bırakılarak toplanmıştı, üzerinde yünlü siyah bir Prada kazak ve kot pantolon vardı, boynunda ise neredeyse hiç çıkarmadığı saf altın bir haç vardı. Kat'i yatağında görünce şaşırdı. Kadın doğruldu ve adamın kapıyı kapatışını izledi.

Pencere.

"Denizci," dedi Kat usulca, onu görünce neredeyse nefesi kesilecekti. Babasının gizlice kaçmakla ilgili tekrarlayan konuşmasını taklit etmeyi planlamıştı ama şimdi gerçekten karşısında durduğu için nutku tutulmuştu.

"Kat," diye cevap verdi, aksanı dilinde kalınlaşmıştı.

"Jared, Arthur Spiderwick'in rehberini bulduğunda ve içindeki her şeyin doğru olduğunu keşfettiğinde ne olduğunu hatırlıyor musun? Ona söylediğinde Devler, hobgoblinler, nixiler ve boggartlarla ilgili kardeşler?" diye sordu ona, kitaba atıfta bulunarak.

"Açıkçası, kendileri görene kadar kimse ona inanmadı ve İşler kötüye gitti," dedi ona. "Kimse kendi gözleriyle görene kadar hiçbir şeye inanmaz."

"Aynen öyle, başın belada," diye uyardı Kat onu, o da küçümseyici bir kaş kaldırarak yanına oturdu.

"Öyle mi?" diye sordu adam, ona bakarak ve kadın zorlukla yutkundu. Adamın yüzündeki her çili buradan görebiliyordu. Cildi şimdi ilk geldiği zamankinden daha bronzdu. Onun gözlerine baktı ve uzaktan denizin sesini duydu, tuzlu havayı tattı ve güneş ışığını teninde hissetti.

"Beni terbiye edecek misin, Kat?"

"Ben- şey hayır ben sadece-" diye mırıldandı ve adam gözlerinde bir muziplik parıltısıyla sırıttı.

"Şaka yapıyorum." Dilini şaklatarak mırıldandı.

"Çok sinir bozucusun." Alay etti.

"Böyle düşünmene sevindim." O da onayladı.

"Neredeyse her gece nereye gidiyorsun?" Kat ona sordu, ama o en ufak bir gerginlik ya da gerginlik içinde görünmüyordu.

"Zihnimi boşaltmak için dışarı çıktım," diye belli belirsiz cevap verdi.

"Neyden?" diye sorguladı ve bundan sonra başka soruları olmasına şaşırılmış görünüyordu. "Biliyor musun, Denizci?"

"Ne?" diye sordu, arkasına yaslanıp ön kollarına dayanarak beklentiyle ona baktı.

"Bir sürü boş şey söylüyorsun ve kimse sana bunu söylemiyor, işte ben de sana söylüyorum!" diye tersledi, ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu, "Sen tanıdığım en belirsiz insansın. Her zaman lafı dolandırıyorsun ve hiçbir şeye doğrudan cevap vermiyorsun."

"Niyetim asla bu değildi," dedi ona, biraz şaşırılmış bir halde. "Ne olursa olsun, yaptığınız şey bu. Diğerleri bunu görmezden gelebilir Ama ben değil, cevapları istiyorum ve hemen istiyorum," dedi Kat. "Bütün hafta seni idare ettim. Babam gizlice dışarı çıktığını öğrenirse ne olur biliyor musun?"

"Hayır..."

"Tamam, ben de bilmiyorum ama çok eğlenceli olmayacağını tahmin ediyorum, o yüzden bunu yaptığım için minnettar olmalısın," diye karşı çıkınca adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çok minnettarım Kat. Beni affeder misin?"

"Gördün mü, benim de bu konuda bir sorunum var!" diye inledi.

"Ne?" Tamamen ilgisiz görünerek hafifçe güldü. "Katayi, bana tam olarak neden kızgın olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü sen çok mükemmelsin!" diye haykırdı ve odaya sağır edici bir sessizlik çöktü. "Belki de yanlış söyledim."

"Mükemmel olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, dik oturuyordu, gözleri daha önce ondan görmediği bir duyguyla parlıyordu, ondan söylemesini beklediği her şeyden bunun olmadığını anlayabiliyordu.

"Hiç sinirlenmiyorsun, hiç bağırıyorsun, bütün işleri yapıyorsun, çok kibarsın, herkesle iyi geçiniyorsun, kafanı boşaltmak için gizlice dışarı çıkıyorsun..." diye açıkladı ama adam hâlâ şaşkın görünüyordu. "Yani, bunu kim yapar ki? Sen asla çizginin dışına çıkmazsın."

"Buna hiç izin verilmedi. Hayatım boyunca eğitildim-öğretildim, yani bana söyleneni yapmam ve kendimi içeride tutmak için ne gerekiyorsa yapmam öğretildi.

kontrol edin."

"Öyle mi, kim tarafından?"

"Herkes, örneğin babam," dedi. "Onun işi yüzünden büyürken pek çok şeyi yapmama izin verilmedi. Eminim hepiniz bunu anlayabilirsiniz."

"Bu da ne demek şimdi?" Kat bir adım geri çekilerek alay etti. "Babanın dünya çapında ünlü olduğu -benimkinden çok daha fazla-

bu yüzden eminim ki ne kadar

Her zaman baskı altındayım." Bakışlarındaki samimiyet karşısında biraz sakinleşti ve onun yanına oturdu. Adam onun gözlerinin içine baktı.

"Basınç..." diye tekrarladı, o anda biraz sersemlemişti, gözlerinin uçsuz bucaksız okyanusunda yüzmeye çalışıyordu ama boğuluyordu. Elinde olmadan hafifçe arkasına yaslandı.

"Evet." Öne doğru eğildi, hafifçe onun üzerine çıktı ve ona baktı. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Kat giysisinin kumaşından sıcaklığı hissedebiliyordu.

Sıcaklık ya kısa bir süre içinde artmıştı ya da bu ısı dalgasına neden olan onun ezici varlığıydı. Bu olamazdı, Denizci ve

Sadece arkadaştı, hatta şu anda o bile sayılmazdı. Ama asıl mesele, ona asla o gözle bakmayacak olmasıydı. Ona asla daha fazlası olarak bakamazdı.

"Evet, biliyorum," diye güvence verdi ona. "Öyle mi?"

"Evet." Başını salladı. "Kendimi her zaman müzik endüstrisinde kariyer yapmak için baskı altında hissettim ama bildiğiniz gibi müzikten hiç hoşlanmıyorum. Bazen gençken içimde bir şeylerin kırıldığını hissederdim, Sanki bir arızam varmış gibi - bir tür kötü gen, benim Babamın ve etrafımdaki herkesin kaderimde olduğuna inandığı bir şeye karşı gerçek bir tutku. Tüm o zorunlu piyano dersleri, keman resitalleri, ortaokuldaki müzikaller. Uyanık olduğum her dakikadan kesinlikle nefret ederdim. Ve büyüdükçe, bırakın şarkı söylemeyi, onu duymaya, etrafında olmaya bile katlanamaz hale geldim."

"Anlıyorum," diye cevap verdi basitçe.

Kadın şaşırmıştı. "Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum." Ona güvence verdi.

"Ben anlaşılması kolay bir insan değilim," diye uyardı onu, her zaman kendisine söylenenleri tekrarlayarak, biraz güvensiz hissederek.

"Bunu sana kim söyledi?" Alay etti, onun çok zor bir insan olduğu gerçeğinden tamamen habersiz görünüyordu.

"Ne?"

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordum. Israr etti. "Ben-şey, kimse ama-"

Dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Seni anlamak sandığın kadar zor değil, Kat. Sen konuşuyorsun ve ben seni duyuyorum. nasıl hissettiğini ifade et, ben de anlıyorum. Bana neyi sevdiğini söylüyorsun ve ben de onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

"Oh," diye cevap verdi, biraz telaşlanmış hissederek. "Çoğu zaman öyle hissetmiyorum. İnsanlar beni anlamıyormuş gibi davranıyor."

"Onlar sadece... kaba davranıyorlar." Adam savunmaya geçti ve kadın bir kahkaha attı. "Kaba demeyecektin, değil mi?"

"Hayır, insanları çağırmak için çok kaba bir kelime olacaktı," diye itiraf etti dudaklarını düz bir çizgi halinde katlayarak.

"Tam bir ineksin." Güldü ve şakacı bir şekilde onun omzunu itti. "Gülmen hoşuma gidiyor." İç geçirdi ve sırt üstü yatağa düştü, O da aynısını yaptı ve adam dönüp ona baktı. "Asla durma." "Saçını seviyorum," dedi ona. "Asla kesmem."

Güldü. "Cesaret edemem. Bu benim tarzım." "Öyle mi?"

Kadın kıkırdadı. "Benim olayımın ne olduğunu merak ediyorum."

Sonra bakışları durakladı, yüz hatlarını endişeli bir ifade kapladı.

"Sora'ya söyleyecek misin?" diye sordu. "Gittiğimi mi?"

"Neden ona söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum. İkiniz şu anda gerçekten yakın görünüyorsunuz. İstersen ona söyleyebilirsin. Bunun aranızda bir çatlağa neden olmasını istemem," diye mırıldandı ve saçının bir tutamını onun yüzünden uzaklaştırdı.

"Ona söylememi mi istiyorsun?" diye karşılık verdi.

"Hayır." İçini çekti. "En kötüsünü düşünecek, işlerin yine kötü gittiğini sanacak. Panikleyecek. Ben sadece-"

"O zaman ona söylemem. Onunla ve seninle olan arkadaşlığım tamamen ayrı. Merak etme."

"Ne olduğunu biliyorum." Zihninde mecazi bir ampul yanarken sözlerini tamamladı.

"Ne nedir?" diye sordu.

"Senin şeyin."

"Sakın bana gülümsemem ve bulaşıcı espri anlayışım yüzünden olduğunu söyleme?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Evet, o..." diye başladı, sonra bir elini kızın çarpan kalbinin üzerine bastırarak onu sakinleştirdi. Neredeyse kalp atışlarının onun her nefesiyle senkronize olduğunu hissedebiliyordu. Adamın ona nasıl baktığını izledi. "Ve bu... ma-eum, yani kalbin, senin kim olduğunun özüdür. Kalbin seni tanımlar. Nasıl konuştuğunuz, başkalarına nasıl davrandığınız ve yaptığınız seçimler. Benim nazik görüşüme göre, bu senin şeyin."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu, inanamayarak başını salladı, boğazında hafif bir yumru oluştu.

"Ne yapmak?"

"İstediğin her şeyi korkmadan söyle."

"İnanın bana. İstediğim her şeyi söylemiyorum," dedi ona. "Ve ben korkuyu çok uzun zaman önce bıraktım."

"Bana doğru bir şey söyle," dedi, sesi yumuşak ve alçaktı. "Gerçek bir şey."

"Bazen keşke seninki gibi bir ailede, bir evde büyüseydim diyorum. Boş bir ev," diye o kadar yumuşak fısıldadı ki neredeyse onu duymayacaktı. Kelimeler, sanki onları durdurması mümkün değilmiş gibi yastık gibi pembe dudaklarından döküldü.

"Boş bir evde yanlış bir şey yok. Bazen keşke boş bir evim olsaydı diyorum. Ailem sinir bozucu." Kadın bir kahkaha attı. Sonra adamın yüzünün daha önce hiç görmediği duygularla dolu olduğunu fark etti. "Hey..."

"Tavanda çatlaklar varken olmaz," dedi gözlerine bakmadan. "Hepimizin tavanında çatlaklar var. Her şey ne kadar iyi sıva yaptığımızla ilgili."

"Tanımladı."

"Çok kötü bir boya işi yapıyorum diyelim."

"İmkânsız," diye güvence verdi ona, "Yaptığın her hata kasıtlı gibi görünüyor. Her zaman tam olarak ne söyleyeceğini biliyorsun. Neredeyse hiç ayak bağı olmuyorsun. Bak, sen bir şeyler kırıp döküyor olsan bile, kimse bilmesin diye her şeyin üstünü örterim."

"Yapar mıydın?"

"Evet."

"Ah." Onayladı, onu rahatsız edecek şekilde hafifçe üzerine eğildi. İşler biraz fazla ileri gidiyordu, ona farklı bakmaya başlamıştı ve bunun olmasına izin veremezdi. "Ben de öyle."

Ayağa kalktı ve saçlarını bağladı, kalbi göğsünde daha hızlı atıyor, göğüs kafesini parçalamakla tehdit ediyordu.

"Hey Kat," dedi usulca.

"Öyle mi?" diye sordu, biraz sinirlenmişti.

"Artık bana Sailor demeni istemiyorum." "Tamam, senin Korece adın ne?"

"Ben yarı Koreli yarı Japon'um. Japonca adım Haru," dedi ona zayıf bir gülümsemeyle.

"Tamam, Haru, öyle," diye yemin etti. Bundan sonra ona en son ne zaman Sailor dediğini hatırlamıyordu.

"Hey Kat," diye bir kez daha seslendi.

"Evet?" diye mekanik bir şekilde cevap verdi, sanki vücudu onun sesine tepki vermek üzere ayarlanmıştı.

"Ben mükemmel değilim," dedi, sanki bu sözün sonunda onu uzaklaştırması gerekiyormuş gibi.

"Güzel." Gülümsedi, sadece mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla yakınlaştı, hiç olmadığı kadar. "Ben de öyle."

O andan itibaren, artık onun için Denizci değildi. Artık mükemmel değildi. Artık bir yabancı değildi. Onun korkusuzca kusurlu arkadaşı Haru Park'tı.

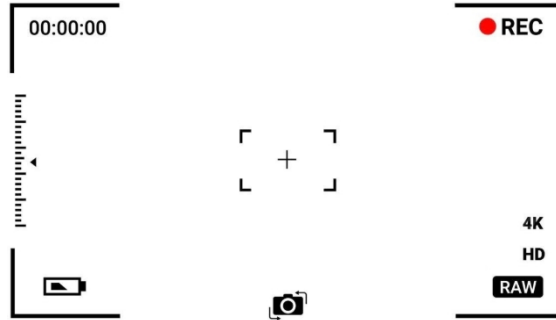
[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 10

Haru ve Ben

Kat ile Konstellasyonlar S2 E2

Merhaba benim küçük uzay halkım ve kanalıma tekrar hoş geldiniz. Bugünkü düzenimizin neden farklı olduğunu merak ediyorsanız, bunun nedeni "H Tatil!" Kendimi bulanık görmemek için kameramı ayarlayarak anons ettim. Canlı ışığın bana doğru yanıp sönmesini izledim. "Bunun anlamı Sizler için çok daha fazla içerik yayınlayacağım, bu yüzden bir şeyler atıştırın, yıldızlara bakın ve benimle takılın."

KuhDj: En sevdiğim yaz kıızı <3 KoolAidKhalid: Yooo

buraya çok hızlı koştum. Ne var ne yok? Emma2005:

Hii Kat, parlıyorsun!

Sayl0rmoon: Merhaba :)

Lunaonthemoona: Tatilde neredesin?

Khadeeja ve Khalid'in her zaman yaptıkları gibi ilk olarak beni dinlediklerini fark edince gülümsedim. İkisi gibi destekleyici ve kendini işine adanmış arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım. Bunun değişmeyeceğini umuyordum. Sonunda düğümü attıklarında, ama içimde bir his vardı, ne istersem isteyeyim ya da istemeyeyim, onlar farklı insanlar olacaktı.

"Bir kez daha, çok sinir bozucu muhabbet kuşları Khadeeja ve Khalid'e özel bir hoş geldiniz," diye şaka yaptım. "Ayrıca, kıyıda uzakta bir adada tatil yapıyorum."

Burada tereddüt etmek zorundaydım çünkü paparazzilerin babamın peşine düşüp aile tatilimizi bozma ihtimaline karşı yerimi söyleyemezdim. Babamın kusursuz itibarını zedeleyebileceği korkusuyla izleyicilerime kendimle ilgili kişisel bir şey söyleyemezdim. Onlara nerede olduğumu söyleyemezdim ya da adayı ne kadar sevdiğimden ve benim için ne ifade ettiğinden bahsedemezdim.

Onlara "Bugün Plüton'un neden artık bir gezegen olarak kabul edilmediğini tartışacağız" diye açıkladığımda gelen yorumlar çok komikti.

Sayl0rmoon: Spoiler: Plüton çarşamba günleri pembe giymeyi reddettiği için

D4iz33bae: Güneş sistemindeki diğer bitkiler sebepsiz yere hizipçi

KuhDJ: ^^ Bahse girerim Neptün dramadır

"Aslında benim bahsim Satürn üzerine. Tüm bu yüzüklerle ilgili bir şey bana doğru gelmiyor. Biraz gösterişli," diye cevap verdim ve yaklaşık on tane daha insanlar canlı videoya katıldı, "Şaka bir yana. bunun nedeni IAU'nun tam boyutlu bir gezegeni tanımlamak için kullandığı üç kriter. Plüton teknik olarak

Cüce gezegen olarak adlandırılan bir şey, bunun nedeni komşu bölgesini diğer nesnelerden temizlememiş olmasıdır."

KoolAidKhalid: *Tamam. Ama bunu İngilizceye çevirir misin?*

HannahBanana: *Kat, seni seviyoruz ama lütfen bunların ne anlama geldiğini bildiğimizi sanma...*

SinDerella: ^^ *Sanırım etrafındaki asteroitlerin miktarıyla ilgili bir şey. Bunu daha önce bir makalede okumuştum.*

"Evet, SinDerella, neredeyse vardın. Bu da Plüton'un, daha büyük gezegenlerin yaptığı gibi onları zaman içinde absorbe etmek yerine, uçuş yolu boyunca hala çok sayıda asteroit ve diğer çeşitli uzay taşlarına sahip olduğu anlamına gelir. Temel terminolojide, Plüton uyum sağlamayı ve yüceltilmiş 'havalı çocuklar' gibi olmayı reddediyor. Çünkü hepsinin komedi ve görseellik için orada olduğuna inanıyor," diye açıkladım hafifçe gülererek.

Letthemwonder: *Ohh neden öyle söylemedin?*

Scifigeek55: ^^ *Doğru.*

KuhDJ: *Benim görüşüme göre Pluto ana karakter.*

Sayl0rmoon: *Bize Pluto hakkında daha fazla bilgi verin lütfen.*

"Plüton'un bir cüce gezegen olması onu daha az ilginç kılmıyor ve oldukça radikal bir gezegen olduğunu söylerken Bilim Adamı Bill Nye gibi konuşmak istemiyorum. Plüton'da gökyüzü aslında mavidir. Beş uydusu var, üçte biri sudan oluşuyor ve bizim ayımızdan daha küçük." Birdenbire sohbetteki insan akınından bunalmıştım. Neredeyse kırk kişi izliyordu, bu şimdiye kadar canlı yayın yaparken karşılaştığım en yüksek izleyici sayısıydı.

Goodsoup505: *Bekle, sen Sitali Records'un sahibinin kızı değil misin?*

Littlefire69: ^^ *Ohh YEAH, onu Intothealone'dan tanıyorum: Aman*

Tanrım, yakında müzik mi yayımlayacaksın? Bu sadece başka bir Adam kayırma düzeni mi?

KuhDj: *Yorumlarda yeni olan herkes, uzay hakkında konuşmak için buradayız.*

Lütfen durun.

KoolAidKhalid: *Evet, hiç hoş değil.*

Tüm bu yeni insanların sadece babam, kariyeri ve müziği hakkında konuşmamla ilgilendiklerini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kutsal bölgemde davetsiz misafirler varmış gibi hissettim, sanki bir grup yabancı nesneler beni uzaya kadar takip etmişti. Astronomiyi gerçekten önemseyen insanlar için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Söylemem gereken her şeyi söyledim ama gelen yorumların hepsi müzikle ilgiliydi. Boğazımda bir yumru oluştu. Ağlamak istedim ama ben Katayi'yim. Kimi kandırıyordum ki? Ben hiç ağlamadım. Hiçbir şey hissetmeme izin vermedim.

Sayl0rmoon: Hey, Pluto hakkında konuşmaya devam et, yıldız kız.

Nefesim kesildi ve doğru okuyup okumadığımı anlamak için gözlerimi ovuşturmak zorunda kaldım. Çok uzaklarda bir yerlerde hala bahsettiğim şeyi önemseyen birileri vardı. Videoyu bazı kapanış sözleriyle bitirdim ve daha sonra herkesin izleyebilmesi için kanalıma yükledim. Sahip olduğum çok az sayıdaki sadık izleyiciyi hayal kırıklığına uğratmış olabileceğimi düşünerek kendimi çok kötü hissettim. Karanlıkta yatağımın yanında oturmuş, bilgisayar ekranımın parlak ışığını izliyordum.

Kapı hafifçe çalındı ve inledim, şu anda Khondwani ile gerçekten konuşmak istemiyordum ve Sora olmadığını biliyordum çünkü onu yaklaşık bir saat önce binadan kovmuştum.

"Dinle, Khondwa, havamda değilim-" diye başladım ama kapı açıldığında şaşırdım, kapıda duran kardeşim değil Haru'ydu.

Üzerinde blok harflerle Celine yazılı düz beyaz bir sweatshirt giymişti. önünde lacivert bir eşofman altı vardı ve saçları önden iki tutam açık şekilde toplanmıştı. Kusursuz bir peri masalından fırlamış ve bu çarpık dünyada mahsur kalmış bir prenze benziyordu. Nefes kesiciydi Çekici, görmezden gelemeyeceğiniz türden yoğun bir cazibe. Elinde telefonu vardı, parlak ışık yüzünü aydınlatıyordu, ekranı bana doğru çevirdi ve bu benim YouTube videomdu.

"Haru, sen ne-" Başladım ve sonra o olduğunu fark ettim. Neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum. "Sayl0rmoon, bilmeliydim."

"Merhaba." Kapı aralığında beceriksizce durarak endişeyle gülümsedi. "Kardeşin bana kanalından bahsetti."

"Kardeşim bunun için hatalıydı. Kanalımı izlemeni istemiyorum. Tanıdığım kimsenin izlemesini istemiyorum. Bu kişisel bir şey. Bu benim çevrimiçi günlüğüm gibi. Canlı yayıma gizlice girmen hoşuma gitmiyor-"

"Sadece nelerden hoşlandığını bilmek istedim." Yumuşak bir sesle konuştu, gözleri hayal kırıklığı ve özürle kısılmıştı. "Özür dilerim Katayi, ben sadece... sevdiğin şeyler hakkında konuşmanı dinlemekten hoşlanıyorum."

Bir an düşündüm, benim için böylesine utanç verici bir anı internette izlediği için kızgınlığım ve utancım arasında kaldım. Gerçeği gördüğü için içimin parçalandığını hissetmekten kendimi alamadım. İnsanlar

Sadece babamın imajını taklit ettiğim zaman benimle ilgileniyorlardı, insanların Kat ile Konstellations'ı umursamadıklarını fark ettim. Onlar sadece Katayı Sitali'nin plak şirketine imza atan son idoller hakkında ne söylediğini önemsiyorlardı.

Ama aynı zamanda, doğal kıvılcımını hiç kaybetmeyen parlak gözlerine baktığımda, Haru'nun tüm bu olanlarda masum olduğunu da fark ettim. Başından beri kötü bir niyeti olmayan birine, en kötü suçu beni tanımak isteyen birine kızmam mümkün değildi.

"Sana kızmayı neden bu kadar zorlaştırıyorsun?" Yüzümü avuçlayarak inledim. "Kapıyı kapat ve otur."

Belli ki bu durumdan fazlasıyla memnundu ve kapıyı kapatıp yatağın ayak ucundaki kabarık beyaz halının üzerine oturarak bana baktı. O çapraz Bacaklarını kaldırdı ve sanki bir şey söylememi ya da yapmamı bekliyormuş gibi beklentiyle bana baktı.

"Peki... ne zamandır astronomiyle ilgileniyorsun?" diye sordu.

"Sanırım altı yaşımdan beri. Annem bana kendi güneş sistemini inşa edebileceğin bir Lego seti almıştı ve dürüst olmak gerekirse ilk görüşte aşık olmuştum."

"Ah, bunu anlayabiliyorum."

"Anlayabiliyor musun?"

"Evet."

"Neden bir sürüngen gibi gizlice dolaşmak yerine bana kanalımı sormadın?" Ben sordum.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum ve-"

"Bekle, ne?" Durakladım ve o da yere baktı. "Cidden senden hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun Haru?"

"Bana karşı her zaman hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun."

"Evet, ama..." Başladım ve pencereden sızan soluk ay ışığında gözlerinin nasıl parladığını izledim. "Ben... senden hoşlanmıyorum."

"Oh."

"Evet."

"Peki, uzay yolculuğuna olan ilginiz hakkında?"

"Sonra ortaokulda fiziğe ilgi duymaya başladım ve güneş sisteminin sadece görünüşünü sevmedim. Nasıl çalıştığını, her şeyin diğer her şeyi nasıl mükemmel bir dengede tuttuğunu bilmek istedim." Bu düşünceye hayret ettim ve bu çocuğun beni dinlerken gözünü bile kırpmadığına yemin edebilirdim.

"Bu hoşuna giden bir şey mi?" diye sordu boynundaki haçla oynayarak, aniden çekingen görünerek. "Kontrol mü?"

"Şey, evet," dedim. "Onu kaybetme düşüncesinden her zaman nefret ettim, bu nedenle hayatımın her yönünü her zaman kontrol altında tuttum."

"Ah." İçini çekti, sessizce başını salladı. "Ah?" Ben sorguladım.

"Sadece... şey, hayatımda bir gün bile hiçbir şeyin kontrolü bende olmadı." Sanki bu tartışılması gereken keşfedilmemiş bir bölgeymiş gibi ifade etti, "Hayat, benim onun yanında olmamdan ziyade her zaman benim başıma geldi."

"Peki bu hoşuna gitti mi?" "Kontrolü bırakmak?" diye sordum.

"Hayatımın pek çok alanında bunu yapıyorum. Teslimiyet kavramını hiçbir zaman lanetlenecek bir şey olarak görmedim, aksine sizi özgürleştiren bir şey. Bazı şeylerin kontrolüm dışında olduğunu bilmekten ve olması gerekenin olmasına izin vermekten hoşlanıyorum," diye açıkladı ve ben de tereddütle dinledim. "Ama bazen, itiraf etmeliyim ki, kendi seçimlerimi yapmak ve bundan ne çıkacağını görmek istediğimi hissediyorum."

"Anlıyorum ama anlamıyorum. Neden kendi kararlarını veremiyorsun?" diye sordum.

Derin bir nefes alarak burnunun kenarını sıktı. "Terk edemeyeceğim kadar çok sorumluluğum var. Ama benim hakkımda konuşmayalım. Ben o kadar ilginç değilim ama sen, sen büyüleyicisin."

"Büyüleyici mi?"

"Evet, ne istediğinizi görüyorsunuz ve bunun peşinden gidecek cesaretiniz var, bu büyüleyici bir şey," diye açıkladı. "Astronomi okumak istiyorsun, değil mi?"

"Evet, Japonya'da. Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Sanki bu konuda söylenecek fazla bir şey yokmuş gibi alay etti. "Oh... Ben gitmiyorum."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "Neden olmasın?"

"Bu benim için şu anda bir seçenek değil, uzun bir süre için de değil. Dediğim gibi, sorumluluklarım var," diye tekrarladı, sanki senaryo gereği.

"Sora için iyi bir ağabeysin, biliyorsun. Senden övgüyle bahsediyor," dediğimde yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi.

"Benim için iyi bir kardeş olanın o olduğunu iddia edebilirim," diyerek boğazını temizledi. "Ben... çok."

"İronik çünkü görünüşe göre ben asla yeterli değilim." Duygularımı bu şekilde açığa vurduğum için hemen utanç duydum.

"Bunun nedeni internetteki o insanlar mı?" diye sordu ve yumuşak bir kahkaha attı. "Onların hepsi dışarıda ve ben tam burada senin karşıdayım ve senin yeterli hatta fazla olduğunu iddia edebilirim."

"O kadar ileri gitmezdim... Ben sadece internette uzay hakkında konuşan bir kızım." Bir kahkaha attım.

"Ve sen bunu yaptığında, ben yıldızları görüyorum," diye ekledi ve sonra sanki yanlış bir şey söylediğinden korkuyormuş gibi aşağı baktı. "İnsanların ne kadar korkunç

İnternette insanlar anonim bir profilin arkasında oldukları sürece istedikleri her şeyi söyleyebileceklerini düşünüyorlar."

"Evet, internet berbat ama aynı zamanda harika da olabiliyor," diye açıkladım. "Hayatımın büyük bir bölümünü internette geçirdim, kendi alanımı bulabildim. Benimle aynı şeylere ilgi duyan ve gerçek hayatta asla tanışamayacağım insanlar."

"Bunu anlayabiliyorum, ben de internete çok şey borçluyum."

"Çok gençken YouTube izlediğimi hatırlıyorum, vloglar, yaşam tarzı, ifade, insanların sizin hakkınızda daha fazla şey öğrenmek ve hayatınızı takip etmek istemesini sağlama yeteneği. İnsanların beni abone olacak kadar ilginç bulması fikri beni her zaman büyülemiştir. Büyürken çok fazla ünlü Afrikalı YouTuber görmedim, bu yüzden hiç

Bana benzeyen birini örnek alıyordum," diye açıkladım. "Olmak istediğim kişinin imajına baktım, havalı ve ilginç biri ve

Kendime güveniyordum ve ben de o oldum. Genç Kat'in hayalini kurduğu kız

oldum." "Harika gidiyorsun Kat, çok harika. Pek çok genç Zambiyalı kız gelecekte videolarınızı izleyecek ve kendi kanallarını kurup sevdikleri şeyler hakkında konuşacak özgüvene sahip olacaklar" dedi. "Milyonlarca aboneyi hak ediyorsun, milyonlarca."

Gülümsedim. "Buna inanmayı hâlâ öğreniyorum." "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Eğer bu da başka bir Plüton sorusuysa, yemin ederim-"

"YouTube kanalınızda yer almak istiyorum," diye teklif etti. Şok içinde ağzım açık kaldı ama gözleri ciddiyetini koruyordu.

"Sen delisin!" Nefes nefese kaldım. "Kesinlikle hayır!"

"Neden?" diye sordu merakla, sesinde bir hayal kırıklığı vardı.

"Çünkü bu benim ve daha önce hiç konuk almadım. Bu abonelerime kültür şoku yaşatır. Ayrıca, uzay hakkında ne biliyorsun ki?" Alay ettim ve o da küçümseyici bir kaşını kaldırdı.

"Uzay boşluğundaki sıcaklık yaklaşık -270,45 °C'dir."

"Tamam, ne var bunda, Google'da aratabilirdin-"

"Galaksiler arasındaki boşluk tamamen boş değildir ancak metre küp başına ortalama bir atom düşmektedir."

"Tamam..."

"Samanyolu galaksimizde tahminen 100-400 milyar yıldız var." "Vay, nereden öğrendin-"

"Halley Kuyruklu Yıldızı 2061'e kadar Dünya'nın yörüngesinde bir daha dönmeyecek."

"Nasıl oldu da Neil Armstrong'un hayaleti tarafından ele geçirildin?" Tam ve mutlak bir şok içinde ağzım açık kaldı.

"Ailem çocukken fen bilimleri eğitimi almam konusunda çok ısrarcıydı," diye açıkladı, sanki aklınızın bir köşesinde tüm bu şeyleri biliyor olmanız tamamen normalmiş gibi.

"Bakın, katılmış olsanız bile, kanalımın çok fazla abonesi yok. Hâlâ büyüyor ve çok fazla insan izlemeyecek. Bunun zaman kaybı olmasını istemiyorum-"

"Seninle zaman geçirmek istiyorum... ve Plüton'un ana karakter kompleksi ya da Mars'ta yaşam ve uzaylı komplo teorileri hakkında konuşmak istiyorum. İstedğim şey bu," diye açıklayarak bana doğru yaklaştı ve ben de halı zeminde ona katıldım. "Ama... bu konuda bir çekincem var, eğer sorun olmazsa?"

"Sana katılmana izin vereceğimi hiç söylemedim ama devam et." Güldüm ve o da şakacı bir şekilde omzumu itti.

"Beğeni sayınızı, abonelerinizi, görüntülemelerinizi kontrol edemez veya yorumları okuyamazsınız."

Ben de buna güldüm ama sonra tamamen ciddi olduğunu fark ettim.

"Dostum, neden?"

"Çünkü önemli olmayan şeylere odaklanmanı istemiyorum, bunu kendin için yapmaya devam etmeni istiyorum. İstersen yaz sonunda bunları kontrol edebilirsin."

Bir an için düşündüm, bir yardımcı sunucuya sahip olma fikri bana her zaman tamamen yabancıydı ve kanalın benim için her zaman ne kadar kişisel olduğu düşünülendiğinde asla bir seçenek değildi. Ama itiraf etmeliyim ki bazen orada yalnız kalıyordum ve her şey hakkında konuşabileceğim bir arkadaşımın olması güzel olurdu. Abonelerimin Haru'ya bayılacağından emindim, sadece yeterince hoş ve bakması kesinlikle çekici olduğu basit gerçeğinden dolayı.

Tanrım, ben bile on dakika boyunca asteroitlerden falan bahsetmesini dinlemek istemezdim.

"Çok fazla konuşmanız gerekecek-"

"Evet!" diye heyecanla haykırdı ve sonra çok yüksek sesle konuştuğunun farkına vararak içten bir gülümsemeyle fısıldadı, "evet..."

"Bir kurallar ve düzenlemeler listesi hazırlamamız gerekecek-"

"Tamamdır."

"Ve sen de düzenleme işine yardım etmek zorunda kalacaksın-"

"Grafik tasarım diplomam varmış gibi düzenleme yapacağım," diye söz verdi, ben güldüm, o da güldü. Kahkahalarımız kulağa çok hoş geliyordu.

Belki bu gerçek olabilir. Belki onun gibi bir adamla uzayda kaybolabilirim. Belki de Haru ve ben harika bir takım olurduk.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 11

Sadece Arkadaşız

Sora ve ben sabahın erken saatlerinden beri sahildeydik ve daha sonra takı yapmak üzere deniz kabukları ve deniz camı topluyorduk. Saat on iki civarıydı. öğleden sonra. Ayak parmaklarımızın arasında kum, saçlarımızda rüzgâr, damarlarımızda uyuşturucu gibi akan bir gençlik vardı. Tenimize vuran güneş ışığı ve kalplerimizde on yedi yaşından sonra asla geri kazanamayacağımız bir iyimserlik duygusu.

Sora adada bizimle ne kadar çok vakit geçirirse, o kadar çok kendini bırakmaya başladığını fark etmiştim. Denizin tuzuyla hafifçe keçeleşmiş saçlarının sırtından aşağı özgürce akmasına izin veriyordu. Artık saçlarının bozulmamasına neredeyse hiç özen göstermiyordu. Güneşte daha fazla zaman geçirdiği için daha fazla çil geliştirmişti. Teni açık bir porselenden sıcak bir bal rengine dönüşmüştü.

O turkuaz renkli tek parça bir kıyafet giymişti, ben de çiçekli bir hibiskus askılı üst ve şort giymiştim. Sora deniz camı toplarken ben de içinde çeşitli deniz kabukları olan dokuma bir sepet tutuyordum.

"En sevdiğin renk ne?" Sora, topladığı bardakları dikkatle inceleyerek sordu.

"Mavi," dedim. "Özellikle gece mavisini, peki ya sen?" "Beyaz," diye yanıtladı. "Güvercin beyazı."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım." Bir kahkaha attım.

"Ben anaokulundayken, tüm çocuklar beyaz boya kalemlerini bir kenara fırlatır ve işe yaramadıklarını, kırık ve işe yaramaz olduklarını söylerlerdi," diye açıkladı. "Yanılıyorlardı. Beyaz boya kalemleri hala setin bir parçasıydı. Orada olmalarının bir nedeni vardı, bozuk değillerdi ve hala ellerinden gelenin en iyisini boyuyorlardı."

"Hâlâ boya kalemlerinden mi bahsediyoruz?"

"Evet." Gülümsedi, gözlerini güneşten koruyarak bana baktı. "Ne yani, arkadaşların boya kalemleri hakkında hiç şiirsel konuşmaz mı?"

"Arkadaşlarım ta Seul'de." "Ama Sokka ve Merlea-"

"Kardeşimin arkadaşları. Benim hiç yaz arkadaşım yok," dedim, belki belli olmuyordur diye. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Sora, ama benim hiç arkadaşım olmadı. Khondwa kadar havalı ve rahat biri değilim. Bana giden doğrudan bir yol asla yoktur. En içteki varlığım bir labirent gibidir."

"Bu kız çok havalı." Gülümsedi, gözleri parlayarak bana baktı, "Seni ilk gördüğümde düşündüğüm ilk şey buydu. O benim arkadaşlık ligimin çok dışında."

"Ben de senin hakkında öyle düşünmüştüm. Özel plajımızda karaya vurmak için fazla havalı olduğunu düşünüyordum. *Aquamarine*'den fırladığına yemin edebilirim!"

"*Aquamarine*'i izlediniz mi?" Nefes nefese kaldı, neredeyse sepetini düşürüyordu. "Olamaz, gelmiş geçmiş en iyi çocukluk filmlerinden biri!"

"Biliyorum, çocukken DVD'si vardı ve o kadar çok izledim ki çizildi ve çalışmayı bıraktı," dedim ve güldü. "Ondan sonra bir denizkızı olmayı çok istedim."

"Sence denizkızı adın ne olurdu?" Sora sepetinden yerel gazetenin bir nüshasını çıkarırken sordu: "Burada adınızın ilk harfine, yaşınızın son rakamına ve doğum ayınıza göre kendi adınızı oluşturmanızı sağlayan bir bölüm var."

"Şey, K, on yedi ve Temmuz." Sonucu gösterebilmek için daha yakına eğildim. Bahar yağmurlarının ve yıldız tozlarının kokusunu taşıyordu. "Tanrım..."

"Haven Silver Shore!" diye haykırdı. "Sana yaklaşıyor."

"Kulağa Amerikan kardeşlik tarikatlarından birinin adı gibi geliyor," diye karşı çıktım. "Bakalım seninki ne olacak."

"Mariana Gold Dream." Bana coşkulu bir başparmak işareti yaptı. "Beğendim."

"Tabii ki yaparsın." Güldüm.

Tam o sırada Merlea ve Sokka'nın sahile doğru ilerlediklerini fark ettim, "Hey!" diye seslendim, onlara el salladım ve dönüp bize baktılar. Birbirine uyumlu beyaz giysiler içinde her zamanki gibi neşeli görünüyorlardı. Merlea sade bir mini etek ve hayal gücüne çok az şey bırakan oldukça skandal bir bikini üstü giymişti. Sokka ise düğmeli beyaz bir gömlek ve şort giymişti. Kıyafetleri onları gerçekten *de* bir tarikatın içindeymiş gibi gösteriyordu.

"Neden Amişlerden kaçmış gibi görünüyorsun?" Sora merakla sordu, ben de bir kahkaha attım.

"Hayır, Midsommar tarikatına katılıyor gibi görünüyorlar." Alay ettim. Sokka gözlerini devirdi, rüzgâr saçlarına hücum ederken ellerini ceplerine soktu.

Sokka, "Ha ha, çok komik, ama bu göz alıcı kıyafetler aslında sizi bulmak için burada olmamızın nedeni," diye açıkladı. "Arkadaşım Han ve kız arkadaşı Mirae bu akşam yaz başlangıcı renk festivali partisi düzenliyor. Bize istediğimiz kişiyi davet etmemizi söylediler ve-"

"Beni mi istedin?" Samimiyetle alay edencesine elimi kalbimin üzerine koydum. "Gururum okşandı ama senden o kadar da hoşlanmıyorum."

"Kardeşin ve ikizler, kardeşini ve ikizleri davet etmek istedik." Sokka inledi. "Hadi ama Kat, bu küçük aşkı eninde sonunda atlatmalısın."

"Gag." Alay ettim. "Sen öyle san."

"Hadi ama, inkar etme. Herkes eski Sokka Bangon aşk trenine binmek istiyor." O kükredi ve Sora ile Merlea gülmeye başlasa da ben ürperdim.

"Tamam, bu kadar yeter Sokka. Onları peşine takılmaya bu şekilde ikna edemezsin." Merlea elini onun omzuna koydu, "Eğlenceli olacak. Yiyecek, içecek ve oyunlar olacak. Süper seksi çocuklar da var. Retrograde grubunun idollerinin tatilde oldukları için orada olacaklarını duydum."

burada ve Jeju'da bir müzik videosu çekiyoruz. Kıyafet kodu beyaz çünkü gecenin sonunda hepimiz boya ve su balonları fırlatacağız. Yani hayır, henüz bir tarıkata boyun eğımedik."

"Evet, hayır-" Ben başladım ama Sora sözümü kesti.

"Kulağı çok eğılenceli geliyor!" Heyecanla alkışlayarak ciyakladı. "Gitmeliyiz Kat, bunu kaçıramayız!"

"Bilmiyorum. Bu pek bana göre değıl." Tahmin ettim,

"Hadi Kat, herkes gitmezse Khondwa da gitmez. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun." Sokka inledi. "Bir kez olsun eğılenceli ol."

"Hey, aptallık etme, Sokka. O çok eğılenceli!" Merlea onun omzuna bir yumruk attı ve Sokka acıyla irkildi. "Gelecek, değıl mi Kat?"

Bana yavru köpek gözleriyle bakan ve sessizce yalvaran Sora'ya dönüp baktım. Khadeeja'ya bu yaz yeni insanlarla tanışıp şansıma deneyeceğıme dair söz vermiştım. Merlea ve Sokka da iyi niyetliydi. Peşlerine takılmamak için çok az sebep vardı.

"Oh, tamam, iyi." İçimi çektim ve herkes beni kucaklayarak alkışladı. *Tanrım*. "Hey, aptal partiye gideceğımi sylemiştım, dünyadaki açlığı bitirmeye değıl!"

"Duh, parti daha iyi!" Sokka haykırdı. "Bir kez olsun tam bir inek ve serseri olmadığın için teşekkürler."

"Kapa eneni." İnledim.

Sahilden evimize doğru ilerledik ama Merlea benimle konuşmak için geride kalmıştı.

"Hey Kat, sana sormak istediğim bir şey var!" dedi Sora ve Sokka eve girdikten sonra.

"Hayır, Retrograd'daki çocukları gözetlemek için teleskopumu ödünç alamazsın." Gözlerimi devirdim ama o sadece sinirli bir şekilde güldü.

"Bekle, bu bir seçenek miydi?" Gözleri büyüdü,

"Hayır, değıldi!"

"Oh, tamam, tamam, sadece kontrol ediyordum." Boynunun arkasını kaşıdı. "şey, merak ediyordum da Sailor'ın evde bir kız arkadaşı var mı?"

Bana bunu sorma cesaretini gösterdiğine inanamıyordum. Neden onun özel hayatını bildiğimi düşünsün ki? Biliyormuşum gibi mi görünüyordu? Bu sorunun her şeyden çok bir izin meselesi olduğunu söyleyebilirdim.

"Bak, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedim planladığımdan daha savunmacı bir şekilde. "Ona kendin ya da Sora'ya sormalısın."

"Hayır, yani hiç kız arkadaşı olduğundan bahsediyor mu ya da bir ilişkisi varmış gibi davranıyor mu?" diye sordu umut dolu gözlerle beni süzerek.

"Neden soruyorsun?" Düşündüm,

"Şey, bence o... çok seksi ve sanırım geçen gün öğle yemeğinde gerçekten çok iyi anlaştık. Benden hoşlandığını söyleyebilirim. Bana bakmadan duramadı. Bugün çok seksi giyinmeye özen gösterdim, böylece yatmadan önce ona düşünecek daha çok şey vermiş oldum, anlıyor musun?" Bana göz kırptı. Onunla aynı fikirde olmaktan çok saçmalamasına güldüm.

"Evet, kesinlikle," diye cevap verdim monoton bir şekilde, "senden çok hoşlanıyor."

"Değil mi? Yani, bana bakın." Kendini işaret etti. "Umarım kız kardeşi ona karşı bölgeci ve tuhaf davranmıyordur çünkü bu sinir bozucu olurdu."

"Bu kesinlikle Sora değil," diye onu temin ettim. "Onun bir kız arkadaşı olduğunu sanmıyorum."

Yalan söyledim. Çünkü kitabındaki o notu hatırlıyordum. Mürekkebin hafifçe dökülüşünü, el yazısını, el yazısını hiç unutmadım. Her şeyi hatırladım.

"Harika!" Rahat bir nefes alarak bikini üstünü düzeltti. "Göğüslerim iyi görünüyor mu?"

"Bu dünyanın dışında." Başımı salladım ve o da gülümsedi.

"Bu gece erkeği elde edeceğim gece, Kat." Kıkırdadı ve diğer herkesle birlikte eve doğru ilerledi.

Belki de bir parçam onun o adamı elde etmesini istemiyordu. Belki de Sailor Haru Park onun için doğru erkek değildi. Belki de tamamen uyumsuzlardı. Belki de Merlea gibi biriyle birlikte olmak için fazla nazik, şefkatli ve özveriliydi. Tamam, kimi kandırıyordum? Merlea nazik, harika ve güzeldi ve dünyayı hak ediyordu.

Ama neden Haru olmak zorundaydı? Neden o?

Pencereden Merlea'nın Haru'yu oldukça samimi bir merhaba sarılışıyla sarmalayışını izledim, elleri Haru'nun her yerindeydi ve konuşurken saçlarını döndürüyordu. Boylarını karşılaştırmadan önce Haru'nun kendisinden ne kadar uzun olduğuna dair bir şaka yaptı. Haru kızın kendisine gösterdiği yoğun ilgiye sinirli bir şekilde güldü, Sora odanın köşesinden onları süzdükten sonra bakışları benimkilerle buluştu ve ben şaşkınlıkla yere baktım. Beni ona bakarken yakaladığına *inanamıyordum*.

Eve girdim ve kanepeye uzanıp herkesin colorfest partisi hakkındaki konuşmalarını dinledim. Herkes çok heyecanlıydı,

Haru ve ben hariç. Odanın diğer ucunda birbirimize baktık, sessizce tüm bu sahneyle dalga geçiyorduk.

Bu kulağa çok aptalca geliyor, diye mırıldandım ve Haru bir kahkaha atarak başıyla onayladı.

Güven bana, biliyorum, diye cevap verdi, sonra gözlerini kıstı. Elini cebine attı ve bana bir sterlin uzattı. Avucumun içinde yakaladım ve dikkatle inceledim. *Penny, düşüncelerin için mi?*

Aberdeen'den mi? Ben sordum, o da başını salladı. *Belki de gerçekten kılık değiştirmiş bir leprikonsun.*

Bir zamanlar kızıl saçlarım vardı, diye itiraf etti. Şok içinde bir elimi ağzımın üzerine kapattım.

"Hayır, kesinlikle yapmadın!" Yüksek sesle haykırdım ve herkes sonunda aklımı kaçırmışım gibi bana bakmaya başladı.

"Ne?" Merlea dikkatini bana çevirerek sordu.

"Şey, Denizci bir keresinde kızıl saçlı olduğunu söylemişti ve yalan söylediğine inanmak için nedenlerim var." Karşı argüman geliştirdim ve

Sora cep telefonunu çıkardı. "Ne yazık ki doğru. Gerçi çok uzun süre elinde kalmadı. Boya çok çabuk akmış."

Sora bana kardeşiyle Londra'da Tower Bridge'de çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Adam göz kırpmıyor ve barış işareti yapıyordu, kız da onun yüz ifadesine uyuyordu. Saçları daha kısaydı ve ateş kırmızısıydı. Mutlu görünüyordu, en azından onunla tanıştığım zamankinden daha mutluydu.

Sora'ya telefonunu geri verirken tek söyleyebildiğim "Vay canına," oldu. "Vay canına mı?" diye tekrarladı ve sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

"Bekle, görmek istiyorum!" Merlea ekledi ve Sora'nın telefonunu ondan aldı ve ardından yakınlaştırmaya başladı. "Vay canına, çok seksi görünüyorsun, kızıl saç sana çok yakışmış."

"Az önce-" diye soluk soluğa kaldım, elimi ağzıma götürerek ona seksi demesinin şokunu yaşadım. Zavallı Sora, bu iş gittikçe garipleşiyordu.

"Ew, lütfen bir daha benim yanımda kardeşime ateşli deme." Sora inledi.

"Ne? Bu doğru, değil mi?" Lea yüzünü bana dönerek söyledi. "Ben-um." Bocaladım, zorlukla yutkundum ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. Sen

çarpıcı bir şekilde ortada olan bir şeyi itiraf etmem için bana para veremezdi, hele ki onun önünde.

"Hadi ama, eminim bunu çok duyuyorsundur," dedi Sokka.

"Bu hiç alışamayacağım anlamına gelmiyor." Sora yüzünü buruşturdu.

"Kızıl saç dönemi Denizcisi geçerliydi," diye onayladı ağabeyim omzuna onaylayan bir el koyarak.

"Ah, teşekkürler," dedi Haru, Merlea'ya da başını sallayarak, çok kibardı.

Herkesin parti hakkında konuşmasını dinlemekten sıkıldım ve kalkıp mutfağa gittim. Buzdolabını açtım, mevcut olanlara göz gezdirdim. İlk raftan bir Granny Smith elması aldım ve kapıyı yarı kapattığımda Haru'nun tam karşımda durduğunu görünce irkildim. Cömert kirpiklerinin arasından sırtarak bana baktı. Buzdolabının kapısını kapatarak beni köşeye sıkıştırdı.

"Uh hey," diye mırıldandım biraz gergin bir şekilde, nabzımın yükseldiğini hissediyordum, oda aniden çok sıcak olmuştu.

"Sana bir kuruş verdim," dedi usulca, "ama düşüncelerini benimle hiç paylaşmadın, Kat."

"Zorunda olduğumu kim söyledi?" Elmamdan bir ısırik alarak alay ettim. "Belki de seni iyi parandan dolandırmışımıdır."

"Şey, düpedüz telaşlandım. Onurumu lekelediğini mi itiraf ediyorsun? "Bu bir suç."

"Ah evet, peki beni kim tutuklayacak?" diye sordum ve hemen ardından yanakları pembeleşti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hmm." Başını eğip elmamdan bir ısırik almadan önce mırıldandı. "Bunu düşünmem gerekecek, sorumlu tutulman gerekiyor."

Tamam. Gerçek Sailor Haru Park'ın uzaylılar tarafından kaçırıldığı ve bir klonla değiştirildiği sonucuna varmıştım, çünkü bu adam kimdi ve ona ne yapmıştı?

"Tüm bu yeni keşfedilen özgüven nereden geliyor?" diye sordum.

"O hep oradaydı yıldız kız," dedi ve elini başıma koyup usulca okşadı. "Sadece ortaya çıkması biraz zaman alıyor. Ayrıca sen çok küçüksün."

"Ufaklık mı? "Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. "Ben teneke değilim-"

Neredeyse kedi patisi gibi olan elimi havaya kaldırdı. "Ufacık," diye tekrarladı, "ama sorun değil. Küçük bir vücudun ama kocaman bir kalbin var."

"Elbette, Bay Leprikon Dostum." Kelebeklerin uçuşmasını engellemek için güldüm. "Şimdi sana düşüncelerimi anlatacağım, tamam mı?"

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Pekâlâ, bu çığır açıcı itiraf için kendinizi hazırlayın. Ruhunuzu parçalayacak bir sürpriz olacak, size söz veriyorum."

"Senin sözlerinle dünyanın ikiye bölünmesine hazırım," dedi alaycı bir tavırla.

"Hiç partiye gitmedim," diye itiraf ettim, ekstra etki için caz elleriyle. "Şok edici, biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Woah."

"Evet, fark etmediysen söyleyeyim, ben pek insan sever biri değilim, tam bir münzevi yengeç gibiyim," dedim ve o da her zaman yaptığı gibi ağzını kapatarak güldü.

"Güzel bir gülümsemen var. Şunu yapmayı kes," diye uyardım onu, elini çekerek. "Bak, insanlarla konuşmak benim için kolay, çünkü filtrelerim yok denecek kadar az, ama bundan hoşlanmıyorum."

"Bunu anlayabilirim."

"Anlayabilir misin?"

"Evet, Sora daha sosyal bir kelebek," dedi sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. "Ben evde kalmayı tercih ederim... her zaman olduğu gibi."

"Çok partiye gider misin?"

"Evet, yalan söylemeyeceğim. Söylüyorum. Ama çoğunlukla tamamen istemsizce," diye beni temin ederken ben gözlerimi deviriyordum. "Ne? Gerçek bu!"

"Elbette, hayal edebileceğiniz tüm içkilerin ve güzel kızların olduğu partilere gitmeye zorlandınız. Bu tamamen inandırıcı."

Beni güldüren bir surat ifadesi takındı.

"Müzikten nefret ederim," diye hatırlattım ona.

"Partiler gürültülü olur." "Biliyorum. Belki o kadar da kötü olmaz?"

"Oh, kesinlikle olacak." Alay ettim.

"Sen gidersen ben de bu partiye gider miyim?"

Bakışlarını meydan okurcasına tuttum, ağzının köşesi bilmiş bir sırıtışla hafifçe kalktı.

"Tamam, Haru," diye kabul ettim, "Haydi parti yapalım."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 12

Takılmak mı?

küçük beyaz bir elbise giyiyordu, arkasında bir korse ve onu bir araya getiren ipler vardı. Basit ama tatlıydı ve aynı zamanda Kendiminkileri. Çok fazla beyaz kıyafetim yoktu ama Sora bavullarını karıştırıp benim için onları seçmek için çok zaman harcadığı için onları giyiyordum.

Kıyafetlerini giymeme izin vermesi gerçekten çok nazık bir davranıştı ve ben de bunu bilmesini istiyordum. Pileli bir etek ve ona uygun beyaz bir bluz giymişti. Saçları, ucunda beyaz fiyonklar olan atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Kardeşim ve Sokka ise beyaz gömlekler ve şortlarla oldukça sade giyinmişlerdi.

Ama Haru değil. Asla Haru değil. Onunla ilgili kesinlikle basit bir şey yoktu. Beyaz bir pantolon ve hafifçe kırpılmış, ince belini gösteren uzun kollu beyaz bir gömlek giymişti. Ayrıca tam olarak seçemediğim bir dövmesi vardı.

Çok uzun süre bakmış olmalıyım çünkü parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı ve gözlerini bana dikti. Yaramazlıkla parıldıyorlardı. "Odaklan, Kat." "Odaklandım," diye homurdandım, rahatsız elbisemin eteklerini hafifçe çektiştirerek. "Yemin ederim odaklandım, lazer."

"Bu pek *dostça* bir bakış değil," diye belirtti. "Bana sadece dostane gözlerle bakacağına yemin ettiğini sanıyordum, ne oldu?"

"Ben sözümün eri bir kadını!" Ona hem mizah hem de utanç içinde oldukça dramatik bir şekilde güvence verdim.

"Öyle mi?" diye karşı çıktı. "Böyle bir bakışın sadece platonik bir niyetle olduğuna nasıl inanabilirim?"

"O kadar arkadaş canlısı ki seni markette görsem hava durumu hakkında sohbet ederdik, belki şanslıysan ondan sonra hanımefendinin nasıl olduğunu ve yeni iş transferin Idaho'ya taşınmana neden olduktan sonra junior'ın lise değiştirmeyle nasıl başa çıktığını sorardım. Sonra garip bir şekilde paytak paytak sarıldıktan sonra, sana alıntı üzerine alıntı yapmanı söyledim, iyi günler," dedim. O kadar çok güldü ki gözlerinin kenarlarında sevinç gözyaşları oldu.

"Evet, tabii, ama ne olursa olsun, bu elbise sana çok yakışmış." Bana şeffaf bir kılıf içinde bir çift gürültü önleyici kulaklık uzattı. "Bunları da senin için getirdim."

Oh.

"Sağ ol dostum." Göz kırparak gülümsedim.

Hepimiz Sokka'nın arkadaşı Han'ın sahil evine doğru yola çıktık, o kadar hareketliydi ki kilometrelerce öteden bile duyulabiliyordu. Ev parlak, renkli ışıklar, müzik ve ön bahçede bir sürü insanla aydınlatılmıştı. Bu gece adanın yarısının davetli olduğuna yemin edebilirdim. Tanıdığım pek çok insan gördüm ama çoğunlukla tanımadığım pek çok yeni insan vardı ve dürüst olmak gerekirse, zar zor dışarı çıkmama şaşırmadım. Oraya vardığımızda herkes dağıldı ve ben bir şekilde kendimi bodrumda oldukça çekişmeli bir Monopoly oyunu izlerken buldum.

İnanılmaz derecede çekici üç erkeğin köşede bir kızın göğsüne isimlerini yazdıkları ana salona geri döndüm. Herkesin dikkati onların üzerindeymiş gibi görünüyordu. İlk oğlanın gözleri mordu.

ikincisi sarışındı, sevimli bir düğme burnu ve gamzeli bir gülümsemesi vardı ve üçüncüsü diğerlerinden biraz daha kısaydı, daha bronz bir teni ve doğal siyah saçları vardı. Onlara kızgınlıkla gözlerimi deviriyordum, inanılmaz derecede dangalak görünüyorlardı ve onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Hey, bir dahaki sefere bana gözlerini devirdiğinde, güzel kız, bu sinirlendiğin için olmayacak," diye Korece seslendi mor saçlı çocuk bana. Onun sözleriyle içimde bir öfke kabardı.

"Affedersiniz?" Alay ederek ona doğru yürüdüm ve onu süzdüm. "Sana küçük hayranlarından biri gibi mi görünüyorum?"

"Olabilirsin." Sırıttı. "Aslına bakarsan, seni favorim yapabilirim."

"Vay canına, sen gerçekten bir pisliksin!" "Beni rahat bırak, seni sürüngen." diye küfrettim. "Bana kızdığında çok güzel oluyorsun." Suratını astı.

"Bölmek istemem ama Tae, senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri olmadığına eminim." Sarı saçlı çocuk araya girdi. "Onu bağışlayın, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Jaehyun, bu da Yong."

"Arkadaşın benden uzaklaştırma emri almak üzere çünkü belli ki benim kim olduğumu bilmiyor." Gözlerimi Tae'ye dikerek Jaehyun'u düzelttim.

"Kim olduğunu biliyoruz Katayi Sitali," dedi Tae, "ama bizi tanımadığın çok açık."

"Sizi tanımam için çok alakasız görünüyorsunuz," diye onları temin ettim ve güldüler.

"Biz Retrograde grubunun idolleriyiz." Yong sırtını duvara yasladı ve martinisinden uzun bir yudum aldı.

"İdollerin ayık kalması gerekmiyor mu?" Onunla alay ederek sordum.

"Kimse bu kuralların hiçbirini dinlemez, güzel kız," dedi Yong. "Bizden haberin olmamasına şaşırdım."

"Müzik berbat. Sen de berbat görünüyorsun, o yüzden..." Azarladım ve Tae acıyı taklit ederek elini kalbinin üzerine koydu.

Jaehyun sırtarak, "Kahretsin, oldukça alingan," dedi. "Bunu sevdim."

"Neden partiden sonra bizimle takılmıyorsun? Seni istediğin her şeyle şımartırız?" Tae teklif etti.

"Sen delisin-" diye mırıldandım. "Hayır."

Tam o sırada arkamda duran birinin varlığını hissettim ve çocukların gözlerinin üzerimde gezindiğini izledim, petrichor ve kavrulmuş vanilya kokusunu aldım ve kim olduğunu hemen anladım.

"Sanırım hayır dedi, gwimeog-eoss-eo?" *Sağır mısın sen?* Haru söyledi. Diğerlerinden çok daha uzun boyluydu, bu da onların gözünü korkuttuğunu söyleyebilirim.

Bunun sadece boyundan kaynaklanmadığını anlamama rağmen, Haru'nun onlar üzerinde tam olarak açıklayamadığım bir gücü var gibiydi. O içeri girdiğinde yere bakmalarından, küçük çocukların saygı duydukları yetişkinlerle yaptıkları gibi doğrudan göz temasından kaçınmalarından anlayabiliyordum.

"Sailor sunbaenim." Jaehyun beni şaşırtan bir şekilde başını saygıyla eğdi. "Umarım iyisinizdir."

"Evet, umarız iyisinizdir. Bir süredir sizi dışarıda görmeyi beklemiyorduk." Yong onu burada gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Ben iyiyim. Ne de olsa tatildegiz," dedi Haru kendinden emin bir şekilde, sanki ne söyleyeceğini tam olarak biliyormuş gibi.

"Evet, öyle," diye ekledi Tae, şaşkınlıkla sessizce başını sallayarak. "Bekle, birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Tae'nin babası benimkiyle iş yapıyor, yani evet," diye açıkladı Haru ve aralarındaki gerilimi hissedebiliyordum. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

Jaehyun bana "Biz de birlikte antrenman yaptık," dedi.

"Ah, evet, fotoğrafçılık," diye açıkladı Haru. "Yazları birlikte çalıştık."

"Açık olmak gerekirse Katayı, babana büyük saygı duyuyoruz. Umarım bizim için iyi şeyler söylersin. Bu sadece bir teklifti. Niyetimiz asla sizi korkutmak değildi." Tae boğazını temizleyerek bana söyledi.

Haru daha önce ondan hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Duyduğun saygı ona karşı olmalı, babasına değil," dedi.

"Haklı, ama senin gibi beni sadece babam için kullanmak isteyen insanların bana asılmasına alışkınım," diye açıkladım, "Şimdi gidiyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Haru, tüylerim diken diken oldu. "Sonra konuşuruz."

"Sonra konuşuruz Yelkenli," diye şaka yaptım, gülümsediğinde havada yürüyormuşum gibi hissettim.

Olay yerinden uzaklaşmaya başladım ama duymamam gerektiğini düşündüğüm bir konuşmanın parçalarını duyabiliyordum. *Neden buradasın? Ve insanlar hala konuşuyor, sahip olduğun her şeyi boşa harcama.*

Ama hepsini görmezden geldim ya da en azından hepsini uydurduğuma kendimi ikna ettim.

Han ve Merlea'nın en iyi kokteyli kimin yapabileceğini görmek için yarıştığı mutfakta herkesle buluştum. Masanın üzerinde bir sürü malzeme vardı. Önce Han limon, nane, votka ve Sprite'ı karıştırarak kendi mojito versiyonunu yaptı. Ardından Merlea, Sora'nın da yardımıyla ahududu, yaban mersini, çilekli soda ve bolca votkayı büyük bir blender'da karıştırdı. Herkes yeteneklerini sorguluyordu, ancak tat testi başladığında kazandıkları açıktı; ne kadar yoğun bir şekilde seyretilmemiş olduğu için dört yudumdan sonra sizi sarhoş eden bir slurpee gibiydi.

"Buraya gel, Kat!" Sora seslendi, masaya yaklaşmamı işaret etti ve bana iki fincan uzattı. "Hangisinin daha iyi olduğunu söyle, tartışmayı bitirelim."

Bazen Itaewon'da tek başıma dışarı çıktığımda içki içiyor ve barlara gidiyordum. Yasadışıydı elbette ama Long Island Buzlu Çayı içen on yedi yaşındaki bir gencin olabileceği kadar sorumlu davranıyordum. İki bardaktan da yudum almadan önce gözlerimi devirdim, kaçınılmaz olarak Han'ın karışımında karar kıldım çünkü meyve aromalı herhangi bir şeyin tadından tamamen nefret ediyordum.

"Üzgünüm kızlar, Han benim için pastayı alır." Ben ilan ettim. Han bana çak bir beşlik yaptı. Sora o aldatıcı kokteylden çok fazla ve çok hızlı içiyordu.

"Bundan daha ne kadar içeceksin, Sora?"

"Ne kadar istesem de tatildeyim!" Merlea ile *Mamma Mia*'dan bir ABBA şarkısı eşliğinde dans etmeye gitmeden önce neşelendi. "Gel bize katıl!"

"Ben dans etmem-" diye uyardım beni çekip götürmeden önce.

"Ben içki içmem ama bu gece ne istersek onu yaparız!" Sora beni cesaretlendirdi ve ben de onunla birlikte *Dancing Queen*'in müziğine zıpladım.

"Hadi dansa gidelim kraliçe, sadece bir kez genç ve on yedi yaşındasın."

Kızlarla dans ederken çok eğlendim, ışıklar ve içtiğim kokteyl de her şeyi olduğundan çok daha heyecanlı hale getirdi. Haru elinde bir bardakla odanın köşesinden beni izliyordu. Tekrar bakışlarımla buluşmadan önce gözlerinin vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinmesini izledim. Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi ama tam ona doğru yürüyecekken oldukça hevesli bir Merlea tarafından sözüm kesildi.

Çok geçmeden Merlea'nın kardeşimle konuşmakta olan Haru'ya doğru ilerleyişini izledim. Haru'yu sinirli bir şekilde güldüren bir şey söyledi ve ardından parmak uçlarında durarak kollarını Haru'nun boynuna doladı. Elini tutmadan önce Haru'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı

ve onu kanepeye doğru çekti. Sora, Sokka ve ben ikisinin karşısındaki kanepeye oturduk. Merlea başını Sokka'nın omzuna yasladı ve cüretkâr elini Sokka'nın kalçasına koydu; bu da kardeşimin bir ısıklık çalmasına neden oldu, ardından da birlikte ne kadar sevimli olduklarına dair bir yorum yaptı.

"Bu iş *çok* çabuk karışacak," diye mırıldandı Sora, yüzünde acı bir ifadeyle bir kadeh indirirken.

"Öyle mi diyorsun?" Alay ettim, "Yine de şanslı, Lea iyi bir kız, ama duygusal bir şey istediğinden şüpheliyim, muhtemelen sadece onunla takılmak istiyor."

"Takılmak yok, tamam mı!" Sokka bir dilim pizzadan bir ısırık alarak inledi.

"Evet, sana iyi şanslar." Khondwa gülerek onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Size kuşları ve arıları açıklamak zorunda mıyım? İki çekici genç insan birbirlerine karşı bir şeyler hissediyor ve ilişkilerini geliştirmek istiyorlarsa-"

"Ew, kapa çeneni, Khondwa." Kulaklarımı kapatarak itiraz ettim.

"Fazla uzaklaşamaz Sokka, endişelenme. Denizci muhtemelen teklif ettiği şeyle *hiçbir* ilgisi yok." Sora güldü. "Bu da ne demek şimdi?" Ben sordum.

"Basitçe, takılma kültürü olan bir adam değil, bana her şeyi anlatıyor, hatırladın mı?" Sora açıkladı.

"Her şey mi?" Sokka alay etti. "Hiçbir erkek kız kardeşine her şeyi anlatmaz, inan bana."

Sora başını omzuma yaslayarak, "Belki de, yani, yaşlanıp kendi başına bir adam olmaya başladıkça bana giderek daha az şey söyledi ve bununla bir sorunum yok, ama birbirimize karşı çok dürüst olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi.

"Khondwa kızların iğrenç olduğunu düşünmeyi bıraktığı anda bana bir şey söylemeyi de bıraktı."

Diğerleri güldü.

"Lütfen, sanki bana sırlarınızı anlatıyormuşsunuz gibi!" Khondwani ellerini havaya kaldırarak şöyle dedi.

"Hiç yok," diye teminat verdim ona. "Ben açık bir kitap olarak varım." "Gerçekten mi?" Sora sırıttı. "Bundan hiç şüphem yok."

"Doğru, odamda tek başıma sürekli kendi kendime konuşarak YouTube videoları çekiyorum, bundan daha kişisel bir şey olamaz."

"Sailor'ın senden sır saklamasına izin veriyor musun, Sora?" Sokka merakla sordu.

"Bana ne *isterse* onu söylüyor. Düşüncelerinin ve duygularının çoğu hayatı boyunca bir sır olarak kaldı. Bir süre sonra benden, her şeyden ve herkesten uzaklaştı. Bu ille de benim ona *izin vermemle* ilgili bir mesele değil." Analiz etti.

"Evet, oldukça utangaç." Khondwani de aynı fikirdeydi: "Belki eninde sonunda hepimize ısınır, değil mi?"

"Evet, oldukça havalı bir adam." Sokka gülümseyerek onayladı, "Bu yaz onu daha yakından tanımayı çok isterim."

"Denizci utangaç değildir." Bir kahkaha attım. Herkes dönüp bana baktı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sora güldü.

"En azından *benimle* değil, o hiç susmaz," diye onları temin ettim. Sora'nın bakışları benimkileri belki de bir an fazla uzun süre tuttu.

Sokka koltuğa yaslanarak, "Bence sırlar gereklidir," dedi. "İnsanları yakın tutuyorlar."

Khondwa, "Ne olursa olsun, hayal görmeyin dostum, Sailor ve Lea kesinlikle birbirlerini hissediyorlar," diye ekledi.

"Onlar sadece arkadaş, tamam mı!" Sokka inledi.

"Öyle görünmüyor..." Merlea, Sailor'ı elini tutarak yukarı çıkarırken kardeşim boğazını temizleyerek öksürdü.

Haru'nun Merlea'yla birlikte üst kattaki yatak odalarından birine çıkmasının hiçbir yolu yoktu. Bu konuda bir şey hissetmeme izin veremezdim, biz sadece arkadaştık ve onun kiminle öpüşebileceğini ya da başka şeyler yapabileceğini dikte edecek bir yerim yoktu. Bu yüzden boğazımdaki acıyı bastırdım ve ıstırabı yuttum.

Üzölmek bana düşmezdi, hiç düşmezdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Tatoos ve Kötü Ruh Halleri

A Bir süre sonra Sora ahududu kokteylleriyle sarhoş oldu ve Sokka ile kimse izlemiyormuş gibi dans etti, kardeşim de onları takip etti iyi bir şey yapmadıklarından emin olmak için etrafta. Sora o gece çok eğleniyordu. Bu beni onun adına çok mutlu etti. Bir geceliğine de olsa eğlenmeyi hak etmişti. Sürekli bir şeyler hakkında endişeleniyor gibiydi.

Temiz hava almak ve zihnimi boşaltmak için dışarı çıktım. Neredeyse hiçbir şey içmemiştim ama yine de hafiften kafam güzeldi ve bitkin düşmüştüm. Verandada öpüşen bir çift vardı ve ilk başta bunun sevimli olduğunu düşündüm ama sonra Haru'nun muhtemelen üst katta olduğunu hatırladım

Merlea ile de aynı şeyi yapıyordum ve dilimin altında ekşi bir tat kalmıştı.

Midemde bir huzursuzluk hissettim. Bu duyguyu saf kıskançlık olarak tanımlıyordum ama yine de Merlea'yı kıskanmaya hiç hakkım yoktu. Haru sadece arkadaşımı ve iyi kalpli olduğundan emin olduğum biriyle birlikte olduğu için mutlu olmalıydım. Yine de hissetmemem gereken her şeyi hissettim. Beni tüketmesine, bir anda kontrol etmesine izin verdim.

Çünkü ben her geçici duygumun kölesi değil de neydim?

Tam o sırada Sailor'ı kumların üzerindeki ahşap bir anıt bankta oturmuş, gece yarısı ayını ve dalgaları izlerken görünce şaşırdım. Koyu renk saçları serin esintide sallanıyordu. Ona doğru ilerledim ve omzuna nazik bir el koydum. Ne irkildi ne de yüzünü bana döndü. Boynundaki tüyler diken diken oldu ve hafif bronzlaşmış teninde tüylerim diken diken oldu. Dikkatli bir elini benimkinin üzerine koyduğunda keskin bir nefes aldım. Dokunuşunun sıcaklığı bir daha asla bir santim bile kıpırdamamak istememe neden oldu.

"Kat, hava soğuk. İçeride olmalısın." Yumuşak bir sesle konuştu.

Haru beni sadece dokunuşumdan tanırdı. Beni sadece parmaklarımın boynunu sıyırmasından tanıyordu. Varlığım *yeterliydi*. Beni tanıması için yeterliydi.

Elimi tuttu ve ben bankın etrafında yürürken beni çekti ve yanına oturdu. Parti müziği uzaklarda kayboluyor gibiydi ama arka planda RIO'nun *Sweetbitter* şarkısının çaldığını duyabiliyordum, bunu sadece herkes istediği için biliyordum. Haru'yla konuşmak için çıkarmaya karar verdiğim kulaklıklarım yüzünden müzik zaten bütün gece boğuktu.

Elinde küçük beyaz bir defter ve kalem vardı, kalemin ucu yumuşak, yastık gibi dudaklarının arasındaydı. Bir şeyler yazıyordu ve onu rahatsız ettiğim belliydi.

"Meşgul müsün?" diye sordum. Sessizlik boğazıma bıçak gibi saplandı. Sertçe yutkundum. "Gidebilirim."

"Hayır." Reddederek başını sallayarak cevap verdi. "Kal."

"Kalacağım," diye söz verdim ona, yere bakarak. "Neden burada olduğumu bilmiyorum." "Eğlenceli bir gece geçirdin mi?"

"Biraz," dedim, onunla ve Lea'yla olan her şeyi hatırlıyordum, aniden onun teninin Lea'nın teninde, dudaklarının Lea'nın dudaklarında olduğu resimler gözümün önüne geldi ve tüm o eziyeti yeniden yaşadım.

"Çok mu içtin?"

"Bilmiyorum. Zaten bu seni ilgilendirmez." Omuz silktim ve yüzündeki acıyı görebiliyordum, beni dosttan düşmana, bu devasa zalime dönüştürmesini izlerken.

"Tamam..." Durdu, düşüncelere daldı. "Yeni arkadaşlarla tanıştın mı-" "Hayır, yeni tanıştığım rastgele insanlarla yakınlaşmam," diye tükürdüm ve eğer onu daha önce üzmemiştim ama bu sefer üzdüğümünden eminim. "Ben senin gibi değilim." "Ne?" diye sordu, sesi hafifçe titriyordu, soğukkanlılığı bir ince bir çizgi. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Neden Lea ile yukarı çıkmıyorsun, ha?"

"Lea? Sen ne-" Farkındalık yüzüne yayıldı. "Merlea ile birlikte olduğum için mi bana kırgınsın?"

"Ne yaptığın umurumda değil," diye karşı çıktım kollarımı kavuşturarak. "En azından onunla birlikte olduğunu kabul ettin."

"Evet, öyleydim." Gözleri kısıldı. "Onunla." "Güzel."

"Güzel."

"Tamam!"

"Peki." Derin bir iç çekerek elini yüzüne götürdü. "Tek yaptığımızın konuşmak olması dışında."

"Merlea'yla yukarıya derin ve samimi bir konuşma yapmak için çıktığına inanmamı mı bekliyorsun?" Gözlerimi devirerek alay ettim.

"Aynen öyle." Koyu renk gözleri beni olduğum yerde sabitledi. "Neden aramızda bir şey olduğunu düşündün ki?"

"Çünkü belli ki senden hoşlanıyor, Haru!" Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım.

"Evet, o *kadar* da habersiz olmadığımı söyleyebilirim," dedi. "Ama bu onun aşk karşılıklıdır." "Öyle mi?"

Düşündüm.

"Onun bana dokunmasına asla izin vermem, Kat," diye fısıldadı o kadar kesin ve inançlı bir şekilde ki beni şaşkına çevirdi. "Kimseyle bir ilişki arayışında değilim."

"Sen değil misin?" Boğazımın kuruduğunu hissederek sordum. "Oh."

"Evet, şu anda hayatıma birini sığdırayabileceğimden şüpheliyim. Bunun için yer yok." Yüzü düştü ve gözleri biraz endişeli baktı. "Sence onu incittim mi, benim tarafımdan yönlendirildiğini mi hissetti?"

"Tanrım, Sailor, hayır, onu kandırdığını hiç sanmıyorum. Onun da senden gerçek bir ilişki istediğini sanmıyorum, ne demek istediğini anlıyorsan,"

hafif bir kahkaha attı ama yine de kafası karışmış görünüyordu. "O zaman ne istiyormuş?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Biliyorsun..." Gözlerimi kısarak söyledim. "Hadi ama dostum, bunu sana açıklayacak değilim."

"Oh, anladım!" diye haykırdı, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Nihayet!"

"Evet." Başını salladı. "Beni öpmek istedi."

"Biliyor musun, evet, işte bu. Seni öpmek istedi." Gülerек homurdandım. "Çok tuhafısın."

"Öyle miyim?" Başını eğdi, mükemmel gözleri ay ışığında parlıyordu.

Sol gözünün altında neredeyse hiç fark edilmeyen bir güzellik lekesi vardı ama ben fark ettim.

Sailor Haru Park ile ilgili *her şeyi* fark ettim.

"Evet, ben buraya geldiğimde ne yazıyordun?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Önemli bir şey değil, sadece yazdığım şarkının sözleri."

"Müzik mi yazıyorsun?" Ağzım bir karış açık kaldı. "Ne zamandan beri!" "Her zaman."

"Bana hiç

söylemedin." "Hiç

sormadın." "Hiç

sormadım mı?"

"Katayı," diye durakladı, okyanusa bakarak, "hiç yapmıyorsun."

"Ne?"

"Ben hep seni soruyorum. Sen beni hiç sormuyorsun." İç çekti, ensesini kaşıdı. "Sorun değil. Sanırım pek konuşkan biri değilim, daha çok dinleyiciyim ama evet."

Haru'nun böyle hissetmesi, onun hakkında hiçbir şey bilmek istemediğimi düşünmesi, belki de sığ biri olduğumu düşünmesi beni düşündüğümünden daha fazla incitti. Yine de belki de böylesi daha iyiydi, çünkü hissettiklerimin derinliğini bilseydi, bu arkadaşlığımızı mahvedebilirdi.

"Yine de istiyorum." Aşağı baktım ve parmaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Elimin onun eline değmesini arzuluyordum. Teninin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Soğuktan sıcaklığa kavuşmak istiyordum. Yine de kendimi buna zorlayamıyordum ve ona baktığımda onun da aynı şeyi hissetmediğini biliyordum. "Seni tanımak için."

"Merhaba, ben Haru ve şarkı yazıyorum." diye şaka yaptı. Şakayla karışık omzunu ittim. "Gerçi bir süredir yapmadım, o yüzden belki biraz kopuk olabilirim."

"Burada Vivaldi tipi bir beste beklemiyorum. Sadece okumak istiyorum." Ona hatırlattım ve sözlerini gözden geçirmeme izin verdi.

*Midas bile hata yapar
Midas'm altm mı gümüşe çevirdiğini
gördüm, Değişim beni ürpertti,
Çoğu insan acı hissederdi - o zamanlar bunu anlayamazdım, Ama
yalnızlar insanların en zenginleridir,
Gösteri için doğdum ama rol yapmaya devam ediyorum, Çok uzun süre
kırdım ama onarmaya çalışıyorum,
Midas bile hata yapar.*

Onunla ilgili tek dağınık şey el yazısıydı ama kesinlikle okunaksız değildi. Çok güzel yazılmıştı. Kelimelerinde beni derinden etkileyen ve yazdıklarını daha fazla okumak istememe neden olan bir şey vardı. Zihninin incelikleri beni canlandırdı.

"Aptalca olduğunu biliyorum. Beğenmek zorunda değilsin." Boğazını temizledi ve defteri kapattı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Ben sordum. "Bu noktada, bir yemek kitabı yazsan bile okurum!"

"Ina Garten'ın benim rekabetime ihtiyacı yok," dedi Haru ve ben güldüm.

"Barefoot Contessa'yı tanıyor musun?" Ben sordum. "Khondwani ve ben eskiden

Küçük bir çocukken o programı izlemek için okula giderdim!"

"Sırf zamanında yetişebilmek için sabahın beşinde uyanırdım," dedi bana, gözleri parlayarak. "Belki de bu bizi büyük inekler yapar."

"Evet, insanlar uyuşturucu kullanmak için okulu asıyordu ve biz de Ina Garten'ın kocasına mükemmel kızarmış tavuk yapmasını izlemek için yaptık," dedim ve bu sefer ağzını kapatmadan güldü. Bana karşı daha rahat davranmaya başlaması hoşuma gitmişti. "İnek unvanını alsak da olur," dedim.

"Doğru." Başını salladı.

"Gerçekten Kral Midas gibi insanların zengin oldukları için pişmanlık duyduklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Bence bu kadar çok şeye sahip olup da onlarla ne yapacağını bilememenin getirdiği dayanılmaz bir suçluluk duygusu var." Parmaklarıyla oynadı.

"Evet, katılmıyorum. Her ne kadar parayla büyümüş olsam da, bundan pişmanlık duyduğumu hiç sanmıyorum. İnsanların uğruna cinayet işleyebileceği pek çok fırsata sahip oldum ve bu konuda üzölmeyi kendimde bulamıyorum. Bilmiyorum. Belki de Zambiya'da mücadele eden pek çok insan gördüğüm içindir ve tüm bunlar için minnettar olmadığım bir gün geçirdiğimi hayal bile edemiyorum."

"Haklısın." Yere baktı. "Muhtemelen aptalca bir kavramdı." "Aptalca değil ama düşündürücü," diye onu temin ettim. "Tanrım, bunu yapamam. müzik hakkında olumlu konuşmamı sağladığınıza inanıyorum. Senden nefret ediyorum." "Henüz değil," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Henüz mi?" İnanmayarak yineledim. "Kim senin gibi birinden nefret etmeye başlayabilir ki, bu bir sapkınlık olurdu."

"Bunu şimdi söylüyorsun..."

"Yunan mitolojisiyle ilgilendiğini bilmiyordum."

Durakladı, ensesinde saklı mürekkebi görebilmem için saçlarını kenara itti.

Düşmüş bir meleğe benzeyen bir dövme vardı, kanatları alev alev yanıyor ve güneşten uzaklaşıyordu. Melek mutlak bir ıstırap içindeydi ve inişi tamamen kabullenmeyi reddediyordu, hala onu yakan güneşe uzanıyordu, hala en başta yok olmasına neden olan şeyi özlüyordu.

"Bu..."

"Icarus." Gülümsedi, arkasına yaslandı ve gökyüzüne baktı. "İkarus Yunan mitolojisinden bir karakterdi, Labirent'in yaratıcısı Daedalus'un çocuğuydu. İkarus ve Daedalus, tüy ve balmumundan yaptıkları kanatları kullanarak Girit'ten kaçmaya çalışmışlar. İkarus, Daedalus'un güneşe çok yakın uçmaktan kaçınma tavsiyesine uymamış ve bu da kanatlarındaki balmumunun erimesine neden olmuştur.

Gökyüzünden düştükten sonra suya çakıldı ve öldü."

"Güneşe çok yakın uçma sözü de buradan geliyor, değil mi?" Tenine dokunmak için uzanarak sordum ama bunu yapamadan kendimi durdurdum. Bunu yaptığımı gördüğünü fark edince tenim kızardı.

"Doğru." Bana doğru yaklaşp elimi tutmadan önce başını salladı ve birdenbire ben su oldum, o ise canlı bir tel oldu ve elektriklendim. Avucunun benimkine değdiğini hissettiğimde hayrete düştüm. Çok kısaydı ve hakkında şiir yazılacak bir şey değildi ama benim için her şeyi tüketen bir şeydi.

Elimi tuttu ve dövmesine ulaşabilmem için boynuna koydu. Parmaklarımı narin çizgilerin üzerinde gezdirdim. Birisi bununla zaman harcamış. Birisi Haru'ya zaman ayırmış.

"Kendim çizdim," diye açıkladı. "Bir arkadaşım benim için dövme yaptı."

"Onunla bir bağ kurabiliyor musun? İkarus?" diye sordum.

"Bilmiyorum. İkarus güneşin onu yakacağını bilmiyordu..." diye başladı, sonra bana baktı, "Ben biliyordum."

"Ben de öyle." Ben de aynı fikirdeydim, "Yıldızlara bakmak güzel ama içleri de yanıyor."

Bir an için yeni bir anlayış seviyesine ulaştığımızı hissettim. O sıcak yaz gecesinde, Sailor ve ben birbirimizle daha önce hiç olmadığı kadar yakın ilişki kurabildik. O olağanüstü biriydi. Gerçektir. Bana nasıl hissedeceğimi öğretiyordu.

"Hey Sailor!" Sokka arkamızdan, evin yanından seslendi. Dönüp ona baktık. "Ben Sora. Gelip bunu görersen iyi olur!"

"Sora?" Nefesimin altından mırıldandım, onun adının anılmasının daha önce önemli olan her şeyin derhal durdurulmasını gerektirdiğini biliyordum. "Ah."

Sailor ayağa kalkıp içeri koşmadan önce, "Artık gitmem gerekiyor," dedi. Sora'yı görene kadar kalabalığı yararak onun peşinden gittim.

Görölmeye değer bir manzaraydı. Yemek masasının üzerinde Rock Mafia'nın *The Big Bang* şarkısı eşliğinde dans ediyordu. Sarı ve turuncu ışıklar yüzünde dans ediyor ve o gece onu neredeyse altın renginde gösteriyordu. Parmaklarını uzun saçlarında gezdirirken herkes onu alkışlıyordu, baş dönmesiyle tökezlerken teni kızarmıştı ve yanakları o gece içtiği içkilerden dolayı ısınmıştı. Dönüp odanın bir köşesinden sessizce onu hayranlıkla izleyen kardeşime baktım. Gözlerini ondan ayırdığı bir an bile olmamıştı.

Sailor yanımdan geçip gitti ve kız kardeşine baktı. Odadaki neredeyse herkesin dikkatini onlara çevirmesini izledim.

"Orada eğleniyor musun?" diye sordu.

"Gösteriyi durduran eğlence." Kadın da aynı fikirdeydi, sonra adam ona elini uzattığında neredeyse tökezliyordu.

"Yere yat." Sesine otoriter bir ton katarak talimat verdi, "Şimdi." "Bana kızgın mısın?" Sesi duygusallıktan titreyerek sordu.

"Lütfen yapma Haru...."

"Üzgün değilim," diye güvence verdi ona, "*asla* üzgün değilim."

"Belki de sorun budur, aptal..." diye geveledi. "Ne?"

"Sadece bir gece eğlenmek istedim. Özür dilerim, biliyorum-"

"Sorun yok, in aşağıya," diye ısrar etti ve onu masadan indirirken titreyerek elini tuttu.

Haru ona, "Bu gece içkiyi biraz fazla kaçırmışsın," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Olma. Dünyadaki tüm eğlenceyi hak ediyorsun. Sana şimdiden çok pahalıya mal oldum. Sadece kaybettiğin zamanı telafi ediyorsun," dedi Haru ve kız neredeyse ikinci kez tökezlediğinde, onu ağırlıksızmış gibi kaldırdı, başını Haru'nun sırtına yaslayıp gözlerini kapatırken onu sırtında taşıdı. "Bir şeyin yok."

İşte o anda, büyürken Haru gibi birinin olmasını, bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verecek birinin olmasını diledim.

"Biliyorum, seninle olduğum sürece." İçini çekti, biraz daldı. "Hey dostum, erken ayrılmak zorunda değilsin. Onu eve götürebilirim. Sen de götürebilirsin."

Kal," diye gönüllü oldu kardeşim ve ikisine sempatik bir şekilde baktı. "Ben onun kardeşiyim. Bu benim sorumluluğum" dedi Haru hafif bir ifadeyle. Gül.

"Burada kalıp Sokka'ya göz kulak olmalısın, o da oldukça sarhoş," diye hatırlattım ve hepimiz Sokka'nın vücut shot'ları attığı yöne baktık.

"Doğru, en iyisi onu yalnız bırakmamak." Ağabeyim tekrar Sora'ya baktı. "Yan yattığından emin olun ve bol bol su içmesini sağlayın."

"Anladım, Doktor." Haru alaycı bir tavırla selam verdi, ben de bir kahkaha attım. "Peki, iyi geceler çocuklar."

"Hayır, geliyorum," dedim ve şaşırılmış görünüyordu. "Sora benim arkadaşım. Yatağa sağ salım gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Bu onu çok mutlu ederdi." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Senin gibi bir arkadaşımızın olması beni çok mutlu ediyor."

"Biliyorum," dedim hafifçe telaşlanarak, sonra kardeşime dönüp el sallayarak veda ettim.

Tam kapıdan çıkacakken, gözleri artık çapkın değil, tam olarak açıklayamadığım bir duyguyla dolu olan Tae tarafından durduruldum.

"Bekle Katayi, lütfen?" diye sordu kolumu nazikçe tutarak. "Neden seni dinleyerek bir saniye bile kaybedeyim ki?" Acı bir şekilde alay ettim Bana nasıl davrandığını hatırlıyorum.

"Sana söyledim. Seni asla kırmak istemedim, özür dilerim, sadece senin... seksi olduğunu düşündüm ve seninle ilgili her şeyi deneyimlemek istedim." Gururunu yuttu. "Babanın benim idolüm olmasının da yardımı oldu."

"Evet, her neyse, yeterince duydum. Özrünü kabul ediyorum." Homurdandım ama hâlâ söyleyecek bir şey varmış gibi bana bakıyordu.

"Sailor hakkında bilmen gereken bir şey var." Boğazını temizledi.

"Ne?" Sinirle gözlerimi devirdim.

"Ona karşı dikkatli ol, tamam mı? Sana söylediği gibi biri değil, bunu *söyleyebilirim*. Onun çekici olduğunu ve seni büyülediğini anlıyorum, hepsi öyledir, tıpkı senin gibi. Ama tüm bu hayallere kapılma; kaybetme oyunu oynamaktan daha iyisini hak ediyorsun," dediğinde hayatım boyunca hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tavsiyemi kabul edin ya da etmeyin, bu sizin seçiminiz, ama uyarıldığınızı bilin. O dağınık bir insan ve bunu herkes biliyor."

Sertçe yutkundum, bakışlarını tuttum ve elini çektim. "Sen delisin."

"Hayır, ama yakında olacaksın." Bana üzerinde numarasının yazılı olduğu bir kağıt parçası uzattı. "Umarım seni buralarda görürüm güzel kız, haklı olduğumu anladığında beni aramaktan çekinme."

"Her neyse," diye mırıldandım. "Asla görüşmeyeceğiz, Tae."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 14

Beni Kan Lekesi Gibi İşaretledi

W Eve doğru yürümeye başladık. Gece hava serindi ve ben ceketimi unutmuştum. Hepimiz öyle yaptık. Dalgalar uzaklara çarpıyordu. soğuktan titriyordu.

"En sevdiğin mevsim hangisi?" Haru'ya sordum.

"İlkbahar."

Gülümsedim. "Biliyordum. Tam düşündüğüm gibi." "Ne?" Güldü.

"Biliyordum işte."

"Yapmamış olmana imkân yok," diye karşı çıktı. "Nasıl?"

"Sen sadece... yaz ortasının yoğunluğunda kaybolmuş bir bahar çocuğu gibiydin," dedim usulca ve durakladı. "Gözlerin, gülüşün, bakışların

her şey yolunda. Mayıs. Parlak pembe ve beyaz kiraz çiçekleri, havai fişekler ve ılık yağmur. Sanki tüm dünya yeniden canlanmış gibi. Garip bir şekilde, sanki seninle ilgili tek bir soğuk şey yok. Kışın var olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bana sanki ona soneler okumuşum gibi baktı ve karanlık olmasına rağmen yanaklarının kızardığını söyleyebildim.

"Sanırım. .Senin gözünde çok daha iyi görünüyorum," diye mırıldandı. "Bence sen

bir yaz kızı, baştan aşağı." "Öyle mi?"

"Evet. Hepiniz ateşlisiniz-"

"Vay canına, dostum!" Sözünü keserek şaka yaptım.

"Hayır, kapa çeneni." Güldü. "Demek istediğim, sen tamamen sıcak kumsun, merak. Deniz camı gibi yaşlanacağını, hayatın gelgitleriyle şekilleneceğini ama *asla* kırılmayacağını hayal ediyorum. Her şeyi dalgalar halinde hissediyorsun, her duygu bir diğerinden daha güçlü. İnsanlara çarpıyorsunuz, onlara sizden kurtulmaları için asla tam bir şans vermiyorsunuz. Zarafet ve nezaketinle kelebek kanadı gibi kırılgansın."

"Ben kırılgan değilim," diye düzelttim onu, içimde sıcak bir dalganın dalgalandığını hissederek. "Kırılganlık bir zayıflık değildir," diye hatırlattı bana, "Ama evet, sen bir yaz kızım. Ve sen baharı katlettin."

"Öyle mi?" Düşündüm. "Benim gibi yaz kızları ne kadar zalim olmalı." "Evet, gerçekten de kötü. Ama bahar senin isteğinle ölmekten mutluydu. Ölüm Büyüleyici," diye fısıldadı boğazımı kurutan bir şekilde.

"İkiniz de çok körsünüz. .." Sora homurdandı ve ben bunu fark edince irkildim. Hala bilinci yerindeydi, biraz da utanmıştı. "Uyanın, bahar çocuğu ve yaz kızı."

"Yapmamayı tercih ederim." Haru sırtıttı. "Arada dik bir düşüş olduğunu duydum." "Güzel kelime oyunu, Haru." Bir kahkaha attım.

"Biliyorum, değil mi?"

"Hiç komik değilsin." Sora alay etti. "Ve ne zamandan beri sana Haru diyor?"

"Şşş, dinlen." Haru mırıldandı ve gözlerini bir kez daha kapatarak tekrar uykuya daldı.

Eve vardığımızda çok sessiz olmamız gerekiyordu çünkü babamın uykusu çok hafifti ve onu rahatsız etmek istemiyorduk.

"Katayı," diye fısıldadı Haru bana, karanlıkta görebildiğim tek parlak şey onun gözleriydi.

"Evet?" Yumuşakça cevap verdim.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Diye sordu ve hala ne kadar kibar olduğuna neredeyse gülecektim.

"Tabii, evet."

"Ben yatmasına yardım ederken Sora için biraz su ve ağrı kesici getirebilir misiniz?"

"Elbette, hemen geliyorum," diye onu temin ettim ve o da ağzından şu sözleri döktü

Yukarı çıkmadan önce *teşekkür ederim*.

Mutfağa girdim, bir bardak su doldurdum ve dolaptan bir paket panadol alarak elime iki hap yerleştirdim. Sonra odalara çıktım, kapı kolunu çevirdim ve odama girdiğimde Sora'nın yatakta çoktan uyuduğunu gördüm. Haru ayakkabılarını çıkarmış ve pijamalarını yanına koymuştu. Banyo lavabosundan su aktığını duydum ve kapıyı iterek açtım. Haru'nun gömleğinin kumaşını lavabonun altına akıttığını görebiliyordum.

"Çamaşırları genellikle lavaboda yıkamayız." Bir kahkaha attım.

"Sora üzerime kustu." Gömleğini yıkamaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

"Oh, yikes." Yüzümü buruşturdum ama beyaz olduğu için gömleğiyle mücadele ettiği belliydi. "Şu anda nasıl iyi olduğundan emin değilim. Ben olsam çılgık atardım."

"Fark etmediysen söyleyeyim," dedi bana dönüp bakarak, "kendimi çok kontrol ederim."

"Öyle mi?" Ona meydan okuyarak tartıştım.

"Evet, yine de sorun değil. Önemli bir şey değil." Sanki tek başına iradesi gömleği eski bozulmamış haline döndürmeye yetecekmiş gibi daha sert ovuşturdu.

"Evet, tamam, hadi yapalım şunu." Arkadaki iki ipi çözmeye başladım.

"Yapabilir miyim?" Dikkatlice sordum,

"Oh, tamam," dedi, sesi buzlu viskinin boğazımdan aşağı dökülmesi gibiydi, yumuşak ve topraksı.

Ellerimi ince beline doladım ve dokunuşumun altında hafifçe titredi. Konuşmamak için zorlukla yutkundum. Gömleğinin kumaşını başının üzerinden kaldırmadan önce kollarını yavaşça yukarı kaldırmasını işaret ettim. "İşte oldu."

Hemen arkasını döndü, sanki yanlışlıkla bana çakmış gibiydi. Sirtında daha fazla çil vardı, teni fildişi rengindeydi ve kilometrelerce uzadıkça hafifçe bronzlaşıyordu. Sırtındaki kaslar belirginleşmişti ve ben şaşırıyordum,

Belki de çok çalışıyordu. Şu profesyonel erkek balerinlerden birinin ya da belki de bir tür dansçının vücuduna sahipti. Ama her yerini görmem konusunda tereddütlüydü. Bunu anlayabilirdim, sınırlarına saygı duyuyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sırtı hâlâ bana dönüktü. "Neden özür diliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi, sesi neredeyse duyulmuyordu.

"Sanırım çiğ vegan diyeti gerçekten işe yarıyor, ha?" Garipliği gidermek için yorum yaptım.

Şimdi fark ediyorum ki bunu söylememeliydim ama o zamanlar şimdi bildiklerimi bilmiyordum. O anda ona söylemeyi seçebileceğim en kötü şeyin bu olduğunu bilmiyordum. Göremediğim, kör kalmayı seçtiğim o kadar çok şey vardı ki.

"Öyle mi?" diye düşündü, aynaya baktı ve sonra gözlerini kaçırdı.

"Evet," dedim gömleğini kendime yakın tutarak. "Ben bunu çamaşır makinesine koyacağım. Biraz çamaşır suyuyla yarın sabaha kadar yeni gibi olur!"

"Teşekkür ederim, gerçekten. Minnettarım." Arkasını döndü ve ben de bakışlarımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. İçimden bir ses, özellikle incelenmekten hoşlanmadığını söylüyordu.

Gözlerimi önemli olan şeylerden ayırmıyor, onun ruhuna açılan pencerelere bakıyordum. Haru uzanıp elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti, nefesim kesildi. Elimi kaldırdı ve sanki vals yapacakmışız gibi avuç içini benimkinin üzerine koydu. Aramızdaki inkar edilemez çekim duygusunu hissedebiliyordum, yasak olan türden. İnsanın unutulmuş sanatlara, karanlık ve çıplak alevlere karşı hissettiği türden bir cazibe. Tek sorun, birdenbire yanmayı umursamaz hale gelmemdi ama içten içe bunun asla olamayacağını biliyordum. Haru benim sadece arkadaşımı, daha fazlası değil. Bu asla gerçekleşemezdi.

Onun gözlerine bakmak, başka hiç kimseye karşı hissetmediğim saf bir anlayış duygusu hissetmemi sağladı. Hiç kimse bana onun gibi bakmamış ve içimi onun gibi görememişti. Belki de o benim yeni en iyi arkadaşımı? Evet, muhtemelen bu duygu buydu.

Elimi tuttuğu yerden çektim. Bunu kaldıramazdım. Bu benim için biraz fazlaydı. Böyle hissetmeye alışık değildim.

"Ben aşağıya inip akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacağım. Orada buluşalım mı?" Kaçındım,

"Evet, yapacağım." Sessizce başını salladı ve

Arkamı döndüm, banyodan çıktım, kapıyı kapattım ve yatak odama geri döndüm.

Sora pijamalarını giymiş ve battaniyenin altına sokulmuştu, sadece gözleri dışarı bakıyordu. Uykulu görünüyordu. Saçları yastığın üzerine yayılmıştı.

"Hey Kat..." diye seslenerek yaklaşmam için beni işaret etti. Sora öne doğru uzanıp elini benimkinin üzerine koymadan önce yatağın ayak ucuna oturdum.

"Hey, uykucu kafa," diye karşılık verdim hafif bir gülümsemeyle. "Sarhoş olabilirim, sanırım..." diye mırıldandı.

Kıkırdadım. "Evet, belki biraz."

"Mesele bu değil." Düşüncelerini çözmek istercesine başını salladı. "Biraz sarhoş olabilirim ama bunu sana sadece bir kez soracağım."

"Bana ne soracaksın?" Merak ettim çünkü ses tonu birden ciddileşmişti.

"Sailor ve sen sadece arkadaşsınız, değil mi?" diye sordu, başparmağını Parmaklarımin ucunda, umutla bana bakıyor.

"Evet, tabii ki. Neden sordunuz ki?" Ani soru karşısında şaşırarak kekeledim.

"Sana Korece adını söyledi..." diye fısıldadı, aşağı bakarak. "Artık kimsenin ona bu şekilde hitap etmesine izin vermiyor ama senin etmene izin veriyor. Neden?"

Haru'nun artık kimsenin ona böyle hitap etmesine izin vermediğini bilmiyordum. Neden tüm dünya için Denizci olduğunu ama benim için Haru'nun gizli olduğunu düşündüm. Bunun yaygın bir bilgi olduğunu sanıyordum. Özel olduğunu bilmiyordum. Aramızda başka neler olduğunu, onun hakkında başka hiç kimsenin bilmediği başka neler bildiğimi merak ediyordum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, çünkü bilmiyordum. "Bana artık Denizci olmak istemediğini söyledi."

"Öyle mi dedi?" diye sordu ve gözleri yaşlarla dolmaya başladı. "Tanrım, işte bundan korkuyordum."

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış gibi hissederek sordum. Belki de gerçekten sarhoştı ve saçmalıyordu.

"Denizci, buraya gelerek her şeyden kaçabileceğini sanıyor. Çalınmış olanı geri alabileceğini ve bozulmuş olanı düzeltebileceğini sanıyor ama o sadece bir çocuk, artık büyüdüğünü sanıyor ama o sadece çok hızlı büyümüş bir çocuk. Bu onun için çok fazla, çok fazla, çok uzun zamandır çok fazla-"

"Sora, sakin ol. Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Ben sustum ama o reddetmek için başını sallamaya devam etti.

"Haklısın, hiç mantıklı konuşmuyorum." Durakladı, sanki çok şey söylemiş gibi bana baktı. "Ben şimdi uyuyacağım."

"Oh, emin misin-"

"İyi geceler." Arkasını döndü ama hâlâ gözyaşlarını sildiğini görebiliyordum. "İyi geceler," diye fısıldadım, ışığı kapattım ve geri döndüm.

Duş almak için banyoya girdim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 15

Kötü Alışkanlıklar

T Su sırtımdan aşağı nazikçe aktı ve gözlerimi kapatarak zihnimin dalmasına izin verdim. Lavantalı duş jelimi kullandım ve suyu en sıcak ayarda. İşim bittiğinde aynalar tamamen buharlanmıştı. Bir çift şort ve büyük boy bir NASA tişörtü giydim, bir çift kabarık çorap da giydim. Aşağıya indim ve pişmekte olan lezzetli bir şeyin kokusunu aldım. Haru yemek yapıyordu. Sahneyi doğru gördüğümden emin olmak için gözlüklerimi yukarı kaldırdım.

"Haru, saat sabahın ikisi, bütün bunları yapmak zorunda değildin." Hayret ettim, "İyi ki yapmışsın, açlıktan ölüyorum."

"Senin için kimchi erişttesi yaptım," diye açıkladı, her şeyi bir kaseye doldururken. "Umarım senin için çok baharatlı değildir."

"Halledebileceğime eminim," diyerek gözlerimi devirdim ve bir çatal aldım. "Teşekkür ederim, Yelkenli."

"Rica ederim." Başını salladı ve karşıma oturdu.

"Ne yiyeceksin?" Bir ağız dolusu lezzetli erişte ile sordum. "Sana ne yapabilirim?"

"Benim için yemek yapmak mı istiyorsun?" diye sordu hafifçe telaşlanarak.

"Evet, istiyorum," diye teklif ettim, çünkü onun sevgi dilinin hizmet etmek olduğunu söyleyebilirdim. Ayrıca, içimde onun için güzel şeyler yapmaktan, hayatını biraz olsun kolaylaştırmaktan başka bir şey istemeyen bir parça vardı. "Yine de yönergelere ihtiyacım var, çiğ vegan tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu sadece çiğ vegan yemek yediğim anlamına geliyor. Veganizm ve çiğ gıdacılık, çiğ vegan diyetinde birleştirilmiştir. Çiğ, işlenmemiş, bitki bazlı gıdaların tümü diyetin bir parçasıdır. Et ve süt ürünleri gibi hayvansal ürünlerin yanı sıra pişirme gerektiren yiyeceklere de diyetimde izin verilmiyor." Açıkladı ve ben bir kahkaha attım,

"Bu delilik." Güldüm. "Gerçekten delice, o zaman ne yiyorsun? Çimen mi?"

"Çiğ meyve ve sebzeler, bazen de organik makarna." Oturduğu bar taburesinde kendi etrafında döndü. "Yine de aç değilim."

"Hayır, bu imkansız, hepimiz kahvaltıdan beri bir şey yemedik. Bana ne istediğinizi söyleyin, sizin için hazırlayayım."

"Senden bunu benim için yapmanı asla istemem," diye mırıldandı, ayaklarına bakarak.

"İyi ki sormuyorsun o zaman!" Ben de karşı çıktım. "Hadi Haru, sana karşı nazik olmama izin ver."

"Tamam." İç çekti. "Tamam, baharatlı mango salatalarını severim."

"Öyle mi?" Eriştelerimin sonuncusunu da höpürdeterek yedim. "En iyi arkadaşım Khadeeja da bunlara bayılır, ondan bana gizli tarifini öğretmesini isteyebilirim."

"Gerçekten mi?" Nefes nefese kaldı, heyecanlı görünüyordu. "Bu harika olurdu!" "Peki, onu arayayım mı?" Cep telefonumu kapıp ona sordum. Masa.

"Ara onu." Gülümsedi ve o andan sonra aramaya başlamak imkânsızdı.

Khadeeja ile bir video görüşmesi başlattım ve hemen cevap verdi. Neredeyse parlıyordu, ablası Haniya arkasında duruyor ve uzun saçlarını yağlıyordu. Gülümsedi ve heyecanla bana el salladı. I

arkasındaki odasını görebiliyordum, yerde birçok kumaş vardı. Bunun düğünle ilgili bir şey olduğundan emindim.

"Merhaba!" diye haykırdı. "Seni çok özledim."

"Benim hakkımda şiirsel sözler söylemene gerek olmadığını biliyorum," diye düşündüm, gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek. Elimi kaldırdım ve Khadeeja'ya olan saygımdan dolayı Haru'ya tezgâhın diğer tarafında kalmasını işaret ettim.

"Evet evet, adada eğleniyor musun, bana şu korktuğun ürkütücü ikizlerden bahseder misin?" Kıkırdadı ve ben utancımından neredeyse sandalyemden düşüyordum.

Ürkütücü ikizler ha? Haru hafif bir kahkaha attı.

Gizli tarifi istiyor musun, istemiyor musun? Khadeeja'nın şüphelenmemesi için kameranın çerçevesinin dışında ağzımı açtım.

"İyiymi, harikaydı aslında, bu yaz neden bir şeyler farklı görünüyor bilmiyorum. Belki de üniversiteden, yetişkinlikten ve diğer şeylerden önceki son yaz olduğu içindir," diye dürüstçe cevap verdim. "Ve ürkütücü değiller, aslında... oldukça havalılar, sanırım."

"Oldukça havalı mı?" Khadeeja sırttı. "Vay canına, kendi babasının sadece, tırnak içinde, oldukça düzgün olduğunu düşünen bir kızdan gelen rekor kıran bir haber bu."

"Evet, bu gece bir partiye gittim," dedim ona. "Retrograde grubunun idolleriyle tanıştım ve beni bir seks partisine çekmeye çalıştılar."

"Şaka yapıyorsun!" Khadeeja bir elini ağzına götürerek soluk soluğa kaldı.

"Haniya onlar hakkında hiç susmuyor, söyle ona Niya?"

Haniya monoton bir şekilde, "Seo Taemin'e nefes alma mesafesinde olmak için sol ciğerimi ve böbreğimi verirdim," diye cevap verince şaka yapıp yapmadığından emin olamadım ve güldüm.

"O senin... nasıl denir, önyargın mı?" diye sordum. "Tanrım, o kelimeyi söylemek bile başımı ağrıttı."

Haniya, "O sadece benim önyargım değil, o benim nihai önyargım, hayatımın ışığı, onun görselleri delice," dedi.

"Vay canına," *diye* fısıldadı Haru. "Tae'nin karaborsada ancak bir apandisit değerinde olduğunu iddia edebilirim."

"Şşşt," dedim.

"Seks partisi hakkında duyduklarım da ne?" diye sordu, sanki 1920'lerde dizlerini dövmekten bu yana en skandal şeymiş gibi davranarak.

"Seni kırmak istemem ama favori dizin biraz adi," dedim. "Söylediklerinize dikkat edin, fandomun her yerde gözü ve kulağı var. Sen tüm aile soyunuzun açığa çıktığını ve

ve evcil köpeğiniz şüpheli bir şekilde kayboluyor," diye uyardı Haniya ve birden hayatım için korkmaya başladım.

"Şaka yapıyorsun."

"Eğer geceleri uyumana yardımcı olacaksa," dedi Haniya soğukkanlılıkla. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Biz konuşurken, birçok teyzem aşağıda gelinliğim için tartışıyor, benim yerime stres yapıyor." Khadeeja söyledi. "Daha fazlasını söylememe gerek var mı?"

"Hayır, anlıyorum, endişelenme," diye onu temin ettim, yıllar önce tüm meraklı davetsiz misafir teyzelerimle ilişkiyi kesmiştim.

"Bu arada, yardıma ihtiyacım olan bir şey var," dedim. "Baharatlı mango salatası için tarifine ihtiyacım var."

"Ne zamandan beri herhangi bir çeşit salata yiyorsun?" diye sordu. "Bir keresinde bana onların hükümet tarafından bir aldatmaca olduğunu söylemiştin."

"Bu benim için değil, tamam mı!" Ağzımdan kaçırdım.

"Bekle, o zaman kimin için?" diye sordu şüpheyle. "Hayır, partide vegan bir hippieyle mi tanıştın, seni rehin mi tutuyor?"

"Hayır!" Kendimi savundum. "Söz veriyorum, her şeyi sonra açıklayacağım, lütfen bana yardım et."

"Tamam, iyi ama seni bir daha gördüğümde kristal büyüden ve iyi hislerden bahsedersen polis çağırırım." diye uyardı ve ben de güldüm.

"Barış ve sevgi, kardeşim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Baharatlı Tay Mango Salatasını yapmak için İngiliz salatalığı, havuç, mango, tabii ki çeri domates, kaju fıstığı, kişniş, misket limonu, tamari, soya sosu, hindistan cevizi şekeri, sarımsak, pul biber ve bir tutam sriracha'ya ihtiyacınız olacak."

Mutfaktaki tüm malzemeleri toplamaya başladım. Haru'nun birçok kez yardım teklif etmesini engellemek zorunda kaldım.

Tarifi adım adım uyguladım ve aslında herhangi bir şeyi pişirme konusunda her zaman berbat olduğumu düşünürsek beklediğimden çok daha iyi oldu, iyi ki her şey çiğdi. İşim bittiğinde Khadeeja'ya iyi şanslar dileyip telefonu kapattım ve son tat testi için kaseyi Haru'ya uzattım.

Kunda dilinde "Natotela," *Teşekkür ederim*. dedi ve şaşırılmış olmama rağmen gülümsedim. "Doğru mu söyledim?"

"Evet, öğrendin, merak etme. Bunu sana kim öğretti?" Ona sorduğumda yere baktı ve yemek çubuklarını kullanarak bir dilim mango alıp ağzına attı.

"Kendi kendime öğrendim," dedi. "Kendime öğretiyordum." "Neden?"

"Korece konuştuğunuz için bazen sizinle iletişim kurmak daha kolay oluyor, ben de aynı şekilde hissetmenizi sağlamak için Kunda dili konuşmak istedim. Bu şekilde hiçbir dil engelimiz kalmayacak" diye açıkladı. Tamamen nutkum tutulmuştu. Ağzımın açık kaldığından oldukça eminim çünkü yemek çubuklarını kullanarak ağzıma bir salatalık yerleştirdi ve ardından sırtarak çenemi kapattı. "Tamam mı?"

"İnanılmazsın," diye homurdandım yutkunduktan sonra.

"Bunu çok duyuyorum," diye ukalaca cevap verdi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse."

Salatayı bitirdikten sonra, onun için hazırladığım bulaşıkları yıkamaya başladı. Muhtemelen o kadar da beğenmediğini tahmin ediyordum ama yine de aç olmadığını söylemişti. Bir şef için acınacak bir bahaneydim ve bunu inkar etmiyorum, ama yine de yemekten hoşlanmadığını bildiğim için kendimi kötü hissettim.

Mutfak tezgahının üzerine oturdum. Elini yüzünü yıkamayı bitirdikten sonra bir havluyla ellerini kuruladı ve bana doğru yürüyüp hafifçe ayrılmış bacaklarımın arasında durdu. Tezgâhta otururken bile boyu benden uzundu. Bana öyle bir baktı ki, sanki sırtımdan aşağı erimiş sıcak bal dökülüyormuş gibi hissettim. Elini başımın üzerine koydu ve yavaşça okşadı.

"Mwachita bwino," *İyi iş çıkardın*, diye fısıldadı ve tüm bedenim onun sözlerinin sıcaklığıyla doldu. "Sana minnettarım."

"Öyle mi?" diye sordum. "Öyle mi?" diye sordum ve çenemi yukarı kaldırarak bana derin derin baktı. "Evet," diye sıırıttı. "Hem de çok."

"Ben de," diye utangaç bir şekilde cevap verdim ve ben *asla* utangaç olmadım. "Ben de ne?"

"Ben de size çok minnettarım, Sailor Haru Park," dedim içten bir gülümsemeyle.

Beni gülümsetti, mutlu etti, bir zamanlar çok fazla karanlığın olduğu ve hayatım boyunca zifiri karanlığın ortasında yaşadığım yere ışık getirdi.

O anda aramızda yadsınamaz bir gerilim vardı. Parmakları yüzümü daha net görebilmek için çenemden kulağımın arkasına doğru kaydı. Bana bakışı kendimi çıplak hissetmeme neden oldu, sanki kim olduğumun derinliklerine bakıyormuş gibiydi. Bir parçam dehşete düşmüştü ama Haru

Bana diğerk insanların baktığı gibi bakmıyordu; sanki kusurlarımı arıyormuş gibi dikkatle inceliyorlardı.

Bana sadece saf bir hayranlık ve takdir olarak tanımlayabileceğim bir şekilde baktı. Bu daha önce hiç kimseyle yaşamadığım bir şeydi.

Her zaman, birini ilk kez içeri aldığımda, onun beni *görmeleri, gitmelerine* neden olur.

Neden hâlâ gitmedi? Belki de bunu yapmak için doğru zamanı bekliyordu. Benim yüküm ona ağır gelmiyor muydu, beni tuhaf ya da sıkıcı bulmuyor muydu?

"Çok güzelsin," diye fısıldadı usulca, dudakları hararetle kulağımı okşarken. "Umarım her gün uyandığında yıldızların da senin kadar büyülendiğini bilirsin."

Sıcak nefesi boynumda geziniyor, dudakları tenime hafifçe dokunuyordu; onunla ilgili her şey çok nazik, çok dikkatli, çok düşünceli ve sabırlıydı-

Ama bu öyle bir şey değildi, bu, aramızda her ne oluyorsa, keşfedilmemiş bir bölgeye giriyordu. İffetsizdi, evcilleşmemişti, pervasızdı ve ikimizin de üstesinden gelmişti. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve temas sırasında hafifçe soluduğunu duyabiliyordum, belki de bir anlığına dudaklarıma baktı.

"Tatlım ben geldim!" diye bağırdı ağabeyim oturma odasının kapısını iterek açarken, Haru ve ben hemen birbirimizden ayrıldık, dürüst olmak gerekirse hiçbir şey yapmamış olmamıza rağmen ikimiz de bunun şüpheli görüneceğini biliyorduk.

Haru'nun teni kızarmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve ben şok içinde bir elimi ağzıma götürdüm. "Bir tilkiye dönüşüyor olabilirsin ya da olmayabilirsin."

"O kadar kötü mü?" diye sordu telaşla, mikrodalga penceresindeki yansımasına bakarak. "Hay aksi."

"İşte buradasın, tatlım!" Khondwani, Haru'ya doğru zıplayarak "Bakıyorum yemek yapmışsın, ne kadar güzel." diye haykırdı.

"Bal kim?" Hafifçe gülerek sordum.

"Yelkenli, tabii ki, gözümün bebeği," diye düşündü ve Haru'yu yanağından sevgiyle öptü. "Bak kızarıyorsun, henüz bana aşık olma."

"Tamam, çok sarhoş gibisin." Haru ona içmesi için bir bardak su uzatırken güldüm. "Sokka'yı izliyor olman gerekiyordu."

"Onu izledim ve sonra bira pong oynadık ve güzel ada kızlarıyla öpüştük," dedi ve neredeyse öğürüyordum.

"Ayrıntıları boş ver ucube, senin için yatma vakti geldi." Tezgâhtan atlayıp onu kapiya doğru yönlendirirken azarladım ama sonra Haru'yu asılı bıraktığımı hatırladım. Koşarak mutfağa geri döndüm ve kapıdaki aralıktan kafamı uzatıp onu selamladım. "İyi geceler, *tatlım*."

"İyi geceler, yıldız kız." Ruhumu ateşleyen bir göz kırpışıyla beni selamladı.

Kardeşimin güvenli bir şekilde yatağına girdiğinden emin olduktan sonra derin uykuda olan Sora'yı kontrol etmeye devam ettim. Oldukça hareketli bir gündü. Ancak gecenin sonunda emin olduğum beş şey vardı.

1. Banyo kapısı ondan sonra saatlerce kilitli kaldı.
2. Haru o gece sık sık nereye kayboluyorsa oraya gitmişti.
3. Bu evdeki hiç kimse içkilerini nasıl kullanacağını bilmiyordu.
4. O gece söylediğim bir şeyin ileride ciddi sonuçları olabilirdi.
5. Bu, içimde her şeyin değiştiği yaz olacaktı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 16

İnanmak İstiyorum

THaftanın geri kalanı rüya gibi bir pus içinde geçti. Adada zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya başlamıştım. Daha önce hiç böyle olmamıştı, genellikle zamanımın çoğunu odama kapanarak ya da masa oyunları oynayarak geçirirdim

oturma odasında ailemle birlikte.

Aslında bu yaz babamla pek vakit geçirmemiştim. Çoğu zaman rıhtımda yeni balıkçı arkadaşlarıyla meşguldü ve ben de ikizlerle ve kardeşimin yavaş ama emin adımlarla benim olmaya başlayan arkadaşlarıyla birlikteydim.

Sonraki birkaç hafta bronzluk çizgileri, güneş yanıkları, sevimsiz film fotoğrafları, sahilde uzun yürüyüşler, kumun *olmaması gereken* yerlerde kum, gelgit dalgalarında sörf, buz gibi limonata ve durmak bilmeyen güneş ışığı ile geçti.

Kahverengi-gri gözler, mürekkep gibi dağılmış çiller, kilometrelerce uzanan fildişi ten, gizli dövmeler, söylenmemiş bağlantılar, çarpık gülümsemeler ve anlatılmamış sırlardı.

Haru ve ben bir Cuma sabahı erkenden iskelenin aşağısındaki yerel astronomi dükkanına gittik. Annemin tavan arasında bulduğum eski teleskobunu tamir etmek için parça arıyordum. Adaçayı yeşili askılı bir üst ve dökümlü beyaz bir etek giymiştim, farklıydı ama giydiğimde kendime güveniyordum.

"Daikanransha Dönme Dolabı'nın yıldızları en iyi gören yerlerden biri olduğunu biliyor muydun?" Haru, ilk görüşte nasıl aşık olduğunu anlatıp durduktan sonra kardeşimden çalmayı başardığı bir *Star Wars* tişörtü giymişti.

"Tokyo'da mı?" Ben de cevap verdim. "Bayağı uzakmış."

"Evet uzak ama imkansız *değil*." Başımı sevecen bir şekilde okşadı. "Gitmeliyiz."

"Sen delisin." Hafifçe gülerek alay ettim. "Babam zaten buna asla izin vermezdi."

Gözlerini kıstı, sonra eğilip kulağıma bir şeyler fısıldamaya başladı, sesi kısık ve sıcaktı.

"Ondan izin istediğimi hatırlamıyorum yıldız kız," dedi uzaklaşmadan önce.

Ne çılgın bir insan. *Benim* delim ama, yanlış anlama.

Haru mağazanın başka bir yerindeyken ben vitrindeki yeni ve parlak teleskoplara bakıyordum.

"Annyong!" dedi resepsiyonda çalışan kız bana yaklaşıp. Koreliydi, kısa siyah saçları ve derin kahverengi gözleri vardı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Ah, annyong!" Neşeyle cevap verdim. "Evet aslında, eski bir teleskobu tamir etmek için yedek parça arıyorum."

"Vay canına, kulağa harika geliyor, bulmanıza yardımcı olabileceğim özel bir şey var mı?" diye sordu. Üzerinde bir NASA tişörtü ve gümüş haçlı bir bileklik vardı. Tişörtünde "*Uzaya ihtiyacım var*" yazıyordu. "Tişörtün klişe olduğunu biliyorum."

Gülümsedim. "Hayır klişe değil, aslında oldukça havalı olduğunu düşünüyorum. İleride astronom olmayı umuyorum, umarım bir gün astronot da olurum. Yeni bir bulucu dürbün ve yıldız diyagonalı arıyorum."

"Ben ikinci sınıf astrofizikçiyim, umarım bir gün uzaya gidebilirsiniz, ancak ben roketlerin içinde olmak yerine nasıl çalıştığını öğrenmek istiyorum. Ben Nabi. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Bilekliğindeki göktaşı tılsımıyla oynarken, "Beşinci koridorda bulucu dürbünlerimiz var, yıldız diyagonalleri yazın sonlarına doğru geliyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum Nabi, ben Katayi."

"İtiraf etmem gereken bir şey var." Nabi endişeyle gülümsedi. "Lütfen bunun için tuhaf olduğumu düşünmeyin."

"Uh oh," dedim kazara yüksek sesle.

"Henüz bana oh çekmeyin, söz veriyorum o kadar da kötü değil." "Kim olduğunu biliyorum." diye bekledi.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Tekrarladım, içten içe ürperdiğimi hissettim. "Bak, eğer bu babamla ilgiliyse-"

"Baban mı?" Güldü, kafası karışmış gibiydi, "YouTube kanalın Kat ile Konstellations'ı ilk video yayınlamaya başladığından beri izlediğimi söyleyecektim. Büyük bir hayranınızım ve her hafta izliyorum."

Ruhum bedenimi tamamen terk etti. O anda yürüyen bir ceset gibiydim. İnanılmaz derecede gerçek dışı hissettirdi.

"Ne?" Neredeyse ciyaklıyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten! Mars'taki yaşamla ilgili son videonuza bayıldım. Galaksinin başka bir yerinde yaşam olma olasılığı hakkında başka bir video görmek isterim," diye açıkladı ve ona parlak bir şekilde gülümsemekten kendimi alamadım.

"Teşekkür ederim Nabi, izlediğin için gerçekten minnettarım" dedim ve onun bir sasaeng (takipçi) olduğunu düşünmediğim için çok rahatlamış görünüyordu. "Henüz pek popüler değilim, bu yüzden bu benim... yılımı gerçekten güzelleştirdi."

"Ah bu beni çok mutlu etti, dur sana bir bakayım," dedi ve bizi tezgâha geri götürüp bulucu dürbünü benim için bir kutuya yerleştirdi. "Bu W207009."

Yedek parçanın parasını ona uzattım ve kutuyu ondan aldım. Tam o sırada Haru, üzerinde *karım bir kadındır* yazan bir şapka takarak *arkamdan* geldi. *astronot* ve ben bir kahkaha attık.

Haru, "Çok heyecanlanma, en iyi arkadaşım diye düzeltecektim," dedi, şapkayı başıma yerleştirirken gözlerimi devirdim ve şapka düştü, gözlerimi kapatarak.

"Hey, şapka ne kadar?" Haru sordu, sonra Nabi'nin kendisine baktığını fark edince durakladı. "Ah."

"Denizci, seni burada görmek ne güzel," dedi. "Geçen hafta etütte harikaydın. Sana söylemeyi unuttum."

"Ders çalışmak mı?" diye sordum ve Haru bakışlarını kaçırdı.

"Katıldığım bir fotoğrafçılık kulübü." Açıkladı ve Nabi gözlerini kıstı. "Ah evet, fotoğrafçıların da çalışması gerekiyor." Üzerindeki bilezikle oynadı bileğini. "Şapkaya gelince, müesseseden alabilirsiniz."

"Hayır, lütfen ödememe izin verin." Cüzdanına uzandı ama ben onu durdurdum.

"Aman, bedava şapkayı kaçırma," diye uyardım onu. "Yardımların için teşekkürler Nabi, görüşmek üzere!"

"Görüşürüz Kat, yeni video için sabırsızlanıyorum, kanalının yakında hak ettiği takdiri göreceğini biliyorum." Gülümsedi ve Haru'ya döndü. "Denizci, önümüzdeki Pazar fotoğraf çekimi için görüşürüz."

"Teşekkürler!" Işıldadım.

"Elbette ve sadece inançlı olmayı unutma," dedi, sözlerinin ağırlığı ağırdı. "İkiniz de."

O gece Tata ve ben kanepeye kıvrılmış bininci kez *Gelinin Babası'nı* izliyorduk. Babam hakkında söyleyebileceğim pek çok şey vardı ama benimle hiç uğraşmadığını asla söyleyemezdim. Sevdiğim her şeyle ilgilenmek için elinden geleni yapardı. Çok meşguldü ama asla beni dinleyemeyecek kadar meşgul değildi.

Hayatının aşkını kaybetti, dengesini kaybetti ama tüm türbülansa rağmen dengesini buldu. Dizlerinin yara bere içinde olmasına rağmen ayağa kalktı ve iki çocuğunu tek başına büyüttü. Aşkının onlar için hayal ettiği geleceğe sahip olmaları için her gün çok çalışmak için elinden geleni yaptı. Böylece ona sahip olamasa bile, onun hayallerini gerçeğe dönüştürmüş olacaktı ve belki de bu yeterli olacaktı.

Evde eğitim almadan önce bizi her gün okula bırakırdı, bizi almak için asla geç kalmazdı, her sabah bize kahvaltı hazırlardı, bağcıklarımızı bağlardı

her düştüğünde gözyaşlarını sildi. Geride kalan boşluğu doldurmak için elinden geleni yaptı.

Ayrıcalıklı olmadan önce, paramız ve statümüz olmadan önce, kazandığı her kuruşu bana teleskop almak ve kağıttan roket gemileri yapmak için harcardı. Hiçbir şeyden yoksun olduğumu hissetmedim. Her şeyini Khondwani'nin yemek kurslarına, hayallerimize harcadı.

O, dünya için bir süperstar olmadan önce bizim için bir süperstardı ve ondan pek çok başka yıldız doğdu ve inandığı basit gerçek yüzünden pek çok hayat değişti.

"Tata," dedim usulca omzuna yaslanarak. "Uyanık mısın?" "Hm?"

Bir esnemeyle irkildi. "Evet, ne oldu?"

"İnsanların beni pek sevdiğini sanmıyorum" dedim, "Geçen sefer kanalımı izlemeye gelenlerin hepsi senin yüzünden oradaydı."

"İyeh chachine?" *Hayır, gerçekten mi?* Tata endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

"Evet, bu çok sinir bozucu ve ne yapacağımı bilmiyorum. İnsanların yanımda kalmasını, beni ben olduğum için sevmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum." Boğazımda bir yumru hissettim. "Bu... acıtıyor."

"Baban olarak sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum, ne yazık ki uzay yolculuğu hakkında çok fazla bilgim yok. Şu anda bildiklerimin çoğunu senden öğrendim. Ve senin için kanalını tanıtmama izin vermiyorsun," dedi ve beni böyle görmenin onu da incittiğini söyleyebilirim, "Nizachita shani mwana wangu?" *Ne yapmalıyım, çocuğum?*

"Bilmiyorum..." Mırıldandım.

"Sen mükemmelsin, internetin seni etkilemesine ve öyle değilmişsin gibi hissettirmesine izin verme. Sen tanıdığım en zeki insansın, öyle bir *yeteneğin* var ki dünyayla paylaşacak çok fazla bilgin var. Yakında daha fazla insan seni dinleyecek ve daha önce dinlemeyenler pişman olacak," diyerek beni rahatlatan Tata, alnımdan sevgiyle öptü.

"Anlamıyorum, söyle bana neyim var?" Çekinerek sordum. "Söyle bana, insanlar neden hiç burada kalmıyorlar, neden hep gitmek zorundalar?"

"Katayi, hâlâ YouTube hakkında mı konuşuyoruz?" diye sordu empatik gözlerle.

"Asla YouTube'la ilgili değildi, sadece sesimi duyurmak istedim!" Yanlışlıkla bağırdım, sonra şok içinde elimi ağızıma götürdüm. Öyle bir öfkem vardı ki

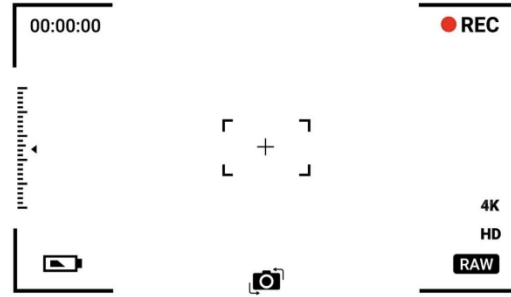
duygularımın kontrolden çıkmasına asla izin vermedim, asla kaymalarına izin vermedim ve yine de neredeyse kayıyorlardı.

Kanepeden kalktım ve dışarıya, aşına olduğum soğuğa doğru koştum, Park ikizleri geldiğinden beri etrafımı saran bu sıcaklık hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Her zaman olana, beni saran dondurucu soğuğa özlem duyuyordum. Yine de buraya geldiğimden beri.

İki gün sonra

KAT İLE KONSTELLATIONS S2 E4 FT ÖZEL KONUK

Her zaman yaptığım gibi kameranın kayıta olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Haru ve ben aynı *E.T* tişörtlerini giymiştik ve tavan arasından çıkardığım fasulye torbalarına oturmuştuk. Birlikte ilk canlı yayınımız için her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için saatlerimizi harcamıştık. Onu kanalıma kabul ettiğime hâlâ inanamıyordum ama ona herkesten daha fazla güvenmeye başlamıştım. Khadeeja'nın şehirdeki en iyi arkadaşım olması gibi, Haru da yazın en iyi arkadaşım olmuştu ve açıkçası başka türlü olmasını da istemezdim. Bir gün beslediğim ve şimdi denesem bile ondan kurtulamadığım bir sokak kedisi gibiydi ve beni her yerde takip ediyordu. Çorabıma bir blackjack gibi yapıştı, tıpkı çatırdayan bir şenlik ateşinde dumanın pamuklu giysilere yapışması gibi.

"Merhaba ve tekrar hoş geldiniz uzay insanları, Kat ile Konstellations'a ama fark etmiş olabileceğiniz ya da olmayabileceğiniz gibi özel bir konuğumuz var!" Her zamanki gibi kendimi tanıttım ve Haru heyecanla kameraya el salladı. "İnsanlara kim olduğunu söyle, odadaki fil."

"Merhaba, ben Sailor ve odadaki filim." Gülümseyerek net bir şekilde konuştu.
"Birkaç hafta öncesinden beri hayranınızım ve havalı olduğu için buradayım."

"Vay canına, Shakespeare'in tarihteki yerini teslim etmesi gerekebilir," diye şaka yaptım ve güldü, bir elini ağzına götürdü, gözleri hilal şeklinde kayboldu.

Bringbackdystopianera56: Hiii bugün için çok heyecanlıyım!

HannahBannana: AMAN TANRIM

Trex45 canlı paylaştı 22+

kullanıcıları canlı paylaştı

Taliaisnotokay: KAT???

Cybercybrog: Şimdi burada çoklu evren çılgınlığı içinde neler oluyor...

Ella2005: OH BU ŞİMDİ İYİ OLDU.

Uzay kızı: Selam yeni çocuk

"Yorumları okumak yok, unuttun mu?" Haru, yorum bölümünü gizlemek için düğmeye tıklarken bana fısıldadı. "Hile yapmak yok."

"Tamam, bir daha bakmayacağım, sadece izleyicilerin ciddi bir kültür şoku yaşamadığından emin olmam gerekiyordu," dedim ve ellerimi masum bir şekilde havaya kaldırarak ona güvence verdim, "söz veriyorum."

"Mhmm tabi." Göz kırptı. "Şimdi odaklan Kat."

Odaklanmaktan *başka bir şey* yapmıyordum.

"Pekala, bugün çok özel bir izleyicimizin isteği üzerine, dünyadan uzakta yaşamın var olma olasılığı üzerine konuşmaya devam edeceğiz," diye açıkladım beklentiyle.

"Temelde Kat uzaylılar hakkında konuşmak istiyor," dedi Sailor ve ben de şakacı bir şekilde omzunu ittim.

"Bu sadece uzaylılarla ilgili *değil* aptal," diye hatırlattım ona.

Haru, "Tabii, ben de sizi bilgilendirmek için buradayım, küçük uzay insanları, Amerikan hükümetinin artık "tanımlanamayan hava fenomeni" olarak adlandırdığı şeyin son Donanma görüntülerinin dünya dışı ziyaretçilerin olasılığı hakkında yeni spekülasyonlara yol açtığını" açıkladı. Kameraya konuşurken kendinden bu kadar emin ve karizmatik olması beni hayrete düşürdü. Etkileyiciydi, ilk kez konuşan pek çok kişi bunu yapamazdı.

İzleyicilere, "Bu belirgin gözlemleri duyan diğer geleceğin astronomları gibi ben de bunların dünya dışı kökenlerine şüpheyle yaklaşıyorum," dedim. "Şunu açıklığa kavuşturalım ki uzaylılara ya da mistik hiçbir şeye inanmıyorum."

"Neden?" Haru hafifçe arkasına yaslanarak sordu, bakışları üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

"Çünkü kendim hiç görmedim." Alay ettim. "Arkadaşım Khalid dışında tabii ki."

"Yani bir şeyi göremediğiniz için, bu onun var olmadığı anlamına mı geliyor?" Haru itiraz etti. "Oksijeni göremiyorsun ama orada olduğunu biliyorsun."

"Belli ki kanıt var!" Güldüm. "Havanın yüzde yirmi biri oksijenden oluşur."

"Milyonlarca insanın bir şeye bu kadar güçlü bir şekilde inanması, onun doğru olduğunun ya da en azından doğru olabileceğinin kanıtı değil midir?" Daha yakına eğildi.

"Her neyse," diye homurdandım. "Dışarıda" ne olduğunu anlamak istemek zamansız bir insan dürtüsüdür, bunu çok iyi anlıyorum. Ama inanmak için bir şeye ihtiyaç duymamız, onun gerçekten orada olduğu anlamına gelmez. Dışarıda uzaylılar tarafından kaçırıldıklarına ve incelendiklerine dair hayatları üzerine yemin eden insanlar var."

"Evrenin daha önce düşündüğümüzden çok daha büyük olduğunu öğreniyoruz. En iyi tahminimize göre evrendeki yıldız sayısı yüz trilyondur ve bunların çoğunun etrafında dönen gezegenler vardır. Dünya dışı gelişmiş yaşam bulma olasılığımız, yakın zamanda keşfedilen bu yörüngede dönen ötegezegenler topluluğu sayesinde önemli ölçüde artıyor" diyen Haru, daha geniş bir kitleye ulaşmamıza yardımcı olacağını düşündüğü için Korece ve İngilizce konuştu. "Astrobiyolojik araştırmalara göre evren, tek hücreli ya da çok hücreli küçük organizmalardan oluşan basit yaşamla dolu."

"Dünya üzerindeki ilk basit yaşamın yerin altında, oksijensiz ve tamamen karanlıkta başlamış olması muhtemeldir. Bunlar yaratılması özellikle zor koşullar değildir. Ancak Dünya'da gelişmiş, karmaşık yaşamın evrimleşmesini sağlayan, yaşamın fotosentez için güneş ışığının enerjisine adapte olmasıydı. Yüksek yaşam formları fotosentezin ürettiği bol oksijene ihtiyaç duyar."

"*E.T*'ye tepki verdiğimiz bir bölüm yapmalıyız, hepiniz ne düşünüyorsunuz? Aşağıya yorum yapın!" Haru bunu söylediğinde gülümsedim ve onun izleyicilerimle ne kadar doğal bir etkileşim içinde olduğunu fark ettim. "Sence de eğlenceli olmaz mı Kat?"

"Evet, isterseniz filmin tamamına tepki veririz ve ben yine iki yıldız veririm," diye homurdandım ona gözlerimi devirerek. "Filmin fikri gerçek filmde çok daha iyi."

"Onun resmen dine küfrettiğini duydunuz mu?" Haru'nun nefesi dramatik bir şekilde kesildi. "Her şeyin eleştirel bir analize ihtiyacı yoktur yıldız kız, bazı şeyler sadece eğlencelidir."

"Evet doğru," diye ekledim.

"Uzaylı şakamı duymak ister misin?" Haru umutla bana bakarak sordu.

"Şu anda hayatımdan endişe ediyorum çocuklar," diye uyardım kameraya dönüp bakarak. "Sailor'ın baba şakalarının gezegendeki en komik şey olduğunu düşündüğü bir sorunu var. Sadece şunu izleyin."

"Peki uzaylılar neden çaylarını hep döküyorlar?" Haru baş döndürücü bir şekilde sordu ve o bana *öyle* bakarken ona hayır diyemedim.

"Bilmiyoruz," dedim, "uzaylılar neden hep çaylarını döküyorlar?"

"Çünkü onların uçan daireleri var!" Tüm zamanların en iyi komedyeniymiş gibi güldü.

"Size söylemiştim çocuklar." Güldüm ve kameraya baktım.

"Bekle, bir tane daha var!" diye haykırdı. "Uzaylılar neden dünyayı ziyaret etmedi?"

"Lütfen-"

"Sadece bir yıldızla derecelendirilmiş." Sırıttı ve bu sefer ne kadar berbat olduğuna gülmekten kendimi alamadım. İkimiz de o kadar çok güldük ki ellerimizi çırıptık ve gözlerimizde yaşlar birikti.

"Neden böylesin?" Güldüm, başımı omzuna yasladım. Beni kendine çekti ve gıdıklayarak daha da çok gülmemi sağladı. "Dur, dur!"

"Komik olduğumu kabul et!" diye ısrar etti ve ben nefes bile alamadım.

"Asla, ölümcül bir teşhis kadar komiksin," diye reddettim ama beni gıdıklamayı bırakmadı.

"O zaman neden gülüyorsun?" diye sordu, küçümseyici bir kaş kaldırarak ve ben artık beni gıdıklamadığını ve bunca zamandır kendi kendime güldüğümü fark ettim.

"Kapa çeneni," dedim hafifçe telaşlanarak. "Uzay hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu."

"Tamam, o zaman bana kişisel alanımı ver?" diye alay etti ve belki de çok fazla rahat ettiğimi fark ederek kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Üzgünüm çocuklar, size onun sinir bozucu olduğunu söylemiştim," dedim. "Görünür ışığın Dünya'nın atmosferinden geçebilmesi avantajlı bir durum. Venüs'te olduğu gibi, gezegenlerin çoğunun atmosferi kalındır ve ışığı daha önce emer.

yüzeye ulaşır. Ya da Merkür gibi hiç atmosferi yoktur. Dünya hızla döndüğü ve güçlü ve koruyucu bir manyetik alanla sonuçlanan sıvı demir bir çekirdeğe sahip olduğu için, Dünya ince atmosferini koruyabilmektedir."

"Çok tatlısın," diye fısıldadı Haru bana ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Cevap olarak şakacı bir şekilde saçlarını karıştırdım.

"Biliyorum." Gülümsedim.

"Atmosferi de dahil olmak üzere Dünya'daki tüm yaşam, iyonosferin üzerindeki bölgede yer alan bu manyetosfer tarafından zararlı güneş rüzgarlarından ve güneş radyasyonunun aşındırıcı etkilerinden korunmaktadır. Bu özel gezegen koşullarını taklit etmek oldukça zordur." Haru şunları söyledi. "Bununla birlikte, diğer dünyaların da yaklaşık beş yüz kırk bir milyon yıl önce Dünya'da yaşanana benzer Kambriyen yaşam patlamaları yaşadıkları ve fosil kayıtlarında kaydedilen biyolojik çeşitliliğin bolluğuna yol açtıkları konusunda umutluyum. Bu gezegenlerden birinde akıllı yaşamın var olma olasılığı, evrenin uzak noktalarını gözlemlleme ve tahmin etme yeteneğimiz arttıkça, kaç galaksi, yıldız ve ötegezegen olduğuna dair bilgimiz de artmaktadır."

"Ve ben dünya dışı yaşamın varlığının tamamen saçmalık olduğuna inanıyorum-" Ben daha cümlemi bitiremeden at kuyruğunu çekiştirdi ve ben irkildim, o güldü.

"Sözlerine dikkat et," diye daha önce hiç yapmadığı bir şekilde Korece azarladı, ses tonunda bir şeyler farklıydı - alışık olduğumdan biraz daha iddialıydı. Ama bu öyle bir emirdi ki, istediği her şeyi yapmak istememe neden oluyordu. "Tamam mı?"

Boğazımı temizleyerek, "Evet, kusura bakmayın arkadaşlar, PG on üçte tutacağım," dedim. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Tanrım, kendimi bile tanıyamıyorum.

"Güzel," diye fısıldadı bana.

"Umarım bugünkü videoyu beğenmişsinizdir, düşüncelerinizi yorumlarda bize bildirin, uzaylılara inanıyor musunuz?" Retorik olarak sordum. "Bir dahaki sefere görüşürüz, hoşça kalın!"

"Güle güle!" Haru el salladı ve canlı video kaydını durdurdu.

"Nihayet." Fasulye torbasına tekrar uzanarak inledim. "Hey Kat?"

Haru elini benimkinin yanına koyarak sordu.

"Evet?" Başımı kaldırıp ona bakarak sordum. "İyi miydin?"

"İyi iş çıkardın Haru," dedim ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.
"Harika, hatta."

"Sevindim," dedi, sesindeki rahatlama açıktı. "Çok pratik yaptım."

"Pratik mi yaptın?" Şok içinde sordum.

"Her zaman pratik
yaparım." "Hey,
Haru?"

"Öyle mi?"

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Her
zaman."

"Konu imkânsızdan, hayatla ilgili 'ya olursa'lardan bahsetmeye geldiğinde çok
tutkulu görünüyorsunuz," dedim, "neden?"

"Çünkü bugüne kadar beni görünmeyeni görmeye, inanılmayana inanmaya ikna
eden bir yaşam sürdüm." "Bu mantıklı mı?" diye açıkladı.

"Belki." Anlayışla mırıldandım. "Benim gibi birine karşı neden bu kadar tutkulu
olduğunu açıklamıyor, ben sadece mantığını görüyorum, başka bir şeye aşına
değilim."

"Çünkü Kat'e inanmanı sağlayacak bir şey olsun istiyorum." Sesi alçak ve
samimiydi. Elimi bu kez biraz daha sıkı tuttu. "İnanmanı istiyorum."

"İstiyorum." İçimi çektim. "İstememi sağlıyorsun."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 17

Karşılıksız Sanatı

T Ertesi sabah Haru ve ben kanepede *Gravity Falls*'un tekrarlarını izliyorduk, kahvaltıda patlamış mısır yiyorduk -tamam, bu son kısım Çoğunlukla ben, her zamanki gibi hiç eğlenceli değildi. Kabarık mavi bir battaniye ikimizi de sarmıştı. Sora ve kardeşim yanımızdaki kanepedeydi. Dipper, Mabel ve Soos'un, Bill adındaki Li'l Gideon tarafından çağrılan bir rüya iblisinden kurtulmak için Grunkle Stan'in zihninde yolculuk yapmak zorunda kaldıkları ilk sezonu izliyorduk. Bundan daha ürkütücü olamazdı.

"Bana bunun illuminati propagandası olmadığını söyleyemezsiniz." Khondwani gözlerini kapatarak nefes nefese kaldı.

"Şşşt seni duyacaklar," diye uyardı Haru ve hepimiz dönüp ona deliymiş gibi baktık.

"Affedersiniz ne-" Khondwa'nın sesi kapı zilinin çalmasıyla kesildi. "Ben bakarım!" Ön kapıya yönelmeden önce koltuktan atladım.

Adam durmadan kapı zilini çalıyordu. "Bekle, Tanrım."

Kapıyı açtım ve karşımda hayatım boyunca gördüğüm en güzel insanlardan biri duruyordu. Onu popüler bir Kore dizisinden, Seul'deki reklamlardan ve dergi kapaklarından tanıdım. Benim yaşlarımda olduğunu biliyordum. Boyalı sarı saçları ve kedi gibi keskin yüz hatları vardı; bebek mavisi bir mini etek ve ona uygun bir blazer ceket giymişti. Arkasında iki koruma duruyordu, koyu renk güneş gözlüklerini çıkardı ve bana baktı.

"Burası Sitali'nin evi, değil mi?" diye sordu, sesi berrak ve Busan aksanıyla ağırdı.

"Uh...evet." "Ve sen..." dedim.

"Hey, Kat kapıda kim var-" diye sordu Haru, kapıya doğru ilerlerken bir anda durdu ve kumandayı elinden düşürdü. "Bitna?"

"Park Sailor." Eldivenli elini kaldırıp kumaştan sıyrılmadan önce beni iterek geçti.

Kadının eli hemen adamın yüzüne çarptı ve öyle sert bir tokat attı ki adamın yüzü yana kaydı.

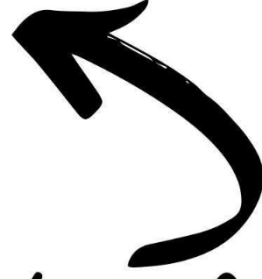
"Hwang Bitna, görüyorum ki hiç değişmemişsin?" Acınası bir kahkaha atarak sıırttı.

"Hiç şansın yok," dedi. "Hiçliğin ortasında bir adada olduğuma göre, sanırım konuşacak çok şeyimiz var, değil mi?"

Tek bir sorum vardı. Ne *haltlar* dönüyordu?

Üçüncü şahıs bakış açısı

*I wasn't there for
This part*

Hwang Bitna, aşırı başarılı bir ailenin çocuğu olarak saf bir yetenekle doğmuştu; sıradanlığa asla yer yoktu. Yanıp sönen ışıkların ve spot ışıklarının her zaman üzerinde olduğu bir sahnede doğmuştu ve yeteneklerini onaylamak için başkalarının güvencesine asla ihtiyaç duymuyordu. İlk başrolünü, gündüzleri popüler olmayan bir ezik, geceleri ise süperstar olan ortalama bir liseli genci canlandırdığı popüler K-drama *Starlight High*'da kazandı. Bu noktadan sonra marka anlaşmaları, modellik işleri ve konuk oyuncu olarak yer aldı. Güney Kore'nin yepyeni sevgilisi, gurur kaynağı ve neşesiydi.

Bu yüzden ailesi onun multimilyoner Jeong Park'ın oğluyla nişanlanmasına karar verdiğinde yaşadığı mutluluğu tahmin edebilirsiniz; Sailor ailesi için yeterince iyi bir hedefti. Yeterince sessiz, yeterince kibar ve -o zamanlar- etrafındaki herkesi mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapan, insanları memnun eden biriydi. O zamanlar henüz on beş yaşındaydılar, ergenlik çağında bile değillerdi, kendi kişiliklerini yeni yeni kavıyorlardı.

Neredeyse iki yıl sürdü. Sığ sohbetlerle, uzun ve sıkıcı aile yemekleriyle, kameralara gülümseyerek ve rol yaparak geçen iki yıl. Tek sorun, belki de, sadece belki de ikisi için de rol yapmıyordu.

İkili başka bir yerde özel olarak konuşmak üzere sahil evinden ayrılmıştı. Şimdi sahildeki The Sweet Course adlı dondurmacıda sessizce oturuyorlardı. Sailor'da ona farklı gelen bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu. Belki de saçlarıydı, onu son gördüğünde daha kısa ve parlak kırmızıydı. Hayır, belki de görünüşüydü? Hiçbir şey yoktu

adada gözlerinin arkasında yanıp sönen ışıklar. Belki de moda seçimiymiş?
Tepeden tırnağa tasarımcı kıyafetleriyle süslenmemişti.

Ya da belki de sadece ince bir çizgi üzerinde dans etmediği, pamuk ipliğine bağlı olmadığı gerçeğiyle bir ilgisi vardı, belki de artık pişman olacağı bir şey yapmaktan küçük bir rahatsızlık duymuyordu.

Denizci Bitna'da da farklı bir şeyler olduğunu fark etti, belki de annesinin gözlerindeki karanlık gitmiş ve onun gözlerine girmişti, belki de kaçtığı yükler onu azarlamıştı. Belki de onun yaptıklarının sonuçlarına katlanıyordu.

"Beni terk ettin," dedi Bitna, sesi alçak, berrak ve ihanetin kalıntılarıyla doluydu.

"Sadece sen değildin," diye hatırlattı Sailor ona, "herkes ve her şeydi."

"Özrün bu mu yani?" Kollarını kavuşturarak alay etti, martılar uzakta cıvıldıyor ve soğuk deniz meltemi saçlarını okşuyordu. "Bunun beni rahatlatması, neden olduğun hasarı iyileştirmesi mi gerekiyor?"

"Hayır, bunun sadece senin yüzünden olmadığını, kendi hatanın sonucu olarak yaptığım bir şey olmadığını hatırlatması gerekiyordu." Onu şaşırtan bir şekilde doğrudan gözlerinin içine baktı. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Vay canına." Alaycı bir şekilde alkışladı. "Böyle konuşmayı ne zaman öğrendin? Tanıdığım Denizci benimle asla bu şekilde konuşmazdı."

"Tanıdığın Denizci artık yok," diye açık açık cevap verdi. "O öldü." "Oh, ve onun ölümünden ben mi suçluyum?" Kendisini işaret etti, hafifçe Suç.

"Hayır, hepsi öyle." Denizci cevap verir, "İkimizin de olan biten her şeyi yeniden anlatmaktan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Oh, inan bana, çok iyi hatırlıyorum, herkes hatırlar." Koltuğunda arkasına yaslandı. "Sanırım bu konudaki konuşmalar nihayet azalıyor, en azından biraz."

"Neden buradasın, Bitna?" Sailor onu başından savarak sordu, artık havadan sudan konuşmaya tahammülü yoktu. "Anlamıyorum."

"Hiçbir açıklama yapmadan gittin, son baktığımda hâlâ nişanlımdın," dedi kollarını kavuşturup boğazını temizleyerek.

Sailor hafif bir kahkaha attı. "On yedi yaşımdayım," diye hatırlattı ona. "Nişanımız ailelerimiz tarafından varsayımlarda bulundu, çocuklarla evlenmenin yasadışı olduğundan bahsetmiyorum bile-"

"Tamam mı?" Alay etti. "Ben de öyleyim, ne olmuş yani?"

"Ben artık senin erkek arkadaşın değilim, biliyorsun uzun zamandır, ben gitmeden çok önce bitti," dedi. "Sen beni hiç sevmedin-"

"Kapa çeneni!" Bitna azarladı. "Sana karşı olan duygularımı aşağılamana izin vermeyeceğim, senin prestij için bu işe girmiş olman benim de öyle olduğum anlamına gelmez.

Sen benim ilk gerçek arkadaşımydın, ailelerimiz iyi anlaşırdı ve bizi birlikte severlerdi. Bunu bana neden yaptığını anlamıyorum."

"Olabileceğimiz şeyi sevdin. Aşık olduğun şey potansiyeldi, gerçek değil. Annem her zaman anıların en aldatıcı varlıklar olduğunu ve nostaljinin her şeyi olduğundan daha iyi gösterdiğini söylerdi. Ama seni temin ederim ki, pembe gözlüklerini çıkarır ve daha net hatırlarsan, bu aşk değildi Bitna." Sailor ellerini masanın üzerine koydu.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandı Bitna, yanakları kızarmış bir halde ondan uzaklaşırken gözlerinde yaşlar birikiyordu.

"Her şeyi olabileceği gibi değil, olduğu gibi görmeye çalışın. İlişkimiz soğuktu, hiç sıcaklık yoktu."

"Ama seni sevebilirdim, sevebilirdim." Gözyaşlarını koluyla silerek ağladı.

Sailor insanların ağladığını ya da sadece üzüldüğünü görmekten nefret ederdi. Bu ona kimsenin onu ağlarken görmediği, kimsenin onun incindiğini fark etmediği zamanları hatırlatırdı. Bu yüzden etrafındaki herkes için her şeyi daha iyi hale getirmek için elinden geleni yaptı, ışık olacaktı, karanlıkta güneş ışığı olacaktı.

"Kimseyi sevmek için kendini zorlamamalısın, bu sana nefes almak kadar doğal gelmeli." Sailor elini onunkinin üzerine koydu. "İnan bana."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Bir damla gözyaşını daha sildi. "Sen de beni hiç sevmedin."

"Daha önce bilmediğim pek çok şeyi bilmeye başlıyorum," dedi hafif bir gülümsemeyle, okyanusa bakarak.

O gün yağmurdan daha fazlasını içeren fırtına bulutları vardı. Yakında bir baraj gibi patlayacak ve yoluna çıkan her şeyi yok edecek, çalkantılı, acımasız dalgalarla tüm yaşamı silip süpürecek bir gerçekle ağırlaştı.

"Merhaba!" diye selamladı güler yüzlü garson, elinde bir not defteriyle ikiliye yaklaşırken. "Size hangi dondurmadan getireyim?"

"Dondurma istemiyorum, teşekkürler." Bitna burnunu çekti.

Sailor onun inatçılığı karşısında gözlerini devirerek, "Beyaz çikolata parçacıklı sade vanilya alacak," diye emretti.

"Hatırladın mı?" Gülümsedi, sonra ayaklarına baktı. "Vay canına." "Bazı şeyleri asla unutamazsın."

Ve ikisi birden zamanda donup kaldılar, on altı yaşındaydılar, ebeveynleri sağlıklı beslenmeleri konusunda başlarının etini yiyordu ve bu yüzden karanlıkta gizlice aşağı inip dondurucuda saklı dondurma küvetini aldılar. Birdenbire parlak gözlere, kısa saçlara ve saf masumiyete büründü. Adam yine daha kısa, daha mutlu ve kırılıyordu. Onları daha kolay zamanlara geri götürmek için tek bir anı, gece yarısı dondurması yetmişti.

Daha *kolay*, daha iyi değil. Onlar için daha iyi zamanlar daha yeni başlıyordu.

"Tamam, sorun değil, sizin için?" diye sordu garson kız. "Çöreklerimiz var ve bugün de limonlu kek!"

"Hayır, teşekkürler. Ben cevizli vegan dondurma alacağım," dediğinde Bitna şüpheyle gözlerini ona dikti. "Teşekkür ederim."

"Tamamdır, birazdan dönerim." Garson kız siparişlerini yazdıktan sonra salonda kayboldu ve ikisini bir kez daha yalnız bıraktı.

"Bunun bencillik olduğunu hiç düşünmedin mi?" Bitna, Sailor'a dönüp bakarak sordu. "Tüm sorumluluklarını geride bırakıp buraya kaçmak. Seni bekleyen sayamayacağım kadar çok insan var, Seul'de dolaşıp manşetleri görmek, internete girip açıklama için yalvaranları, sana gönderdikleri mektupları görmek yürek parçalayıcı."

"Nedenini bilmiyorum..." Sailor mırıldandı.

"Ne?"

"Beni neden sevdiklerini bilmiyorum," dedi. "Bunu hak ettiğimi sanmıyorum." "Senden hoşlanmıyorlar, seni *seviyorlar*. Sizi idol olarak görüyorlar" dedi. "Benim durumum farklı, ben bir oyuncuyum ve benim için ağlamıyorlar."

İnsanların benimle böyle bir bağı yok. Beni oynayabildiğim roller yüzünden seviyorlar. Sizi siz olduğunuz, iyi ve samimi olduğunuz için seviyorlar. Bugünlerde pek çok insan böyle değil ve kendi içinde bir mucize olan şey, uzaktan da olsa tüm bunları görebilmeleri."

"Teşekkür ederim." Başını salladı. "Belki bir gün anlayabilirim."

"Belki bir gün." Garson kız dondurmayla birlikte geri döndüğünde iç geçirdi. "Teşekkür ederim."

"İkinci sezonun çekimlerine başladığınızı duydum, tebrikler." Sailor gülümsedi. "Dizide yer almanın sadece bir fikir olduğu zamanları hatırlıyorum."

"Evet, artık ben de hayran mektupları alıyorum. Bazıları ürkütücü ama çoğu güzel, hayranlarımı seviyorum."

"İnsanlar bunu söylediklerinde asla doğru olduğunu düşünmezler, ünlü insanların hayranlarına karşı gerçekten sevgi beslediklerini. Her şeyin hizmet için olduğunu düşünüyorlar, insanın destekçileriyle kurabileceği bağı anlamıyorlar," dedi Sailor ve Bitna da aynı fikirde, dondurma külahını garip ve temkinli bir şekilde yaladı. Denizci boğuk bir kahkaha attı. "Dondurmanı böyle yemek zorunda değilsin, adada paparazzi yok."

"Bu bir alışkanlık, ne diyebilirim ki?" Güldü, yanakları kızarmıştı. "Peki yanında kaldığın aile sana iyi davranıyor mu? Bay Sitali oldukça önemli biri, aslında oldukça şanslısın."

"Çok gerçekçi hissettiriyorlar, ferahlatıcı, biliyor musun?" Sailor cevap verdi. "Birbirlerini gerçekten seviyorlar, bence belki de Sora asla geri dönmek istemiyordur."

"Onu suçlayabilir misin?" Bitna hafif bir kahkaha attı. "Tüm hayatını sana ayak uydurarak geçirdi, ki bu hiç kolay değil, inan bana biliyorum. Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdi, biliyor musun?"

"Biliyorum," diye güvence verdi Sailor. "İkiz bağı bazen çok yoğun olabiliyor."

"Öyle mi?" Bitna, Sailor'ın eriyen dondurmasına bakarak sordu.

"Evet, sanki bu kişi için ölebirmişsiniz gibi ama yine de yanlışlıkla buzdolabındaki yemeğinizi yerse, Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatabilirsiniz." Denizci güldü. Bitna elini onun elinin üzerine koyarak bakışlarını onun gözlerine dikti ve gözleri bir kez daha kontrol edilemeyen yaşlarla dolmaya başladı.

"Gülüşünü özledim." Ağladı. "Seni son gördüğümde, zar zor oradaydın Denizci, zar zor oradaydın. Seni mutlu gördüğüm için çok mutluyum, keşke senin bu halini tanıyabilseydim."

"Ağlama." Sailor'ın sesi kısılmıştı. "Sen de daha mutlusun." "Öyle mi düşünüyorsun?" Kız gülümsedi.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "Tekrar mutlu olmayı mı?"

Sailor parmaklarını boynundaki haçın üzerinde gezdirdi, sonra tekrar ona baktı. "Artık pek fazla insanın sahip olmadığı bir şeye sahiptim."

"Peki bu ne?" diye merak etti. "İnanç."

Gökyüzüne bakarak gülümsedi.

"Ah, belki bir gün ben de onu tekrar bulurum." Saatine baktı. "Geç oluyor, yakında bir modellik çekimim var - buraya gelmemin bir başka nedeni de bu."

"Oh, iyi şanslar. Ben de gitsem iyi olacak, diğerlerine kendimi açıklamam gerekiyor." İnledi, ayağa kalktı ve dondurmanın parasını masanın üzerine bıraktı. Sinirli bir şekilde ensesini kaşıdı.

"Evet, muhtemelen haklısın," diye kabul etti, adamın elini tutup inceledi ve tırnaklarındaki hafif beyazlığı fark etti. "Demir eksikliğin var."

"A-ra," *biliyorum*, diye güvence verdi ona. "Hadi, geri dönelim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 18

Üç Kalbi Kırmak İçin

S ora endişeyle kollarını kavuşturmuş bir şekilde Khondwani'nin yanındaki kanepeye oturdu ve yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle homurdanmaya devam etti.

"Hey," dedi Khondwani, sesi hafif ve alaycıydı, yanağını dürttü. "Neyin var?"

Sora isteksizce, "Bir şey yok," diye cevap verdi ama sonra Khondwani diğer yanağını dürtmeye devam etti ve Sora'nın teni kızardı. "Yemin ederim."

"Sen çok kötü bir yalancısın, bunu sana söyleyen oldu mu? Yüzünün her yerinde yazıyor."

"Bir şey yok, Khondwa." Yere baktı.

"Bugün ortaya çıkan şu aktris kızla mı ilgili?" Khondwani sordu. "Sizi oldukça iyi tanıyor gibi görünüyordu."

Sora gözlerini devirerek, "Bizi gayet iyi tanıyor," diye homurdandı. "Bekle, ondan hoşlanmıyor musun yoksa?"

"Tanrım, bu fikre nereden kapıldın?" Sora alaycı bir şekilde cevap verdi. "O yaşayan bir kabus, yemin ederim."

"Nasıl yani?" Khondwani rahatsız etti. "Eminim yanlış giden bir ilişki olmuştur."

"O Sailor'ın eski kız arkadaşı. Onun üzerinde çok kontrolcü ve sahiplenici, bu çok garip."

"Hadi ama, herkes sevgilisine karşı biraz sahiplenici olur. O kadar da kötü olmadığına eminim," dedi Khondwani, onu savunmaya çoktan hazırды. Her şeyin iyi tarafını görmek istiyordu.

"Telefonunu kullanarak onun yerini takip ediyor ve çalıştığı ve yoğun bir programı olduğu zamanlarda bile yedi gün yirmi dört saat onun yanında olmak istiyordu. Çocuklarını Busan'da göndermek istediği okullara kadar geleceklerini aşırı derecede planladı!" Sora bir elini ağzına götürdü "Bunu sana söylediğimi ona söyleme."

Katayı kapının eşiğinde dururken şok içinde soluk soluğa kaldı. "Kimden bahsediyoruz?"

"Biz mi?" Khondwani güldü ve Sora onun omzuna vurdu. "İnan bana bilmek istemezsin."

"İstiyorum!" Gülümsedi. "Bana dedikoduları anlat, yoksa haşlanmış yumurtadan neden korktuğunu Sora'ya anlatırım!"

"Sailor'ın çılgın bir K-drama oyuncusu eski kız arkadaşı var!" Khondwani neredeyse otomatik olarak itiraf etti. Sora'nın 28'deki büyük yumurta fiyaskosundan haberi olamazdı.

"Vay canına, bütün bunları şu anda birlikte olduğu kız mı yaptı?" Katayı sordu, "ve o kız onun kız arkadaşı mıydı?"

Sora başını salladı. "Evet, neredeyse iki yıldır."

"Tuhaf." Kat başını salladı. "Daha önce ondan hiç bahsetmemişti."

"Bu ona savaş anılarını hatırlatıyor." Sora bir kahkaha attı. "Mutlu ve eğlenceli bir zaman değildi."

"Bana yanlış gözle bakmadığından emin olalım yoksa ona küfredebilirim." Kat duygularını gizlemek için elinden geleni yaparak gülümsedi. "Şimdi bunları duyduğumu unutacağım."

Ancak tüm çabalarına rağmen, olayları ciddiye aldığı kendisi dışındaki herkes için giderek daha açık hale geliyordu. Odayı terk etmişti ama gerginlik hâlâ devam ediyordu.

Khondwani, "Başka bir şey daha var," dedi.

"Hayır yok, yanlış bir şey yok, sana zaten söyledim!" Sora itiraz etti ama o buna hiç inanmıyordu.

"Bunu söylemek seni genellikle durumlardan kurtarıyor mu?" diye sordu ve kız parlak gözlerle ona baktı. "Sadece soruyorum çünkü kız kardeşim de hep aynı şeyi yapardı."

"Evet, duygularıma hiçbir zaman yer olmadı. Daha önemli şeylerin önüne geçerler, biliyor musun?" diye sordu, sanki az önce yaptığı gibi kendini baltalamak için sıradan bir ifadeymiş gibi. Çok zahmetsizce, çok doğal bir şekilde.

Sora Park her zaman mükemmel bir kız kardeş olmuştu, eğer Sailor maviyse Sora da parlak sarıydı, hayatın uçsuz bucaksız renk çarkında onu tamamlayan bir renkti. Her zaman cana yakın, her zaman parlaktı ve asla şikayet etmezdi, tıpkı annesinin ondan istediği gibi. Onu her zaman koruyacağına dair bir söz vermişti, tüm hayatını onun kayası olmaya adanmıştı. Güvenilir, kırılamayan, hayatının tek sabit unsuru.

Ama Sailor artık büyüyordu.

"Kendini küçümsememelisin, duyguların, dramatik olsun ya da olmasın her biri inanılmaz derecede geçerli." Khondwani elini kızın yüzünün yan tarafına koyarak cesaret verdi, "Neden öyle olmadıklarını düşünüyorsun?"

"Onlar için hiç zamanım olmadı. Çocukken eomma'ma her zaman Sailor'ı koruyacağıma dair söz vermiştim. Hayatımı bencilce kendi duygularıma gömülerek geçirseydim bunu yapamazdım," dedi Sora, ona açılarak, hayatı boyunca içine kapanmışken bunu yapmak garip hissettiriyordu.

Ama Khondwani Sitali ile konuşmak çok kolaydı, önünde paramparça olmak çok kolaydı. Kırılan parçaları toplayacağına ve sizi tekrar bir araya getireceğine güveniyordunuz.

Khondwani de hayatının çoğunu kız kardeşi için endişelenerek geçirmiş ve umutsuzca onu anlamaya çalışmıştı.

Zihninin manzaralarını herhangi bir kalıp, herhangi bir tutarlılık için araştırıyor ve yine de her seferinde hiçbir şey bulamıyordu. Böylece onun coğrafyasının sürekli tutarsız olduğunu kabul etmeye başladı. Yolculuğu boyunca çarpan her dalgayı, kalbindeki kasırgayı ve çıkmaz sokağı sevmeye başladı.

"Bu küçük bir çocuk için çok büyük bir baskı," dedi.

"Ben çocuk değilim," diye homurdandı, "hiçbir zaman da olmadım."

"Öyleydin, Sora, öyleydin."

"O daha kötüsünü yaşadı, anlamıyorsun-" diye umutsuzca açıkladı. "Çok daha kötüsü vardı."

"Ama bu senin de kötü şeyler yaşamadığın anlamına gelmiyor," dedi ve kız onun dokunuşuna doğru eğildi. "Duyguların önemli, benim için önemli."

"Ciddi misin?" Ağlamaklı gözlerle ona bakarak konuştu. "İstemiyorsan böyle şeyler söyleme."

"İçimden gelmeyen hiçbir şeyi söylemem," dedi. "Her zaman dinlemek ve anlayabilirsem anlamak için buradayım."

"Katayı sana sahip olduğu için çok şanslı." Sora gülümsedi ve onun yüzündeki bir damla gözyaşını sildi.

"Sailor da hayatında sen olduğun için çok şanslı," dedi Khondwa. "Onu korumak ve yanında olmak konusunda iyi bir iş çıkardığın çok açık. O gerçekten samimi ve harika bir adam, onunla tanışan herkes bunu söylüyor."

"Öyle mi?" Hafifçe gülerek gülümsedi. "Belki bir gün buna inanır." "Ne demek istiyorsun?" Khondwa onun gülme şeklini yakalayarak sordu gözleri karardı, arkasında gizlenen gölgeleri fark etti.

Belki de gölgeler ona *hep* musallat olmuştu. Sadece daha önce fark etmemişti.

"Dinleyin, hala bilmediğiniz çok şey var-" Kapı açıldığında Sora sözlerini yarıda kesti.

Sailor ve Bitna kapıdan içeri girdi, Bitna'nın gözleri hafifçe şişmişti ve derli toplu görünmeye çalışmasına rağmen perişan halde olduğu belliydi. Sailor eve ilk girdiğinde kapıda garip bir şekilde durdu ve Khondwani ile onu eve davet etme konusunda pazarlık yapmaya başladı. Khondwani tabii ki kabul etti ve böylece Sailor onu içeri aldı ve Sora'nın yanındaki kanepeye oturdu.

"Bitna." Sora sahte bir gülümseme takındı. "İyi görünüyorsun."

"Nezaketinizi benden esirgemeyin, benden hiç hoşlanmadığınızı biliyorum." Alay etti, çantasından bir ayna çıkardı ve gözlerinin altına hafifçe güç sürdü. "Beni böyle görmek seni heyecanlandırıyor olmalı."

"Ne yazık ki kimsenin üzgün olduğunu görmek beni heyecanlandırmıyor," dedi Sora. "Sen bile."

"Buna inanmak için elimden geleni yapacağım." Bitna arkasına yaslanarak iç geçirdi. "Güvenlik ekibim yaklaşık on beş dakika içinde geri dönecek, merak etmeyin uzun sürmeyecek."

"Ah." Sora başını salladı ve yanındaki kızın ne kadar yenilmiş göründüğüne baktı. "Yani siz tekrar bir araya mı geliyorsunuz?"

"Bunun asla gerçekleşmeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. İlk başta, ortaya çıktığım anda özür dileyeceğinden ve kollarıma koşup af dileyeceğinden emindim. Tanıdığım Sailor Park beni asla bırakmazdı. Ama asla özür dilemedi ve her şeyi geride bıraktığı için üzgün olmadığını anladım." Bitna Sora'nın yüzüne dönerek anlattı.

"Nasıl yapabildi?" Sora sordu. "Adını haykıran, sana önemli olduğunu söyleyen milyonlarca insan olabilir, ama buna inanmazsan hiç yoktan iyidir."

"Her neyse, ben bunu asla yapamam." Bitna omuz silkti, sonra sanki yavaş yavaş bir şeyin farkına varıyormuş gibi durakladı. "Onun için iyi bir kız arkadaş olduğumu sanmıyorum."

"Vay canına, gerçekten mi?" Sora alaycı bir şekilde cevap verdi. "Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Onu nasıl seveceğimi doğru dürüst bildiğimi sanmıyorum. Başından beri her şeyi yanlış yaptım," dedi. "Bilmiyorum, farklı görünüyor, burada adada mutlu... Nasıl ya da neden bilmiyorum ama öyle."

"Evet," diye düşündü Sora, kardeşinin Katayi'nin yanında durup bir şeylere güldüğü mutfağa doğru bakarken.

Onun yanındayken daha sakin görünüyordu, sanki sadece onun varlığı bile zihninde her zaman dalgalanan çalkantılı gelgitleri yatıştırıyordu. Sora, Kat'i suskun bırakan küçük şeyleri izledi; Kat'in hiçbir zaman sormak zorunda kalmamasını, her zaman bir adım önde olmasını, ona yardım etmek istemesini. Kötü bir aşçı olduğu konusunda hiç susmamasına rağmen ona nasıl vegan yemekler yaptığını. Onun kötü bir aşçı olduğunu düşünmemesi. Sora, Sailor'ın o kadar da komik olmadığını bildiği halde, onun komik olduğunu düşünmesi. Onun dışa dönük ve gürültücü olduğunu düşünmesi ama kimsenin onun hakkında böyle bir şey söylememesi. Birbirlerinde kimsenin görmediği şeyleri görmeleri.

Sailor artık büyüyordu. Sora'dan *uzakta* büyüyordu.

Bitna mutfaktaki sahneyi izledi ve midesinin çukurunda kıskançlık çalkalandı, sonunda her şeyin ardındaki nedeni anladı. Denizci adanın büyüünden bahsetmişti, belki de buydu.

Bitna ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdü ve Kat'in elini tutan adama baktı. En tuhafı da o içeri girdiğinde ellerini bırakmamış olmalarıydı.

"Demek bu yüzden benimle geri dönmedin ha?" Gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken sordu. Yerinin değiştirildiğini bilmek acı veriyordu, çok acı veriyordu.

bu kadar kolay. "Onun yüzünden mi?"

"Vay canına, benim hakkımda görünmezmişim gibi konuşmayalım," diye araya girdi Kat, bariz saygısızlığa dayanamayarak.

"Evet, bu çok... çok kaba Bitna," dedi Sailor. "Kat bunu hak etmiyor. Sana içecek bir şeyler hazırlıyorduk, gördün mü?"

Tezgâhın üzerinde taze sıkılmış bir sürahi limonata vardı. Bitna Kat'in gözlerinin içine baktı; ondan nefret etmeyi çok istiyordu ama nasıl yapabiliyordu ki? Kız mükemmeldi, görünüşü ve kişiliğiyle standarttı ve Bitna içten içe onu asla tamamlayamayacağını biliyordu.

"Senin ne kadar berbat durumda olduğunu bilmiyor, değil mi?" Bitna öfkeyle, tehditkâr bir şekilde sırtarak acı acı konuştu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Geumanhae," diye uyardı Sailor, Korece, alçak ve ciddi bir sesle konuşarak.

"Gerçekten hiç durmuyor, değil mi?" Bitna alay etti. "Merak etme, yutması zor bir lokma olduğunu biliyorum."

"Bitna!" Sora tersledi. "Bu çok alçakça ve bunu sen de biliyorsun." Kat kaşlarını çatı. "Bence gitmelisin."

"Kat-" Khondwani başladı ama Kat'in buna tahammülü yoktu.

"Hayır, saygısızlık yapıyor, lütfen gidin ve çıkarken kapının size çarpmasına izin vermemeye çalışın," diye ısrar etti Kat, öfkelenmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Tamam, ama seni uyarmadığımı söyleme. Kırık camların üzerine basacak kadar aptal olanları incitmek gibi bir huyu vardır." Bitna hışımına dışarı çıkıp kapıyı çarpmadan önce alay etti.

"Neden deliler dışarı çıktığında babam tesadüfen hiç evde olmuyor?" Kat ellerini havada sallayarak sordu.

Khondwani hafif bir kahkaha atarak, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

"Kat, Bitna için üzgünüm, onun evinize gelmesini beklemiyordum. Verdiği rahatsızlıktan dolayı özür dilerim." Sailor telaşla konuştu ama Kat elini kaldırarak onu durdurdu.

"Bu umurumda değil." Kat boğazının arkasından bir ses çıkararak ona baktı. "En iyi arkadaşım olduğunu iddia etmen ve bana ondan bahsetmemen umurumda."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın." Sailor yumuşak bir sesle konuştu ama yüzündeki incinmiş ifade, Sailor'ın içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçirmeye yetti.

"Öyle davranmıyorsun," dedi başını sallayarak ve bakışlarını ondan kaçırdı.

"Ben senin en iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum?" Sora suratını astı ve Sailor arkasını dönüp ona baktı, gözleri hayal kırıklığıyla doluydu.

Son zamanlarda etrafındaki herkesi hayal kırıklığına uğrattığı gibi görünüyordu, nedenini anlamıyordu - çok çabalıyordu, herkes için mükemmel olmak için çok uğraşıyordu. Ama sanki çabaları hiçbir zaman yeterli olmuyordu, sanki her zaman bir şekilde geri tepiyordu.

"Sora, sen benim kız kardeşimsin," diye özenle düzeltti Sailor, ona karşı açık sözlü olmaya özen göstererek. "Elbette, sen de benim en iyi arkadaşımsın."

"Görünüşe göre artık değil." Sora burnunu çekti, gözlerinde yaşlar birikti.

"Neden bu kadar üzgünsün?" Sailor sordu.

Sora başını salladı. "Anlamıyorsun. Hiç anlamadın."

Sailor bir adım öne çıktı ama Sora geri çekildi ve Khondwani'nin bileğini tuttu. "Hadi sahile inelim, deniz kabukları toplamak istiyorum."

"Tamam, evet gidelim." Khondwani onunla birlikte gitti. "Kat ben-" Sailor başladı, ama Kat sadece aşağı baktı.

"Kaydettiğimiz videoyu düzenlemeye gidiyorum," dedi ciddiyetle, ama aslında söylediği şey ondan uzakta, yalnız kalmak istediğiydi. "Bana söylemeliydin."

Ve sonra Sailor yalnız kaldı.

Buzdolabına gidip bir fincan kırılmış buz aldı, sonra üst kata çıktı ve kapıya yaslanarak yatak odasının kapısını kapattı. Elleri baktı, titriyorlardı, derin nefesler aldı ama artık çok geç olduğunu biliyordu. Üşüdüğünü hissedene kadar kaşık kaşık çiğnedi. Sonra masasının çekmecesini karıştırdı ve tam da aradığı şeyi buldu.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 19

Arkadaşlığımızı Mahvetmek

Bitna'nın gelişiyle yaşanan felaketten bir hafta sonra öğleden sonraydı ve Sokka, Merlea ve Sora'nın öfkeli konuşmalarını dinlemek zorunda kalmıştım. O gece katılmayı hiç düşünmediğim bir havai fişek festivali olacaktı.

Cidden, yerde oturup saçlarımı çözdüm, benim de planlarım vardı. Evde oturacak, pijamalarımı giyecek ve bütün gece Sprite ve kırılmış buz içerken *Steven Universe*'ün bölümlerini izleyecektim. Kusursuz bir plandı, hatta Cuma gecemi geçirmek için harika bir yol olduğunu söylemeye bile cüret edebilirim.

Sailor ve Sora, saatlerce mutfakta kilitli kaldıktan ve Khondwani ve ben kimin daha iyi olacağına karar verdikten sonra hafta boyunca barışmışlardı.

Bir kardeş boşanması söz konusu olsaydı hangi tarafı tutacağımızı. Ancak, farklı takımlar için oynadığımız ve bu nedenle durumu farklı anladığımız açıktı. İtiraf etmeliyim ki, Sora'nın kardeşinin en iyi arkadaşı olmayı neden bu kadar çok istediğinden ve artık olmamasının onu neden bu kadar incittiğinden emin değildim.

Dürüst olmak gerekirse ikisi de benim en iyi arkadaşlarım, onları eşit derecede önemsiyorum ve onlara eşit derecede değer veriyorum... sadece farklı şekillerde ve bu sorun değil.

"Sence Sora'nın ona karşı bazı bağlanma sorunları mı var?" O gün mutfakta tartıştıklarını duyduğumuzda Khondwani'ye sordum.

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu. "İkizin olsaydım yani."

"Iweh, lütfen şimdi gerçek ol, kendimi sana bu kadar bağlı bulabileceğim bir evren yok." Bir elimle ağzımı kapatarak güldüm.

Khondwa yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Lütfen, zaten öylesin, sana sürekli yemek yapmam, telefonda yemek siparişi vermem ve bazen çamaşırları yıkamam için bana güveniyorsun," dedi. "Kabul et, bana ihtiyacın var."

"Tamam doğru ama onlarla aynı şekilde değil. Garip, Sailor ona, onun Sailor'a bağımlı olduğu kadar bağımlı değil."

"Bundan emin misin?" Khondwa kollarını kavuşturdu. "Yani senin görmene izin vermemesi durumun böyle olmadığı anlamına gelmez. Gözlerini aç, Kat."

"Ne?" Alay ettim.

"Temelde ona nefes almasını hatırlatıyor - yani garip bir şekilde sanki birbirlerini büyötmüşler gibi. Sora için, onsuz kırılacağını falan düşünüyor çünkü o kadar uzun süre onun yanında yapışıp kaldı ki," diyor Khondwani. "Muhtemelen Sailor'ın sana en iyi arkadaşım demesinin bu kadar acı vermesinin nedeni de bu, eğitim tekerleklerini çıkardığının farkına varması."

"Bunu anlayabiliyorum... Ondan özür dileyip kendimi açıklamalı mıyım? Onu kötü hissettirmekten nefret ederim."

"Vay vay vay, şuna bakar mısınız?" Khondwani ellerini çırparak şöyle dedi. "Bu hissettiğim bir karakter gelişimi mi? Hm, belki de Yelkenli ile olan bu iyi arkadaşlığın sana gerçekten bulaşıyordur."

"Kapa çeneni, sadece söyle!"

"Evet, dürüst olmak gerekirse onunla konuşman gerektiğini düşünüyorum." Khondwani elini omzuma koydu. "Arkadaşlığınıza gerçekten değer veriyor."

Mutfak kapısı açıldı ve Sora biraz daha mutlu görünerek dışarı çıktı, bana yaklaşırken gözleri biraz daha parlaktı.

"Aşırı tepki verdiysem özür dilerim," dedi. "Son zamanlarda hayatımda çok fazla ani değişiklik oldu ve bu beni biraz şaşırttı."

"Hayır özür dileme, sorun değil, anlıyorum. Duygularını herhangi bir şekilde incittiysem gerçekten özür dilerim" dedim. "Sen iyi misin?"

"Evet, şimdi iyiyim, teşekkürler." Gülümsedi. "Ben şimdi duş almaya gidiyorum."

Mutfağa doğru ilerledim, Sailor açık pencerenin yanında oturuyordu, yaz gecesi esintisi saçlarını dalgalandırıyordu. Sırtı bana dönüktü. Onunla yüzleşmek için masanın etrafından dolaştım ve karşı tarafa oturdum. Aşağı baktı, yanakları kızarmış ve gözleri yorgun görünüyordu.

"Hey, Denizci?" Elimi onun elinin üzerine koymak için uzanarak nazikçe söyledim. "Orada mısın?"

"Hey, Kat," diye cevap verdi, sesi de gergin olmasına rağmen aynı yumuşaklıktaydı. "Ben buradayım."

"Üzgün müsün?" Bana baktığında gözlerine bakarak sordum, "Hayır, sadece Sora üzgün olduğu için üzgünüm." Başını salladı ve gözlerini yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana ait olmayan bir duyguyu hissettiğimi iddia etmek delilik gibi gelebilir ama bazen etrafımdaki insanların duygularını hissetmemek çok zor ve söz konusu o olduğunda hissetmemek neredeyse imkânsız."

"Konuşmak ister misin?" Farklılıklarımızı bir kenara iterek sordum. "Şu an değil, hayır."

"Tamam, o zaman bir süre burada otururuz." Biz de öyle yaptık. Sessizlikte huzur bulduk.

Dediğim gibi, 22 Haziran gecesi için planlarım vardı, bütün gece evde kalıp tek başıma takılmayı planlıyordum. Ama ne yazık ki, bir grup ENFP ucubesi tarafından dışarı çıkmak gibi garip şeyler yapmaya zorlanıyordum.

"Hadi Kat, eğlenceli olacak!" Ben yerde oturup saçlarımı çözmeye devam ederken Merlea yalvardı.

"Bu gece evden çıkmayı planlayan birine benziyor muyum?" Retorik bir soru olmasına rağmen sordum.

"Hayır, ama olabilirsin!" Sokka öyle dedi. "Hadi ama, kim havai fişekleri, müziği ve bedava içkiyi es geçer ki, ha?"

"Ben!" Onlara hatırlattım. "Bunu es geçerdim."

Haru, "Ben de öyle," diye ekledi ve bir battaniyeyle kanepeye uzandı. "Dışarı kötü. İçerisi iyi."

"Sailor lütfen beni yalnız gönderme!" Sora yalvardı.

Hafif bir kahkaha atarak, "Gerçekten de köpek yavrusu gözleri kartını oynuyorsun, ha?" diye sordu.

Sora sırtıttı. "Belki... Duruma göre değişir, işe yarıyor mu?"

"Hayır." Haru arsızca gülümsedi ve Sora hayal kırıklığı içinde ona bir yastık fırlattı. "Yalnız olmayacaksın, sana eşlik edecek bu üç kişi var." I

"Ayrıca saçlarımın çoğunu çözmedim bile, kafamın diğer yarısı hâlâ duruyor."

"Bir şapka tak!" Sokka önerdi ve hepimiz dönüp onu yalanlayan bakışlar attık. "Ne?"

"Bunu bir daha deneme," diye uyardım onu, suçlayıcı bir parmak göstererek.

Sora, "Seninle *Doctor Who* izleyeceğim," diye teklif edince Haru'nun gözleri parladı.

"Hey, belki de havai fişekler o kadar da kötü değildir..." dedi Merlea neşelenirken. "Evet, işte ruh bu Denizci, şimdi geriye bir tek sen kaldın Kat?"

Lea söyledi,

umutlu görünüyor.

"Bilmiyorum, saçlarımı açmayı ve yıkamayı zamanında bitirirsem belki ortaya çıkarım."

"Sana yardım edebilirim," dedi Haru. "Kısa sürede

hallederiz." "Um, emin misin?" Ben sordum

Gülümsedi. "Elbette öyleyim, size yardım etmeyi çok isterim. Her zaman."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi ona dikerek bir kez daha sordum. "Bu beceri ve teknik gerektirir."

"Aynı zamanda bakım da gerektirir ve ben senin güzel saçlarını önemsiyorum, o yüzden sana yardım etmeme izin ver yıldız kız." Sesindeki samimiyet beni eritti.

"Tamam mı?"

"Tamam."

"Tamam, hepinizi almak için saat on birde döneceğiz, şenlikler plazada yapılacak." Merlea bekledi, "Kulağa hoş geliyor mu?"

Khondwani ona "Harika," diye güvence verdi ve sonra ikisi de ayrıldı.

Haru ve ben neredeyse bir saattir oturma odasında oturmuş, saçlarımı açmama yardım ediyorduk. Ben halının üzerindeydim, o ise sandalyede oturuyordu, başım dizlerinin arasındaydı. Her şeye olduğu gibi saçıma da çok nazik davrandı. Hatta her bir örgünün kökündeki düğümleri çözmemeye yardım etti, sprey şişesinde saç kremi kullandı, ki aslında bunu hiç düşünmemiştim

yapıyor. Saçımla olan ilişkisini çok sevdim, her yönüme büyük bir saygı ve hayranlıkla yaklaştı. Onun yanında kendimi çok rahat hissediyordum. "Saçların çok güzel," dedi son birkaç örgüyü çözerken. "Bayıldım kıvrılma modeliniz."

"Öyle mi? Her zaman çok kıvırcık olduğunu düşünmüştümdür. Ama annemin saçlarına sahibim ve bu beni mutlu ediyor."

"Sen ve annen yakın mıydınız?"

"Tüm galakside en sevdiğim kişiydi." Ona bakmak için döndüğümde gülümsedim, yanağımdaki bir kirpiği fırçaladı.

"Gözlerini kapat, yıldız kız." Gözlerimi kapattığımda kirpiğimi üfleyerek uzaklaştırdı, sonra fısıldadı, "Sen galaksideki en sevdiğim insansın."

"Bu büyük bir ifade," diye uyardım, yanaklarımın kızardığını hissederek.

"Hayır, aslında söylemesi en kolay gerçek bu." Uzun kirpikleri güzel gözlerini perdeliyordu.

"Eminim bunu tüm kızlara söylüyorsundur, Park Savaşçısı," diye takıldım ama sonra ifadesi değişti. Elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı.

"Kat senden özür dilemeliyim. Sana karşı dürüst değildim." "Hayır... gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde cevap verdim. "Her neyse."

"Hayır, değil, bunu hak etmedin ve özür dilerim. Bitna ile ilişkim hiçbir zaman gerçek olmadı, hepsi ailelerimiz tarafından prestij için kurgulanmıştı. O beni hiç sevmedi, ben de onu hiç sevmedim, bu yüzden aklımda bahsetmeye değmezdi ama şimdi yanıldığımı görüyorum. Bu konuda bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Teşekkür ederim, özrünüz için minnettarım." Başparmağımla elini okşadım. "Hey, son zamanlarda herkesin yaptığı şu kişilik testlerini duydun mu?"

"Myers-Briggs olanlar mı?" diye sordu, başımı sallayarak onayladım. "Oh, evet, hayır, hiç almadım."

"İstiyor musun?" Masadan dizüstü bilgisayarımı aldım. "Sonuçlarımızı karşılaştırmak istiyorum."

"Evet, tabii!" Cep telefonunu çıkardı.

Sorulan tüm soruları cevapladık - yaklaşık on dakika kadar sürdü çünkü bazılarının ne kadar belirsiz olduğuna gülmekten kendimizi alamadık.

Haru, "Tamam, ben içe dönük, hisseden, hisseden, algılayan anlamına gelen ISFP'yi aldım," dedi. "Güçlü yönlerim çekici, başkalarına karşı duyarlı, yaratıcı, tutkulu, sanatsal ve meraklı olmak. Zayıf yönlerim ise

öngörülemezlik, aşırı bağımsızlık, kolayca strese girme, aşırı rekabetçilik ve değişken özgüven."

"Çoğu doğru, bazıları o kadar da değil," dedim. "Rekabetçi olduğunuzu söyleyemem."

"Evet, seninki neydi?"

"Ben dışa dönük, sezgisel, hisseden ve yargılayan ENFJ'yi aldım. Güçlü yönlerim ise anlayışlı, güvenilir, tutkulu, fedakâr ve karizmatik olmak." Ekrandan okudum. "Zayıf yönlerim ise gerçekçi olmamak, aşırı idealist olmak, küçümsemek, yoğun olmak ve aşırı empatik olmak. Evet, oldukça doğru görünüyor."

"Çok tutkulusun ve eğer benim içimi görebiliyorsan inanılmaz derecede anlayışlısın - gerçekten tanınması zor bir insan olduğum söylenir." Haru bana gülümsedi.

"Benim için çok kolay birisin. Bekle, sana geçmiş ilişkilerin hakkında her şeyi sorabileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Evet, ne olursa." Boğazını temizledi, yanakları hafifçe pembeleşmişti. "Cevap vermek için elimden geleni yapacağım."

"Aksanın çok tatlı." Hafifçe gülerek gülümsedim. "Bir nevi İskoç olman çok sevimli."

"Biraz mı? Ben baştan aşağı İskoçyalıyım." Göz kırptı.

Yanaklarım kızardı. "İçinden ve içinden yerine doğru ve gerçek dedin, 'th' sesini asla doğru telaffuz edemiyorsun," diye şakayla karışık omzumu itti.

"Doğru. Ama hadi ama, senin Zambiya aksanının da kendine has tuhafıkları var-şu anda bana her iki cümlede bir aweh ve mwandi dedirtiyorsun."

"Kapa çeneni, ah sen de," dedim. "Şimdi seni sorgulamama izin ver." "Tamam, git."

"Onunla ne kadar birlikte oldun?" Ben sordum.

"Bir yıl ve yedi ay." Sayarken gözlerini hafifçe kıstı. "Bir süre."

"Evet, kesinlikle," dedim, tüm bu olanlardan dolayı üzgün görünmemek için elimden geleni yaparak.

"Eğer bana tüm bu soruları soracaksan cevaplar için üzülmemelisin, tamam mı?"

Bana *Denizciyim ve ciddiylim* bakışı atıyordu. "Tamam o zaman." Ona el sallayarak, "Hiç bir şey hissettin mi?" dedim. onu?"

"Ne tür duygular?" diye sordu, "Çünkü duruma göre değişir. Başlangıçta iyi anlaşıyorduk."

"Boş ver. Sıradaki soru. Ailenizle iyi geçinir miydi?" "Babamla, evet, annemle emin değilim ve Sora aslında onun kemeri idi."

Haru bana hafif bir kahkaha attı."

"Küçük sevimli pijama partileri yaptınız mı? Birbiriyle uyumlu küçük şirin kıyafetler giyip birbirinize küçük şirin şeyler söylediniz mi?" Alay ettim.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve güldü. "Elbette yatıya kalırdık ama o misafir odasında uyurdu. Eşleşen kıyafetler evet ama onları hep ben seçerdim çünkü açıkçası daha iyi bir stil anlayışım var. Şirin şeyler söylemeye gelince? Bu tür şeylerden nefret ederdi ve ben de oldukça utangaç biriyim, yani evet."

Başımı salladım. "Sözüne güveniyorum. O senin ilk kız arkadaşın mıydı?"

"Evet." Sanki bir sonraki soruyu bekliyormuş gibi durakladı.

"İlk her şeyin...?" Elini daha sıkı tutarak sordum. "Bekle- Üzgünüm, buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Katayı." Elini yüzümün yan tarafına koyarak net bir şekilde konuştu. Dokunuşuna doğru eğildim. "Biz hiç öpüşmedik bile."

"Hadi ama o kadar da aptal değilim," dedim kıkırdayarak ama yüz ifadesi hiç değişmeden ciddiyetini korudu. "Buna inanamıyorum."

"İnan buna." Dudakları düz bir çizgi halinde sıkıştı. "Sana söylediklerim çoğunlukla işle ilgiliydi."

"Tamam, o zaman ilk öpücüğün kimdi?" Sanki 6. sınıftaki bir pijama partisindeymişiz gibi hafif bir heyecanla sordum. Utanç içinde elleriyle yüzünü kapattı ve başını salladı. "Hadi söyle bana!"

"Hayır." Gözlerimin içine bakamıyordu. "Anlamıyorsun."

"Hadi ama, eminim bu olay olduğunda on iki yaşındaydın, anlat bana." Dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimin içine bakabilmesi için ellerini yüzünden çektim. "Haru?"

"Anlatacak bir şey yok," dedi ve fısıltılı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Kahverengi-gri gözlerine baktım ve her şeyi anladım. "Ben hiç..."

"Birini öptün mü?" Haru gibi birinin hiç öpülmemiş olması, onun gibi birinin kendime bu kadar benzeyebileceği düşüncesi beni hayrete düşürmüştü. Onunla ilk tanıştığımda kafamda onun kim olduğuna dair bir fikir oluşturmıştım, ama her geçen gün onun kesinlikle tahmin ettiğim gibi biri olmadığını öğreniyordum.

İnsanoğlu olarak çoğu zaman insanları tanımadan önce kim olduklarını varsayma eğilimindeyiz; Haru ile ilk tanıştığımda sadece görmek istediğimi gördüm. Unutulmaz güzellikteki davetsiz misafiri, odamın köşesinde sessizce oyalanan ve fark edilmeyi bekleyen dost canlısı hayaleti. Böyle görünen birinin hayatı boyunca spot ışıklarının altında olduğunu sanırdım. Böyle birinin adını bile hatırlayamadığı milyonlarca farklı kızı öptüğünü sanırdım.

Karahindiba tarlasındaki parlak kırmızı bir gelincik nasıl fark edilmemiş, koparılmamış olabilirdi? Elimi yüzünün yan tarafına koydum ve yanağını hafifçe okşadım. Alnımı onunkine bastırdım ve gözlerimi kapattım. Bu şefkatli sessizliğin içinde yıkandım. İlk kez sessizlik beni tedirgin etmiyordu, çünkü bu bizim sessizliğimizdi, bizim nefesimizdi.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Haru gözlerini belirsizce açarak sordu. "Senin gibi deneyimli olmadığım için belki?"

"Değilim, ben de senin gibiyim," dedim. "Daha önce hiç kimseyi öpmedim."

"Oh, gerçekten mi?" diye sordu, biraz rahatlamış görünüyordu.

"Evet, hiç erkek arkadaşım ya da onun gibi bir şey olmadı. Hiç zamanım olmadı ve her zaman ilişkilere karşı oldukça ilgisiz oldum," dedim. "Yani ben öyleydim."

"Öyle miydi?" diye sordu. "Artık değil mi?"

"Artık değil." Başımı salladım. "Şimdi daha fazlasını istiyorum." "Daha fazlasını hak ediyorsun, Katayi."

Belki de talihsizliğimi maskelemede yeterince başarılı olduğum için hakkımdaki en çarpıcı ve bariz şeyi henüz fark etmediniz. O da şu,

Ben yalnızım.

İnsanlar bunu kendilerine itiraf etmekte zorlanıyorlar, bu yüzden benim neslimin ne kadar güçlü ve kendine güvenen bir nesil olduğunu kanıtlamaya bu kadar kararlı olduğunu düşünüyorum. Yalnızlığımın nedeni, kendime olan güvenimin beni insan arkadaşlığına ihtiyaç duymaktan alıkoyduğunu düşünmem değil, sadece korkmam. Birinin içeri girmesine izin verdiğimde ve beni gerçekten tanımaya başladıklarında, maskem solmaya ve gerçek renklerim parlamaya başladığında, beni terk etmelerinden korkuyorum.

Etrafımdaki insanların potansiyel olarak kalmasını, hafızamın beni gören ve terk eden herkesin yüzleri yerine yabancılarla dolu olmasını tercih ederim.

Yine de Haru Park'ın beni terk edeceğini sanmıyorum. Beni ellerinde su gibi tutuyor, bana umut gibi sarılıyor, bunu daha önce kimse yapmadı. Hayatım boyunca hep Kat halledebilir, Kat iyi olacak, Kat'ın hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyacı yok, Kat güçlü. Ama Haru'ya karşı güçlü olmak zorunda değilim, Haru benden güçlü olmamı beklemiyor. Sadece kendim olmamı bekliyor. Ve bu..tek istediğim bu.

"Hey, bir anlaşma yapmak ister misin?" diye sordum. "Evet, ne tür bir anlaşma?"

"En iyi arkadaş anlaşması." Ayağa kalktım ve kanepede onun yanına oturdum. "Benimle misin?"

Bacaklarımı tuttu ve kucağına yerleştirdi. "Evet, takip ediyorum." Sanki 60'ların siyah-beyaz filmlerindeki yaşlı bir çiftmişiz gibi ayaklarıma nazikçe masaj yaptı.

"Varsayalım ki otuz yaşındayız ve hâlâ hiçbir şey yapmamışız, sana tüm ilklerimi vaat ediyorum." Gülümsedim ve o da ellerini yavaşça dizlerime doğru uzattı. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"İlk öpücüğün mü?" diye sordu, gözleri kararmıştı.

"Öncelikle her şey, Sailor Park," diye onayladım ve o da endişeyle gülümsedi.

"Tamam, elbette." Serçe parmağını kaldırdı ve benimkiyle kenetledi. "Bütün ilkler, ancak bununla ilgili bir konuda küçük çekincelerim var, ancak bu daha sonraki bir tartışma için."

"Şimdi gidip saçımı yıkamam ve kurutmam gerekiyor" dedim ve ayağa kalkmaya çalıştım ama beni tuttu.

"Beni şimdiden terk mi ediyorsun?" diye alay etti. "Ya şimdi bağlanma sorunlarım varsa Kat?"

"Bu kadar çabuk mu?" Kendimi ondan ayırarak kıkırdadım. "Sıraya gir, Park."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 20

Senin Hakkında Sevdığım 10 Şey

Saçımı yıkayıp fönle kurutmayı başardım ve at kuyruğu yaptım. Kısa çiçekli beyaz bir etek ve kırılmış beyaz askılı bir üst giydim - biraz açıktı ve kesinlikle konfor alanımın biraz dışındaydı - ama giyecek başka bir şeyim yoktu ve bazen konfor alanınızın dışına çıkmak iyidir, değil mi? Gözlüklerimin yanı sıra biraz da ruj sürdüm ve aynada kendime baktım. Telefonumu elime aldım, bir fotoğrafımı çektim ve Khadeeja'ya gönderdim.

Ben: Asi çağmdaym ;)

SEN. SEN. STUNNING. MERHABA?

Benimle flört mü ediyorsun?

KuhDj: Evet, şu anda düğün ü durduruyorum.

Ben: Birine aşık olduğunu nasıl anlarsın? KuhDj: OMG

KAT. BEKLE, KHALID'I DE EKLEYEYİM.

Ben: Lütfen Khalid'i eklemeyin-

KuhDj, KoolAidKhalid grubuna KoolAidKhalid'i

*ekledi: Merhaba, neden çağrıldım? Ben: Ew şimdi bile
senin gibi konuşuyor...*

*KoolAidKhalid: Şu anda nefret enerjisi veriyorsun. KuhDj: Kat'in
bir aşkı var!*

KoolAidKhalid: KAT'IN AŞKI MI VAR?!?

BEKLE, SODA AŞKI GIBI MI?

*Bir insan evladı yok. Ve gerçekten aşık olup olmadığımı nasıl anlayacağımı
bilmek istiyorum.*

Ben: Anlayışa ihtiyacım var, lütfen.

KuhDj: Peki o sana kelebekler mi veriyor?

Ben: O bir kelebek...LOL

Ama evet, onunla birlikteyken kendimi bir rollercoaster'da gibi hissediyorum.

*KoolAidKhalid: Kitty Kat büyüyor. Kendimi gururlu bir ebeveyn gibi
hissediyorum. KuhDj: Ben de, gururlu bir anneyim. Onu sık sık düşünüyor
musun?*

Ben: 7/24 sık sık mı? Eğer öyleyse evet.

KoolAidKhalid: Bu seferki çok kötü. Adı ne? Ben: Haru, o bir fotoğrafçı.

*KoolAidKhalid: Yani temelde işsiz, senin için bir doktor veya avukatı tercih
ederdim.*

Ben: Kapa çeneni, o gerçekten zeki.

KuhDj: Orada olmadığı halde onu savunuyorsun.

*Ben: Benden hoşlandığımı sanmıyorum ama şu anda sadece en iyi arkadaşız,
çizgiyi aşmak istemiyorum.*

*KoolAidKhalid: Seni nasıl sevmez? Tuhaf birisin ama yine de Kat'sin ve
senin ne kadar harika bir insan olduğunu görmüyorsa çok şey kaçırıyor
demektir.*

KuhDj: Evlilik yeminim böyle olsa iyi olur dostum^^ Ben:

Hahaha tamam şimdi gitmem lazım, seni sonra bilgilendiririm.

KuhDj: Güle güle, hamile kalma!

KoolAidKhalid: Amca olmak için çok gencim!

Aşağıya inerken telefonumun ekranına bakıp güldüm.
Herkes bekliyordu. Denizci sade adaçayı yeşili uzun kollu bir Celine giymişti.

gömlek ve siyah kot pantolon giyerken, Sora lila mor bir elbise ve beyaz hırka giymiştir.

"Vay canına, Kat çok güzel görünüyorsun!" Sora baş döndürücü bir şekilde, "Değil mi Denizci?" dedi.

"Gerçek dışı." Gülümsedi ve ben de yavaşça ona yaklaştım. Ona baktım, benden çok daha uzun boyluydu. Kolunu hafifçe çekiştirdim ve kulağına fısıldamak için parmak uçlarımda durdum.

"Odaklan Haru," dedim çenesini kaldırarak, "gözlerimi benden ayırma, *arkadaş*, anlaşıldı mı?"

"Bulanık," dedi sanki beni böyle giyinmiş görmek ona acı veriyormuş gibi, küçümseyici bir kaş kaldırdım ve cevabını değiştirdi, "Sadece şaka yapıyorum, kristal berraklığında."

"Pekâlâ, çocuklar hadi çıkalım da geç kalmayalım!" Khondwani dedi ve bir de baktık ki kapıdan çıkmışız.

Havai fişek festivali ormanın yanındaki meydana düzenleniyordu, parlak ışıklar ve fenerler çok uzaklardan görülebiliyordu. Ortam yiyecek, içecek ve aralarından seçim yapabileceğiniz tüm oyunların yer aldığı stantlarla doluydu. İlk olarak hepimiz en çok balon patlatan kişinin bir ödül seçeceği bir balon patlatma oyunu oynamaya karar verdik.

Haru'nun göz ucuyla bana baktığını fark ettim, bakışları vücudumu boydan boya takip ediyordu. Bakışlarına karşılık verdiğimde çenesi seğirdi ve bir kaşını kaldırdı.

"Gözler üzerimde, Park." Çenesini yukarı kaldırarak sırtarak konuştum. "Ne oldu, Hm?"

Haru eteği hafifçe aşağı çekerken kulağıma fısıldayarak, "Bu etek senin öfkenden daha kısa," diye alay etti. "Yukarı doğru çıkıyordu."

"Teşekkürler." Kızardım. "Bu pek benim tarzım değil, benimle dalga geçebileceğinizi biliyorum."

"Çok şirin," dedi gözlerini devirerek. "Ama itiraf etmeliyim ki, bugün seni böyle görebilen her erkeği kışkırtıyorum, sanki bunu hak etmiş gibi."

"Öyle mi?" Ona meydan okuyarak sordum. "Hm, evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Yön duygum ve el-göz koordinasyonum hiç yoktu, bu yüzden beklendiği gibi balon patlatma oyununda kesinlikle berbattım. Haru kollarını dolayarak bana yardım etmeye çalıştı ama faydası olmadı, o kadar iyi olmadığım açıktı oyunda. Hayal kırıklığına uğramaya başladığımda bana sempatik bir şekilde güldü ve bana parlak sarı renkli, sevimli gözleri olan bir *Mario Kart* süper yıldızı kazandı. Khondwani Sora'ya doldurulmuş bir Pikachu oyuncağı kazandı ve o da sanki bu dünyadaki en değerli şeymiş gibi davrandı.

Hareketli insan kalabalığının arasından geçip peri ışıklarının altına daldık ve bir sonraki standı doğru ilerledik; burada farklı turtaların tadına bakıyor ve lezzeti doğru tahmin ederseniz tüm turtayı kazanıyordunuz. Numune önümüzdeydi, sıcak ve çıtır çıtırdı ve kesinlikle ağız sulandırıcı görünüyordu. Güzel bayan bana iki çatal uzattı ve ben de birini Haru'ya vermeye çalıştım.

"Hazır mısın?" Turta dilimini ikiye bölerken gülümsedim. "O kadar güzel görünüyor ki, eminim iyi bir tahmin yapabiliriz!"

"Çok isterdim ama umm...şey vegan." Kendisini işaret etti. "Üzgünüm."

"Dostum, bu sadece bir dilim turta." Standdaki kız çiğnerken alay etti sakızını. "Sadece ye, seni öldürmez."

"Evet, hadi Haru, lütfen," diye yalvardım ona yavru köpek gözleriyle bakarak.

"Katayı, hayır." Başını iki yana salladı.

"Lütfen." Surat astım. "Üstüne kiraz serpiştirerek mi lütfen?" "Tanrım, sen imkânsızsın." İnledi ve sonra dönüp kıza baktı.

"Bunun içinde kaç kalori var?"

"Matematikçiye benziyor muyum?" Kaşlarını çattı ve gözlerini devirdi. "Sadece bir dilim olduğu için yaklaşık iki seksen."

Haru gökyüzüne baktı ve derin bir nefes aldı, sonra tekrar bana baktı. "On üç yaşımdan beri içinde hayvansal ürün olan hiçbir şey yemedim."

"Şey..." Çatalla şakacı bir şekilde onu dürttüm. "İşler değişebilir, yeme alışkanlıklarımızı değiştirebilir ve bazen turta yiyebiliriz. Çünkü turta eğlencelidir ve sen de seversin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, bakışları endişeliydi. "Bunun beni geriye götüreceğini düşünmüyor musun?"

"Biliyorum ve bence bu seni mutlu eder." Çataldan biraz aldım ve ağzını açtı. Gülümsedim ve ona yedirdim, gözleri o kadar parladı ki içimde kelebekler uçuştı. "Al bakalım, çok güzel bir ısırdı, Haru."

"Bayıldım." Gülümsedi, sonra düşünceli düşünceli çilli burnunu kaşıdı. "Bu hindistan cevizi kreması olmalı."

"Öyle mi?" Düşündüm, sonra iki ısırdık aldım. "Biraz limonlu değil mi sence de?"

Biraz daha aldım ve ona bir lokma daha yedirdim.

"Evet, hayır, içinde kesinlikle narenciye tadı var. Hindistan cevizli limonlu beze mi?"

"Evet, kesinlikle." Kıza geri döndüm. "Hindistan cevizli limonlu beze."

"Doğru, tebrikler çocuklar!" Gülümsedi ve bütün pastayı küçük bir pasta kutusuna koyup bana uzattı. "Tekrar gelin!"

"Teşekkür ederim, iyi günler, turta hanım."

Peri ışıklarının altında dans eden bir grup insan vardı. çeşitli Afrobeats remiksleri. Haru'nun elini tuttum ve onu kalabalığın içine, insanların arasına çektim. Kollarımı boynuna doladım ve önce yavaş ritme göre yavaşça hareket ettim, sonra gözlerinin içine baktım.

"Benimle dans eder misin?" diye sordum ve o da ağzının kenarını bilmiş bir sırıtışla kaldırdı.

"Öyle mi?" Ellerini belime doğru indirdi. "Ayak uydurabileceğinden emin misin?"

Ben ritme uyarak yavaşça hareket etmeye başlarken o da belimden tuttu.

İnsanların Afrika danslarını cinselleştirmesinden son derece nefret ediyordum çünkü geldiğim yerde belinizle dans etmek hiçbir zaman cinsel, şehvetli olarak algılanmamıştı, belki ama bu sadece eğlence içindi. Her zaman böyle dans ederdik, ritmimizi böyle bulurduk, başkalarıyla böyle iletişim kurardık, belimin her hareketiyle, her şeyle Haru'yla daha önce hiç konuşmadığım bir şekilde konuşabiliyordum. Gerçekten iyi bir dansçıydı, hiç beklemediğim bir şekilde bana ayak uydurabiliyordu.

Beni belimden tutarak döndürdü ve hafifçe nefes aldım, sırtımı dikleştirdim ve geriye doğru kaydım ve kollarımı ona doladım, sırtım göğsüne bastırdı. Beni bir kez daha döndürerek yüzünü ona çevirdi, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı, bu çok yakındı. Çok ince bir çizgi üzerinde dans ediyorduk, sanki ben su gibiydim ve o da beni iliklerime kadar elektriklendiren canlı bir tel gibiydi.

"Ben-sen gerçekten iyi bir dansçısın," dedi telaşla. "Sen de öylesin," diye karşılık verdim, zorlukla yutkunarak.

"Biliyorum."

Herkesin toplandığı ve bize seslendiği yemek masasına doğru ilerlemeye başladık, masanın üzerinde bir dizi sokak yiyeceği ve içeceği vardı. Mandu, baharatlı erişte, kimchi, Tteokbokki, Dakgangjeong. Sinir bozucu bir kardeş olarak, kendi yemeğimi almak yerine kardeşimin tabağından yemek aldım. Her şey o kadar lezzetliydi ki

ama her şeyi denemeye çalıştım, Haru istediğim çörekleri almam için bana eşlik etti, sonra masaya geri döndük.

Çubuklarımı kaldırdım ve ona kimchi eriştesinden biraz yedirdim, o da memnuniyetle kabul etti ve ben de gülümsedim. "Çok güzel değil mi?"

"Çocuklar hadi Never Have I Ever oynayalım!" Sokka söyledi ve herkes alkışladı.

"Evet, kulağa eğlenceli geliyor!" Sora dedi ki. "Hadi oynayalım, eğer yaptıysanız bir

Şimdi herkes ellerini kaldırsın."

"Tamam, kolay başlayacağım," diye söze başladı Merlea. "Daha önce hiç birine küfür etmemiş miydim?"

Khondwani ve Sora dışında herkes parmağını indirdi. "Ben güzel sözlerle inanırım," dedi kardeşim haklı olarak. "Kesinlikle," diye onayladı Sora, ona çak bir beşlik yaparak.

"Ödlekler." Güldüm. "Bazen söylenmesi gerekeni söylemek zorunda kalırsın."

"Pekâlâ, daha önce hiç ünlü biriyle tanışmamış mıydım?" Sokka bana göz kırparak sordu ve herkes parmağını indirdi. "Hepimiz Kat'in babasıyla tanıştık, değil mi?"

"Evet." Merlea güldü. "Kesinlikle sayılır ve Retrograde ile bir partideydik."

"Daha önce hiç tüm vücudumu tıraş etmemiş miydim?" Merlea tekrar sordu, o ve Khondwani parmaklarını indirdiler ve ben yüzümü buruşturdum.

"Gecenin sonunda hayal kırıklığına uğramak için tüm vücudunu tıraş etmek ne büyük bir kayıp olurdu," dedim.

"Daha önce hiç randevuya çıkmadım mı?" Sora sordu ve ben hariç herkes parmağını indirdi. Bundan sonra kendimi biraz mahcup hissettim, özellikle de bakışları bana yöneldiğinde. "Gerçekten mi?"

"Evet, ben böyle bir oyunu oynamak için en kötü insanım, neredeyse hiç dışarı çıkmıyorum," diye hatırlattım onlara.

"Ah, bizim küçük keşiş yengecimiz," diye alay etti Haru, gözlerimi devirdim ona. "Hiç sarhoş olmadım mı?" diye sordum ve Haru hariç herkes parmaklarını indir.

"Elbette." Sora kıkırdadı.

Haru, "Sınırımı biliyorum, bunun ötesinde ne olduğunu bilmek istemiyorum," dedi ve ben de elimi onun elinin üzerine koyarak onayladım.

"O kadar da eğlenceli değil, inan bana," diye onu temin ettim. "Filmler yalan söyler."

"Çocuklar hazine avı başlıyor!" Merlea ormanın girişinde toplanan insanlara eliyle işaret ederek seslendi.

"Ne hazine avı?" Haru sordu.

Yüzümü ona döndüm. "Her yaz kilisede bir hazine avı düzenliyorlar. Bir sürü boncuklu bilezik ve sadece bir tane şirin, küçük gümüş tılsımlı inci bilezik sakladıkları havai fişek festivali. İnsanlar her yıl bu konuda çıldırıyor!"

"Eğlenceli ama sen hiç katılmıyorsun!" Kardeşim inledi.

"Kulağa eğlenceli geliyor, oynayalım mı?" Haru gülümseyerek başparmağımı okşadı. "Takım olabilir miyiz?"

"Evet," diye kabul ettim, onunla birlikte bir şeyin parçası olacağım için heyecanlıyım.

Hepimiz ormanın önündeki kalabalığın yanında toplandık ve ikili gruplara ayrıldık: Khondwani ve Sora, Sokka ve Lea ve tabii ki Haru ve ben.

"Ormanda gizlenmiş yüzlerce boncuklu ayraç var, ama sadece bir inci bilezik. Özel bileziği bulan çift kazanacak ve Sumo Sushi'de ücretsiz bir akşam yemeği kazanacak!" diye anons etti yarışmayı sunan adam. "Hazır mısınız adalılar?"

Herkes tezahürat yaptı ve düdük çaldığında hepimiz ellerimizde meşaleler, kahkahalar ve adrenalinle ormana dağıldık. Haru ve ben dört boncuklu bilezik bulmayı başardık ve şu ana kadar pek şansımız yoktu. Son derece rekabetçiydim ve kazanmak istiyordum. Haru oldukça Tam tersi, o sadece eğlenmek için bu işin içindeydi. Neredeyse bir saattir her yeri arıyorduk, ama bu oldukça sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Birkaç sinir bozucu sivrisineği uzaklaştırdım. Gecenin soğuşunu hissettim ve ısınmak için kollarımı ovuşturdum.

"Seni rahatsız mı ediyorlar?" Haru sordu. "Üşüyor musun?"

"Evet ama önemli bir şey değil, gerçekten."

"İşte, al bunu." Haru, Celine kapüşonunu üzerinden kaldırıp bana uzatmayı teklif etti.

"Hayır, sen giy, hava soğuk, senin için endişeleneceğim" dedim ama bana tekrar uzattı ve bu sefer ben aldım.

"Senin rahat olmadığını bilerek gecenin geri kalanına devam edemem. Hadi ama, seninle ilgilenmezsem nasıl bir adam olurum?" Adaçayı yeşili kapüşonluyu giymeme yardım etti. Onun kokusunu taşıyordu ve o anda asla geri vermek istemeyeceğimi anladım. "Sana yakışıyor, bana yakıştığından daha iyi."

"Teşekkürler." Gülümsedim ve içine sokuldum; onun giysilerinin içinde kendimi çok küçük hissediyordum. İlk defa bununla ilgili bir sorunum yoktu. Onun yanında küçük ve yumuşak olabilirdim. "Şansın yok demek?"

"Hey, Kat?" Haru arkasını döndü, gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Hey, Haru," diye sevecen bir şekilde karşılık verdim, gülümseyerek başımı yana eğdim.

Hava daha önce hiç hissetmediğim bir şeyle ağırlaşmıştı, fırtına öncesi sessizlik gibi, demlenen potansiyel gibi, olabilecekle asla olamayacak arasındaki boşluktaymışız gibi. Sanki fırtınanın tam ortasında duruyorduk ama yine de hiçbir şeyden korkmuyorduk.

Haru bana doğru yaklaştı ve dikkatlice elimi tuttu, cebinden bir şey çıkardı ve avucumun içine yerleştirip kapattı. Aşağı baktım, yavaşça elimi açtım ve ortasında duran inci bileziği gördüm. Şoktan ağzım kurudu, onu bulmuştu, herkesin aradığı tek şeyi.

"Bileziği buldun mu?" Ay ışığı tepemizdeki yaprak dökmeyen ağaçların yaprakları arasından süzülüp toprağa karışırken ona hayretle baktım.

"Evet, yaklaşık on beş dakika önce dökülmüş yaprak yığınının içinde buldum," dedi ama ben hâlâ durum karşısında şaşkınlık içindeydim.

"Neden bana söylemedin?"

Nazik bir gülümsemeyle gökyüzüne baktı, sonra şakacı bir şekilde bana geri döndü. "Bunu neden yaptığımı düşünüyorsun?"

"Psişik olmadığımı bilmiyorum," diye mırıldandım, sonra omzuna yumruk attım. "Ödülü kendine mi saklamak istedin? Neden seni küçük-"

"Hayır, öyle bir şey yapmayacaktım," diye hafifçe gülerek beni temin etti. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim, eğleniyordum..."

"Oh." Nefesim kesildi ve kalbimin sıkıştığını hissettim. "Ah mı?"

"Evet." Başını salladı, sonra bir süre ayaklarına baktı, sanki bir şey söylemek için cesaretini topluyormuş gibiydi, sadece onu görebiliyordum. Aramızda tuttuğum meşalenin ışığından dolayı gözleri hafif ılık parıltıda parlıyordu. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Sen benim en iyi arkadaşımısın, bana her şeyi anlatabilirsin, unuttun mu?" Elimi yanağına koyarak ona hatırlattım ve o da elini benimkinin üzerine koydu.

"Kelimelerle aram iyi değildir," diye uyardı. "Biraz korkuyorum."

"Korkma," diye onu temin ettim. "Korkmuyorum."

"Senin arkadaşın olmak istemiyorum, Katayi Sitali," dedi, sesi alçak ve tereddütsüz sertti. Öyle bir inançla konuşuyordu ki bu beni derinden etkiledi.

"Artık saklayamıyorum, hiçbir şeyi saklamakta iyi olmadım."

"Oh... yanlış bir şey mi yaptım yoksa?" Merak ettim, sonra alnını benimkinin üzerine koyarak yumuşak bir kahkaha attı.

"Hayır, söylemedin, sen mükemmelsin. Bunu şimdi söylemeliyim. Seninle ilgili her şey beni tamamen büyülüyor." Gözlerimle buluşmak için başını kaldırdı, zorlukla yutkundum.

"Ne?" diye sordum. Sesimin boğazımda düğümlendiğini hissederek sordum.

"Varlığının her yönüyle beni büyülüyorsun Katayi. Yıldızlar hakkında konuşma şeklini seviyorum ve onlara baktığında senin için daha parlak görünüyorlar. Benim için de öyle, senin yanındayken kendimin en iyi versiyonu olmak istememi sağlıyorsun. Önemseme şeklini seviyorum insanlar hakkında, kısıtlama olmadan, sahip olduğunuz her şeyle. Yüzeysellikten en uzak kişi olmanı seviyorum. Her şeyi derinlemesine okumanızı seviyorum, bu açıdan tıpkı benim gibisiniz. Aileni sevmeni ve sana ihtiyaç duyduklarında her zaman yanlarında olmanı, güvenilir olmanı seviyorum." Sanki bu listeyi uzun zaman önce zihninde oluşturmuş gibi saçmaladı. "Tanrım, daha da devam edebilirim."

"Haru, odaklan," diye hatırlattım ona, kalbimin göğsümde sıkıştığını hissederek, "Bu nereye gidiyor?"

"Evet doğru, odaklan. Söylemeye çalıştığım şey, senden hoşlandığım Katayi, beni bir insan gibi hissettiriyorsun ve seninle olduğumda her şey çok daha özel. Seninle ilgilenmek ve senin için orada olmak benim için çok şey ifade ediyor, yaslanabileceğin bir omuz olmak istiyorum. Seni taşımak istemiyorum Dünyanın yükünü tek başıma taşıırken, sana yardım etmek için orada olmak istiyorum. Ve tüm bunları bildiğim için, artık senin arkadaşın olamayacağımı biliyorum.

Bunu başka biriyle yaşamayı izleyemeyeceğimi, bunun beni öldüreceğini biliyorum. Daha fazlası olmamızı istiyorum ama senin de aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin değilim, bu yüzden mi korktum?"

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini mi söylüyorsun?" Mırıldandım. Bunların hepsi benim için çok fazlaydı, hepsi çok yeniydi.

"Evet." Bileziği bileğimin üzerinden kaydırды, sonra bileğimin yan tarafına nazik bir öpücük kondurdu, dudakları bana karşı sıcaktı. "Hem de çok. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim."

"Haru emin misin?" Sağa sola adım atmaya başlayarak sordum, çünkü böyle bir çocuk benim gibi bir kızdan nasıl hoşlanabilirdi ki? "Yani, ben çok şeyim. I Sabırlı değilim, uzaylılara ya da bunun gibi fantastik şeylere inanmıyorum. Dik kafalı ve zor biriyim, güçlü fikirlerim var ve insanların aşık olacağı türden bir kız değilim."

"Ama ben yaptım." Gülümsedi, elimi gömleğinin kumaşında kalbinin olduğu yere koydum. İçindeki yaşamın kanıtı olan her atışı hissedebiliyordum, Bana karşı hissettiklerinin kanıtı. "Gördün mü? Ben de senin tanıdığım için bile şanslı olduğum türden bir kız olduğunu iddia ediyorum."

"Tanrım, bu oldukça korkutucu!" Dedim, dünya altımdan kaymış gibi hissediyordum. "Böyle hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Senin de benim için böyle hissettiğini. Ama bunu söylemedim.

"Artık biliyorsun... Sen de aynı şekilde hissediyor musun?" Haru sordu, gözleri meşale ışığında parlıyordu, umutla parlıyordu.

"Oh, Haru bilmiyorum..." Mırıldandım, yavaşça başını sallarken gözlerindeki acının parladığını gördüm.

"Anlıyorum, sorun yok." Yere baktı ve bana sırtını dönerek uzaklaşmaya başladı ama bileğinden tutup onu kendime çektim.

"Benim de kelimelerle aram iyi değildir," diye hatırlattım ona -şimdi bana o kadar yakındı ki, vanilya ve petrichor kokusunu taşıyordu. "Ama, yapabilirim senin adına soneler bestelemek."

"Peki ne derler?" Diye sordu.

"Kalbim Sailor Haru Park'a ait, kalın, italik, el yazısı çizgilerle, lanet kitaptaki her dilde. Senden çok hoşlanıyorum Haru, tüm hayatımı hiç kalmamış gibi hissederek geçirmiş olsam bile dünyada bu kadar çok iyilik görmeni seviyorum. Her sabah aynı saatte uyanmanı seviyorum.

ve her zaman mutfakta beni bekleyen bir fincan çayın olmasını seviyorum. Astronomiyle ilgilendiğim için tuhaf olduğumu hiç düşünmemeni ve en sevdiğin kitapların kim olduğun hakkında çok şey anlatmasını seviyorum. Her an hissettiğin duygunun yüzüne yansımaları, bana nasıl hissettiğini söylediğinde buna inanmamı seviyorum. Bana hiçbir zaman kafamı bulutlardan kaldırmamı söylememeni seviyorum... ve benimle birlikte burada süzülmeni."

"Katayı, gel..." dedi, neredeyse nefes nefese, göğsünün sıcaklığı benimkine bastırarak.

"Hm?" Kollarını belime doladığında mırıldandım. Ona baktım, gözlerinin içine bakmak dünyada gördüğüm her şeyden daha güzeldi. Samanyolu galaksisinin tamamı.

"Gel, *öp* beni," dedi, titrek sesi sadece bir yalvarış gibiydi. "*İşkence* ediyorsun "Beni bu ıstıraptan kurtar, aşkım."

Aramızdaki feneri kapattım, ay ışığının zayıf parıltısı dışında etrafımızdaki dünya zifiri karanlığa gömüldü.

Feneri bıraktım ve elimi yanağına koyarak yavaşça okşadım ve alnımı onunkine bastırdım. Burnu benimkine değdi ve nefesi de öyle - tıpkı benimki gibi ateşliydi. Eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve keskin nefes alışını hissettim, dudakları dolgun ve sıcaktı.

Midemde bir kelebek sürüsü uçuşuyor ve ona duyduğum yeni keşfedilmiş zarafet kalbimde bir yuva inşa ediyordu. Dizlerimin bağı çözöldü ama o hemen bana destek olmak için araya girdi ve beni geriye yasladı.

"Tanrım, Kat," diye inledi dudaklarıma karşı, öpücöğü devralırken, elleri her yerimde küçük ateşler yakıyordu.

Öpücöğü elektrikliydi, içimde çok uzun zamandır uykuda olan bir şeyi ateşledi, bir daha asla dinlenmeyi bilmeyecek bir şeyi uyandırdı. Geçici, tüylü ve narindi.

Etrafımız karanlıktı ama içimizden bir ışık fışkırıyordu.

Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, beni keşfediyor, dudaklarının şeklini ezberliyor, tadına bakıyor, mühürlüyor ve oyalanıyordu. Elim koluna değdiğinde, teninde tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Yanakları yanıyor, kalplerimiz birbirimize karşı çılgınca atıyor, ellerim saçlarına dolanıyor ve dişleri neredeyse dudağıma değiyordu. Ama bu ağzı açık bir öpücök değildi, mühürlüydü ve bir ilk öpücöğün olmasını umduğum her şey vardı.

"Daha fazla," diye mırıldandım dudaklarına karşı ve o da bana çok daha fazlasını verdi.

İkimiz de arkadaşlarımızın masada oturduğu salona döndüğümüzde, ikimizin de yanakları kızarmıştı ve aramızda dile getirilmeyen bir ağırlık vardı.

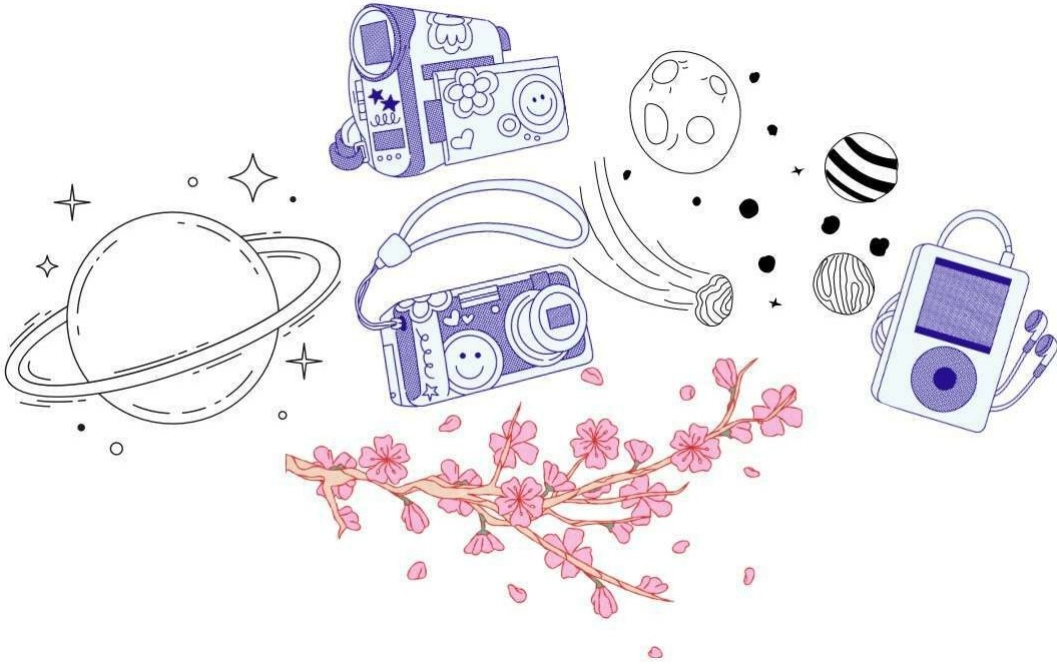
"Ben hiç öpölmedim mi?" Sokka oyuna devam ederek sordu.

Haru'nun gözleri bilerek benimkilerle buluştu ve ikimiz de parmağımızı indirirken bana göz kırptı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 21

İdolleştir Beni

Yatağımda uyanık bir şekilde uzanmış çatıya bakıyordum. Sora yanımda battaniyeye sarılmış bir şekilde uyuyordu. Uykulu Kkum adasında saat gece yarısını geçiyordu ama yine de ruhum tamamen uyanıktı.

Gözlerimi her kapattığımda tekrar eden bir kabus beni rahatsız ediyordu. Her şey aynı şekilde başlıyordu; Haru ile karanlıkta yavaşça dans ediyordum, onun dokunuşuna sarılmıştım, sıcaklıkla çevrelenmiştim. Cırcır böcekleri şarkımıza uyum içinde mırıldanıyor, hafif yaz gecesi esintisi yanımdan geçip gidiyordu. Ve sonra neredeyse bir anda gözlerimi açıyorum ve yalnızım. Fark ettim ki başından beri yalnızlık içindeydim. Bunca zamandır karanlıkta kendi kendime dans ediyor, kendi saçımı okşuyor, kendi yanağımı okşuyordum. Bunca zamandır Haru Parkı bir serap, ben ise çaresiz bir çöl adamıydım.

Hiçbiri gerçek değildi.

Yatakta doğrudum ve gözlerimdeki uykuyu silerek başucumdaki dijital saate bakmaya çalıştım. 01:33 Kendimi yataktan kaldırdım ve bir bardak su almak için aşağıya indim, çok fazla gürültü yaparak kimseyi uyandırmamaya dikkat ettim. Tekrar yukarı çıktım ve kapıyı nazikçe çaldım.

Haru'nun yatak odasının kapısını açtım ama kimse cevap vermedi. Kapıyı kaydırarak açtım ve orada olmadığını fark ettiğimde şaşırmadım. Haru hafta sonu geceleri hiç odasında olmazdı ama ben yine de bir şey söylemedim.

Kapıda yatak terliklerimi çıkardım ve yatağına oturdum, onun gibi kokan yatağının üzerindeki kabarık mavi battaniyeye kıvrıldım. Yatağında uyukladığımda bazen onun yanı başımda olduğunu hayal eder, güzel gülümsemesini ve her şeyi bilen gözlerini hayal eder ve kendimi güvende hissederdim.

Tam o sırada pencere gıcırdayarak açıldı ve Haru'nun içeri süzölüşünü izledim. Gök mavisi kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymişti. Beni gördüğünde gözleri şaşırdı ama yanımdaki yatağı oturdu. Bir elini yanağıma koyarak hafifçe okşadı. Onu durdurmak için elimi onunkinin üzerine koydum ve yavaşça doğrudum.

"Ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun, Haru Park?" Yüksek sesle merak ettim, "Neden bana söylemiyorsun?"

"Başta nasıl karşılayacağını bilmiyordum, bu yüzden sana söylemek istemedim." Tekrar pencereden dışarı baktı. "Ama şimdi bilmeni istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordum ve gülümseyerek ona baktım. "Söyle bana!"

"Bu anlatabileceğim bir şey değil, daha çok sana gösterebileceğim bir şey," diye açıkladı, "benimle gelmek ister misin?"

"Şimdi mi?" Saatten çekinerek sordum, "Geç değil mi?"

"Bütün mesele de bu zaten." Beni yataktan çekmeden önce hafif bir kahkahayla karşılık verdi.

Üzerime bir kazak ve bir çift tayt giydim ve gecenin karanlığında onu dışarıda takip ettim. Sahil boyunca sessizce yürüdük. uzakta dalgalar. Ayak parmaklarımdaki arasındaki ılık kumu hissetmek için ayakkabılarımdan çıkarmıştım, bu beni rahatlatıyordu.

"Bir keresinde bana ailemle olan ilişkiyi sormuştun, hatırlıyor musun?" Haru sordu.

"Evet biliyorum, babanla o kadar yakın olmadığınızı söylemişsiniz," diye hatırladım.

"Sana tüm gerçeği anlatmadım," diye fısıldadı gecenin içinde, "annem hakkında."

"Ah." Yavaşça başımı salladım, "Bana onunla ilgili tüm gerçeği anlatmak ister misin?"

"Annem Eun-Jeong varlıklı bir ailede doğmuştu ama hikaye anlatma tutkusu vardı, bu yüzden her gece ailesi uyurken bir kalem ve bir defter çıkarır ve macera, aşk, savaşlar, politika ve acı hakkında sayfalarca yazardı, gerçekten fantastik olan her şey. Hayalini kurduğu yazarlık kariyerini sürdürmesine izin verilmedi ve o da daha doğmadan önce kendisi için çizilmiş bir yolda ilerledi. ABD'de Yale'e gitti, avukat olarak mezun oldu ve en prestijli avukatlık şirketlerinden biri tarafından işe alındı.

Seul'deki hukuk bürosunda, onda sonsuz potansiyel gören sahibine aşık oldu.

Onun hikayelerini dinledi ve hayallerinin artık sadece hayal olmayacağına inandı. Onunla evlendi, o hayatında verdiği ilk karardı.

Kendine bir eş bulmuştu ve iyi bir eşti. Birkaç yıllığına İskoçya'ya taşındılar, o hamile kaldı ve ben de bu şekilde ortaya çıktım ama tek başıma gelmedim... zaten bildiğiniz gibi kız kardeşim de vardı."

Haru Park'ı hayatımda hiç bu kadar çok konuşurken duymadığıma yemin edebilirim, büyüleyiciydi ve beni mutlu etti.

"Annen inanılmaz birine benziyor, sonsuz sabrı nereden aldığını anlıyorum" dedim, "neden onu sık sık aramıyorsun?"

"Bu hikayenin sonu değil Kat, bu sadece bir kesitti." Hüzünlü bir kahkaha attı.

"Devam et o zaman, sonunu bilmek istiyorum!" Kolunun ucundan çekiştirerek onu cesaretlendirdim.

"Çocukluğumdan beri annem yatmadan önce bana hikâyeler okurdu. Yaşadığımız her evde, içinde sonsuz sayıda eski romanın bulunduğu gökyüzüne doğru yükselen bir kütüphane vardı. Ama en sevdikleri her zaman fantastik olanlardı, Narnia ve Spiderwick

bize her şeyi anlatırdı. Bazen karakterleri

Onları hayata geçirmek için kitabı okudum, bu bizim bağımızdı - annem ve ben, hayal gücümüz bizi bir arada tuttu. Ama içten içe biliyordu ki

onun gibi bir yazar olmak, farklı bir tutkum vardı." "Müzik için mi?"

"Evet, müzik için. Yatak odamda Beatles'tan ABBA'ya kadar sayısız plak vardı, yoktan bir şey yaratma sanatına hayran kalmıştım. Müzik uzun zamandır hayatımın çok önemli bir parçası, onsuz dünyanın neresinde olurum hayal bile edemiyorum. Müzik benim için

Kendimi yalnız hissettiğimde -gerçekte hiç yalnız kalmamış olmama rağmen. Yani benim

emma beni cesaretlendirmek için elinden gelen her şeyi yaptı, piyano, gitar ve keman derslerine ve dans kurslarına gittim ve ailesinin ona yaptığı gibi hayallerimin peşinden gitmeme asla engel olmayacağına söz verdi. Beni şarkı söylerken dinlemeyi çok severdi, onun için her bir şey yaptığımda çok mutlu olurdu."

Gözleri sadece kendisinin görebildiği bir anıyla parlıyordu.

"Kulağa harika geliyor, ayrıca müziğin senin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Evet, sen bundan hoşlanmıyorsun, ben de bu konuda çok fazla konuşarak seni rahatsız etmemeye çalışıyorum. İkimizin de sevdiği bir konuda, uzay yolculuğu ve edebiyat gibi, seninle orta yolda buluşmaya çalışıyorum," diye ekledi tam iskelele yaklaşmaya başladığımızda, uzaktan parlak ışıklar parlıyordu. "Annem hiçbir zaman dindar olmadı ama sonra bir şey oldu, hayat zorlaştı ve inanacak bir şeye ihtiyacı vardı. Tek başına kendine güvenmek asla yeterli olmayacaktı. Bu yüzden evim diyebileceği, her zaman açık olan bir yer buldu. onun için kapılar. Sırtını dayayabileceği birini buldu."

"Haru, ona yazmalısın, eminim seni özölüyordur, ona nereye gittiğini ya da yazdığın yeni şarkıdan bahsettin mi?" Annesiyle daha fazla bağ kuracağı için heyecanla merak ettim ama yüzünde incinmiş bir ifadeyle bana baktı.

"Kat'i anlamıyorsun." Başını iki yana salladı.

"Neyi anlamıyorum? Belli ki onu özölüyorsun, bu yüzden onunla konuşmalısın. O!" Gülümseyerek haykırdım, bunun bir telefonu açmak kadar basit bir şey olduğunu anlamasını umuyordum ama anlamadı, sadece yukarı baktı, boğazı ağlamamaya çalışıyormuş gibi aşağı yukarı sallanıyordu.

Haru hiç ağlamadı. O gün ağlamadı bile.

Bana doğru yaklaştı ve nazik bir elini yanağıma koydu, Gözleri yorgun ve duygularla doluydu. "Aşkım, annem öleli neredeyse bir yıl oldu. Altta yatan bir kalp rahatsızlığı vardı, bu yüzden artık bunların hiçbirini yapamam."

Kalbim mideme kadar indi, o kadar ki hala orada olduğundan emin olmak zorunda kaldım. Öne atılıp ona sarılmadan önce iki kez düşünmedim, kollarını bana doladı ve göğsüne sokuldum. Özür dilerim, çok özür dilerim diye mırıldandım göğsüne, tüm bunları hiç bilmediğim için kendimi korkunç hissediyordum.

"Her şey için çok üzgünüm, ne kadar zor olduğunu biliyorum" dedim. "Neden bana söylemedin?"

"Nasıl yapacağımı bilemedim, gerçekten çok zor - konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil." Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. "Ama sana söylemeye çalıştığım şey, başına kötü şeyler geldiğinde, bu hayatının üzücü bir hikaye olması gerektiği anlamına gelmez, trajik bir sonla bitmesi gerektiği anlamına gelmez."

"Öyle mi?" Ondan uzaklaşarak merak ettim.

"Evet, bu yüzden buradayız, hayatımın bu bölümünü sana açmak istedim, eomma'mı kaybettikten sonra nasıl umut bulduğumu sana göstermek istedim." Elimi tuttu, ben de daha sıkı tuttum.

Kafamı kaldırdım ve daha önce orada olduğunu fark etmediğim eski bir kilisenin önünde durduğumuzu fark ettim, sarmaşıklarla dolanmıştı ve taş sağlamdı ama denizin yıkanmış tuzuyla lekelenmişti.

Küçük beyaz tabelanın üzerinde 'Gracepointe Anglikan Kilisesi' yazıyordu. Girişte. Hakkında hiçbir şey bilmediğim hikâyeler anlatan güzel vitray pencereler vardı. Ne zaman bir dini yapının yanında bulunsam hep dışlanmış ve utanmış hissederdim ama bu sefer bir şeyler farklıydı. Beni neredeyse huzursuz hissettiriyordu.

"Hristiyan mısın?" Parçalar yavaş yavaş birleşirken ona sordum. Konuşma şekli, duruşu ve bir bakıma benim anlayamayacağım bir şey için yaşadığını hissettim hep.

"Evet, ama ben her zaman böyle değildim..." önümden yürüyerek kilise kapısının yanında durdu ve bana doğru uzandı. "Sana bir şey göstereyim."

"Emin değilim, tüm bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tanrı'ya, meleklerle falan inanmıyorum," diye hatırlattım, kiminle konuştuğunu unutmuş olabilir diye. "Ben bir bilim adamıyım."

"Buraya seni dönüştürmeye gelmedim Kat, inançlarının ne yönde olduğunu biliyorum, bu yüzden sana söylemeden önce biraz bekledim," dedi hafifçe gülerek. "Sadece kalbime küçük bir bakış atmak istiyorum, böylece benim bu parçamı anlayabilirsin."

"Oh, yani tabii o zaman," dedim elini tutarak, kendimi güvende hissediyordum.

"Ne zaman istersen gidebiliriz, tamam mı?" diye hatırlattı ve ben de başımı sallayarak onayladım. "Tamam, hadi gidelim."

Kilisenin içine doğru ilerledik ve hemen müzik sesiyle karşılaştım. Ön tarafta, mihrabın yanında org çalan bir beyefendi vardı. Duvarlar, müzelerde saygı görmesi gereken meleklerin sanat eserleriyle süslenmişti. Etrafta bir grup genç vardı.

Benim yaşımdakiler bir çember oluşturmuş, ikisi gitar çalarak Korece ibadet şarkıları söylüyordu. Astronomi dükkanından Nabi'yi tanıdım. kocaman gülümsüyor ve herkese tezahürat yapıyordu. Hepsi o kadar huzurlu, birbirleriyle o kadar uyumlu görünüyordu ki, böyle hissetmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeyi kıskanmak kafa karıştırıcıydı.

Haru'ya daha da sokuldum - odanın köşesinden bize el sallayan Nabi dışında kimse geldiğimizi fark etmemişti. Ona el sallarken yüzümü Haru'nun göğsüne çevirdim; kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissediyordum. Haru bizi narteksin üstündeki galeriye götürdü, böylece sahneyi oradan izleyebilecektik. kimse tarafından fark edilmeden yukarıda. Burası çok güzeldi, koridordaki bankları görebiliyordum ve arkamızda, sırtında haç taşıyan ve başında dikenli bir taç olan bir adamın vitray penceresi vardı. Haru'ya dönüp bakmadan önce bir süre huşu içinde ona baktım.

Haru, "Bu, İsa'nın çarmıha gerileceği Kudüs'ün dışındaki tepeye haç taşımaya zorlandığı zamanın bir tasviri," diye açıkladı.

"Neden çarmıha gerildi?" Merakımdan sordum.

"İsa, Yahudilerin Fısıh bayramı sırasında, öğretilerinin ciddi bir tehdit oluşturduğunu düşünen rahip ve din adamlarından oluşan seçkin bir konsey tarafından gözaltına alındı. Onlara göre Yahudi Kralı olduğunu iddia ettiği için dine küfretme suçundan mahkûm edilmek üzere Pilatus'un huzuruna çıkarıldı." Yüzümdeki ifadeden tüm bu yeni bilgiler karşısında hâlâ şaşkın olduğumu anladığından eminim. Bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve başımı sevecen bir şekilde okşadı, ben de ona gülümsedim. "Umarım bunun bir tarikat tarafından kaçırıldım belgesellerinden birinin başlangıcı olduğunu düşünmüyorsunuzdur."

"Hala bir gözümü açık tutuyorum." Şaka yaptım ve o da hafif bir kahkaha attı.

"Sen zeki bir kızsın, bir tarikat tarafından alt edileceğinden şüpheliyim," diye düşündü, bana göstermek için boynundaki saf altın haç kolyeyi kaldırırken.

"Bilmem gerekirdi." Tahta korkuluklara yaslandım. "Her yerinde Mormon yazıyordu."

"Birincisi Mormon değilim, ikincisi oh hadi ama, bana karşı yumuşak ol." Güldü ve sonra tekrar ciddileşerek haça baktı. "Bunu bana annem verdi, bana verdiği en büyük hediye sarsılmaz inancıydı. Alice Mason'ın "Miras" adlı bir şiiri var, Sora ve bana hep okurdu."

"Bu çok güzel," dedim, "annem de Tanrı'ya inanırdı, ama ben... ben bu anlamda ona hiç benzemiyordum. Bu yönünüzü paylaştığınız için teşekkür ederim."

Benim için anlamı çok büyük."

"Evet, artık benim kızımsın, bu yüzden sana karşı olabildiğince şeffaf olmalıyım, değil mi?" Bana daha da yaklaştı ve sözleri parmaklıklara sıkıca tutunmama neden oldu.

"Senin kızın mı?" Nefesimin kesildiğini hissettim, "Aramızda bir şey olduğunu mu ima ediyorsun Haru Park?"

"Biz bir şey değiliz, bu kulağa aşağılayıcı geliyor. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve beni öptün, yani artık senin erkek arkadaşınım." Kafasını soru sorar gibi eğdi, "Bu işler böyle yürümüyor mu?"

"Çok... sevimlisin." Güldüm. "Evet, bu işler böyle yürür... erkek arkadaş."

"Sora'ya önce kendim söylemek istiyorum, eğer sorun olmazsa?" dedi. "Onu istemiyorum

O yüzden önce ben ona söyleyeceğim, sonra sen Khondwani'ye söylersin, sonra da diğer herkese söyleriz."

"Tamam, kulağa hoş geliyor," diye onu temin ettim, sonra bana daha önce söylediği şeyi hatırladım, "Eomma'n için çok üzgünüm, gerçekten."

"Çok acı verdi, beni de çok değiştirdi ama Tanrı'yı bulmak işleri çok daha kolaylaştırdı. Artık her şeyi tek başıma taşımak zorunda değildim" dedi. Birçok şeyle mücadele ediyorum, yüksek sesle söylemeye cesaret edip edemeyeceğimden emin değilim ama artık asla yalnız olmayacağımı biliyorum."

"Bana öyle hissettirdin." Kollarımı beline doladım ve ona baktım. "Sana inanarak mutlu olamaz mıyım? Daha iyi bir insan olmak istememi sağlıyorsun, kendimi daha az yalnız hissettiriyorsun."

"Buna putlaştırmak denir, aşkım," diye hatırlattı hafif bir kahkaha atarak, "bir günahkarı aziz yapma, beni de putlaştırma."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Alay ettim, "Seni idolleştirmek?"

"Birini diğerlerinden üstün tutarak, onu bir fikirden başka bir şeye indirgemiş olursunuz. Onların refahının ya da güzelliğinin kim olduklarını belirlediğini ima ediyorsunuz. Onların bu yönleriyle mükemmel olduklarına ve yanlış yapamayacaklarına inanıyorsunuz. Onlar artık çok yönlü bir insan değildir, acıların yükünü taşırlar.

deneyimler ve güvensizlikler; bunun yerine, sizin tarafınızdan kusursuz bir anekdota indirgendi," dedi, "isterseniz buna idol etkisi de diyebilirsiniz."

"Doğru, özür dilerim." Aklımın nereye gittiğini merak ettim. "Belki de inanacak bir şeye ihtiyacım var, sadece bunun ne olacağını henüz bilmiyorum."

"Zaman alır," dedi, "kendinize zaman tanıyın."

"Seninle nasıl bu kadar şanslı olabildim Haru Park?" Işıldadım ve gözlerinin içine baktım. "İçiniz de dışınız da çok güzel."

"Buraya gel." Beni bir kez daha kucakladı ve bu kutsal yerden asla ayrılmak istemeyerek onun sıcaklığıyla yıkandım.

O kutsal yerin onun kolları mı yoksa içinde bulunduğumuz bina mı olduğundan emin değildim.

Tam o sırada Nabi üst kata, bizim durduğumuz narteksin üstündeki balkona çıktı. Kendimi Haru'dan ayırdım ve ona beceriksizce gülümsedim.

"Hey Kat!" diye sıcak bir şekilde selamladı, "Gracepointe'ye hoş geldin! Seni daha önce buralarda görmemiştim?"

"Evet, hayır ben bir ateistim, sadece onun yüzünden buradayım," diye açıkladım ve o da anlayışla başını salladı.

"Ah, anlıyorum, eğer tüm bunlar hakkında kız kıza konuşmak istersen takılmayı çok isterim. İstersen uzay hakkında da konuşabiliriz! Bütün gün bir grup erkeğin etrafındasın, eminim bir molaya ve kızlarla ilgili şeyler konuşmaya ihtiyacın vardır.

Bazen," dedi Nabi. "İstemiyorsan Sora'yı da yanında getirebilirsin çünkü burada olup bitenler hakkında dedikodu yapacağımız kesin."

"Evet, tabii, kulağa eğlenceli geliyor, belki uzay temalı bir pijama partisi?" diye sordum ve gözleri heyecanla parladı.

"Elbette, ne zaman istersen bana mesaj atabilirsin." Gülümsedi. "Sailor'ın seni gece yarısı gençlik çalışma grubuna getirmesine sevindim, belki bir dahaki sefere kendi başına gelirsın."

"Bu konuda iyi şanslar," dedi Haru ve ben de onu şakacı bir şekilde ittim. "Bırak da bir kız umut etsin." Ben güldüm ve o da güldü.

Kiliseden ayrıldık ve iskeleden sahile doğru ilerledik. Ayakkabılarımızı çıkardık ve dalgaların ortasında durduk, suyun pantolonlarımızın kumaşına geçip geçmediğini umursamadan. Elini tuttum ve aya baktım, kollarımı ona doladığımda beni kollarına aldığımda güldüm ve bir kez daha geri çekilmeden önce dalgaları kovaladı.

Sonra odasına geri döndük ve yatağında bir battaniye ile kıvrıldık. Bana Narnia'dan bir sayfa okurken başımı kucağına yasladım.

"Ben [sizin dünyanızdayım]." dedi Aslan. 'Ama orada benim başka bir adım var. Beni bu isimle tanımayı öğrenmelisin. Beni o isimle tanımayı öğrenmelisin. Narnia'ya getirildim, beni burada biraz tanıyarak orada daha iyi tanıyabilirsin," diye okudu Haru, sesi alçak ve berraktı, bana bir ninni gibi geliyordu.

Ben derin bir uykuya dalarken alınma bir öpücük kondurdu.

Geriye dönüp baktığımda, iskelenin yanındaki küçük kilisenin ve ikizlerin annesinin ölümünün onun en karanlık sırlarının en derinleri olmasını dilerdim. Ama bunlar sadece yüze en yakın olanlardı, ne olursa olsun ışığa yükselecek olanlardı. Belki de daha dikkatli olsaydım ve Bitna'nın uyarılarını daha fazla dikkate alsaydım, Tokyo gezimizin sonunda yaşanacak trajediden kaçınabilirdim.

Ama burada kendimizi aşıyoruz, ne de olsa adada hala yaz var, hala haftalarca güneş ışığı, buz gibi limonata, çalıntı öpücükler, sıcak kum, keşif, gece geç saatlerde yüzmeler, kötü bikini bronzlukları, ergenlik isyanı ve çarşafkların tenime yapıştığı sıcak geceler var. Biz hala havai fişekler ve festivaller var, tüm sonlarımıza ulaşmadan önce tüm ilklerimiz. Su durulmadan, çay soğumadan ve bir zamanlar saklı olan artık saklı olmadan önce.

Temmuz'a gelmeden önce neden asla putlaştırılmaması gerektiğini öğrendiğim, en parlak aynaların bile yalan söylediğini fark ettiğim Haziran ayımız var.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 22

Büyüme ve Uzaklaşmak

On yıl önce Sailor 7, Sora, 7

Konum: Aberdeen, İskoçya

Eylül ayının dokuzunda, gelgitlerin çekilmesi ile ayın küçülmesi arasında bir zamanda, İskoçya'nın çimenli dağlık bölgesinde soğuk bir banyoda Eun-Jeong Park, parlak gözleri ve Haeundae plajındaki dağınık sıcak kumları hatırlatan çilli burnuyla güzel bir kız bebek dünyaya getirdi. Sevinçliydi, aylarca kız bebeğinin dünyaya gelmesini planlamıştı, onun küçük umut yumağı her yere ışık getirecekti.

Karanlık vardı, kahkahalar malikanenin perili koridorlarını boşaltıyordu. Ona öğreteceği her şeyi planlamıştı, baleden, yemek pişirmeye ve

her zaman yanınızda iyi bir kitap taşımanın önemi. Sora Park, annesinin sürekli plan yapmasının bir yansımasıydı; aklı başında, sakın ve soğukkanlıydı.

Ama bakın size bir sır vereceğim, eğer orada olup bizzat şahit olmasaydım belki de asla gün ışığına çıkmayacak bir sır. Bu sır, Eun-Jeong'un o gece bir değil iki çocuk beklediğini bilmediği gerçeğidir. Belki de bu, okuldan yeni mezun olmuş ve bazı şeyleri gözden kaçırmaya eğilimli, çekingen ve saf bir küçük şey olan ebesinin hatasıydı.

Belki de tüm bunlar bir bahane olabilirdi, çünkü bunca zaman Sora'sının yanında bir başkasının olduğunu nasıl bilemezdi?

Kendini acımasız buluyordu, çünkü Sora'ya tek başına fındıkıran masalları, canavarları evcilleştiren güzeller ve Noel şarkıları okuyordu. Sadece ona hitap etti, sadece onunla bağ kurdu, sadece ona tatlı şarkılar söyledi. Bu yüzden ona itmesi, dünyaya bir hayat daha getirmesi söylendiğinde

-içindeki her şeyle bunu yaptı. Oğlunun, sadece birkaç dakika sonra üç kilo sekiz ons olarak doğduğuna yemin etti; çelimsiz, küçük bir şeydi, neredeyse zayıftı, iki badem rengi gözü ve bir güzellik işareti vardı

Sağ gözünün altı ve saç dolu kafası onun yaşam çizgisi olacaktı. Onun bir daha asla unutulmamasını, asla ihmal edilmemesini, asla göz ardı edilmemesini sağlayacaktı. Ona Japonca bahar ve Korece gün anlamına gelen Haru adını verdi çünkü onda her zaman zarafet ve ışıkla dolu bir şeyler vardı.

İkizler doğdukları andan itibaren kalçadan eklemliydi, her zaman birbirlerinin üzerine kıvrılırlar, el ele tutuşurlar ve sessizce birbirlerine bakarlardı. Birbirlerinin gözlerini. Eun-Jeong gerçekçiydi, bir avukattı, ikizlerin birbirlerinin acılarını ve duygularını hissedebildiklerine dair o kocakarı masallarına asla inanmazdı, ama bir şekilde çocukları onu inandırmıştı.

Sora ne zaman üzgün olsa ve gecenin bir yarısı ağlayarak uyansa, Sailor da aynı şeyi yapar, avazı çıktığı kadar bağırırdı. Haru hangi yemeğin berbat olduğuna karar verseyse, Sora da o yemekten uzak durmaya yemin etti. Büyüdükçe bu durumun ortadan kalkacağını, çok geçmeden tamamen farklı kalplere ve zihinlere sahip kendi insanları olacaklarını ummuştu ama durum asla böyle olmayacaktı.

İlkokulun oyun alanı, sallanan, gülen ve yakalamaca oynayan dağınık çocuklarla koşuşturup duruyordu. İkizler yedi yaşındaydı.

Şimdi, aynı kumaştan kesilmiş olsalar da farklı kumaşların telleri oldukları daha belirgin hale geliyordu. Sora Park sosyal bir

Kelebek, arkadaş edinmek için hiç çaba sarf etmek zorunda kalmadı, sadece ona doğru akın ettiler, hem sınıfının en üstündeydi hem de oldukça sıkıcı 2. sınıf hiyerarşisinin en üstündeydi. Mini futbol sahasındaydı.

hokey ve yüzme takımına katılırken, sanat ve bale gibi çeşitli ders dışı etkinliklere de devam etti.

İzin verin size bir sahne çizeyim: Yedi yaşındaki Sora Park, cıvıl cıvıl arkadaş grubunun ortasında duruyor, herkes onunla sohbet etmeye ve ona arkadaş demenin övünme haklarına sahip olmaya hevesli. Söylenen bir şeye gülerken kalçasında bir futbol topu tutuyor, bir yandan da bakışlarının asla önemli olandan kaymadığından emin oluyor. Görüş alanının bir köşesinde, tribünlerin altında tek başına oturmuş, her düşüncesini yazdığı defteri ve kalemıyla Sailor var. Saçları kısacık, üzerinde Star Wars tişörtü, kalemi kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Kız kardeşinin tam tersidir; uysal, sessiz ve çekingendir. Sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşur, asla sesini yükseltmez, gizli düşüncelerini asla paylaşmaz. Sailor hiçbir spor takımında yer almıyor, bu nedenle çocuklar tarafından hor görülüyor, ilk gerçek arkadaşı Stevie Fraiser geçen dönem Edinburgh'a taşındı. Dans, müzik ya da televizyondaki o çocuk programı hakkında konuşacak kimsesi kalmamıştı. Bahsedeceğim olay, Park ikizlerinin her ikisi için de temel bir anıdır ve gelecek yıllar boyunca karakterlerini belirleyecek bir olaydır.

Her şey bir anda oldu, küçükler ligi futbol takımından çocuklar Sailor'a yaklaştı ve Sailor onlara umut dolu gözlerle baktı, belki de onunla arkadaş olmak istemişlerdi? Ama ona bakışlarındaki bir şey ikincisini fark etmesini sağladı. Sora dikkatle onları izliyordu ama arkadaşlarının göle yapacakları bir sonraki geziyi tartışırken dikkatlerinin dağıldığını itiraf etmeliydi. Onlar defterini elinden aldı ve içindeki sayfaları yırttı, yüksek sesle okudu ve paramparça etti. Herkesin önünde çırılçıplak soyuluyormuş gibi hissediyordu, çünkü en derin karanlık düşüncelerini biliyorlardı ve onlarla alay ediyorlardı. Onu tribünlerin altındaki yerinden çekip aldılar ve sert kumun üzerine ittiler; bu Sora'nın dikkatini çekti.

Ama artık çok geçti, olan olmuştu.

Daha sonra o gün evde Sora, annesinin ona göz kulak olman gerektiği ve onun her şeyine sahip olduğun şeklindeki azarlarının kurbanı olmuştu. Anlamıyor musun? Ve sonra, akşam banyolarından sonra Sora kardeşinin morarmış dizine yara bandı yerleştirirken ona söz verdi

onu bir daha asla yalnız bırakmayacaktı. Ve bunu asla yapmadı, onun şiddetli koruyucusu, bir tür halesi olacaktı. Bu olay, Sailor'ın farklı olduğunu, ırkı ya da genel olarak sessiz kişiliği nedeniyle İskoçya'ya asla tam olarak uyum sağlayamayacağını bildiği anı işaret ediyor. Sora'nın ona en iyi kardeş olmak için her şeyden vazgeçtiği anı işaret ediyor.

Ancak ikisi büyüdükçe bu dinamiklerin kaçınılmaz olarak değişeceğini belirtmek önemlidir; Sailor ergenliğe girecek ve kendine gelecek, aniden garip yürüyüşü kendinden emin adımlarına dönüşecek, saçlarını uzatacak ve dünyadan saklanmayı bırakacak, girdiği her odada ilgi odağı haline gelecektir. Karizması ve nazik nezaketi hem kızların hem de erkeklerin dikkatini çekecekti. Sahil kenarındaki özel yatılı okul. Müziği ve dansı daha ciddiye alacak, damarlarında dolaşan inkar edilemez yeteneğin kendisini canlandırmasına izin verecekti.

Sora onun yanına yapıştırdı, umursadığından değil ama gözlemlemesi oldukça ilginç bir şeydi. Onun her duygusunun nasıl hâlâ onun duygusu olduğunu, her Ne zaman ağlasa gözleri yaşarırdı, ne zaman incinse on kat daha kötü hissederdi. Hayatları boyunca aynı arkadaşlara, aynı düşüncelere ve aynı duygulara sahip olmuşlardı. Ama bu da değişecekti çünkü bir yıldız diğerinden daha parlak parlayacak ve kaçınılmaz olarak yanacak, diğerini parçaları toplamak zorunda bırakacaktı.

Sailor bu ikinci hikayeyi hatırlamayabilir, ancak Sora'nın hafızasından asla silemeyeceği bir hikaye. Sahneyi gözünüzün önüne getirin: farklı olarak etiketlenmiş dokuz yaşında bir çocuk, seçmelere katılması için ensesinde soluyan bir baba

Spor takımları, saatlerce pişirdiği yemeği ziyan ettiği için onu azarlayan annesi, damarlarında dolaşan hayal kırıklığı. Sailor hiçbir zaman öfkeli bir çocuk olmamıştı, bu onun için çok yabancı bir duyguydu, ama o gece yemek tabağını titreyen elleriyle tutarken bu öfke onu ele geçirdi tabağını mutfaktaki aynaya fırlattı, Sora onu darbeden korumak için önüne atladı ama artık çok geçti, bir cam parçası tam sol gözüne gelmişti.

Sora, Sailor'ın hiç böyle çılgılık attığını duymamıştı, hiç bu kadar bağırıldığını duymamıştı, hiç bu kadar acı çektiğini görmemişti.

Her acı verici dakikasını hissetti.

Doktorlar kör olmadığı için şanslı olduğunu, ancak sol gözündeki rengi sonsuza dek kaybedeceğini söylediler. Aynalar her zaman onun

en büyük düşman.

Sailor Park'ın küçümsemediği tek yansıma, gece yarısı trenindeki yıldız kızın gözlerinde gördüğü kendi versiyonuydu. Kız ona sanki

O kırık bir camdan, bir sayıdan, bir insandan daha fazlasıydı.

sanki bir insanmış gibi. Onun idol gözlerini gördü ve ham, gerçek bir şey buldu.

Ve bunun peşini asla ama asla bırakmayacağımızdan emin oldu. Bunun için savaşıyordu.

2038 Yazı (o zaman)

Sailor kız kardeşini erkenden uyandırmış ve günü onunla birlikte geçirmek için onu sahile getirmişti. Ona her zaman yanında olacağını ve her zaman böyle anları paylaşabileceklerini hatırlatmak istiyordu. Anlar

Her türlü zorunluluktan uzak, sadece ikisinin olduğu, eğlendikleri ve zamanın sonsuzluğunu hissettikleri anı yaşadıkları bir yer. Fırtınalı gri gökyüzünde martılar cıvıltıyor, yaz yağmurunu, belki de kaosu haber veriyordu.

Sora kardeşinden çok daha iyi ve deneyimli bir sörfçüydü. Sörf tahtalarının üzerinde göbekten suya girerken dalgıç kıyafetleri giymişlerdi. Çil yüzlü, fırtınalı gözlü, sisli saçlı bu iki genç okyanusa doğru ilerlerken, havada ezici bir tuz ve beklenti kokusu vardı. İlk dalga vurduğunda ayağa kalkmadan önce dizlerinin üzerinde yavaşça dengede durdular, içtenlikle gülerken yüzlerine soğuk su püskürttüler.

"Bunu özledim!" Sora çarpan dalgaların üzerinden bağırdı. "Bizi özledim."

"Biliyorum, ben de bizi özledim." Sailor onu daha net görebilmek için saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Artık her şey farklı..." diye bitirdi sözlerini, onun gözlerinde itiraf ararken, "öyle değil mi?"

"Ne şekilde?" diye sordu, dengesini bulmak için bir kez daha alçaldı. "Bu yaz Sitali'ler ve yeni arkadaşlarımızla birlikte çok farklısın."

Burayı gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordu ona, bu gerçeği fark ederek.

"Evet, itiraf etmekten nefret ediyorum ama burası evim gibi gelmeye başladı." Dürüstçe cevap verdi ama gözlerinde incinmiş bir şey parladı.

"Ama burası senin evin değil ki. Bizim evimiz Seul'de ve hatta belki de büyüdüğümüz Aberdeen'de," diye hatırlattı ona tutunmaya çalışarak.

"Oraya asla geri dönmek istediğimi sanmıyorum, artık bana evim gibi gelmiyor. Aberdeen'deki eski evimizde çok fazla anı var, o boş koridorlarda dolaşan çok fazla hayalet var. Bu bana Eomma'yı özletiyor, hayatıma devam etmemi engelleyen şey o ortam," dedi Sailor ve Sora'nın kalbi annelerinden bahsedilince burkuldu.

"Tamam... ama hala Seul var, şehir seni özlüyor, herkes seni özlüyor?" Tartıştı.

"Yakın zamanda geri dönmeye hazır olduğumu sanmıyorum." Yaşadığı şehir hayatından bahsetmesi hafızasında canlandı.

"Yakında değilse ne zaman?" diye sordu. "Üç aylık izin için imza attın, sadece üç ay ve Ağustos'ta her şey bitmiş olacak. Haru adasına bağlanmayın! Bu beyaz kumlu plajlar, huzurlu yaz öğleden sonraları ve okyanus manzaralar sana ait değil. Bu senin hayatın değil."

"Bana Haru dedin-" diye başladı.

"Evet, Kat'ten sana böyle hitap etmesini istememiş miydin?" diye sordu, sesi sertti ve içinde bir hayal kırıklığı oluşmuştu. "Bunu neden yaptığını biliyorum, Sailor'ı Haru'dan ayırmaya çalışmayı bırak, sen aynısın. Adanın dışında kim olduğundan kaçamazsın, burada sahte bir kişilik oluşturamazsın!"

"Neden olmasın?" Denizci, başka bir dalganın üstesinden gelip hafifçe üzerinde sörf yaparken karşılık verdi. "Bu çok mu yanlış?"

"Evet! Çünkü masken çatlıyor ve yakında herkes senin kim olduğunu öğrenecek." Kaşlarını çatı. "Onları bu şekilde karanlıkta tutmak Kat için de Khondwani için de adil değil." "Bunu yapmak benim seçimimdi, ne zaman geri dönmeye hazır olduğumu bana söyleyemezsin, benim için orada olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Sora bu ifadeden çok rahatsız oldu.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Her şeyde yanında kim vardı, Appa nerede olduğunu sorduğunda seni kim korudu?

O sıkıcı aile yemeklerini? Tüm etiketleri kim çizdi, kim

Dedikodu yayılmasın diye gittiğimiz her yerde herkese her şeyi açıklamak zorunda mıydık? Denizci, seni herkesten daha iyi tanıyorum, acını hissediyorum.

Her sezon aynı şeyi yaşadığımızda içim acıyor!" Sora gürleyen gökyüzüne doğru bağırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu, bir damla gözyaşını sildi ve alay etti. "Şuna bak, hiç ağlamıyorsun bile." Sailor'ın kalbi, farkında bile olmadan Sora'ya yaşattığı her şeyin farkına vardığında burkuldu, her zaman bunu saklamaya, kimseye rahatsızlık vermemeye çalıştı ama kız kardeşinin bunu en başından beri bildiğini asla fark etmedi.

Gerçek ortaya çıkmadan önce, küçük sırrı her gazete manşetinde yer almadan ve her yerdeki insanlar için bir ibret hikayesi olmadan önce. Sora'nın da bu yükü taşımak zorunda kaldığını fark etmemişti ve bu da içinde yeni bir suçluluk duygusu uyandırdı. Bunca zaman boyunca Sora'nın hayatının devam ettiğinden emin olmak için kendi hayatını durdurmak zorunda kaldığını bilmiyordu.

"Ada değil," dedi boğazını temizleyerek, "beni burada kalmaya iten, dürüst olmak gerekirse her yere gidebilirdim."

"O zaman nedir?" Sora sordu

"Bundan daha derin bir şey, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey, beni tüketen bir şey Sora." Gerçeği söylemek için cesaretini topladı. "Lütfen bunu benim için daha da zorlaştırma."

"Sadece söyle bana, artık kalbinden geçen hiçbir şeyi bana söylemiyorsun." Yenilgiyle iç çekti.

"Katayı için kalmak istiyorum," diye itiraf etti, tam da uzaktan bir dalga yükselirken ama tüm bunların şoku ikisini de susturmuştu. "Ona karşı hislerim var."

"Oh, sen-" Bir dalga ikisine de çarparak ikisini de sörf tahtalarından fırlattı ve denize batırdı. Hayatları boyunca boğulmanın eşiğinde olmalarına rağmen yüzmeyi biliyorlardı, Ciğerlerine dolan suya rağmen ikisi de birkaç dakika boyunca öksürerek kıyıya geri dönmeyi başardılar. Gökyüzü gürleyerek amansız bir sağanakla tehdit ederken yanakları soğuktan kızarmıştı.

"Bilmem gerekirdi." Sora ağladı. "Özür dilerim."

"Hayır, özür dilerim. Sana karşı duyarsız davrandım ve sen bunu hak etmiyorsun. Her zaman benim yanımda olmak için çok çabaladın. Bazen insanların beni önemsemesine nasıl izin vereceğimi bilemiyorum. Sonunda onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Eomma'ya ve Seul'de beni bekleyen tüm insanlara yaptığım gibi, kaçınılmaz olarak sana da yapacağım gibi." Sailor nefesini toparlamak için derin bir nefes aldı ve kuma tutundu.

"Eomma'yı hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyorsun?" Sora sordu, bir anda her şey ona mantıklı gelmeye başlamıştı. "Ah Haru, beni asla yüzüstü bırakamazsın."

aşağı, Jeongmal saranghae, geunyang jonjaehaejwoseo gomawo." Kadının sözleri adamın donmuş kalbini ısıttı.

Seni çok seviyorum, sadece var olduğun için seviyorum.

Sora öne fırladı ve kardeşine sarıldı, o da ona sarıldı, başı göğsüne gömüldü, elini tuttu ve doğdukları ilk günden beri yaptığı gibi ona bağlandı. Bu tanıdıktı, bu rahatlatıcıydı.

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum, ilk başta ne hissettiğimi bilmiyordum," dedi, "ve haklısın, son zamanlarda soğuktum, hiç

Skandal patlakverdiğinden beri her şeyi dışladım, seni dışlamak istememiştim."

"Denizci, ben asla üzülmezdim, Katayı gibi bir kıza karşı bir şeyler hissettiğin için mutlu olurum. O senin için iyi biri. Akıllı, nazik ve seninle ilgili her şeyi anlayacağını düşündüğüm bir insan. Senden çok bahsediyor, senin güneş olduğunu düşünüyor. Senden bahsederken gözlerinde o parlaklığı görüyorum." Sora geri çekildi. "Senin adına mutluyum."

"Geçen hafta başında ona kız arkadaşım olmasını teklif ettim. Onu eski kiliseye götürdüm, ona inancımın benim için ne kadar önemli olduğunu anlattım, bu konuda ciddiym, onun hakkında." Sora şaşırmamıştı, ağabeyi emin olmadığı bir ilişkiye girecek türden bir insan değildi.

"Bu iyi, dediğim gibi mutluyum." Sora gülümsedi. "Tüm kalbimle Tanrı'nın ikinizi de gözetmesi ve bu ilişkinin uzun sürmesi için dua ediyorum ve umuyorum. Onun bir kız kardeşim olmasını çok isterim."

"Ben de öyle umuyorum." Gök gürleyip yağmur yağmaya başladığında Sailor gülümsedi, ikisi de gökyüzüne bakıp ironiye güldüler.

"Birinci Petrus dört ayet sekiz." Sora iç çekti.

"Her şeyden önce birbirinizi derinden sevin, çünkü sevgi pek çok günahın üstünü örter," dedi Denizci, bu sözlerdeki gerçeği bilerek.

KAT'İN BAKIŞ AÇISI

Mutfak tezgâhına oturup Haru'nun bizim için akşam yemeği hazırlamasını izledim, bu kadar seçici bir yiyici olan biri için yemek pişirme konusunda kesinlikle çok becerikliydi.

Bizim için bir Zambiya yemeği hazırlıyordu - babamın fikriydi - onu test etmek ve bana layık olup olmadığını görmek istiyordu. Dün Haru'yla olan ilişkiyi ona açmıştım ve o da bu konuda şaşırtıcı derecede istekliydi, hatta belki de şüpheyi yaklaşıyordu. Bana Haru'dan gerçekten hoşlandığını, onun iyi değerlere sahip bir aileden geldiğini ve harika bir çocuk olduğunu bildiğini söyledi.

Artık herkesin bildiğine eminim. Merlea yarın yatıya kaldığında Merlea ve Sokka'ya söyleyecektim.

Haru nshima, kapenta (Tanganyika gölüne özgü küçük balıklar) ve chibwabwa (kabak yaprağı) ve yer fıstığı tozu olan visashi hazırlıyordu. Gayet iyi gidiyordu, ağabeyim tepesinde dikilip her hareketini dikte etmeyi bırakalı sadece birkaç dakika olmuştu.

"Iweh, bir tencere nshima böyle karıştırılmaz!" Ona yardım etmek için tezgâhtan atlarken hafifçe gülerek azarladım. Kollarımı ona doladım ve daha düzenli hareket etmesine yardımcı oldum, "daha sıkı tutmalısın, melek."

"Oh, teşekkürler." Gözlerimin içine bakarak kızardı ve ben de gülümsedim. Yüzünü buruşturdu. "Ah!"

"Evet, nshima'yı manyok unuyla pişirirsen böyle olur, karışım çok sıcak ve ürkek olur," diye onu uyardım, başparmağını tutup lavaboya götürdüm ve kırmızı lekeyi soğuk suyun altına tuttum. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Başparmağını dudaklarıma götürüp üzerine nazik bir öpücük kondurduğumda, "Sorun değil aşkım," dedi. Sırıttı. "Yine de bir daha yap, belki de bu ölümcül bir yanıktı."

"Tanrım, çok çekilmezsin." Gözlerimi devirdim ve o da hafif bir kahkaha attı.

"Yalan söylüyorsun," diye alay etti, "benden hoşlanıyorsun."

"Kesinlikle aşık oldum." Nazik bir elini yanağıma koyup dudaklarımı dudaklarıyla buluşturmak için yavaşça eğildiğinde gülümsedim.

Dudakları benimkilere karşı zarıftı, bir pencere camından aşağı kayan narin yağmur damlaları gibiydi, sıcak ve ıslaktı ve her nefeste ısıniyordu. Kollarını belime doladığında ve ben gömleğinin kumaşına yapıştığımda Haru'nun ağzı kararsızdı. Beni lavaboya yasladı ama bundan daha ileri gitmeyeceğini biliyordum.

Hiç yapmadı.

Tam o sırada birinin yere bir kepçe düşürdüğünü duydum ve hemen kendimi Haru'dan ayırdım, Khondwani tam bir şok içinde orada duruyordu. Evet, söylemeyi unuttuğumuz kişi oydu.

"Şimdi ne oluyor-" diye mutfağın içinde deli gibi volta atmaya başladı, "neler oluyor!"

"Khondwa, sakın ol, açıklayabiliriz." Haru'dan uzaklaştım. "Hayır, açıklanacak bir şey yok! Sen o sırada dostum Yelkenli ile mutfak tezgâhına!" Khondwani suçladı ve Haru bir kahkaha attı. "Seni baştan mı çıkardı? Kaçmak için hâlâ vaktin var." "Onu baştan çıkarmadım!" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Şey..." Haru alay etti ve ben de koluna yumruk attım. "Ah!"

"Bu ne kadar zamandır devam ediyordu?" Khondwani sanki bir banka soygununun ortasında kalmışız gibi çılgınca aramızda işaret ederek sordu.

Haru, "Uzun sürmez, kur yapmak zaman alır," dedi.

"Babama söyleyeceğim!" Khondwani panikledi. "Bu evde akraba evliliği!" "Vay canına dostum, kim üreme hakkında bir şey söyledi ki!" I Kardeşim yavaşça şakaklarını ovarken nefesi kesildi.

"Bu sizi bir numaralı halk düşmanı yapar," diye uyardı kardeşim Haru, "ikiniz de, size güvenmiyorum!"

"Neden?" Haru kollarını tembelce kavuşturarak sırtıttı. "Küçük kız kardeşin konusunda bana güvenmiyor musun?"

"Ben bebek değilim, daha birkaç saniye önce üzerimdeydiniz-" Kendimi savunmaya çalıştım ama Sora mutfağa girdi.

"*Vay be, kim kiminle uğraşıyormuş?*" Sora sersemlemiş bir şekilde sordu, sonra aramızda bir bakış attı ve ağzı tıkanı. "Tanrı yardımcımız olsun."

"İkiniz de aşırı tepki veriyorsunuz, hiçbir şey olmadı." Haru'ya doğru geri yürüdüm, kollarımı ona doladım ve yüzümü göğsüne sakladım.

"Pekâlâ, bu kadar yeter çocuklar." Haru yavaşça sırtımı ovdu. "Yemek neredeyse hazır, lütfen masayı kurmama yardım eder misin?"

"Elbette!" Sora "Buradaki garip durum dışında her şey olabilir" dedi. "İkinizi izliyorum!" Khondwani tabakları kaparak uyardı Çekmece.

"Biliyoruz!" Haru ve ben aynı anda bağırdık, sonra sözlerimizin senkronize olduğunu fark edince birbirimize baktık.

"Aww!"

Sora inleyerek, "Tanrı yardımcımız olsun," diye tekrarladı.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Kızlar Gecesi ve Gizli Gerçek

Merlea, ailesi hafta sonu için evde yokken evinde bir pijama partisi düzenliyordu. Astronomi dükkanından Nabi de dahil olmak üzere herkesi davet etti. Evi ikiye bölmüştük çünkü aslında sadece kızların gecesi olması gerekiyordu ama Merlea erkekleri de dahil etmek istediğine karar verdi. Nabi ve Sora dramatik bir şekilde erkeklerin bizim tarafımıza geçemeyeceklerine ve bizim de onların tarafına geçemeyeceğimize karar verdiler. Biz üst kattaydık, onlar ise alt katta, oturma odasında kamp kurmuşlardı.

Merlea'nın yatak odası onun doğrudan bir yansımasıydı, parlak pembeler ve beyazlar, her şey ışıltılı ve zarifti. Çarşafı

Her yerde kabarık yastıklar ve muhteşem bir komodin vardı.

Bunu kabul etmişim, evet, oldukça hevesli bir şekilde kabul ediyorum, çünkü kızları memnun etmek istiyordum. Gerçekte ise erkek arkadaşımın biraz kaliteli zaman geçirmeyi umuyordum. Bakın, Sailor ve ben birbirimizi tanıdığımız zamanın çoğunu başka bir şey olmadan önce arkadaş olarak geçirdik. Bu yüzden çift olarak bir şeyler yapmadan günler, hatta belki bir hafta geçirmek bizim için normaldi. Bunu bunun için yaptık

kardeşlerimizin birlikte olma fikrine alışmasına izin vermeliydik. Biz

Her zaman ailemin ve Sora'nın yanındaydım, bu yüzden hiçbir zaman sadece kendimiz olmak için zamanımız olmadı. Daha fazla zaman geçirmeyi umuyordum ama öyle bir şansım yoktu, sanırım bununla başa çıkmak zorunda kalacaktık.

Bir çift beyaz pijama şortu ve Haru'nun ormandaki o gecedan sonra memnuniyetle sahiplendiğim Celine kapüşonlusunu giydim. Lea'nın yatağında oturmuş, bitmek tükenmek bilmeyen oje çeşitlerini jölelilerden matlara kadar ayırarak düzenlemeye çalışıyorduk. Daha yeni farkına varmışım ki Daha önce böyle bir şey yapmamıştım, kız arkadaşlarımla yatıya kalmak ve tamamen kadınlığa gömülmek. Etrafımdaki kadınlarla bu tür bir ilişki kurmak güzeldi. Annemi on bir yaşındayken kaybettim ve bu yüzden bana kadın olmanın ne demek olduğunu öğretecek kimsem olmadı. Dışarıdaki en kız gibi kız olsanız bile başkaları koyu tenli siyah kadınları erkekleştirdiğinde sık sık kafam karışmasına rağmen bunu kendim tanımlamayı öğrenmişim. Canım çok yandı ama sonunda başkalarının istenmeyen fikirlerini bastırmayı öğrendim.

Lea pembe bir spagetti üst ve ona uygun bir şort giymişti, güzel ince vücudunu gösteriyordu. Birden kendimi erkek arkadaşım her neye dua ediyorsa, onu gördüğünde gerçekten kör olup olmadığını sorarken buldum -tamam şaka yapıyordum, sayılır. Haru'dan önce kimse bana gerçekten böyle bakmamıştı, yani güzel olduğumu biliyordum. Anneme benziyordum ve o muhteşemdi, ben de öyle olmalıyım diye düşündüm. Bazen Haru'nun benim de dergilerdeki ve televizyondaki diğer kızlar gibi güzel olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ederdim. Öyle olduğumu düşünmesini istiyordum. Güzel arkadaşlarımla yanında olmak bana da kendimi güzel hissettiriyordu.

Sora da kardeşinin tişörtlerinden birini giyiyordu. Birlikte onun kıyafetleriyle alışverişe çıktık. En iyi gardıroba sahipti ve temelde bizim için serbest saltanatı, yani kız arkadaşına ve ikizine hayır diyemezdi. Evet, onu duygusal olarak manipüle ettik, hayır üzgün değiliz.

Nabi kesinlikle utangaç değildi, herkesle kolayca anlaşabilen ve her durumdan kendini kurtarabilen bir kızdı. Bize ayak uydurabilseyse, herkese ayak uydurabilirdi. Yıldızlı bir gecelik ve tüylü çoraplar giymişti ve Merlea ile Teen Titans çizgi romanlarından Starfire ve Robin'in birbirine ait olup olmadığını tartışırken çok rahat görünüyordu.

"Robin aslında Starfire'ı sevmiyor, Lea, uyan ve onun için sadece manik bir rüya kızı olduğunu fark et!" Nabi vurguladı ama Lea şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Şu anda gerçekten büyük kelimeler kullanıyorsun." Kaşları birbirine yaklaştı. "Manik peri rüyası kızı nedir?"

"Cidden bilmiyor musun?" Sora hafifçe gülerek sordu. "Hadi, Lea."

Lea ellerini havaya kaldırarak, "Kusura bakmayın, internette çok fazla vakit geçirmiyorum ve sizin gibi jargona hakim değilim," dedi.

"Anlatıdaki temel amacı erkek kahramanda hayata karşı daha büyük bir takdir uyandırmak olan, canlı ve çekici bir şekilde tuhaf olarak tasvir edilen bir tür kadın karakter" diye açıklayan Nabi, "Starfire Robin için sadece bir fanteziydi, onu hiçbir zaman gerçekten sevmemi" dedi.

"Rüya gibi bir manik peri kızı olmanın nesi yanlış?" Merlea sordu. "Bu arketipi savunmama izin verin!"

"Yüce Tanrım, hayır." Sora oje şişelerini karıştırırken inledi.

"Evet, nasıl olduğunu anlamıyorum." Ben de öyle dedim.

"Bildiğim kadarıyla manik peri rüya kız arketipi çoğunlukla erkekler tarafından sürdürülüyor, bir gün vasatın altındaki görünümünü ve inek kişiliklerini gören bir kızla tanışmayı ve onları bir şekilde seksi ve ilginç görünürken aynı zamanda bir maceraya götürmeyi hayal ediyorlar. Bu temelde Gone Girl'deki havalı kız monoloğuyla aynı," diye açıkladı Merlea, Nabi onu dinlemek için koluna yaslanırken. "Beni anladın mı?"

"Gone Girl'ü hiç izlemedim," dedi Sora üzüntüyle.

"Şükret," dedim, "bu oldukça sarsıcı."

Merlea bir tırnak törpüsü kapıp elime uzanırken, "Aslında tüm erkeklerin gerçekten istediği şeyin havalı bir kız olduğundan bahsediyordu," dedi.

"Peki kim bu ele avuca sığmaz havalı kız?" Sora sordu.

"Havalı kız ateşlidir, anlayışlıdır ve çoğu kadının normalde hoşlanmadığı şeyleri sever. Çekingen, yumuşak dilli, komik bir kadındır.

İş arkadaşlarıyla birlikte, onların tüm kadın düşmanı şakalarına gülüyor çünkü o aldırıyor - o havalı. Gündüzleri iyi bir kız ve geceleri sadece onun için bir cadaloz, futbol maçlarına gidiyor ve pembe renkten nefret ediyor çünkü çok basit. O tam bir erkek fantezisi," dedim elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak. Özetle.

"Ama bu kulağa hiç de hoş gelmiyor." Sora kollarını kavuşturarak alay etti.

"Kesinlikle," dedi Lea, "çünkü havalı kız sadece hipotezlerde havalıdır. Gerçekte o bir sıvı, bir su, kendi şekli yok, ona bakan bir sonraki adamın olmasını istediği kalıba uyuyor."

"Belki de havalı kızın da gücü vardır," diye önerdi Nabi, beyaz ojeyi seçip kendi tırnaklarını boyamaya başlayarak.

"Anlatsana Nabi'ciğim, anlatsana?" Sora merakla gülümsedi.

"Belki de bu süper gücün, şekil değiştirebilmenin farkındadır.

Ve bunu erkeklerle kendi oyunlarında oynamak için yapıyor, güç onların kontrolün kendilerinde olduğunu düşünmelerine izin vermekte, aslında onlar da bir o kadar güçsüzler," diyor Nabi. "Pijama partisindeyken deli olduğumuzu biliyordum ve

Erkeklerin ne kadar berbat olduğuna dair parçalar," diye yorum yaptım ve herkes güldü. "Yine de doğru."

"Bütün erkekler o kadar da kötü değil," diye bizi rahatlatmaya çalıştı Sora, "bazıları hayatı biraz daha parlak kılıyor."

"Hayatımda bir erkeğin bunu yapacağı günü bekliyorum olacağım." Merlea alay etti. "Adadaki bütün erkekler pislik."

"Sokka bile mi?" Kaşımı kaldırarak sordum, yanakları kızarak beni el salladı.

"Sokka sayılmaz, o benim en iyi arkadaşım," dedi ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

Haru hakkında daha önce söylediklerimi hatırlayarak, "Bunu daha önce de duymuştum," dedim.

"Her neyse, ne renk yapılmasını istiyorsun Kat?" Lea elimi tutup kalçasının üzerine koyarken çekingen ama kaçınan bir tavırla sordu. "Sanırım leylak rengi olabilir, sana çok yakışır."

"Gri ışıltılı olan ve kahverengi olan" dedim, tam o sırada Sora'nın gözleri benimkilerle buluştu, şüpheyi gözlerini kıstı ve aniden suçüstü yakalandığımı hissettim, yüzü o anda aydınlandı.

"Aman Tanrım!" Işıl ışıl parlıyordu. "Bu Denizci'nin göz rengi değil mi?" "Evet!" dedi Nabi. "Dostum, bunu fark etmemiştim bile."

"Pfft hayır, kesinlikle fark etmedim bile, sadece rastgele seçtim." Dişlerimin arasından yalan söyledim, biraz utanmış hissediyordum.

"Evet gitti, bir kız kardeşimizi kaybettik." Merlea bir kahkaha attı. "Yine de seni suçlamıyorum. Sailor delicesine çekici. Varsayımsal olarak, eğer o senin erkek arkadaşın olmasaydı ve sen de çoktan gitmiş olsaydın, ona izin verirdim."

"Lalalalala!" Sora kulaklarını kapatarak haykırdı, "lütfen hemen dur!" "Erkek arkadaşım hakkında konuşmayalım, hipotezlerde bile," diye uyardım, söyleyeceği şeyden hemen ürkmeye başladı.

"Bekle, neredeyse ne söylendiğini bilmek istiyorum!" Nabi söyledi ve ben de gözlerimi devirerek Merlea'nın Nabi'nin kulağına fısıldamasına izin verdim. Yanakları pembeleşti ve Lea'nın yaptığı oldukça grafik el hareketlerine bakılırsa şimdiden travmatize olmuşum.

"Oh, ve son şey, ama baş aşağı!" Lea ekledi ve ben de ona kabarık bir yastıkla vurdum. "Ow! Sadece varsayımsaldı. Yemin ederim tipim olmadığını fark ettim."

"Benimle kiliseye gelmeyi düşündün mü?" Nabi şaşkınlıkla elini ağzına götürerek sordu.

"İsa'ya gel kardeşim." Sora güldü ve diğer herkes de güldü, çünkü kontrolden çıkmıştı.

"Bizimle onun hakkında hiç konuşmuyorsun," dedi Merlea, sol elimi parlak gri ojeyle boyamaya başlarken. "Neden? Eğer bir erkek arkadaşım olsaydı asla susmazdım."

"Bilmiyorum, her şey henüz çok yeni ve kimsenin yüzüne bir şey vurmamaya çalışıyoruz çünkü bu hiç hoş değil. Ayrıca sürekli aşk meşk işlerine girerek grubumuzun dinamiğini de değiştirmek istemedik," dedim.

Sora anlayışlı gözlerle bana baktı. "Kat, bizim iyiliğimiz için ilişkini soğutmak zorunda değilsin, o senin erkek arkadaşın ve onunla ne zaman istersen sevimli ve sevimsiz olabilirsin. İkiniz de hep başkalarını düşünüyorsunuz."

"Evet fazla empatik, bu yönden birbirinize çok benziyorsunuz," dedi Nabi, "İstersen bizimle onun hakkında konuşabilirsin, bu bir kızın Sebep!"

"Oh... teşekkürler çocuklar." Gülümsedim. "Peki ne bilmek istiyorsunuz?" "Ne kadar büyük-" diye başladı Lea.

"Şimdi olmaz, Lea!" Nabi hafif bir kahkaha atarak uyardı.

"Hepiniz çok kirli düşüncelisiniz, ben de tam dini farklılıkların ne kadar büyük olduğunu ve bunun ilişkinizi herhangi bir şekilde etkileyip etkilemediğini soracaktım." Lea sordu.

"Beni değiştirmeye alışmıyor ya da dini olarak bana bir şey dayatmıyor. Ben de onu değiştirmeye alışmıyorum, sadece sınırlara saygı duyuyoruz ve sevgiye odaklanıyoruz.

bakım."

"Ama Tanrı sevgidir," dedi Nabi ve hepimiz dönüp ona baktık, "peki bu nasıl oluyor?"

"Tanrı'yı tanımıyorum," dedim ona, sonra yere baktım, "bu yüzden belki de aşkı tanımıyorumdur, bilmiyorum."

"Hey, öyle demek istemedim," dedi Nabi omzuma bir el koyarak, "oraya varacaksın."

"Ne kadar dindar? Bazı erkekler sadece Hristiyan olduklarını söylerler ama aslında bunu kastetmezler," diye uyardı Merlea onları. Sora kaşlarını çattı.

"Bu Sailor *değil*," dedi. "O, varlığının her yönüyle kelime aracılığıyla yaşıyor."

"Biliyorum." Lea'ya diğer elimi uzatarak gülümsedim. "Uzun zamandır beklenen sorgulamaya devam edebilirsiniz."

"Ondan neden hoşlanıyorsun?" Sora sordu. "Kardeşim seni kontrol ediyor falan değilim ama... Sadece bilmek istiyorum."

"Gravity Falls tema şarkısını mükemmel bir tonda ısıklıkla çalabiliyor ve beni atıştırmalık yapıyor," diye cevap verdim.

"İşte bu gerçek bir yetenek." Nabi bana ak bir beşlik yaptı. "Yeri doldurulamaz." "Sizler tam bir ineksiniz, Tanrım." Lea güldü.

"Artık unvanı biz alıyoruz," diye herkesi temin ettim,

"Evet, evet, umarım siz inekler bilirsiniz işte... güvende oluyorsunuzdur." Sora verdi

Bana bilmiş bir bakış attı. "Sailor'la konuşmaya çalıştım ama konuşmaya devam edersem hasta olacakmış gibi görünüyordu."

"Ben de." Yüzümü kapattım. "Öyle bir şey değil!" "Ben imo olmak için çok gencim!" Teyze azarladı.

"Öyle mi?" "Bölgedeki okullara bakıyordum." diye şaka yaptım.

"İnsanlar seni yakar." Sora güldü.

"İnsanlar mı?" Ne demek istediğini merak ederek sordum.

"Evet, bilirsiniz işte, herkes," dedi boğazını temizleyerek.

"Ne olursa olsun birlikte çok tatlı olduğunuzu düşünüyorum." Nabi parlak kırmızı tırnaklarını göstererek gülümsedi. "Seninleyken daha parlak görünüyor."

"Denizci kasabası her zaman parlak ve güneşlidir," dedim, mutlu olmadığı tek bir gün bile hatırlayamıyordum.

"Her zaman değil," dedi Sora usulca, benimle göz teması kurmaktan kaçınarak.

"Tanrım, şu anda kramplarım çok kötü," diye yakınan Merlea, yüzü düşmeden önce yan çekmecesini karıştırarak bir şeyler aradı. "Oh vur."

"Ne?" Ben sordum.

Lea, "Kızlar, bir krizin içindeyim," diye uyardı ve hepimiz dönüp ona baktık.

"Ne oldu?" Sora, "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun" diye sordu.

"Tamponum bitti, lütfen yedek tamponunuz olduğunu söyleyin?" diye yalvardı ama hepimiz başımızı hayır anlamında salladık. "Şaka yapıyor olmalısınız!"

"Annen hiç saklamıyor mu?" Ben sordum.

"Evet ama gitmeden önce odasını kilitlemiş, oraya giremeyiz. Bir koşu markete gitmemiz gerekecek," dedi Lea.

Nabi, "İlk regl dönemim kelimenin tam anlamıyla başıma gelen en utanç verici şeydi," dedi. "Beyaz kot pantolon giyiyordum ve okul müsamesesi sırasındaydı."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en alçakgönüllü deneyim," dedim omzuna sempatik bir el koyarak. "Ve alçakgönüllülüğten bahsediyorum."

"Geçen yıl bir konserdeydim ve bu olay başıma geldi," dedi Sora gelişigüzel bir şekilde. "O kadar kötü kramplarım vardı ki eve gitmem gerekti, berbattı."

"İlk regl dönemini on altı yaşında mı yaşadın?" Lea sordu ve Sora başını salladı. "Şanslıyım, benimki on bir yaşındayken oldu, yıllardır acı çekiyorum!" "Sen gerçekten bir kurbansın, lanet olsun." Bir kahkaha attım. "On beş yaşındaydım."

"Evet aynısı ve yatak odamın huzurundaydı. Mario Kart oynuyordum, benim açımdan bir travma olmadı." Nabi gülümsedi ve Lea gözlerini devirdi. "Peki ya sen Kat?" Kapı çalındı ve herkesin dikkati kapıya yöneldi.

"İçeri gel!" Lea seslendi.

Kapı kayarak açıldı ve Sailor çerçeveye yaslandı. Beyaz bir sweatshirt ve ona uygun bir eşofman altı giymişti, YSL logosu belli belirsiz ama fark ediliyordu. O anda Sailor'ın üzerinde çok az YSL logosu olduğunu fark ettim.

Tasarımcı elinden çıkma olmayan giysiler giyse de, insanın içine işleyen ve onu fark etmenizi sağlayan son derece temiz ve şık bir stil anlayışı vardı. Saçları, yüzünün üzerinde asılı duran iki tutam dışında arkadan bağlanmıştı.

"Merhaba." Herkese el sallayarak gülümsedi.

"Evet, hayır, dışarı çıkın, erkeklere izin yok!" Lea itiraz etti. Haru hafifçe hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, "Ah," dedi.

Sora Lea'ya "Bu çok kabaydı," dedikten sonra dönüp kardeşine baktı. "Ama gerçekten, defol Yelkenli." Haru gerçekten dinlemiyordu, o

fırtınalı gözlerinin ardındaki pırıltıyla bana bakıyordu. Güneşin altında kaldıkça çilleri çıkmaya başlamıştı, oldukça dikkat çekiciydi. Sol ayağını kapı aralığında gezdirerek içeri girmek için şakacı bir şekilde izin bekledi.

Lea sanki burası bir devlet hapisanesiymiş gibi, "Beş dakikan var dostum," dedi.

"Bunu değerlendir." Odaya girdi ve yanımda yere oturdu, başını kaldırıp bana baktı. Saçının birkaç telini yüzünden uzaklaştırdım. "annyeong, nae cheonsa." *Merhaba, meleğim.* Saçlarını okşayarak gülümsedim. "Buraya nasıl geldin, Hm?"

"bo-go si-peot-seo," dedi yavaşça, "*seni özledim.*"

"Na-do," dedim ben *de*, alınına nazik bir öpücük kondurarak.

"Gitmen gerek," diye azarladı Nabi.

"Neden?" Haru masumca sordu.

"Kat de tam bize ilk dönem hikâyesini anlatmak üzereydi!" Lea böyle dedi ama Haru başını avucuna yaslamadan önce yumuşak bir kahkaha attı.

"Tamam, anlat," dedi ve ben kızardım. "Ben de bir hikâye dinlemek istiyorum." "Şaka yapıyor olmalısın," diye kekeledim, "o kadar da ilginç değil.

Hepsi!"

"O zaman anlat bize!" Sora alkışladı, dinliyordu.

"Dökül, Kat." Lea alaycı bir şekilde sırtıttı. "Madem kalmasını bu kadar çok istiyorsun."

"Peki." İnledim, sonra tekrar düşündüm. "Zambiya'dan bir hafta önceydi. Bağımsızlık Günü, yani Ekim. On beş yaşındaydım ve dersteydim ve babama söylemeye çok utanıyordum, bu yüzden Khondwani beni ped almak için eczaneye götürdü ve bana kadın olduğum için kendimle nasıl gurur duymam gerektiği hakkında uzun bir konuşma yaptı, falan filan, ne kadar dramatik olduğunu bilirsiniz."

"Bu çok şirin." Haru kıkırdadı. "Hikâyene bayıldım."

"Sıkıcı ve utanç verici ama teşekkürler," diye ekledim.

"Kardeşin tam bir anne." Merlea güldü. "Her zaman öyleydi." "Çok düşünceli biri." Sora sersemlemiş bir halde gülümseyerek

Pencere.

"Tamam, şimdi markete gidebilir miyiz?" Lea ayakkabılarını giyerken sabırsızlıkla sordu.

"Bakkal mı?" Haru sordu.

"Gizli hazine avındayız," dedim ona, "gizli hazine tamponlar."

"Biri bakkal mı dedi?" Sokka kapı aralığından içeri sızarak sordu: "Çünkü Khondwa ve ben yakında dondurma yemezsek öleceğiz."

"Kimse sizi davet etmedi!" Lea azarladı ve hepimiz güldük.

"Peşimize takılmalarından zarar gelmez, değil mi?" Sora sordu, sonra fısıldadı, "Şu anda çikolata parçacığı için her şeyi yaparım."

"Karamel güzel olurdu..." Nabi boğazını temizleyerek konuştu.

"Ne kadar çok o kadar iyi?" Başımı Haru'nunkine yaslayarak baş döndürücü bir şekilde gülümsedim. "Lütfen sadık arkadaşımı da getirebilir miyim?"

"Bu bir video oyunu değil," diye homurdandı Lea, "ama olsun."

İskelenin yanındaki bakkala doğru ilerledik, serin yaz esintisi tenimizi okşarken okyanus uzaktan bize çarpıyordu. Scooby Doo'nun bir bölümündeymişiz gibi görünüyorduk, hepimiz pijamalar ve gecenin bir yarısı gizlice dolaşmak. Eğlenceliydi. Denesenez bile unutamayacağınız türden bir yaz ve yaz insanlarıydı. Çocuklarınıza anlattığınız türden bir yazdı, eski güzel günler olarak adlandırdığım anlar, bunlar değerli bilmeden önceki anlar. Fırtına öncesi sessizlik. Belki de cehalet gerçekten mutluluktur.

Merlea, Haru ve ben kadın ürünleri reyonunun önünde durup tüm farklı seçeneklere aval aval baktık.

"Bana neden burada olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

Lea sordu. "Çünkü ben uzunum," dedi.

"Mantıklı." Başını salladı.

"Neden bu kadar çok seçenek var?" Merak ettim. "Dostum, benim bile kafam karıştı!"

Merlea, "Her neyse, üst raftaki mavi kutuda bulunan orta akışlı aplikatörleri al," dedi. Haru dediğini yaptı ve onları taşıdığım sepete bıraktı. "Teşekkürler, Yelkenli."

"Elbette," diye cevap verdi. "Diğer herkes nerede?"

"Dondurucuların yanında dondurma için tartışıyorlar," dedim.

Kahveden naneli çikolataya kadar birçok farklı dondurma çeşidini sepete doldururken herkesi donduruculara kadar takip ettik. Ayrıca gecenin ilerleyen saatleri için bir sürü atıştırmalık aldık.

bir iki film izlemeyi planladık. İşimiz bittiğinde iki sepete ihtiyacımız vardı.

"Ben sade vanilyalı alacağım." Dondurucuyu kaydırarak açtım ve kapaklı dondurmayı aldım. "Hangisini istersin, Haru?"

Merlea, "Onun gibi ol, böylece ikiz olup sevimli ve sinir bozucu olabilirsin," diye alay edince Merlea gergin bir kahkaha attı.

"Ah evet, hayır teşekkürler," dedi. "Aç değilim."

"Dondurma yemek için aç olmana gerek yok!" Sokka ona hatırlattı. "Doğru," diye kabul etti Khondwani. "Yine de karamel almalısın, o gerçekten iyi."

"Hiçbir şey istemiyorum, süt ürünleri yemiyorum." Onları başından savdı. "İkiz yapabiliriz." Vanilyalı dondurmayı ona uzattım. "Oh, tamam," dedi omuz silkerek.

Hepimiz şu anda dışarıda bankın yanında yemek için dondurma aldık. Ekranda hesabı gördüğümüzde hepimiz neredeyse felç geçiriyorduk. Haru her şeyi ödemeyi teklif etti ama bunu yapmasına izin vermedik. Hepsini aramızda paylaştık. Daha sonra hepimiz bankın etrafına oturup dondurma yedik, birinin söylediği bir şeye güldük, umutlarımız, hayallerimiz ve korkularımızla ilgili hikayeler anlattık. Sokka ve Merlea'yı bunca yıldır sandığım kadar iyi tanımadığımı fark ettim ama onlar bu yaz benim arkadaşlarım olmuştu, yerleri asla doldurulamazdı.

Dondurma o kadar güzeldi ki, hepimiz ikinciyi tercih ettik. Haru hâlâ ilk turunu dürtüklüyordu ama yine de yedi. Gerçekten aç olmadığını ve vegan diyetine sadık kalmayı planladığını düşünmeye başlamıştım.

"Daha fazla dondurma yersem öleceğim," diye yakındı Nabi, "beni eve taşımak zorunda kalacaksın."

"Aynı, yine de pişman değilim." Güldüm.

Sokka kaslarını esneterek, "Bu yaz kilo almayı planlıyordum, bundan sonra bütün gün çalışmam gerekecek," diye ekledi. "Sen de öyle. Dostum, bu yaz ilk ortaya çıktığında çok zayıftın!"

"Hâlâ öyle," dedi Lea. "Onun gibi olmaya çalışıyorum."

"Hayır, artık değil, iyi kilo alıyor." Khondwani gülerek Haru'nun omzunu şakacı bir şekilde itti.

"Ah, teşekkürler." Haru başını salladı, dondurmaya garip bir şekilde bardağında karıştırdı. "Bu akşam hangi filmi izleyeceğiz?" Nabi sordu, "Bir şey bilim kurgu olabilir mi?"

Sora kaşığını yalayarak, "Bilimkurguyla bize yeterince acı çektiriyorsunuz, hadi bir aşk filmi izleyelim," diye önerdi.

"Evet, belki John Hugh's?" "The Breakfast Club?" diye sordum.

"Ben daha çok... Sixteen Candles'ı düşünüyordum?" Khondwani düşündü. "Molly Ringwald kendi kuşağının en iyi aktrislerinden biriydi."

"Hiçbir yalan söylenmedi," diye onu temin ettim.

Haru ayağa kalktı ve ben de dönüp ona baktım, elini tuttum. "Nereye gidiyorsun?"

"Tuvalete, hemen dönerim," dedi ve elimden kurtulup marketin yanındaki neon ışıklı tuvalet kapısına doğru ilerlerken başımı salladım.

"Nereye gitti?" Sora kaşlarını çatarak sordu.

"Banyo." Lea omuz silkti ve Sora yavaşça başını salladı, bundan sonra düşüncelere dalmış olduğunu görebiliyordum.

"En iyi ergenliğe giriş filmi hangisidir?" Herkese sordum. Khondwani

"Beni Adınla Çağır" ı önerdi. "Eller aşağı, en iyi manzara ve film müziği hayatımı değiştirdi."

"Timothée Chalamet seksi ama Ladybird'de kesinlikle daha iyi olduğunu söyleyebilirim. I

Filmin büyümenin zorluğunu tasvir edişini seviyorum. Küçük bir kasabada büyümenin ve daha fazlasını istemekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu anlatıyor" dedim. "Siz hiç izlediniz mi?"

"Hayır, belki de onun yerine bunu izlemeliyiz?" Nabi merak etti. "Bir süredir izleme listemdeydi. Greta Gerwig'i severim, Küçük Kadınlar uyarlaması olağanüstüydü."

Bir süre sonra nihayet konuşan Sora, "20. Yüzyıl Kadınları benim favorim," dedi.

"Evet, onu ben de çok severim!" Lea gülümsedi, "Bu yılın başlarında annemle birlikte izlemiştik." Haru'nun dönmesi biraz zaman aldı ama biz fark etmedik çünkü hayatlarımızı değiştiren tüm eski ergenlik dönemi filmleri hakkında konuşurken kaybolmuştuk. Yanımdaki koltuğa oturdu. Soğuktan olduğunu tahmin ettiğim burnu kızarmıştı, yanağını öptüm ve başımı omzuna yasladım.

"En sevdiğin reşit olma filmi hangisi Haru?"

"Oh uh, The Edge of Seventeen ya da Thirteen," dedi sesi çakıllı bir şekilde. Boğazını temizledi. "To The Bone da."

"O film travma yaratıyor!" Lea söyledi. "İçinden çıkamadım."

"Bu yazın bitmesini hiç istemiyorum." İçimi çektim, o okyanusa bakarken kollarımı ona doladım. "Sonsuza kadar burada seninle kalabilirim."

"Benden hâlâ hoşlanacak mısın?" diye fısıldadı. "Ne?"

"Yaz bittiğinde de beni sevmeye devam edecek misin?" diye sordu ve ben de başımı ona yasladım.

"Daha da uzun," diye teminat verdim ona, "belki ondan sonra daha da uzun. Senin için hissettiklerim, başlangıcı ya da sonu olmayan türden şeyler. Sonsuzdur ve her zaman yaşamaya devam eder."

"Beni daha iyi yapıyorsun Kat, belki de tüm şairlerin ifade etmeye çalıştığı şey budur." Dudaklarımla buluşmak için eğildi, rüzgâr güzel saçlarını karıştırıyordu.

"Beni sonsuz hissettiriyorsun. Zamanı donduruyorsun, yıldız kız."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 24

Yaşlanma Dönemi

W Merlea'nın evine yeni varmıştık ve içerideki klimayı açtık çünkü hava çok sıcaktı. Hepimiz yolumuza devam ettik.

mutfağa girdik ve Khondwani'yi bize yemek sipariş etmesi için zorlarken sabit hattın yanında durduk çünkü hiçbirimiz telefondaki korkunç fast-food insanlarıyla konuşmak istemiyorduk. Gerçekten bir korku filminden çıkmış gibi, yemin ederim. "Evet, çizburger ve patates kızartması, deniz mahsullü noodle, domuz eti

köfte, tavuklu kızarmış pilav, bibimbap, Haemul Pajeon ve tatlı patatesli Gochujang Lahana Cipsi," Khondwani telefonda bir şeyler sayarken hepimiz dikkatle dinliyor ve hata yapmadığından emin olmaya çalışıyorduk. "Ne kadar tutuyor?"

"Açlıktan ölüyorum; neden yemek pişirmedik ki?" Sokka şikayet etti.

"Tercümesi: neden oturup zavallı Khondwani'nin bizim için mutfakta köle gibi çalışmasını izlemedik," dedi Khondwani ve telefonu dramatik bir şekilde kapattı.

"Gerçek." İçimi çektim, onu destekledim.

Hepimiz büyük yemek masasının etrafına otururken, "Evet ve yemek yapma havamda değilim -şok edici, biliyorum," dedi. Ben Sora'nın yanına ve Haru'nun karşısına oturdum.

"Hey, Kat, YouTube kanalı nasıl gidiyor?" Merlea sordu. "Videolarının biraz gerisinde kaldım."

"Oldukça iyi gidiyor, Sailor ve ben birlikte videolar yapmaya başladık, bu da işi daha eğlenceli hale getiriyor. Bence abonelerimin hoşuna gidiyor ama şu anda izlenme ve abone sayılarına odaklanmıyorum, beni mutlu eden şeyleri yapmaya odaklanıyorum."

"Ah, anlıyorum-" diye başladı Merlea ama Sora'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Sen nedin!" Nefes nefese kaldı, sonra elini masanın üzerine bıraktı ve

kardeşine bakmak için. "Birlikte video mu çekiyorsunuz? İnternetteki gibi mi? Tüm dünyanın görmesi için mi?"

"Evet, neden olmasın?" diye sordu, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Oh, çok cesursun. Her neyse, burada şikayet yok, bu fikri sevdim. I

izlemek için sabırsızlanıyorum. Sadece şaşırdım, hepsi bu." Sora bilerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gülümsedi.

"Videolarını izledim ve bence ekranda gerçekten iyi bir dinamikleri var. Çok bulaşıcı ve bunu benden duymadınız ama... herkes bunu yiyor," diye yorum yaptı Nabi, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi fincanından bir yudum alarak.

"Doğru, sanki ikisinin de gerçekten sevdiği bir şey hakkında konuştuklarını anlayabiliyorsunuz. Bugünlerde internette bu çok nadir görülüyor," diyor Khondwani.

"Ve onlar ateşli bir çift, yani bu da var!" Merlea oldukça açık konuştu. "Eğer görseller hizmet ediyorsa, o zaman hayat boyu hazırsınız demektir, inanın bana."

"İnsanların görsel kavramıyla ne alıp veremediği var, ha?" Alay ettim.

"Özellikle de burada, Kore'de, Tanrım."

"Güzel görünmekten zarar gelmez." Haru sırtıttı, gözleri muziplikle parlıyordu.

Kapı çaldı ve ben de yemeği almak için ayağa kalktım. Herkesin yemeğini ödemeye karar verdim. İmkânlarım vardı ve arkadaşlarım için güzel bir şey yapmaktan zarar gelmezdi. Yemekleri masanın etrafına dağıttık ve hiç vakit kaybetmeden

içine dalmak. Böyle anlar için yaşadım, arkadaşlarımla bir masa etrafında yemek yedim, hikayeler paylaştım ve güldüm.

Haru, Lea ve ben bulaşıkları yıkarken diğer herkes sinemada film hazırlıyor ve atıştırmalıklar hazırlıyordu.

Felaketten başka bir şey değildi çünkü birbirimize su sıçratmadan duramıyorduk ve sonra her şeyi baştan temizlemek zorunda kalıyorduk. Daha sonra, Lea ve ben tiyatroya gittik, Sailor'ı bitirmesi için geride bıraktık.

Haru için en arka sırada yanımda bir yer ayırdım. Hareket başlamadan hemen önce geldi ve yanıma oturdu. Herkes ikili gruplar halinde dağıldı. Uğur Böceği'ni izlemeye karar vermiştik ve ben çok heyecanlıydım. Ne de olsa en sevdiğim filmlerden biriydi.

Film oynamaya başladı ve açılış alıntısının ekranın geniş alanında kendini göstermesini izledim.

Kaliforniya hedonizmi hakkında konuşan herkes Sacramento'da hiç Noel geçirmemiştir." -Joan Didion

Yaz sıcaklığına yakalanmaktan şikayet eden herkesin Kkum Adası'nda hiç yaz geçirmediğini iddia edebilirim. Orada zamanın farklı aktığını, durgun olduğunu, sanki sonsuz bir anı yaşıyormuşuz gibi olduğunu vurgulamaya devam edeceğim. O zamanlar bunu fark etmemiştim, çünkü genellikle çocuklar gibi ben de büyümek için oldukça acele ediyordum. Daha akıllı olacağım ve ne yazık ki çocukluğumun zincirlerinden kurtulacağım umuduyla daha büyük olmak istiyordum. Ama bir daha asla on yedi yaşında bir kız olamayacaktım. Sokka, Lea, Khondwani, Sailor, Sora ve ben bir daha asla gece geç saatlerde film izlemek için buluşamayacaktık.

Başta söylediğim her sözde ciddiydim. Bu hepimizin Kkum adasında geçireceği son yazdı. Çünkü ayrıldığımız anda zaman durdu ve ileriye doğru hızla akmaya başladı. Zaman intikamcı bir şeydi, kimseyi beklemezdi ve kaçınılmaz olarak hepimizin üstesinden gelecekti. Bu kaygısız olacağımız son yazdı, ailelerimizin hayatımızla ilgili herhangi bir kararı dikte edebileceği son zamandı, düşünmeden kararlar verebileceğimiz ve her şeyin yolunda gideceği son anlardı - çünkü sadece on yedi yaşındaydık.

Ve on yedi yaşındayken her şey mazur görülebilir.

Lea filmin yirmi dakikası civarında atıştırmalıklar getirdi, marketten aldığımız bir kase patlamış mısır ve şekerleri elden ele dolaştırdı. Battaniye de getirmişti. Kabarık beyaz olanı etrafıma sardım ve Sailor'a daha yakın eğildim, o da kolunu bana doladı. Arada sırada film hakkındaki düşüncelerimi fısıldadım. Aldırmıyor gibiydi.

Filmler sırasında çok konuştğumu. Çoğu insan bundan nefret ederdi. Bazen o çocuğun kalbinde zerre kadar nefret olmadığını hissedirdim. Sanki saf sevgi ve hayranlıkla doğmuştu.

"Noel'i Sacramento'da geçirmeliyiz, sence de öyle değil mi?" Haru'ya sordum ama cevap vermedi. "Haru?"

Yanımda uykuya dalıyordu, klima saçlarını her yöne savuruyordu. Kendi kendime gülümsedim, çok huzurlu görünüyordu. Ama aynı zamanda bitkin görünüyordu, yanakları ve burnu yaz sıcağından kızarmıştı ve dürüst olmak gerekirse, o kadar da uykulu değildim ama onunla birlikte olmak istiyordum.

"Lea, burada uyuyakalmış gibiyiz, bu gece yatmaya gidiyoruz. Sorun olur mu?" Ona sordum ve o da bilerek gülümsedi.

"Evet, hayır, sorun değil, isterseniz misafir odasında uyuyabilirsiniz?" dedi. "Çok daha fazla yer var."

"Sana teşekkür ederiz, Lea," dedim endişeyle.

"Arkadaşlar ne içindir?" dedi. "İyi geceler, muhabbet kuşları."

Tekrar Haru'ya baktım ve onu hafifçe sallayarak uyandırdım. Uykusunda kıpırdanmaya başladı. Uykulu gözlerle bana baktı. Haru'nun hiç göz torbası olmazdı, mükemmeldi ama gözlerinin alt tarafının karardığını fark etmiştim. Sanki bir zamanlar benim gözlerimde olan karanlık benden ayrılmış ve onun gözlerine girmişti. Sanki onun içindeki ışık şimdi benim içimden yayılıyordu.

Haru umutsuzdu çünkü ev sinemasından çıkar çıkmaz uyandı. Ne yapacağımızdan emin değildim çünkü uyumayı planlamıştım. Ama sonra kameramı getirdiğimi hatırladım ve içerik konusunda biraz geride kaldığım için bir video çekebileceğimizi düşündüm. Her şey çok ani olduğu için o anda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden başka bir şeye karar verdim.

"YouTube'da canlı yayına geçmek ister misin, belki birkaç kişi katılırsa bazı sorularını yanıtlayabiliriz?" Misafir odasına doğru ilerlerken Haru'ya sordum.

Duvarlar beyazdı ve yatak da öyle. Bir otel odasına benziyordu ve kendine ait banyosu da vardı. Buradaki ışıklandırma oldukça iyiydi.

"Biraz uykum var ama tabii ki eğlenceli olur." Durakladı ve bana baktı. "Canlı yorumları okuyacağım ve cevaplayabileceğimiz soruları seçeceğim, tamam mı?"

"Yani, tabii, nasıl istersen." Omuz silktim, kameramı kaldırdım ve telefonuma bağlayarak ona uzattım. Oturdum

Yatağa uzandık ve başlamadan önce sesin ve görüntünün iyi olduğundan emin olduk. "İyi olanları seç."

"Evet," dedi. "Hem İngilizce hem de Korece cevap verebiliriz."

"Evet," diye kabul ettim, kayda basmadan önce kamerayı konumlandırıdım

düğmesi. "Merhaba ve kanalıma tekrar hoş geldiniz, sevgili uzay insanları. Bugün bir kez daha çok özel bir konuşmamızın varlığıyla onurlandırıldık. Kaçıranlar için neden kendinizi tekrar tanıtmıyorsunuz?"

"Annyong Sailor imnida, ben bu işe sürüklenen en iyi arkadaşınızım; bunu görürseniz yardım gönderin," Merhaba, ben Sailor. kendini esprili bir şekilde tanıttı, sonra sanki bir şeyin farkına varmış gibi kendini yeniden ifade etti.

"Referans olsun diye söylüyorum, ben sadece uzay insanlarına şaka yapıyorum. Ben güvende ve sağlamım."

"Bugün biraz farklı bir şey yapacağız çünkü bir arkadaşımızın evinde kalıyoruz ve sıkıldık. Canlı yayındayız ve tüm sorularınızı yanıtlayacağız, astronomi ile ilgili olsun ya da olmasın fark etmez, sadece ucube olmayın," dedim ve başparmağımı kaldırdım. "Denizci, devam et ve ilkinizi oku."

"HowellsCastle44 günümüzün nasıl geçtiğini ve kaç yaşında olduğumuzu soruyor," dedi Sailor ve ardından cevap verme görevini kendi üzerine almaya karar verdi. "Benim günüm yeterliydi, hayattayım, hala tekmeliyorum, peki ya sen yıldız kızs?"

"Çok eğlendim. Seul'de arkadaşlarımla nadiren takılabiliyorum, bu yüzden şu ana kadar harika bir yaz oldu, ayrıca ikimiz de on yedi yaşındayız," diye cevap verdim.

"Kullanıcı909 nereli olduğumuzu soruyor ve aksanımın çok kalın olduğunu söylüyor." Sailor boştaki elini siyah saçlarında gezdirdi. "Koreliyim ama İskoçya'da doğdum, aksanın çok fazla olduğunu biliyorum... beni anlayamıyorsanız üzgünüm. Üzerinde çalışıyorum, belki de Korece konuşmalıyız?"

"Hey, iyisin, merak etme," dedim elimi dizine koyarak. "Ben Ndola, Zambiya'dan geliyorum. Eğer memleketten biri izliyorsa seni seviyorum!"

"Mwamva Bantu bapa zed, Kat na ine twa kamba ati twalikutemwa?"

Zambiya halkının, Kat ve benim seni sevdiğimizi söylediğimizi duydun mu?

Sailor Kunda dilinde tekrarlardı ve kalbime bir sıcaklık yayıldı. Benim yerime dilimi öğrenmek için çaba göstermesi hoşuma gitmişti. "Pekâlâ, sıradaki soru nasıl tanıştığınız?"

"Bir gün gizlice evime girdi ve bir daha hiç çıkmadı. Beslediğim bir sokak kedisi gibiydi ve ona bağlandığı için onu tutmak zorunda kaldım," dedim ve o da şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Tamam şaka yapıyorum, biz sadece aile dostuyuz."

"Yazı birlikte geçireceğiz," diye cevap verdi Sailor ve sonra okuyacağı soru karşısında yanakları kızardı. "Çocuklar neden..."

"Soru neydi?" Bana ekrandaki soruyu gösterdiğinde bir kahkaha attım.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Lilahisalive5: Sailor lütfen bizim için aegyo yap, Portekiz'den sevgiler <3!

"Hadi bunu küçük uzay insanlarımız için yapalım mı?" Elimi üzerine koyarak gülümsedim

yanığına ve gözlerinin içine baktım. Bunu yaptığımda telefonumun bildirimlerle patladığını fark ettim ve yavaşça uzaklaştım, izleyicilerime henüz bizden bahsetmemiştim.

"Seni seviyorum Lilah." Sol gözünün üzerine bir parça işareti yaptı ve göz kırptı, sesi birkaç perde daha yüksekti.

"İzlediğiniz için teşekkürler."

"Aman Tanrım!" Elimi şaşkınlıkla ağzıma götürerek haykırdım. "Bunu görmeden tüm hayatımı geçirebilirdim."

"Yok, ben alışkınım merak etme." Sırıttı. "Pekala, sıradaki soru, kaç ülkeye gittin ve bir sonraki hedefin neresi?"

"Zambiya, Güney Kore, İngiltere ve New York'ta bulundum. Sailor ve ben Tokyo, Japonya'yı ziyaret etmeyi çok istiyoruz ve bunun için planlar yapıyoruz, belki bir gün gerçekleşir." Cevap verdim ve sonra dönüp hafızasından parmaklarıyla sayan Sailor'a baktım... bu çok fazla ülkeydi.

"ABD, İngiltere, İskoçya, Almanya, İtalya, Japonya, Çin, Avustralya, İspanya, Tayland, İsveç, Güney Afrika, Zambiya, Malavi, Brezilya'da bulundum ve evet Japonya'yı gerçekten ziyaret etmek istiyoruz!" dedi ve ağzım açık kaldı. Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Bütün o yerlere ne zaman gittin?" Bana maceralarından bahsetmediği için omzuna vurarak sordum. "Neden bana anlatmadın? Bizim uzaylılara benden önce anlatıyorsun. Kışkırdım!"

"Uzay insanları, siz tüm dünyada en sevdiğim insanlarsınız. Size karşı önyargılıyım." Sailor kameraya göz kırptı ve telefonum deli gibi çalmaya başladı.

"Oh, çok iyisin..." Fısıldadım ve o da alt dudaklarını dişlerinin arasına alıp gülümsedi.

"Biliyorum aşkım," diye fısıldadı.

"İnsanlara kendini nasıl sevdireceğini biliyorsun, bu sadece damarlarında var." "Ah evet, bu..." diye mırıldandı, "ya da bana iyi öğretilmiş."

"Sıradaki soru," dedim boğazımı temizleyerek.

"Çocukluk aşkın kimdi?"

"Çocukluk aşkımın Danny Phantom olduğunu söylemekten utanmıyorum, onda dokuz yaşındaki beynimin hoşlandığı bir şeyler vardı. Bir de Andrew Garfield'ın Örümcek Adam'ı!" Dedim. Sailor bana iğrenmiş bir bakış attı, yüz ifadeleri beni her seferinde öldürüyordu. "Ne? Buranın yargılamalardan arınmış güvenli bir alan olduğunu sanıyordum."

"Seni yargılıyorum, hem de çok sert yargılıyorum." Güldü.

"Benimki Moesha'daki Brandy ve Priyanka Chopra'ydı."

"Geçerli," dedim, ona çak bir beşlik yaptım ve gülüştük. "Bunun için sana gelemem."

"Tamam, sıradaki soru, eğer herhangi bir gezegende yaşayabilseydik, bu hangi gezegen olurdu ve neden?" diye sordu. "Plüton."

"Plüton bir gezegen değil," diye hatırlattım ona hafif bir kahkaha atarak.

"Mesele de bu zaten," dedi ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Hiç kimse onu dikkate almıyor. Her zaman göz ardı ediliyor ve bu yüzden ben Plüton'u seçerdim çünkü sevildiğini hissetmesini isterdim. Birbirimize önemli olduğumuzu hatırlatmak çok önemli."

"Tanrım, sen gerçek değilsin." Sözleri kalbimi burkarken gülümsedim.

"Dışarıda senin gibi kimse yok, Sailor Park."

"Teşekkürler." O da bana gülümsedi ve beni kucaklarken başımı omzuna yasladım. "Duydunuz mu çocuklar? Plüton'a taşınıyoruz."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 25

Bir Melek ve Bir Yıldız Kız

"T Sıradaki soru, en sevdiğiniz müzik türü nedir?" Sailor sordu, sonra farkına varınca durakladı.

"Şey, ben hiç müzik dinlemem ya da sevmem.

Denizci bunu al," diye garip bir şekilde cevap verdim.

"Kore popunu seviyorum tabii ki. Ayrıca bugünlerde çok fazla R&B ve bazen de indie müzik dinliyorum," dedi kameraya. "Şu anda bir şarkı önerebilseydim, Carly Kim'den See You Never olurdu, henüz çok popüler değil, lütfen dinleyin, beni mutlu ederdi."

"Bunu duydunuz mu, uzay insanları, devam edin ve Carly Kim'den See You Never'ı yayınlayın," dedim. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu onu mutlu edecektir, o yüzden yapın!"

"Tamam, son soru, hazır mısın? Ağır bir soru," dedi ve ben çok içinde elimi kalbimin üzerine koydum, alaycı bir şekilde.

"Yara bandını çıkar, burada bana işkence ediyorsun Park." Yalvardım.

"Sen ve Kat gerçekten sadece arkadaş mısınız?" diye sordu bir kaşını kaldırarak. Tanrım, o kadar muhteşemdi ki. "Tartışmalı, tartışmalı..."

"Sizler çok meraklı insanlarsınız, sizi seviyorum." Güldüm. "İnsanlar bizim ne olduğumuzu bilmek istiyor Denizci, neden bu soruyu sen üstlenmiyorsun?"

"Hm, evet, izin ver." Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. "Katayı ve ben..." diye şaka yaptı, bana doğru eğildi ve ben de aynısını yaptım, dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim ayırdı, ondan ısı yayılıyordu. Sonra, tam öpüşmek üzereyken Haru geri çekildi ve kameraya göz kırptı. "En iyiler, Kat ve ben en iyi arkadaşız. Merak etmeyin, gözüm sadece sizin üzerinizde."

"İşte cevabın, o sadece seni istiyor." Ben de ona uydum. "Kıskançlıktan yeşile döndüm, benim sevgili uzay halkım."

"Herkes bizi dinlediği için çok teşekkür ederiz, sizinle takılırken çok eğlendik ve sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyoruz!" Sailor kameraya el sallayarak veda etti.

"Yakında görüşürüz!" Kamerayı kapatarak tekrarladım.

Daha sonra ben sıcak bir duş almaya karar verdim ve Haru da aynısını yaptı.

Odanın ışıkları loştu ve etrafımı zar zor seçebiliyordum. Sessizlik ağırdı ve üzerime çökmüştü. Panjurları kapattıktan sonra perdenin yanında duruyordum ve görebildiğim tek şey Haru'ydu. Doğrulup yatağın başlığına yaslandı, ıslak saçları kısmen gözlerini benden koruyordu. Beyaz gömleği duştan dolayı sırlıklam olmuştu ve sertçe yutkundum. Bu keşfedilmemiş bir bölgeydi, her şey çok yeniydi. Daha önce hiç aynı yatakta yatmamıştık, sadece arkadaşken bile, bu geceyle ilgili bir şey farklı hissettiriyordu - neredeyse beklenti içindeydik.

Klimayı kapatmıştım, bu yüzden hava neredeyse bunalıcı derecede sıcaktı ama içimdeki bu sıcaklığın belki de havayla hiçbir ilgisi olmadığı sonucuna varmıştım. Haru Park bugüne kadar gördüğüm en güzel insan olarak kalacak. Onun cazibesi gece yarısı mavisi gökyüzünde çıtırdayan gök gürültüsüne benziyor - sizi parçalara ayırıyor ve içinize işliyor. Onunla ilgili her şeyi fark ettim - köprücük kemiklerinin müzelerdeki Yunan heykellerinde görebileceğiniz türden keskin ve kalın oluşu, çilleri... her yerinde, ama her yerinde. O anda hepsini keşfetmek, haritalar ve takımyıldızlar çizmek istediğimi biliyordum.

Hedefi. Nefes alış verişinin hafifçe hızlanmasına ve boynundan aşağı su damlamasına bakılırsa, o da açgözlü bir gezintiye çıkmış, nirvanayı arıyordu.

Tam o sırada Haru yatağın başucundaki masaya uzandı ve defterini çıkardı. Bana uzattı ve ben de tereddüt etmeden aldım. Yanına uzandım, elimi çeneme dayadım ve kirpiklerimin altından ona baktım. Önüme açık bir sayfa koydu, en üstünde Yıldız Kız yazıyordu ve boğazım kurudu. Sırılarak dudaklarının kenarını yukarı kaldırdı, sonra konuştu, sesi derin ve boğucuydu.

"Oku," diye talimat verdi ve ben de okumaya başladım ama çenemi geriye doğru eğerek ona bakmamı sağladı. "Yüksek sesle, aşkım."

"Oh." Zorlukla yutkunarak başımı salladım.

"Tamam." "Böyle çok güzel görünüyorsun."

"Dünyada bir yıldız kız. Acıtmayacağını bildiğim dikenleri olan bir gül." Ona okurken bacaklarımı yavaşça sallayarak kaldırdım. "Del beni, yırt beni, kanat beni, ihtiyacın ne demek olduğunu sen öğrettin bana."

Son cümlede, bunun benim hakkımda yazdığı bir şiir olduğunu fark ettiğimde zihnim karardı. Bu kelimelerle özdeşleşmek zorunda kaldım çünkü hepsi benim içindi, beni böyle düşündüğü fikri ayaklarımın altındaki toprağı sarstı.

"Devam et yıldız kız, çok iyi gidiyorsun," diye ısrar etti ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

"Öyle mi?"

"Mhmm," diye kabul etti, gözleri neredeyse kötü niyetliydi.

Haru narin parmaklarını omzumda gezdirirken usulca, "Bir şeyi böylesine hırsla istemek, beni şiire dönüştürmek, beni el yazısıyla yazılmış mısralara dönüştürmek," dedim. "Her dokunuşun zihnimde gizlenen intikamcı gölgeleri yeniden tanımlıyor, senin tarafından ölmek en tatlı ölüm olurdu."

"Olurdu," dedi nefes nefese, "beni öldürüyorsun."

"şşşt," diye hatırlattım ona, parmağımı dudaklarımın üzerine koyarak, "Okuyorum, görmüyor musun?"

Başını geriye yatırdı ve dili dudaklarına değdi.

"Katayı..." İcini çekti, tam üstümün askısının daha fazla tenimi ortaya çıkarmak için hafifçe yana düşmesine izin verdiğimde, ama öne doğru uzandı ve tekrar yukarı kaydıldı, "Çok güzelsin" demeden önce beni örttü.

"Aradığın kişi olmak için çabalıyorum, izin ver başyapıtın olayım." Parmakları omurgamda gezinirken başını sırtıma yasladığını okudum, nazikçe ikna etmeye devam ederken sıcak nefesini hissedebiliyordum. "İçimde yanan bir yıldız, gördüğüm tek kişi sensin."

"Çok iyiydin Kat, hoşuna gitti mi?" diye sordu masumca.

"Harikaydı, çok yeteneklisin. Artık daha sık ne düşündüğünü bilmek istiyorum," diye takıldım ve sırtıma doğru inledi. "Ciddi miydin?"

"Her..." diye başladı, sırtımdan boynuma doğru yılan gibi kıvrıldı, tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu, "tek..." diye devam etti, dili kulak mememi okşuyordu, sıcak ve alaycı, "kelime."

"Haru..." Sırt üstü yatacak şekilde dönerek fısıldadım, "lütfen." "Evet, terbiyeni kullandığın için seni reddedemem." Alay etti ve ben Dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerimi devirmiştim.

Dudakları benimkilere karşı sıcak ve tanıdıktı, dolgun, arı sokmuş, gül dudakları benimkilere nazikçe sürtünüyordu. Sailor'la ilgili her şey çok temkinli, çok nazik, çok tatlıydı ve yine de o anda sanki bunların hepsi ve daha fazlasıydı - daha iffetsiz, daha açgözlü. Kendisi için bir şey istiyordu ve içimden bir ses ona sahip olmasının kaçınılmaz olduğunu söylüyordu.

Biraz geri çekildi ve gözlerim bir kez daha kapandı. Beni tekrar öpmeden önce bacaklarımin arasındaki boşlukta gezinerek ağırlığını üzerime kaydırđı, ama bu sefer diliyle dudaklarıminı ayırdı. Daha önce hiç bu şekilde öpüşmemiştik. Bu yeniydi. Ağzı benimkini yutarken çok sıcaktı. Ağzımın içine yumuşak bir nefes verirken parmaklarıminı saçlarının arasından geçirdim.

Bu da yeniydi. Daha fazlasını keşfetmek istedim.

Ben de daha önce hiç yapmadığı gibi beni öpmesine izin verdim. Ben üstte olacak şekilde bizi ters çevirdim ve o da kollarını belime dolayarak yatak başlığına oturdu. Tam elimi gömleğinin üstünden geçirmeye başlamıştım ki beni durdurdu ve alnımdan öptü. Nefesimiz ağırdı ama tek bir nefesti, bu da onu çok daha hafif, çok daha katlanılabilir hissettiriyordu.

"Sadece sarıl bana," dedim, sesim ancak fısıltı halindeydi. "Kimsenin beni kucaklamasına izin vermedim, ama bunun sen olmasını istiyorum."

"Sana her zaman sarılacağım, aşkım." Yatağın üzerindeki örtüleri geri çevirdi, böylece içeri girebildik. Komodinin üzerindeki lambayı kapattı ve oda tamamen karanlıktı, duyabildiğimiz tek şey

vanilatörün uğultusu ve kendi nefes alış verişimiz. "Orada olmadığım da bile, beni görmediğimde bile."

"Bazen beni korkutuyor, biliyor musun?" Boğazımda bir yumru oluşmaya başladığını hissederek itiraf ettim. Ben hiç ağlamazdım. O da ağlamazdı. Ağlayan insanlar değildik.

"Ne var?" diye cevap verdi, sesi endişe ve yaklaşan uykuyla doluydu. Yavaşça bana doğru eğilerek saçlarımı okşamaya başladı. "Konuş benimle."

"Sana karşı hissettiklerimin yoğunluğu beni dehşete düşürüyor. Daha önce hiç kimseyi böyle içime almamıştım, kimse beni senin gibi tanımıyor ve bu çok korkutucu. Bazen geceleri seni kafamda uydurmuşum gibi hissederek uyuyorum, sanki bir gün uyanıp hiç gerçek olmadığını anlayacakmışım gibi."

Sesim titreyerek itiraf ettim, "Lütfen gerçek ol."

"Katayı..." Haru derin bir iç çekti, "Bana bak." "Hayır,"

diye mırıldandım, yüzümü yorganın içine saklayarak.

"Karanlık olsa bile gözlerini benden ayırma," dedi. Yüzümü ona döndüm ve güzel gözlerinin içine baktım.

"Hm?" Elimi tutup omuzlarında, köprücük kemiğinde, çene çizgisinde, dolgun dudaklarında ve burnunun kenarında gezdirirken sordum.

"Ben gerçeğim," diye fısıldadı karanlıkta tekrar tekrar. "Ben gerçeğim."

"Korktuğun bir şey var mı?" Ona sordum ve durakladı, ellerini kollarını bana doladı. "Bilmiyorum, sen her zaman her şeye sahipmişsin gibi görünüyorsun."

"Hepsinin söylediği buydu," diye mırıldandı, sonra kendini yeniden ifade etti. "Ben sadece dolabımdaki iskeletleri saklamakta daha iyiyim. Geceleri ortalıkta dolaşmıyorlar ya da kafeslerini tıkırdatmıyorlar, neden kilit altında tutulduklarını biliyorlar ve kaderlerini kabullenmiş durumdalar."

"Öyle mi?" Durakladım. "O zaman bana seni neyin korkuttuğunu söyle, Sailor Haru Park." "Pek çok şeyden korkarım. Örümceklerden, aynalardan, yükseklikten."

Bir gün tamamen yok olacağımdan ve bu gerçekleştiğinde kimsenin beni bulamayacağını ezici bilgisinden korkuyorum," dedi. "Beni önemseyen insanları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum, bir gün bana tutunan tüm insanların kalmayacağından korkuyorum."

"Bazen söylediğin tek bir kelimeyi bile anlamıyorum." Sol gözünün altındaki güzellik noktasını ve her bir çilini öpmek için eğildiğimde saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "John on dört yirmi yedi nedir?"

"Ne?" diye sordu, şaşırmıştı. "John on dört yirmi yedi nedir?"

"Size esenlik bırakıyorum; esenliğimi size veriyorum. Dünyanın verdiği gibi değil. Yürekleriniz kaygılanmasın, korkuya kapılmasın" dedi ve ben de başımı salladım.

"Nabi'nin bir keresinde, Allah'ın sana korku ruhu vermediğini bilmeni istiyorum, dediğini hatırlıyorum," dedim onun anlayacağı bir dil kullanarak. Nabi'nin bana söylediklerini hatırladım. "Huzur içinde olmanı istiyorum Melek, sen sadece huzuru hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim." Karanlıkta gülümsedi. "Sana İncil'den ayetler ezberlettiğime inanamıyorum."

"Sen olduğunu sanmıyorum, fazla heyecanlanma," diye karşılık verdim hafifçe gülerek. "Ama evet, dediğim gibi, bazen seni anlayamıyorum."

"Seni her zaman anlıyorum," diye beni temin etti. "Kalmanı istiyorum Kat, kalacağına söz verir misin?"

"Gidecek başka yerim yok," dedim. "Söz veriyorum kalacağım."

Tekrar arkamı döndüm ve sıcacık ellerini belime dolayarak boynumun kıvrımına doğru eğilirken, uzun siyah saçları burnumu hafifçe gıdıklarken bacaklarımın onunkilere dolanmasına izin verdim.

"Bir sır daha bilmek ister misin, Kat?" "Evet."

"Ben dolabımdaki iskeletim. Dolabı açıyorum ve orada sadece bir ayna var ve en korkunç şey, yani kendim bana bakıyor," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

"Şşş, uyu artık, Shakespeare."

"İyi geceler, aşkım." Yanağımdan öptü. "Güneş yeniden doğduğunda görüşürüz."

"İyi geceler meleğim, senden önce orada olacağım."

O gece bana sadece sarıldı. Çölde çaresiz bir adamın elindeki su gibi tuttu beni. Birbirimize kimsenin sarılmayı bilmediği gibi sarıldık. O gece onu uyurken izledim, nefesinin her yükseliş ve düşüşü, her yumuşak horlaması, dudaklarının hafifçe ayrılması beni büyüledi. Başını göğsüme yasladı ve ben de saçlarını okşadım. Kelimenin tam anlamıyla çok güzeldi. Ruhumun ipliklerinin onunkilerle iç içe geçtiğini, yıldızlar çizdiğini ve asla çözemeyeceğim kırılmaz desenler oluşturduğunu hissettim. Asla kopmayacak bir bağ.

Ben bir yalancıyım. Hepinize yalan söylüyordum.

Gerçek şu ki sana söylemekten korkuyorum. Beni affetmeyeceğinden korkuyorum ve bu yüzden oyalanıyorum, sana her şeyi anlatıyorum.

Sailor Park ile tanıştığım yaza dair önemsiz küçük ayrıntılar, bir şey dışında size karşı dürüst oluyorum. Emin olmasanız bile artık bildiğinizden emin olduğum tek şey. Hayır, henüz bu gerçeği söylemeye cesaret edemiyorum. Biraz daha bekleyebiliriz, lütfen biraz daha.

En azından güneş bir kez daha doğana kadar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 26

Kelebek Etkisi

T ÜÇÜNCÜ KİŞİ BAKIŞ AÇISI

Sailor ve Kat bir randevuya çıkıyorlardı.

Daha önce hiç gerçek bir randevuya çıkmamışlardı, bu nedenle ellerinden geleni yapmaya ve her türlü çabayı göstermeye karar verdiler. Sailor sıcak bir duş almayı yeni bitirmişti, ayna buharla kaplanmıştı ve bunun için minnettardı. Beline bir havlu sararken, sırlıslıkla saçlarını kurulamak için bir havlu daha aldı. Aynaya küçük yıldızlar çizmeye başladı, tam o sırada kapı açıldı ve gelen, üzerinde sadece büyük beyaz bir tişört olan, sabahtan kalma sersemlemiş Katayı'den başkası değildi. Kadın kollarını kaldırdı ve adam onu nazikçe uykulu gözlerini ovuşturdu.

"Merhaba aşkım." Diş fırçasını aldı ve üzerine diş macunu sürdü. "Ah de."

"Ah," diye mırıldandı adam diş fırçasını ağzına yerleştirirken. Dişlerini fırçalamak için fırçayı tuttu. "Merhaba, gömleksizsin."

"Doğru, kapıyı çalmadın," dedi Sailor boğazını temizleyerek ve arkasını dönerek. Kat öne doğru uzandı ve kollarını Sailor'ın ince beline dolayarak başını onun boynunun kıvrımına yasladı. "Kat..."

"Çok mükemmelsin Haru, benden saklanma," diye fısıldadı ve parmaklarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirmeye başladığında Haru'nun teni kızardı. "Tamam mı?"

"Ben-" diye başladı ama sonra durakladı, bu konuda onunla mücadele edemeyeceğini fark etti. "Tamam."

"Bana bak," diye ısrar etti ve adam dönüp ellerini iki yanına koyarak onun koyu kahverengi gözlerine baktı. "Sen mükemmel."

"Seni hak etmek için ne yaptım?" diye yüksek sesle merak etti.

"Vise versa." Kat kıkırdadı. "Bugünün programı nedir kaptan?" "Alt kattaki herkesle kahvaltı. Sora krep yaptı ve biliyorum ki Bunları seversin. Khondwani ona küçük gülen yüzün nasıl çizileceğini bile öğretti. çikolata şurubunda sevdiğin yüz. Sonra sörf yapmaya gideceğiz, sonra Myrtle Peak'te uçurum dalışı yapacağız, oh, ve dün gece tamirini bitirdiğimiz teleskopu da getiriyoruz. Ondan sonra ne istersen yapabiliriz, muhtemelen gün batımı olacak." Haru zihninde bunun için bir plan yaptı.

"Bütün bunları planladın, değil mi?" Kat gülümsedi. "Çaba göstermene bayılıyorum."

"Yani seviyorsun... her zaman mı?" diye sordu gözlerini devirerek. "Ben Sailor'ım, her zaman çaba gösteririm, bu benim olayım gibi bir şey."

"Hep böyle şımarık mısın?" diye sordu sırtarak. "Bazen böyle küçük bir tavrın oluyor."

"Benim bir tavrım yok." Uzanıp mavi tişörtünü aldı ve üzerine geçirdi.

"Neden her şey sana bu kadar yakışıyor?" Kat sordu, tükürerek diş macununu lavaboya döktü. "Ciddiyim, bu bir suç olmalı. Hiç modellik yapmayı düşündün mü?"

"Gördün mü, bu benim asla yapmayacağım bir şey." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve ona başparmağını kaldırdı. "Mesela... hiç."

"Neden olmasın?" diye sordu, "Sadece bir pistte bir aşağı bir yukarı yürüyerek çok para kazanabilirsin!"

"Şu anda bu benim için berbat bir fikir. Güven bana." "Sen ne dersen de, Vogue senin için yalvarır."

"Şu anda yalvaran tek kişi sensin, aşkım." Dudaklarından öpecekmiş gibi eğildi ama son anda vazgeçip yanağından öptü. "Git kahvaltı için hazırlan."

"Tam bir baş belasısın," diye azarladı Kat ve sırf ona inat olsun diye diliyle onu yine de öptü. "Güle güle, meleşim."

Kat, Haru'nun ardından hızlıca bir banyo yaptı çünkü geç kalacağını biliyordu. daha fazla erteledi. Bir çift düşük belli kot şort ve üzerinde ebegümeci olan pembe bir şal giymeye karar verdi. O gün yüzüne gelmesin diye saçlarını basit örgülerle örmüştü. Kat içeri girdiğinde babası şaşırtıcı bir şekilde herkesle birlikte kahvaltı edecek kadar erken kalkmıştı, mutfak aydınlık ve canlıydı. Masaya doğru ilerledi ve babasının yanağına bir öpücük kondurdu, babası da ona gizli küçük el sıkışmalarını verdi.

"Günaydın baba." Tabagından bir dilim portakal çaldı. "Seni burada görmek ne güzel bir sürpriz."

"Eh, genelde siz çocukları rahat bırakmayı severim, ama sonra fark ettim ki bu yaz balıkçı arkadaşlarımla kendimi fazla kaptırmışım, gerçi geçen gün neredeyse yavru bir köpekbalığı yakalıyorduk." Babası kızındaki belirgin ruh hali değişikliğini fark etti, "Bugün kesinlikle çok parlaksın, nichani?" *Neymiş o?*

"Ne demek istiyorsun, ben hep böyle zeki değil miyim?" Kat, çayını yudumlayan Haru'nun yanına oturarak alaycı bir tavırla sordu.

Khondwani boğazını temizleyerek, "Yalan söylemeyelim," dedi. "Son zamanlarda bu kadar mutlu-şanslı olmanızın gerçek nedenini hepimiz biliyoruz."

"Sen delisin." Kat alay etti, bunca zamandır aynıydı, değil mi? Onunla ilgili hiçbir şey değişmemiş miydi?

"Öyle mi?" Sora arkadaşına bakarak mırıldandı. "Hadi Kat, aşık olmakta bir sorun yok."

"Tanrım, işte başlıyoruz." Kat, babası tam karşısında olduğu için korku doluydu, Haru neredeyse çayını yudumluyordu. "Gördün mü, şimdi de onu öldürecek misin?"

"Kardeşini öldürme, o iyi bir çocuk," dedi babam. "Aslında o bir baş belası ama neyse-" Ben başladım.

"Sadece çay içmek istemiştin," diye mırıldandı Haru.

"Bu arada baban aradı," dedi babam ve neredeyse yine boğuluyordu. Ben de çay fincanını elinden almaya karar verdim.

"Evet, bugün çay yok!" Gülümsedim.

"Babam mı?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Ne istiyordu, bu kadar çabuk?"

"Bilmiyorum, sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sizi kontrol ettiğini söyledi. Onu aramak için biraz zaman ayırmanız gerektiğini, sizi özlediğini söyledi."

Sora biraz gergin görünüyordu.

"Beni özlüyor..." Sailor tekrarladı. "Oh."

"Elbette seni özleyecektir," diye mırıldandı Sora. "Sen onun gurur ve neşe kaynağısın."

O anda Khondwani'nin gözleri Sora'ninkilerle buluştu ve tek bir bakışta sessiz bir konuşma yaptılar. Tek bir bakışta Sora'nın hissettiği her şeyi anlayabiliyordu, Sora'nın ona açıklama yapmasına hiç gerek yoktu, o anlıyordu. Bazen Sailor ve Kat'in de bu göz dilini paylaşp paylaşmadıklarını merak ediyorlardı... ama bu ikisi farklıydı, onlar ruhun bağlantısını paylaşıyorlardı.

"Teşekkür ederim, onu arayacağım dan eminim... eninde sonunda," dedi Sailor babama ve o da başını salladı.

Sailor ve babasının karmaşık bir ilişkisi vardı ama babasının ona olan sevgisinden şüphe duyduğu tek bir gün bile olmamıştı. Babası onu desteklemiş ve rüyasına giden yolda her adımda yanında olmuştu, ancak rüyası kısa süre sonra bir kabusu dönüşecekti. Babası aşırı korumacıydı, tıpkı annesi gibi onu korur ve kollardı. Ancak Sora'nın saygıdeğer Bay Park ile biraz gergin bir ilişkisi vardı.

Babasının küçük kızı. Sora çok hızlı büyüdü ve ne yazık ki babası ona ayak uyduramadı. Her zaman kardeşi için çok fazla şey yaptığı, ondan ayrılması gerektiği ve aralarındaki bağın zorlayıcı ve sağlıksız olduğu konusunda ısrar etti.

İkizleri ayırmak zordu, birbirlerinden çok uzaklaştıklarında bir bağımlının yoksunluk dönemine benzer tuhaf semptomlar yaşamaya başlıyorlardı. Her şeyi denedi; onları farklı okullara gönderdi, farklı arkadaşları olması için ısrar etti ama hiçbirisi işe yaramadı. Sora nereye giderse Sailor da oraya gidiyordu, bazen onların yapışık olduklarını hissediyordu - fiziksel olarak değil elbette,

Ama duygusal olarak, birbirine dolanmış ve ikisini de öldürmeden asla çözülemeyecek bir kalp bağıny paylaşiyorlardı.

Kat bazen bunu belirtmemek için kendini zor tutuyordu; Denizci'nin kız kardeşinin duygularını hissetme şeklindeki tuhaflığı. Onun fark etmediğini sanıyordu ama fark etmişti. Küçük şeylerdi; bir şeyden hoşlanmadığını söylediğinde hemen onunla hiçbir şey yapmak istememesi, çok sıcak olduğunu söylediğinde aniden terlemeye başlaması, bazen kimsenin anlayamayacağı bir dilde konuşuyor gibi görünmeleri.

Bu konuda ne zaman karşı karşıya gelseler, bunun bir "ikiz olayı" olduğunu söylerlerdi. "Haru ve ben bugün bir randevuya çıkıyoruz," dedi Kat babasına.

"Bak, bazen birbirinizle çıktığınızı unutuyorum, en iyi arkadaş gibisiniz," dedi babası. "Nerede?"

Kat, "Sörf yapmak için sahile ineceğiz, sonra da teleskobu Myrtle Peak'e götüreceğiz," dedi.

"Ben uzman bir randevu planlayıcısıyım," diye ekledi Sailor, "eski kız arkadaşım bir psikopattı."

"Biliyorum, eskiden *benim* ajansıma bağlıydı," dedi babası. "Sonunda müziği seçmediğine sevindim, birlikte çalışmak için tam bir kabustu."

"Adının açıklanmaması gereken kadın," diye mırıldandı Kat.

"Marvel hayranlarının hiçbir hakkı yok!" Khondwani suçlayıcı bir şekilde haykırdı. "Gördünüz mü, işte bu yüzden flaş yirmi yılı aşkın süredir ölüydü!" Kat vurdu

geri. "Bir daha asla evrenin kurtarıcısı olamayacak."

"Tamam... neler oluyor?" Sora kafası iyice karışmış bir halde sorarken, Haru homurdandı ve kahkahasını gizlemek için yüzünü kapattı.

"Sözünü geri al!" Khondwani alaycı bir tavırla soluk soluğa kaldı. "Neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok! DC harika olabilirdi!"

"Dostum, Yeşil Fener'in günü kurtarmak için daha iyi bir şansı vardı ve hatta Kendi filmlerini bile taşıyamaz," diye alay etti Kat.

Khondwani, "Senin fandomunun marşı Green Day'den *Boulevard of Broken Dreams*; hiçbir şey söyleyemezsin," diye espri yapınca Sora'nın çenesi şok içinde düştü.

"Seni küçük orospu çocuğu-" diye söze başladı Kat ama Haru hemen elini ağzına kapatarak onu durdurdu.

Haru nazikçe, "Yavaş ol canım," diye uyardı. "Burada güzel kelimeler kullanıyoruz, unuttun mu?"

"Ben Marvel ve DC tartışmalarını yasaklamamış mıydım?" diye homurdandı babaları kapı aralığından. "Bunu yapmaya devam *edemeyiz*."

"Oh, yani bu yeni bir şey değil mi?" Sora kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır. Uzun zamandır devam ediyor," diye cevap verdi Bay Sitali, tabağını lavaboya koyarken. "Ama şimdi balığa gidiyorum ve bu resmen sizin sorunuz. Akşam yemeği için döneceğim. İyi eğlenceler çocuklar!"

Kat, Haru'nun eline karşı anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve Haru ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Uslu duracak mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle, Kat gözlerini devirdi ama mırıldanarak onayladı. "Gördün mü? Aferin kızıma."

Haru nihayet onu serbest bıraktığında Kat, "Bunu hak etmişti ama," diye mırıldandı. "Biliyorum," dedi Haru sırtarak. Sonra Sora'ya döndü. "Bekle, bu arada

hangi taraftayız?"

"Ben bir DC hayranıyım," dedi Sora rahatça, sonra Haru'yu işaret etti. "Peki ya sen?"

Belli ki sen de Marvel'sın, değil mi?"

"Sen Marvel mısın?!" Khondwani ve Kat hep bir ağızdan soluk soluğa Haru'ya şok içinde baktılar.

"Evet, tıpkı senin gibi Kat," dedi Haru arsız bir gülümsemeyle. "Mutlu değil misin?"

"Yalan söylüyorsun!" Kat ağzından kaçırdı. "Sen gökkuşağı, güneş ışığı ve parıltısın."

Senin Marvel olmana *imkan yok*."

Haru dramatik bir şekilde, "Belki de benim karanlık bir tarafım vardır," diye cevap verince herkes kahkahalara boğuldu.

Kahkahalar yatıştıktan sonra Haru, "Bu çok kabaydı," diye dudak büktü.

"Alınmayın; bu sadece... şaşırtıcı," dedi Kat, kolunu onun beline dolayarak ve ona doğru eğilerek. "Ama bilgin olsun, sana inanıyorum." "Benim gerçekten Marvel takımı olduğumu düşünmüyorsun, değil mi? Bilmeni isterim ki

Hâlâ bir yerlerde örümcek adam çizgi romanları var," diye homurdandı Haru ve Kat kahkahasını bastırdı.

"Aşkı, neden benim gibi Marvel olmak *istiyorsun* ki?" Kat alay etti. "Oldukça kötü bir şöhretimiz var."

"Senden hoşlanıyorum. Senin gibi olmak istiyorum," dedi Haru yumuşak bir sesle ve diğerlerinin homurdanmalarına neden oldu.

"Ugh, bir oda bulun!" Khondwani mırıldanarak herkesi tekrar güldürdü.

Sailor Park'ın bir özelliği de duyguları konusunda hiç de şeffaf olmamasıydı. Annesi onu inanılmaz derecede duygusal zekâyâ sahip biri olarak yetiştirmişti, belki de Katayi'nin hem hayran olduğu hem de küçümsediği şey buydu. Nasıl hissettiği konusunda ona yalan söylemek zordu ama öte yandan duygularını da aynı kolaylıkla saklayabilirdi. Bu konuda iyiydi

Düşüncelerini ve duygularını iletme ama bunları herkesin görmesi için göstermek. Hayır, bu imkânsız bir düşünceydi.

Şunu da belirtmek gerekir ki, Katayı kabul etse de etmese de Sailor'ı bir kaideye oturtmuştu. Bunun bir resmini çizdi

Hayatına mükemmel bir anda zarıfçe giren kusursuz yaratık, onun bir tür manik peri rüya çocuğuydu, ama yine de bu ona tapmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece bir erkek arkadaşta olmaması gerektiği şekilde ona saygı duyuyor, onun fikirlerine bir müjde gibi değer veriyor, ona kızdığında nefes alamıyormuş gibi hissediyordu - doğruyu söylemek gerekirse, hiç kızmamış olsa bile.

Sailor'ın aynı şeyi Kat için de yaptığını belirtmek önemlidir. Eğer bir gün onu hayal kırıklığına uğratırsa, kendini asla affedemeyeceğini düşünüyordu. Onun kendisini tertemiz bir ışık altında tuttuğunu biliyordu, kalbinin en yüksek rafında bir heykelcik olduğunu biliyordu, onu hayal kırıklığına uğratmanın bir erkeğin dinini bozmakla aynı şey olacağını düşünüyordu.

Sailor ve Kat plaja doğru ilerlediler, piknik sepetinin yanında bir sepet içinde mayolarını da getirmişlerdi. Çok sıcak bir gündü ve Kat, Haru'nun yüzüne ve omuzlarına güneş kremi sürüyordu. O yapmadı güneş yanığı olmasını istemiyordu. Adamın omzunda beliren yeni çillerin izini sürdürdü ve ellerini beline sararken onları öptü.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Teşekkürler, bunu çok duyuyorum," diye dalga geçti ve kız şakacı bir şekilde gözlerini devirerek ona baktı. "Şaka yapıyorum, sadece iltifat konusunda biraz tuhafım."

"Bak şaka yapmıyorsun, seninle ne yapacağım ben?" Kat gözlerini güneşten koruyarak içini çekti. "Buradaki her kızın ağzının suyu akıyor ve senin bebeklerine sahip olmak istiyorlar."

"Umurumda değil, bebeklerimi yapmak istediğim tek bir kız var," dedi onu izlerken. "Merhaba."

"Merhaba." Kat hafifçe gülerek gülümsedi. "Hadi soyunma odaları dolmadan üstümüzü değiştirelim."

Kendilerinden başka kimsenin olmadığı bambu soyunma odasına girdiler ve iki kabine geçip mayolarını giydiler. Kat ince gök mavisi bir bikini giymişti, hava o kadar nemliydi ki dalgıç kıyafeti giymek istemedi. Sailor uzun kollu bir haşema ve ona uygun siyah bir şort giymişti. Dar tişört vücudunu vurguluyor, kaslı görünmesini sağlıyordu; karın kaslarının dış hatlarını görebiliyordunuz. Neredeyse Kat'e kamçı etkisi yapıyordu.

Dışarı çıkıp okyanusa doğru ilerlediler. Sert rüzgâr Haru'nun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ikisine de su sıçrarken gülümsedi. Haru
O sabah dalgalar yumuşaktı, bu yüzden kolay bir sörf oldu.

"Bazen birinin onu kurtarmaya karar vermesi için ne kadar süre boğuluyor olması gerektiğini merak ediyorum," dedi Sailor, sonsuz okyanusa bakarak.

Kat ona, "Bazen insanlar görmemiş gibi davranırlar," diye hatırlattı.

Acı gerçek şuydu ki, biri yardım çığlıkları atarken bile cehalet mutluluktı. Ve zaten kendinizi ayakta tutmak için mücadele ederken, başka birini hayata döndürmek için yüzmek sizin de ölümünüz olabilir. Merhametin gizli bedeli, empatinin adaletsiz anomalisi.

Belli ki Kat ondan çok daha iyi bir sporcuydu çünkü en vahşi dalgaları fethetmek istiyordu ve Sailor, bu kadar kısa bir süre sonra bırakmaya hazırdı, Sora'nın Haru'nun eskiden ne kadar yetenekli bir sörfçü olduğunu vurguladığı düşünüldüğünde bu garipti. Yine de Kat bunu fark etti ve kıyıya geri döndüler.

Kat, Khadeeja'nın ona öğrettiği gibi bilezikler örmek için yanında bir kutu renkli iplik getirmişti. Denizci'ye öğretmek ve birbirlerine uygun bilezikler yapmalarını sağlamak istiyordu. Kırmızı beyaz kareli bir örtünün üzerine oturdular. bir palmiye ağacının gölgesinde piknik battaniyesi. Kat kutuyu açınca ortaya bir dizi rengârenk iplik ve süs çıktı.

Kat, Sailor'ın dudaklarıyla buluşmak için eğildi, tutkuyla ve kısıtlama olmadan, yüzleri sudan soğuk, dudakları sıcak ve nefesleri aceleci ve sıcaktı. Parmaklarını Sailor'ın saçlarında gezdirdi ve köklerini hafifçe çekti, bu da onun ağzından alçak sesle bir inilti çıkmasını sağladı. Ellerini onun beline doladı ve dilini ağzına sokarak alaycı bir şekilde dudağını ısırды. Kat onu piknik battaniyesinin üzerine geri itti ve kimsenin göremeyeceğini bildiği için üzerine çıktı çünkü herkesten çok uzaktaydılar.

"Lütfen." Kız elini gömleğinin üstünden geçirdiğinde nefes nefese kaldı, dudaklarından daha önce hiç duymadığı bir ses çıktı.

Çok öpüştüler; sadece öpüştüler ve bu yeterliydi. Merak etti daha ne kadar süreceği. Arzuyu beslemenin sorunu asla tatmin olmamasıdır, sadece *daha* fazlasını ister.

Sailor'ın ona asla daha fazlasını vermeyeceğini biliyordu.

"Bu çok şirin." Haru gülümsedi, gözleri Katayi'nin her zaman bayıldığı şekilde hilal biçiminde kıvrılıyordu. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

"Ben de seninle vakit geçirmeyi seviyorum," dedi Katayi, elini onun elinin üzerine koyarak, "Bunun için parmaklarının çok sağlam olması gerekiyor, tamam mı? Sabır mı?"

"Peki, ne tür bir bilezik istiyorsun?" diye sordu, gözleri bir ipucu arıyordu.

"Birbirimize sürpriz yapalım, tamam mı?" Katayi önerdi ve Haru başıyla onayladı. Kat piknik sepetini açtı ve Haru için hazırladığı havuç çubukları ile humusu koydu. Ayrıca plastik bir bardağa da bir bardak limonata doldurdu. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim." Yemeği aldı ve Kat ona bir havuç verdi, o da bunu isteyerek kabul etti.

"İyi ısırik," dedi Katayi. "Beğeneceğini biliyordum."

Denizci de sepetten bir sefer tası çıkardı ve açtı. İçinde, salatalık ve somon krem peynirli sandviçler vardı. Ona doğru kaydırdı.

"Sana bunları ben yaptım," dedi. "Sanırım ikimiz de birbirimiz için önceden plan yaptık."

Acımasız yaz güneşinin altında limonatalarını yudumladılar, sessizlik içinde çalışırken buz dudaklarını gıdıkladı. İmkansız başarılabilmek rahatlatıcıydı - sessizlik içinde huzur. Sanki hiçbir şey söylemelerine gerek yokmuş gibiydi; içlerinde sessiz bir anlayış vardı. Bu

Belki zaman zaman biraz sinir bozucu olsa da nihai hedef çok daha motive ediciydi. Sonunda, her ikisi de sonuçlarını açıklarken heyecanlıydı.

"Önce sen," diye geveledi Sailor gergin bir şekilde. "Lütfen."

"Tamam." Kat beyaz ve elektrik mavisi iplik bileziği onun bileğine doladı; bileziğin üzerinde saf altından küçük bir güneş tılsımı vardı. "Ben buna 'güneş aynı zamanda bir yıldızdır' diyorum çünkü sen güneşsin, karanlık dünyamda bir ışıksın ve sıcacıksın. Ama aynı zamanda bir yıldızsın, tıpkı benim gibi."

"Zihninin çalışma biçimine bayılıyorum, büyüleyici. Keşke ben de senin kadar derin düşünebilseydim." Haru onu öptü, sonra dudaklarına karşı mırıldandı.

"Teşekkür ederim, aşkım."

"Elbette, şimdi bana göstermek zorundasın." Kat bacak bacak üstüne attı ve alkışladı.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır." Haru beceriksizce öksürdü.

"Ne neden?"

"Sana gösteremem çünkü bu çok aptalca." Haru inledi, utanç içinde yüzünü kapattı, teni sıcaktan daha fazla kızarmıştı.

"Hadi ama sorun değil, sadece bana umursamadığımı göster!" Kat ısrarla bacaklarının arasına oturdu, kollarını ona sararken sırtı göğsüne dönüktü. "Lütfen Haru."

"Peki," diye kabul etti Haru, onun yerine bileziğini ince ayak bileğine doladı. Yeşil ve beyaz tonlarındaydı, birbirinin içine daha karmaşık bir şekilde geçirilmişti ve kendi yaptığından daha kalındı. Üzerinde gümüş bir yaprak ve kelebek tılsımı vardı. "Japonca bir kelime var, Komorebi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ona bakarak.

"Doğrudan ağaçların yaprakları arasından süzülen güneş ışığına karşılık geliyor. Bana bunu hatırlattınız, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Ayrıca, sen Kelebeklerin kanatlarını göremediklerini biliyor musunuz? Yani aslında ne kadar büyüleyici ve güzel olduklarını bilmezler. Sen de böylesin, bazen çok... şey... benim için her şey olduğunu bilmediğini hissediyorum. Seninle tanışmak hayatımı değiştiren bir kelebek etkisiydi, bunun için sana her zaman minnettar olacağım."

Daha önce hiç kimse Kat'le böyle konuşmamıştı, hiç kimse ona olan hayranlığında bu kadar çığ ve utanmaz olmamıştı. O da öyle yapmıştı; ona tapıyordu ve bunu korkusuzca, sağanak yağmurda bile bulutların ardında kalan güneş gibi yapıyordu.

"Teşekkür ederim." Kat gülümseyerek elini onun yanağına koydu: "Benim için çok önemlisin, umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum," diye fısıldadı, alnını onunkine yaslayarak.

Tamir edilmesi bir ay süren Kat'in annesinin eski teleskopunu çıkarmaya başladıklarında gece farkına bile varmadan üzerlerine çökmüştü. Bu, Kat'in tüm yaz boyunca beklediği bir andı, onun için çok şey ifade eden projenin gerçekleşme anıydı. Annesinin teleskobunu

gurur duyuyordu; en yüksek zirvede durmak ve onun kendisini görebileceğini ummak istiyordu.

Sailor, Kat'ın isteği üzerine merceği bir kez daha temizledi. "Hey Kat?" Haru, ay ışığı kızı narin kucaklayışıyla yıkarken öyle dedi.

"Evet?"

"Teleskop çalışmazsa üzülme, sorun değil üzerinde tekrar çalışabiliriz," diye uyardı iki elini kızın omuzlarına koyarak. "Ihae doeseyo?" *Anladınız mı?*

"Sadece her şeyin yolunda gitmesini istiyorum." Kat umut dolu gözlerle ona bakarak içini çekti. "İşe yarayacağını biliyorum, sadece biliyorum."

"O zaman ben de biliyorum." Haru elini kızın yanağına koydu. "Git, şuna bir bak."

"Hayır." Başını iki yana salladı.

"Hayır mı?" Sailor hafif bir kahkaha atarak cevap verdi.

"Evet, hayır, fikrimi değiştirdim, korkuyorum," dedi Kat, bir ileri bir geri volta atarak.

"Neden korkuyorsun, aşkım?" Sabırla sordu.

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, başarısız olduğumu görmesinden korkuyorum. Bunun ona bir hediye olmasını istedim ve onu hayal kırıklığına uğratmam. Yapamam-" diye saçmaladı

Ama Sailor kollarını ona dolayarak sarıldı ve kız olduğu yerde donup kaldı.

"Jinjeonghada," *Sakin ol*, diye mırıldandı Korece, kızın sırtını okşayarak Başını. "Annen seninle şimdiden gurur duyuyor, sadece burada olduğun için, gelmiş geçmiş en zeki kız olduğun için, onun kadar tutkulu ve kendinden ödün vermeden var olduğun için."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gerildi ve onun dokunuşuyla eridiğini hissetti.

"Öyle olduğunu biliyorum." Başını salladı ve ondan ayrıldı. "Git, bak."

"Tutar mısın?" diye mırıldandı titreyerek, elini uzattı ve adam Ne istediğini hemen anladı ve sol elini tuttu, asla bırakmadı.

Kat biraz eğildi, keskin yeni mercekten baktı ve güzel gece gökyüzünü, her yıldızı, her parlak ışığı görebildiği için rahat bir nefes aldı. "Görebiliyorum!" diye haykırdı. "Denizci, her şeyi görebiliyorum, işe yaradı!"

"Biliyorum." Ona gülümsedi. "Ben mutluyum. Ne görüyorsun?"

"Orion'un Kuşağı'nı görebiliyorum," dedi ona ve sanki onun heyecanı sayesinde her şeyi görebiliyor ve hissedebiliyordu. "Orion Kuşağı'nı Antik Mısır'ın üç ana mezarının göreceli konumlarının

Giza platosundaki piramitler Orion takımyıldızındaki üç yıldızın konumlarıyla aynı hizada mı? Bazen birilerinin bu dünyadaki her şeyi kasıtlı olarak tasarladığını düşünüyorum; her şey o kadar güzel tasarlanmış ki."

"Bana göre biri yaptı, Tanrı. Bunu nasıl yaptığını bilmek ister misin?" "Aydınlat beni aşkım," dedi. "Hristiyanlar bu tür şeyler hakkında ne der? şey?"

"Tanrı ilk gün karanlığın içinde ışığı yarattı. İkinci gün gökyüzünü yarattı. Üçüncü gün kuru toprak ve bitkiler yaratıldı. Dördüncü gün Tanrı güneşi, ayı ve yıldızları yarattı," dedi Denizci ezberinden, "ve o zaman bunun iyi olduğunu anladı."

"Peki Tanrı bizi nasıl yarattı?" diye sordu teleskobu farklı bir yöne doğru eğerek.

"Hepimiz Tanrı'nın suretinde yaratıldık. Tanrı insanı topraktan yarattı. Yerden aldığı yaşam soluğunu onun burnuna üfledi ve insan yaşayan bir can oldu. Havva, Adem'in kaburga kemiğinden yaratıldı. Yani bu anlamda, sen gerçekten de her anlamda benim bir parçasısın Kat."

"Bu... çok güzel, tüm bunları yapmak için zaman ayırdığına göre bizi gerçekten seviyor olmalı." Kat dedi, sonra durakladı ve sormak istedi. "Ne olduğunu bilmek ister misin? bilim ne diyor?"

"Elbette," diye kabul etti Haru.

"Bilime göre insanlar milyonlarca yıl önce diğer primatlarla paylaştığımız ortak bir atadan evrimleşmiştir. Bu yolculuk Homininler olarak bilinen ilk atalarımızın iki ayak üzerinde yürümek gibi benzersiz özellikler geliştirmeye başladığı ve giderek daha akıllı hale geldiği Afrika daha büyük beyinler. Zaman içinde bu homininler Homo habilis ve Homo erectus gibi farklı türlere evrildi ve nihayetinde, yaklaşık üç yüz bin yıl önce Homo sapiens -biz- sahneye çıktı." Kat bir ders kitabı gibi konuşmamak için elinden geleni yaptı. "Atalarımız daha sonra Afrika'dan göç etmeye başladı, dünyanın dört bir yanına yayıldı ve farklı yol boyunca ortamlar. Tüm bu süreç, hayatta kalmamıza yardımcı olan özelliklerin nesiller boyunca aktarılacak bizi bugünkü modern insanlar haline getirdiği doğal seçim tarafından yönlendirildi."

"İlginç, yani milyonlarca yıldır sadece GPS kullanmayı öğrenmek için mi evrim geçiriyoruz? Bir yere varmamızın sonsuza kadar sürmesine şaşmamalı," diye şaka yaptı Haru ve Kat kıkırdadı.

"Sizce... Tanrı annelerimizle ilgileniyor mu? Sence bir yerlerde mutlular mıdır?" Merak etmekten kendini alamadı.

"Katayi, aşkım beni dinle." Denizci teleskoptan uzaklaşıp ona odaklanırken gülümsedi. "Artık ölüm, yas, ağlama ya da acı olmayacak, çünkü eski düzen ortadan kalktı. Mesih dirildiğinde, ölüm fethedildi, artık o bir son değil, sadece Tanrı'yla bir ömür boyu sürecektir huzurun başlangıcıdır. Ölüler için pişmanlık duymanın bir faydası yoktur, çünkü onlar yaşamaya devam ederler. Annelerimiz, onlar içimizde yaşamaya devam ediyor."

"Bakın!" Kat irkilerek teleskopun üzerine tünemiş iki mavi morfo kelebeğini işaret etti. Çok güzellerdi ve kanatlarını zarifçe çırpıyorlardı. Ayağa kalkıp onlara doğru yaklaştılar, biri Katled'in işaret parmağına kondu, diğeri de Haru'nun saçlarına kondu. Haru'nun koyu kuzguni saç telleri ile canlı kanatları arasındaki kontrast çarpıcıydı. Gülümsediler ve tüm bunların ironisine ve imkânsızlığına güldüler.

O gün gecenin köründe iki kelebek gördüler ve bu her şeyi değiştirdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 27

Saç kesimi

Sanırım herkes doğum günümü unuttu.

Yarın ve böyle düşünmenin saçma olduğunu biliyordum ama şimdiden söyleyebilirim. Ve belki başka bir doğum günü olsaydı, bu kabul edilebilirdi ama on sekizinci doğum günüm olduğunu düşünürsek, sanırım belki de beni biraz üzdü. Bunlar yetişkin olmadan geçireceğim son saatlerdi, sorumluluk denizine ilk elden atılmadan ve bir zamanlar olana özlem duymadan önceki son anlarımdı. Bazen belki de tüm hayatımı bir yetişkin olarak geçirdiğimden korkuyorum. Midemin çukurunda korku mayalanırken saf bir beklenti içinde doğmuşum. Sanki başıma gelecekleri hep biliyordum ve o zamandan beri bilinçaltımda kendimi buna hazırlıyordum.

Annem doğum günlerimi her zaman çok önemser, kendimi dünya üzerindeki en önemli ve en sevilen insan gibi hissetmem için elinden geleni yapardı. O da böyleydi Nasilele Sitali; herkesin görüldüğünü ve duyulduğunu hissetmesini isteyen bir insandı,

Bazen bunun nedeninin bir zamanlar hiç böyle hissetmemiş olması olup olmadığını merak ediyordum.

Acımasız bir şey vardı, hatta sadece gözlemlediğim için beni aptal yerine koyabilecek bir şey; ahlaki pusulayı döndüren bir teori. Aşk ve musallat tek ve aynı şeydir. Karakter olarak aynılaşmış ama isim olarak farklı. Her ikisi de gölgelerde gizlenir ve karanlık tarafından baştan çıkarılır. İkisi de saplantılı ve açgözlüdürler, bir kıvılcım isterler. Boşluktan beslenirler. Sevdim ve rahatsız edildim, fısıldadım ve alay edildim.

Çünkü tutkuyla ölmek en tatlı lanettir.

Bir başkası için yakmak en teatral ölü yakma değil midir?

Ya da belki de en büyük ceza, hayaletlere inanmayan ve varlığını en çok inkar edecek insanların boş bir evine musallat olmaktır.

Hayatımın her günü lanetlendim. Bazen bu evin köşelerinde annemi görüyorum. Buraya hiç adım atmamış olmasına rağmen, anısı her yerde pusuda bekliyor. Burayı çok seveceğini hayal ediyorum, hep okyanusu görmek istemişti ama hiç göremedi. Ve sadece bu düşünce bile Bazen gecenin bir yarısı boş boş duvarlara bakmama neden oluyor, hayalini hiçbir zaman gerçekten yaşayamadığını bilmek.

Sizinle bir gerçeği paylaşmak istiyorum, belki de çok açık olan ama benim söylememe izin vermediğim bir gerçeği. Belki de sizi, benim dünya dışı bir varlık olduğuma, gökyüzündeki yalnız bir yıldız olduğuma, asla incitilemeyecek kadar temastan uzak biri olduğuma inandırdım.

Ama gerçek şu ki ben sadece bir kızım.

Ben sadece annesini çok genç yaşta kaybetmiş bir kızım. Bir daha asla geri alamayacağım bir şeyden mahrum bırakılmış bir kızım. Bazen ana rahminden çok erken koparılmışım, işlevsel bir kalp geliştirecek zamanım olmamış ve ruhumun yarısını kaybetmişim gibi hissediyorum. Eskiden tekrar tekrar yeniden doğduğumu, annemin kollarına ilk kez yeniden sarıldığımı, koşulsuz sevilmenin ne demek olduğunu yeniden anladığımı hayal ederdim. Yaşadığım sürece bu kızgınlığı içimde taşıdım, beni gerçekten anlayan tek kişiyi benden aldığım için dünyaya karşı süregelen bu kindarlığı.

Gerçek şu ki acı veriyor ve bazen bunu göstermem zor oluyor, çünkü her dağıldığımda parçaları toplamaya çok alışkınım. Birinin hayatıma girip parçalarımı toplamasını beklemiyordum ama Sailor... ah Sailor, beni bir arada tutmaya çalışırken ellerinin kanamasına izin verirdi.

Bugün bu tür şeyleri düşünemezdim, dikkatimin dağılmasına izin veremezdim çünkü çekmem gereken bir video vardı. Haru ve ben markete yaptığımız geziyi vlogluyorduk, sonra da kurabiye pişirdiğimiz bir Soru-Cevap yapıyorduk.

izleyicilerimize ilişkimizi açıklamayı planlıyorduk. Onlara karşı dürüst olmak hoşuma gidiyordu ve muhtemelen çok geçmeden her şey ortaya çıkacaktı. Babam bize ilişkimizi kamuoyuna açıklamanın tehlikeleri ve insanların bizi hiç tanımadan hakkımızda fikir sahibi olabileceklerini düşünmelerine hazır olmamız gerektiği hakkında bir konuşma yaptı. Bir an için Sailor'ın tereddüt ettiğini düşündüm ama o bu konuda yeterince emin görünüyordu; kendi sözleriyle, 'Nasıl olsa tüm kuralları çiğniyorum' dedi. İşte bu kadar.

O duştayken ben de Haru'nun odasındaki yatağa oturdum. Dolabını karıştırdım ve bir şortun üzerine giymek için tişörtlerinden birini çaldım. -Siyah ve gümüş rengi bir Chanel gömleği ve o kadar büyüktü ki beni Sanki altta hiçbir şey giymemiş gibiydim. Saçlarımı birkaç gün önce ördürmüştüm ve hala biraz ağrıyordu, uçları uzun ve kıvrıkcıktı.

Odasında dolaşmaya bayılırdım; kendimi yanan bir ateşin yanındaki sıcacık bir yuvada küçük bir fare gibi hissederdim. Yatağına uzanmayı ve yastıklarına sarılmayı severdim. Dolabını karıştırmayı ve onun kıyafetleriyle giyinme oyunu oynamayı severdim. Yerde oturup bana yüksek sesle kitap okumasını dinlemeyi seviyordum.

Bayıldım.

Onu uyurken seyretmeye bayılırdım. Çok huzurlu bir uykucuydu. Dudaklarının hafifçe ayrılması, kirpiklerinin dalgalanması ve bana sarılıp bir santim bile kıpırdamaya cesaret edersem uyanması hoşuma gidiyordu.

Tam o sırada banyonun kapısı açıldı ve beyaz bir tişört ve ona uygun bir eşofman giymiş olan Haru dışarı çıktı. Havluyla kuruladığı saçları hâlâ ıslaktı. Gülümsedi ve bana doğru yürüdü.

kollarını bana doladı. Kollarımı yukarı kaldırdım ve o da beni zahmetsizce kollarının arasına aldı. Bacaklarımı beline doladım. Onun yanında küçücük kalmıştım.

"Merhaba." Boynuna doğru mırıldandım. "Seni özledim."

"Beni özledin mi?" diye sordu, sırtımı sevecen bir şekilde okşayarak. "Ne kadar?"

"Çok çok, burada tek başıma yalnızdım," diye homurdandım. "Bana bağlanma sorunları yaşıyorsun, bebeğim."

"Beni boğduğunu söyleyebilirim," dedi, sesi gergin geliyordu ve kollarımı boynuna biraz fazla sıkı doladığımı fark ettim. Onları biraz aşağı kaydurdım. "Teşekkür ederim."

"Beni markete kadar taşıyabilir misin?" Yaramazca sordum. "Yürüyemeyecek kadar tembelim."

"Aylardır spor yapmadım... Bakkala bile zor yürüyorum" dedi hafif bir kahkaha atarak.

"Peki," diye homurdandım. "Aşağı inip öğle yemeği yemek ister misin? Sora ve Khondwani nshima ve fasulye yapıyorlar."

"Hayır, aç mısın?" diye sordu bana sıkıca sarılarak.

"Hayır, ağır bir kahvaltı yaptım," dedim. "Emin misin, çünkü sen de kahvaltıyı atladın?"

"Ben yapmadım." Gözleri kaydı. "Evet, yaptın."

"Hayır, biraz ay çekirdeği ve kaju fıstığı yedim."

"Gerçi bu bir yemek değil ve Sora da sana bunu söyledi," dedim ama beni başından savdı.

"Evet, hayır, doğrudan markete gidebiliriz," dedi, sonra geri çekilip yüzümü ona döndüm ve beni derinden öpmek için eğildi, dudakları sıcak ve nazikti. "Tamam mı?"

"Evet, hadi gidelim." O kıyafetime bakarken zıplayarak aşağı indim. "Artık dolabım bana ait mi ki?"

"Hayır," dedim baş parmağımı kaldırarak.

"Markete giderken bunu mu giyiyorsun?" diye sordu, altında bir şey olup olmadığını görmek için gömleğimi kaldırmaya çalışıyordu, elini tokatladım ve güldüm. "Oh, Tanrı'ya şükür."

"Gömlekle gideceğimi mi sandın?"

"Öyle olmadığını umuyordum?" Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Belki de kıskanç bir erkek arkadaş öfkesine kapılacaktım."

"Gömleğin üstüne mi?" Kollarımı sıvayarak alay ettim.

"Benim olanın üzerinde," diye düzeltti, sesi alçak ve sahipleniciydi. "Öyle mi?" "Oh... vay canına tabii." İçimde kelebeklerin uçuştığını hissederek mırıldandım.

Mide. "Senin."

"Düşünüyordum da..." diye söze başladı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek aynaya baktı.

"Öyle mi?"

"Saçımı... biraz kestirmek istiyorum, sadece biraz, bir süredir uzun ve bundan biraz sıkıldım." Bakışları benimkilerle buluştu, güvence için gözlerimi aradı. "Sence... iyi görünür müyüm?"

"Öncelikle, Haru Park, her zaman harika görünüyorsun," diye açıkladım ve o da yumuşak bir kahkaha attı. "Ne kadar kısa konuşuyoruz?"

"Um... belki buraya kadar?" diye açıkladı, bana kulağının hemen altındaki çok daha kısa bir uzunluğu göstererek. "Oh ve perde kakülleri!"

"Vay canına, yani sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum," diye güvence verdim ama cevabımdan tatmin olmuş görünmüyordu. O da biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ne oldu?"

"Bazen görünüşümü değiştirmek konusunda gergin oluyorum. İnsanların ne düşüneceğinden ve ne söyleyeceğinden korkuyorum. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bazen böyle hissediyorum. Ayrıca, sadece beni görsel olarak beğenmeni istiyorum." Bakışlarımla buluşmakta biraz tereddüt ediyordu. Derin bir iç çektim ve kollarımı ona doladım.

İşte o zaman başka bir gerçeği fark ettim: Sailor'ın kendine güveni yoktu. Görünüşüne bakılırsa bu asla tahmin edemeyeceğiniz bir şeydi, ama o kendini güzel görmüyordu, en azından benim gördüğüm şekilde.

Sürekli mükemmellik için çabalıyordu.

"Denizci, bazen keşke kendini herkesin gördüğü gibi, benim gördüğüm gibi görebilsen diyorum. İnsanların görünüşün hakkında ne düşündüğünü bu kadar önemsememelisin," dedim. O da başını salladı. "Zor olduğunu biliyorum ama seni mutlu eden şeyi yapmalısın ve eğer bu seni mutlu edecekse ben de tam arkadayım, elini tutuyorum."

"Teşekkür ederim... Özür dilerim." Yüzünü sakladı, yanakları kızarmıştı. "Dramatik davranıyorum, biliyorum."

"Özür dileme, aşkım." Gülümsedim ve ona sarıldım. "Duyguların çok geçerli. Seni dinlemek için her zaman buradayım."

Gülümsedi ve bana sarıldı. Ona sonsuza kadar tutunmak istedim. Beni hiç olmadığım kadar mutlu etmişti ve bu tutunmaya değer bir şeydi.

Marketler neden hep bu kadar soğuk? Yani, cidden. kendimi hep Kuzey Kutbu'ndaymışım gibi hissederdim. Noel Baba'nın ürün reyonuna doğru ilerlediğini görseydim hiç şaşırmazdım.

Kurabiyeler için elimizde bir alışveriş listesi vardı, ancak mağazadaki her şeyin dikkatimizi çok fazla dağıttığı açıktı, gerçekten ihtiyacımız olmayan bir sürü şey satın alıyorduk. Sora ve Khondwani bizi kontrol altında tutmak için oradaydı, bu yüzden biraz çıldırdığımızı itiraf eden ilk kişi ben olurum.

Şu anda parti dekorlarının olduğu koridordaydık. Ben üzerinde Mutlu Yıllar yazan bir gözlük takmıştım, Haru'nun boynunda da tüylü bir boa vardı. Yakalanmama umuduyla sürekli olarak görevlilere göz kulak oluyorduk. Haru yanlışlıkla bir konfeti paketini yırttı ve kahkahalara boğulduk, Gözlerimizde sevinç gözyaşları birikiyor.

"Çok ciddiyetsizsin." Güldüm. "Bizi yakalatacaksın ve buradan attıracaksın!"

"Bunu saçında konfeti olan kişi söylüyor," diye saçımdaki konfetilerin tozunu alarak karşı çıktı. "İşte böyle."

"Buraya neden geldik ki? Evet, kurabiyeler için doğru malzemeler."

"Evet, listede ilk sırada ne var?" diye sordu ve yaptığımız listenin hologramı önümüzdeki boşlukta belirirken saatime dokundum.

"Vegan çikolata."

Tatlı reyonuna doğru ilerledik ve bir paket vegan tatlı aldık. çikolata parçalarını arabaya attım. Kendim ve evdeki kardeşlerimiz için biraz da normal insan çikolatası aldım. Khondwani'nin fındıklı olanları sevdiğini biliyordum, Sailor da Sora'nın sevdiğini söyledi.

"Khondwa ve Sora birbirlerine oldukça benziyorlar, sence de öyle değil mi?" Ona sordum ve konuşmadan önce bir an durakladı.

"Sanırım... aynı kişilik tipine sahip olmalılar ve her ikisi de değer verdikleri insanlara karşı son derece korumacı. Çok iyi anlaşıyorlar, kendi başlarına takılmak her zaman iyidir." Haru el arabasını koridora doğru itti. "Sırada un ve mısır nişastası var."

Fırın reyonuna doğru ilerledik ve burada çok çeşitli unlar, gıda boyaları, hazır karışımlar ve çok daha fazlası vardı.

"Sence kişiliklerimiz uyuyor mu?" Ona sordum. "Bence oldukça farklıyız."

"Düzelteyorum aşkım, biz çok farklıyız. Sen bir odaya girip herkesle sohbet edebilirsin ama ben o odaya girmem bile. Seni dışarıda bekliyor olurum, benim sevgili sosyal kelebeğim," dedi ve açıklamasındaki ayrıntıya hafif bir kahkaha attım.

"Evet, ama senin kişiliğin herkesle iyi geçinebilecek türden ve herkesle iyi geçinebilirsin, ama benim herkese iyi davranacak enerjim yok. Bunu hak etmeyen insanlar. Biriyle bir kez konuştuğunuzda yeni en iyi arkadaşı olduğunuza ikna oluyorlar." Raftan kabartma tozu aldım ve içine attım. "Sinir bozucu. Aslında, belki de artık sahiplenici."

"Sahiplenici mi?" diye tekrarladı soru soran bir kaşını kaldırarak... Tanrım, çok çekiciydi.

"Evet, bana ait olanın üzerinde," diye alıntı yaptım daha önce söylediklerini hatırlayarak. Dilini yanağına bastırdı ve başını sallayarak başka tarafa baktı. "Seni kızdırmak çok kolay, biliyor musun?"

"Öyle miyim?" diye sordu. "Duygularımı saklayabilseydim saklardım, inan bana, her geçici duygumun yüzümde görünmesi oldukça utanç verici oluyor. Sanki tek bir gizli düşüncem bile yokmuş gibi."

"Tüm gizli düşüncelerini bilmek istiyorum," dedim ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak sırtıttı.

"Hayır, bilmiyorsun aşkım." Bir elini yanağıma koydu. "Sırada ne var?" Haru bana "Yumurta yerine keten tohumu" dedi ve ben de onları sepet. "Bu kadar olmalı, geri kalan her şey evde mevcut." "Pekâlâ, hadi kasaya gidelim."

Uzun insan kuyruğuna doğru ilerledik.

Bir kız arkamızda durmuş arkadaşlarıyla kıkırdıyordu, açıkça fark etmediğimizi varsayıyordu, ilk başta fotoğraf çektiğini düşündüm ama sadece paranoyaklaşıyordum. Ama belli ki öyle değilmişim çünkü Haru hemen kızın bakışlarıyla karşılaştı ve iki parmağıyla başımın üzerinden tavşan kulaklarını çekerek onlara poz verir gibi yaptı. Fotoğraf için teşekkür ederek eğildiler ve o da yumuşak bir kahkaha attı.

"Tamam," dedim kollarımı kavuşturarak ve gözlerimi şüpheyle kısarak. "Bu da neydi böyle?"

"Sen çok ünlüsün, Kat." Haru gülümsedi. "Senin YouTube kanalını izliyorlar, telefonunda gördüm."

"Şaka yapıyorsun..." Nefes nefese kaldım, elimle ağzımı kapattım. "Kapa çeneni."

"Kapa çeneni mi?" diye tekrarladı, kaşları birbirine çarpıyordu. "Bu bir şeyin argosu mu yoksa gerçekten bana sessiz olmamı mı söylüyorsun?"

"Hayır, sadece şok oldum. Kanalım henüz çok küçük, kimsenin beni tanımasını beklemiyordum," diye açıkladım ve o da gülümseyerek alнімdan öptü. "Buna inanamıyorum."

"İnan buna, yıldız kız," dedi. "İnsanlar seni seviyor."

"Her neyse, hadi kasaya gidelim. Eminim tek seferlik bir şeydir," diye homurdandım, umutlanmak istemiyordum.

Daha sonra, Haru ve ben saçını kestirmek için kuaföre gitmiştik, o kısmı da vloglamaya karar verdim. Bunu videoya dahil etmek isteyip istemediğimden ya da sadece hatıra olsun diye mi koyduğumdan emin değildim. Yine de videomu çektim

Her şeyi kaydetmek için kamerayla dışarı çıktık, ilk başta girişte durduk çünkü son dakikada geri çekilmek istedi. Shine Güzellik Salonu'nun dışında tartışan çılgın insanlar gibi görünüyorduk.

"Fikrimi değiştirdim. Kesmeye hazır değilim." Panikledi, bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Oh, bana bu saçmalıkları anlatma, bunu yapmak istediğini biliyorsun!" Hareketlerini durdurmak için elimi omuzlarına koyarak ona hatırlattım. "Tamam mı?"

"Tamam, ama ya korkarsam?"

"Bu sadece saç!" Ona hatırlattım, "Tekrar uzayacak."

"Bu sadece saç değil. Bu benim saçım, her şeyim. Ya işler ters giderse ve korkuluk gibi görünürsem?" Parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını dağınık hale getirdi.

"Sailor Park!" Odaklanmasını sağlamak için bağırdım. "Biz pes edenlerden değiliz, tamam mı?" "Değil miyiz?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Hayır, değiliz, biz deneyen insanlarız," diye hatırlattım gözlerinin içine bakarak. "Tamam mı?"

"Tamam, haklısın, haklısın, yapacağım. Çünkü biz deneyen insanlarız."

Haklı, yapıyoruz, deniyoruz. Her seferinde.

İçeri girdik ve Ae Cha adında gerçekten hoş bir bayan tarafından karşılandık, bize uzun zamandır ilk kez saçınızı keserken gergin olmanın sorun olmayacağını söyledi. Ayrıca çekim yapmama da aldırış etmedi. O saçlarını yıkarken ve o soğuk sudan burnunu kıvrırken çekim yaptım - çok sevimliydi. İlk birkaç tutamı kesmek için makas kullanırken kameramla sandalyenin etrafında döndüm ve heyecanla soluk soluğa kaldım ve elini tuttum.

"Nasıl hissediyoruz, yelkenli?" Ben sordum, o da gözlerini kapattı.
"Bayılmayın."

"Deniyorum, lütfen beni korkuluğa benzetmeyin!" diye yalvarınca kuaför güldü.

"Ben de tam böyle bakacağını düşünüyordum." diye espriyle karşılık verdi.
"Neden onun dikkatini dağıtmıyorsun?"

"İzleyicilerimize bizden bahsetmeye hazır mısınız? Biraz gerginim. insanların bilmesini istedim. Khadeeja ve Khalid'e de sürpriz yapmak istedim, böylece onlar da ilk kez öğrenmiş olacaklar, çıldırabilirler," dedim Ae Cha kaküllerini kesmeye başlarken.

"Eminim. Bunu bir süre düşündüm ve her zaman bazı yönlerimi saklamaktan yoruldum. Hayatımın bu yönünün açık ve dürüst olmasını istiyorum, uh... İngilizce kelimesini unuttum, jeong'umuzu küçük uzay arkadaşlarımızla paylaşmak istiyorum," diye açıkladı ve Ae Cha gülümseyerek bana baktı.

"Jeong İngilizce bağlantı kuruyor." Yere düşen saçlarından daha fazlasını kesti.

"Bu beni mutlu ediyor. Sen rahat olduğun sürece ben de rahatım ve sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum" dedim.

"Bitirdim!" Ae Cha kendinden oldukça memnun görünüyordu. Haru'nun sandalyesini bana bakacak şekilde çevirdim.

"Aman Tanrım!" Ellerimi çırparak ve biraz yukarı aşağı zıplayarak haykırdım.

"Aman Tanrım, iyi mi, yoksa aman Tanrım, kafamı tıraş etmeme ramak kala küçük bir rahatsızlık mı?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Hayır bebeğim, harika görünüyorsun ama önce gözlerimin içine bakmanı istiyorum, tamam mı?" Çömeliip yeni kesilmiş perçemlerini yüzünden uzaklaştırarak sordum. "Aynaya bakmadan önce, ne olursa olsun çok güzel olduğunu bilmeni istiyorum."

"Bazen seni hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum." Elini yanağıma koyarak yumuşak bir sesle konuştu ve ben de dokunuşuna doğru eğildim. "Sen

Çok iyi bir kalbin var Tayi, keşke seni ne kadar sevdiğimi bilseydin."

Cevap olarak gülümsedim ve aynada kendini görebilmesi için sandalyesini geri döndürdüm. Biraz farklı görünüyordu ama kesinlikle iyi bir şekilde. Kısa saç ona yakışmış ve keskin yüz hatlarını vurgulamıştı.

çene çizgisi ve burnu.

"Gözlerin çok güzel," dedi Ae Cha. "Saç kesiminiz harika görünüyor, on beş bin won tutuyor!"

"Teşekkürler, bunu çok duyuyorum... neden hep tuhaf olduğunu düşündüm bilmiyorum.

En azından kör müsün diye sormadın," dedi Haru hafifçe gülerek.

"İnsanlar gerçekten bunu soruyor mu?" Ödeme için kartımı uzatırken Ae Cha iri gözlerle sordu.

"İnsanlar değil, Merlea," diye mırıldandım ve Haru güldü. "Bu çok kaba," diye azarladı. "O sadece biraz... tuhaf."

"Peynir de!" Kamera moduna geçtim ve bana geniş, abartılı bir gülümseme verdi, gözleri mutlu olduğunda yaptığı gibi yarım ay şeklinde kıvrıldı. Güldüm ve birkaç kare çektim. Ae Cha da birlikte bir fotoğrafımızı çekti. "İşte böyle."

"Bir sürü anı biriktireceğiz, değil mi Kat?" diye sordu, gözlerinde yıldızlarla bana umutla bakarak.

"Hem de çok," diyerek dudaklarına bir öpücük kondurdum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Mutlu Yıllar KitKat

Ertesi gün herkesin doğum günümü unuttuğu konusunda kesinlikle haklıydım ve bu konuda üzölmekten kendimi alamıyordum. Etrafınızdaki insanlar sadece doğduğunuz için sizi kutlamayı unuttuğunda ihanete uğramış hissetmek sinir bozucu bir insani duyguydu. Bu bana kendimi küçük ve önemsiz hissettirdi. En azından bir şeyler yapmamız için bir plan yaparlar diye düşünmüştüm.

Sora ve Khondwani ile birlikte mutfaktaydık ve o günkü videoyu hazırlamamıza yardım ediyorlardı. İnternette herkesin sorularını önceden göndermesini istedik ve rahat olduğumuz soruların bir listesini hazırladık Cevap veriyorum. Tüm malzemeler masanın üzerine serilmişti ve açık pencereden içeri sıcak bir ışık giriyordu.

"Saçların güzel görünüyor dostum. Yeni görünümüne bayıldım," dedi Khondwani ve Haru'ya bir kanka kucaklaması yaptı, ki bu Haru'nun kafasını karıştırmıştı; belli ki kanka kucaklaması yapacak türden bir adam değildi.

Haru, "Teşekkürler, ilk başta pek emin değildim ama sanırım artık alışıyorum," dedi. "Belki şimdi Sora'ya biraz daha az benzeyeceğim ve halk arasında kafa karışıklığı yaratmayı bırakacağım."

Khondwani ve ben ikimiz de Sora ve Sailor'a baktık, ikisi arasındaki esrarengiz benzerlikleri fark ettik - çiller, soluk fildişi tenleri, keskin, büyüleyici gözleri ve dolgun, gül rengi dudakları. Bazen porselenden yapılmış gibi görünüyorlardı; küçük cam heykeltikler gibi hareket ediyorlardı, kırılğan ama zarif. Sanki tek bir yanlış hareket onları yerde paramparça bırakacakmış gibi. İnsanda tedirginlik hissi uyandıran türden bir güzellikti, akıldan çıkmıyordu.

"Evet... hiç şansın yok," diye takıldım ve Haru gözlerini devirdi, ben de bir kahkaha attım. "Başlamaya hazır mısınız?"

"Evet, önlüğünü giymeyi unutma," diye hatırlattı siyah önlüğümü giymeme yardım ederken ve ipleri belime bağlarken. "İşte oldu."

Sora ve Khondwa kalıp izlemek için ısrar ettiler, ben de onları sessiz kalacağına ve pencerenin yanındaki köşede oturacağına söz verdi. Kameranın açık olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol ettik ve çekime başladık.

"Merhaba uzay insanları, yeni bir bölüme daha hoş geldiniz. Kat ile Konstellations, eminim artık burada görmeye alıştığınız çok özel bir konuğu getiriyor: Sailor Park!" Alkışladım. "Bugün sizler için çok özel bir bölüm hazırladık, değil mi?"

"Evet, çok özel bir bölüm hazırladık, bu yüzden daha da özel bir duyuru için sonuna kadar bizi izlemeye devam edin ve bana güvenin, bu çok özel bir bölüm olacak" dedi. "Bugün daha fazla sorunuzu yanıtlayacağız ve birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı görmek için en iyi arkadaş etiketini yapacağız ve bunu kurabiye pişirirken yapacağız!"

"Ancak ben tarçınlı çörek yapmak istiyordum," diye mırıldandım boğazımı temizleyerek.

Haru alaycı bir tavırla, "Evet, tarçınlı çöreklerin insanlığa karşı işlenmiş bir suç olması ne büyük bir utanç," diye karşılık verdi.

"Sözünü geri al!" Nefes nefese kaldım. "Ot yiyenler asla konuşmamalı."

"Susturulmayı reddediyorum." Yulaf unu paketini yırtarak açtı ve bir sürahide ölçtü. "Tamam, önce un..."

"Pekala, ilk soru senin için, ben nerede doğdum?" Ilık suyu tarife göre ölçerken ona sordum. "Bu çok kolay!"

"Luanshya?" dedi tereddütle ve ben de onu uyarmak için gözlerimi kıstım. "Hadi ama, sadece şaka yapıyorum, kızım, sigortaları attırma. Ndola, Zambiya olduğunu biliyorum."

"Aslında ilk soruyu yanlış bilseydin seninle bağlarımı koparacaktım," dedim. "Ciddiyim."

"Biliyorum, bu yüzden yanlış anlamadım." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve içimde derinlerde bir şeyleri ateşleyen bir tavırla bana göz kırptı. "Sıradaki soru, sabahları ilk yaptığım şey nedir?"

"Çay iç, çayımı iç-aslında bunu yapmayı bırakmanı bekliyorum," diye cevap verdim hemen. "Sabahın köründe uyanıyorsun ve baş belası olmaya karar veriyorsun."

"Asla durmayacağımı şimdiden söyleyebilirim." Güldü. "Ama evet haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum, her zaman öyle değil miyim?" Keten tohumu ve suyu bir kasede karıştırdım. "Bu nasıl yumurta yerine geçebilir ki?"

"İçinde protein var, o yüzden," diye açıkladı Haru. "Yumurta aynı zamanda kolesterolle doludur - ortalama büyüklükte bir yumurta için yaklaşık iki yüz miligram. Bu da Big Mac'teki miktarın iki katından fazladır."

"Tam bir ineksin, tüm bu rastgele bilgileri nerede saklıyorsun?" Güldüm. "O sadece bir yumurta, tavuk bebeklerden nefret etmeyi bırak."

"Ama-" diye başladı.

"Onlar sadece bebek!" Ona hatırlattım. "Sıradaki soru, benim göbek adım ne?"

"Çok kolay, annenin adı Nasilele," dedi ve ben de hakkımdaki bu küçük gerçeği hatırladığı için ona çak bir beşlik yaptım. "Güzelmiş."

"Hatırladın mı?" Gülümsedim, eridiğimi hissettim. Haru'nun tüm kuru malzemeleri karıştırmasını ve son dakikada kabartma tozunu eklemesini izledim.

"Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum, tüm önemli şeyleri, ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin," dedi ve ben de gülümsedim, gözleriyle buluşmak için perçemini yüzünden uzaklaştırdım. "Sanki bu odada seninle birlikte

Zihnimdeki sarayın adı; tam istediğiniz gibi dekore edilmiş - maviler ve morlar, her yerde astronomi posterleri. Ve küçük bilgi dosyaları var.

Böylece önemli olan her şeyi hatırlayabilirim."

"Bu çok tatlı," diye fısıldadım. "Neyin tatlı olmayacağını biliyor musun? Şeker eklemesek bu kurabiyeler."

"Oh doğru!" Kaseye iki yemek kaşığı ekledi. "Özür dilerim." "Çok fazla özür diliyorsun. Sıradaki ne?"

"Bu biraz garip bir şey; emin değilim." Hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu.

"Sadece söyle, söz veriyorum çok fazla yaltaklanmayacağım."

"Bizim... arkadaşlığımızda baskın olan kim?" diye yüksek sesle okudu ve bunun onu ne kadar rahatsız ettiğine bir kahkaha attım.

"Kardeşim, baksana şunlara, her şey ortada!" Sora sessizlik kuralını bozarak köşeden seslendi. Khondwani güldü ama sessiz olacaklarına söz verdi.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Endişelenme meleğim, sadece sinir bozucu davranıyorlar," diye onu rahatlattım, böylece fazla düşünmeyecekti. "Biz eşitiz, değil mi?"

"Evet, öyleyiz," diye kabul etti.

Sora'ya uyarıcı bir bakış attım. "Ne zaman en büyük fangirl ben oluyorum?"

"Kalpana Chawla hakkında konuşurken, çocuklar, ona takıntılı ve Onu suçlamıyorum."

"Çılgın bir fangirl gibi konuşmak istemem ama beni dinle, Kalpana Chawla uzaya giden ilk Hint kökenli kadındır. İlk olarak bin dokuz yüz doksan yedi yılında Uzay Mekiği Columbia'da görev uzmanı ve birincil robotik kol operatörü olarak uçtu. O tam anlamıyla benim ilham kaynağım. Bir gün uzaya gittiğimde, bunu onun anısını onurlandırmak için yaptığımı bileceğim."

"Evet, korkunç bir şekilde öldü, Uzay Mekiği'nde öldü.

Columbia felaketi, diğer altı mürettebat üyesiyle birlikte, Columbia'nın yirmi sekizinci görevi olan STS-107'yi tamamlamasından kısa bir süre önce Dünya atmosferine yeniden giriş sırasında Teksas üzerinde parçalanmasıyla gerçekleşti," dedi Haru ve başına gelenleri hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. "O gerçek bir kahramandı, senin hayranı olmanı hak ediyor, merak etme."

"Aynen öyle." Başımı salladım, masanın üzerine un serptim ve oklavayla hamuru düzleştirmeye başladım. "Kurabiyeleri sen keseceksin, tamam mı, elin daha sağlam mı?"

"Tamam, evet," diye kabul etti Haru. "Sıradaki soru, eğer televizyonun önünde oturuyorsam, ekranda ne var?"

"Steven Universe. Son zamanlarda ona bağımlısın, bu da şimdiye kadar yapılmış en iyi çizgi filmlerden biri olduğunu gösteriyor. Çok fazla animasyon filmi izliyoruz, çocuklar."

"Çünkü onlar inek!" Khondwani köşeden seslendi ve Sora gülerek eliyle onun ağzını kapattı.

"Ve siz ikiniz de çekilmezsiniz," diye homurdandı Haru.

Kollarımı kavuşturarak, "Bak şimdi, Sailor'ı kötü adam yayına gönderiyorsun," diye yakındım. Haru'ya marketten aldığımız yıldız ve tavşan kulaklı kurabiye kalıplarını uzattım.

"Ben anti-kahraman terimini tercih ederim, ama her neyse, sırada birbirimizi neyin kızdırdığı var?" Kurabiyeleri kesmeye devam etti. "Kat müziğin var olmasından ve insanların sorulmadan fikir beyan etmesinden hoşlanmıyor. O da sevmiyor

Çayının soğuk olması ve kardeşinin kreplerinin üzerine gülen yüz koymayı unutmaması gibi."

"Bu garip bir şekilde detaylıydı ama evet, haklısın." Bir an durakladım. "Haru sinirlendiğinde... um, bekle, bunu biliyorum, sen sinirlendiğinde... um, bu hileli bir soru mu?"

"Hayır." Fırın tepsisini yağlı kağıtla kaplamaya başladı.

"Çocuklar, gerçek şu ki bu çocuğu hiç kızgın gördüğüm bir zamanı hatırlamıyorum. Aslında hayatımda bir gün bile kaşlarını çattığını görmedim." Ona yardım ettim.

kurabiyeleri fırın tepsisine yerleştirin. "Mutlu bir insan, belki de onun bu yönünü seviyorum."

"Yanlış cevap ama çok tatlıydı, o yüzden görmezden geleceğim." Boğazını temizledi. "Kat'in en sevdiği yemek nedir?"

"Bu çok kolay."

Haru onlara "En sevdiği Zambiya yemeği nshima ve kızarmış balık, en sevdiği Kore yemeği ise Tteok-bokki" dedi ve ben de onu başımla onayladım.

"Haru'nun en sevdiği yemek... muhtemelen salatadır."

"Eskiden bulgogi idi..." Sora kendi kendine mırıldandı.

"Eskiden mi?" Khondwani sordu.

"Evet daha önce... daha önce-"

"Vegan mı oldu?" Cümlesini ben tamamladım, çünkü bunu yapmakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

"Evet, o." Omuz silkti.

"Bir favorim yok, gerçekten yok." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Tamam, şimdi son soru zamanı, hazır mısınız?"

"Hiç olamayacağım kadar!" Ona güvence verdim, eldivenlerimi giydim ve kurabiyeleri fırına koyup zamanlayıcıyla 180°C'ye 30 dakikaya ayarladı. "Vur bana."

"Asıl soru... siz ne zamandır çıkıyorsunuz?" Haru yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle okudu ve ben de suçlulukla gülümsedim.

"Randevu, bekle ne?" Birlikte oynayarak sordum. "Senin için gideceğimi mi düşünüyorlar?"

"Biliyorum, müzikten nefret eden bir kızın nefes alma mesafemde olduğunu düşünmeleri çılgınca," diye alay etti ve ben de gözlerimi devirdim. "Bana aşık mısın Kat?"

"Bilmiyorum, yani... biraz seksisin, yalan söylemeyeceğim." Ona kirpiklerimi kırıştırdım.

"Hayatımda gördüğüm en güzel insan olman dışında... sanırım iyisin."

"Dostum, şimdi... çıkıyor muyuz?" Nefes nefese kaldım ve beni kendine çekti, yüzünü boynuma gömdü ve sonra yanağımı öptü. Kollarını ortama doladı ve ben güldüm. "Dur, dur."

"Bizim gizli küçük uzay insanlarımız var," dedi Haru. "Bunu onlara açıklamak ister misin, aşkım?"

"Merhaba çocuklar, ben Kat ve bu da sinir bozucu derecede çekici erkek arkadaşım Sailor, onu tanıyorsunuz" dedim ve o da güldü.

"Ne kadar sarsıcı bir duyuru." Kıkırdadı.

"Tamam, tüm ciddiyetimle, Sailor ve ben şeffaf olmak ve bunu sizlerle paylaşmak istedik çünkü bu kanalın amacı bu, acımasız dürüstlük ve bazen iyi bir ruh halindeysem uzaylılar. Bundan sonra bizi çok daha fazla göreceksiniz, bu yüzden buna alışın. Umarım hayatınızı değiştirecek bu haberi kabullenirsiniz."

"Oh, hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Sora.

"İzlediğiniz için teşekkürler, tat testi için bizi izlemeye devam edin!" Dedim ve kamerayı kapattım.

Tamam, belki de iyi gitmiyordum.

Kurabiyeler pişerken odamda kilitli kalmıştım. Birkaç dakika sonra doğum günüm olduğu için planladığımdan daha fazla üzgündüm. Kalbim batıyormuş gibi hissediyordum. Annemi özlemiştim. O gün onu çok özledim. Kendimi burada olup beni gördüğünü hissettirmesini, her zaman yaptığı gibi sevildiğimi ve özel olduğumu hissettirmesini dilerken buldum. Ama bunun, yas tutmayı asla bırakmayan bir insanın zihnindeki bir kuruntudan başka bir şey olmadığını biliyordum.

Çocukluk fotoğraf albümümü açtım ve parmaklarımı holografik fotoğrafların üzerinde gezdirdim. Bazıları hareket etti ve küçük bir ses duyabiliyordunuz. Doğduğum gün, ilk adımlarımı attığım gün, annem ve babamın sekizinci yıl dönümleri, eski piyano derslerimde ağlamam, müziği bırakmam ve uzayda aşkımı bulmam. Annemin yeni işine başlaması Yerel müzede, annemin tekrar hamile olduğunu öğrenmesi, annemin dördüncü evre kanser olduğunu öğrenmesi ve üçüncü bebeğini kaybetmesi. Hastanedeki son doğum günü, onu hediye yağmuruna tutmamız Bize her zaman yaptığı gibi. Soğuk bir kış sabahı boş bir hastane odası, bir cenaze töreni, son bir veda.

Kalbim göğsümde burkuldu ve ağladığımı ancak yanaklarımdan süzülen sıcak ıstırap gözyaşlarını hissettiğimde fark ettim. Onları sildim ama daha fazlası aktı. Gözlerimi kapattım ve kısa, sık nefesler aldım. Acıyı durduramıyordum, sanki onunla ilgili tüm anılarımı içten dışa doğru kanatıyormuşum gibi hissediyordum.

Tam o sırada kapı açıldı ve karşımda Sora duruyordu. Hemen şaşırdı ve beni o şekilde görmesinden dolayı utandım. Bakışları yumuşadı ve koşarak yanıma gelip bana sarıldı. "Hey, sorun yok, ne oldu?"

"Ben sadece... annem, doğum günüm, bu hiç adil değil." Sırtımı okşayarak beni sustururken omzuna doğru ağladım.

"Oh, Kat, çok üzgünüm, lütfen üzülme, tamam mı?" Sıcak bir şekilde gülümsedi, gözleri sempatiyle doluydu. "Denizci, buraya gel lütfen, hemen şimdi!"

Birkaç dakika sonra Haru içeri girdi ve hemen uyandı. Sora'yı bırakıp ayağa kalktım ve rahatlaması için kollarımı ona doladım. Bana sıkıca sarıldı. "Şşş, sorun yok, ben buradayım," diye mırıldandı, "Yanıdayım, aşk."

"Onu her gün çok özlüyorum, bugün çok zordu." Hıçkırarak ağladım, gözyaşlarım gömleğini ıslattı. "Kendimi çok unutulmuş hissettim."

"Kat, lütfen ağlama, bu kadar üzüleceğini düşünmemiştik." Sırtımı okşarken sesi nazikti.

"Ne demek istiyorsun?" Burnumu çekerek ondan uzaklaştım.

"Gözlerini kapat, bizimle aşağıya gel, olur mu?" Sora elimi tutup bir kravatla gözlerimi bağlayarak sordu.

"Tamam, neler oluyor?" İkisinin de beni aşağıya ve mutfığa götürmelerine izin verirken sordum. Karanlıktı, neredeyse zifiri karanlıktı.

"Şşş, adımlarına dikkat et," dedi Sora ve ben de öyle yaptım. "Sadece sürpriz olmasını istedik."

Adımlarım durdu ve Haru'nun göz bağıını çözerken nefesini kulağımda hissettim. "Gece yarısı oldu, mutlu yıllar prensesim."

Manzarayı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Mutfağın tamamı uzay temalı süslemelerle donatılmıştı; küçük balon uzay gemileri ve yıldızlar, dev bir mutlu yıllar Kit-Kat tabelası. Sokka, Merlea, Nabi ve babam da oradaydı, flaşlı fotoğraf çekiyorlardı. Işıklar ve gülümseme. Önümde duran Haru, üzerinde gülen yüz ve on sekiz rakamı olan iki katlı gök mavisi bir doğum günü pastası tutuyordu. Mumlar karanlık sahneyi aydınlattı ve herkes Mutlu Yıllar şarkısını söylemeye başladığında şok içinde elimi ağızıma götürdüm.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." İnançsızlıkla başımı sallayarak tılandım.

Khondwani bana gülümseyerek, "Bunu bir haftadır planlıyorduk, seni asla unutamayız Katayi," dedi. "Sen kimsenin aklından kolayca çıkabilecek biri değilsin."

"Evet, hepsi Sailor ve Sora'nın fikriydi. Her şeyi onlar planladı ve haftalar önce Seul'den süslemeleri sipariş ettiler," diye fısıldadı Merlea bana. "Onlar... onlar seni gerçekten seviyor olmalılar."

"Teşekkür ederim," dedim onlara, sesim titreyerek. Haru gülümsedi.

"Bir dilek tut yıldız kız," dedi ve ben de bunu benden ilk kez istediği zamanı hatırladım.

"Sadece bu seferlik." Gözlerimi devirdim, sonra kapattım ve mumu üfledim.

Park ikizlerinin her zaman, sonsuza kadar hayatımda olmasını diledim. Onların gerçek olmasını ve arkadaşlıklarının bir rüya olmamasını diledim.

"Önce sana hediye vermek istiyorum," dedi Haru ve pastayı yere bıraktı. Masaya oturdu ve gömleğinin cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı.

"Nedir bu?" Kabul ederek sordum.

"Aç şunu, çılgın atacaksın!" Merlea gözyaşları içinde seslendi ve rahatlamak için Sokka'ya sarıldı.

Zarfı açtım ve bana sadece gerçek bir yıldız almakla kalmadığını, aynı zamanda ona annemin adını verdiğini keşfettim. Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. Buna inanamıyordum.

"Ah Haru, bu çok fazla" diye mırıldandım, "Bunu kabul etmem mümkün değil."

"Çoktan yapıldı. Bu sayede artık eomma'nı özlemek zorunda kalmayacaksın, istediğin zaman gökyüzüne bakıp onu görebilirsin," diye açıkladı ve ben de kollarımı ona dolayarak öne atıldım.

"Teşekkür ederim," diye tekrar tekrar mırıldandım.

"Bir yıldız için bir yıldız." Babam başıyla onayladıktan sonra bana küçük bir kutu uzattı ve içinde elmas çivili küçük bir sonsuzluk tılsımı vardı. "Nazarlık bileziğine eklemek için, seni sonsuz seviyorum tatlı kızım."

"Teşekkürler baba." Ben de ona sarıldım.

Herkesten gelen hediyelerimi de açtım. Kardeşim bana mevcut NASA uzay ekibi tarafından imzalanmış bir astronot kaskı hediye etti. Sora bana yeni bir sörf tahtası hediye etti, Sokka ve Merlea bana Gravity Falls'un günlüğünün bir kopyasını aldı ve Nabi bana çiçek aldı. Tüm harika, özverili arkadaşlarıma çok minnettardım.

"Bir şey daha var!" Haru elimi tuttu ve beni verandaya çıkardı. Dalgalar uzaklara çarpıyordu, havanın tadı tuz ve Saçları rüzgârla savruluyordu. Sokka içeri girmeden önce ona meşe kahverengisi bir akustik gitar uzattı. "Müzikten hoşlanmadığını biliyorum ama senin için söylemek istediğim bir şarkı var."

"Seni daha önce hiç şarkı söylerken duymadım." Fark ettim ve bizi salıncağa oturttu, gitarı kucağında tutuyordu.

"Merak ediyorum..."

"Bu bir evet mi?" Diye sordu.

"Bu bir... tek istisna sensin," dedim ve yumuşak bir kahkaha attı. "Ne şarkısı?"

"Dominic Fike'dan Elliot'ın Şarkısı. Sözlerinin bana seni hatırlattığını düşündüm." Derin bir nefes aldı ve son kıtayı söylemeye başladı.

Sesi akan bir deredeki gümüş gibiydi, berrak ve pürüzsüz, boğazımdan aşağı dökülen ılık viski, sırtımdan aşağı eriyen ılık bal gibiydi. Falsetto'su inanılmaz derecede yetenekliydi, zahmetsizce öyle, uzun zamandır müzikten nefret ediyordum ama sesini seviyordum, sonsuza kadar dinleyebilirdim.

"Sen... çok yeteneklisin," dedim ona inanamayarak. Onun bu kadar inanılmaz olmasını beklemiyordum. "Vay canına."

"Teşekkürler." İç geçirdi, sonra beni kucağına çekti, elini yanağıma koydu ve ben de dokunuşuna yaslandım. "Senden özür dilemek istedim. Seni üzmemi istememiştim, doğum gününü asla unutmadım. Sadece şaşırmanı istedim ama belki de unutulduğunu hissettirerek sana karşı acımasız davrandım.

Lütfen niyetimin asla bu olmadığını bilin, tamam mı?"

"Sorun değil, özür dilemene gerek yok. Beni önemseydiğin, yanımda olduğun için çok teğekkür ederim, gerçek olduğuna inanamıyorum... ve beni istediğine, beniseçtiğine."

"Başka bir seçeneğim yoktu." Gülümsedi, beni öpmek için eğildi, dudakları benimkilere karşı sıcak ve tanıdıktı. Parmağımı dudaklarının arasından geçirdim.

ve ellerini belime doladı. "Mutlu yıllar, aşkım."

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Hayal Kırıklıkları ve Açıklamalar

Tembel bir Temmuz öğleden sonrasıydı. Bir gün önceki fırtına nedeniyle elektrikler kesilmişti ve hepimiz oturma odasında yayılmış, sıcaktan korunmak için kendimizi yelpazeliyorduk. Üzerimde bir atlet ve şort olmasına rağmen tenim terden kayganlaşmıştı. Haru'nun başı kucağımdaydı ve saçları alınına yapışmıştı. Gözleri kapalıydı ama uyumuyordu. Sora ve Khondwani yerde karşılıklı oturmuş, pille çalışan vantilatörlerle serinliyorlardı.

Babam mutfakta elektrik şirketiyle hepimizi nasıl rahatsız ettikleri hakkında öfkeli bir şekilde konuşuyordu. Elektriğin yakında geri geleceğinden emindim ve panik yapmanın bir anlamı yoktu.

"Ölüyormuşum gibi hissediyorum." Sora yorgunluk içinde inledi. "Bu işkence ne zaman bitecek?"

"Sıcak çarpmasından ölmektense donarak ölmeyi tercih ederim." Haru içini çekti, dolgun dudaklarını büzdü ve bakışlarını yumuşattı.

"İkiniz de çok dramatiksiniz, Tanrım." Alay ettim ve Haru bana suçlu bir bakış attı, insanlara bakışı o kadar kasıtlıydı ki, sanki tek bir bakışıyla küçük bir Kukla bebek gibi her şeyi kontrol edebiliyordu.

"Bana öyle bakma."

"Ne gibi, noona?" diye alay etti ve ağzım şok içinde açık kaldı. "Az önce bana noona mı dedin?" Nefes nefese kaldım, yanaklarımın ısındığını hissettim.

Bunu bilerek yapıyordu. "Ben senin için noona değilim, asla da olmayacağım."

"Ama artık benden büyüksün abla, saygımı istemiyor musun?" diye alay etti. Sora bir kahkaha attı.

Khondwani, "Yani, teknik olarak artık onun için bir noona'sın," diye alay ederek katıldı. "Ama... sanırım bunu farklı bir şekilde söylüyor."

"Kat, abla." Sora gözlerinde bir parça muziplikle gülümsedi.

"Evet, evet ama sadece Kasım ayına kadar, yani siz de on sekiz yaşına girene kadar," diye hatırlattım onlara. "Senin doğum günün ne zamandı?"

"Kasım'ın on biri," dedi Sora bana. "Bunu nasıl bilmezsın?"

Khondwani, "Kötü bir kız arkadaş, evet," dedi ve Sora onun omzuna bir yumruk attı. "Ah! Açıkçası sadece şaka yapıyordum. İlişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu hiç hoş değil." Haru kaşlarını hoşnutsuzlukla çattı. "Kat'e karşı nazik ol."

"Teşekkür ederim." Ukalaca gülümsedim. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken Khondwani gözlerini bana dikti ve Haru uykulu bir şekilde gülümsedi.

Khondwani alaycı bir tavırla, "Senin benim en iyi arkadaşım olman gerekiyordu Yelkenli, bu ihanet canımı acıtıyor," diye karşılık verdi.

"Tamam, herkesin erkek arkadaşımı yeni kankası olarak ilan etmesi meselesini çözmemiz gerekiyor." Gözlerimi devirerek itiraz ettim. "Bu ilişkide kaç kişiyiz?"

Khondwani, "Hadi ama, en sevdiğin hayranın olduğumu biliyorsun," dedi ve Sailor güldü, gözleri eğlenerek hilal şeklinde kıvrıldı.

"Bilmiyorum, oldukça zorlu bir rekabet var..." Haru söyledi. "Pozisyon için savaşımanız gerekecek."

"Benimle yarışan da kim? Lea mı?" Khondwa alınganlıkla soluk soluğa kaldı. "Hadi ama, hepimiz onun tek istediğinin seni becermek olduğunu biliyoruz!"

"Sakin olalım!" Sora araya girdi. "Sanırım hepimiz yorgun ve sıkılmış durumdayız."

"Sıklamak üzerine vurgu." Haru iç çekti. "Hadi bir şeyler yapalım." "Ne yapalım?" Ben sordum. "Güç yok, dostum."

"Bana bir daha asla ahbap deme." Haru bana gözlerini devirdi ve ben de kıkırdadım. "Ayrıca, yazın geri kalanında bir yerlere gitmeliyiz demek istedim."

"Mesela... üst katta olabilir mi?" Khondwani alaycı bir şekilde önerdi.

"Ciddiyim; belki bir yerlere seyahat edebiliriz, bilirsin. Eğlenceli olabilir, bir arkadaşlık gezisi," diye önerdi Haru gözlerinde küçük yıldızlarla. "Bilmiyorum, belki de berbat bir fikirdir."

"Hayır, değil, aslında bir şeylerin peşindesin, oppa," diye Sora onu rahatlattı. "Kkum Adası'nı seviyorum, beni yanlış anlama ama burada gezilecek o kadar çok yer var ki. bakın."

"Nereye peki? Yani Busan'a gidebilir miyiz?" Khondwani dedi ki. "Oradaki plaj gerçekten çok güzel."

"Ah, hayır hadi ama Busan'a zaten birçok kez gittik." Onaylamayarak homurdandım. "Farklı bir yer lütfen."

"Hey, Appa önümüzdeki hafta New York'tan Japonya'ya gitmiyor mu? Konferans bitti mi?" Sora arkasındaki sandalyeye yaslanarak sordu, bir zamanlar düzenli ve düzgün olan uzun, siyah saçları artık vahşi ve özgürdü.

"Evet, bir süre çatı katında kalmamızın onun için bir sakıncası olacağını sanmıyorum." Haru başını kaldırıp bana baktı. "Yani, sadece siz de gelmek isterseniz. Burada kalmamızda hiçbir sakınca yok. Evinizi seviyorum. Ama bence babana yalnız seyahat etmemizin sorun olup olmadığını sormalısın."

"Bebğim, ben reşit değilim, sen reşitsin," diye hatırlattım ona alaycı bir şekilde. "Babam bana hayır demez."

"Birincisi, sen böyle söyleyince kulağa kurban gibi geliyor." Güldü ve ben de ona gözlerimi devirdim. "İkincisi, Kore'de hâlâ öylesin. Ama ciddi söylüyorum, seninle Japonya'da olmak istiyorum."

Sora, "Ben de sizinle birlikte Japonya'da olmak istiyorum," dedi.

"O zaman... kim soracak?" Khondwani sordu. "Çünkü kesinlikle ben olmayacağım!"

"Um, kim olacak ki?" Etrafıma bakınarak homurdandım. "Ben sormuyorum!"

"Birinin Kit-Kat'a ihtiyacı var," diye hatırlattı Sora saçlarını yüzünden uzakta toplayarak, sıcaktan bunalmıştı.

"Ve Khondwani kesinlikle sıkıcı, önemli bir konuşma yapacak türden biri değil."

"Hey!" Khondwani gücenerek haykırdı. "Tamam, doğru."

"Bunu yapmayacağım, asla!" Reddettim ve sonra Sailor'ın kolumu hafifçe çektiğini hissettim. "Ne?"

"Lütfen, benim için?" diye sordu, karşı koyamadığım yavru köpek gözleriyle bana bakarak.

"Berbat bir insansın," dedim alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Peki."

"Yaşasın!" Sora neşeyle alkışladı. "Yine de başka birini getirebileceğimizi sanmıyorum, Appa buna izin vermez."

"Yani Sokka ve Merlea'yı geride bırakmak zorunda mı kalacağız?" Khondwani sordu, gözleri hüzünlüydü.

"Evet." Denizci açıkça cevap verdi, "Ne yazık ki."

"Ah." İç çekti, yere baktı ve Sora teselli etmek için bir elini onunkinin üzerine koydu. "Onları özleyeceğim."

"Ben de," dedim, "itiraf etmekten nefret ediyorum, ama beni etkilemeye başladılar."

"Sayılır mı?" Sailor tembel bir gülümsemeyle alay etti. "Onları seviyorsun."

"Belki de haklısındır." Yüksek sesle düşündüm. "Belki *de gerçekten... gerçekten.*"

Elektrikler geldiğinde hepimiz duş aldık ve akşam yemeği hazırlarken babamı mutfakta köşeye sıkıştırdık. Neredeyse bir saattir gitmemize izin vermesi için onu ikna etmeye çalışıyorduk ve şu ana kadar başarılı olduğumuzu söylersem yalan söylemiş olurum.

"Baba, hadi ama, bizi dinlemiyorsun bile." Derin bir iç çektim, beni biraz ağlamaklı yapan havuç ve soğanları doğruyordum.

"Tek başınıza seyahat etmek için çok gençsiniz, hepiniz," diye karşı çıktı babam, kararlılığını koruyarak.

"Baba, Khondwa ve ben artık ikimiz de yetişkiniz, artık çocuk değiliz," dedim ve bir değişim hissettim. Daha önce hiç kendi dışımda konuşmamış ve kendimden bir çocuktan daha fazlası olarak bahsetmemiştim.

"Khondwani? Naiwe ufuna ukuyenda ku Japan?" Sen de Japonya'ya gitmek istiyor musun?" diye sordu babam. "Bu işte birlikte olduğunuzu, birbirinize göz kulak olacağınızı bilmem gerekiyor."

"Tata, ben her zaman Kat'e göz kulak olurum. Kendimden bile önce onu düşünürüm, bunu biliyorsun." Khondwani öyle bir inançla konuşuyordu ki içimdeki dağlar yerinden oynadı, babamın da. "Bu dünyada sadece biz varız, Tayi ve ben. Hep böyle oldu. Ama şimdi... Yani artık ikizlerimiz var, en iyi arkadaşlarımız yanımızda ve dünyayı onlarla birlikte görmek istiyoruz."

"Tata, biliyorsun ben düşüncesizce hareket eden bir insan değilim, aldığım her karar dikkatli ve hesaplı olmuştur. Ama bence onlarla birlikte Japonya'ya gitmek bizim için iyi olur, biz sadece yazın biraz daha uzun sürmesini istiyoruz. Biraz daha uzun, zaten adadan çıktıktan sonra her şey değişiyor," dedim. "Bunlar uzun yıllardır edindiğim ilk yeni arkadaşlar."

"Evet, bizimle tanışmadan önce bir tür eziktin, değil mi?" Sora gülümsedi ve babam yumuşak bir kahkaha atarken ben de ona gözlerimi devirdim.

"Efendim, tüm saygımla söylüyorum ki söylediğim her şey her zaman öyledir. Yani, yalnız kalmayacağız, çatı katında babamızla birlikte kalacağız," diye açıkladı Sailor tezgâha yaslanarak. "Ve onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, onun görüş alanından çıkmayacağız."

"Bu konuda haklısın, babanın gözünden hiçbir şey kaçmaz." Babam kıkırdadı ve sonra birden yüzü ciddileşti. "Kızıma iyi bak oğlum, sahip olduğum tek şey o."

"Merhaba!" Khondwani elini kalbinin üzerine koyarak gücenmiş bir şekilde soluk soluğa kaldı. "Sora, daha iyisini hak ettiğimizi düşünmeye başlıyorum."

"Evet, en sevilen çocuğun belli olması kulübüne hoş geldiniz." Sora güldü.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun, o benim tek kızım demek istedim," dedi babam, kolunu Khondwani'ye dolayarak ve onu sıkıca kucaklayarak.

"Ben favori değilim..." Haru neredeyse duyulmaz bir şekilde söyledi. "Öyle miyim?"

"Şimdi gerçekten öyle ol." Sora güldü. "Appa'yı gördüğümüzde ona ne sorabileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, çünkü bu kulağa pek doğru gelmiyor." Savunmacı bir şekilde konuştu.

"Bekleyin

-Bu hepimizin gideceği anlamına mı geliyor?"

"Lütfen baba," diye yalvardım, köpek yavrusu gibi bakmaya çalıştım. "Artık on sekiz yaşındayım, bana güvenmek zorundasın."

"Pekâlâ!" Pes etti ve hepimiz ellerimizi cırparak ona sarıldık ve bu yolculuğa çıkmamıza izin verdiği için teşekkür ettik. "Hepiniz çok zahmetlisiniz."

"Bizi seviyorsun," diye hatırlattım ona. "Seviyorum." Kıkırdadı.

Hepimiz masanın etrafına oturduk ve lazanya ile Sezar salatasından oluşan bir aile yemeği yedik. O zaman kardeşimin gerçekten de bir harika bir şef. Muhtemelen hayatım boyunca onun yemeklerini yediğim için pek fark etmemiştim. Bana hiç bu kadar özel gelmemişti ama şimdi herkesin onu ne kadar övdüğünü duymak bana çok gerçekçi geldi.

"İşte," dedi Sora, kardeşinin tabağına biraz daha salata koyarak. "Çok güzel, biraz daha al."

Khondwani, "Öyle, tarifi Ina Garten'ın yemek kitabından aldım," dedi.

"Elbette." Haru dedi ki.

"Beni bırakıp Eylül'de Fransa'ya gideceğine inanamıyorum," diye homurdandım, ağzıma bir lokma dolusu lezzetli yemek atarken.

"Hadi ama, bunu zamanın başlangıcından beri biliyordunuz, neden şimdi bu kadar büyütüyorsunuz?" Khondwani kuşkuyla sordu.

Sora çatalını ona doğrultarak, "Denizci, tercüme et," dedi.

"Bu Kat, seni seviyorum ve seni özleyeceğim." Haru bir çocukla konuşur gibi sabırla ve yavaşça konuştu.

"Ah," dedi Khondwa, bakışlarım onunkilerle buluştu ve farkına vardığımda boğazımda bir yumru hissetmekten kendimi alamadım.

Bunun bir aile olarak yemek masasının etrafında son kez oturacağımız, ne pişireceğimiz konusunda son kez tartışacağımız ya da birbirimize lavabo suyu sıçratacağımız, gözlerimizle konuşacağımız anlardan biri olacağının farkına vardık.

Yıllar öncesinden kalan ve onları komik kılan şeyin ne olduğunu zar zor hatırladığımız şakaların tadını çıkarmak, son kez onun sinir bozucu küçük kız kardeşi olacağım, son kez birlikte yaşayacağız. Kardeşimin büyüdüğünün acı ve melankolik bir şekilde farkına varmak.

Khondwani büyüyordu ve benden uzaklaşıyordu. Ama belki de bunu önce ben yaptım. Belki de önce ben ondan uzaklaştım, bıçağı ilk saplayan bendim, o sadece büküldü.

Yine de bu beni pek üzmedi, mutlu etti, çünkü biz insan oluyorlardı ve ben bu insanların kim olduğunu görmek için heyecanlıydım.

"Bu doğru mu?" Khondwa bana sordu, gözleri umutla benimkilere dikilmişti.

Duygularımı nasıl ifade edeceğimi pek iyi bilmiyordum. Bunu o da biliyordu. Sesim boğazımda düğümlendi ve ona cevap veremedim.

"Ben de seni özleyeceğim Kit Kat." Gülümsedi ve inanamayarak başını salladı.

Suçlu hissettim, çünkü ben Kat'im ve karmaşık biriyim. Keşke kardeşime tam olarak öğrenemediğimi söylemek kadar basit bir şey yapabilseydim. Henüz onsuz olamayacağımı, ondan öğreneceklerimin bitmediğini ve onu özleyeceğimi. Ama yapamadım.

"Hey," diye fısıldadı Haru ve yüzümü ona döndüm, elini masanın altında benimkinin üzerine koydu, başparmağı benimkini okşuyordu. "Seni duyuyorum."

"Gerçekten istiyorsun, değil mi?" Ben de sordum. "Benimle kal, Haru Park." "Deniyorum." Başını salladı, aşağı baktı. "Deniyorum."

O zamanlar ne kadar çok olduğunu bilmiyordum.

Bir hafta sonra

Belki de o gece kendimizi biraz fazla kaptırmıştık.

Yolculuk için toplamayı planladığımız bir sürü kıyafetin yanında yere serilmiş kabarık beyaz bir battaniye vardı. Haru battaniyeye yaslandı, saçları dağınıktı ve gözlerinin üzerine yayılmış, bıkkınlıkla alnına yapışmıştı. Çilleri güzel yüzünü süslüyordu,

Bir tuvalin üzerindeki boya gibi tenine sıçradı. Tırnakları kazağımın kumaşı üzerinden belimin etine batıyordu. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım ve bana baktı, fırtınalı gri ve koyu kahverenginin içinde boğuluyordum. Gözleri gerçekten çarpıcıydı, belli ki onun en büyüleyici yanıydı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım öpücüklerimin arasında, dudakları pembeleşmiş ve olanlardan dolayı şişmişti.

"Mhmm," diye kabul etti, sözsüz bir şekilde beni hararetle öptü.

Haru, öpücükleri *her zaman* soluksuzdu, sanki kelimenin tam anlamıyla onun hayatını emiyormuşum gibi. Dağınık öpücüklerden hoşlanıyordu -tabii ki daha ileri boyutta değil- ama parmaklarımın saçlarını kavramasından ve

Kıyafetleri darmadağındı. Beni dudakları morarınca kadar öpebilir ve bunu itiraf etmeden benden daha fazlasını isteyebilirdi.

Onunla ilgili her şey bir araya getirilmiş, bozulmamış ve temizdi, ama içten içe tüm bu berbat görünümü seviyordu.

Elimi gömleğinin üstünden geçirdim ve altındaki yağsız kasları hissettim. Bunu yaparken sırtı hafifçe kamburlaştı, sanki dokunuşum elektrikliymiş gibi tepki verdi, göğsüne doğru uzandığımda teni ısındı. Dudaklarından daha önce ondan hiç duymadığım müstehcen bir ses döküldü, sanki bunca zamandır beni bunun için uğraştırıyormuş gibiydi. Ve bu ikimizi de şaşırttı... önemli olan tek şey beni her yönümlü yutuyor olmasıydı. Nerede olduğumuz ya da buna benzer şeyler umurunda değildi. Dilini de pek kullanmıyordu.

Dudaklarımı çene çizgisine götürdüğümde tırnakları daha derine battı, muhtemelen bir iz bıraktı ama sonra umursamadığını, zihninin boş olduğunu ve hiçbir şey düşünmediğini söyleyebildim. Gözleri başının arkasında yuvarlanmaya başladı ve devam edersem ne olacağını merak ettim. Dudaklarım boynuna ulaştığında onu uçurumun kenarına kadar sürüklemek ve uçurumun kenarına yığılmasını izlemek istedim ve eski bir Yunan heykeli gibi hem ıstırapı hem de tutkuyu tasvir eden güzelliği karşısında ağzım kurudu.

Tam o sırada kapı açıldı ve kapıya bakarken onun kucağından fırladım. Sora kapı aralığında duruyordu. Neredeyse yakalanıyorduk ama henüz bir şey görmediğini biliyordum. Şanslıydık. Ama aptal değildi. İyi görünüyordu ama Haru maraton koşmuş gibiydi, cildi kızarmıştı ve nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı.

"Uh..." Sora gözlerini şaşkınlıktan kocaman açarak mırıldandı. "Ben sadece-"
"Sora, toplanmayı bitirmişler mi diye kontrol ettin mi?" diye seslendi kardeşim.

koridorda aniden kapı aralığında belirdi, çünkü o da bu manzara karşısında şaşırmış görünüyordu. "Bunun imkanı yok."

"Ne?" diye sordum. Boğazımı temizleyerek sordum, "*Toplanıyorduk.*"

"İkiniz de çok ciddiyetsizsiniz." Sora azarladı ve Khondwani bir kahkaha attı. "Size teyze olmak için çok genç olduğumu söylemiştim, umarım en azından güvende olursunuz!"

"Lütfen dur," diye yalvardım yerden kalkarken. "Söz veriyorum sadece toplanıyorduk!"

"Yelkenli mi?" Khondwa sordu ve Haru'nun gözleri suçlulukla irileşti, zor durumda bırakılması çok kolay biriydi.

"Eşyalarımızı toplamıyorduk," diye itiraf etti Haru yatağa yaslanarak, "ama yine de eğlenceliydi."

"Denizci!" Azarladım ve gülümsedi, bu durumdan biraz fazla rahatlamış görünüyordu. "Neden öyle dedin ki?"

Haru ona, "Merak etme, teyze olmayacaksın," dedi ve Sora rahat bir nefes aldı. "Henüz."

"Bekle ne-" Khondwa başladı. "Sizinle konuşmak zorunda mıyız?"

"Hayır," diye karşılık verdi Haru, yüzü tiksintiyle buruşarak.

"Öyle görünüyor!" Sora kollarını kavuşturarak alay etti, "Khondwani, kuşlar ve arıların hikayesini anlatalım mı?"

Khondwani bunu bana işkence etmek için bir fırsat olarak değerlendirerek, "Sanırım yapacağız, Sora," diye alay etti. "Gördüğünüz gibi kuşlar erkekler gibidir, arılarsa kadınlar: Kuşlar istedikleri yere uçmakta özgürdür, ama arılar hayatları boyunca tek bir kraliçenin kölesi olurlar ve tüm hayatları onu hayatta tutmaya adanmıştır."

"Sanırım hikayenin yanlış versiyonunu öğrendiniz-" Ben araya girdim. "Tamam o zaman açıklayayım, arılar çiçekleri tozlaştırır, kuşlar Tohum. Erkekler yumurtaları döller ve kadınlar doğurur. Seks her ikisinin de hayatta kalmasının anahtarıdır," dedi Sora ve ben irkilerek kapıyı ikisinin de suratına kapatmak için öne atıldım. "Bir saat içinde işiniz biter, uçuş sabah dört kırk beşte!"

"Tamam, şimdi gidebilirsiniz, önümüzdeki bir saat içinde toplanmayı bitireceğiz, söz!" Onlara güvence verdim. "Tanrım."

"Bu çok komikti." Sailor kıkırdadı ve ben de ona gözlerimi devirdim. "Öpüşmemiz bitti mi?"

"Bundan daha fazlasını istiyor olamazsın değil mi?" Kızardım, yatağın üzerindeki bavulumun fermuarını açtım. "Doyumsuzsun."

"Bilmiyorum..." Oyalandı, ayağa kalktı ve kollarını bana doladı. "Belki."

"Hiç şansın yok meleğim, toplanmama yardım et, tamam mı?" diye sordum.

"Evet, son dakikada toparlanma konusunda çok iyiyimdir." Birkaç kot pantolonu katladı. "Heyecanlı mısın Kat?"

"Evet, sanırım öyleyim."

"Kendimi savunmam gerekirse, önce sen beni öpmeye başladın. Sen üstteydin."

"Sen de beni öptün!" İnanamayarak güldüm. "Ve beni üste koydun."

"Belki de bu şekilde hoşuma gidiyordur." Bana göz kırptı. "Güven bana, biliyorum."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 30

Sen ve Ben Tokyo'da

Son dakikada toparlandık ve Lea ile Sokka'ya veda etmek üzere Lea'nın evine doğru yola çıktık. Bize şans dilediler ve Bir şekilde bir şeyin sonu ama aynı zamanda başlangıcı gibi hissettirdi. Sokka'nın zamansız şakalarını ve Lea'nın filtresiz zihnini özleyecektim. İkisini nereye götürürseniz götürün, onlar özünde yaz insanlarıydı; en derin karda bile alev alev yanarlardı.

Tata, Bay Park ile saatlerce telefonda konuşmuş, ayrıntılar için onu sıkıştırmış ve oraya vardığımızda her şeyin bizim için hazır olduğundan emin olmuştu. Bunun onun için çok zor olduğunu söyleyebilirdim. İlk kez onsuz uzak bir yerde tek başımıza olacaktık ve kafasının karışık olması son derece makuldü. Tanrım, bana neler oluyordu? Bir süredir

Haru ile o kadar çok vakit geçiriyordum ki, başkalarının onlara karşı olan duygularını hissetmeye başlamıştım Khondwani ve Sora pasaportları idare etme, terminallerde gezinme ve her şeyimizin olduğundan emin olma işini üstlenmişlerdi. gerekliydi. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, kendilerinden istenmeden başkalarıyla ilgilenmek onların doğasında vardı. Bu takdire şayandı ve belki de Denizci ve ben bunun tam tersiydik - bize bakılmasına, cam gibi işlenmesine alışmıştık.

Bazen kırılacağımızdan mı endişelendiklerini merak ediyordum.

Babam ve Sora uçuş detaylarımızı belirlerken biz de havaalanında uçağa binmek için bekliyorduk. Oturup beklerken ayaklarımı salladım. Spor ayakkabılarımın bağları çözülmüştü ve Haru ben sormadan diz çökerek onları benim için bağladı. Bu jest karşısında gülümsedim.

"Mavi saç örgüsü yaptırsam nasıl olur?" Haru'ya sordum. "Sence güzel görünür müyüm?"

"Her zaman güzel görünüyorsun aşkım, bükümlü mü yoksa düğümsüz örgü mü düşünüyorsun?" diye sordu ve parmağımı çeneme bastırıp düşündüm.

"Emin değilim, belki Fransız kıvrımlı düğümsüz," dedim ve telefonumu elimden aldı, şifre onun adıydı. Beni yargılamayın, evcilleştirilmiştim.

"Senin için Pinterest'ten ilham alayım." Göz gezdirdi ve bana bazı örnekler gösterdi. "Bak!"

"Aman Tanrım, bayıldım, teşekkürler." Benim için zaman ayırıp bulduğu ilhama başım dönerek hayranlıkla baktım.

Khondwani, "Kız kardeşimi kendini bir şirine dönüştürmeye teşvik etme," diye karşı çıkınca Haru gözleri parlayarak güldü.

Haru güldü, gözleri eğlenceyle parlıyordu "Onu rahat bırak, gerçekten iyi bir şirin olurdu."

"Teşekkür ederim meleğim." Khondwani'ye kendini beğenmiş bir gülümseme verdim.

"Uçakları sevmiyorum," diye mırıldandı Haru, yüzü tiksintiyle buruşmuştu. "Kendimi... iğrenç hissettiriyorlar."

"İğrenç mi?" Seçtiği kelime dağarcığına kıs kıs güldüm. "Oh, hadi ama, sadece uçan bir araba."

"Umurumda değil, beni hava tutuyor ve berbatlar. Yol boyunca uyuyacağım. Ben de yorgunum. Bu arada birinci sınıftayız, ön tarafa yakın."

"Oh, tamam, ama neden sadece ekonomi uçmuyoruz?" diye sordum.

"Kesinlikle olmaz." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yani. Hayır. Berbat bir fikir." "Tamam, lanet olsun." Ellerimi teslimiyetle kaldırdım.

Tam o sırada anonsçu 505-23 sefer sayılı Tokyo uçağının birazdan kalkacağını söyledi, ben de kalktım ve Sora'dan pasaportumu aldım. Hepimiz el bagajlarımızı da aldık.

Babam kollarını sıcak bir sarılmayla bana doladı ve ihtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin oldu. "Uçağa bindiğinde beni ara."

"Tamam." Başımı sallayarak onayladım.

"Ve uçak havalandığında..." diye devam etti. "Pekala."

"Ve uçaktan indiğinde," diye ekledi. "Baba-dinle, ben hallederim, söz mü?" Ona güvence verdim.

"İyi olacağız." Khondwani araya girdi. "Ben herkesle ilgileneceğim."

"Bunu yapacağından hiç şüphem yok." Babam gülümseyerek kardeşime de sarıldı.

"Bay Sitali, bizim için yaptığınız her şey için Sora ve benim size içtenlikle teşekkür etme şansımız olduğunu hiç sanmıyorum. Yaz boyunca sizinle kalmamıza izin verdiğiniz ve Appa yokken bize babalık yaptığınız için. Bunun anlamı çok büyük ve eğer bir şeye ihtiyacınız olursa ailemize bildirmekten çekinmeyin." Sailor babamın önünde eğildi, Sora da öyle.

"Teşekkür ederim, gerçekten teşekkür ederim. Sadece bunun için değil, her şey için sonsuza dek senin yanındayız." Sora gülümsedi ve ona sarıldı.

"İkiniz de ailedensiniz, bana teşekkür etmenize gerek yok," diye onları rahatlatmış babam.

Vedalaştık ve hepsi bu kadar. Güle güle Kkum, merhaba Tokyo.

Uçuştan birkaç dakika sonra seyahat vlog'umuz için çekim yapmaya karar verdim. Ben Haru'nun yanına oturmuştum ve Khondwani de koridorun diğer tarafında Sora'nın yanındaydı. Kamerayı çıkardım ve kendime odakladım.

"Merhaba küçük uzay insanları, Tokyo gezimize sizi de götüreceğimiz için çok heyecanlıyız. Sizi her yere götürürken çok eğleneceğiz. Şu anda uçaktayız. Merhaba de, Sailor?" diye sordum ama bana sinirli bir ifadeyle baktı.

"Hayır." Kamerayı ona çevirdiğimde yüzünü bir yastıkla kapattı.

"Birileri karamsar." Bir kahkaha attım. "Bakın, görevli elinde yemekle geliyor. Merhaba, çok teşekkür ederim. Bunlar vegan ve tavuk seçenekleri, değil mi?"

"Evet, işte su şişeleriniz." Onları karizmatik bir gülümsemeyle teslim etti. "İyi uçuşlar!"

"Tamam, burada pilav ve tavuk var." Kameraya konuştum, onlara yemeği gösterdim ve birazını ağzıma attım. "Çok sıcak, ah!"

"Güzel," diye homurdandı Savaşçı. "Yüzen bir ölüm makinesinin üzerinde gülümsersen olacağı budur."

"Tamam, gerçekten uçaklara karşı bir şeyin var!" Dedim ve bana gözlerini devirerek arkasını döndü. "Hadi, bizim küçük uzay insanlarına sana ne kadar şüpheli bir uçak yemeği verdiklerini göster."

"Kes şunu." Kulaklıklarını taktı ve ani ruh hali değişikliğini eğlenceli bulmaktan kendimi alamadım.

"Bebek gibi davranıyorsun, Park Savaşçısı," diye takıldım ve anıların hatırına bunu kaydettiğime emin oldum.

"Ona yenilebilir gibi görünen balkabağı ve tofu mu verdiler?"

Koridorun karşısındaki Sora ve Khondwa'nın Nintendo'sunda Mario Kart oynadığı yere yakınlaştırdım. "Kameraya merhaba deyin çocuklar!"

"Merhaba, internet inekleri." Khondwani el salladı, ardından Sora arabası kaza yaparken güldü. "Hepsi senin suçun, Kat!"

"Eziklik yapma. Hepiniz bilin ki ben kazanıyorum!" dedi kameraya. "Neden Sailor'la çekim yapmıyorsun?"

"Kardeşin şu anda beni öldürmek istiyor," diye gülümseyerek onu temin ettim. "Hayır, istemiyor, hadi ama" dedi ve ben de kamerayı ona doğru çevirdim sosyal bir deney olarak.

"Denizci, merhaba de-" diye başladım ama elini vurarak beni kısa kesti. kamera elimden düştü ve yere yuvarlandı. Tanrı'ya şükür kırılmamıştı. "Gördün mü?"

Sora, "Uçaklarda hep böyledir, onu rahat bırakın yoksa daha önce hiç duymadığınız kelimelerle size küfreder," diye uyardı ve Khondwani güldü.

"Her neyse, bizi havaalanından kim alacak?" Ona sordum.

"Sailor ve benim Tokyo'da yaşayan bazı arkadaşlarımız. Onları seveceksin, gerçekten çok iyiler," dedi Sora. "Bu arada, şu anda uyuyor."

Dönüp gerçekten de derin bir uykuya dalmış olan Haru'ya baktım. Bizi ayıran kolçağı kaldırdım ve uyuyabilmesi için başını kucağıma yasladım. Uyurken çok huzurluydu ve fotoğraf makinemi yere atmıyordu.

Bana komik geldi, kızdığına çok tatlı oluyordu.

Havaalanında uzun süre beklemedik ve hayatımda gördüğüm en çekici insanlardan oluşan bir çift havaalanına girdi. O kadar çekiciydiler ki muhteşem, neredeyse gerçek dışı görünüyorlardı, sanki sadece simülasyonlardı.

Kızın badem rengi gözlerini tamamlayan uzun sarı saç örgüleri vardı, teni kumral ve pürüzsüzdü. İyi giyinmişti -paralı bir aileden geldiği belliydi- ve yürüyüşünde o rahat adımlar vardı.

Kalın beyaz kaşmir bir kazak, kareli bir etek, siyah tayt ve YSL topuklu ayakkabı giymişti. Parmakları, bilekleri ve boynu pahalı mücevherler. Chanel reklamlarında görebileceğiniz türden bir kıza benziyordu.

Yanında daha uzun boylu bir çocuk yürüyordu, Japon'du ama melez olduğu belliydi, uzun ve ince yapısına uygun siyah bir takım giymişti, teni açık porselen rengindeydi ve saçları süet siyahı ve ense hizasındaydı. Yüz hatları sert, keskin ve korkutucuydu.

Boynunda bir müzik notası dövmesi vardı ve yanında "Müzik aşkın meyvesiyse" yazıyordu.

Aynı yerde bir müzik notası dövmesi vardı ama onunkinde "sonra çal" yazıyordu.

Shakespeare'di: *"Bana ondan fazla verin ki, iştahım kabarsın ve böylece öleyim."*

Yine o ezgi! Ölmek üzereydi: O, kulağıma geldi tatlı güney gibi, Menekşe kıyısında nefes alan, Çalıp koku veren! Yeter; artık yok: Artık eskisi kadar tatlı değil."

Bunun onlar için ne anlama geldiğini merak ettim. Her kimlerse.

Bize yaklaşmaya başladılar ve Sora ciyaklayarak öne atıldı ve kollarını onlara doladı ve birdenbire artık o kadar da korkutucu görünmemeye başladılar.

"Merhaba! Çok uzun zaman oldu." Sora gülümsedi. "Sizi özledim çocuklar!"

"Sora Park, biz de seni özledik." Kız konuştu ve ben onu tanıdım
Zambiyalı aksanıyla konuşuyordu. "Şimdi, neden bizi yeni arkadaşlarınla
tanıştırmıyorsun?"

"Doğru ya, pardon!" Sora, Sailor uzun boylu çocuğa yaklaşıp onu bir an için
süzerken, "Üzgünüm," dedi. İlk başta birbirlerinden hoşlanmadıklarını düşündüm
ama sonra birbirlerine sıcak bir şekilde sarıldılar.

"Bir gün bile yaşlanmamışsınız, ikiniz de hâlâ Titanik'e binecekmişsiniz gibi
giyiniyorsunuz." Sora bana ve kardeşime işaret etti. "Bunlar bizim
arkadaşlar Katayi ve Khondwani."

"Merhaba!" Khondwani el salladı. "Bu arada dövmelerin çok güzelmiş."

"Teşekkürler, çok acıyor-" diye cevap verdi kız açıkça. "Ama her şey sanat
adına, değil mi?"

Oh.

"Gerçekten de öyle," dedi çocuk. Kız canlı ve etkileyici iken, oğlan neredeyse
duygudan yoksun görünüyordu. Aralarındaki tezat dikkat çekiciydi. "Ben
Yedi."

"Kaç yaşında?" Khondwani etrafına garip garip bakarak sordu. "Bekle-"

"Sanırım onun adı bu..." Mırıldandım, ima etmek için onu şakacı bir şekilde
ittim

çenesini kapatması gerektiğini söyledi.

"Seven Ikeda." İkimizle de tokalaşmak için elini kaldırdı - inanılmaz
derecede resmiydi. "Bu da benim hayat arkadaşım, Thandiwe."

"Demek çıkıyorsunuz... harika, harika." Khondwani başını salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Seven, Thandiwe."

"Flört kulağa oldukça kasvetli geliyor, değil mi?" Thandiwe düşündü. "Hayat
arkadaşı, katılmak isteyen herkesi korkutup kaçırıyor."

"Katılmak mı?" Ben sordum.

Sailor bavulumu taşımama yardım ederken, "Lütfen başlatma onları, aşkım,"
diye uyardı. "Hepimiz pişman oluruz."

"Aşk mı?" Thandiwe hınzır bir sırıtışla tekrarladı. "Ben de o günü hiç
göremeyeceğimi sanıyordum. Seven, canım, bana Yunanistan'a bir gezi
borçlusun."

"Bekle, siz bir çeşit iddiaya mı girdiniz?" Khondwa inanamayarak güldü.

Birisi bavullarımızı bizim için götürürken Seven, "Onun asexual olduğunu
sanıyordum, tıpkı bir ağaç gibi," diye itiraf etti.

Thandiwe, "Ve bahse girerim öyle değildi ve orada garip bir şekilde geç çiçek
açmıştı," diye ekledi.

"İkiniz de çekilmezsiniz." Sailor inanmayarak başını salladı. "Herkes ruh eşiyle çocukken tanışıp, onu terk etmeye yemin etmez. o zamandan beri herkes."

"Kıskançlık, kıskançlık." Seven sırttı, Thandiwe onu kravatından tutup çekerken şeytani gözleri parıltıyordu.

"Gerçekten de acımasız bir şey," diye kabul etti ve onu herkesin önünde son yemeğiymiş gibi öptü.

"Onları sevdim." Khondwani ellerini çırpıttı.

Sora ona, "Merak etme, herkesin var," diye güvence verdi. "Sıraya girin."

Tam o sırada koyu renk takım elbiseli iki adam belirdi ve bizi havaalanının karmaşasından uzaklaştırıp geniş ve koyu renk bir cipe bindirdiler. Klima açıktı ve ben camdan dışarı bakarken bize içecek ikram ettiler.

Tokyo çok güzeldi. İnkâr edilemeyecek kadar. Bulutları aşan yüksek kuleler, yanıp sönen ışıklar ve bir yerlere yetişmek için acele ediyor gibi görünen insan kalabalıkları vardı. Pencereden ancak bu kadarını görebiliyordum ve tam deneyimi daha sonra yaşamak için beklemek istedim. Gökyüzü homurdandı ve şiddetli bir yağmur yağarak camları çizdi. Tekrar Haru'ya baktım ve onu nazikçe öptüm. Kızardı, çok tatlıydı.

"Katayi, sen de Zambiyalıydın, değil mi?" Thandiwe bana bir şişe limonlu su uzattı. "Tam olarak nerede?"

"Evet, ben Ndola'lıyım, peki ya sen?"

"Annem Zambiyalı, batı eyaletindeki Mongu'dan. Ama ben sadece ziyaret ettim. Ben Osaka'da doğdum çünkü babam Japon," dedi. "Ben melezim, Seven da öyle."

"Merhaba, ben yarı beyazım, özel bir şey değil, tartışmaya değmez," dedi boş boş, "babam İsviçreli."

"Çok açık sözlüsün," dedim ona, suyumdan bir yudum alırken.

"Buna alışacaksın." Thandiwe bana gülümsedi. "Umarım çok iyi arkadaş olabiliriz, her gün kendi ülkemden biriyle tanışmıyorum."

"Aynı şekilde, umarım biz de iyi arkadaş olabiliriz," dediğimde Sailor ve Sora aptal gibi sırtıyordu.

"Yaşasın, işe yaradı!" Sora alkışladı. "Oops."

"Ne?" "Ne?" diye sordum. "Sakin bana senin de entrikalar çevirdiğini söyleme."

"Benim tek kötü planım Thandi ve Katayi'nin en iyi arkadaş olmalarını istememdi," diye itiraf etti Sailor, ışıltılı gözlerle bana bakarak. "Birbirinizden hoşlanacağınızı biliyordum, ikiniz de... bilirsiniz işte..."

"Siyah mı?" diye sordum ve arkasını dönerken teni utanç içinde kızardı.

"Hayır, öyle demek istemedim, ben-" diye kekeledi ve Thandiwe ile ben onun ne kadar korktuğuna histerik bir şekilde güldük.

"Çok zalimsiniz." Khondwani başını sallayarak güldü. "Hatta kötüsünüz," diye ekledi Seven.

Sora hafif bir ürpertiyle, "Utancını hissedebiliyorum, onu korkutuyorsun," diye uyardı. "Bu ikiz olayından nefret ediyorum."

"Özür dilerim." Sailor başıyla selam vererek özür diledi ve ben de onu durdurdum.

"Sadece şaka yapıyoruz, aşkım." Gülümsedim ve yanağından öptüm. "Çok iyisin."

"Kameranı yine kıracağım," diye tehdit etti Sailor. Dalga geçmeye devam etmek ve teorisini test etmek istemiyordum.

Çatı katına vardığımızda hızla içeri alındık - sanki dışarıda kalmamız istenmiyor gibiydi. Şehirdeki en pahalı ufuk çizgisi dairelerinde kalıyorduk. Binaya girdiğimiz anda tam bir şok yaşadım.

Her şey beyaz ve gümüştü, avizeler ve vazolarda beyaz güller vardı. Güvenlik de her yerdeydi. İşemek için süslü tuvaletlere doğru ilerledim. Ama bir süre telefonumda gezindim.

Tam o sırada ahırın dışından gelen ayak sesleri ve ardından boğuk sesler duydum.

"Bilmiyorlar, değil mi?" Thandiwe sordu, ses tonu sabırsız görünüyordu.

"Yapmak zorunda değiller... henüz değil," dedi Sora. "Yani, babaları biliyordu ve Khondwani de ona anlattığım için temel bilgileri biliyor, ama Kat... o tamamen karanlıkta."

"Bu onun için adil değil." Thandiwe alay etti. "Her şeyi saklayarak ona iyilik yapmıyorsunuz."

"Hangi sırrın onu daha çok inciteceğini bilmiyorum." Sora iç çekti. "Ama bu benim görevim değil, bunları söylemek bana düşmez."

"Bu sadece bir zaman meselesi. Tokyo'dasınız, burada öğrenmesi kaçınılmaz," dedi Thandiwe. "Diğer meseleye gelince... Bittiğini sanıyordum."

"Öyle olup olmadığını bilmiyorum. Tekrar olduğundan şüpheleniyorum ama doğrulanmış değil. Bizi babamın çatı katına getirerek bunu saklamanın daha zor olacağını umuyordum," dedi Sora. "Bu konuda onu köşeye sıkıştırmak istemiyorum, geçen sefer ne olduğunu hatırlıyorsun."

"Biliyorum. Ama endişelenme, bir daha olmayacak, bundan eminim. Artık her şey farklı... Umarım." Thandiwe, "Ama yine oluyorsa, bu sefer sessiz kalamazsın," diye düşündü.

"Biliyorum," dedi Sora, sesi titreyerek, "biliyorum."

"Hey, stres yapma, her zaman stres yapıyorsun, buraya gel," dedi Thandiwe ve ona sarıldığını varsaydı. "Yazdan geriye kalanların tadını çıkarmaya çalış."

"Bu sefer yanmadan," diye mırıldandı Sora.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 31

Seven & Thandi, Denizci & Ben

Çatı katı şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi; gümüşler ve beyazlarla, cam avizelerle ve aile portreleriyle süslenmişti. Babaları yokken burada kimlerin yaşadığını merak ediyordum. İçinde olmamıza rağmen boş görünüyordu. İkizlerin yukarı çıkmalarını bekledim ve duvardaki portreye baktım; parlak kahverengi gözleri ve çillerle dolu bir yüzü olan bir kadın, kucağında iki bebek tutuyordu. Gözleri nazik ve dürüsttü. O gözleri tanıyordum, onları her gün görüyordum. Arkasında, kollarını ona dolamış, iyi giyimli bir adam vardı, mutlu görünüyorlardı.

"Gerçek bir güzeldi, değil mi?" diye sordu arkamdan bir ses ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Arkamı döndüm ve portredeki Bay Park'ı hemen tanıdım.

Sailor'a çok benziyordu, ama belli ki daha yaşlıydı ve birkaç grisi vardı. Saçındaki teller. Gözleri sertti ama bakışları yumuşaktı ve o zaman onun da Sora'ya çok benzediğini fark ettim.

"Bay Park, sizinle tanışmak bir zevk," dedim ve elimi uzatıp sıkmak için elini uzattım. "Ve evet, çok güzeldi."

"Katayi, senin hakkında çok şey duydum, baban senden ve akademik başarılarından övgüyle bahsediyor. Seni Tokyo'ya kadar getirip burada kalmanı istediklerine göre çocuklarım senden hoşlanmış olmalı." Beni Sora, Sailor ve Khondwani'nin koltuklarda oturduğu oturma odasına götürdü. beyaz kanepe. "Onu koridorlarda dolaşırken buldum."

"Kayboldun mu?" Sora hafifçe gülerek sordu. "Aberdeen'deki malikaneyi görmelisin."

"Kaybolmamıştım, sadece dikkatim dağılmıştı," diye itiraf ettim, biraz utanarak. Kardeşimin yanına oturdum.

Khondwani kibarca, "Burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz Bay Park, çok güzel bir eviniz var," dedi.

"Duyarlılığınız için teşekkür ederim Khondwani. Ev oldukça sade, sen gerçek bir azizsin," dedi hafifçe gülerek. "Yaz nasıl geçti, eğlenceli bir şeyler yaptınız mı çocuklar?"

"Güneş bronzluğu, sörf ve festivaller dışında pek bir şey yoktu," diye açıkladı Sora, "ama eğlenceliydi, bir sürü arkadaş edindik."

"Her zaman yaptığın gibi." Hiç şaşırması gibi görünmeden başını salladı. "Çocuklarım oldukça sosyal kelebekler, değil mi?"

"Kim Sora?" Sailor hafif bir kahkaha atarak kuşkuyla sordu. "Kesinlikle ben değilim."

"Evet, sen daha çok antisosyal bir güvesin," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim ve elimi rahatlatmak için dizine koydum.

"New York'taki toplantılar nasıldı?" Sora babasının yanına oturarak sordu. Babası selamlamak için öne doğru uzanıp ona sarıldı. "Bunu başarılı oldukları şeklinde kabul ediyorum."

"Ne zaman değiller ki?" dedi karizmatik bir şekilde. "Her şey yeterince ikna edici olmakla ilgili, bunu biliyorsun."

"Tebrikler... tekrar." Sailor gülümseyerek ona garip bir başparmak işareti yaptı. "Umarım bizi çok özlememişsindir."

"İkinizi her zaman özleyorum, siz benim hayatımsınız," diye onlara güvence verdi ve çok sevildiklerini bildiğim için kalbim sıcacık oldu. "Elimde olsa sizi her yere yanımda götürürdüm, bunu biliyorsunuz."

"Elbette," diye cevap verdi Sailor, gülümsemek için zayıf bir bahaneyle. "Yine de iyiydin, değil mi?"

"Elbette, iş beni yeterince meşgul ediyor," dedi Bay Park. "Ah, aklıma gelmişken, az önce Celine'in bir temsilcisiyle telefonda görüştüm, bu Cuma sizi bir çekim için istiyor."

"Baba, Sailor'ın modellik hakkında ne hissettiğini biliyorsun!" Sora kızgınlıkla gözlerini devirerek itiraz etti.

"Sadece kamera önünde poz vermeniz için yüz binlerce dolar teklif ediyorlar, fazla çaba sarf etmenize gerek yok, bu hafta içinde sizi arayacaklar. ayrıntıları tartışalım." Babaları itirazlarını elinin tersiyle itti.

"Um... bekle-" diye başladım, ama Khondwani karışmamam için uyarıcı bir şekilde omzuma vurdu. "Boş ver."

"Bana bunu yaptıрма." Denizci yere baktı.

"Seni bir şey yapmaya zorlamıyorum. Sadece sizin için en iyi olanı söylüyorum, özellikle de yaz bitmek üzere olduğu için." Bay Park ayağa kalktı. "Sadece hazır ol ve onların taleplerini karşıla."

"Appa, neden bu kadar erken?" Sora sordu.

"Bunu daha sonra tartışabiliriz," dedi Bay Park. "Geç oluyor. İyi geceler çocuklar, buzdolabında yiyecek var ve bir şeye ihtiyacınız olursa - her şeyi kastediyorum - istemekten çekinmeyin. Bunu gerçekleştirebilirim."

"Teşekkür ederim, iyi geceler." Başımı salladım. Sonra o gider gitmez, ben daha konuşmadan Sailor da onunla birlikte gitti ve elimden kayıp gitti. "Oh."

"Gidip onunla konuşacağım." Khondwani ayağa kalktı.

"Tanrım, bize yardım et." "Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye karşılık verdim hafifçe gülerek.

Kimsenin paylaşmak zorunda kalmayacağı kadar oda vardı. Uzun bir duş aldım ve hemen yatağa girdim, babamı aradım ve uyumadan önce bir süre onunla konuştum. Tokyo'daki ilk gecemiz olaylı geçmişti ama aynı zamanda sadece bir başlangıçtı.

Ertesi gün Seven ve Thandiwe akşam saat yedi civarında bizi alıp, onlara göre şehirdeki en iyi Kore barbekü mekânı olan Korea in Little Tokyo'ya götürdüler. Güvenlik olmadan evden çıkmadık. Bay Park dikkat çekmememiz konusunda ısrar etmişti ama dördümüzü tanıyanlar asla dinlemeyeceğimizi biliyordu. Sora ve Khondwani

Seven ve Thandiwe hayatları boyunca burada yaşadıklarını ve Tokyo sokaklarını avuçlarının içindeki çizgiler gibi bildiklerini söylemelerine rağmen ellerinde dev bir haritayla dolaşıyorlardı.

Sailor kendi kıyafetini benimkiyle eşleştirmek istedi O ve Thandiwe çifte randevumuz için ne kadar heyecanlı olduklarını anlatıp durdular - artı Sora ve Khondwa. Seven ve ben, sadece onların baş döndürücü ve heyecanlı hallerini izledik ve ilişki dinamiklerimizin kıyaslandığında ne kadar benzer olduğunu fark etmemiştim. Bu nedenle ben beyaz bir eşofman altı ve bebek mavisi bir crop giydim, o ise beyaz bir eşofman giydi ve üzerinde tek mavi Nike tiki vardı. Gömleğinin ortasında. Sailor Park bir masa örtüsü giyse bile Vogue'dan yeni çıkmış gibi görünebilir.

Thandiwe ve Seven tamamen siyah giymişlerdi; Thandiwe küçük siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar, Seven ise koyu renk bir trençkot giymişti. Sora ve Khondwani daha önce kimsenin onlara eşleşmeyi planladığımızı söylemediğinden ve eşleşen Star Wars tişörtlerini giymeleri için bizi on beş dakika beklettiklerinden şikayet etmişlerdi. Sonuç olarak, etrafımdaki herkes imkânsızdı.

Restorana vardığımızda hepimizin oturabileceği bir köşeye oturduk. Thandiwe ve Sailor'ın arasına oturdum. Restoran çok moderndi ve çok iyi bir aydınlatması vardı. Çok kalabalık değildi, bu yüzden gelmek için iyi bir gün seçtiğimizi biliyorduk.

"Thandiwe, Zambiya'ya en son ne zaman gittin?" Merak ediyordum, birileriyle ilişki kurmayı arzuluyordum.

"Çok küçükken, yani belki on dört yaşlarındayken? Her şeyi çok iyi hatırlamıyorum ama oraya son gittiğimde annemle birlikte Livingstone'a gittik ve Victoria Şelalelerini gördük. Çok güzeldi," dedi Thandiwe anılarını anlatırken. "Peki ya siz?"

"Ailem her zaman memlekete gider. Geçen sene Lusaka'ya gittik ve orada geçirdiğimiz zamanın tamamını sinemaya giderek ve alışveriş yaparak geçirdik," diye açıkladım. "En sevdiğin Zambiya yemeği hangisi?"

"Visashi," diye yanıtladı Sailor ve ben bir kahkaha atarak omzuna vurdum.

"Sana sormuyordum," diye azarladım ve o da dudaklarını büzüyormuş gibi yaptı.

"Evet, ama söylenmesi gerekiyordu," diye yanıtladı.

"Vitumbua," diye karşılık verdi Seven ve Thandiwe de güldü. "Thandi bunları her Pazar sabahı yapıyor, bundan asla bıkmayacağım."

"Erkek arkadaşlarınız nasıl oluyor da sizden daha Zambiyalı olabiliyor?" Khondwani sordu. "Siz ikiniz de her Bağımsızlık Günü'nü bizimle birlikte kutlayabilirsiniz."

Ekim."

"Biz sizden çok ilerideyiz." Seven hepimize bileğindeki yin ve yang'ın bir varyasyonu olan dövmeyi gösterdi; yin'in içinde Japon bayrağı, yang'ın içinde ise Zambiya bayrağı vardı. Küçük, neredeyse

fark edilmeyen bir dövmeydi ama duyguları çok tatlıydı. "Gördün mü?"

Thandiwe, "Ona anlamamasını söyledim - bayat olduğunu söyledim - ama o ısrar etti ve ben de anlamını sevmeye başladım," diye açıkladı.

"Kendimi dayanılmaz derecede yalnız hissediyorum." Sora inledi.

"Herkes defolsun." "Ve ne olursa olsun, en sevdiğim Zambiya yemeği kuru balık ve

nshima," dedi Thandiwe. "İkizleri ne zamandır tanıyorsun?" "Yaklaşık iki ay oldu. Onlarla tamamen tanıştığımı söylediğimde bana güvenin.

istemsizce," diye homurdandım.

"Hadi ama, bizi sevdiğini biliyorsun. Ailenizin tatilini mahvettiğimiz için mutlusunuz. Daha eğlenceli hale getirdik!" Sora kaşlarını oynattı.

"Her neyse." Omuz silktim ama haklıydı. Onları gerçekten seviyordum. Hem de çok. Ama bunu itiraf edemezdim, ne de olsa ben Kat'tim. "İkizlerle nasıl tanıştın?"

"Ne zaman Tokyo'ya gelseler aynı ortamlarda bulunuyoruz. Aileleri Seven'ın keman konçertolarından birini izlemeye gelmişti.

Garson masamıza yaklaşırken Thandiwe, "Hoş geldiniz," dedi. "İyi akşamlar, hoş geldiniz, size ne ikram edebilirim?" diye sordu. Japonca ve Seven ile Thandiwe'nin siparişlerimizi bizim için tercüme etmesine izin verdik. Ben jeyuk bokkeum (baharatlı domuz barbeküsü) sipariş ettim ve Sora da öyle yaptı.

Khondwani ızgara Kore Barbekü domuz kaburgası (dwaeji galbi) yedi. Seven ve Sailor ızgara sebzeli pilav ve kimchi, Thandiwe ise baharatlı ızgara karides şiş sipariş etti.

"Keman mı çalıyorsun?" Khondwani Seven'a sordu ve Seven sinsice sırtarak kardeşimin arkasındaki, sporculardan idollere kadar ünlü kişilerin imzalarının bulunduğu duvarı işaret etti.

aktörler ve aktrisler. Ve her şeyin ortasında Seven'in hayran bir kalabalıktan gülleri kabul ettiği bir resim vardı ve üzerinde şöyle yazıyordu:

***PROFESYONEL KEMANCI SEVEN IKEDA, SYDNEY OPERA EVİ'NDE
ORKESTRA YÖNETEN EN GENÇ JAPON VATANDAŞI.***

"Vay canına," diye mırıldandım. "Çok yetenekli olmalısın." "Biliyorum," dedi.

"Teşekkür ederiz Seven," diye hatırlattı Thandiwe ona.

"Üzgünüm, sevgilim." Bana geri döndü. "Teşekkür ederim Katayı." "Sora öksürdü ve Khondwani güldü.

Çoğu zaman bu ikisi gerçekten kendi dünyalarındaydı.

"Onlara nasıl ruh eşi olduğunuzun hikayesini anlatın!" Sora ellerini çırpı. "Bundan asla bıkmayacağım."

"Hayır, kimseyi sıkmak istemeyiz-" Seven dedi ki.

"Var!" Thandiwe şöyle dedi. "Seven ve ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz.

bebeğtik, kelimenin tam anlamıyla bebek! Yani annelerimiz de çocukluklarından beri en iyi arkadaşlardı. Birlikte büyümüşler, aşık olmuşlar ve aynı zamanda hamile kalmışlar. Dokuz yaşımıza kadar aynı evde büyüdük. Ama sonra babam yeni bir işe girdi ve ben ABD'ye taşındım ve Seven bensiz kesinlikle perişan oldu."

"Bu inanılmaz derecede önyargılı görünüyor." Seven gözlerini kıstı.

"Sessizlik, sevgilim, hikayeyi anlatıyorum. Ama sonra, on altı yaşımıdayken, annemle Japonya'ya geri taşındık ve onun lisesine gitmeye başladım ve onun çok başarılı bir kemancı olduğunu ve her kızın onun hakkında neredeyse fanfiction yazdığını keşfettim. Ben de bir kemancıyım, bu yüzden sürekli birbirimizle yarıştık ve her zaman yoluma çıktığı için ondan nefret ederdim. Küçük kardeşlerimiz en iyi arkadaşlardı, bu yüzden onlara hep biz bakmak zorundaydık.

birlikte geçirilen zaman ve olay örgüsü-"

"Yapmamasını söylediğim halde bana aşık oldu," diyerek hikayeyi sonlandırdı.

"Önce sen bana aşık oldun." Kollarını kavuşturdu.

"Bakın, şimdi bu masadaki hiç kimse bunun doğru olduğuna bir an bile inanmıyor," dedi alaycı bir şekilde.

"Berbatsın." Gülümsedi, onun gözlerinin içine derin derin baktı.

"Yine de seni seviyorum, oldukça saplantılı bir şekilde," diye onu rahatlattı ve ona çok büyük bir sarılma verdi, yanaklarını kısa bir an için minik kırmızı yapacak şekilde onu sıktı. "Ah."

"Ben de seni seviyorum, Sekiz," diye takıldı.

Garson masamıza yemekleri getirip ortasındaki ızgarayı ısıtırken Sailor, "Siz bir kitap yazmalısınız," dedi.

"İçimden bir ses birilerinin çoktan bu işin peşinde olduğunu söylüyor." Seven başıyla onayladı.

Thandiwe, "Kat, dün gece YouTube kanalını stalkladım," diye itiraf etti. "Videolarına aşık oldum."

"Oh, gerçekten mi?" Şaşırmış bir halde sordum. "Onları nereden biliyorsun?"

"Sora bana söyledi," dedi Thandiwe ve Sora suçlulukla gülümsedi.

"Özür dilerim, kendimi gururlu bir anne gibi hissettim!" Sora özür diledi.

"Kendime engel olamadım." "Bu onun suçu değil, o on dokuz kırklı yıllardan kalma küçük bir gazeteci çocuk gibi

Sır saklamak söz konusu olduğunda." Khondwani Sora'nın başını şefkatle okşadı.

"Anlayabiliyorum." Karşılaştırmasına güldüm. "Ve teşekkür ederim, en sevdiğin video hangisi?"

"İlişkiniz hakkında bombayı patlattığınız pişirme erkek arkadaş etiketi videosuna bayıldım. Yorumları görmeliydiniz, herkes-" diye başladı Thandiwe ama Sailor elleriyle kulaklarını kapattı.

"Yaz sonuna kadar yorumları kontrol etmeyeceğiz," diye gülerek açıkladım.

"Sadece başkalarının yorumlarına odaklanmak istemiyorum. görüşler ve görüşlere bakmak ve tüm bunlar."

"Akıllıca bir karar." Seven başını salladı. "Başkalarının fikirlerini dinlemekten nefret ediyorum. En son dinlediğimde gerçek anlamda delirmenin eşiğine gelmiştim."

"Ha?" Sora sordu.

Thandiwe, durum o kadar da ciddi değilmiş gibi, "Yalan söylemiyor, okul onu neredeyse gönderiyordu," dedi.

Onların bu yönünü seviyordum, hiçbir şey o kadar da derin değildi. Açık kitap gibiydiler.

"Bil diye söylüyorum, bunu yaptığında kesinlikle şaşırdım." Thandi karidesleri açık ızgarada çevirirken, Seven istemeden kendini yakmadığından emin olmak için dikkatle onu izliyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Sailor'ın tabağına ve benim tabağıma biraz pilav koyarken merak ettim.

"Duruma göre değişir." Bilerek sırtıttı. "Her şey bakış açısıyla ilgili, biliyor musun?"

Ne bildiğini öğrenmek istedim... ama bu yanıltıcı, değil mi? Erkek arkadaşına bakmayacağıma dair söz verdim.

"Doğru, perspektif." İçimi çektim ve kendime onun arkasından iş çevirmemin gerçekten de yanlış olacağını hatırlattım.

"Neden kız kardeşimin ilişkisine burnumuzu sokmuyoruz?" Khondwani içkisinden bir yudum alarak sordu. "Şuradaki Sekiz ve Dokuz'u sorgulamaya biraz ara verelim."

"Ne bilmek istiyorsun?" Sailor bana bir kařık piriń yedirerek sordu. "Biz açık bir kitabız."

"Hayır, kesinlikle değiliz!" Neredeyse piriń taneleriyle boğulacakken ona hatırlattım ve o da güldü. "Bunu teşvik etmeyi bırak."

"Bize çıkmaya nasıl başladığınızı anlatın," dedi Thandiwe. "Bilmek için sabırsızlanıyorum."

"Meraklı olma, aşkım." Seven yemek yiyebilmesi için Thandiwe'nin saç örgülerini bağladı.

"Oh, ama ben tanıdığım en meraklı insanım," dedi. "Anlat!"

"Beni karanlık, ıssız bir ormanda köşeye sıkıştırdı ve bana sonsuz aşkını itiraf etti," dedim ve herkes güldü. "Bu doğru, bana güvenin, ben çok güvenilir bir kaynağım."

"Onu bir ormanda mı köşeye sıkıştırdın?" Sora şok içinde sordu.

"Romantikti. Kat spontanlığımı takdir etmiyor ama onu görmeliydiniz, gözyaşlarının eşiğindeydi," dedi Sailor herkese, tabağındaki yemeği gezdirirken.

"Gözyaşlarının eşiğinde değildim!"

"Evet, doğru, sadece varlığını sorguluyordunuz. çünkü buna inanmadın." Bahane uydurdu ve ben de ona gözlerimi devirdim. "Küçük cüce cin aksanı hiç can sıkıcı olmuyor mu?" Thandiwe diye sordu ve ben güldüm. "Ciddiyim!"

"Cüce cinler İrlandalı değil mi?" Seven sordu. "İkizlerin Dublinli olduğunu hatırlamıyorum canım."

"İlk başta beni şaşırttı ama artık kesinlikle alıştım." Bakışlarım Haru'nunkilerle buluştu. "Onunla ilgili her şeye bayılıyorum, sinir bozucu şeylere bile."

"Kat'i neden seviyorsun, Denizci?" Khondwa sessizliği bozarak sordu.

"Çünkü o Kat... o inanılmaz biri. Herkesi önemsiyor, uzay hakkında gözlerinde yıldızlarla konuşuyor ve beni herkesten daha iyi tanıyor.

Beni bir insan gibi hissettiriyor, hayatıma beklenmedik bir şekilde girdi ve şimdi dürüst olmak gerekirse onsuz bir hayat düşünemiyorum" dedi.

"Ayrıca, en sevdiğim filmleri benimle birlikte izliyor ve bu oldukça havalı bir şey."

"Vay canına," dedi Sora, elini samimiyetle kalbinin üzerine koyarak. "Bu çok tatlıydı, daha önce böyle konuştuğunu duyduğumu sanmıyorum."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 32

Kendi Başınasın Çocuk

"Zaten konuşmayı pek sevmem, o yüzden bu şaşırtıcı değil," diye boş boş cevap verdi Haru ve ben de teşekkür etmek için yanağına nazik bir öpücük kondurdum. "Belki de daha sık konuşmalıyım."

"Hayır, konuşmanın gereksiz olduğu gerçeğine kefil olabilirim," diye onayladı Seven. "Çoğu zaman."

"O halde kendinizi nasıl ifade etmeyi tercih ediyorsunuz?" Ona sordum.

"Müzik," diye cevap verdi açıkça. "Aşkımı ifade etmeye gelince, yöntemlerimi Thandiwe'ye sorabilirsiniz-"

"Yapmamayı tercih ederim, teşekkürler!" Konuşmanın pek de PG13 olmayan bir yöne doğru gittiğini hissederek onu yarı yolda durdurdum.

"Çok tatlısınız," dedi Thandiwe. "Seven ve ben dört yıldır birlikteyiz ve kesinlikle birbirimizden çok şey öğrendik, o yüzden bilemiyorum. Eğer herhangi bir konuda sıkışır ve tavsiyeye ihtiyaç duyarsanız, yardım etmek isteriz. Etrafınızda sizi önemseyen insanların olması yardımcı oluyor, ikimizin de son derece bağımsız insanlar olduğumuzu düşünürsek bu hala öğrenmeye çalıştığımız bir şey."

"Teşekkürler, bunu unutmayacağız." Haru başını salladı ve çatalını tabağının etrafında kaydırıldı.

İlk başta aramızda çok büyük bir fark olduğunu düşünmüştüm, ancak Thandiwe ve Seven ile Sailor ve ben arasındaki çarpıcı benzerlikleri fark etmekten kendimi alamadım. Sailor ve benim de onlar kadar, hatta belki de daha uzun süre birlikte olup olamayacağımızı merak ettim. Bu şekilde olmasını istedim. Ömrümün sonuna kadar onunla birlikte olmak istiyordum. Belki sadece saf bir genç olduğum söylenebilirdi, ama Sailor Park için hissettiklerim her zaman bildiğim en gerçek, en gerçek şey olacaktı. Onunla tanıştığım o yaz ortaya çıkan koşulların başka türlü olmasını istemezdim. O zaman fark etmemiştim ama o zamana kadar yaptığım her seçim beni doğrudan ona götürmüştü.

Ertesi gün Sailor ve ben bir suşi restoranına gidip herkes için yemek almaya karar verdik çünkü hepimiz kendimiz için yemek pişiremeyecek kadar tembeldik. Dışarısı gerçekten çok sıcaktı ve biz de yaz için şort ve tişört giymiştik.

Çeşitli sashimi, nigiri ve somon rulolarının yanı sıra birkaç vejetaryen seçenek sipariş ettik. Dışarıda bunaltıcı bir hava vardı ve tenim terden kayganlaşmıştı ama ikimizin bu şekilde dışarı çıkması eğlenceliydi. Gerçekten bir çift olduğumuzu fark etmek beni bir yük treni gibi çarptı.

Birbirimizin birkaç film fotoğrafını çektik, biri elimi tutarken, diğeri de öpüşürken çekilmişti ve banyo ettirmeyi planlamamıştık. Kimseye göstermedik; bu bir sırды. Bizim beğenimize göre biraz fazla seksiydi - belki de sadece ikimiz için bir fotoğraf albümüne koyardık, böylece hatırlayabilirdik.

"Şurada bir karaoke kabini var," dedi Sailor ve ben de arkamı dönüp kabini gördüm. "Ben de gitmek istiyorum."

"Müzik hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," diye hatırlattım ama sonra bana yavru köpek gözleri attı ve eridim. "Tamam, sadece kısa bir süre için, ama neredeyse hiç şarkı bilmiyorum ve iyi bir şarkıcı değilim."

"Umurumda değil, heyecanlıyım." Gülümsedi, elimi tuttu ve beni kabine çekti, içeride otuz dakika için ödeme yaptık.

İçeride parlak mor, mavi ve pembe tonları vardı ve duvarlara çeşitli müzik gruplarının posterleri asılmıştı. Dört mikrofon sıralanmıştı ve ikisini biz aldık. Şarkı listesine şöyle bir göz attık

hiçbirini tanıımıyordum.

"Hiç Taylor Swift tanıyor musun?" Sailor alt dudağını düşünceli düşünceli dişlerinin arasına alarak bana sordu.

"Biraz, ama eski albümlerinden hiçbiri değil," diye itiraf ettim, "Folklore ve sonrası."

"Midnights'tan Midnight Rain'e ne dersin?" diye önerdi ve giriş çalmaya başladığı anda hafızam şarkıyı hemen tanıdı.

"Tamam, elbette," diye kabul ettim, avuçlarım biraz terlemişti. Biraz gergindim. "Kim başlıyor?"

"Öylesin aşkım," dedi Sailor. "Harika bir iş çıkaracaksın, gerçekten heyecanla bekliyorum."

"Gerginim," diye itiraf ettim. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Hey, bana bak." İki elini yüzümün yanlarına koyarak gülümsedi, "Sadece sen ve ben. Her zaman sadece sen ve ben, ve biz yargılamayız, biz Sailor ve Kat'iz, her zaman deneriz, hatırladın mı, bu bizim olayımız?"

"Doğru, o aptal sloganı asla teşvik etmemeliydim," diye pişmanlıkla homurdandım. "Tamam."

"Tamam, başlıyor, hazırlanın!" Gülümsedi.

Şarkı söylemeye başladım ve sesimi duyan Haru'nun gözleri parladı. "Bundan nefret ediyorum."

"Bayıldım." Alkışladı, beni teşvik etti. "Senin en büyük hayranınım, bana şarkı söyle, güzelim."

Sesimin akan bir nehir gibi içimden akmasına izin vermeye devam ettim. Artık korkmuyordum çünkü Haru elimi tutuyordu ve ben sadece ona şarkı söylüyordum. "Sonraki mısrayı al!"

"Farklı bir şarkı söylemek istiyorum," dedi bana, şarkıyı değiştirerek, "Çok dinlediğim bir şarkı. İçinde kendimden çok şey görüyorum."

"Hangisi?" Merak ettim.

"Kendi başınasın evlat." Kasıtlı olarak köprüye doğru ilerledi, sırtarak duvara yaslandı. "Nasıl korkmadığımı fark ettin mi?"

"Olmanı beklemiyordum," dedim ve bana göz kırptı. "Bana şarkı söyle, güzelim."

Sesi eriyen bal gibi sıcaktı, sırtımdan aşağı, boğazımdan aşağı akıyordu. Sesi çok güzeldi ve falsetto sesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Sailor'ın şarkı söyleyebildiğini biliyordum ama olağanüstü olduğunu bilmiyordum. Tanıdığım birçok ünlü sanatçıyı utandırabileceğini bilmiyordum.

"Woo!" Onu alkışlayarak tezahürat yaptım ve o da bana gülümsedi. Şarkı sona erdi ve benim kesinlikle nutkum tutulmuştu.

"Bana Taylor Swift söylemenin gelmiş geçmiş en çekici şey olacağını kim bilebilirdi?" Onu öpmek için eğilmeden önce nefes nefese söyledim. Elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni bir pembe dizideymişiz gibi arkaya yatırdı. "Sen gerçek değilsin."

Dışarıdan bir ses "Times up, lovebirds!" diye seslendi ve biz güldük, mikrofonlarımızı kapattık ve dışarı çıktık, orada çok fazla insanın toplandığını fark ettik.

Küçük kalabalık alkışladı ve tezahürat yaptı ve tüm bu süre boyunca beni dinlediklerini fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Bu kadar etkilendikleri sesin benim sesim olduğundan oldukça şüpheliydim. Sailor hemen eğildi ve elimi tutarak bizi olay yerinden uzaklaştırmaya başladı. Yiyecekleri alıp eve doğru yola koyulduğumuzda, her ne ise, bir şey hakkında endişeli görünüyordu.

Bu... garipti.

Eve döndüğümüzde, Khondwani ve Sora kanepedeki yerlerinden tam anlamıyla üzerimize atladılar, bir reality televizyon programı izliyorlardı.

"Çok uzun sürdü!" Sora inledi. "Bizi cezalandırmaya mı çalışıyordun?" "Özür dilerim," dedim. "Kendimizi biraz kaptırdık."

"Gerçekten mi, ne yaptın sen?" Khondwani suşisini tabaklayıp kanepeye uzanarak sordu.

"Karaoke söylemem için kandırıldım," diye itiraf ettim ve kardeşim neredeyse şok içinde yemeğini tükürüyordu.

"Kız kardeşime şarkı söyletmeyi başardın mı?" Khondwani nefesini tuttu, sonra Sailor'a beşlik çaktı. "Senin huzurunda bulunmaya layık değilim, yüce kişi."

"Kapa çeneni," diye azarladım ve Sailor güldü.

Sora limonata yaparken ben de Haru ve benim suşilerimizi tabaklara koymaya başladım ama Haru beni durdurdu. "Ne?" "Ne?" diye sordum.

"Yapamam, bu Cuma bir çekimim var," dedi bana, sanki duyulmak istemiyormuş gibi nefesinin altından. "Akşam yemeğini sonra yerim."

"Oh, tamam." Omuz silktim ama Sora'nın bakışları onun üzerinde kaldı.

O gece geç saatlerde banyo kapısının arkasından belli belirsiz sesler duydum. Gizlice dinlemenin yanlış olduğunu biliyordum ama neler olduğunu bilmem gerekiyordu, bu yüzden ahlaki değerlerimi geride bıraktım ve dinlemeye başladım. Evin duvarları

kalındı ve kapılar kapandıktan sonra hiçbir şey duyamıyordunuz. İçeri baktım ve Sailor'ın başını ellerinin arasına almış, seramik küvetin kenarında oturduğunu, ileri geri volta atan Sora'ya bakmayı reddettiğini ve boşta kalan elini saçlarında belirgin bir hayal kırıklığıyla gezdirdiğini gördüm.

Yüzü öfke ve korku karışımı bir duyguyla buruşmuştu.

"Bu çok saçma," diye azarladı, sesinde daha önce ondan hiç duymadığım bir zehir vardı. "Umarım bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyorsundur."

"Sora-ah, lütfen dinle, düşündüğün gibi değil," diye yalvardı, hâlâ onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırmıyordu.

"Tam olarak düşündüğüm şey. Tanrım, bilmeliydim." Hâlâ volta atıyor ve endişeyle tırnaklarını yiyordu. "Şimdi ne yapacağım ben?"

"Bu seninle ilgili değil. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

Gözlerinde fırtına bulutlarının toplandığını gördüğümde Sora'nın elleri sessiz bir öfkeyle titriyordu. Banyo lavabosunun üzerindeki ürünleri itti ve dış macunu ve diğer çeşitli eşyalar yere düştü. Sailor sadece daha fazla kapattı.

"Şu anda çok bencilce davranıyorsun!" diye bağırды. "Bu benimle ilgili değil de ne demek? Eğer seninle ilgiliyse, bu doğrudan beni etkileyecek. Bu hiç adil değil. Denizci, bana söz verdin, babama söz verdin, dışarıda seni destekleyen herkese deneyeceğine dair söz verdin."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye mırıldandı.

"Bana bak..." dedi ve adam cevap vermeyince daha da sinirlendi. Adamın ellerini tuttu ve yüzünden uzaklaştırdı. "Bana bak!"

Daha önce ondan hiç görmediğim duygusuz bir ifadeyle ona baktı. Her zaman parlak olan gözleri kararmış ve kapkara olmuştu, dudakları kurumuştu ve bakışları soğuktu.

"Benden daha ne istiyorsun?" diye sordu, sıcak öfke gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken. "Elimden gelen her şeyi yaptım, tüm hayatımı kendini benim gördüğüm gibi, Eomma'nın gördüğü gibi görmen için harcadım."

"Onu bu işe karıştıрма," diye karşılık verdi monoton bir sesle.

"O da bu işin içinde ve ne var biliyor musun?" Sora onun gözlerinin içine bakmak için daha da yaklaştı. "Senin için çok hayal kırıklığına uğradı."

"Bunu kastetmiyorsun," dedi, fırtınalı gözlerinde bir duygu titreşimi görüldü, ama neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

"Evet, öyle," dedi kollarını kavuşturarak. "Bencillik ediyorsun, bu adil değil!"

Şimdi ona bağıırıyordu, Sora'nın daha önce hiç bağıırdığını duymamıştım. "Bana bağıırma," dedi.

"Sana ulaşabilmemin tek yolu bu gibi görünüyor, bu yüzden evet, beni duyana kadar bağııracağım, çığlık atacağım ve çatılarda bağııracağım!" Yavaşça ondan uzaklaştı. "Neden... neden bana söylemedin?"

"Çünkü yoluma çıkarsın."

"Ah..." Yavaş yavaş ciddi bir şeyin farkına varıyormuş gibi nefes nefese konuştu: "Anlıyorum, bunun için üzgün değilsin, değil mi? Şimdi anlıyorum. Aslında bunların hiçbirinin bitmesini istemiyorsun."

Buna cevap vermedi, sadece başını eğdi ve ona hınzırca bir gülümseme verdi, ama bunun gönüllü ve mutluluktan kaynaklanmadığını söyleyebilirdim - daha çok tesadüf ve ironiden kaynaklanıyordu, çünkü gerçeği daha yeni görüyordu.

"*Tanrım*, Denizci I-" destek için tezgâhı kavradı, "bu çok kötü."

"Beni kendi halime bırakırsan fena olmaz," dedi. "Ve anlaştığımız gibi kimseye söylememelisin."

"Söyleyeceğim... Herkese söyleyeceğim, bu sefer sessiz kalmayacağım," diye tehdit etti ve adam nazik bir elini yanağına koyarak okşadı, ona acıyarak baktı. "Söyleyeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi ona ve kadın onun dokunuşundan uzaklaştı, tezgahtan küçük aynayı kaptı ve ona baktı. Adam arkasını döndü. "Dur."

"Şu haline bak!" dedi, "Kat'in seni böyle görmesini mi istiyorsun?" "Onu bu işe karıştırma." Ürkütücü bir sakinlikle konuştu ama sonra aynayı alıp yere fırlattı, hâlâ bakışlarını üzerinde tutuyordu ve kadın irkildi. "Ve beni *rahat* bırak, ben hallederim."

Daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım. Ben de irkildim.

Hemen yatak odasından çıktım, koridora döndüm ve kendi odama girdim, kapıyı arkamdan kapattım, diğer tarafta ağır bir şekilde nefes alıyordum, hala duyduğum her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Duymamam gerektiğinden emin olduğum her şeyi. Park ikizlerini daha önce hiç böyle görmemiştim; bu kadar çığ, bu kadar çözülmüş, bu kadar insani. Onları tanıyamadım bile.

İki kapının kapandığını duyduğumda kendimi toparladım ve karanlık koridorun sonunda bir ışık gördüm. Sailor'ın odasından geliyordu. Tüm ev sessizdi ki bu beklenen bir şeydi çünkü saat neredeyse sabahın ikisiydi. Hafifçe açık kapıya tereddütle yaklaştım ve bir an için ruhumu paramparça eden sahne.

Sailor odasının loş ışığında yatağında yan yatmış yatıyordu, sırtı bana dönüktü, bu yüzden yüzünü göremiyordum. Vücudu hafifçe titriyordu ve ilk başta kafam karıştı ama sonra sessiz, boşuk hıçkırıklarını duydum.

Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Sailor Park asla ağlayan biri olmadı.

Onu kaç kez gözyaşı dökerken gördüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim. Ama o gün, bir şey, her neyse, onu kesinlikle mahvetti.

Ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü orada olmamam gerekiyordu ve onu görmemem gerektiği açıktı. Oradan ayrılmayı ve onu kendi haline bırakmayı düşündüm, yalnız kalmak istiyor gibiydi.

Ama sonra hatırladım ki eğer roller tersine dönseydi, beni asla ama asla terk etmezdi.

Sessizce kapıyı arkamdan kapattım ve gece terliklerimi çıkardım. Yatağın sol tarafındaki çarşafı kaldırdım ve içeri girdim. Yüzünü bana dönme zahmetine bile girmedi ama sadece ben olabileceğimi bildiğini biliyordum.

"Hey," diye fısıldadım usulca, "bana bak, aşkım."

"Hayır," dedi, sesi neredeyse duyulmuyordu.

"Neden?"

Burnunu çekti. "Bu utanç verici."

"Hayır, değil," diye onu rahatlattım, saçlarını okşadım ve alnından birkaç tutamı uzaklaştırdım. "Bana bak."

Gözlerinde yaşlar birikti, daha önce buz gibi bir bakışın olduğu yerde soğuk su dönüyordu. "Oh, Denizci, ağlama."

Sanki bunu söylemek her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Dönüp bana baktı, gözleri kıpkırmızı ve kederliydi, tek bir damla gözyaşı önce burnundan sonra solgun yanağından aşağı süzülüyordu. Burnu kızarmıştı Üşütmüş gibi kızarmıştı, çilleri tenine dağılmıştı ve dolgun dudakları endişeden şişmiş ve hafifçe çignenmişti. Elimi yanağına koydum ve gözlerini kapattı, uzun, güzel kirpikleri ıslak ve birbirine yapışmıştı. Yarı ıstırap, yarı sefalet içindeydi - yüzü çok fazla acının resmiydi. O yaşayan bir oksimoron; hem çok güzel hem de çok çaresiz. Kalbimde bir kasırga vardı ve beni yutuyordu. önümdeki sahnede. Önümde paramparça oluşunu izledim.

O anda, içinde herhangi bir tekil insanın katlanmak zorunda kalacağı acıdan daha fazlasını taşıdığını düşündüm. Onu asla yalnız bırakmayacağıma dair kendime söz verdim. O gece, yüzünü benimkine gömmesine izin verdim. Her histerik ağlayışında, her acı dolu mırıldanışında her şeyin onun suçu olduğunu, tüm bunları hak etmediğini ve her şeyin bitmesini dilediğini söylerken boynuna sarıldım -sıcak gözyaşları tenime geliyor ve gömleğimi ıslatıyordu. Hiçbir şey anlamıyordum ama bunun için uygun bir zaman olmadığını söyleyebilirdim.

onu herhangi bir konuda sorguya çekmek.

"İyisin," diye ona güvence verdim, "söz veriyorum."

"Hayır, değilim Kat, gerçekten değilim." Ağladı. "Özür dilerim."

"Her neyse, hazır olduğunda benimle konuşacaksın, konuşacağına inanıyorum."

Battaniyeyi aldım ve onu da örtecek şekilde etrafına sardım. Saçlarını okşarken başını göğsüme yaslamasına izin verdim ve göğsünün her iniş çıkışını izledim. Ona sonsuza dek sarılacağıma dair söz verdim, bir daha asla böyle bir acıyı tatmak zorunda kalmayana kadar, özgür bir hayat yaşayana kadar Zihnine işkence eden hayaletlerden. Bir gün gerçekten mutlu olana ve kimse ona zarar veremeyene kadar onu tut.

Kördüm ve saftım. Bana Sailor Park'ın her zaman mutlu olduğu izlenimi verilmişti, ama daha iyi bilmeliydim - kimse mutlu değildi.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 33

Mükemmel Model

Sabahın erken saatlerinde uyandım ve Haru'yu hâlâ uyurken buldum, her zaman benden önce uyandığı düşünülürse bu garipti ama bununla da barış içindeydim. Bir gün önce olanları göz önünde bulundurarak onun bol bol dinlenmesini istiyordum... her ne olduysa artık.

Eminim şu ana kadar çoğunuz karanlıkta nasıl bu kadar rahat olabildiğimi, etrafımda olup biten her şeyi bilmemeyi nasıl bu kadar sorun etmediğimi merak etmişsinizdir. Gerçek şu ki korkuyordum. İşte gördünüz, ben, Katayı Sitali, bir korkaktım. Cehaletin gerçekten mutluluk olduğuna inanıyordum ve cam baloncuğumdan kurtulmak istemiyordum.

Yataktan kalktım ve dişlerimi fırçaladım. Ev terliklerimi giydim ve Khondwani ikisi için mısır gevreği hazırlarken Sora'nın mutfak tezgahında oturduğu mutfığa indim.

"Merhaba." Beni plastik bir gülümsemeyle karşıladı. "Mısır gevreği de ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim, merak etme," diye onu rahatlattım. "Bugün için herhangi bir planınız var mı?"

"Sora'nın heyecanla beklediği şu kedi kafesine gitmeyi planlıyoruz." diye açıkladı Khondwani, kasesine süt dökerken, sonra yüzünü buruşturdu. "Kedilerden nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedim hafif bir kahkaha atarak.

"Ama Sora Park'ı seviyorum," diye ekledi ve gülümsedi. "Ve eğer isterse onunla birlikte bir aslan inini ziyaret edebilirim."

"Siz ne zaman bu kadar iyi arkadaş oldunuz?" Sanki o kadar zaman geçmemiş gibi hissederek merak ettim. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Sen ve Yelkenli dillerinizi birbirinizin boğazına sokmaya başlayıp bizi terk ettiğinizden beri," dedi kardeşim şakayla karışık ama sesindeki gerçek ve incinmişlik imasını yakaladım. "Şaka yapıyorum."

"Hayır, değilsin." Gülümseyerek onu rahatlattım ve merakla başımı eğdim. "Beni özlediğini mi söylüyorsun, sevgili kardeşim?"

"Kapa çeneni," diye homurdanarak kaşığından bir ısırik aldı. "Sizin adınıza mutluyum çocuklar, gerçekten. Sadece farklı bir şey... Onlarla çizgi film izlemem ve küçük uzaylı videolarını kanıt olarak izlemem için bana yalvaran birinin olmaması."

"Bundan nefret ettiğini sanıyordum," diye hatırlattım ona. "Hadi ama, bunları bana daha önce hiç anlatmadın mı?"

"Çünkü seni seviyorum Kat ve her zaman söylediğim gibi Mutlusun. Ve seni uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Sinir bozucu duygularımın bunu mahvetmesini istemedim," dedi, kalbimi eriterek ve birdenbire anneme biraz fazla benzedi ve sesi biraz fazla çıktı. "Dinle, her neyse-"

Sonra öne atıldım ve ona sarıldım. Sarılmayı seven biri değildim ama buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. O da beni daha sıkı kucakladı. "Daha iyi bir ağabey isteyemezdim." İçimi çektim. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sen ve ben, biz kalıyoruz."

"Kes şunu, ağlayacağım!" Sora kızardı ve yüzünü yelpazeledi. "Siz çocuklar çok tatlısınız."

"Tamam, Şimdi fikrimi değiştirdim. Mısır gevreği istiyorum," dedim ve kutuyu ondan aldım. "Önümüzdeki dört yıl boyunca bana yetecek kadar duygusal oldum."

"Neden hiç kimse sarılmayı sevmiyor?" diye sordu kardeşim. "Ben sarılmayı çok severim, bu benim sevgi ifadem."

"Senin için bir kucaklayıcı olabilirim, tıpkı senin benim için bir kedi insanı olduğun gibi." Sora tezgahın üzerindeki yerinden başını kaldırıp baktı.

"Gerçekten mi?" Kardeşim nefes nefese beni bir kenara fırlattı.

"Evet!" Sora neşeyle gülümsedi, kollarını açarak onu içeri aldı, ayaklarını tekmeledi, gözleri minik yıldızlarla parladı ve ona sımsıkı sarıldı. "Yaşasın!"

"Siz çocuklar çok aşırıksınız." Güldüm. "Sailor ve ben ayda bir kez el ele tutuşuyoruz."

"Hemen döneceğim, gidip arayıp kedi kafedeki rezervasyonumuzun hâlâ müsait olduğundan emin olayım." Kardeşim telefonunu çıkardı ve koridorda dolaşmaya başladı.

Sora'yla dün Haru'yla aralarında geçenler hakkında konuşmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm. Bu konuda bana karşı açık davranır mı, yoksa omuz silkip geçer mi emin değildim ama denemeye değerdı. Dün gece onu bu kadar üzgün görmekten nefret ediyordum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordum.

"Hey, Sora, sana bir şey sormak istiyordum," dedim ve bana döndü, başını soru sorduğu tarafa doğru eğerken gözleri tetikteydi.

"Elbette!" Gülümsedi - kardeşinin gülümsemesine sahipti, neredeyse ürkütücüydü. "Bana her şeyi sorabilirsin, bunu biliyorsun."

"Dün Sailor'la kavga mı ettiniz?" Sordum ve durakladı, gözlerinde bir duygu titreşimi vardı.

"Oh." Tezgâhtan aşağı zıpladı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Yani, dün gece biraz üzgün görünüyordu," dedim ona. Dürüst olmak gerekirse, az demek yetersiz kalırdı. "Sadece bir şey olup olmadığını ve aranızda her şeyin yolunda olup olmadığını bilmek istedim."

"Kardeşimle ben sık sık kavga etmeyiz," diye açıkladı, ses tonu farklıydı, daha dürüst ve çiğ. "Yani bunu yaptığımızda... çok fazla oluyor ve kastetmediğimiz pek çok şey söylüyoruz. Ona daha iyi ulaşabilmek umuduyla sert davranmam konusunda bazı tavsiyeler aldım ama sanırım bu işleri daha da kötüleŐtirdi."

"Ah, anlıyorum. Tam olarak ne hakkında kavga ediyordunuz?" diye sordum ve içinde hiç neşe olmayan acınası bir kahkaha attı.

"Kit-Kat, bilmelisin ki bu benim seçimim olsaydı sana uzun zaman önce söylerdim, ama değil. Bu Sailor'ın, benim değil. Ve korkarım ki belki de Bir şeyleri düzeltmeye çalışırken yeterince zarar verdim." Sesi biraz çatallaştı ve gözleri akmayan yaşlarla doldu. Ama onları çabucak sildi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, elbette," dedim ve pişman gözlerle bana baktı. "Ne istersen."

"Bu konuda gerçekten üzgün olduğunu mu söylemiştin?"

"Ağlıyordu," dedim ona kuşkuyla, "Yani evet, bunun onu biraz üzdüğünü tahmin ediyorum."

"Bunun için ağladı mı?" diye tekrarladı.

"Ah." "Evet."

"Sonunda benden nefret etmesini istemiyorum."

"Ah, Sora." Gülümsedim ve bütün gün sağa sola dağıttığım için ona sarıldım. "Seni her şeyden çok seviyor, senden asla nefret edemez."

"Tanrım, umarım öyle değildir." Hafif bir kahkaha atarak burnunu çekti. "Bunun için fazla bağımlıyım."

"İkimiz de aynı kişiye bağımlı olamayız," diye şaka yaptım ve onu daha sıkı sıktım. "Ben paylaşmıyorum."

"Annyong," dedi Sailor, üzerinde hâlâ pijamaları ve tüylü çoraplarıyla, uykulu bir halde, gözlerini ovuşturarak odaya girerken. "Kahvaltıya geç mi kaldım?"

Saatime baktım ve saatin on biri geçtiğini gördüm ama ona uyuyakaldığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Hayır, hiç de değil." Gülümsedim, Sora'dan uzaklaştım ve ona doğru ilerledim.

Beni kendine çekti, elimi tuttu ve başını omzuma yasladı. Parmaklarımı kuzguni saçlarının arasından geçirdim. "Merhaba."

"Merhaba," diye mırıldandı omzuma doğru. "Bugün bir toplantım var." "Modellik yaptığın moda markasıyla mı?" diye sordum.

"Evet, Celine ile." Başını kaldırdı, dudakları büzülmüştü ve yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Bundan nefret ediyorum."

"Babanla konuşmayı ve ona bunu yapmak istemediğini söylemeyi denedin mi?" Ben sordum, o da hayal kırıklığı içinde gözlerini devirdi.

"Appa bir şeyi kafasına koydu mu, onu vazgeçirmek imkansızdır, ayrıca en azından bunu yapabilirim, bana o kadar çok şey teklif ediyorlar ki... tek atış." Buzdolabına doğru ilerledi ve kendine bir bardak elma suyu doldurdu.

"Modellik için sık sık böyle teklifler alıyor musun?" Ellerimi ona doğru kaldırarak sordum, o da bana bardağını verdi ve ben de uzun bir yudum aldım. Sinir bozucu olup olmadığı umurumda değildi, bana hayran olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum.

"Bu soruya bencil görünmeden nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum." Bana alaycı bir gülümseme verdi, sonra kaşlarını çatı. "Hepsini içme bebeğim."

"Peki." İçimi çektim ve bardağı ona geri verdim. "Tükürüğünü bardağın içinden geçirdiğin için kızmadığına şaşırdım."

"Neden yapayım ki?" diye sordu, gözleri muziplikle parıltıyordu, bakışları ardından gelen kelimelerin aksine masumdu. "Dilin her zaman ağzımda zaten."

"Merhaba, tam burada duruyorum." Khondwani mutfığa açılan kemerde durarak öksürdü.

"Pardon?" Haru hafifçe sırtı. "Üzgün olduğumu sanmıyorum." "Her neyse." Khondwa Sora'ya yaklaşırken yüzünü buruşturdu. "Rezervasyonumuz saat bir buçukta. Hazırlanmaya başlamalıyız."

"Oh, tamam." Sora başını salladı, sonra tekrar bize, onunla göz teması kurmakta zorlanan kardeşine baktı. "Bugünkü toplantıda iyi şanslar, Haru."

"Elbette." Hızla omuz silkti ve ondan uzaklaştı. Ahh.

"Bu çok kabaydı," dedim ona. "Sevdiğimiz insanlara kötü davranmayız."

"Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var... bazı şeyler." Kileri açtı ve bir paket deniz yosunu atıştırmalığı çıkarıp açtı. "Ondan özür dileyeceğim."

"Sonunda mı?"

"Evet." Elimi tuttu, ince parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Ayrıca dün yanımda olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum. Ben... üzgündüm ama sen beni artık o kadar da üzgün yapmadın."

"Bana teşekkür etmene gerek yok meleğim, ben her zaman buradayım," diye onu rahatlattım ve elini daha sıkı tuttum. "Her zaman, her yerde."

"Daha fazla elma suyu almalıyız."

"Biliyorum. Toplantın ne zaman ve nereye gitmen gerekiyor?" Saate bir kez daha bakarak sordum.

"Saat ikide, Celine Tokyo temsilcisiyle merkezde buluşup konsepti tartışacağım ve ardından ölçüleri alacağım," dedi. "Benimle gelir misin?"

"Oh, ben asla evde kalmayacaktım." Alaycı bir şekilde gülümsedim ve omzunu okşadım.

Şehir merkezindeki Celine Tokyo HQ'ya gittik, burası şimdiye kadar bulunduğum en göz korkutucu yerdi. İçeride dergiler ve Oyuncuların, müzisyenlerin ve ünlü kişilerin markalarını giydikleri posterler. İtiraf etmeliyim ki, yanımızdan geçip giden muhteşem modellerin yanında çok eğreti durduğumu düşünmekten kendimi alamadım. Daha önce hiç bu kadar çok çekici insanın etrafında bulunmamıştım.

"Ah, Bay Park, sizi burada ağırlamak büyük bir zevk!" dedi kadın. Japon'du ve otuzlu yaşlarında görünüyordu. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Bize yaklaştı ve elimizi uzatıp

Denizcinin eli. "Umarım buraya yaptığınız yolculuk şimdiye kadar harika geçmiştir."

"O zevk bana ait Bayan Tanaka ve evet, Tokyo için kalbimde her zaman özel bir yerim olmuştur, bu yüzden teşekkür ederim." Onu selamladı ve Sailor Park'ı sevmenin bu kadar kolay olduğunu henüz fark etmemiştim. Zahmetsiz bir karizma ve kibarlık yayıyordu, sanki bu onun varlığına kazınmış gibiydi, sevimli olma sanatı. "Bu Katayı Sitali, kız arkadaşım. Umarım bugün bizimle gelirse rahatsız olmaz?"

"Kesinlikle hayır, ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Katayı, babanın büyük bir hayranıyım. Ona çok saygı duyuyorum" dedi. "Ayrıca, böyle formalitelere gerek yok, bana Izumi deyin."

"Izumi, beni kabul ettiğin için teşekkür ederim. Nereden başlıyoruz?" Sailor bizi siyah ve beyaz tonlarında dekore edilmiş ofisine götürürken sordu. Çok moderndi.

"Aylardır size ulaşmaya çalışıyorduk. Babanız bize ilgilendiğinizi söylediğinde çok şaşırdık. Görsellerinizin markamızla çok uyumlu olduğunu ve kıyafetlerimizin sizi inanılmaz derecede iyi tamamlayacağını düşünüyoruz. Çok çarpıcı özellikleriniz var ve bu özellikleriniz

Herhangi bir izleyici yok," diye açıkladı, biz karşısına otururken o bir defter açtı. "Umarım rahatsınızdır. Lütfen içmek istediğiniz herhangi bir şeyi sormaktan çekinmeyin."

"Elma suyu," dedim açıkça ve Sailor yumuşak bir kahkaha attı. "Lütfen?" Izumi saatine bakarak, "Elbette Sakura, lütfen iki bardak elma suyu getir," dedi. "Başlayabilir miyiz?"

"Elbette," diye kabul etti Sailor. "Konseptle başlayabilir miyiz?" "Tamam, biraz daha keskin bir fütüristik görünüm istiyoruz, bir şeyler "Eskiye dışarıda, yeniyi içeride bırakıyor. Sadelik yanılması yaratmak için bol miktarda toprak tonu da kullanıldı." Bize bir lookbook'tan resimler gösterdi ve tüm kıyafetler inanılmaz güzeldi. "Her şeyi kendim tasarladım ve bunu yaparken özellikle sizi modelim olarak hayal ettim."

"Vay canına." Tasarımlarına, karşımdaki saf yeteneğe hayran kaldım. "Denizci, bu parçaların içinde harika görüneceksin."

"Gururum okşandı. Dürüst olmak gerekirse, umarım imajınızı hayata geçirmenize yardımcı olabilirim." Gergin bir şekilde gülümsedi ve ensesini kaşıdı.

"Ne kadar ten göstermekten hoşlandığınızı bilmeliyiz. Açıkçası, asla gömleksiz olmak zorunda kalmayacaksınız, ancak bilmemiz gereken Kırpılmış üstler, yırtık pantolonlar veya daha dar bir şeyler giymek konusunda rahat Deri gibi mi?" diye sordu. "Tüm modellerimin rahat olması benim için çok önemli."

"Ona deri pantolon mu giydireceksin?" Ağzım kuruduğu için sordum. Ona sııttım. "Lütfen, buyurun."

Izumi hafifçe gülerek, "Sadece isterse," diye karşılık verdi. "Bana haber ver yeter."

"Karar vermek için görmem gerekecek, o yüzden şu ana kadar her şeyden memnunum diyelim." Listedeki her şeyi işaretledi.

"Tamam, bunu not alacağım. Şimdi ölçümler için gitmeniz gerekiyor, asistanım Sakura sizi daha özel bir yere götürecektir," diye açıkladı Izumi, asistanı iki bardak elma suyuyla içeri girip bize uzatırken.

"Merhaba efendim, hanımefendi, sizi ölçüm ve donanım birimimize götüreceğim," diye açıkladı ve biz de başımızı sallayarak onayladık.

Geveze koridorda onu takip ederek, ellerinde mezura ve hesap makineleri olan iki kadının durduğu soyunma odasına gittik. Sailor bir podyumda dururken bizi onlarla bıraktı. Onu işaretlemeye başladılar ve

onu ölçüyordu. Elma suyumu yudumlayarak köşeden izledim. Pek eğleniyor gibi görünmüyordu ve otuz dakikayı aşkın bir süredir ölçüm yapıyordu, bu yüzden onu suçlamadım.

"Göğüs otuz sekiz inç." Uzun siyah saçlı kız bunu yazdı. "Pazılar on üç inç."

"Üzgünüm ama bu ne kadar sürecek?" Haru sabırsızlıkla tavandaki parlak ışıklara bakarak sordu.

"Lütfen kıpırdamadan durun," diye karşılık verdi diğer kız ve bir mezura alıp adamın ayağından kafasına kadar indirdi. "Boy, 1.80."

"Gömleğinizi kaldırın lütfen, efendim," diye rica etti esmer kız.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Belinizi ölçmemiz gerekiyor" dedi ve adam tereddütle gömleğini ortadan kaldırdı, böylece ölçüm bandını belinin etrafına sarabileceklerdi. "Ah, tam düşündüğüm gibi."

"Ne?" diye sordu diğeri, dalgın dalgın bir şeyler hesaplıyordu.

"Beli altmış dokuz santimetre, altmış yedi santimetre civarında bir modele ihtiyacımız vardı," diye açıkladı, "Ama Izumi onu istiyor, bu yüzden şimdi yeniden boyutlandırmak için bir gece kalmamız gerekecek."

"Ah, planlarım vardı ama siktir et sanırım," diye karşılık verdi sarışın sıkıntıyla. "Efendim, lütfen şimdi tartıya çıkın."

Siyah saçlı kadın, "Dua et de altmışın üzerinde olmasın," diye karşılık verdi.

Sailor ilk başta hareket etmedi. Trans halinden çıkıp terazinin üzerinde durana kadar olduğu yerde donup kalmış gibiydi. Kısa bir an için gözlerini kapadı ve aşağı bakmadı.

"Elli beş kilogram, güzel." Siyah saçlı kız başını salladı. "Değiştirilmen gerekecek diye korkuyordum."

"Değiştirildi mi?" Sailor sordu, gözleri endişeliydi, sesi alçak ve hafif boğuktu. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer fazla kilolu olsaydın yeni bir model bulmak zorunda kalırdık. Burada zorlu bir rekabet var evlat, herkesin bizim için modellik yapmasına izin vermeyiz," dedi sarışın, listesindeki bir şeyin üstünü çizerken.

Sailor yerinden indi, biraz solgun görünüyordu. Kaşlarını çatarak sinirli bir şekilde elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Hey, ne oldu?" Ona doğru yürüyerek sordum ama kafası karışmış gibiydi.

"Hissetmiyorum-" Avuç içi nemli olan eline uzandığımda cam gibi gözlerle tereddüt etti.

"Kendini hasta mı hissediyorsun? Neyin var?"

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var," dedi usulca. "Özür dilerim."

Ve odadan çıktı, yanımdan aceleyle geçip gitti. Peşinden gittim ama yetişemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde koridordan aşağıya doğru kaçtı. Kadınların onunla konuşma şekline kızmaktan ve onun yerine üzmekten kendimi alamadım. Onlarla dertleşmek için içeri geri döndüm.

"İkinizin işi bitti mi?" Kollarımı kavuşturarak sordum. "Çünkü bu konu hiç profesyonelce değil ve yöneticilerinizi bu işe bulaştırmak istemem."

"Pardon?" Sarışın alay ederek beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"O bir çocuk, on yedi yaşında. Onunla bu şekilde konuşmaya hakkın yok," diye azarladım. "Bu berbat bir şey."

"Kimsenin duygularını incitmeye çalışmıyorduk, o Sailor Park. Denesek bile bunu yapamazdık," diye hafifçe gülerek karşılık verdi sarışın.

"Evet, biz sadece stajyeriz, fikrimizin bir önemi yok. Bu çocuğun ona iyi görselleri olduğunu söylememize ihtiyacı yok, hayatı boyunca bunu duydu," dedi siyah saçlı kız ve arkadaşı odadan çıkarken.

Sailor, Izumi'yle birlikte odaya geri döndü ve Izumi'nin söylediği bir şeye gülüyordu. Ona bu iş için mükemmel olduğunu ve eğer modellik yapmazsa tüm fikri çöpe atmak zorunda kalabileceğini söylüyordu. Ona her ne söylediyse, belli ki kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı ve benim de tek istediğim buydu: Sailor'ın kendini daha iyi hissetmesi.

"Hey." Bir an için onu kenara çektim, "İyi misin?"

"Ben iyiyim, sadece insanların beni nasıl gördüğü konusunda gerçekten gergin oluyorum. Çok acıyor ve bazen kafamı karıştırıyor. Aptalca ama iyiyim, söz veriyorum."

"Sarılmaya ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Sanırım herkesin bazen kucaklanmaya ihtiyacı olduğunu öğrenmeye başlıyorum."

"Evet." Başını salladı ve ben de kollarımı ona dolayarak yüzümü göğsüne gömdüm ve o saçlarını okşarken kalp atışlarını dinledim. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum Kat."

"O zaman yapma," diye mırıldandım göğsüne doğru.

"Ha?"

"Asla bensiz olma."

Çekim günü çok erken uyandık ve sabah yedide evden çıktık. Bir kafede kahve içmek için durduk ve ikimiz de aç karnına kafein içmenin berbat bir fikir olduğunu fark ettik. Ama ben krem peynirli bir simit aldım ve tekrar mutlu oldum. Güneşin gökyüzünde yükselişini izledik ve Celine'in merkezine gitmek üzere bir taksiye bindik.

Sailor'ın başlangıçta ne kadar yorgun ve huysuz olmasına rağmen her şeyin bir vlog'unu çektiğimden emin oldum. İyi bir içerikti ve izleyicilerimizin bizimle birlikte takip edebilmelerini istedim. Yorumları okuyabilmeyi özlemiştim çünkü artık izlemediklerini ya da videolarımızdan keyif almadıklarını biliyordum.

Önce makyaja gittik ve sanatçıların izniyle her şeyin iyi bir görüntüsünü almaya özen gösterdim. Sailor'ın zaten soluk fildişi bir cilt tonu vardı ve bir şekilde onu hayalet gibi gösterecek daha beyaz bir fondöten kullanmak istediler. Izumi araya girdi ve bunu eşleştirmelerini istedi. Sailor ayrıca çillerini kapatmamalarını istedi ve ben de bunu kabul ettim.

Sonra prova odasına doğru ilerledi ve ilk kıyafetini giydi; beyaz deri bir takımdı bu, orta kısmının bir parçasını ve kalçasında bir deri parçasını açıkta bırakıyordu. Gümüş bir tokası ve ona uygun beyaz çizmeleri vardı. Stüdyonun ışıkları bir ameliyathaneden daha parlaktı ve herkesin dikkati doğuştan yetenekli olan Sailor'ın üzerindeydi.

Kamera ile öylesine kusursuz bir kimyası vardı ki büyüleyiciydi. Saçları sahte sarı çizgilerle vurgulanmıştı ve bir şekilde erkeklik ile kadınsılık arasındaki çizgiyi alaya almayı başararak odadaki herkeste kıskançlık uyandırmıştı. Kameraya dikkat çekecek şekilde bakıyor ve Noel ağacının tepesindeki süs balerini kadar zarif bir poz veriyordu.

Bir sonraki kıyafeti dar siyah uzun kollu ve ona uygun siyah bir pantolundu. Daha cüretkâr bir poz vermeden önce saçlarındaki sarı çizgiler silinmiş, bakışları daha koyu ve daha boğucu bir hal almıştı. Bana göz kırptı ve kameralar ona döndüğünde vücudum aniden çok sıcak hissetti. En çok o görünüyordu Dikkatler onun üzerindeyken rahattı.

Sailor Park ilgiyi seviyordu. Kameraların onu izlediğini ve herkesin sadece ona odaklandığını bilmek hoşuna gidiyordu. İçimden bir ses herkesin odak noktası olma hissini sevdiğini söylüyordu.

güzel olduğunu söyledi ve o da güzel olduğunu biliyordu. Birdenbire çok sıcak gelmişti ve bana bakışlarından onun da bunu hissettiğini anlayabiliyordum.

Son kıyafeti metalik bir bodysuitti ve yüzü ışıltılı gümüşlerle vurgulanmıştı. Tamamen bu dünyanın dışında görünüyordu. Vücudunu tüm doğru yerlerden sarıyordu ve o bana öyle bakarken hiç odaklanamıyordum.

Kameralar durduğunda bir parmağıyla beni yanına çağırdı ve ona yaklaştım, ayrılmış bacaklarının arasında durup ona baktım, kolları belime dolanmıştı. "İyi iş çıkardın," dedim ve o da bilerek gülümsedi. "Çok güzelsin. Eğer anne olduğum bir evren olursa, bebeklerimin senin gözlerine sahip olmasını çok isterim."

"Öyle mi?" diye sordu masumca. "Teşekkür ederim, güzelim."

"Bana sarılır mısın?" diye sordum ve bana daha sıkı sarıldı, saçları şimdi biraz dağınıktı.

"Bekle, orada dur!" Izumi seslendi. "Pozunu bozma!"

"Ne?" diye sordum. Etrafıma bakıp herkesin bana baktığını fark ederek sordum. "Ne oldu?"

"Katayi, biliyorum bu biraz abartılı olabilir ama hemen bir kıyafet giyip benim de modelim olur musun? Sen ve Sailor birbirinizin yanında delicesine güzel görünüyorsunuz," dedi Izumi. "Sana da onunla aynı ücreti ödeyeceğim."

"Bilmiyorum, emin değilim," diye mırıldandım.

"Hadi aşkım, benimle çekim yap ki fotoğraflar yayınlandığında herkes benim olduğunu bilsin." Parmağını yan tarafımda gezdirdi ve midemde kelekler uçtu. "Öyle mi?"

"Tamam, iyi," diye kabul ettim. "Ne giyiyorum peki?"

"Ona deri bir şeyler giydirin," dedi Sailor sırtarak. Ona gözlerimi devirdim.

Izumi beni soyunma odasına götürdü ve üzerime uyumlu metalik bir üst ve kısa pileli bir etek giydirdi. File taytım ve gladyatör botlarım vardı. Çok bilimkurgu gibi görünüyordum, çok havalıydı. İçimde hissettiklerimin dışıma yansıdığını hissettim. Makyöz yüzüme yıldızlar çizdiğinde ve ışıltılı farlar kullandığında çok mutlu olmuştum; sanki içimden bir yıldız galaksisi fışkırıyordu.

Stüdyoya geri döndüm ve kendimi tekrar Sailor'ın önünde konumlandırımdı, o da önümde diz çöküp bir kolunu belime doladı ve gülümseyerek bana baktı.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye mırıldandım.

"Tanrım, muhteşem görünüyorsun," dedi, sesi derin ve boğuktu, sanki bana bakmak ona acı veriyormuş gibiydi.

Fotoğrafçı kamerayı yeniden hazırlayıp ışıklarla çalışırken ona "Beni geriyorsun," dedim.

"Utanma, sadece bana odaklan."

Gözlerimi kapattım ve tam istediği gibi derin bir nefes aldım.

"Üç, iki, bir," dedi fotoğrafçı, ilk flaş benden önce patladı. "Vay canına, haklıymışsın Izumi, aralarındaki kimya manyetik."

"Biliyorum!" Izumi heyecanla gülümsedi. "Bu konu viral olacak, sana söylüyorum."

Bir sonraki pozda yan yana duruyorduk, başım onun omzuna yaslanmıştı, saçları rüzgârda savrulmuş gibi görünsün diye bir vantilatör esiyordu. Birkaç poz daha çektik ve zaman geçtikçe kendime daha çok güvenmeye başladım. Sailor kanalımız için vlog çekerken ben de kendi başıma birkaç fotoğraf çektim.

"Harikaydınız, çok teşekkür ederim!" Izumi bize teşekkür ederek neşelendi. "Konuyu size önceden göndereceğimizden emin olabilirsiniz. yayınlamadan önce onaylayın."

Sailor, "Hayır, teşekkür ederim, tasarımlarınız harika ve umarım bunun için hak ettiğiniz takdiri alırsınız," dedi.

"Evet, çok eğlendik." Gülümsedim. Lütfen beni anlayın. Bizi anla.

Soyunma odasında yalnız kaldığımız anda aramızdaki ateşi düşürmek için birbirimize sarıldığımızı anlayın. Kapattık.

Beni kapıya sıkıştırdı, ağzı benimkine karşı doluydu. Daha önce hiç böyle öpüşmemiştik; sıcak, açgözlü ve talepkârdı. Elleri belime dolandı, beni kendine doğru çekti, dili ağzımın içinde kayarak benimkine karşı üstünlük mücadelesi verdi... Kazanmasına izin verdim.

Dudakları yavaşça boynuma doğru hareket etti, yumuşak deriyi emdi ve ısırdı, benden bir soluk aldı, o kadar ki ağzımdan çıkan sesleri gizlemek için bir elini ağzımın üzerine koydu. "Sakin ol, aşkım." Alçak ve derin bir sesle inledi. "Sanki seni öldürmeye çalışıyormuşum gibi konuşuyorsun."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve beni öpmesine, dişlerini tenimde gezdirmesine, ne isterse yapmasına izin verdim. Onu sandalyeye ittim ve kirpiklerini kırıştıtırıp bana masumca bakarken kendimi kucağına bıraktım. Dudaklarımı

Ellerimi gömleğinden yukarı kaydurdım ve altındaki sıcak teni hissettim. Elleri sırtımdan aşağıya doğru inerken ağzımın içine doğru inledi.

-Dikkatliydim ve bu beni daha da yaraladı. Bana karşı nasıl bu kadar hassas olabiliyordu? Onun ellerinde nasıl bu kadar kırılgan olabiliyordum da beni kırmasından başka bir şey istemiyordum?

Sonra gerçekten dudağımı ısırıldığını fark ettim... ve bu hoşuma gitti.

"Ben o kadar kolay değilim Kat," diye alay etti, başparmağını alt dudağımda gezdirerek. "Bunu *hak etmen* gerekecek."

"Her neyse." Kucağından inerken homurdandım. "Adil oynamıyorsun, Sailor Park."

"Öyle bir şey demedim." Sırıttı ve ben de ona gözlerimi devirdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 34

ISPY

S ora Park düşünüyordu.

Son zamanlarda en büyük endişesi gerçekleştiğinden, en kötü kâbusu gerçek hayatına karıştığından beri çok düşünüyordu.

Başlangıçta, hiçbir şeyin yoksa kaybedecek bir şeyin de yoktur diye düşünmüştü. Ama yanılıyordu, bu şekilde düşünmesine izin veremezdi. Düşünceleri onu bunalttığına konuşabileceği tek bir kişi vardı, onu gerçekten gördüğünü düşündüğü tek kişi Khondwani Sitali.

Sadece onun için gökten inen kendi kişisel güneş ışığı
-Kayası, hayatındaki tek değişmez şey. Ona hiç kimsenin olmadığı kadar nazik davranmıştı ve karşılığında hiçbir şey istememişti, Khondwani

başkalarıyla ilgilenmek için doğmuş bir insandı; bu onun kanında olduğu gibi kemiklerinde de vardı.

İlk başta, kardeşinin kendisinden uzaklaşmasına, onları uzun zamandır birbirine bağlayan bağları bu kadar kolay koparabilmesine üzülmüştü. Birileri onun dramatik, hatta tuhaf bir tepki verdiğini söyleyebilirdi ama aynı zamanda uzun zamandır sadece ikisinin olduğunu da anlamaları gerekirdi. Elbette Bitna da vardı ama Sora kardeşinin onu hiçbir zaman gerçekten sevmediğini biliyordu... ama Katayi ile işler farklıydı. Ona her an hareket halindeki bir trenin önüne atlamaya hazırmış gibi bakması sinir bozucuydu.

Sora, bir zamanlar ellerinde tuttuğu kalbinin kayıp arkadaşınıninkine düştüğünü biliyordu. Hissettiği şey kıskançlık ya da kötü niyet değil, endişeydi. Küçük beyaz yalanların siyaha boyanmasının an meselesi olduğunu biliyordu ve Kat'ın tutunup ipin acısını mı çekeceğinden yoksa tamamen bırakıp bırakmayacağından emin değildi. Sailor'ın kalbini tutmaya devam etmek için savaşıyor muydu, yoksa yere düşmesine ve her şeyi bir suç mahalli gibi bırakarak sıçramasına izin mi verecekti.

Asıl soru, sonunda gerçek suçlunun kim olduğuydu?

Sora, Thandiwe'nin kardeşine karşı sert olma tavsiyesine uymuş ve ona acı gerçeği soğuk bir tepside sunmuştu. Ancak duygularına yenik düşmüş ve sonunda ona sesini yükseltmiş, bu da iyi sonuçlanmamış ve onu cennetten kovmuştu. Sailor *asla* küfretmezdi, bu yüzden onun gerçekten üzgün olması gerektiğini biliyordu. Kat'ın ona kavgaları yüzünden ağladığını söylemesinden bahsetmiyorum bile, o da *asla* ağlamazdı, 'içinde tut ve geçmesini um' türünden bir insandı.

Zalimce davranmış, geri alabileceğinden emin olmadığı şeyler söylemişti. Ama bunların hepsi ona ulaşmak, gerçeği öğrenmek içindi. Bunu yaptı -gerçeği öğrendi- ve bu yutulması zor bir haptı. Denizci'nin gerçekten de bunların hiçbirinin sona ermesini istemediğini fark etti, çünkü onun için işe yarayan her şey yeterliydi. Ama Kat öğrenirse onun her şeye bakışının değişeceğini biliyordu.

Katayi, *Oh*, Katayi, bu onu *kırar*.

Khondwani'ye söylemek daha kolaydı çünkü onun bunu halledebileceğini biliyordu ama Kat'ın Sailor'a karşı olan hisleri işleri on kat daha kötü hale getirecekti. Bu, televizyonda bir araba kazası görmekle, tam önünüzde, kanın kıyafetlerinize sıçrayacağı kadar yakınınızda gerçekleşen, kemiklerin kırılmasını ve son çığlıkları duymakla aynı şeydir. İşte bu

Bu çirkin bir sırdı, acı bir gerçektir, kendi huzurlu mahallelerinde gerçekleşen bir katliamdı, kapılarının önünde saatli bir bombaydı. Ve inanmak için *görmeniz* gereken türden bir şeydi.

Geçen haftayı bunu telafi etmenin yollarını düşünerek geçirmişti ve hiçbir özür yeterince iyi görünmüyordu - hiçbir kelime kombinasyonu mazur görülemezdi. Khondwani ile birlikte kedi kafesinden döndükten sonra, Sailor ve Kat'in neredeyse birinci ay dönümleri olduğunu fark etti. O ve Khondwani paralarını bir araya getirip onlara bir hediye almışlardı.

Nagakute'deki Studio Ghibli Park'a iki bilet, ikisinin Hayao Miyazaki filmlerini ne kadar çok sevdiklerini, uykusuz geceler geçirerek onları izlediklerini ve en iyi olduğunu düşündükleri filmleri sıraladıklarını biliyorlardı. Her zaman kardeşlerinin yanında olmak zorunda olmanın biraz boğucu olabileceğini anladılar ve onlara *zaman* hediye etmek istediler. Birlikte geçirilen zaman. Zaman değerliydi, en büyük hediyeydi ve buna ihtiyaçları vardı.

Onlara bu haberi verdiklerinde sevinçten havalara uçmuşlar ve hemen yolculuk için plan yapmaya başlamışlardı. Ancak Seven & Thandiwe bunu duyduklarında - filmler hakkında hiçbir şey bilmemelerine, sadece müzik akorlarını bilmelerine rağmen- kendilerini de davet ettirmeden edemediler. Çiftin pek hoşuna gitmese de, başka çiftlerle bir arada olmanın ve birbirlerinden bir şeyler öğrenmenin kendileri için iyi olacağı konusunda ısrar etmişlerdi.

Sora nihayet kardeşiyle yalnız kaldığında, "Senden nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Haddimi aştım."

"Özür dilemene gerek yok Sora-ya, sen haklıydın, bencillik ettim." Sailor onu durdurmak için elini havada salladı. "Bencillik yapıyorum."

"Hayır, anlayışlı davranmıyordum, bu kadar uzun süre bununla yaşamak *hoşunuza* gitmiyor, ben sadece-"

"Bana karşı hep anlayışlı oldun. Senden daha fazlasını isteyemem Sora, bana kendinden o kadar çok şey kattın ki sensiz ben bir hiçim. Kavga etmemizden nefret ediyorum, bu beni incitiyor." Yüzünde acı dolu bir ifadeyle kalbini işaret ederek konuştu. "Kalbimde, *fiziksel olarak* canımı yakıyor. Sorumluluk sahibi olanın ben olmam gerekiyordu, ben senin kardeşinim ve seninle ilgilenmem gerekiyor, tam tersi değil. Bunun için özür dilerim, her şey için özür dilerim."

"Bu iki yönlü bir yol. Ben seni önemsiyorum, sen de beni önemsiyorsun. Ama artık bu kadar basit olmadığını biliyorum..." Sora tahmin etti.

"Ne demek istiyorsun?" Sailor kaşlarını çatarak sordu.

"Artık Kat var ve o sana daha iyi bakabilir. Seni daha iyi tanıyor, hayatının merkezi o olacak, zaten öyle" dedi Sora ona yaklaşıp parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek. "Bir şey bilmek ister misin?"

"Evet?"

"Seni seviyorum." Onun elini sıkıca tuttu. "Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla, seni o kadar çok seviyorum ki... Sanırım bu çok fazla, seni bu kadar felaket bir şekilde, bu kadar öfkeyle sevmek bana düşmez. Bu doğru değil, Appa haklıydı. Farkında bile olmadan sana karşı zorba davranmışım."

"Ne diyorsun sen?" Sailor sordu.

"Bir şeyi sevdiğinde onu özgür bırakman gerektiğini söylüyorum." "Sora kes şunu," dedi Sailor, göğsünde keskin bir acı hissederek. "Sen beni korkutuyor."

"Hayır, hayır, korkma." İçini çekti, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve bir elini onun yanağına koydu. "Sana bisiklet sürmeyi öğrettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Sanki dünmüş gibi." Başını salladı.

"İlk kez iki tekerlek üzerinde olmaktan ne kadar korkmuştun? Düşme ihtimaline karşı seni tutmaya devam ettiğimden emin olmak için sürekli arkana bakıyordun. Ama sonunda kendi başına dengede durmaya başladın ve gün batımına doğru caddede ilerlemeye devam ettin. Gülüşünü ve gülümsemeni hatırlıyorum. Sonunda arkana baktığında ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu ona, gözleri hüznle doluydu.

"Sen orada değildin," diye cevap verdi titrek bir sesle. "Benden çok gerideydin."

"Aynen şimdi olduğu gibi... Denizci, tek başına olmaktan korktuğunu sanıyorsun ama korkmuyorsun. Sende bu var, bütün yaz boyunca bunu yaptığının farkında bile değilsin. Artık bitiş çizgisinde kollarını açmış seni bekleyen biri olduğundan bahsetmiyorum bile," dedi Sora ve Sailor içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti.

"Lütfen," diye mırıldandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken başını onun omzuna yasladı. "Beni bırakma."

"Seni fiziksel olarak asla terk etmeyeceğim ama artık kalbimde özgür bırakmalıyım. Sen artık bir erkeksin, ikiz kardeşinin etrafında dolaşmasına ihtiyacın yok."

Düşüncesine bile katlanamıyordu.

"Salanghae," dedi ona umutsuzca, "*seni seviyorum*," tüm soğukkanlılığı onu terk etmişti. "Her zaman benimle kalmanı istiyorum."

"Biliyorum." İç çekti, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Ama artık bana ihtiyacın yok."

"Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Doğru mu?"

"Sana gerçekten ihtiyacı olan birini tanıyorum, sana benden daha çok ihtiyacı var," dedi ona. "Kat seni bitiş çizgisinde bekliyor Denizci, bu yüzden asla savaşmayı bırakma, ona giden yolu bulmaktan asla vazgeçme."

"Yapmayacağım." Şimdi onun gözlerinin içine baktı ve dimdik durarak ona sarıldı, sonra da şimdi onun yerine kendisine yaslanmasına izin verdi. "Buraya gel, mutlu olmayı hak ediyorsun."

Sora yıllarca dünyanın yükünü omuzlarında taşıdıktan sonra artık ağırlıksızdı. Tüy kadar hafif ve özgürdü.

"Sana güveniyorum Denizci, sorumluluk sahibi olacağına ve senin için en iyi olanı yapacağına güveniyorum. Artık müdahale etmeyeceğim," diye söz verdi Sora ona. "Sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim... benden asla vazgeçmediğin için," dedi ve Sora'nın kalbi göğsünde kabardı. Zamanın başlangıcından beri bu sözleri duymayı bekliyordu. "Benimle gurur duymanı istiyorum, deniyorum. Denemekten vazgeçmeyeceğime söz veriyorum."

"Tek istediğim buydu, denemekten asla vazgeçmemen." Sora gülümsedi. "Dünyaya daha iyi bir insanla gelmeyi isteyemezdim. İstemediğim kırıncı şeyler söylediğim için özür dilerim."

Tatlı bir duyguydu ama tam olarak öyle demek istememişti. Öfke anında söylediğimiz şeyler çoğu zaman doğruydu ve bunlar silinemezdi.

"Yapmadığını biliyorum, biletler için teşekkür ederim. Kat çok mutlu olacak, tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum." Sailor'ın yüzünde rüya gibi bir gülümseme vardı. Kat'i mutlu görmeyi seviyordu. "Ben de ona bir şey aldım, yıldönümümüz için, bir sürpriz planladım ama bilmiyorum. Duygusal çift şeylerinden pek hoşlanmıyor."

"Senden hoşlanıyor, hoşlanacak, söz veriyorum," diye Sora onu rahatlatmıştı, sonra düşüncelere daldı. "Ne planlamıştın?"

"Ew, sana söyleyemem." Yüzünü buruşturdu. "Garip olurdu, sen benim kız kardeşimsin." "İzninizle Khondwani ve benim her zaman vurguladığımız şeyi tekrarlamak istiyorum ay," diye azarladı Sora. "Teyze ve amca olmak için çok genciz, umarım güvende oluyorsunuzdur."

"Şimdi sessizce yürüyüp gideceğim..." Sailor içten içe ürperdi ve geri çekildi, "Ben gidiyorum..."

"Bana bir sürü fotoğraf gönder. Khondwa ve ben, döndüğünüzde burada olacağız. Burada ikinizi de bekliyoruz," dedi Sora ve Sailor başıyla onayladı. "Yedi ve Sekiz tarafından bir tarikata katılmaya yönlendirilmeyin."

Sailor hafif bir kahkaha atarak, "Söz veremem," diye karşılık verdi.

Khondwani, "Eğer banjo çalan bir hippie olursan, eve dönmeyi aklından bile geçirme," diye uyararak anı böldü. "Sadece söylüyorum."

"Burası benim evim..." Sailor ona hatırlattı.

"Peki ya bu ne olacak?" Khondwani ters ters baktı. "Bu evde hippilere müsamaha göstermeyiz, değil mi Sora?"

"Aynen öyle." Sora güldü. "Yine de eğleneceksin, sen ve Seven birlikte biraz erkek erkeğe vakit geçirebilirsiniz."

Sailor ensesini kaşıyarak, "Seven Ikeda beni korkutuyor," diye mırıldandı. "Ana rahminden çıktığından beri keman çalan hiç kimsenin akli dengesi yerinde değildir."

"Öyle misin?" Sora kollarını meydan okurcasına kavuşturarak karşı çıktı. Sailor gözlerini devirerek, "Ah," diye karşılık verdi. "En azından saklayabiliyorum."

"Bu çok acımasızcaydı." Khondwani güldü ve bir kolunu Sailor'a doladı. "Sora'ya aldırma, o sadece Powell'ın taşınan sarayını göremediği için kızgın."

"Bu *Howl*'un *Yürüyen Şatosu*!" Sailor hayal kırıklığı içinde düzeltti. "Kültüre biraz saygınız olsun."

"Hayır'a ne dersin?" Khondwani alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Neden, Asyalı olduğum için mi?" Sailor sordu ve Khondwani kendini savunmak için mırıldanmaya başlarken şoktan ağzı kurudu.

"Ne? Bu çılgınlık. Ben asla-" Khondwa kekeledi ve Sora bir kahkaha attı.

"Ben yaptığımda o kadar da komik değil, ha?" Sailor hafif bir kahkaha atarak alay etti. "Sakin ol dostum, sadece şaka yapıyordum."

"Korkunçsun." Khondwani hafifçe rahatlamış hissederek ofladı. "Şah mat."

"Ama sen beni seviyorsun!" Sailor gülümsedi, gözleri hilal şeklinde kıvrıldı ve neredeyse kayboldu. Onunla tanışan herkes, hayatlarında gördükleri en güzel ve büyüleyici gülümsemeye sahip olduğunu söylerdi; kuraklığın olduğu yerde yağmur, sağanak fırtınada güneş ışıyordu.

"Aynen öyle, Yelkenli." Khondwani elinde olmadan gülümsedi ve Sailor'ı kucaklamak için kendine çekti. "Hepimiz seni gerçekten seviyoruz."

Seven ve Thandiwe bütün sabahı tek gecelik seyahatleri için toparlanarak geçirmişti. Arkadaşlarıyla dışarı çıkıp eğlenmeleri pek sık rastlanan bir durum değildi; çok yoğun bir programları vardı ve birbirlerine neredeyse hiç zaman ayıramıyorlardı. Thandiwe Londra'dayken, Seven Jakarta'daydı ve o Seul'deyken, Seven Sydney'de milyonlara konser vermek üzereydi. Ama yine de her performanstan önce onu arardı, rahatlatmak için, iyi şans için, o onun güvenli yeriydi.

Thandiwe ve Seven'in çok fazla arkadaşı yoktu; dürüst olmak gerekirse, müzik dünyası dışında gerçekten vakit geçirdikleri tek insanlar Park ikizleriydi. İçeride dönük olmaları hem cennette yapılmış bir eşleşme hem de cehennemden en ateşli çukuruydu. Her ikisi de son derece bağımsızdı, bu yüzden ilk başta birbirlerine yaslanma ve savunmasız olma düşüncesi dehşet vericiydi. Ama birbirlerinin en iyi arkadaşı olduklarını inkâr etmek mümkün değildi ve bunun da bir bedeli vardı.

Ancak çoğu kişi için bunun her zaman böyle olduğunu anlamak zordu. Zamanın en başından beri sadece Seven ve Thandiwe vardı - anneleri çok iyi arkadaşları ve aralarındaki bağ sadece kalplerinde değil, kanlarındaydı. Aslında işin aslı, sadece kendilerinin olmasını umursamıyorlardı çünkü bir gün evin içinde birbirlerinin küçük versiyonları dolaşacaktı. Ve bu yeterliydi.

Yine de, başka bir çiftle kaliteli zaman geçirme şansına sahip oldukları için heyecanlıydılar. Her ikisi de son birkaç günü bu hafta sonu kaçamağı için sosyal pillerini şarj ederek geçirmişti. Cidden, uzun süre başkalarının yanında olmak için çalışmak gerekiyordu.

Tren istasyonundaydılar, her ikisi de her zamanki gibi tamamen siyah giyinmişlerdi, her zamanki gibi resmiydiler ve koyu renk güneş gözlükleri vardı. Bavullarının yanında durmuş, Katayi ve Sailor'ın gelmesini bekliyorlardı. Seven ve Thandiwe her şeye erken gelen ve aynı şeyi bekleyen insanlardı.

Ama Sailor ve Kat, Sailor ve Kat'tı, birkaç çizgi roman almak için bir manga mağazasında durdular, sokakta J-pop dansı yapan bir grup kız dikkatlerini dağıttı, fotoğraf çekmek için bir fotoğraf kabininde durdular ve sonra filtrenin ikisini de nasıl beyazlattığına güldüler - yani evet, oraya varmaları biraz zaman aldı ama tam zamanında vardılar. Kat, bir çift mom jean ve siyah kırpılmış bir uzay tişörtü giymiş, Sailor ise tepeden tırnağa Celine giymişti.

"Pardon, geç mi kaldık?" Kat yüzünü buruşturdu. "Kendimizi biraz kaptırmış olabiliriz de olmayabiliriz de..."

Thandiwe, "Hayır, sorun değil, endişelenme-" dedi.

Seven aynı anda, "Evet, geç kaldınız," diye cevap verdi. "Oh, yalan mı söylemem gerekiyordu?"

"Birbirinize çok benziyorsunuz ama aynı zamanda da çok farklısınız," dedi Kat hafifçe gülerek. "Bu çok şirin."

"Biz aslında tamamen aynı kişiyiz," diye tersledi Seven. "Evet, aslında bazen korkutucu oluyor," dedi Thandiwe.

"Çok eşya toplamışsınız, ha..." Sailor arkalarındaki ağır valizleri işaret etti.

Tren gelip de trene binmeye başladıklarında Thandiwe onlara, "Oh, yolculuğumuz burada bitmiyor, sonrasında Osaka'da ev aramaya gideceğiz," dedi.

Her zamanki gibi birinci sınıfta seyahat ediyorlardı ve aralarında küçük bir tahta masa olacak şekilde karşılıklı oturuyorlardı; Kat, Sailor'ın yanına, Thandiwe de Seven'ın yanına oturmuştu.

"Demek ev arıyorsun, ha?" Kat konuşmaya başladı. "Bu oldukça büyük bir rakam, bir ev için ödeme yapmaya hazır olduğunuza emin misiniz?"

Thandi parmaklarını Seven'ın elinden geçirip gülümsemeden önce birbirlerine dönüp bilmiş bir bakış attılar. "Bunun için hazırдық... belki de hayatımızın tüm günleri boyunca."

Seven başını iki yana sallayarak, "Korkarım bu ruh eşi olayını ömür boyu sürdüreceğiz," dedi. "Bir süredir yerleşmek, bir evimiz olsun istiyorduk. -Bir tane yapmak için."

"Ne tür bir ev arıyorsunuz?" Kat sordu. "Ürkütücü eski bir malikane senin için de mükemmel olur, senin havana uyar."

"Ha ha," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Thandiwe, gözlerini eğlenerek devirerek. "Süslü bir şey istemiyoruz, sadece göl kenarında bir ev

büyük bir bahçe ve çok fazla alan. Bir kütüphane ve müzik odası da istiyoruz."

"Çok şirin!" Kat gülümsedi, sonra durakladı. "Evet Sailor ve ben Mars..."

"Ciddi olamazsınız," dedi Seven.

"Uzay gemisini ve her şeyi tasarladık," diye ekledi Sailor. "Oldukça karmaşık."

"Anlayabiliyorum." Thandiwe bir kahkaha attı.

"Mars'ta yaşamı ilk keşfeden biz olmayı planlıyoruz," diye ekledi Kat.

"Uzaylılarla dost olacağız."

Seven onlara sanki küçük çocuklarmış gibi, "Uzaylılar gerçek değil,"

dedi. "Ha!" diye bağırды Kat, Sailor'a dönerek. "Size söylemiştim!"

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz!" Denizci oldukça tutkulu bir şekilde ilan etti.

"Umurumda değil, ben hala inanıyorum."

"Neden uzaylılara inanıyor?" Seven sordu.

"Sailor, ona söylediğiniz her şeye inanacak kronik bir iyimserdir," diye herkesi uyarıyorum. "Geçen hafta *Teen Titans Go*'nun bir bölümünü izledikten sonra kardeşim onu dış perisinin gerçek olduğuna ve dışleri toplamasının nedeninin onları patlamış mısır gibi yemek olduğuna ikna etmeyi başardı."

"Pardon, ne dedin?" Thandiwe bir kahkaha attı. "Biliyor musun, boş ver, seninleyim Denizci, asla bilemezsin-uzaylılar gerçek olabilir ve dış perisi olayı gerçek olamayacak kadar tuhaf geliyor."

"Teşekkür ederim!" Sailor kollarını hüsrarla kavuşturarak ofladı. "Kat çok fazla gerçekçi."

"Zamanımın yarısını aklım uzayda geçiriyorum, ne demek istiyorsun?" Kat itiraz etti. "Hey, hadi ama sadece takılıyorum, dürüst olmak gerekirse bazen dünyayı senin gözlerinden görebilmeyi isterdim, çok daha parlak görünüyor."

"Her neyse." Sailor avucunun içine yaslanmıştı, güneş teninin fildişi renginde parılıyordu. Yaz biterken çilleri azalmaya başlamıştı ve güneşten uzak kalmıştı. Çok güzeldi ve herkes - istese de istemese de - ona takılıp kalmaktan kendini alamıyordu. "Tren yolculuğu ne kadar sürer?"

Thandi başını onun omzuna yasladığında Seven, "Yaklaşık üç saat kırk dakika sürecek, o yüzden rahatına bak," dedi ve paltosunu çıkarıp onun üzerine örttü.

"Tren yaklaşık bir buçuk saat sonra Hamamatsu'da bir mola yerinde duracak, yiyecek bir şeyler alabiliriz."

Sailor'ın cep telefonu çaldı ve babasından gelen e-postaya baktı.

Gönderen JeongPark@Email.com

İleten:DiorParisInc@gmail.com Kime:

SailorHaruPark@gmail.com

RE: Paris'ten SilverStar Entertainment'a teklif Saym

Park,

Bu e-postanın sizi iyi bulacağına inanıyorum. Benim adım Kelly Parfait ve Dior'da Yetenek İlişkileri Başkanı olarak görev yapıyorum. Sailor'ın modellik sektöründeki olağanüstü çalışmalarını takip ediyoruz ve onun Kendine özgü stili ve hakim duruşuyla yaklaşan Sonbahar Koleksiyonumuza olağanüstü bir katkı sağlayacaktır.

Koleksiyonumuzun lansmanının Sailor için önemli bir faaliyet ve görünürlük dönemine denk gelmesinin işbirliği için eşsiz bir fırsat sunduğuna inanıyoruz. Bu fırsatı keşfetmek için sabırsızlanıyoruz.

Sailor'm kampanyamızda belirgin bir şekilde yer alma olasılığı, çünkü onun katılmı şüphesiz koleksiyonumuzun estetiğini ve erişimini yükseltecektir.

Bu teklif ilginizi çekerse, uygun olduğunuz bir zamanda ayrıntıları daha ayrıntılı olarak görüşmekten memnuniyet duyarım. Bu ortaklığın karşılıklı olarak faydalı olacağımdan eminiz ve birlikte çalışma potansiyelini dört gözle bekliyoruz.

Değerlendirmeniz için teşekkür ederim. Cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Saygılarımla,

Kelly Parfait

Yetenek İlişkileri Başkanı

Dior

"Neden?" Sailor hayal kırıklığı içinde iç geçirdi ve e-postayı hemen arşivledi. Ama bu teklifi geri çevirmenin mümkün olmadığını biliyordu.

"Ne oldu?" Thandiwe sordu.

"Önemli bir şey değil, merak etmeyin," dedi Sailor. "Sadece bir modelleme işi." "Başka bir teklif mi?" Kat bu kadar hızlı bir şekilde geliyor.

"Dior Paris." Telefonunu kapattı. "Ama bilmiyorum." "Bu inanılmaz, tebrikler!" Thandiwe alkışladı.

Ancak heyecan paylaşılmadı, birazcık bile değil, hiç değil.

"Oh, tamam." Kat zoraki bir gülümsemeyle "Siz hiç Studio Ghibli filmi izlediniz mi?"

"Her zaman ders çalışırız, her zaman araştırma yaparız," dedi Seven boş boş. "Dün gece uyumadık ve *Komşum Totoro'yu, Kiki'nin Delivery Service* ve *When Marnie Was There*," diyor Thandiwe. "Manzaraya ve film müziklerine bayıldım. Gözlerimi kapattığımda akorları hayal edebiliyordum, Yedi için kemanla da çaldım."

"*Marnie Oradayken* benim favorimdir." Sailor ayaklarını koltuğun üzerine kaldırdı. "Bunu asla unutmayacağım."

"Neden?" Seven sordu.

"Filmin konseptini olduğu kadar animasyonunu da seviyorum. Hayao Miyazaki'nin filmlerini izlediğimde, onları hayranlarına bir aşk mektubu olarak değil, dünyaya bakışının bir yansıması olarak görüyorum. *Marnie Oradayken* bir aşk hikayesi. İki genç kız birbirlerine aşık olurlar ama aşkları hiperseksüel kültürümüzün bizi şartlandığı yakınlıktan çok daha derindir. Marnie, Anna'ya "onu diğer tüm kadınlardan daha çok sevdiğini" söylerken samimidir ve daha sonra bunun nedenini öğreniriz. Ghibli'nin çalışmalarında cinsel olmayan yakınlık ihtiyacına ilişkin daha derin temaların farkına varmak. Bu bir aşk hikayesi ama platonik dostluktan doğuyor. Bu da televizyonda yeterince görmediğimiz bir şey."

"Sailor Park?" Katayı başını onun omzuna yasladı, bir elini onunkinin üzerine koydu ve gözlerinin içine baktı.

Gülümsedi. "Öyle mi?"

"Zihninin inceliklerine aşık oldum." Kat içini çekerek gözlerini kapattı.

"Katılıyorum, medya romantik olmayan bağları keşfetmenin önemini yitirdi. Birine aşık olmanın, onu becermek istemekle kesinlikle ilgisi olmayan farklı yolları vardır." Zahmetsizce arkasına yaslanırken Seven'in koyu kahverengi gözleri yarıklara dönüştü.

"Çocukların önünde küfür etme," diye azarladı Thandiwe.

"Ne? Bu doğru. Sana arkadaşım olarak, beni gerçekten tanıyan tek kişi olarak, beni anlayan tek kişi olarak aşık oldum. Sana rakibim olarak, yeteneklerine hayran olduğum ve saygı duyduğum kişi olarak aşık oldum, tüm bunları seni cinsel olarak düşünmeden önce yaptım," dedi Seven.

"Bir cümlede beş kelimedenden fazlasını söylemene bayılıyorum sevgilim, her zaman çok sevimli oluyor." Thandiwe onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tren yolculuklarına bayılırım."

"Hareket eden ölüm makinelerinden nefret ediyorum," dedi Sailor kesin bir ifadeyle. "Tut beni, Kit-Kat."

Katayı güldü, onu kollarına çekip öpücük ve şefkat yağmuruna tuttu, yanakları kızarıırken yüzünü buruşturdu ve kıkırdadı. "Çok tatlısın."

"Hey Kat?" diye sordu Kat'in kucağına eğilerek. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, pencerenin dışındaki manzara bulanık bir görüntüydü.

"Hey, Haru," diye karşılık verdi Katayı.

"Ne olursa olsun, her zaman en iyi arkadaş olacağız, değil mi?" Sesi sadece onun duyması için hafif bir fısıltıydı. "Her zaman yanımda olacaksın, değil mi?"

"Kal," diye fısıldadı Kat, dünyanın ağırlığını dudaklarının arasında hissetmek hoşuna gitmişti, gerçek ve rahatlatıcı. "Evet, biz her zaman en iyi arkadaşlar olacağız ve ben her zaman kalacağım."

"Şimdi gözlerimi kapatacağım," dedi ona, gözlerini kırıştıtararak kapattı, uzun kirpikleri onu kışkıırdı. "Biraz kestir."

"Uygun var, ha?" Kat gülümseyerek parmaklarını onun siyah saçlarında gezdirdi.

"Mhmm." Onun dokunuşuna doğru eğilerek mırıldandı.

"Tatlı rüyalar, aşkım." Kat pencereden dışarı baktı.

KATS POV

Mola yerine vardığımızda hemen birçok yolcunun da gittiği bir restoran bulduk. İçeri girdik ve köşedeki bir masaya oturduk. Son zamanlarda hava serinlemeye başlamıştı ve Ağustos ayına yaklaşırken hava eskisi kadar sıcak değildi.

Sailor bugün bana çok yapışkan davrandı - kelimenin tam anlamıyla ellerini üzerimden çekemedi. Yürürken eli kotumun arka cebindeydi, sanki doksanların John Hughes filmindeymişiz gibi, çok sevimliydi. Bir aylık yıldönümümüz yaklaşırken, hiç o anda olduğumuz kadar çift olmamıştık.

Masanın etrafına oturduk ve menüye göz attık. Canım sashimi çekiyordu, Thandi de öyle, bu yüzden bir tabağı paylaşmaya karar verdik. Yedi

Kaliforniya somon ruloları sipariş ettim ve Haru garsonun tavsiye ettiği vegan spesiyalini aldı. Manzara sakın ve güzeldi, Japonya şimdiye kadar ziyaret ettiğim en büyüleyici yerlerden biri olmalıydı.

"Parkta görmek için en çok heyecanlandığınız şey nedir?" Thandiwe herkese sordu. "Minik bir Totoro anahtarlığı almayı çok istiyorum!"

"*Howl'un Yürüyen Şatosu!*" Sailor ve ben aynı anda haykırdık, sonra birbirimize baktık ve coşkulu bir beşlik çaktık. "Jinx!" "İkiniz de etrafta olmak için oldukça çekilmezsiniz." Seven yüzünü buruşturdu. "Sen Thandiwe ve ben bir haftadır birlikteymişiz gibi görünüyoruz." "Beni anlıyor." Sailor o inkar edilemez bulaşıcı gülümsemesiyle gülümsedi.

"Beni anlıyor," diye tekrarladım. "Peki ya siz çocuklar?"

"*Kiki's Delivery Service* House. Hala fotoğrafçılıkla ilgileniyor musun? Bir fotoğraf albümü oluşturmak istiyoruz ve fotoğraf çekimi için yardımınıza ihtiyacımız var, eğer sorun olmazsa?" Seven böyle dedi ve yemin ederim ki fotoğraf çekme konusunda bu kadar heyecanlı bir insan görmemiştim.

"Elbette yardım edebilirim, çok isterim," dedi Sailor coşkuyla. "Ben... heyecanlıyım."

Garson kız yemeklerle geri geldi ve hepimiz çabucak yemeğe yumulduk. Sailor tüm bu süre boyunca tereddütlü ve dalgın görünüyordu, muhtemelen Thandi ve Seven için çekeceği fotoğrafların kusursuz çıkacağından emin olmak için endişeleniyordu. Böyle mükemmeliyetçi biriydi. Sora ve Khondwani'ye birkaç fotoğraf gönderdim ve izleyicilerimiz için biraz da vlog çektim - seyahat blogları bugünlerde popüler olmaya başlamıştı, insanlar başkaları aracılığıyla dolaylı olarak yaşamayı seviyordu.

"Hemen döneceğim." Sailor tuvalete gitmek için izin istedi. "Bensiz markete gitme, Vitamin Suyu istiyorum."

"Tamam, beklerim," diye göz kırparak ona güvence verdim.

Sailor'ın benden uzaklaşmasını izledim ama aynı zamanda telefonlarıyla onun fotoğraflarını çeken bir grup lise öğrencisini de fark ettim. Gülümsüyorlar ve fotoğrafları birbirlerine gösteriyorlardı, bu durumdan rahatsız olmaktan kendimi alamadım, rastgele yabancıların fotoğraflarını çekmelerinin nesi yanlıştı diye merak ettim.

"Bunu gördün mü?" Aniden tetikte olarak sordum.

"Neyi gördün?" Seven sonunda aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Şuradaki çocuklar Sailor'ın fotoğraflarını çekiyorlardı." "Sen de bir çocuksun," diye hatırlattı Seven.

"Artık değil!" Tersledim. "Bu garipti, değil mi?"

"Eminim sadece sevimli olduğunu düşünmüşlerdir, hadi ama Kit-Kat, onları rahat bırak." Thandiwe hafif bir kahkaha atarak endişemi geçiştirdi.

"Bu olamaz!" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Bahsettiğimiz kişi Denizci," diye tersledi Seven. "Ondan kesinlikle etkileniyorlar."

"Doğru, ama hadi ama, bu doğru değil," dedim. "Gidip onlara kızacağım."

"Hayır, değilsin!" Thandiwe bir parmağını kaldırarak azarladı.

"Evet, evet, öyleyim. Gidip onlara *çok* kızacağım aslında" dedim.

"Özgür olun," diye elini çocuklara doğru salladı Seven. "Bu davranışı teşvik etmeyin." Thandi kaşlarını çatı.

Oturduğum yerden kalktım ve bir grup liseliye yaklaştım.

-İki kız ve bir oğlan. Kızıla boyanmış saçları olan cıvı cıvı kız dönüp bana baktı ve hepsi telefonlarını yere bıraktı.

"Sadece o kişinin fotoğraflarını mı çekiyordun?" Kollarımı kavuşturarak sordum. "Hayır, çekmiyordum," diye inkar etti, gergin görünüyordu.

"Biz bir şey yapmıyorduk!" dedi diğer kız.

"Seni gördüm, arkadaşlarım ve ben hepimiz onun fotoğraflarını çektiğini gördük," diye cevap verdim, sinirli bir şekilde. "İnsanların izni olmadan fotoğraflarını çekemezsin... bu çok garip."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, tamam mı?" diye mırıldandı. "Sadece bizi yalnız bırak."

"Tamam, resimleri sil." Ellerim kalçalarımda öylece durdum.

"Bilmiyorum-"

"Sadece sil onları, Kazuha!" dedi çocuk. "Dinle, sorun çıkarmak istemedik, tamam mı?"

"Tamam, her neyse." Telefonunu çıkardı ve her birini sildi. "Erkek arkadaşın falan olduğunu biliyoruz ama sadece arkadaşlarımıza göstermek için fotoğraf istedik."

"Evet, özür dilerim." Diğer kız eğildi, sonra hafif bir gülümsemeyle bana fısıldadı, "Ne önemi var ki, ben küçük bir uzay insanıyım ve kanalınızı seviyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Çocuk ona, "Hadi Kazuha, gidelim," dedi ve hep birlikte uzaklaştılar.

Ama sonra gözüm Kazuha'nın sırt çantasına takıldı. Lila moruydu ve her yerinde Sanrio çıkartmaları vardı; ışıltılı ve şirindi. Ama kısa bir an için, üzerinde asılı olan eklentiye bir göz attım, Sailor'ın bir fotoğrafıydı - daha doğrusu ona çok benzeyen birinin. Halüsinasyon görüyor olmalıydım, sadece yorgundum çünkü trende uyumamıştım. Her şeye rağmen tuhaftı, *gerçekten* de ona benziyordu - dekoratif bir fotoğraf kutusu içindeydi.

Genç bir kızın sırt çantasında erkek arkadaşımın resmiyle dolaşmasına kesinlikle imkân yoktu.

Hayır. Bu doğru değildi. Bu yüzden aklımdan çıkmasına izin verdim. Çünkü kesinlikle bir şeyler görüyordum.

Zaten Tokyo'ya da bu yüzden gelmişim; daha önce görmediğim şeyleri görmek, gözlerimi açmak için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 35

Seninle Hava Şartları

İ vardığımızda yağmurlu bir akşamdı, gökyüzü yarılmıştı ve acımasızca üzerimize yağıyordu. Burası olduğundan çok daha yeşildi Tokyo'dayken ağaçlar daha yaşlı ve sağlıklı görünüyordu ve onlara öyle büyük bir saygı duyuyordum ki sanki onlara saygı duymam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Rengârenk kuşlar cıvı cıvı ötüyor ve çiyden sıırıslam olmuş yaprakların koruduğu narin meşe dallarına sığınıyorlardı.

Trenden indiğimizde soğuktan titriyordum, yağmur üzerime yağıyordu. Kollarımı sardım ve gözlerimi kapattım. Yağmurluk getirmemiştım, nasıl unutkan olabilirdim ki?

Tam o sırada sağanak yağışı artık hissetmediğimi fark ettim ve belki de yağmurun durduğunu düşündüm, ama sonra yukarı baktım ve bir

parlak sarı şemsiyeyi başımın üzerinde tuttum. Haru kapüşonunu başının üzerine kaldırırken şemsiyeyi üzerime tuttu. Bu hareketi karşısında afallamış görünmüş olmalıyım çünkü bana gülümsedi ve elimi tuttu.

Acımasız yağmurda mahsur kaldığım, kendi şemsiyemi kendim tutmak zorunda kaldığım zamanları hatırladım ama hayır, artık değil. Beni düşünen biri var, beni ilk sıraya koyan biri var, unuttuğum şeyleri hatırlayan biri var. En iyi arkadaşım var. Haru Park var.

"Haydi çocuklar!" Thandiwe seslendi. O ve Seven otobüs durağının yanında durdular ve ben bakışlarımı Haru'dan ayırdım. "Otobüsü kaçıracağız!"

"Otobüse binmek zorunda mıyız?" Haru endişeli görünerek sordu. "Neden taksi değil?"

"Sizi toplu taşıma araçlarına mahkûm ettiğimiz için en içten özürlerimizi sunarız majesteleri," diye takıldım ve o da sıkıntıyla gözlerini devirdi. "Sadece takılıyorum, öyle demek istemediğini biliyorum, hadi bebeğim."

Başıyla onayladı ve onu da yanıma alarak arkadaşlarımızın durduğu durağa doğru ilerledim. Onların ardından otobüse bindik ve cam kenarında bir yere oturduk. Çantamdan bir mendil çıkardım ve saçları biraz ıslanmış olan onun yüzündeki yağmuru sildim.

"Şemsiyeyi paylaşabilirdik, biliyor musun?" Ona hatırlattım ve o da dokunuşuma doğru eğildi.

"Şimdi bu o kadar romantik olmazdı, değil mi?" Bir kaşını kaldırarak mazeret bildirdi ve midemde kelebeklerin uçuştüğünü hissettim. "Ben iyiyim yıldız kız, sen benim önceliğimsin."

"Sen de benimsin, bunu biliyorsun değil mi?" Ona hatırlattım, emniyet kemerimi bağladım ve ona da yapmak için uzandım. "Ciddiyim."

Sevecen bir şekilde gülümseyerek alnımdan öptü ve beni ellerinin arasında küçücük hissettirdi.

"Seven ve Thandiwe, onlardan hoşlanıyorsun, değil mi?" Haru dikkatle sordu. "Evet, aslında onlardan gerçekten hoşlanıyorum, Kat'in onay damgasını aldılar.

Uzun zamandır birlikteler, bazen gösterişli, süper yetenekli dev bir aşk yumağına dönüştüklerini düşünüyorum." Koltuğa geri yaslandım. "Başka bir çiftle vakit geçirmek güzel, biliyor musun?"

"Evet, her zaman kardeşlerimizin yanında olmamak güzel," dedi hafifçe gülerek.

"Bazen İskoç aksanın olduğunu unutuyorum, sonra böyle şeyler söylüyorsun ve kendimi *Outlander* izliyormuş gibi hissediyorum." Kıkırdadım. "Ya da sen

bana kızım de."

"Böyle konuşmamı mı tercih ederdin?" diye sordu, Amerikan aksanıyla dalga geçerek ve ben irkildim, konuşmasını engellemek için parmağımı dudaklarının üzerine koydum. Parmağıma baktı ve sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

"Bu travmatize ediciydi," dedim ona. "Bunun yerine Jamie Fraser gibi konuşmanı tercih ederim."

"Aksanım o kadar güçlü bile değil, abartıyorsun."

Parmağımı dudaklarından çektim. "Ahh, bu senin bildiğin şey mi?" En iyi Sailor Park taklidimi yaparak cevap verdim.

"Bekle, bu biraz ateşliydi." Durakladı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Kapa çeneni," diye takıldım. "Thandi bana sevgiliden çok en iyi arkadaş gibi davrandığımızı söyledi."

"Ama biz en iyi arkadaşız," diye cevap verdi, kesinlikle hiçbir şeyden haberi yoktu. "Anlamıyorum."

"Bunu pek önemsemiyorum - muhtemelen PDA olayını yapmadığımız içindir."

Bu açıklama karşısında kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. "Muhtemelen bunu asla yapamayız zaten. İnsanlar can sıkıcı olabiliyor."

"Dünyada senden başka kimseye tahammül edemesem kötü bir şey mi olurdu?" Gülümsedim ve o da elini yanağıma koydu. "Cidden, sonsuza kadar seninle olabilirim ve bundan asla bıkmam."

"Çok tatlısın." Gözleri parlayarak gülümsedi. "Ben de seni herkese tercih ederdim."

"Umarım öyledir!" Kollarımı kavuşturdum. "Bu arada, Sora ile aranız düzeldi mi?"

Bunun üzerine yüzü düştü, bakışları koltukların kumaşındaki desenleri takip ederek aşağı baktı. Üzerinden bir duygu dalgası sızıyordu. "Sanırım öyle..."

"Ne demek istiyorsun?" Birden dikkat kesilerek sordum.

"Biletleri bana hediye etmeden önce, kavga ettiğimizde söylediği bazı şeyler için özür diledi. Beni çok sevdiğini söyledi. Sonra da gitmeme izin verdiğini mi söyledi? Pek bir şey anlamadım ama artık hayatıma müdahale etmediğini söyledi." Haru derin bir nefes aldı. "Bu ne anlama geliyorsa artık."

"Belki de sana karşı sınırlarını aştığını hissediyordur?" Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemediğim için önerdim. "Belki de bu iyi bir şeydir."

"Sora benim bir parçam. Onun asla haddini aşacağını sanmıyorum. Ama sanırım artık o benim tek parçam değil ve ikimiz de birbirimize destek olmayı öğrenmek zorundayız."

Kalbimizde başka insanlara yer açmak. Belki de bunu yapmakta benden daha çok zorlandı. Çünkü seni içime almak... o kadar kolaydı ki, o kadar doğal geliyordu ki bana, neredeyse hiç çaba sarf etmemiş gibi hissediyordum, nefes almak gibiydi. Vücudum nasıl yapacağını biliyordu," diye açıkladı ve ben de başımı omzuna yasladım. "İlk başta korkmuştum."

"Neyden korkuyorsun?" Nefesim kadar kolay bir şekilde içeri girmesine izin vererek sordum.

"Sana ne kadar çabuk, ne kadar sert aşık oldum," diye itiraf etti, sonra durakladı. "Sora artık o kadar yakınımda olmayabilir ama sen varsın ve sen... beni yakaladın, değil mi Kat? Beni her zaman yakalayacaksın, değil mi, düşmediğimden emin olacaksın?"

"Evet, seni her zaman yakalayacağım, asla incinmeyeceksin. Benim gözetimimde olmaz," diye hafifçe gülerek karşılık verdim. "Sora ile her şeyi konuştuğuna sevindim."

"Ben de." Başını benimkine yaslayarak daha da yaklaştı. "Ben de."

Rezervasyonumuz olmadan otele vardık ve sadece bir odalarının kaldığını öğrendik ki bu tam bir felaketti.

Ama neyse ki bir grup insan iptal ettikten sonra ortak bir süitleri vardı... ve bunun için çok daha fazla para ödedik. İki yatak odası vardı ama yaşam alanının geri kalanını paylaşmak zorundaydık. Seven bu fikirden pek memnun görünmüyordu, duvarların ne kadar ince olduğundan ve çocukları travmatize etmekten korktuğundan yakınıyordu. Ama ben küçük bir oturma odası, iki yatak odası ve süslü bir duşu olan banyosuyla oldukça rahat olduğunu düşündüm. Otelin internette neden çok iyi yorumlar aldığını şimdi anlıyordum.

Bavulumu köşeye bıraktım ve hemen büyük boy yatağa doğru koştum ve gülerek kendimi yatağa attım. Yatak başlığına yaslandım ve başımı Sailor'a doğru eğerek gülümsedim. Yağmurdan sıırıslam olmuş saçları ve nemli gömleğiyle biraz fazla iyi görünüyordu. Yardım edemedim ama orada oturup benim olan her şeye hayranlıkla baktım.

"Ne oldu?" diye sordu, biraz endişeli görünüyordu. "Hâlâ ıslağım, değil mi, belki de üstümü değiştirmeliyim?"

"Hayır, öyle değil, aptal," diye azarladım ve bana inanamayarak baktı.

"Sonra ne olacak? Hadi ama, tahmin oyunlarıyla canımı sıkma, tavuk." İçini çekti, kapüşonunu başının üzerine kaldırdı ve saçlarını karıştırdı.

"Sadece buraya gel!" Ellerimi ona doğru uzatarak sızlandım. "Gel öp beni."

"Şimdi mi?" diye sordu şaşkınlıkla, kapıyı arkasından sıkıca kapatarak.

"Yakında akşam yemeği için plan yapmaya başlamalıyız, biliyorsun değil mi?"

"Peki bunun konuyla ne alakası var?"

"Dikkatimiz dağılacak..." diye uyardı, kapüşonunu fırlatıp attı ve yavaşça yatağa yaklaştı.

"Ben de tam olarak bunu istiyorum, şimdi lütfen." Ona yavru köpek bakışları atarak dudak büktüm, o da bir an duraksadı ve dilini yanağına götürerek düşünmeye başladı.

"Tamam, belki birazcık." Ayakkabılarını çıkardı ve benimle birlikte yatağa doğru ilerledi.

Bana doğru yaklaşıp dikkatlice bacaklarımın arasına yerleşerek aralarındaki boşluğa diz çöktüğünde aramızdaki hava hareketsiz kaldı. Ona baktım ve kollarımı ince beline doladım, bana bakarken hınzırca sırıttı, çarpıcı gri-kahverengi gözleri derin derin benimkilere bakıyordu.

Elini yanağıma koydu, nazikçe okşadı, parmağını dudaklarıma götürdü, dilim neredeyse parmaklarını sıyırırken onları fırçaladı. Bunun üzerine keskin bir nefes aldı ve ben de elimi gömleğinin altına sokarak sıcaklığını hissettim, çenemi yukarı kaldırıp başını aşağı eğerek dudaklarımla buluştuğunda onu biraz daha kendime çektim. Dudakları yağmurdan dolayı biraz soğuktu ama benimkilere değdiğinde sıcaktı, sadece sıcaktı. Sanki hayatımda bir gün bile soğuk görmemişim gibi hissediyordum.

Nazik bir ölüm gibi öpüyordu ve ben de onun isteğine boyun eğmeyi umursamıyordum.

Ağzı acımasızdı ve ben de onu öpmeye devam ettim.

İlk seferden bu yana çok daha iyi öpüşüyordu - pratik yapmak için çok zamanımız vardı ve çabuk öğreniyordu. İyi bir öpücüğün sadece ten tene temastan ibaret olmadığını, bir zihin bağlantısı, bir ruh bağı olduğunu biliyordu. Beni daha hızlı öpmeye başladı ve parmaklarımı gövdesinin yumuşak teninde gezdirdiğimde, dokunuşumun altında titredi ve ağzıma bir inilti bıraktı.

"Kat... bebeğim, yetmedi mi?" diye sordu dudakları, ama vücudu aynı fikirde değil gibiydi çünkü beni öpmeye devam etmek için geri eğildi.

"Asla yeterli değil." İçimi çektim ve dudaklarının benimkileri yutmasına izin verdim. Dili bana çok tanıdık gelmeye başlamıştı, bu öpücük hızlı, kaygan ve hatta belki biraz da çaresizdi.

Kısa bir an için dudaklarını benimkilerden ayırdı ve ne yaptığını merak ettim, yanakları kızarmış, dudakları şişmiş, göğsü hızla inip kalkıyordu. Sonra yanıma sırtüstü uzandı, saçları yüzüne dökülmüştü, şimdi biraz terlemişti. Ne istediği konusunda kafam karışmıştı ama sonra öne doğru uzandı ve beni kalçalarımın tutarak üstüne çekti ve ben de bilerek gülümsedim.

"Neden hep böyle yapıyorsun?" Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak sordum.

"Bilmiyorum..." Kızardı, sertçe yutkundu, sonra vücudunu benimkiyle birleştirdi, tanıdık bir sıcaklık içime yayıldı. "Sana söyledim, bu şekilde öpüşmemizden daha çok hoşlanıyorum."

"Sadece altımda olmaktan hoşlanıyorsun," dedim bir kaşımı kaldırarak.

"Mhmm." Sözsüzce cevap verdi ve onu öpmek için geri eğildim.

"Bunu asla kabul etmedim."

"Ama vücudun yaptı." İçimi çektim.

Bir süre böyle devam ettik, sadece öpüştük. Yüzü tamamen kızarmıştı - maraton koşmuş gibi görünüyordu. Saç örgülerim dağılmıştı ve durduğumuzda bileğinden bir bant çıkardı ve onu saçlarımı toplamak için kullandı. "Burada duralım, devam edebileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın," diye sızlandım hafifçe gülerek. "Hâlâ vaktimiz var."

"Nedenini biliyorsun Kat," dedi, derin bir nefes alarak aramıza bakarken sesi derindi. "Neyse, sonra sarılabiliriz, tamam mı?"

"Evet." Kollarının üzerinde yükselirken başımı salladım. Ona hayranlıkla bakarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

"Hep bana bakıyorsun..."

"Çünkü sen sadece... vay canına. Seni Rapunzel gibi bir kuleye kilitlemek ve asla çıkmana izin vermemek istiyorum. Çok değerlisin!"

Gülümsedi. "Uzun sarı saçlarım ve sihirli bir saç fırçam olduğunda sana haber veririm, bakalım senin için neler yapabilirim."

"Hayır, çünkü bekle, aslında senin sarışın halini görebiliyorum..."

"Ben de *Brave*'deki Merida olacağımı sanıyordum, ne değişti?"

"Şey, sen yastık prensisin-" diye başladım, kapı çalınarak sözümüz kesildi.

"Akşam yemeği için plan yapmamız gerekiyor, oturma odasına gelin!"

Thandiwe seslendi.

"Daha önce ne diyordun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hiçbir şey!" Üzerinden inip boğazımı temizleyerek "Yok bir şey" dedim.
"Yemek vakti!"

Yerleştikten sonra, Thandiwe ve ben otel yemeği sipariş etmek istedik ama çocuklar görünüşe göre gerçekten iyi Hint yemekleri olan bir restorana yürümek için gönüllü oldular çünkü 'iyi bir yemek yememizi' istediler. Tek sorun dışarıda hala sağanak yağıyor olmasıydı ve yağmurda dışarı çıkmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"Seven, saçmalama, otelde sipariş edebileceğimiz mükemmel yemekler var," diye ısrar etti Thandiwe, kayıtsız kalan erkek arkadaşına bakarak.

"Otelin sahibi ve ev sahibi beyaz insanlar. Yemekler özel bir şey olmayacak, bana güvenin," diye itiraz etti Seven.

Haru, "Kesinlikle, siz kızlar ev yemeği havasında güzel bir yemek yemelisiniz," dedi.

"Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor!" Ona hatırlattım.

"Evet, oraya gitmiyorsun," dedi Thandiwe, Seven'ın elini tutarak. "Ben ciddiylim."

"İya majide te o hanashite," dedi Seven tereddütsüz. Japonca bilmediğim için ne dediğinden emin değildim ama bu Thandiwe'nin elini hemen bırakmasına neden oldu.

"İyi, sadece... acele et ve her on beş dakikada bir bana mesaj at ki iyi olduğunu bileyim." Ayağa kalktı ve ceketinin fermuarını çekti. "Aishiteru."

Haru'nun bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm ve gözlerimi uyarırcasına ona diktim. "Kendine dikkat etmezsen seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Anladım." Hafif bir kahkaha atarak başıyla onayladı. "Daha azını beklemezdim."

Thandiwe dudaklarını birbirine bastırdı ve ısrar etti. "Yağmurluk falan giymelisiniz, dışarısı oldukça kötü."

"Restoran yakında kapanacak, bize bir şey olmaz," diye güvence verdi Seven.

"İkiniz de aptalsınız," diye karşılık verdim kuşkuyla. "Üzerine sıcak tutacak bir şeyler giy, Sailor Park."

"Sorun yok, endişelenme genç kız. Hemen döneceğiz."

"Emirlerinizi bir kez daha tekrarlayın," dedi Seven, önünde havada holografik bir not defteri belirirken saatine vurarak.

"Ben tereyağlı tavuk, sebzeli pulao pilavı ve sarımsaklı naan alacağım," dedim.
Thandiwe başını salladı. "Evet, ben de tavuk tikka masala ve onunla aynı
pilavdan alacağım."

"Tamam." Sailor alnımdan öptü. "Geri geleceğim."

OceanofPDF.com

Bölüm 36

Sen ve Ben, Daima

Çocuklar gittikten sonra itiraf etmeliyim ki sıkıldık ve YouTube'da canlı bir video başlatmaya karar verdim. Bugün yorumları görecektim... ama sadece canlı yayın için. Sailor'ın bunun sadece bir gece için olup olmadığını bilmesine gerek yoktu.

Canlı video için kamerayı kurdum, birkaç soruya cevap vermeye hazırlandım. Kadrajda olmayan ama sesi duyulabilen Thandiwe ile sorular. Ekrana bir göz attım ve ilk yorumu okudum.

Jennie505: İdeal tipiniz nedir?

"İdeal tipim nedir?" Biraz tuhaf soruyu tekrarladım. "Üç kelime: bana takıntılı."

"Katayı zehirli çağında." Thandiwe köşede kıs kıs güldü. "Adını çamura bulayacaklar."

"Neden yapsınlar ki?" Güldüm, saçlarımı alaycı bir şekilde geriye savurdum, "Erkek arkadaşım tam da bu konuda takıntılıyken."

"Tamam! Hepiniz duydunuz, Sailor takıntılı," diye alay etti Thandiwe. "Thandi senin ideal tipin nedir?"

"Sessiz, varlıklı ve biraz deli," dedi, "adını tek sayıdan alıyor."

"Sadece biraz deli mi?" Alay ettim ve yorumlardaki insanların da cevaplarımızı komik bulduğunu fark ettim.

Whoami88: Thandiwe'nin erkek arkadaşının açıklamasında bir bağlantı var mı?

Streammidnights: ADINI BİR SAYIDAN MI ALIYOR? Divergent'taki gibi adı Four mu?

Orionstan55: Sailor Park ile çıktığınız doğru mu? Yoksa bu sadece sıradan bir şey mi?

"Geçen hafta tam anlamıyla bir erkek arkadaş-kız arkadaş etiket pişirme videosu yaptık. O benim gerçek anlamda diğer yarım, çocuklar. Bu konuda oynamıyorum." Daha fazla yorum için kaydırmayı onayladım, hepsi o kadar hızlı geliyordu ki yetişemiyordum. Yaklaşık yüz kırk beş bin kişi izliyordu ve bu beni şok etti, daha önce bu izleyicinin bir kısmına bile sahip olmamıştım.

Thandiwe alaycı bir tavırla, "Hayır, Sailor sadece onun en iyi arkadaşı," diye cevap verdi. "Sadece el ele tutuşuyorlar."

Güldüm. "Evet, çocuklar biz sadece kankayız."

Spacenerd: Dünya'nın Güneş etrafında dönmesi ne kadar sürer? "Üç yüz altmış beş gün, beş saat, elli dokuz dakika ve Tam olarak on altı saniye," diye cevap verdim, bu sayılar hafızamda dilimin ucundaydı. "Yaşasın, astronomiyle ilgili daha fazla soru lütfen!"

Sheldoncooperlovesme: Hey Kat! Kanalını seviyorum, bugün Sailor'ı özlüyorum. Yine de bir sorum var, neden dünyanın döndüğünü hissetmiyoruz?

Eatcornallday: Sailor nerede? **Beyourself505:**

Bir yıldız ne kadar yaşar? **Roseishere:** hii omg seni çok seviyorum!

Teentitansrocks: SENİ SEVİYORUZ KATAYI

Katyperrylovesyou: Bir yıldız ne kadar yaşar?

"Vay canına, tüm bu sevgi için teşekkürler...? Bu gerçekten beklenmedik bir şey. Bu kadar büyük bir kitleye sahip olmaya alışık değilim ve dürüst olmam gerekirse, hepinizin nereden geldiğini bilmiyorum!" Biraz bunalmış hissederek güldüm. "Sailor ve Thandi'nin erkek arkadaşı yemek almaya çıktılar, geri dönecekler."

"Umarız!" Thandiwe homurdandı. "Bu gece gerçekten çok yağmur yağıyor."

"Geri dönecekler, alaycı olmayı bırak." Güldüm. "Dünyanın döndüğünü neden hissetmediğimizi soran kişiye gelince, bunun nedeni Dünya'nın neredeyse sabit bir hızda dönmesidir. Yani, bizim fark edebileceğimiz bir şekilde hızlanmıyor ya da yavaşlamıyor, biz de onunla birlikte dönüyoruz ve hiçbir şey hissetmiyoruz."

"Bir gün olağanüstü bir astronot olacaksın Katayi." "Teşekkürler, bir yıldızın ne kadar yaşadığı ile ilgili diğer soruya gelince; büyük yıldızlar yakıtları çabucak tükenir. Sadece birkaç yüz bin yıl var olabilirler. Daha küçük yıldızlar yakıtlarını daha yavaş yakarlar ve birkaç milyar yıl dayanırlar. Bir yıldızın içindeki nükleer reaksiyonları besleyen hidrojen eninde sonunda azalmaya başlar," diye açıkladım herkese, hızla gelen yorumlara yetişmeye çalışarak.

Heartsforyou3: çok zekisin omg kıskandım **Kaijackson:**

çok güzelsin, görsellerine bayılıyorum **Malibucyrus:**
gerçekten Afrikalı mısın?

Harperisgone: ^^Bu fandomda aptalca sorular hoş karşılanmaz

GavinCantSay:^^ biz uzay insanları o kişiyi sahiplenmiyoruz

"Birisi gerçekten Afrikalı olup olmadığınızı sordu, Thandiwe," dedim ve güldü.
"Buna ne diyeceksin?"

"Belki de Satürn'den geliyoruzdur, bilmiyorum..."

GotTheFeels: Kat lütfen bize senin de kızlardan yana olduğunu söyle.

Hanicantseeu: ^^Çocuklar için, geri çekil

SİMPFORKATAYİ: BU BENİM EŞİM HERKES SESSİZ OLSUN!

Khondwaniiswatching:^^ Yorumlarda kız kardeşime asılmayı bırakın neye bulaştım ben

SoraPark: Neyin içine girdik...

KuhDj: Omg bu bir çapraz bölüm mü?

KoolAidKhalid: Bu yine Disney ve Nickelodeon

"Merhaba çocuklar, hepinizin aynı anda burada olması çok komik!" Kıkırdadım.
"Sizi özledim, Khadeeja ve Khalid, Kat ile OG Konstellations destekçileri!"

KuhDj: Düğün günü yaklaşıyor, stresliydi ve çok meşguldüm. Ben de seni özledim!

KoolAidKhalid: Sizi düğünde görmek için sabırsızlanıyoruz

Goodsoup: OMG KHADEEJA SENİ ÖZLEDİK

Ağlıyor. Sizin adınıza sevindim çocuklar.

SoraPark: Gideceğim ilk düğün Sailor ve Kit-Kat'inki olacak.

Khondwaniswatching:^^ çok gerçek.

KuhDj: MERHABA SORA SENİN HAKKINDA ÇOK ŞEY DUYDUM

SoraPark: BEN DE. Umarım her şey yolundadır?

KoolAidKhalid: Tek duyduğum kardeşine biraz fazla benzediğin ve bunun şüphe uyandırdığı

SoraPark: PARDON NE-

"Ben öyle bir şey demedim!" Suçüstü yakalandığımı hissederek nefes nefese kaldım. "Yemin ederim ki çift yumurta ikizleri için son derece normal bir şekilde Sailor'a benziyorsunuz."

"Bu bir yalan! O sadece gri gözlü ve peruklu bir Sora!" Thandiwe seslendi. Sinirle ona bir yastık fırlattım.

Orionbestboys: BUNUN KÖTÜ OLMASINA YARDIM ET.

MybiasisJihan:^^ Abi ne diyorum ben?

Sailorismymalewife: Kocam BURADA değilken onun adına konuşmayalım.

Sailorbeloved: ^^düzeltme o adam Kat'e ait. **Sailorisadumpling:**

Hayal görmem umurumda değil, o benim. **KuhDj:** Khalid bunu görüyor musun?

KoolAidKhalid: Bana bakma... Sora bunu görüyor musun?

SoraPark: KHONDWANI YARDIM

Khondwaniiswatching canlı yayını terk etti

"Khondwani mwali tumpa sanafye, beni burada bırakmaya nasıl cüret edersin?" *Çok aptalsın*, diye azarladım. "Biliyor musunuz, bu noktada hepinizin benden çok daha fazla aşık ve umutsuzca Sailor'a bağlı olduğunuzdan eminim!"

"Bu kadar kolay mı pes ediyorsun?" Thandiwe alay etti. "Kaba bir uyanışla karşı karşıyasın."

EatmealiveSailor: Onu özlüyorum :(benim değerli oğlum

"Ben de onu özlüyorum." Gülümsedim, sonra saate baktım. Geç oluyordu ve yarın lunaparka gitmek için erken kalkmamız gerekiyordu. "Yarın gezimizi vlog'luyoruz çocuklar, sanırım yakında canlı yayını bitirmek zorunda kalabiliriz.

HAYIR

Teaishot: PLS GİTMEYİN

Saksr. Sanırım bu parasosyal ilişkide çok derine indim **Bighugsforyou:** seni özleyeceğiz KitKat lütfen daha sık canlı yayına çık! **Sailorismymalewife:** Lütfen Sailor'a bugün onu özlediğimizi söyleyin!

"Çok tatlısınız çocuklar, tüm bu sevginiz beni çok şaşırttı." Elimi kalbime bastırarak gülümsedim. "Sanırım-"

Tam o sırada otelin kapısı biyledi ve çocuklar içeri girerken kapı kolu tıkırdadı. Thandiwe ve benim ağzımız açık kaldı, yağmurdan sıırıslıkam olmuşlardı ve yemeği önümüzdeki masaya koyarken soğuktan titriyorlardı.

Burunları ve yanakları sert hava yüzünden kızarmıştı. Thandiwe ayağa kalktı ve Seven'ın suratına bir tokat attı ama aslında onu incitmek gibi bir niyeti yoktu ve dönüp ona gülümsedi.

"Seni aptal!" diye azarladı, gözleri endişeyle doluydu. "Sana bunun olacağını söylemişim."

"Hontoni gomen ne, aşkım," *Özür dilerim, aşkım*, dedi ve hızla ona sarılarak onu yakınında tuttu.

Çok mu gariplerdi? İlişkilerinin dinamiği tuhaftı, kafamı tam olarak toparlayamıyordum. Sanki sürekli dile getirilmeyen bir halat çekme oyunu gibiydi ve kimin güçlü olduğunu anlayamıyordum.

Sailor eğilip beni öptüğünde hâlâ şoktaydım. Şok içinde ağzımı kapatarak nefes aldım ve kamerada hâlâ yanıp sönen kayıt düğmesine baktım.

"Haru-ya, hala hayattayız!" Onu uyardım ve gözleri şok içinde açıldı. "Aman Tanrım!"

"Bensiz canlı yayına mı çıktın?" diye sordu, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sanki benim kanalımmış gibi." Bir kahkaha attım.

"Adın artık bütün hafta trend olacak..." Seven söyledi. "Ne?" diye sordum.

"Ne?" diye sordum.

Thandi onun elini tutarken Seven, "Birdenbire hafıza kaybı yaşadım ve hiçbir şey söylediğimi hatırlamıyorum," dedi.

Thandiwe, "Gidip size kalın giysiler giydirelim," dedi. "Geri geleceğiz çocuklar!"

"Bu gece geri gelmeyecekler..." Sailor'a hafifçe gülerek söyledim. "Oh, kesinlikle gelmeyecekler."

"Uzay çalışanlarımıza selam söyle, seni özlediler" dedim ve eğilip kameraya el salladı.

"Annyong, ben de sizi özledim, umarım kız arkadaşına iyi davranmışsınızdır." Bir yorumu okurken gözlerini kıstı. "Siz benim kız arkadaşlarımsınız, değil mi? Karışıklık için özür dilerim."

"Tanrı yardımcımız olsun." Güldüm. "Tamam çocuklar, eğleneliydi, yarın vlog için sabırsızlanıyorum, hoşça kalın!"

Kamerayı kapattım ve hemen kollarımı Sailor'a doladım. Soğuktan titriyordu, giysileri sıırıslıkladı. Yağmur damlaları çilli yanaklarını süslüyordu ve onu görünce yüreğim burkuldu.

"Biraz üşüyorum," diye mırıldandı bana tutunarak. "Dinlemediğim ve yağmurluk getirmediğim için özür dilerim."

"Sorun yok," diyerek kollarını ovuşturdu. "Yemek için teşekkürler, üşütmeden önce seni banyoya götürelim."

"Tamam." Onu yatak odasına götürüp kapıyı arkamızdan kapatırken başıyla onayladı.

"Gömleğini çıkarmana yardım edebilir miyim?" Rahat olduğundan emin olmak için ona sordum.

"Evet."

Kollarımı ona doladım ve ben ona yardım ederken o da kollarını kaldırdı. Kumaşı vücudundan çıkardığımda, vücudunun ne kadar olağanüstü olduğunu fark etmekten kendimi alamadım, neredeyse gerçek dışıydı. Üzerinde birkaç çil vardı.

Omuzları da. Onunla ilgili her şey çok güzeldi.

Banyoya girdim ve onun için ılık bir banyo hazırladım, sıcaklığın doğru olduğundan emin oldum. Otelin süslü lavanta köpüklü banyosunu bile kullandım, elimden geleni yaptım... ruly.

"Banyon hazır, buraya gel, titriyorsun," dedim elini tutarken ve o da üzerimde durdu. Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu seferlik seninle ilgilenmeme izin ver. Her zaman benimle ilgileniyorsun."

Banyodayken saçlarını yıkamama izin verdi, parmaklarımı geçirip kafa derisine nazikçe masaj yaparken gözleri kapalıydı. Aynalar buğulanıyordu ve gecenin köründe ona tatlı sözler fısıldadım.

Fazla zorlamak istemediğim için onu banyo yapması için yalnız bıraktım. Hatta bavulunu karıştırdım ve daha sonra değiştirebilmesi için banyo lavabosuna bir çift çizgili pijama bıraktım. Sonrasında biraz düzenleme yapmak için zaman ayırdım. yayınlamak için planladığım videolar. Arayı kapatmak için Khadeeja ve Khalid ile bir süre telefonda konuştum ve babam da kontrol etmek için aradı... her beş dakikada bir yaptığı gibi.

Sailor banyodan çıktığında gülümsedim ve bakışları benimkilerle buluştuğu anda o da gülümsedi.

"Bu gece kucaklaşma sözü vermiştin," diye hatırlattım ona.

"Yaptım, değil mi?" Çarşafının içine doğru ilerledi, saçları hala ıslaktı ve tenime karşı serindi.

Uzuvlarımızı birbirimize doladık. Sanki tamamen içimde erimeye, tenimin ötesine geçmeye ve orada bir yuva kurmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. O gece onun güzel, parlak gözlerine baktığımda kalbimin sıkıştığını hissettim. Ona her baktığımda içinden galaksilerin fışkırdığını gördüğüme yemin edebilirdim. Ellerimi yüzünün iki yanına koydum ve onu öptüm, gerçekten de acınası bir bahaneydi, dudaklarım sanki ilk kez öpüyormuş gibi hararetle dudaklarını okşadı.

"Sailor Park, aşkım, o kadar güzelsin ki fiziksel olarak canımı acıtıyorsun" demeyi çok isterdim. İçten ve dıştan. Sen güzellik ve nezaketin vücut bulmuş halisin ve bu beni paramparça ediyor çünkü bazen kendimi sana layık hissetmiyorum. Ama ağzımdan çıkan bu değildi.

"Bazen korkuyorum."

"Neyden, aşkım?"

"Bir gün uyanacaksın ve senin evren olduğunu, benimse sadece bir yıldız olduğumu fark edeceksin," diye fısıldadım, gözlerimin yaşardığını, boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

"Yıldızların içinde de galaksiler vardır." Gözlerimden düşen yaşı sildi. "Senin tenin bana herhangi bir evden daha çok ev gibi geliyor. Sen ve ben Katayi, her zaman deniyoruz ve bu işte her zaman varız, beni duyuyor musun? Sana her zaman tapacağım."

"Her zaman için." "Gördüğüm en tatlı, en nazik ruha sahipsin ve bu işte her zaman beraberiz" diye tekrarladım.

Ona doğru sokuldum, başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını dinledim, teni sıcaktı... belki biraz fazla sıcaktı. Sanırım yağmurda çok fazla kalmamalıydı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 37

Seni Tanıyorum

Sabahın erken saatlerinde uyandım, güneş ışığı panjurlardan içeri süzülüyordu ve hava bir anda değişmişti. Dünkü sağanak yağmur. Çarşaf lar hem bana hem de hâlâ uyumakta olan Sailor'a yapışmışken köşedeki vantilatör vızıldıyordu ki bu tuhaftı çünkü o her zaman erkencidir.

Tuhaf davranmaya başlamadan önceki gün boyunca, sanki bana söylemek istediği ama söyleyemediği bir şey varmış gibi havada kalıcı bir ağırlık hissettim. Bazen keyfi bir şeyler yapıyordum. Cep telefonumda geziniyor ya da bir videoyu düzenliyordum ve bakışları köşeden bana takılıyordu. Muhtemelen fark etmediğimi sanıyordu ama fark ettim, sadece Sailor Park ile ilgili her şeyi fark ettim. Onu tanıyordum.

Gülümsediğinde gözlerinin nasıl hilal şeklinde kıvrıldığını ve köşelerinin kırıştığını biliyordum. Her zaman sol tarafına yattığını ve onu çevirmeye çalıştığımda yine yüzünü bana döndüğünü biliyordum. Zahmetsizce kızardığını ve onu her öptüğümde uyarıda bulunmadan keskin nefesler aldığını, beni bir çöl adamı için su, uzayda kaybolmuş bir astronot için oksijen gibi ellerinde tuttuğunu biliyordum. Boynunun derisini her öptüğümde yüzünün yarı ısırap yarı acıya dönüştüğünü biliyordum.

Onu usulca öldürüyormuşum gibi bir zevk. Sabahları saat gibi bana nasıl çay yaptığını biliyordum. Hava soğuk olur diye uyumak için her zaman uzun kollu gömlekler giydiğini biliyordum. Ben de üşürsem diye aynı şeyi yapmamı istediği yolu biliyordum. Ben de biliyordum.

Alacakaranlıktan şafağa, gün doğumundan şafağa kadar, onun narin, güzel zihnindeki en önemli düşünce bendim.

Ama bana söylemek istediği şey her neyse bilmiyordum.

Uyurken çok huzurlu görünüyordu, sanki aklından tek bir düşünce bile geçmiyordu. Dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı ve yaz geçtikçe çillerinin bazılarının solmaya başladığını fark ettim. Onun Bacakları benimkilere dolanmıştı ve kolları belime sarılmıştı, başı karnımdaydı. Gülümsedim, saçlarını alnından uzaklaştırdım, burnu kırıştı.

Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama uykusunda kıpırdandı ve yüzü kaşlarını çattı. Gitmeme izin vermeyeceğini anlayabiliyordum, kolları beni daha sıkı sarıyordu.

Kafamda bir ampul yandı ve onun elinden kurtulduğumda, kendimi bir vücut yastığıyla değiştirdim ve onun yerine onu tuttu. Gülümseyerek başımı salladım ve dişlerimi fırçalamak için banyoya doğru ilerledim. Sailor'ın cep telefonu tezgahın üzerinde şarj oluyordu. Saati kontrol etmek için ekrana dokundum, sabah 07:44'tü. Suyu ağzıma atarken ekranında yeni bir bildirim belirdi.

SILVERSTAR EĞLENCE

Günaydın Park Sailor.

Dior Paris, Versace & Prada'dan promosyon teklifleri yanıtınızı bekliyor, lütfen en kısa zamanda yanıt verin, çünkü bu size büyük fayda sağlayacaktır.

Aksi takdirde, fırsatlar bir başkasına aktarılacak ve sonuçlar ortaya çıkacaktır.

*Saygılarımla,
Jinwoo SilverStar @silverstarinc*

Hâlâ modellik tekliflerine cevap vermemiştii, değil mi? Neden benimle bu konuda konuşmadı? Eğer bu konuda kafası karışıkısa ona bazı tavsiyelerde bulunabilirdim. Bazen Sailor'ın bana sorunlarını anlatmaktan korktuğunu hissediyordum, belki de onu her zaman bir çözüm olarak gördüğüm için. Birçok şeyi içine attığını ve aklından geçenler hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmadığını hissediyordum. Ama ona karşı her zaman sabırlıydım. Onu istemediğı bir şeyi yapmaya ya da konuşmaya zorlayan kişi.

Her zaman orada olduğumu biliyor... değil mi?

Telefonunu tezgâhtan kaldırdım, dişlerimi fırçalarken bir selfie çektim ve bunu kilit ekranı olarak ayarladım. Bu daha sonrası için bir sürpriz olurdu. Sailor'ın cep telefonunun şifresini biliyordum - eğer istersem parmak izimle de açabilirdim - ama ona yeterince güvendiğim için telefonuna girmek için hiçbir nedenim yoktu. böyle bir iş.

Duşu açtım ve içeri girdim, ılık suyun sırtımdan aşağı dökölmesine izin verdim, ıslanmamaları için örgülerimi yoldan çektiğimden emin oldum. Dünyadaki en kötü duygu, yüzmeden döndüğünüzde kıyafetlerinizi değiştirirken saçlarınızın sırtınızdan aşağı damlaması ve gömleğinizi ıslatmasıdır - örgüler gerçekten çok zahmetliydi. Yüzmeden çıktım

duşa girdim ve üzerime açık renk bir kot pantolon, siyah içine küçük yıldızlar dikilmiş Converse'ler ve üzerinde Spirited Away'den Chihiro'nun olduğu bir Studio Ghibli tişörtü.

Tema parkını ziyaret etme şansına sahip olduğum için çok heyecanlıydım, hatta çok heyecanlıydım. Burası, büzüşüp ölmeden önce ziyaret etmem gereken yerler listemdeydi - bu ve Güney Afrika'daki Cape Point'te Afrika'nın en ucunu ziyaret etmek. Sailor'ı uyanık bulmayı umarak odaya geri döndüm, banyoda çıkardığım hisirtinin onu uyandırmaya yeteceğini umuyordum ama belli ki yanılmışım çünkü hala derin uykudaydı. Ellerimi kalçalarıma koydum ve hayal kırıklığı içinde nefes verdim, uyumak ona hiç yakışmıyordu.

Sinir bozucu olmaya karar verdim çünkü bazen birine ulaşmanın tek yolu budur.

Öne doğru sıçradım ve kendimi yatağın üzerine bıraktım. Yanındaydı ve bu, hafifçe çarpılmış olmasına rağmen aklının başına gelmesini sağladı. Saçları uykudan dağılmıştı ve kaşları

şaşkınlıkla örülmüştü. "Neden?" diye sorabildi sadece, sesi dinlenmekten çatallaşmıştı.

"Neden olmasın?" Muzipçe gülümsedim, bacaklarımı onun iki yanına yerleştirdim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Uyan, uykucu!"

"Peki ya hayır dersem?" Yüzünü bir yastıkla kapatarak inledi. "Hâlâ yorgunum, daha çok erken."

"Aşkım, saat çok erken, neredeyse sekiz oldu ve lunapark dokuzda açılıyor, eğer yetişeceksek kalkıp duş alman gerek," dedim.

ona saati gösterdi. Yatakta sıçrarken gözleri şok içinde açıldı. "Özür dilerim, uyuyakalmışım." Yorgun gözlerini ovuşturdu. "Hemen geliyorum.

duşa, tamam mı?"

"Sorun değil, dün oldukça uzun ve yorucu bir yolculuktu, seni suçlamıyorum," diye onu rahatlattım. "Kahvaltıdan sonra benimle aşağıda buluşabilirsin, olur mu?"

"Bekle, hâlâ aynı tişörtleri mi giyiyoruz?" diye sordu, parmaklarını üstümün altından geçirip belimi tuttu, elleri rahatsız edici derecede sıcaktı.

"Evet, seninki Haku'nunki. Bir setti," diye hatırlattım ve sessizce başını salladı, gözlerini kapattı ve burnunun köprüsünü sıkıştırdı. Bakışlarıyla buluşmak için başımı şakacı bir şekilde eğdim. "Bunu neden yaptığımızı hatırlıyor musun? Bu mu?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, oradaki diğer tüm çiftleri utandırmak ve o kadar acı verici bir şekilde sevimli olmak için olduğunu söylemiştin ki insanlar bizi yalnız bırakacak ve sonunda tüm parkı kendimize ayırabileceğiz... değil mi?" diye sordu ve benden yüksek sesle alıntı yaptığını duyunca güldüm.

"Bunu hatırladığına inanamıyorum, sadece şaka yapıyordum, yani çoğunlukla," dedim ve o dayanılmaz büyüleyici gülümsemesiyle beni oracıkta eritmek istedi.

"Biliyor musun, Kit-Kat?" Başını kaldırıp bana baktı ve elini enseme koydu.

"Hm?" Bakışlarında kaybolmuş bir halde cevap verdim.

"Zihnimde üzerinde senin adın yazan bir kapı var ve içinde tanıştığımız andan itibaren bana söylediğin her şey var. Onu kilitli tutuyorum.

hazine. Neden biliyor musun? Böylece yaşlanıp huzurevinde oda arkadaşı olduğumuzda, hemşirelere nasıl ben olduğumu, yanımdaki kadına on yedi yaşımdan beri nasıl baktığımı anlatıp onları rahatsız edebilirim.

Sonra kanıt istediklerinde o kapıyı açıp senin hakkında bildiğim her şeyi hatırlayabilirim."

"Öyle mi?" Yarı yolda duraksadığı gerçeğini görmezden gelerek düşündüm. "Çocuklarımızın bizi bir huzurevine atacağını düşünmen çok kaba."

"Aşkı, kucağımdan in, çocuklardan bahsederken biraz fazla hevesleniyorsun," diye dalga geçti ve ben de gözlerimi devirerek onun üzerinden kalktım. "Teşekkürler."

"Çok kabasın," diye homurdandım kollarımı kavuşturarak.

"Kimse bu ifadeye katılmaz," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap verdi. "Ben Sailor Park'ım, herkese karşı her zaman nazik davranırım."

"Senin manipülatif yöntemlerini ifşa eden bir makale yazacağım. internet." Tehdit ettim ve güldü, beni kollarının arasına aldı, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, ağır bakışları üzerimde kaldı.

"Öyle mi?" diye dalga geçerek boynumun kızarmasına neden oldu.

"Sakın beni öpücüklerle oyalamaya kalkma," diye azarladım daha o bunu yapmaya kalkışmadan.

"Oh, ama bu oldukça eğlenceli olurdu," diye alay etti, "jagi, dangsin-eun neomu gwiyeowoyo."

"Bekle, jagi'nin doğrudan İngilizce çevirisi nedir?" diye sordum ve bana kuşkuyla baktı. "Şey, üzgünüm Koreli değilim, her şeyi bilmiyorum!"

"Konuya bağlı olarak 'kendim', 'kendisi' veya 'kendisi' anlamına gelir. Ama aynı zamanda 'sevgilim' ya da 'tatlım' gibi size çok yakın biri için bir sevgi ifadesi olarak da kullanılır," diye açıkladı. Gülümsedim, belki de bir an fazla uzun süre baktığım için bakışlarını tuttum. "Nedir bu?"

"Bence sen çok... harikasın," dedim, "seninle ilgili her şey." "Ben o kadar iyi bir Korece öğretmenini miyim?" diye sordu. "Belki de sadece seninle İngilizce konuşmayı tamamen bırakacağım. Aslında bunu tercih ederim." "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet, Korece benim için kas hafızası, İngilizce ise daha çok sonradan kazanılan bir beceri."

"Benim için tam tersi, Hangul'u çocukken öğrenmek benim için kolay değildi," dedim o kalkıp bavulunda kıyafet ararken. "Açıksası hem İngilizce'den hem de Kunda'dan çok farklı."

"Belki bugünün YouTube vlog'u için iyi bir fikir olabilir?" diye önerdi, ama ben kendimi kaybetmişim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tüm gün boyunca sadece Korece konuşuyoruz. Böyle yapsaydık çok daha fazla Koreli izleyici kazanırdık."

"Aman Tanrım, harikası!" Ellerimi çırparak haykırdım. "Bence pek çok insan bununla bağlantı kurabilir."

"Umarım öyledir," diye yanıtladı küçük bir gülümsemeyle. "Tek bir dilin egemenliğine bağlı olmaktan kurtulmanın zamanı geldi," diye ekledi, gönülsüzce ama daha derin bir noktaya değinerek.

"Dürüst olmak gerekirse ben de bunu düşünüyorum," dedim düşünerek.

"Neden biz

hep İngilizce mi konuşurlar? Zambiya'daki evimizde bile İngilizce çok baskın. Küresel bir dil olduğunu anlıyorum ama neden standart haline geldi? Neden İngilizce konuşmak bir zeka ölçütü olarak görülüyor?" Yüzeyin altında fokurdayan hayal kırıklığıyla sordum.

Sailor, "Bence bunun nedeni pek çok insanın bu normların nasıl ortaya çıktığını derinlemesine araştırmamış olması," dedi ve ses tonunu ciddileştirdi. "İngilizcenin neden bu kadar yaygın olduğunu gerçekten incelediğinizde, bunun kolonizasyona dayandığını görürsünüz. İngiliz

Sömürgeciler dünyanın pek çok yerine gittiler, oradaki insanları dillerinin ve kültürlerinin 'yeterince iyi' olmadığına ikna ettiler ve kendi kültürlerini dayattılar.

Bu tür bir kültürel silinmeyi düşünmek acı verici ve nedenini anlıyorum

Bazıları bundan kaçınıyor. Ama gerçek bu. İngilizcenin küresel hakimiyetinin büyük bir kısmı tarihsel adaletsizliklerden kaynaklanıyor."

"Haklısın," dedim başımı sallayarak. "Ve bu sadece eski bir tarih değil - bu etkilerden bazıları bugün hala mevcut."

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Örnek olarak Güney Afrika'yı ele alalım. Tam bağımsızlıklarını ancak 1961'de kazandılar ve ırk ayrımı 1994'e kadar sona ermedi. Bu yaşayan hafıza içinde. Ayrımcılık ve sistemik adaletsizlikler on yıllar boyunca yaşandı ve bugün hala ele alınmakta olan kalıcı bir miras bıraktı."

"Yüzleşmesi çok ağır bir gerçeklik," diye mırıldandım.

"Öyle," dedi Sailor düşünceli bir şekilde, "ama bunu anlamak gerçek değişimin ilk adımıdır."

"Git duş al, tarih ineği." Gülümsedim. "Duştan sonra beni aşağıda bul."

"Çabuk olacağım." Banyoya gitti ve kapıyı kapattı.

Mutfağa doğru ilerlediğimde Seven ve Thandi konuşmayı hemen kesti. Görünüşe bakılırsa, bu gece için planlarını tartışıyorlardı.

bir şey vardı, bu yüzden müdahale etmek istemedim. Seven ve Thandiwe ile birlikte mutfak masasında rahatça oturduğum sandalyemi çektim. Uyanık olmalarına rağmen Seven hâlâ yorgun görünüyordu. Masada kahve, kızarmış ekmek ve reçel yığınları, çeşitli meyveler ve çaylar vardı. Denizci için de bir şeyler ısmarladıkları için rahatlayarak iç geçirdim. Ona elma, çilek, ananas, portakal dilimleri ve şeftaliden oluşan bir meyve salatası yapma girişiminde bulundum ve yanlışlıkla eklediğim tüm yaban mersinlerini çıkardım, onları gerçekten sevmediğini hatırladım.

"Neden bana hiç kahvaltı hazırlamıyorsun?" Seven homurdandı ve Thandi meydan okuyan bir kaşını kaldırdı. "Boş ver."

"Akıllıca bir tasarruf, Dokuz," diye takıldı kadın ve adam gözlerini ona dikti.

"Bana da öyle demeye başlayamazsın." Ters ters baktı. "Hiç komik değil."

Kendime bir bardak elma suyu doldururken, "Oldukça komik, On Beş," diye ekledim. "Oyunbozanlık yapma."

"Evet, Yirmi, rahatla," diye dalga geçti Thandi, saçlarını karıştırarak ve fark etmedi ama ona gülümsedi, sadece birazcık. Onun bakmadığını düşündüğü zamanlarda bunu hep yapardı.

"Bu kadar geç çıktığımız için üzgünüm, Sailor uyuyakalmış," dedim merak ederler diye.

"Seven'in sizi kandırmasına izin vermeyin, yirmi dakikadan daha az bir süredir bilinci yerinde. Onu yataktan kaldırmak olimpik bir spor ve ben bir madalyayı hak ediyorum," dedi Thandiwe tost diliminden bir ısırık alarak.

"O zaman özrümü geri alıyorum," diye karşılık verdim hafifçe gülerek. "Belli ki hepimizin zaman kavramı yok."

Sailor birkaç dakika sonra kışın en derin günlerindeymiş gibi giyinmiş, Ruhların Kaçışı tişörtünün altına uzun kollu siyah bir gömlek, üzerine de bir ceket giymiş bir halde dışarı çıktı, hepimiz ona ikinci bir kafası çıkmış gibi baktık. Bardağıma masaya bırakırken neredeyse meyve suyum boğazıma kaçıyordu.

"Haru-ya, neden Twilight Eclipse'in seçmelerine katılacaktı gibi görünüyorsun?" Ona sordum.

"Çünkü bugün dışarısı buz gibi," dedi Seven ve başlarımız dönerek onun bakışlarıyla buluştu. "Ne? Bu sabah sana söylediğim ilk şey buydu sevgilim..."

"İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız!" Thandiwe inanamayarak alay etti.

"Dışarıda hava ne kadar sıcak Katayı?"

"Dışarısı yirmi altı derece, aslında oldukça sıcak," dedim telefonumu kontrol ederken.

"Ne, bu doğru olamaz..." Seven biraz kafası karışmış gibi görünerek, "Ne?" dedi. "Ne olursa olsun, üzerimde palto olmadan evden çıkmayacağım. Bugün yine yağmur yağacak ve ben yine hazırlıksız yakalanmak istemiyorum."

"Nasıl istersen." Erkek arkadaşımın elini tuttum ve onu masaya doğru çektim. "Sana meyve salatası yaptım."

"Eğer orada bir yaban mersini görürsem, travma geçirmeyeceğime söz veremem" diye uyardı.

"Merak etme evlat, yatağın altındaki canavarları çoktan korkutup kaçırdı," diye takıldı Seven.

"Evet, onları ben koymadım, sevmediğini biliyorum," diye onu rahatlattım, "Oh, teşekkür ederim." Gülümsedi ve yanağımdan öptü. "Nareul saenggakhae

jwoseo gomawo." Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.

"Naneun hangsang neoreul saenggakago isseo," diye ısrar ettim, başparmağını okşayarak. Kaşığını aldım ve ona biraz elma küpü yedirdim. "Güzel ısırık."

Dediğim gibi, Haru hakkında her şeyi biliyordum. Ya da en azından oldukça yakındım.

Sırt çantama sığabilecek portatif bir yağmurluk ve Tahmin edilen yağış için şemsiye. Treni kalkmadan önce tam zamanında yakaladık, binen çoğu insan da tema parkına gidiyordu. Orada çocuklarıyla birlikte çok sayıda ebeveyn ve turist vardı. Bugün hava güneşliydi ve mükemmel bir vlog havası vardı. Kameramı çıkardım ve arka plandaki gürültünün çok fazla parazit yapmayacağını umarak Sailor ve benim önümdeki masanın üzerindeki sehpa yerleştirdim.

"Merhaba küçük uzay insanları ve Kat ile Konstellations'ın yeni bir bölümüne daha hoş geldiniz. Sailor ve ben bu vlog'u sizlerle paylaşmak için çok heyecanlıyız çünkü bizim için çok heyecan verici bir yere gidiyoruz!" Heyecanla kameraya konuştum. "Öyle değil mi?"

"Evet uzay insanları, kanala yeni gelenler için Kat ve ben Studio Ghibli filmlerine kesinlikle bayılıyoruz ve her zaman bizim için ne kadar önemli olduklarını anlatıyoruz, bu yüzden bu geziye çıkmamızın nedenlerinden biri

Japonya'ya gitme nedenim Studio Ghibli tema parkını ziyaret etme şansını yakalamaktı." derken sesi biraz daha kalındı ama yine de zahmetsizce karizmatikti.

"Yaşasın!" Alkışladım. "Sizleri de yanımızda götüreceğimiz için çok heyecanlıyız, bildiğiniz gibi sevdiğimiz şeyleri sizlerle paylaşma fırsatı bulmayı çok seviyoruz. Şu anda arkadaşlarımız Seven ve Thandiwe ile de gidiyoruz ama onlar kendi işlerini yapacaklar, bu yüzden sadece üçümüzün olmasını bekliyoruz."

"Bugünkü video için gerçekten eğlenceli bir şey de yapacağız. Bunu tüm Koreli izleyicilerimiz için bir teşekkür olarak yapmak istiyoruz. Bu noktadan itibaren bir meydan okuma olarak sadece Korece konuşacağız," dedi Sailor. boğazını temizleyerek kameraya baktı. "Bu kolay olmalı, değil mi Kat?"

"Senin için!" Her zaman yaptığım gibi şakacı bir şekilde omzunu iterek ona hatırlattım.

"Ah," diye yakındı.

"Kes şunu, parmaklarım sana zar zor dokundu." Dramatizmini protesto ettim.

"Kurtar beni..." diye fısıldadı kameraya. "S.O.S."

"Eğer onlardan biri kaçış arabasıyla kapımıza gelirse kendini suçlasan iyi edersin," diye uyardım onu.

"Her neyse, şimdi başlayalım mı?" diye sordu ve ben de başımı sallayarak onayladım. "Üç... iki... bir, başla!"

"Oraya varmadan önce, tüm çalışanlarımıza kocaman bir teşekkür etmek istiyoruz.

Bu videonun sponsorları, kardeşlerimiz Sora ve Khondwani, siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı." Korece'ye hafifçe takılarak onayladım, "sizi seviyoruz!"

"Evet, onlardan istediğin her şeyi almak için sailboat-five-zero-five kodunu kullan," diye şaka yaptı Sailor ve ben de diğer YouTuber'larla dalga geçtiğini fark ederek güldüm.

"Bizi kara listeye almalarını sağlayacaksınız."

"Bırakın yapsınlar." Elini kamera lensinin üzerine koydu ve beni öptü.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 38

Her Zaman Deniyoruz

Studio Ghibli tema parkı Nagoya'nın kalbinde yer alıyordu, Moricoro Park'ı oluşturan yaklaşık 200 hektarlık ormanlık tepelerin 17 dönümünü Ghibli Park kaplıyordu. İlginçtir ki Miyazaki, Ghibli'nin gösterişli animasyonlarına ilham kaynağı olan doğal güzelliği onurlandırmak için park inşa edilirken hiçbir ağacın kesilmemesini istemiştir.

Gezintiler var, ancak birçok tema parkını yöneten devasa hız trenleri yerine, doğrudan bir filminden çıkarılmış gibi hissettirecek doğa yürüyüşleri var. Stüdyonun arkasındaki başlıca yaratıcı güç olan Goro Miyazaki'ye göre, "park ve müze arasında melez bir ortam" olması amaçlandı.

Parkın giriş kapısına vardığımızda bizi komşum Totoro'nun sırttan kedi otobüsünün görüntüsü karşıladı. Oradan itibaren Ghibli'ye sadık kalarak neredeyse geçmişe doğru zamanda yolculuk yapıyormuşuz gibi hissettik, Geleceğe Dönüş ya da Ucuz Roman'dan fırlamış gibiydi.

Tokyo'da bulunması zor olan tatlılar retro şeker dükkanlarında satılmaktadır. Eski usul "gacha-gacha" otomatlarında hâlâ kapsül oyuncaklar satılmaktadır. Tatlı tezgahlarında hamur işleri ve paketlenmiş süt birlikte satılmaktadır.

Park boyunca temalı oyun alanları, sanat galerileri ve sinema salonlarının yanı sıra heybetli Ghibli yaratık heykelleri de bulunmaktadır.

İzleyicilerimizin birinci şahıs bakış açısını, nefes kesici olan çevredeki manzaranın gerçekçi bir bakış açısını elde edebilmeleri için kamerayı önümüze yönlendirmeye özen gösterdim ve bunu herkesle paylaşabilmekten ve onlara gerçekten bizimle oradaymış gibi hissettirmekten başka bir şey istemedim, birçok kez YouTube veya bir film izliyordum ve manzaranın kalitesi beni diğer kişi neredeyse oraya götürmek için fazlasıyla yeterliydi. Birisi için bu kaçışı sağlayabilmekten başka bir şey istemiyordum, kısa bir süreliğine bile olsa, onları sadece kısa bir an için bir yolculuğa çıkarabilsem bile.

"Herkes bir baksın, sanki yepyeni bir dünyaya ışınlanmış gibiyiz!" Seven ve Thandiwe ile yollarımız ayrılırken, çift olarak ayrı zaman geçirmemize izin verdim. "Önce nereye gitmek istersin, aşkım?"

"Mononoke Köyü'ne gidelim, orayı görmek için can atıyorum." Benim için kazağımın fermuarını çekerek önerdi.

"Bebğim dur, dışarı çok sıcak, ben iyiyim, tamam mı söz mü?" Ona güvence verdim ama ikna olmuş görünmüyordu, "söz ver!"

"Tamam, ama lütfen sıcak tutun." "Pekâlâ, parkın tam kalbindeyiz, Mononoke Köyü'ne yaklaşık on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeyiz, o yüzden şimdi harekete geçsek iyi olur, umarız heyecanlısınızdır sevgili izleyiciler çünkü etrafta bu kadar insan varken film çekmek için canımızı dişimize takıyoruz."

"Eminim çabalarımızı takdir ediyorlardır." Gözlerimi devirdim, "Hadi yavaş yavaş gidelim, Poke."

Dolambaçlı bir taş patikada yaklaşık on dakika boyunca yürüdük, doğa yürüyüşünün özünü yakaladığımızdan emin olduk, yaşlı ağaçlar hafif esintiye neredeyse saygı duyuyormuş gibi eğildi ve içimizi ürpertti

omurgam. İlk varış noktamıza ulaştığımızda nefesim kesildi.

"Aman Tanrım, çocuklar kendimi Muromachi dönemine geri götürülmüş gibi hissediyorum!" Nefes nefese kaldım ve babama göstermek için telefonumla fotoğraf çekmeyi de ihmal etmedim. "Bu tam olarak ne zamandı Denizci?"

"1336'dan 1573'e kadar olan dönem, aslında filmin geçtiği dönemdir. Önümüzdeki tüm sahne Tatara-ba'yı ya da Irontown'ı canlandırıyor, adını geleneksel bir Japon metal eritme fırınından alıyor." Sailor hem bana hem de kameraya açıkladı.

"Burayı yaratmak için bu kadar çaba harcanmasına bayılıyorum." Dev örümcek heykelini gördüğümde neredeyse yerimden sıçrayarak hayretler içinde kaldım. Bunu yaptığımda Sailor kıkırdadı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Neden, sadece neden!"

Bölgede yıkım tanrısı örümcek benzeri Tatarı Gami'nin yanı sıra yaban domuzu tanrısı Lord Okkoto ve diğer efsanevi yaratıkların figürleri yaşıyordu.

"Filmi izlediğimizde ondan korkmamıştın." Sailor bana hatırlattı, "Merak etme seni ısırmaz. Sanırım?"

"Kapa çeneni." Azarladım.

Ayrıca köyün bitişiğinde herkesin ücretsiz olarak oynayabileceği Kedi Dönüyor'a dayanan bir oyun alanının bulunduğu ücretsiz bir alan vardı. Sailor ve ben çocuktuk, zihinsel olarak büyümeyi reddediyorduk ve bu yüzden salıncakta sırayla birbirimizi itiyorduk, beni bir ağaca fırlatmasından ve ruhumun uçup gitmesinden çok korkuyordum.

Daha sonra, Komşum Totoro filmine dayanan Dondoko Ormanı'na doğru bir yürüyüşe çıktık, Alan filmdeki Kusakabe'nin evinin mevcut yapısını genişletti. Ayrıca devasa bir Totoro heykeli ve bir Evin arkasındaki tepede, çevredeki kırsal alanla uyumlu büyük bir ahşap oyun alanı vardı.

"Git orada dur da fotoğrafını çekeyim!" Haru'ya seslendim, "Totoro heykelinin yanında mı?" Açıklığa kavuşturmak için sordu.

"Evet." Başımı salladım, kamerayı ona doğrulttum ve yaklaşmasını işaret ettim ama kıpırdamadan durdu. "Şimdi ne var?"

"Tamam, ama ya korkarsam." Devasa yapıya tiksintiyle bakarak bekledi, ifadesi neredeyse komikti, dramatism için gerçekten bir parlaması vardı, ha?

"Ben o örümcekten korkarken hiç umurunda değildi!" Ona hatırlattım, "O yüzden ayaklarını çek ki fotoğraf çekebileyim."

Şimdi."

"Peki..." diye mırıldandı, ayaklarını bebek adımlarıyla heykele doğru sürüyerek, "ona karşı nazik olmak zorunda mıyım?"

"Evet, kibar ol ve arkadaş edin." Ben teşvik ettim.

İlk başta tereddüt etti ama heykele yavaşça yaklaştı, sonra sanki canlanmadığından emin olmak istercesine onu dürttü. Sonra kollarını dev bacaklardan birine doladı ve geniş ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Peynir!"

"İnanılmazsın." Gülümsedim, başımı salladım ve bir fotoğraf çektim. "Umarım tüm izleyicilerimiz takıntılı oldukları ve aşık oldukları kişinin kim olduğunu görebilirler... ucube."

"Ama sen beni seviyorsun!"

"Ne?" diye mazeret bildirdi. Ben seslendim,

"Hiçbir şey!" Koşup heykelin arkasına saklanmadan önce dudaklarından dökülen sözcükler karşısında gözleri şaşkınlıkla açılarak cevap verdi.

"Buraya gel, bir sonraki durağımız Büyük Ghibli deposu!" "Paketlenmeden önce" diye geri çağırdım.

Daha sonra, açık ara en kalabalık olan depoya doğru yol aldık. Depo, bir zamanlar büyük bir yüzme havuzunun bulunduğu yerdeydi. Hava durumu ne olursa olsun tüm yıl boyunca erişilebilen kapalı bir cazibe merkeziydi. İçeride stüdyonun Spirited Away, From Up on Poppy Hill ve Porco Rosso gibi eski filmlerinden önemli sahneleri canlandıran 13 adet gerçek boyutlu replika vardı.

Oyun alanını fark ettik. "Arrietty" adlı 2010 yapımı filmin arka planına uygun bir yer gördüğümde gülümsedim.

Eve götürmek için birkaç hediyelik eşya almak için içerideki hediyelik eşya dükkanında durduk, Ruhların Kaçışı anahtarlığından küçük bir hayalet surat aldım, Haru Howell's Moving Castle'dakilere benzer birkaç yüzük aldı, Sora için seveceğini bildiğimiz bazı peluşlar ve Khondwa için iki tişört aldık.

"Sadece banka kartı kabul ediyorlar ve ben sadece nakit getirdim, sizin kartınızı kullanabilir miyim?"

kart?" Haru'ya sordum ama biraz dalgın görünüyordu, uzandım ve elimi yanağına koydum, teni sıcaktı ve yanakları da solgundu. Yüzüne rengi geri getirmek için onları biraz sıktım. "Dünya'dan Haru'ya mı?"

"Kusura bakmayın, bir an için kafam karıştı." Kaşlarını çatarak özür diledi ve bana siyah kartını uzattı, "İşte, pin 2805."

"Teşekkürler." Başımı salladım, her şeyi tezgâha yerleştirdim ve ödemeyi yaptım, ne aldığımızı gösterdikten sonra kamerayı tekrar yüzüme doğrulttum. "Bu

Bugün hediyelik eşya dükkanından aldığımız her şey, Haru'yu affedin, bugün kendi dünyasında gibi görünüyor."

"Sadece üşüyorum ve uykum var, hepsi bu." Burnunun kenarını sıkarak inkar etti, sesi biraz boğuk çıkıyordu.

"Bu kadar olduğuna emin misin?" Endişeyle sordum, "Daha önümüzde uzun bir yol var ve çok yürüyeceğiz."

"Ben iyiyim, Keke'nin teslimat servisindeki evi görmek için Cadı Vadisi'ne gidelim." Fotoğraf makinesini benden aldı ve objektife el salladı.

"Ben çekeceğim, sen önümden yürü."

"Tamam, sadece eminseniz. Çok fazla yürüyeceksek her zaman kafede dinlenebiliriz." Ona söyledim.

"Hayır, uzun zamandır bu günü bekliyordun. Seni tutmayacağım aşkım, benim için endişelenme, ben harikayım. Yolu göster!" Gülümsemeye çalışarak ısrar etti.

Şatonun kendisi, şapka dükkânı ve Kiki'nin ailesinin evi, Kiki's Delivery Service ve Howl's Moving Castle'dan esinlenerek tasarlanan bu canlı bölgede görülecek yerlerden sadece birkaçıydı. Kiki'nin yaşadığı ve çalıştığı fırını ziyaret ederek tıpkı filmdeki gibi görünen ekmeklerden satın alabildik; çok lezzetli ve taze pişmişti.

Sailor biraz arkamda kalmıştı ve ona sürekli ayaklarını kaldırıp yetişmesini hatırlatmak zorunda kaldım. Son durağımız Howell'in Yürüyen Şatosu'ydu ve bu filmi bilerek en sona bırakmıştık, çünkü tüm filmler arasında en sevdiğimiz filmdi. Bazen çok fazla film izlediğimiz için

Sophie ve Howell. Benim naçizane fikrime göre film, asla büyümek istememe ve sürekli Peter Pan sendromu içinde sıkışıp kalma temasını işliyor.

İlk olarak, hayal kurmaktan korkan Sophie var. Tüm hayatını bir şapka dükkanına kapanarak geçirdi, çünkü daha adil ve geleneksel olarak güzel olan kız kardeşine kıyasla, hak ettiği ayakların bu olduğunu düşünüyordu. Hayatını, dışarı çıkmasına izin verirse nasıl bir insana dönüşebileceği korkusuyla yaşamak. Sophie'nin yaşlı bir ruhu vardı ve sürekli kendini ağırlaştırıyordu, o kadar ki aslında lanetlenmiş ve yaşlı bir kadına dönüşmüştü, o zaman gerçekten genç olabildiği tek zamandı.

Bir de sürekli ergenlik çağında sıkışıp kalan Howl var. Olgunlaşmanın bir sonucu olarak güce sahip olmaktan hoşlanır, ancak yetişkinlere sahip olmaktan nefret eder.

sorumluluklar. Howl, kontrolü kaybetmekten ve seilmemekten inanılmaz derecede korkmasına rağmen film boyunca herkes için her şey olmaya çalışmıştır.

Howell, Sophie'nin kendisinde görmediği ışığı görebildi, onun kim olduğunun özünü daha önce kimsenin görmediği şekillerde gerçekten gördü ve anladı ve Sophie de karşılığında Howell'ın yanında insan olmasına izin verdi. Ve bu gerçekten çok güzel bir şey.

Ekran bizi zaman içinde ışınladı; etrafıma baktım ve kendimi gerçekten filmin içindeymişim gibi hissettim; şaşkınlıkla yukarı bakarken Haru'nun elini sıktım. Hayatın böyle hissettirmesi gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum - harika yerlere gitmek ve hayatı en önemli insanlarla birlikte deneyimlemek. Gitmeyi tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

"Hey, Kat bilmeni istediğim bir şey var," diye konuştu Haru, bakışlarımı sahneden ayırarak.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun." Ona güvence verdim, "Ne oldu?"

"Bunu bir süre önce yaptırdım ama sana bu kadar erken göstereceğim için gergindim." Gözlerinin onay için benimkileri aradığını ifade etti.

"Ne yaptırdın?" "Sakin bana piercing yaptırdığını söyleme." "Hayır, ama yeni bir dövme yaptırdım." Açıkladı, "Kendim çizdim ve ikinci dövmemin büyük bir anlamı olsun istedim." "Aman Tanrım!" Nefesim kesildi, "Şimdi heyecanlandım, bir bakayım."

Tişörtünün boynunu geriye doğru sıyrarak biri parlak turuncu, diğeri derin deniz mavisi olmak üzere karşılıklı iki koi balığının dövmesini ortaya çıkardı, aralarında minik yıldızlar vardı ve ortada kendi el yazısıyla Kunda dilinde yazılmış "dene" kelimesi yer alıyordu. Benim dilimde.

"Oh Sailor.....Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Turuncu koi balığı benim, mavi olan da sensin ve gördüğün gibi aramızda yıldızlardan oluşan bir galaksi var. Koi balığının anlamı azimdir. Genellikle bir kişinin verdiği mücadeleleri sembolize etmek için kullanılırlar. kendi hayatlarında üstesinden geldikleri ya da gelmekte oldukları." Parmaklarımı canlı dövmenin üzerinde nazikçe gezdirirken açıkladı, küçüktü ama göz alıcıydı. Tam bir Denizci dövmesiydi. Buna bayıldım. "Kunda dilinde "dene" kelimesini yazdım.

çünkü geldiğiniz yere minnettarlığımı göstermek istedim ve Seni hayatıma sokan her durum için ne kadar minnettar olduğumu. Tesadüfen ya da değil. Denememe yardım ettin. Sebat etmeme yardım ettin."

"Beni ağlatacaksın, kes şunu." Elimi ağızıma götürerek dudak büktüm.

"Her zaman bazen beni hak etmediğini düşündüğünü söylüyorsun ama Katayi, lütfen şunu anla ki Tanrı'nın ne yaptığını bildiğine ve birbirimizin hayatında bize yer açtığına inanıyorum. Dışarıda benim için asla senin gibi bir şey ya da kimse olmayacağına gerçekten inanıyorum. Turuncu ve mavi renk çarkında birbirinin tam karşısındadır, dünyalar kadar ayırıdır ama Birbirlerinin yanında, en iyi hallerindeler. Bizim hakkımızda, senin hakkında böyle hissediyorum. Teşekkür ederim. Sadece var olmak, hayatımın geri kalanında seninle var olmak istiyorum. Eğer beni kabul edersen." Sözleri karşısında yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken, gözleri beni eriterek bir su birikintisine dönüştürdü. "Seni üzdüm mü?"

"Hayır, Tanrım - hayır beni mutlu ediyorsun, bunlar mutluluk gözyaşları!" Ona güvence verdim, "Elbette sana sahip olacağım, sen bu dünyada sahip olduğum en iyi şeysin Sailor Park. Sen benim hediye misin, benim lütfumsun. Bir Tanrı'ya inanmak istememe neden oluyorsun çünkü sadece O'nun bu kadar güzel birini yaratabileceğini biliyorum. İçim ve dışım senin gibi. Birbirimize uygun dövmeler yaptırmalıyız, tamam mı? Bunu da yaptırmak istiyorum."

"Seven ve Thandi onları kopyaladığımızı düşünebilir." Kıkırdadı.

"Doğru ama çift dövmeleri tam olarak markalaştıramıyorlar," diye bilgilendirdim onu. "O yüzden bir gün yapacağım, tercihen babamın beni evlatlıktan reddetmeyeceği bir zamanda!"

"Bu beni mutlu etti. Bunu sana içeride söylemek istedim. Howell'in taşınma şatosunu ne kadar çok sevdiğini biliyorum." "Ben de seni burada öpmek isterdim ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Neden?" Elini alnına koyarak öksürdüğü sırada merak ettim.

"Çünkü kendimi iyi hissetmiyorum." "Hiç" diye mırıldandı.

"Neyin var?" Hemen endişeyle yanına koşarak sordum.

"Migrenimin tuttuğunu hissedebiliyorum, sinüslerim de oldukça tıkalı." Parlak ışıklar karşısında yüzünü buruşturdu. "Hâlâ çok üşüyorum."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?" Öfkeyle elimi alnına koydum ve şaşkınlıkla sıçradım. "Ya nı y o r s u n , oh hayır bu iyi değil, hadi buradan gidelim, tamam mı?"

"Evet..." diye başını salladı ve elimi tuttu.

Tam o sırada telefonum çaldı ve bildirimlerimi kontrol ettim, Thandiwe'den okunmamış mesajlar vardı.

Thandi: Hey çocuklar, Seven üşütmüş gibi görünüyor ve sanırım eve erken gidebiliriz. Şu anda kafedeyiz, eğer geliyorsanız on dakika sonra orada buluşalım.

"Mükemmel." Nefesimin altından küfrettim, "Seven da hasta, eve erken gidiyoruz."

"Özür dilerim..." Denizci özür diledi, gözleri yorgun, "İstersen kalabiliriz."

"Saçmalama, sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Bugün benimle film çekmeyi başaracak kadar tatlısın ve bunu takdir ediyorum." Teselli ettim ama hâlâ ona kızgın olmadığımı ikna olmuş görünmüyordu. "Sarılmaya ihtiyacın var mı?"

"Evet." Başını salladı ve kollarımı ortasına doladım, kıyaslandığımda çok küçüktüm ama bir şekilde kollarım onu tutmaya yetiyordu. "Teşekkürler."

Dönen çay bardağı gezintisinde son bir kez durmak istedim ama bindiğimiz anda Haru biraz yeşil görünüyordu, ben de bunun doğru olmadığına karar verdim. En iyi fikir. Belki bir dahaki sefere. Umarım o ve ben birçok "gelecek sefere" sahip oluruz.

Kafeye vardığımızda Seven ve Thandiwe'yi köşedeki bir masada oturmuş, ellerinde sıcak çikolata fincanlarıyla bulduk, yanlarına yaklaştığımızda Seven'ın burnu ve yanakları kızarmıştı.

"Merhaba, sana söylemiştik demek için mükemmel bir fırsat değil mi bu?" diye sordum ve Seven tehditkâr bir bakışla bana baktı. "Kahretsin, eğer bakışlar öldürebilseydi, ha?"

"İkinizi de yağmurda dışarı çıkmamanız konusunda uyarmıştık." Thandiwe, "Ama ikiniz de aptalca davranıp bizi görmezden gelmeye karar verdiniz" diye hatırlattı.

"İnanın bana, çok pişmanım." Seven burnunu çekti. "Derinden." Denizci onayladı, "Kendimi ölmüş gibi hissediyorum."

"Üzgünüm bebeğim, bir sonraki tren on dakika içinde gelecek, merak etme." "Neyse, siz eğlenmeyi başardınız mı? Görmeyi en çok sevdiğiniz manzara neydi?"

"Kiki'nin teslimat hizmeti verdiği eve bayıldık, her odadaki detay inanılmazdı." Thandiwe gülümsedi, "Peki ya siz?"

"Howell kaleye taşınıyor tabii ki." Haru hevesle cevap verdi, "Ona dövmeği gösterdim."

"Ahh sonunda, muhtemelen sürprizi bozacaktık!" Thandiwe açıkladı,

"Hayır sevgilim, sen sır saklamakta çok kötüsün." Seven düzeltti, "Ancak ben sadece... konuşmamayı biliyorum."

"Neden yine seninle çıkıyorum?" Thandiwe ofladı pufladı,

"Çünkü seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum ve bundan sonra da sonsuza dek seveceğim." Seven parmağını onun çenesine koyarak, çekici bir sırıtışla hatırlattı.

"Öyle mi?" diye güldü, "boş ver."

Kameramı tekrar çıkardım ve bana doğru çevirdim, "Merhaba uzay insanları, maalesef bu vlogu beklediğimizden biraz daha erken bitirmek zorundayız çünkü Sailor soğuk algınlığına yakalanmış gibi görünüyor ve eve gidiyoruz. İzlediğiniz için çok teşekkür ederiz, bugün bizimle takılmayı sevdiyseniz abone olmayı unutmayın, bir dahaki sefere kadar!"

Otele dönüş tren yolculuğu oldukça hızlıydı ve yorucu değildi, Thandiwe ve ben yerel eczaneye uğradık ve birkaç ağrı kesici ve ateş düşürücü ilaç aldık.

Otele döndüğümde Sailor baş ağrısının devam ettiğini söylüyordu ve ben de bunun muhtemelen yüksek ateşinden kaynaklandığını biliyordum, bu yüzden ateşini eski usul bir bez ve soğuk suyla düşürmeye karar verdim. Sanki içgüdülerim onunla ilgilenmek için harekete geçmiş gibiydi, birden annemin soğuk algınlığım olduğunda benim için yaptığı her şeyi hatırladım ve işe yarayacağını umarak denedim.

Odaya geri döndüğümüzde Haru kanepeye yığıldı, tamamen bitkin görünüyordu. Yanakları hâlâ kızarmıştı ve gözlerindeki ışıltı yorgunluğun ağırlığıyla sönmüştü. Battaniyeye sarılmış olmasına rağmen titrediğini görebiliyordum. Bu sadece bir soğuk algınlığı değildi; onu perişan etmeye niyetli görünen bir ateşti.

Yanında diz çöktüm ve nemli saçlarını alnından uzaklaştırdım. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı ve bu göğsümün derinliklerinde bir endişe hissi uyandırdı. "Hâlâ yanıyorsun Denizci," dedim usulca, battaniyeyi daha sıkı sararak.

"Sorun değil," diye mırıldandı, sesi kısıktı. "Uyuyarak atlatırım." "Hayır, uyumayacaksın," dedim kararlılıkla, ayağa kalkarak. "Geri geleceğim."

Küçük mutfığa yöneldim ve temiz bir el bezi almadan önce bir kaseye soğuk su doldurdum. Hareketlerim sabitti, neredeyse Otomatik olarak, sanki derinlere işlemiş bir parçam tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyormuş gibi.

Annemin sayısız çocukluk ateşi boyunca bana baktığı anılar yeniden su yüzüne çıktı. Eğer o benim hasta ve dramatik halimle başa çıkabiliyorsa, ben de Haru'yla başa çıkabilirdim.

Döndüğümde yarı uykulu bir haldeydi, başını kolçağa yaslamıştı. Bezi suya daldırdım, sıktım ve nazikçe alnına bastırdım. Önce soğuktan irkildi ama hemen gevşedi, vücudu kanepeye daha da gömüldü. "Başım çok dönüyor." İç çekti.

"İşte," diye mırıldandım, bezi cildinin üzerinde yumuşatırken. "Bu ateşini düşürmeye yardımcı olacaktır."

Gözlerini yarı yarıya açtı ve yorgunluğun sisi arasından bana baktı. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin," diye mırıldandı. "Ben iyi olacağım."

"İnat etme," diye azarladım, kendime rağmen gülümseyerek. "Her zaman benimle ilgileniyorsun. Bir kez de ben seninle ilgileneyim."

Haru itiraz etmedi, bu da gerçekten iyi olmadığının başlı başına bir işaretiydi. Birkaç dakikada bir bezi taze soğuk suyla değiştirerek onu serinletmeye devam ettim. Ateşi hiç düşmüyor gibiydi ama vücudundaki gerginlik yavaş yavaş eridikçe nefes alış veriş de dengeleniyordu.

O dinlenirken ben de bir sandalye çekip yanına oturdum. Yağmurun pencereye vuran yumuşak şıptısı ve saatin ritmik tik takları dışında oda sessizdi. Kendimi Haru'nun huzurlu yüzünü izlerken buldum.

Yüz hatları uykuda yumuşadı. Bu gibi anlarda topraklayıcı bir şey vardı - zamanın uzuyor gibi görüldüğü, sadece mevcut olmama izin veren anlar.

Durgunluk, dile getirmeme izin vermediğim düşüncelerime yol açtı. Bir daha asla on sekiz yaşında olamayacak, yabancı bir şehirde sessiz bir otel odasında oturup hem hayatımın kontrolünü tamamen elimde tuttuğumu hem de tamamen başıboş olduğumu hissedemeyecektim. Bu günler parmaklarımın arasından kayıp giden kum gibi uçup gidiyordu. Ve yine de Haru buradaydı, sürekli değişen gelgitin ortasında sabit bir şey.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi eli zayıfça hareket etti ve kâsenin kenarındaki elime değdi. "Kat..." diye mırıldandı, sesi zar zor duyuluyordu.

"Öyle mi?" Ses tonumu nazik tutarak daha yakına eğildim.

Gözleri tekrar kapanmadan önce "Burada olduğun için teşekkürler," diye fısıldadı.

Sözleri karşısında göğsüm sıkışmıştı. "Her zaman," diye cevap verdim ama beni duyduğundan emin değildim.

Bir süre sonra ateşi düştü, Haru'nun cildi serinledi ve nefes alış veriş daha düzenli hale geldi. Rahatlama bir dalga gibi üzerime çöktü ve kendime izin verdim.

O akşam ilk kez tam olarak nefes alabiliyordu. El bezini son bir kez yerine koydum ve sandalyeye geri oturmadan önce battaniyeyi sıkıca etrafına doladım.

Şimdilik Haru iyiydi. Ve bu yeterliydi.

Çocuklar uzun bir uykudan uyandığında, hepimiz oturma odasındaki masanın yanında toplandık ve Monopoly oynadık, ondan sonra yağmur yağmaya başladı ve gece boyunca rekabet içinde oynadık. Thandiwe sonunda kaybetti ama Seven onun kazanmasına izin vermemizi söyledi. Ne kadar küçük olursa olsun bir galibiyete ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler söyledi.

Daha sonra The Big Bang Theory'nin tekrarlarını izledik ve Sheldon, Penny, Leonard, Howard, Raj, Amy ve Bernadette'in maceralarına güldük. Huzurluydu ve gelecekte bu geceleri özlemle anacağım.

O anda da biliyordum, bir daha asla on sekiz yaşında olamayacağımı; kimsenin adımızı bilmediği uzak bir şehirde arkadaşlarımla monopoly oynarken, hepimiz çok gençken kendimizi çok büyümüş hissederken, gençliğin sonsuzluk hissini bir daha asla yaşayamayacağımı.

Zaman kötü bir arkadaşdır, kim geride kalırsa kalsın yoluna devam eder; vefasızdır ve kendini bir şeyleri devam ettirmeye adanmıştır. Böyle bir kaderi en büyük düşmanıma bile dilemezdim - zamanın tükenmesinin, etrafınızdaki herkes ilerlerken geride kalmanın ne demek olduğunu bilmek. Bu duyguyu bilirim; hem de çok iyi bilirim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 39

Fırtına Öncesi Sakinlik

Yaz kaçıyor gibiydi ve ben tam olarak yetişemiyordum.

Artık Seul'e dönmüştük, babam da dönmüştü ve neredeyse bir haftadır evdeydik. Yazın bitmesine sadece bir hafta kalmıştı ve ben kaçınılmaz olanı tam olarak kavrayamıyordum. Yazın bitişi sadece rastgele bir tarih değil, çocukluğumun sona ermesi anlamına geliyordu. Ben, Katayı Sitali, artık bir çocuk değildim - bir şekilde Kkum Adası güneşinin öfkeli ışınları altında öyle bir yandım ki gençliğimden sıyrıldım. İçimde bir daha asla uykuda kalmayı reddeden derin bir şey uyandı, yasak meyveyi tatmıştım ve geri dönüşü yoktu - her zaman onun tadına hasret kalacaktım. Artık bir çocuk değildim. Aynada kendime baktım ve benimle ilgili her şey bu ürkütücü gerçeğin bir yansımasıydı. I

Parmaklarımı dolgun dudaklarımın üzerinde gezdirirken, Denizci'nin dudaklarının benimkilere değdiği anı hatırladım. Elimi artık sadece bana ait olmayan, bir başkasına yer açmak için iç işleyişini değiştiren kalbimin üzerine koydum.

İtiraf etmek istesem de istemesem de içimde bir şeyler iyileşmişti.

Bu yazın başında olduğum Kat değildim. Benim gibi kızların midelerimizin çukurlarında bu korku duygusuyla doğduğuna inanmak istiyorum, ciğerlerimizde kızgınlık demliyoruz ve hayatımızın geri kalanını

Canlı bir suç mahalli gibi görünmemek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak kalbimizi kanatıyoruz.

Bizler insanların acıyarak baktığı kızlarız, başlarını sallarlar ve içimiz bu kadar karışık olmasaydı nasıl iyi genç kadınlar olabileceğimize dair ibretlik hikayeler fısıldarlar. Eğer gökyüzümüz

Güneş ışığı ve intikamcı gök gürültülü gökyüzü değil, eğer içimizdeki kablolar varlığımızın zirvelerinde kısa devre yapmasaydı. Ama bir şekilde gökyüzüm sakinleşmişti.

Bu hikaye boyunca nadiren yaptığım bir şeyi yapmama izin verin ve dünyaya kızgın olduğumu itiraf ederken dürüst olmama izin verin.

Anneme hastalandığı için, iyileşmediği ve iyileşemediği için, benim yüzümden öldüğü için kızgıyım. Tata'ya kızgıyım, hiçbir zaman o boşluğu doldurmaya yetmediği için.

Her zaman çok meşgul olduğum için, beni ona benzemeye zorladığı için kalbimde iz bıraktı. Kardeşime kızgıyım, çünkü sürekli çabalarına rağmen

-Beni hiçbir zaman gerçekten anlayamadığı için, beni adeta büyüttüğü için, her fırsatta çok özverili olduğu için, hiçbir zaman kin tutmadığı için, öldükten sonra bana şef olacağına söz verdiği için, böylece onun gibi bana harika yemekler pişirebileceği için, anneme çok fazla benzediği için.

Kızgınlıkla ilgili sorun şu ki, o çok sevdiğiniz bir arkadaşınız -onu hayatınız boyunca tanıdınız ve her zaman sizin iyiliğinizi düşündüğünü iddia ediyor- ama çok acımasız ve hiçbir şey kalmayana kadar sizi yiyip bitirecek. Ve zalimliğini daha da ileri götürmek için size bir ültimatol veriyor: ya sizi yenmeme izin verirsiniz ya da

üstesinden gelirim. Yine de sonunda bunun çıkmaz bir karar olduğunu, ne yaparsanız yapın, siz ve kırgınlığın sonsuza dek birbirinizin bir parçası olacağını fark ediyorsunuz.

Bazen Park ikizlerini tanımanın içimde bir şeyleri iyileştirdiğini düşünüyorum. Onların arkadaşlığı, sarsılmaz fedakârlıkları ve nezaketleri ilk başta beni şaşırttı, sanki bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışım gibi hissettim - ama sonunda onlardan insanlara empati göstermenin ve onlara iyi davranmanın gerçekten karşılığında bir şey beklemekle ilgili olmadığını öğrendim. Lütuf karşılıksız değildir.

Onlardan çok şey öğrendim, en büyüleyici şeylerin bile Çiçekler rüzgârla savrulur ve fırtınalarla yıkılır, ama solup ölmezler; önlerine çıkan her talihsizliği kabul eder ve ondan büyüyerek çıkarlar. Arkadaşlığın değerini ve gerçek sevginin -gerçek sevginin- kişinin dinleme ve sessizlikte rahat olma becerisinde olduğunu öğrendim.

Bu, anlaşılmanın yakınlığındadır.

Erken bir Cuma sabahı. Babam dün Sailor'ın yatıya kalmasına izin verdi. Sailor'ın benim kişiliğim olduğunu ve bu bağın kolayca koparılabilir bir türden bir bağ olmadığını anladığını düşünüyorum. Babam Sailor'ın benim en iyi arkadaşım olduğunu ve onunla tanıştığımdan beri hayatıma asla geri dönmek istemediğimi anlıyor.

B.S-Denizciden Önce.

Sailor mutfakta babamla konuşuyordu ve erkenci bir kuş gibi çoktan kalkıp duş almıştı. Benim Back To Gelecek tişörtü. Kıyafetlerimin içine nasıl sığabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sonra bazen bilerek daha büyük bedenler aldığımı hatırladım. Bol ve rahatlar. Paylaşmaktan nefret ederdim ama onunla paylaşmayı severdim. Bu bana bir şekilde iç içe olduğumuzu hissettirdi.

Gözlerimdeki uykuyu sildim ve masanın üzerindeki yiyecekleri fark ettim, ardından kemerli kapıdan mutfığa doğru ilerledim. Konuşmalarına ara verdiler, Haru'nun bakışları benimkilerle buluştu ve daha konuşmadan beni selamlayarak gözleriyle gülümsedi.

"Günaydın Katayi," dedi babam, ben ona sarılmak için paytak paytak yürürken, "mwawuka tyani?" *Bu sabah nasıl uyandın?*

"Nawuka bwino baba, kaya ndiwe?" *İyi uyandım baba, ya sen?*

"Naine nawuka bwino," dedi babam, "ben *de iyi* uyandım." Ellerimi Sailor'ın yanında, içinde havuç, domates, kereviz ve humus olan tabağa doğru uzatırken babam bana güvence verdi. Karşı konulamayacak kadar güzel görünüyordu.

"Nanga ine?" *Peki ya ben?* Sailor onaylamayan bir bakışla sordu, bir kaşını kaldırdı ve beni durdurmak için ellerimi tuttu. Başımı kaldırıp ona baktım, lanet olsun, yakalanmışım. "Günaydın aşkım."

"Kunda'yı ne zaman öğrendi?" diye sordu babam tam bir şok içinde. "Beş dakikadır burada."

"Khondwani ve benim etrafımda çok fazla takılıyor, birkaç şey kaptı," diye açıkladım hafifçe gülerek.

"Birkaç taneden fazla, Mfuwe ve diğer Zambiya dilleri hakkında da çok şey öğreniyorum. Nereden geldiğinizi daha iyi anlamak istiyorum, bu yüzden

seni daha iyi anlayabilirim. Korece konuşabiliyorsun, en azından senin için de çaba gösterebilirim," dedi Haru ve babam gözlerinde inanılmaz derecede memnun bir parıltıyla ona baktı.

"Bu... vay canına, herkesin senden neden bu kadar övgüyle bahsettiğini anlıyorum, sen gerçekten harika bir genç adamsın." Babamın bakışları benimkilerle bir uyarıyla buluştu. "Saçmalıklarınla onu korkutup kaçırma."

"Özür dilerim, az önce saçmalık mı dediniz?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Ben kimim, Scooby Doo'daki Velma mı? Ben şaka falan yapmam!"

"Aynı fikirde değilim," diye araya girdi ağabeyim, mutfağa girerek, "sen de saçmalıklar yapıyorsun."

"O işgüzar çocuklar olmasaydı ben de paçayı kurtaracaktım, öyle mi?" Haru şaka yaptı ve ben de onaylamayarak koluna vurdum. "Ah, ben kırılganım, bana saldırma." "Benim tarafımda olman gerekiyordu, ezik," diye hatırlattım ona.

"Hey, Yelkenlimizi duygusal olarak manipüle etme!" Khondwani ters ters baktı. "Denizci, isteğin dışında tutuluyorsan korkunç derecede çekici görünüyorsun... gördün mü?"

"Bu adil değil, o her zaman korkunç derecede çekici!" Ben karşı çıktım. Haru'nun yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Korkunç mu?" diye şaşkınlıkla mırıldandı, sonra da suratını astı. "Ben korkutucu değilim." "Saygılarımla, evlat, bazen seni bir mankenle karıştırıyorum ama bu iyi." Babamın onu rahatlatmaya çalışması, zavallı cahil erkek arkadaşımın daha fazla travma yaşamasına neden oldu.

"Onu dinleme meleğim, yemin ederim gerçek gibi görünüyorsun... bazen!" Elimi yanağına koydum ve başparmağımla sol gözünün altındaki güzellik noktasını okşadım.

"Belki de burada gerçekten duygusal olarak manipüle ediliyorumdur..." Gözlerini bana dikti.

"Ama sen bizi seviyorsun!" Khondwani bir dilim ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürerek gülümsedi.

"Seviyorum." Haru sırtıttı, bakışlarımı biraz fazla uzun tutarak göğsümde bir sıcaklık yaydı.

"Şimdi bir havuç çubuğu alabilir miyim?" Umut dolu gözlerle ona bakarak sordum.

"Al." Bana bir tane yedirdi, parmağı alt dudağımı hafifçe okşadı. "Mutlu musun?"

"Çok sevindim," dedim çiğneyerek. "Biraz daha alabilir miyim?"

"Aslında tüm tabağı alabilirsin, değil mi?" diye önerdi ve ben de hiç tereddüt etmeden tezgahtan aldım.

"Bekle, emin misin?" Bütün tabağı almak istememe rağmen sordum.

"Evet, güven bana ben iyiyim." Başını salladı, sonra hızla konuyu değiştirdi.

"Hey, arkadaşının düğünü bu hafta sonu değil mi?"

"Evet, açıkçası Khadeeja ve Khalid'in sonunda evlendiklerine hâlâ inanamıyorum. Sanki daha düne kadar evde matematik dersinde, berbat olduğum için ödevlerimi kimin daha iyi yapacağını tartışıyorlardı," dediğimde Haru güldü. "Ve şimdi koridorda yürüyorlar." Çok güzel bir sestti, gülüşünü çok severdim, hep sevdim ve hep seveceğim.

"Çok şirin. Ama bir dakika, onlar sadece on dokuz yaşında değil mi?" Haru biraz şaşırılmış görünerek sordu.

"Aralarındaki aşk... beklemez, her şeye meydan okur," dedim. "Bu işte birlikteler, iyi olacaklar." Tam o sırada cep telefonum çalmaya başladı. Arayan Khadeeja'ydı. "Şeytanın sözü."

"Bu kızaran gelin mi?" Khondwani sordu. "Ona söyle, eğer orada yaptığı o olağanüstü samosaları yemezse ben burada kalacağım. Eve!" Gözlerimi devirerek koridora çıktım ve telefonu açtığımda Khadeeja'nın histerik bir ses tonuyla konuştuğunu duydum, o kadar hızlı konuşuyordu ki kelimelerini zar zor anlayabiliyordum, hatta araya biraz Arapça bile karıştırmıştı. "Kat, krizdeyim, bu Pazar evlenemem!" "Yavaş ol-"

"Hayır, destansı boyutlarda bir krizin içindeyken yavaşlamayacağım!" diye haykırdı, ağır ağır nefes alarak. "Her şey mahvoldu, bunları hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok!" "Khadeeja Malik, sakin ol tamam mı? Nefes al!" Dedim. "Ne olduğunu anlat bana?"

"Kuzenim Amira düğün fotoğrafçımız olacaktı ama çok kötü bir hastalığa yakalandı ve gelemeyecek. Tören iki gün sonra Kat, iki gün ve başka alternatifim yok! En iyilerin hepsi önümüzdeki hafta gerçekleşecek K-pop festivalleri için rezerve edildi!" "Aman... bu çok kötü, çok kötü bir kuzenin var. Siktir git, Amira."

"Değil mi?" Khadeeja inledi. Bir ileri bir geri volta attığına bahse girmeye hazırdım. "Hayatımın en önemli gününe günler kala nasıl böcek bulmaya cüret eder?" "Durun, bir çözümüm var, hemen panik yapmayın!" Dedim, zihnimde noktalar birleşiyordu.

"Ne?" diye sordu. "Çaresizim. Her şeyi ödemeye hazırım, eğer bir bağlantı biliyorsan bana hemen söyle." "Daha da iyisi, sana ücretsiz olarak çok nitelikli bir fotoğrafçı bulabilirim Deeja," dedim ve muzaffer bir sırıtışla kollarımı kavuşturdum.

"Söyle bana, kim?"

"Sailor fotoğrafçılıkta çok iyidir ve eminim size yardımcı olmakta hiçbir sorun yaşamaz, size çalışmalarından bazı örnekler gönderebilirim, böylece sizin için doğru kişi olup olmadığına karar verebilirsiniz." "Aman Tanrım! Bu mükemmel olur, umarım ondan bunu istemek çok fazla olmaz?" Khadeeja rahatlamış bir ses tonuyla konuştu.

"Lütfen bahsettiğimiz kişi Sailor, elinde bir kamerayla dolaşmaktan mutluluk duyacaktır. Size bazı örnekler göndereyim mi?" Bir dosya göndererek sordum.

"Evet, az önce e-postamda gördüm. Vay canına, gerçekten yetenekli. Her fotoğrafta duyguları yakalayabilmesine bayılıyorum. Bu konuda çok samimiydi. Bekle, onu telefona verebilir misin, birkaç şey sormak istiyorum?"

"Tamam, tabii," diye cevap verdim, gergin bir şekilde boğazımı temizledikten sonra koridordan ona seslendim. "Haru-ya?"

"Evet aşkım?" diye cevap verdi, bana doğru ilerlerken, "Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Bana mı ihtiyacın var?" Khadeeja'yı bir süreliğine sessize aldım.

"Aşkım, bana bir iyilik yapmanı ve bir düğünü kurtarmanı istiyorum."

"Sadece söyle."

"Tamam, en iyi arkadaşımın düğünü Pazar günü, bildiğin gibi, ama fotoğrafı çekecek olan kuzeni rahatsızlandı ve iptal etmek zorunda kaldı." Yüzü düştü.

"Khadeeja'nın kuzeni berbat biri."

"Ben de öyle dedim, rastgele bir Cuma öğleden sonrasında böcek yakalamak için ne berbat bir kuzen," dedim ve Sailor güldü. "Ne ezik ama. Her neyse, ona yardım edip düğününü yapmanın bir sakıncası olup olmadığını merak ediyordum. resimler?" "Çok heyecanlıyım." Gülümsedi, bu haber karşısında gözleri

parladı. "Yardım etmeyi çok isterim, daha önce hiç düğüne gitmedim."

"Yaşasın, teşekkür ederim meleğim, çok tatlısın. Bunu duyduğuna çok sevinecek." Ona teşekkür ettim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Şimdiye kadar senin için her şeyi yapacağımı bilmeliydin, Kat." Gevşek bir örgüyü kulağımın arkasına sıkıştırarak gülümsedi.

"Yardım etmeyi seviyorum, yardım etmeyi seviyorum."

Gözlerinde o andan sonra tam olarak açıklayamadığım bir bakış vardı, bu kalıcı bakış - söyleyecek çok şeyim var ama korkuyorum türünden bir bakış. Ona korkmamasını söylemek istedim çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum.

"Şu anda telefonda onun için birkaç soruya cevap verebilir misiniz?" Ona sordum.

"Evet." Başını salladı.

"Tamam," dedim, telefonun sesini açtım ve ona uzattım.

"Merhaba, ben Sailor!" Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Ben bir fotoğrafçıyım, bu yüzden düğününüzde size yardımcı olabilirim. Katayı bazı sorularınız olduğunu söyledi?" Ne kadar zahmetsizce güneş gibi parladığını görünce gülümsedim. Alışkın olmayanlar için kör edici bir ışık gibiydi.

"Filmde mi istiyorsunuz? Evet, bu konuda deneyimim var. Canon AE-1 veya Olympus OM-1'im var, size nasıl geliştiklerinin fotoğraflarını gönderebilirim ve sonra seçiminizi yapabilirsiniz" dedi sabırla. "Hı hı, evet anlıyorum."

"Ne dedi o?" Fısıldadım.

"Aksanımı anlamadığını söyledi." Kaşlarını çatı ve ben bir kahkaha attım. "İşte bu yüzden Korece konuşuyorum!"

"O zaman Korece konuş, aşkım." Yine kahkahalara boğulmamaya çalıştım ve o da aynen öyle yapmaya devam etti.

"Tamam, bunu yapabilirim." Telefonuna bazı notlar aldı. "Hayır, bu fırsat için teşekkür ederim, yardımcı olabildiğime sevindim... hayır, Kat'in kalbini kırmayacağım, fiziksel olarak tartışacak durumda değilim, teşekkürler!"

"Dur, telefonu bana ver." Güldüm, telefonu ondan aldım ve kulağıma dayadım.

"Erkek arkadaşımı sorgulamayı bırak."

"Sadece arkadaşlarıma zarar verirlerse insanların iz bırakmadan nasıl ortadan kaybolacaklarını bildiğimi bildiğinden emin olmak için!" dedi. "Yine de gerçekten iyi biri... Şahsen ben erkeklerimin biraz daha sert olmasını tercih ederim, ama yine de bu sadece benim."

"Kenarları sert mi?" Alay ettim. "Khalid hâlâ Super Mario 3D Land oynuyor."

"Hey! O benim nişanlım, dikkatli olalım" diye uyardı. "Ama erkek arkadaşımın gözünü korkutmaya hakkın var?"

"Erkek arkadaşın gökkuşağı ve güneş ışığının insanı kişileştirmesi, benim tarafımdan zorbalığa uğramak istiyor." Güldü ve ben de gözlerimi devirdim.

"Seninle sonra konuşuruz Deeja, bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan çekinme. Tamam mı?" Ona hatırlattım. "Seni seviyorum, senin için buradayım, nerede ve ne zaman olursa olsun."

"Vay canına." İç çekti.

"Ne?"

"Genellikle her zaman önce seni seviyorum demek zorunda kalırım, aramızda her zaman şefkat uyandırırım. Sende farklı bir şeyler var, sanki duygularını daha açık bir şekilde ifade etmek sana daha kolay geliyor."

"Bunu yeterince söylemediğim için özür dilerim ama seni seviyorum, yani çok seviyorum," dedim, "o kadar da farklı olduğumu sanmıyorum."

"Gerçi öylesin ama değişim... bazen iyi bir şeydir." Sanki bunu görmeyecek kadar körmüşüm gibi konuştu. "Teşekkürler Kat, ben de seni seviyorum, sonra konuşuruz!" Benim

Bakışlarım Sailor'ın kollarıyla buluştu ve belki de Khadeeja'nın haklı olduğunu fark ettim.

Her zaman duvarları olan, sürekli tetikte olan ve insanların beni görmesinden, beni içeri almalarından korkan biri oldum. Belki de birinin etrafında olmak Sailor gibi çok kolay açılan, başkalarını sanki doğasında varmış gibi önemseyen biri - belki de bu bana da bulaşıyordu. Ve bu iyi bir şeydi.

Kahvaltıdan sonra duş aldım ve üzerime bir çift şort ve dar bir atlet giydim. Sailor ve ben daha önce yakındaki fırına gitmiştik ve kanalımızın hayranı olan birkaç adamla karşılaşmıştık. Benimle fotoğraf çektirmek istediler ama ondan sonra biraz keyifsizdi. Günü en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorduk çünkü Sora bugün ilerleyen saatlerde eve gitmek üzere onu almaya gelecekti. Arkadaşlık bileziği gibi bir şey yapmamız gerekiyordu.

Sailor ve ben önce UNO oynadık ama sonra bıraktık. Sonuçta, işler biraz fazla kızıştı çünkü görünüşe göre herkesin farklı bir oyun tarzı vardı. Oyunu, kendi kurallarını ve her şeyi. Ya da belki sadece hile yapıyordu! Ama bu sadece benim fikrimdi.

Odamda Love, Rosie adında bir film izlemeye karar vermiştik. Eve dönmek, Sailor'ın benimle birlikte kendi alanımda olması iyi hissettiriyordu. Mavi LED ışıklar yanıyordu ve holografik yıldızlar tavanı aydınlatıyordu.

Sailor'ın dikkati biraz dağınıktı ve sürekli bana bakıyordu. Bazen bana doğru yaklaşıyor ve elini dizime koyup yavaşça üzerinde daireler çiziyordu. Dokunuşu nazikti ama ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum, çünkü kesinlikle onun üzerindeydim.

Sailor herkesin onun ne kadar muhteşem olduğunu düşündüğünün farkındaydı ama bunun onu etkilemesine asla izin vermedi. Aslında, tam tersi doğrudur. Bu onun için sanıldığı kadar önemli değildi. Onları asla inkar etmedi, ancak yine de tam olarak kabul etmedi, kendisine sürekli iltifat edenlere kibarca teşekkür etti.

Sailor'ın alçakgönüllülüğü çoğu zaman aşırıydı ve ne yazık ki bazen kendini güvensizlik olarak gösteriyordu. Mükemmeliyetçi biri olarak en sert eleştirmen kendisiydi ve sık sık kendinden memnuniyetsizliğini dile getirirdi.

Doğal olarak, sonuç olarak çok fazla güvenceye ihtiyacı vardı ve ben de ona verirdim. Sailor ne zaman önemsiz bir konu yüzünden kendini azarlasa araya giriyordum. Kendine olan güvensizliğini ancak benim yapabileceğim bir şekilde ortadan kaldırmak için elimden geleni yaptım.

Sailor'ın duygularını açık yüreklilikle ifade etmesine alışmakta da zorlandım. Benden bir şey saklamaya pek çalışmazdı ve sakladığında bile bu konuda berbattı. Gergin eğilimleri söz konusu olduğunda onu avucumun içi gibi bilirdim. İster hobileri, ister umutları ya da endişeleri olsun, içini bana dökmesi için fazla zorlamam gerekmezdi. Ruh halindeki en küçük değişikliği, yüzündeki en küçük kırılmayı bile fark edebiliyordum.

Başlangıçta Sailor'ı bu kadar net okuyabilmenin tuhaf ve belki de biraz korkutucu olduğunu düşündüm. Daha önce hiç kimse bana her düşüncesini benimle paylaşacak kadar güvenmemişti ve ben de onlarla hiç bu kadar senkronize olmamıştım. Ama sonuçta, ilişkimin diğer tüm yönleri gibi, bundan da keyif almayı öğrendim. Sailor'ın duygularını anlama kapasitem Son birkaç saattir gerginliğin sebebi. Dengesinin bozulduğunu söyleyebilirdim. Yüzünde düşünceli, garip bir şekilde endişeli bir ifade vardı ve normal rahatlatıcı hislerden hiçbiri yoktu. Neredeyse somurtarak konuşuyor, durmadan tırnaklarını yiyor ve gözleri yana kayıyordu.

Aklında tam olarak ne olduğu konusunda biraz endişelendiğimi söylemeye gerek yoktu. Bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermişti ve bu apaçık yalan karşısında kendimi tutmam için beni zorlamıştı. Yine de konunun peşini bırakmadım. Biraz canımı yaksa da, Sailor canını sıkın şeyin ne olduğunu söylemeyecekse burnumu sokmayacaktım - en azından merakım galip gelene kadar.

"Pastanedeki adamlar bugün sana çok iyi davrandılar," dedi telefonunda gezinirken ve benimle neredeyse hiç göz teması kurmadı.

"Hayranlarımız her zaman arkadaş canlısıdır, biz de onlarla arkadaşız, amaç da bu zaten." Yüz ifadesinden bir şeyler yakalamaya çalıştım.

Sailor telefonunu gözleri üzerinden bana bakabilecek kadar düşürdü. Yanıtımdan hoşnut olmamış görünüyordu. "Evet, sanırım." Kısa bir aradan sonra minderlere yaslandı ve bunu yaparken kendini düzeltti.

Gözlerimi ondan ayırmadım, bu ani hareketine neyin sebep olduğunu merak ediyordum.

tavir değişikliği. Ancak bunu öğrenmek için çok beklemem gerekmedi çünkü sonraki birkaç kelimesi her şeyi açıklığa kavuşturdu.

"*Sinir bozucu*," dedi bana, gözlerinde bir miktar kızgınlık vardı.

"Hadi ama, bizim hayranlarımız herkesle dosttur!" Hafif bir kahkaha ile karşılık verdim - bu hoşuna gitmedi, oops.

"Özellikle de seninle." Telefonunu bıraktı ve dudaklarını büzerek bana baktı, dudakları pembeydi.

"Haru-ya." Filmi durdurarak homurdandım. "Neden bahsediyorsun? Asla öyle olmadığını biliyorsun." Gözlerini benden kaçırdı, parmağı alt dudağında düşünceli bir haldeydi. "Yine de," diye mırıldandı, "bütün erkekler hep sana sarılmak ve seninle fotoğraf çektmek istiyor."

"Bir kızın seninle flört ettiği her an için bir kuruşum olduğunu düşünsene, gezegendeki en zengin insan olurum," diye cevap verdim ona ulaşmaya çalışarak. "Şu anda bana cidden kızgın olamazsın, değil mi?" İfadesi hoşnutsuzlukla çarpılmış olarak kaldı.

"Seni memnun etmek için bu kadar uğraşmaları hoşuma gitmiyor, bu onların haddi değil."

"Onları memnun etmeye çalışmıyorum," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Beni senden uzaklaştırmak için yapabilecekleri ya da söyleyebilecekleri hiçbir şey yok. Yapma.

üzölme, meleğim." Sailor sözlerim karşısında gözle görülür bir şekilde yumuşadı, ama yine de

Bana bakarken dudaklarını büzmüştü. Belli ki ona tam olarak ulaşamıyordum, olumsuz düşünceler bir kez zihnine girdiğinde onları uzaklaştırmak neredeyse imkânsızdı.

Ona yaklaştım ve elimi onun elinin üzerine koydum. "Haru, bana karşı dürüst ol. Ne var, gerçekten ne istiyorsun?"

"Dikkat." Elimi kalçasına götürdü. "Tüm dikkatini." "Öyle mi?" Alay ettim ve elini omzuma koyarak başını salladı.

boynumun arkasından geçiriyor. "Sende zaten var."

"Bana bakmanı istiyorum..." İçini çekti, eğildi, nefesi sıcaktı, eli şimdi yanağımı okşuyordu, gözleri çok güzeldi. "Sadece bak

bana."

"Öyleyim."

"Hayır, sana benim olduğunu hatırlatmak istiyorum." Gözleriyle yalvardı, dudakları boynuma doğru hareket etti. Ani sıcaklık karşısında hafifçe nefesim kesildi. "Kanıtlamak ister misin?"

"Hmm... bu gerçekten cüretkâr bir ifade." İçimi çektim, kolu belime dolandı. "Bana sahip olduğunu falan mı sanıyorsun?" Haru sonunda bana dönmeden önce biraz kıpırdandı. Açılan gözleri, hevesle parlayan bakışları sayesinde hedefi vurduğumu gösteriyordu.

Gülümsedim. "Çok kolaysın."

"Sadece öp beni, lütfen," diye sızlandı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Sana ihtiyacım var Kat..."

"Öyle mi?" Yaramazca düşündüm, onun üzerine süründüm, elleri belimde beni yerimde tutuyordu.

Bana bakışı içimde derinlerde bir şeyleri ateşledi. I Gözlerindeki arzuyu gördüm ve içinde büyüyen ihtiyacı karşılamak için karşı konulmaz bir dürtü hissettim.

"Başka bir erkeğin bana bakmasına bile katlanamıyorsun, değil mi?" Alay ettim ve başını geriye yatırarak boynuna erişmemi sağladı.

Dudakları fildişi tenine değiyor, onu arzunun kanıtlarıyla boyuyordu.

"Bencil olduğumu biliyorum, bunun kötü olduğunu biliyorum, ama lütfen bana bak, sadece

Bana," diye yalvardı. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim ve inledi. Keskin bir nefes aldım - bu daha önce hiç olmamıştı, daha önce bana karşı hiç bu kadar çığ olmamıştı.

Eğildim ve onu derinden öptüm, ağzımın onunkini keşfetmesine izin verdim. Öpüşü sabırsız ve kıskançlık doluydu. Onu benim için hiç bu kadar çaresiz görmemiştim, beni hiç kırılğan değilmişim gibi ele almamıştı, saçlarının köklerini çekiştirirken tırnakları belimin derisine battı ve en müstehcen sesler çıkarıyordu.

"Kapı," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, "kilitli olduğundan emin ol."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 40

Orion

S ora otuz dakika önce gelmişti ve hepimizi onunla arkadaşlık bilekliği yapmaya zorluyordu, elinde bir kutu boncuk, biblo ve ve hepimiz yemek masasının etrafında oturmuş bunları yapıyorduk. Bu haftanın vlog'u için bunu yaparken bazı klipler çekmeye karar verdik, bu yüzden babama kamerayı biraz üzerimizde gezdirmesi için verdim - umursamıyor gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, küçük uzay insanları, bugün Sora ve Sailor, Khondwani ve benimle arkadaşlık bilezikleri yapmak için geldiler," diye onları bilgilendirdim, Tata masanın üzerinde gezinip kameraya ne yaptığımızı gösterirken. "Görünüşe göre eşleşmeleri gerekiyor."

"Evet, mavi ve beyaz kullanıyoruz." Denizci renkleri birbirine geçirdi, çok sabırlıydı ve bu işte gerçekten iyiydi.

"Hey, dostum, seni sivrisinek falan mı ısırıldı?" Khondwa endişeyle sordu, Haru'nun eğildiğinde gömleğinin boynunun hafifçe açıkta kaldığını fark etti. Haru bu söz üzerine dondu kaldı. "Ha? Yok bir şey, merak etme." "Merhem sürsen iyi olur oğlum, yazın sivrisinekler çok saldırgan oluyor," dedi babam ve sivrisineğin ben olduğumu fark ettim.

Olamaz.

"Eve gittiğimde yaparım, teşekkürler," diye yanıtladı Denizci mahcup bir şekilde, ama kızarmaya başlamıştı, elinde değildi, kendini biraz serinletmek için suyundan bir yudum aldı.

"Tamam, çektiğin için teşekkürler baba, şimdilik bu kadar!" Gülümsedim, kamerayı ondan aldım ve görüntüleri çılgınca kaydırdım.

"Sil sil sil..." Haru bana fısıldadı. "Aman Tanrım." "*Tanrım*, en başta yanlış yaptığımız yer burası."

"Bu bir daha olamaz," dedi boğazını temizleyerek, yanakları pembeleşmişti. "Oh hadi ama biz hiç-"

"Sil, sil, sil."

"Tam önünüzde." Bir kahkaha attım. "Neden beni durdurmadın?" "Çünkü eğlenceliydi, pişmanlık yok, aşkımdır." Sırıttı. "Makyajın kapatamayacağı bir şey değil."

Khadeeja ve Khalid'in düğün günü geldiğinde oldukça erken uyandık. Bir süredir vlog çekmeyeceğimiz ilk gündü ve bir mola verebildiğim için mutluydum.

Kardeşim Sailor siyah takım elbise giymişti ve bana da Khadeeja tarafından mütevazı bir geleneksel elbise hediye edilmişti çünkü ona koridorda eşlik edecektim.

Tören babasının otellerinden birinde yapılıyordu ve içerisi altın ve gümüşlerle çok güzel bir şekilde süslenmişti. Görünürdeki her şey tertemizdi ve her ikisinin ailesi de bekleme alanında toplanmıştı. Sailor ve kardeşimle yollarımızı ayırmış ve Khadeeja'yı bulmak için kanatlara gitmiştim. Kız kardeşi, kuzenleri ve annesiyle birlikte odalardan birindeydi. Ve kesinlikle büyüleyici görüldüğünü söylemeye gerek yoktu.

"Kat!" Gülümsedi, öne doğru koştu, kollarını bana doladı ve rahatlayarak iç geçirdi. "Elhamdülillah ki buradasın." Onu daha iyi görebilmek için bir adım geri çekildim, girift ve güzel kına desenleriyle süslü elini ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel altın bilezikleri taşıyan bileklerini tuttum. Hafif işlemeli bir kameez ile ağır işlemeli bir şalvar giymişti. Pırlanta küpelerine bağlı bir gelin burun halkası da takmıştı. Arka planda beni hevesle selamlayan annesine el salladım. "Çok güzel görünüyorsun, vay canına, nutkum tutuldu," dedim ve o da gülümseyerek uzun siyah saçlarını geriye savurdu.

"Bir şey mi unuttun?"

"Çok güzel görünüyorsun MaşAllah," diye kendimi düzelttim ve o da başını salladı. "Mekan harika görünüyor, babanız sizin için gerçekten çok uğraşmış!"

"Her zaman öyle yapar, kızları onun gururu ve neşesidir!" Annesi seslendi ve ben gülümsedim.

"Bu beni mutlu ediyor, sen ve kız kardeşin her şeyin en iyisini hak ediyorsunuz. Aklıma gelmişken, işte düğün hediye!" Çantamdan minik yeşil mücevher kutusunu çıkardım ve ona uzattım.

"Oh, Kat, buna gerek yoktu." Nefes nefese kaldı ama heyecanla kutuyu kaptı.

"Tamam, bu bir yalan, evet yaptın!"

"Takabilmen için sana önceden vermek istedim," dedim ve bileziği açarak üzerinde Arapça اُخت Okht yazan saf altın bir Cartier bileziği ortaya çıkardı.

"Bunun anlamı-"

"Abla." Gülümsedi, gözlerinin kenarlarında biriken yaşlar büyük bir duygusallıkla yüzüyordu. "Oh, Kat..."

"On dört yaşından beri bana ablalık yapıyorsun. Hayatımda olduğun için çok minnettarım, bunu her giydiğinde bilmeni istedim - sensiz Katayı gibi değilim Deeja. Sen benim bir parçamsın, hep öyle kalacaksın." Ona güvence verdim.

"Sen benim de kız kardeşimsin, benimkinin yerini bile alabilirsin. O sinir bozucu ve beni bir K-pop CD'siyle takas edebilir!" Khadeeja şaka yaptı.

"Sormak zorundayım, çünkü filmlerde hep böyle yaparlar, değil mi?" Dedim ve o da başını soru sorar gibi yana eğdi. "Düğün konusunda emin misin? Çünkü eğer değilsen beş dakika içinde bir kaçış arabası getirebilirim ve tüm bunları geride bırakabiliriz." "Kat, ben biraz dağınık beyinliyimdir ve çoğu zaman pek çok konuda kararsız kalırım," dedi.

"Ama her zaman emin olduğum bir Şey var, o da Khalid Jalal'ın - koridorun sonunda beni bekleyen harika adamın - beni hayattan daha çok sevdiği."

"Biliyorum," diye güvence verdim ona. "Sadece bilip bilmediğini kontrol ediyordum." "Çok aptalsın." Güldü. "Oh, bir Şey daha var!" Koşarak tuvalet masasına gitti ve elinde bir peçe ve başörtüsüyle geri döndü. "Bekliyordum. Khalid saçımlı görmeden önce son kez bunu takmama yardım edecek kişinin sen olmasını istedim."

"İlk merak edeceği Şey neden sarı çizgilerin olduğu olacak- ama neyse bu başka bir günün konusu!" Ben şaka yaptım, o da güldü. "Yazın bittiğine inanamıyorum."

"Yaz bitti ve biz bir Şekilde aşık olduk."

"Biz mi?" Alay ettim. "Koridorda yürüyen ve hayatımı bir oğlana bağlayan ben değilim!"

"Ama sen daha yumuşak bir kalbe sahipsin ve bu," diye gülümsedi, elini yanağıma koydu ve güzel geyik kahverengi gözleriyle bana baktı, "sadece aşkın yapabileceği bir Şeydir."

"Oh."

"Evet, Sailor'la tanışmak için sabırsızlanıyorum, böylece ona şahsen zorbalık yapabilirim." Deeja gülümsedi. "Vloglarını izliyorum, çok tatlı ama kız gibi." "Biz de öyle seviyoruz!" diye seslendi kız kardeşi sandalyedeki yerinden ve gülüştük. Khadeeja arkasını döndü ve ben de önce başörtüsünü, sonra da onun üzerine duvağını takmasına yardım ettim. Kumaş uzun ve karmaşık bir Şekilde tasarlanmıştı. O gün çok güzel görünüyordu ve ben de hayatının en önemli gününde onun yanında olduğum için çok mutluydum, tıpkı benim sıradan günlerimde yanımda olduğu gibi.

Mekna geri dönmenin yolunu buldum ve Haru'nun yanında durdum. Beni görünce gülümsedi, bana sarıldı ve onu nasıl terk ettiğim, bunun ne kadar korkutucu olduğu ve Khondwani'nin patlamış mısırları nasıl gizlice sokmaya çalıştığı hakkında bir Şeyler fısıldadı. Kardeşimi evlatlıktan reddetmek zorunda kalma korkusuyla son kısmı görmezden geldim.

Tren uzundu ve yeminlerini ederken ikisinin de bebekler gibi ağladığına tanık olduk. Başlarının nasıl döndüğünü görmek çok güzeldi.

Birbirlerine sıırıslıklam aşıklardı. Bazen ben de Haru'nun bakışlarına engel olamıyor, bir gün hayatımın geri kalanını onunla böyle geçireceğim için ağlayıp ağlayamayacağımı merak ediyordum.

Öyle umdum. Her gün, her dakika bunu umdum.

Daha sonra hepimiz yemeklerin olduğu ve insanların dans ettiği resepsiyonda toplandık. Khondwani doğruca samosalara gitti. Khadeeja ve Khalid Sailor'la ilk kez tanıştılar ve söylemeye gerek yok, onu sevdiler - beklediğim gibi, sevmesi çok kolay bir insandı. Nasıl tanıştığımızı ve en iyi arkadaştan sevgiliye nasıl dönüştüğümüzü anlattık ve adada geçirdiğimiz olaylı yazın ayrıntılarını anlatırken bizi dikkatle dinlediler. Arkadaşlarım çok açık sözlüydü ve birbirimizle şakalaşma tarzımız bazen sert olabiliyordu ama ona karşı nazik davrandıklarını fark ettim. Bay ve Bayan Celal, gerçekten, hiç şüphesiz, dünyada isteyebileceğim en iyi arkadaşlardı.

Haru ve ben müzik eşliğinde yavaşça dans ettikten sonra başımı onun göğsüne yasladım ve müziğe rağmen kalp atışlarını duydum. Şu anda her şey mükemmeldi ve olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Ertesi gün Haru ve ben evde kalmaya karar verdik, daha doğrusu Haru evde kalacağımıza karar verdi. Bugün Seul'de herkes dışarıdaydı, hava çok parlak ve güneşliydi ve Kore'de K-pop haftasını kutlamak için sokaklar geçit törenleriyle doluydu. Müzikten hoşlanmıyordum ama ben bile bu manzaraya imrenmeden edemiyordum. Kardeşim Sora'yla birlikte en sevdiği sanatçılardan birini görmek için küçük festivallerden birine gitmişti.

Haru'yu en azından beni bir restorana falan götürmesi için ikna etmeye çalıştım ama o ne pahasına olursa olsun içeride kalmakta kararlıydı. Nedenini anlayamadım. Belki regl olduğum için biraz huysuzdum ama yine de Pazartesi günüydü ve herkes üniversiteye gitmeden ve birbirimize neredeyse hiç zaman ayırmadan önce gidip iyi vakit geçirmek istiyordum. Ama erkek arkadaşım hiç oralı olmadı.

"Haru, hadi ama, dışarıda güzel bir gün var, gidip dondurma falan alalım mı?" Dedim ama mavi ışık gözlükleriyle YouTube videolarımızdan birini düzenlerken hâlâ isteksiz görünüyordu.

"Bugün dışarı çıkacak gibi hissetmiyorum." Koltuğa yaslandı. "Düzenlemem gereken çok şey var."

"Tamam, o zaman ben Khondwani ve Sora ile buluşmaya gidiyorum," dedim ona. "Bugün evde kalmak istemiyorum, son zamanlarda hep içerideyiz." "Bu doğru değil..." diye mırıldandı bana bakmadan.

"Doğru, Seul'e döndüğümüzden beri hiç dışarı çıkmıyoruz, evde kalmaktan bıktım, şimdiye kadar var olan her filmi izledik." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Dışarı çıkmak istiyorum."

"Hayır, bugün benimle kal lütfen." Elimi tuttu ve bana baktı.

"Tamam, en azından canlı yayına geçelim ve bazı yorumları okuyalım mı?" Ben önerdim ama o sertleşti.

"Yorumu okumayacağına söz vermiştin-" diye başladı, ama ben inledim ve hayal kırıklığı içinde sözünü kestim.

"Yaz sonuna kadar, evet, ama Denizci, yaz artık bitti!" Ona hatırlattım ve gözlerinde bir gerginlik parıltısı vardı. "Kanalımdaki yorumları okumak istiyorum."

"Hayır, bekle, henüz değil, tamam mı? Belki festivaller bittikten sonra gece dışarı çıkarız, söz mü?" dedi ama ben sinirle elimi onun elinden kurtardım.

"Neden yorumları okuyamıyorum, Denizci?" Sonunda kollarımı kavuşturarak ona sordum.

"Çünkü görüntülenme ve abone sayısı yerine sevdiğiniz içerikleri oluşturmaya odaklanabilmenizi istedim." Bana aylardır söylediği aynı genel, prova edilmiş cevabı verdi.

"Bana bunu yapma, bu artık adil değil. İnsanların gerçekten ne söyleyeceklerini bilmek istiyorum. Beni bu şekilde kapalı tutmanız adil değil, yardım edemem ama aylardır medyayı benden sansürlüyormuşsunuz gibi hissediyorum. Dışarıda gerçekten neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum!" Dedim ve ona sesimi yükselttiğimde neredeyse irkildi.

"Tamam ama bana bağırma, bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Seni üzmem istememiştim, sadece seni korumaya çalışıyordum."

"Neyden, sosyal medyadan mı?" İnanılmaz bir şekilde güldüm, ama bundan sonra hiçbir şey söylemedi, ben de sandalyeden çantamı aldım. "Bak, eğer benimle konuşmak istemiyorsan, o zaman gideceğim-"

"Hayır lütfen Kat," diye yalvardı, ayağa kalktı ve bileğimi tuttu. "Lütfen, sadece kal. Söz veriyorum yakında açıklayabileceğim." Onun

Açıklamalar, daha doğrusu açıklamaların eksikliği beni tatmin etmedi. Dayanamadığım bir şey varsa o da birinin beni aptal yerine koymasıydı. Tanıdığım en zeki insan bendim - bir bilim adamıydım - bu yüzden buna çok içerliyordum. Bu çok uzun süredir devam ediyordu ve dürüst olmak gerekirse yorgun ve huysuzdum ve sadece biraz güneşlenmek istiyordum. Geriye dönüp baktığımda, o gün ne olduğunun ya da ne söylediğinin bir önemi yoktu; muhtemelen her halükarda dışarı çıkmanın bir yolunu bulurdum. "Şu anda bunu yapamam, biraz temiz hava almam lazım." İçimi çektim ve bir elimi alnıma koydum. "Eve gittiğimde konuşuruz."

"Kat, *lütfe*n kal, şimdi oraya gitme, sana yalvarıyorum," dedi elimi sıkarak, gözleri çaresizdi.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" Kendimi onun elinden kurtararak fısıldadım.

"Birazdan döneceğim, şehir merkezine gidiyorum." Çantamı aldım ve kapıya doğru yöneldim.

"Kat kal, benimle kal, lütfe'n?" diye bir kez daha sordu ama arkamı dönüp ona bakmaya zahmet etmedim. Kapının koluna uzandım ve evden çıktım.

Nereye gittiğimi bildirmek için kardeşime mesaj attım ve dışarı çıktım. Sokaklar gürültülü ve hareketliydi ve ilk defa müzik beni bunaltmıyordu. Şehir merkezinde insanlar küçük gruplar halindeydi ve başkaları da onlara tezahürat yapıyordu, K-pop eşliğinde dans ediyorlardı ve hepsi inanılmaz yetenekliydi.

Popüler Koreli pop grupları olduğunu tahmin ettiğim grupların ürünlerini satan tezgahlar ve dükkanlar vardı. Sahnelerde performans sergileyen bazı yeni ve gelecek sanatçıların yanı sıra yarışmalara ev sahipliği yapan yetenek avcıları da vardı. Her köşede yiyecek satıcıları vardı ve parlak ışıklar sahneyi aydınlatıyordu -Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu gece Seul canlıydı ve neredeyse kendi kalp atışları var gibiydi. Daha önce hiç bu kadar çok insanın sevdikleri şeyle, müzikle eğlendikleri bir ortamda bulunmamıştım. Bugün burada dünyanın her yerinden insanlar vardı ve bu görülmeye değer bir manzaraydı.

Açık ara en büyük kalabalık, devasa reklam panolarının ve reklamların bulunduğu iş merkezinde toplanmıştı ve her bina

devasa holografik reklamlar sergiliyordu. Alan, sanki insanlar buraya sırayla geliyormuş gibi giderek daha kalabalık hale geliyordu. Benim yaşlarımda gibi görünen bir kızı kibarca durdurdum. Cıvı cıvıldı ve üzerinde Korece "küçük yıldızlar en parlak şekilde parlar" yazan bir tişört giymişti ve tavşan kulakları yanıyordu.

"Merhaba, özür dilerim, neden bu kadar çok insanın burada toplandığını biliyor musunuz?" diye sordum ve sanki bilmediğim için delirmişim gibi kıkırdadı. "Bekle, ciddi misin?" diye sordu, elini omzuma koydu ve kalabalığın arasından bağırarak için eğildi. "Ah."

"Evet, ciddiym," diye onu temin ettim ve o da gömleğini işaret etti. "Herkes Orion'un üçüncü yıl dönümünü kutlamak için burada!" dedi bana, tam da ışıklar tamamen sönerken.

Kafam karıştı... Orion Takımyıldızı gibi mi?

Şehir tamamen karanlığa gömülmüştü. Ve kalabalık sessizliğe gömüldü. Tam o sırada havai fişekler patladı ve en yüksek binanın üzerinde ORION yazısı belirirken gökyüzünü gümüşler, pembeler ve altınlar kapladı, herkes büyülenmiş gibiydi, çocuksu bir merakla yukarı bakıyorlardı. Hayatımda şehri bir anda hiç bu kadar durgun görmemiştim.

Tam o sırada tüm holografik reklam panoları "ORION" görüntüsüyle teker teker aydınlandı ve kalbim durdu, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Yukarı baktım ve gördüklerime inanamadım.

Bu geceyi diğerlerinden farklı olarak hatırlıyorum çünkü bu, hayatımın *sonsuz* *dek* değişeceği geceydi.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

WHO IS... KATAYE SITALI

LIKES:

- ♥ ASTRONOMY
- ♥ SHOOTING STARS
- ♥ STEVEN UNIVERSE
- ♥ YOUTUBE VLOGS
- ♥ NSHIMA

DISLIKES

- X X X ---
- * PEOPLE WHO AREN'T SAILOR ♪
- * BEING TOLD WHAT TO DO
- * MUSIC--
- * COFFEE (EW)
- * HARRY POTTER ADULTS ♪

OceanofPDF.com

Bölüm 41

Katayi Sitali Kimdir?

kör olmuşum, üzerimdeki binaların üzerindeki reklam panolarının ve holografik reklamların yanıp sönen parlak ışıkları beni kör etmişti. Gördüklerimden şüphe duyuyordum ve kendi gözlerime inanamıyordum - benim bir parçam olan şeye inanamıyordum. Beni kandırmanın gözlerim olduğuna inanmak istedim, çünkü gerçek suçluya o kadar bağlanmışım ki, onun yerine yalan söyleyenin kendi bedenim olduğunu düşünmeye istekliydim.

Etrafımı saran kalabalıktan bunaldığımı hissettim, yanımdan geçen omuzların sürekli sürtünmesi ve ağır nefes alış verişler beni tüketti, ön tarafa gitmem gerekiyordu, her şeyi yakından görmem gerekiyordu - belki o zaman, belki o zaman buna inanabilirdim. İnsan yığınlarını ite kaka en öne geçtim ve kalbim

düştü. Hâlâ orada olduğundan, hâlâ attığından emin olmak için elimi göğsüme götürmek zorunda kaldım.

Başımı kaldırdım ve uzun zamandır ilk kez önümde ne olduğunu görmeye karar verdim.

Seul'deki onlarca yüzlerce reklam panosu ORION adlı Koreli bir pop grubunun üçüncü yıldönümünü kutlamak için ışıklandırılmıştı, Kore'nin ulusal hazinesi olarak adlandırılıyorlardı ve görünüşe göre dünyanın en büyük gruplarından biriydiler ve oradaki insan sayısına bakılırsa kült bir takipçileri olduğunu tahmin ediyordum. Bakışlarımı dört üyenin silüetine çevirdim, her biri teker teker ortaya çıkıyordu.

İlki sarıya boyanmış saçları olan bir çocuktü, güçlü bir çene çizgisi ve sizi delip geçen cüretkâr bakışları vardı ve zahmetsiz bir güven yayan keskin kedi benzeri yüz hatlarına sahipti. İkincisi kızıla boyalı saçları olan bir çocuktü, yüz hatları çok daha nazikti, mavi lensleri ve karizmatik tavşan benzeri bir gülümsemesi vardı ve eliyle gözünü "o" şeklinde kapatmıştı. Üçüncüsünün geniş, nazik kahverengi gözleri ve Cheshire sırıtışı vardı, onda sinsi ama büyüleyici bir şey vardı, saçları kıvrıkcıktı ve diğerlerinden biraz daha bronz bir teni vardı, Güneydoğu Asyalı olmalı gibi görünüyordu, ama oh- bekle, gözüme çarpan sonuncusuydu.

Stratejik olarak ortaya yerleştirilmiş olan çocuk diğerlerinden daha uzundu ve porselen teni neredeyse korkunç görünüyordu, görünürde tek bir çil ya da kusur yoktu, göze çarpıyordu - hiç denemeden, çaba sarf etmeden dikkatinizi çekti, boynunuzdan yakaladı ve asla bırakmadı. Gülümseliyordu, gülümsemesine de gerek yoktu, gözleri sizin aracılığıyla her şeyi anlatıyordu. Onu tanıyamazdım, kahverengi lens takıyordu, bu yüzden gözleri uyuşuyordu ve çillerinin üzeri örtülmüştü. Sanki o bile değildi, Haru değildi.

Bu Sailor Park'tı. Gerçek Sailor Park, varlığından bile haberdar olmadığım, dünyanın geri kalanının benden önce tanıma ayrıcalığına sahip olduğu kartondan kesilmiş, kusursuz versiyonu. O sahneye çıktığında kalabalığın sesi en yüksek seviyedeydi, binlerce insan sadece bana ait olduğunu düşündüğüm, fısıldadığım, rahatlamak için tekrarladığım, kalbime yakın tutmak için sadece bana ait olduğunu düşündüğüm bir ismi haykırıyordu.

Ama yanılmışım, Sailor Park sadece benim değildi, o bana ait değildi, o tüm... lanet olası dünyaya aitti. Tüm zamanını yıldızları hayal ederek geçiren Kat adında bir kız dışında dünyanın her yerindeki herkese.

Sıcak gözyaşlarının kontrolsüzce yüzümden aşağı aktığını hissettim, umutsuzca onları silmeye çalıştım ama akmaya devam ettiler - tıpkı onunla yaptığım gibi, ona aşık olmanın kemiklerim toz haline gelene kadar gökyüzünde süzülme gibi hissettirdiğini asla unutmayacağım. Çarpışmadan önceki mutluluk, acımasız fırtınadan önceki sakinlik.

Ve tabii ki bir yaz yağmuru ile karşılaştım, üzerime, herkesin üzerine yağıyordu, su kıyafetlerimi ıslatıyordu ama ben donmuştum. Kıpırdamadan durdum. Bir tepki vermem, bir şeyler hissetmem beklenen anda, göğsümü yırtan bu yakıcı delikten başka hiçbir şey hissetmedim.

Yağmurdan korunmak için insan kalabalığını iterek otobüs durağının yanındaki sığınağa doğru ilerledim, cebimden çılgınca cep telefonumu çıkardım ve Sailor'dan gelen elliden fazla cevapsız çağrı gördüm, cevap vermeye niyetim yoktu, bugün onu şehrin her yerinde yeterince görmüştüm. Kardeşimin telefon numarasını çevirdim ve telefonu kulağıma götürerek cevap vermesini bekledim.

İlk zilden sonra hemen telefonu açtı, kardeşim her zaman yanımdaydı, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Konuşamıyordum, nefesim kesik kesik ve panik içinde hoparlöre geliyordu.

"Sakin ol Katayi, sorun yok." Khondwani sustu, "Dışarıda yağmur yağıyor, neredesin? Ne oldu?"

"Ben festivale gittim." Başımı sallayarak ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak ağladım.

"K-pop festivali mi?" Khonwani sordu, sonra nefesinin altından küfretti. "Bu şekilde öğrenmemen gerekiyordu, çok üzgünüm, tam olarak neredesin seni almaya geleceğim tamam mı?"

"Bekle ne?" Durakladım, sözlerini zihnimde yeniden canlandırdım, "Bunu zaten biliyordun... nasıl- nasıl yapabildin?"

"Dinle, birbirimizi gördüğümüzde her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum, sadece bana yerini mesaj at tamam mı?" Benden bunu istedi ve ben de ona mesaj atarken gözyaşlarımın bulanıklığından telefonumun ekranını zar zor görebiliyordum.

"Lütfen acele edin, şu anda burada olamam. Bu çok fazla." Yalvardım. "Beş dakika içinde orada olacağım." Bana güvence verdi, "Peki ya Kat?"

"Öyle mi?"

"Gerçekten üzgünüm." diye iç geçirdi telefonu kapatmadan önce.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek nefes almaya çalıştım, her şeyin bir yalan olduğunu, Haru hakkında bildiğimi sandığım her şeyin gerçek olmadığını idrak etmeye çalıştım ve kalbim gerçekte göğsümde burkuldu. Beni gerçekten anlayan tek kişi olan Haru'nun derinliklerini hiçbir zaman anlayamamıştım. Ruhumu açtığım ilk kişi, bana ruhundan neredeyse hiç vermemişti ve bu beni mahvetmişti.

Oturdum ve ellerimle yüzümü kapattım, sanki daha önce hiç incinmemiş gibi ağlıyordum, asla çok duygusal biri değildim. Ama Sailor Park beni histerik hale getirmişti.

Tam o sırada bir ayak sesi duydum ve bir elin omzuma dokunduğunu hissettim, ellerimi yüzümden çektim ve her şeyi bırakıp yanımda olmak isteyen tek kişinin gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdım.

"Bana yalan söyledin." Başımı sallayarak ağladım. "Bunu neden yaptın?"

"Yapmak istemedim Katayi, ama babam sana söylememem için bana söz verdirdi.

Gerçek şu ki, onları gerçekten tanıma fırsatı bulmadan önce ikizler hakkında herhangi bir önyargıya sahip olmanızı istemediğini söyledi," diye açıkladı Khondwani diz çökerek bakışlarımla buluştu.

"Ben olsam böyle bir şey yapmazdım." Reddettim, herkesin benim karakterim hakkında, ben daha bunu yapmaya fırsat bulamadan varsayımlarda bulunmuş olmasından dolayı kendimi kırgın hissettim. "Bilmiyorsun-"

"Seni tanıyorum Kat, ne istersen söyle, kızmaya hakkın var ama seni tanımadığımı söyleme. Onun gibi insanlar hakkında ne hissettiğini biliyorum, Tata yapımcılığa başladığından beri müzik yıldızlarına hiç iyi davranmadın." Khondwani ifade etti.

"Onun gibi insanlar." Alay ettim, inanmayarak başımı salladım,

"yalancılar." "Kat, hadi ama bu kadar sert olmana gerek yok-"

"Onun kim olduğunu bile bilmiyorum," dedim kardeşimin gözlerinin içine bakarak. "Onu hiç tanımıyorum."

"Ah." Khondwani sessizce başını salladı, bu şekilde konuştuğumu duyunca incinmiş gibiydi.

"Yalanlardan nefret ederim, sahtekârlıktan nefret ederim." Hüznüm daha sonra öfkeye dönüştü. "Sen, sen benden böyle bir şeyi saklamasını beklediğim son kişiydin."

"Bunun bana düşeceğini sanmıyorum, bu benim sırrım değildi." Acıyan gözlerle özür diledi.

"Belki... Sora ve sen bana göz kulak olursunuz diye düşünmüştüm... Yanılmışım, hem de çok yanılmışım." Gözyaşlarımın dökülmeye devam ettiğini hissederek ağladım.

"Eminim ki ona açıklama şansı vererseniz her şey mantıklı gelecek ve yerli yerine oturacaktır, size bu konuda nasıl hissedeceğinizi söyleyemem, kimse söyleyemez. İçgüdülerine güvenmelisin." Khondwani yere bakarak iç çekti,

"İçgüdülerim bana ihanete uğradığımı söylüyor." Hayal kırıklığı ve öfke içimde kaynarken kestirip attım. "Mümkün olan en kötü şekilde."

"Bekle, Kat-"

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedim ağabeyime. "Ne istersen." Başını salladı,

"Sırt çantamı Park'ın evinde unuttum, şu anda oraya gitmiyorum, bu yüzden benim için onu almanı istiyorum." Burnumu çektim.

"Tabii ki, yolda orada dururuz...?" Tam olarak nereye gitmek istediğimi bilmeden merak etti.

"Lütfen sonra beni eve bırakır mısın?" diye sordum. "Haru'nun evine mi?" Merak etti,

"Hayır, orası benim evim değil." Ayağa kalkarak onu düzelttim. "Beni evimize geri götür."

"Tamam." Kardeşim sessizce başını sallıyor, paltosunu çıkarıp bana sarıyor. "Her şey yoluna girecek Kit-Kat, söz veriyorum."

Taksiye doğru ilerledik ve caddede ilerlerken başımı cama yasladım, gözlerimi kapattım, böylece artık parlak ışıkları ve üzerinde onun yüzü olan reklam panolarını göremiyordum. Artık ağlamayacağıma karar verdim. İncinmişim, utanmışım ve kendimi aptal gibi hissediyordum - artık ne onun ne de bir başkasının duygularım üzerinde bu şekilde tekel kurmasına izin vermeyecektim. Bunu düzeltecektim, o yazdan önceki Kat olmaya geri dönecektim. O duvarlarımı yıktıktan sonra bile duvarlarımı yeniden inşa edecektim, kendimi yeniden bir araya getirmek için gece gündüz parmak eklemlerimi çürütecek ve dizlerimi kızartacaktım.

Yağmur öfkeyle yağıyordu, sanki çalkantılı duygularımla uyum içindeymiş gibi, ılık nefesimle Haru kelimesinin izini cama sürdürdüm ve sonra sinirli bir şekilde silmeden önce iyice baktım. Haru diye biri yoktu. Sadece Sailor vardı. Ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kardeşim arabadan inip binaya doğru ilerlerken araba durdu, o andan itibaren zaman inanılmaz derecede yavaş ilerledi. Gitmesi on beş dakikadan fazla sürmüştü ve ben o zaman başladım

Sabırsızlanmaya başlamıştım, biraz temiz hava almak için camı indirdim ve tam o sırada kardeşim dışarı fırladı.

"Sonunda," diye homurdandım, çantamı ondan alıp arka koltukta yanıma koyarken. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Özür dilerim, onu durdurmaya çalıştım." Kardeşim yüzünde endişeli bir ifadeyle özür diledi ve benim kafam çok karıştı.

"Ne demek istiyorsun?" İnançsızlıkla başımı sallayarak sordum.

Tam o sırada Sailor'ın binadan çıktığını gördüm ve kalbim duracak gibi oldu. Çaresiz görünüyordu, gözleri sessizce bana biraz daha dayanmam için yalvarıyordu. Arabaya yaklaşmadan önce ellerini panikle saçlarında gezdiriyor, ileri geri volta atıyordu.

"Kes şunu." Başımı sallayarak dikte ettim. "Khondwani arabaya bin, hemen eve gidelim."

"Katayı lütfen, nae mal deul-eojwo," *Beni dinleyin*, sadece Korece konuşuyordu, bunaldığını biliyordum.

"Bunu hak etmiyorsun." Kızgınlıkla çenemi kilitleyerek itiraz ettim. "Sen beni hak etmiyorsun."

"Biliyorum, hep biliyordum. Lütfen sadece üzgün olduğumu bil, sana nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için çok üzgünüm." Endişeyle parmaklarını oynatarak yalvardı.

"Neden?" "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye azarladım.

"Beni dinleseydin, bir kez olsun sana söyledim." Öfkelenmişti ve sözleri içimi bir bıçak gibi kesti.

"Bir kez olsun mu?" İnanmayarak alay ettim, "Seni hiç dinlemediğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır- yok, sadece lütfen bunu benim için gerçekten zorlaştırıyorsun, baskı altında iyi değilim." Durakladı, gözlerini kapattı ve sonra gökyüzüne baktı. "Sadece düşüncelerimi toplamama izin ver-"

"Düşüncelerini toparlamak için dünya kadar zamanın oldu Haru- Sailor, her kimsen artık. Yine de tüm bu zamanı bana aptalmışım gibi davranmak, benimle oyun oynamak için kullandın!" Öfkemin beni ele geçirmesine izin vererek karşı çıktım.

"Birbirimize bağırmanın gerekmiyor..." Sertçe yutkundu, gözleri acının iziyle kızarmıştı.

"Hayır... bunu yapma, bana öyle bakma." "Bu çok acımasızca, bana yalan söylediğin anda bunun nasıl biteceğine karar vermişken, burada hatalı olan benmişim gibi hissettirme."

"Son mu?" Titrek bir sesle inledi, yüzü kızarmıştı, "Hayır, bunu kastetmiyorsun."

"Her gün her saniye gözlerimin içine baktın ve bana yalan söyledin, her gün uyandın ve senin için en azından dürüst olacak kadar iyi olmadığımı karar verdin. Bana saygısızlık ettin ve ben buna katlanmayacağım, senin kim olduğun hakkında bile hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum." Ben devam ettim.

"Ama sen beni tanıyorsun Kat, beni benden daha iyi tanıyorsun-"

"Dünyadaki diğer milyonlarca insan mı?" diye sordum ve sanki ona bir bıçak saplamışım gibi baktı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Kimse beni senin gibi tanımıyor." Ellerini arabanın kapısına bastırarak yalvardı.

"Eminim dışarıda bekleyen milyonlarca başka kız vardır," dedim ona.

"Anlamıyorsun, beni herkes için mahvettin. Her parçam Senin kanıtınla damgalandım." Gözlerini hızla kırıştıtarak itiraf etti.

"Bana hiç güvenmedin." Kendime hatırlattım. "Bu yüzden şimdi sana güvenmeye cesaret edemiyorum."

"Bana güvenmelisin..." diye yalvardı, öne doğru uzandı ve açık pencereden elini yüzümün yan tarafına koydu, dokunuşu artık soğuk ve yabancı geliyordu.

"Bana iyi bir neden söyle," diye karşı çıktım dişlerimi sıkarak, öfkem göğsümü yakıyordu.

O konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu.

"Çünkü seni seviyorum." İtiraf etti, sesi son hecede çatlıyor ve gözlerinden kontrolsüzce yaşlar dökülüyordu.

Sailor Park asla ağlamazdı, bu yüzden ne zaman ağlasa içinin gerçekten acıdığını bilirdim. Mükemmel porselen maskesinin, Seul'deki o yağmurlu gecede olduğu gibi paramparça olması bir yana, çatlaması için bile çok şey gerekiyordu.

"Sen ne?" Nefesimin kesildiğini hissederek mırıldandım. "Saranghae, seni seviyorum, nikukonda. Bunu her dilde ve her dilde söyleyeceğim. İfade etmek mümkün, her parçam senin her parçanı umutsuzca arzuluyor. Bu hayatı en iyi arkadaşım olmadan, sensiz geçirmeyi hayal bile edemiyorum, lütfen inan bana." Çaresizce ağladı, narin uzun kirpiklerine su yapıştı, sesi boğuk hıçkırıklarla kesildi. Onu hiç böyle görmemiştim, bu kadar üzgün, bu kadar yıkılmış. Onun bu şiddetli duygu gösterisinden, o gün bir ölüm olduğunu ima edebilirdim - ve belki de bir daha asla yaşayamayacak olan parçalarımın bir ölümü vardı.

"Ben seni sevmiyorum," dedim ve bıçak kemiğe dayandı, onun da benim kadar canının yanmasını istiyordum. Yüzü öyle bir acının portresine büründü ki, sözlerim karşısında duvarlarının yeniden yükseldiğini gözle görülür bir şekilde görebilmem neredeyse sanatsaldı. Artık ağlamıyordu, sadece bana boş boş bakıyordu, gözlerinde şok içinde boş bir bakış vardı. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

Yağmur durduğunda o an duruldu; hayatta asla unutamayacağınız, sonsuza dek kemiklerinize kazınan anlar vardır ve bu benim için onlardan biriydi.

Sailor bana ilk kez beni sevdiğini söylediğinde yüzündeki ifadeyi asla unutamayacağım ve ben de ona bunu kendi başına hissettiğini söyledim.

"Tamam, bu kadar yeter dostum." Sailor kendi başına arabadan uzaklaşırken, kardeşim durumu sakinleştirmeye çalışarak araya girdi. "Sen iyi misin?"

Denizci ona hiç cevap vermedi, öylece donakaldı. Sonra gökyüzüne baktı, o gece hiç yıldız yoktu, hiç umut yoktu.

"Khondwani'ye gidelim mi?" diye sordum, yüreğimin burkulduğunu hissederek. "Hey, bekle, belki de gitmeliyiz-"

"Şimdi!" Ağabeyim hemen arabaya doğru ilerledi ve ben de onu görmemek için camı açtım. "Oh Tanrım... oh Tanrım... hayır."

"Her şey yoluna girecek Kat." Kardeşim beni teselli etmeye çalıştı.

"Bu sefer olmaz," diye fısıldadım, gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Bu sefer hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Araba otoyolda hızla ilerledi ve Sailor Park'ı arkamda bıraktım.

Sekiz yıl önce, Kat 10

Sıcak bir yaz günüydü, arka bahçemizdeki salıncakta annemin kucağına oturmuştum, cırcır böceklerinin cıvıltısını ve dışarıdaki dondurma bisikletinin zili geçişini duyabiliyordum. Gençtim, umut doluydum ve yazın sisi tarafından tüketilmişim. Kardeşim ve babam yiyecek bir şeyler almak için Kansenshi pazarına gitmişlerdi ve annemle ben geride kalmıştık çünkü annemin saçımı örmesi gerekiyordu.

Kuaföre gitmekten nefret ediyordum, saçımı çekiyorlardı ve umursamıyorlarmış gibi davranıyorlardı - yüzümü buruşturduğumda bana bakıyorlardı.

dramatik, sanki acıtması gerekiyormuş gibi.

Annemin dizlerinin arasında oturuyordum, mpasa minderine oturup saçlarımı taramasına izin verdiğimde chitenge'nin yumuşak kumaşı tenime değiyordu. Bazen okuldaki kızların televizyonda gördükleri beyaz tenli, renkli gözlü, her gün uyandıklarında ellerini saçlarında gezdirmekle yetinen kızlar gibi saçlara sahip olmayı ne kadar çok istediklerini anlattıklarını duyardım. Ben hiçbir zaman böyle hissetmedim. Saçlarımı olduğu gibi seviyordum, Ndola'da dolaşırken gördüğüm tüm reklam panoları ve afişler tıpkı benim gibi görünen kızlara hitap ediyordu, kalın, 4C bukleleri ve büyük kahverengi gözleri olan kızlara. Gittiğim her yerde görüldüğümü ve sevildiğimi hissettim.

Güneş batmaya başlarken gökyüzüne baktım ve ayın bir anlık görüntüsünü yakaladım, tüm ısıltılı ihtişamıyla çok güzeldi. İşte o zaman oraya uçabilmek ve her şeyi kendi gözlerimle görebilmek için her şeyimi verebileceğimi anladım, Ay'ı neyin parlattığını anlamak istiyordum, belki o zaman kendimi de parlatabilirdim - insanların beni görmesini sağlayabilirdim.

"Anne?" Saçımı daha iyi örebilmesi için başımı eğerek konuştum: "Sence ay dünyanın başka yerlerinde daha mı parlak?"

"Hayır Tayi, bence ay en çok Afrika güneşinin yanında parlıyor, bize en iyisini o veriyor." Parlak bir gülümsemeyle anlattı, bunu yaparken bana çok benziyordu.

"Bir gün oraya gitmek istiyorum," diye açıkladım,

"Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğine inanıyorum." Bana güven verdi, "Eğer istediğin buysa öyle olacak, Astronot olabilirsin."

"Dışarıda hiç Zambiyalı astronot var mı?" Ona sordum.

"Edward Makuka Nkoloso'yu hiç duydun mu?" diye sordu. "Ben sadece Neil Armstrong'u biliyorum" dedim.

"Zambiya direniş hareketinin bir üyesiydi ve Zambiya Ulusal Bilim, Uzay Araştırmaları ve Felsefe Akademisi'nin kurucusuydu. Tıpkı sizin gibi onun da bir hayali vardı, uzay görevinde kendisine eşlik etmeleri için on iki astronot arkadaşını işe aldı ve hatta uluslararası alanda diğer ülkelerden bağış istedi." Annem, "ama yine de onun hikayesi okuldaki ders kitaplarında okuyacağınız bir hikaye değil, neden biliyor musunuz?" diye hatırlattı.

"Neden anne?" Kaşlarımı çatarak sordum, "Neden kendimiz hakkında bir şey öğrenmiyoruz?"

"Çünkü senin kendini bir yıldız olarak görmeni istemiyorlar, senin de bunu yapabileceğine inanmanı istemiyorlar. Ama yapabilirsin Katayı ve inanıyorum ki bir gün ondan daha da ileri gideceksin, bir yıldız olabilirsin ve aya gidebilirsin." Beni çevirdi ve elini yanağıma koydu. "Seni seviyorum, sana inanıyorum."

"Ben de seni seviyorum..." Ona güvence verdikten sonra saçlarımı elime aldım ve hepsinin bittiğini fark ettim. "Hey! İşimiz bitti, sen yaptığında acımadı."

"Acıtmaması gerekiyor ve eğer birisi size saçınızın size acı vermesi gerektiğini hissettirdiyse özür dilerim. Afrikalı kadınlar olarak birbirimize karşı nazik olmazsak, kim bize karşı nazik olacak?" Israr etti.

"Haklısın." Onun kucağına yaslanarak iç geçirdim, serin yaz esintisi tenimi okşuyordu.

"Bir dahaki sefere sana bunu nasıl yapacağını, kendine karşı nasıl nazik olacağını öğreteceğim, tamam mı?" Saçlarımı okşayarak gülümsedi.

"Tamam anne," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak. "Bir dahaki sefere."

Bir sonraki sefer yoktu, aslında hiç zaman yoktu, çünkü o zamana kadar ölmüş olacaktı ve ben kendime karşı nasıl nazik olacağımı asla öğrenemeyecektim.

Bir ay önceki yaza, Kkum adasına geri dönüş.

Aynada hayal kırıklığı içinde saçlarımı taradım, yıkama günlerinden ve onlarla birlikte gelen yorucu işlerden nefret ediyordum. Zaten kötü bir gün geçiriyordum ama bu her şeyi on kat daha kötü hale getirmiş gibiydi. Gözlerimde yaşların biriktiğini hissederken saçlarımı çekiştirdim. İçimden küfrederek yatağımın ayak ucuna oturdum ve yüzümü avuçlarımın içine gömdüm.

Tam o sırada kapı aniden çalındı ve ben hayal kırıklığı içinde inledim. "Şimdi olmaz, git buradan," diye seslendim.

"Benim," diye cevap verdi Haru kapıdan, tanıdık yumuşak sesi dikkatimi çekti.

"Sadece... şimdi değil, tamam mı?" Titrek bir sesle cevap verdim. "Aşkım, içeri gelebilir miyim?" "Lütfen." diye sordu.

"Hayır, bu... utanç verici, berbat durumdayım." Ben reddettim.

"Seni şu anda yalnız bırakmayacağım, o yüzden şimdi içeri geliyorum, tamam mı?" Tahmin etmişti.

"Peki." Kapı sürünerek açıldığında ve bakışlarım onunkilerle buluştuğunda ofladım.

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda bakışları yumuşadı, bana öyle bir şefkatle baktı ki içim ısındı. "Merhaba."

"Merhaba..." Bana doğru gelirken el salladım, gözyaşlarımı sildi ve bana sarıldı, beni rahatlatıcı kucağına aldı.

"Ne oldu güzel kızım, konuş benimle, tamam mı?" Beni kendine yakın tutarak sordu.

"Hiçbir şey." "Bu aptalca ve utanç verici" diye karşı çıktım.

"Söylediğin ya da hissettiğin hiçbir şey aptalca ya da utanç verici değil, önemişiyorum ve bu benim için çok önemli." Açıkladı.

"Saçlarım zor oluyor... Nasıl örüleceğini hiç öğrenemedim ve bu çok sinir bozucu." Bunu ifade ettikten sonra gülümseyerek tarağı elimden aldı ve inceledi.

"Öncelikle, bu saçın için çok sert, bir Afro tarağına ihtiyacın olacak." Bana "Kullanabileceğim bir tane var mı?" dedi.

"Kullanabiliyor musun?" Şaşkınlıkla merak ettim,

"Evet, senin için saç örgüsü yapacağım, nasıl yapılacağını biliyorum." Israr etti.

"Senden bunu yapmanı isteyemem," diye mırıldandım biraz şaşırmış bir şekilde. "Benden bir şey yapmamı istemiyorsun, bunu senin için yapıyorum çünkü

ve sana hak ettiğin her şekilde bakabilmek istiyorum." Sırtımı göğsüne yaslayıp pozisyonumu alırken beni bacaklarının arasından kucağına taşıdı. "Bu iyi mi?"

"Evet." Derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Rahatsız oluyorsan ya da canını biraz bile acıtırorsa söyle, daha iyisini yapayım." Beni uyardı ve kalbim yerinden fırladı, bunu benim için yaptığına inanamıyordum.

"Bazen kendine zarafet göstermeli ve kendine bu kadar sert davranmamalısın, ama unutsan bile ben bu yüzden buradayım." Gülümsedi, o parlak, içten gülümsemesiyle. "Bana ihtiyacın olduğunda yanında olmak için, sadece saçına yardım etmek için bile olsa."

"Annem, bana bunu nasıl yapacağımı öğretemeden vefat etti," diye açıkladım ona, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip kuyruk tarağıyla ayırırken. "Bu üzücü ve utanç verici ve keşke birlikte daha fazla zamanımız olsaydı da bana öğretebilseydi, bazen bana yarım bir insan bırakmış gibi hissediyorum."

"Kendin hakkında böyle söyleme aşkım." Beni sakinleştirmek için bir elini kürek kemiğıme koyup masaj yaparak sustu. "Sen yarım bir

Kelimenin tam anlamıyla bir bütünsünüz. Bazen ben de böyle hissediyorum, sanki sadece annemin açıklayabileceği yönlerimi anlama fırsatı bulamadan terk edilmişim gibi. Bazen nasıl yarı Japon olduğumu tartışmaya bile cesaret edemiyorum çünkü bu bana acı veriyor. Keşke bu yönümü keşfetmek için daha fazla zamanım olsaydı.

Ama ne öğrendim biliyor musun KitKat?" "Hm?"

"Geçmişe istediğiniz kadar sık dönebileceğinizi öğrendim ama orası ıssız bir yer, artık orada sizden başka kimse yok. Geçmişte kalmalıydım, kalmalıydım, kalabilirdim diye oyalanmanın bir anlamı yok çünkü elimizdeki tek şey şu an ve gelecek ve ben bunun için savaşılmaya değer olduğuna inanıyorum." Haru bana bunu söyledikten sonra beni kendisine doğru çevirdi, gözleri empatiyle doluydu. "Sarılmaya ihtiyacın var mı?"

"Her zaman sarılmaya ihtiyacım var." Kollarımı gövdesine doladığımda başımı salladım ve beni kendine yakın tuttu, vanilya ve hayvan kokusu taşıyordu.

"Ben her zaman buradayım." Hafif bir kahkaha atarak gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Konuştum, sesim sadece boğuk bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Ne için?"

"Kendime karşı asla olamayacağım şekilde bana karşı nazik olduğun için." Ona söyledim ve ben diğer elini tutarken o da başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Şimdi o anıyı hatırlarken fark ediyorum ki, belki de Sailor Park beni her zaman elinden geldiğince sevmiştir.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

WHO IS...

SATLOR

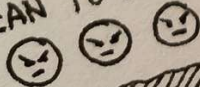
PARK

LIKES:

- ☐ Tea
- ☐ Playing pretend
- ☐ Gravity falls
- ☐ Singing
- ☐ Wario
- ☒ Kat ♥
- ☐

DISLIKES

- *NUMBERS
- *SUNSCREEN
- *LOUDNOISES
- *CURSE WORDS
- *PEOPLE WHO ARE MEAN TO KAT!!!

OceanofPDF.com

Bölüm 42

Televizyondaki Çocuk

YELKENCİNİN BAKIŞI

Ölümcül bir kusurla doğduğuma inanıyorum, benimle ilgili tek şey diğerlerinin içine akıyor, onları kirletiyor, varlığımın tüm yönlerine sızıyor.

İnsanların benim bir yıldız olmak için doğduğumu söylediklerini duydum, ancak ben bunu parlamaktan ziyade canlı canlı yanmak için doğduğum şeklinde okumaya başladım.

Çocukken pek arkadaşım olmadı, kendi başıma rahat olmayı öğrendim ve aile kütüphanemizdeki kitaplarda teselli buldum. Onlar fısıldadı Canavarları evcilleştiren güzellerin, yasak meyvenin tadına bakmanın, büyük acılara katlanmanın, düşen cam ayakkabıların, gece yarısı çalışan saatlerin,

Karlı harikalar diyarı ve koparılamayan dostluk bağları. Beni diğerlerinden farklı olarak tanıyan arkadaşlarımla olmasını arzuluyordum.

Korkarım ki çok uzun zamandır dürüst davranmadım, bu yüzden lütfen şimdi beni dinleyin, çünkü size hayatımın hikayesini ve beni şu anda bulunduğum yere getiren her şeyi anlatacağım. Anlayabilmeniz için anlatacağım, bana sempati duymanız için değil - ne olursa olsun, sizin ya da herhangi birinin bana acımasına izin veremem. Şunu bilin ki, hayatımın koşulları benden başka hiç kimsenin suçu değil.

Çoğu zaman çocukluğuma geri dönmeyi diliyorum; evcilleşmemiş duygulara ve öfkeli bir orman yangınına sahip bir kalbe, dünyadan önce olduğum kişiye

Bana kim olmam ve nasıl davranmam gerektiğini söylediler. Duygularımı nasıl uzak tutacağımı çok erken öğrendim, her zaman sakın kalmayı, incinmişliği asla göstermemeyi öğrendim - insanlar gerçek sizi görmek istediklerini, varlığınızın çirkin kısımlarını bile kabul etmeye istekli olduklarını düşünüyorlar. Ama bu doğru değil.

Eğer bir resim olsaydım, herkesi çok yakın durmamaları konusunda uyarırdım, çünkü pigment fısıltılarını görebilirlerdi. Eğer bir okyanus olsaydım, sizi fazla uzaklaşmamanız konusunda uyarırdım, çünkü derinlerde boğulabilirsiniz. Eğer bir ateş olsaydım, canlı canlı yanmak için bana yaklaşmanız yeterli olurdu.

Çocukluğum uzun yağmurlu öğleden sonraları, Aberdeen İskoçya'nın nemli yeşilliğinde bir tepede bir ev, ateş başında hikayeler ve dumanı tüten sıcak çikolata kupaları, biraz fazla baharatlı kimchi eriştelere, Edinburgh'a yapılan okul gezileri ve şiirsel aile portrelerinden oluşuyordu. Bazıları bunu itiraf etmeyi utanç verici bulabilir ama ikiz kardeşim Sora hayatımın büyük bir bölümünde benim en iyi arkadaşım oldu. O benim varlığımın yarısı ve gezegende beni tüm mevsimlerimde onun gibi gören başka bir ruh yok. Her korkutucu sonbaharda, gezgin kışta, kasvetli ilkbaharda ve yükselen yaz gökyüzünde.

Ebeveynlerimiz çocukluğumuzun çoğunda meşguldü ve bu yüzden birbirimizin yanında olmayı öğrendik, düştüğümüzde birbirimizin morarmış dizlerini sıvadık, birbirimizin gözyaşlarını kimse görmesin diye sildik, birbirimizi yatağa yatırdık ve ne olursa olsun iyi olacağımızdan emin olduk. O sosyal kelebektir, her zaman ilgi odağıydı, gençken herkes onun arkadaşı olmak isterdi ve ben sadece onun garip eklentisiydim.

Ortaokula geçip yatılı okula gittiğimizde her şey değişti, kimse bizim hakkımızda bir şey bilmiyordu, onun ilgilenmeleri gereken kişi oydu, anlatacak hikayeleri olan oydu ve o daha iyi bir arkadaş olacaktı. Böylece hepsi bana doğru akın etti, hayatımda ilk kez bir gölge değildim, insanlar beni görebiliyordu, ben

Gerçek. Birkaç arkadaş edinmişim ama çoğu kızdı, erkekleri kendime biraz fazla buluyordum. Sporla ya da video oyunları ile ilgilenmiyordum, ilişki kuramıyordum ve aramızda bir engel vardı. Sanki anlayamadığım bir dil konuşuyorlardı. Beni sadece kızlar sevdiği için seviyorlardı ve onlara uğraşlarında yardımcı olabileceğimi düşünüyorlardı.

Lise eğlenceliydi, çokeğlendim... Sadece heyecan için yaşayan bir çocuk olduğumu hatırladığım son zamandı. En son sadece Haru olduğumu hatırlıyorum.

Müzikal tiyatroya katıldığımda her şey değişti, müzikle başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağ kurduğumda, bana hissettirdiklerini, damarlarımda dolaşma şeklini ve kendimi onunla ifade edebilme şeklimi sevdim. Dans ettiğimde insanlar beni izliyor, gözlerini benden alamıyorlardı. Küçük okul sahnemden tüm dünyadaki yarışmalara gittim. Avrupa'ya gittim ve SilverStar Entertainment tarafından keşfedildim. Tek beklentim bir dansçı olmaktı, en fazla büyük bir gruba destek olabileceğimi düşünüyordum.

Beklemediğim şey, o yılın en çok beklenen Koreli pop gruplarından biri olan Orion'da çıkış yapmaktı. Ana dansçı olarak bile seçilmedim, "ana görsel" diye bir şey olarak getirildim ve babam ve şirket bana açıklayana kadar bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu, grubun yüzü olduğum, daha çok görünüşüm için bu işte olduğum ve tanıtım kampanyaları ve modellik işleri söz konusu olduğunda tercih edileceğim anlamına geliyordu. En genç üye olmama rağmen, insanların Orion'u düşündüklerinde gördükleri ilk kişinin ben olduğumdan emin olmak için tüm fotoğraf çekimlerimizde her zaman ortada yürür ve ortada poz verirdim.

Bir yıl boyunca eğitim aldım ki bu süre diğer üyelerden çok daha kısaydı, liderimiz beş yıldan fazla eğitim almış ve idol olabilmek için çocukluğundan çok şey feda etmişti. Ben sadece... Doğru zamanda doğru yerdeydim, doğru yöne bakıyordum. İlk başta, diğer birçok stajyer bu yüzden bana kızdı, babamın hırslı bir iş adamı olduğu için şirkete beni bu kadar kısa sürede alması için para ödediğini düşündüler. Bu yüzden sadece etrafımdaki herkese değil, kendime de kendimi kanıtlamak için iki kat daha fazla çalışmam gerekti.

Nihai çıkışımıza giden yol çalkantılı bir yoldu ve mücadelesiz değildi, tüm bunların baskısıyla bir üyemizi kaybettik ve destek için birbirimize tutunmak zorunda kaldık çünkü günün sonunda bu grup ancak aramızdaki bağ kadar başarılı olacaktı. Hayranların kör olmadığını biliyorduk, eğer aktif olarak bir şeyler yapmazsak aramızdaki uçurumu görebileceklerini biliyorduk.

Birbirimizi tanımak ve hayatlarımızda farklı kişiliklerimize yer açmak için çaba sarf etmek.

Liderimiz Ga-Eul 24 yaşında, Londra'da doğmuş ve henüz on iki yaşındayken Kore'ye gitmiş, o zamandan beri de stajyerlik yapıyor. Onunla ilk tanıştığımızda soğuktu, yakınlaştığı pek çok insanın gelip gittiğini görmüştü, Bizim bile onun hayatında sadece geçici olacağımız korkusuyla bağlanmaktan korkuyordu. Ama sonunda hepimize ısındı, ona gösterdiğimiz saygı ve sevgi kalbinin buzlarını çözmeye yetti ve o zamandan beri bizi kendi küçük kardeşleri gibi korudu. Bize eşitmiş gibi davranıyor ve yanlış bir şey olduğunda duygularımızı ifade etmemiz için bizi cesaretlendiriyor, onun sayesinde grubumuzun iklimi bu kadar sakin kalıyor. Kendisi grubun ana vokali ve ikinci İngilizce konuşanı.

Ondan sonra ise 22 yaşında Busan'da doğup büyüyen Hyunwoo geliyor. Başlangıçta dansçı olarak SilverStar'da dört yıl eğitim gördü ancak daha sonra rap yapma ve kendi sözlerini yazma tutkusunu keşfetti. Hyunwoo ve Ga-Eul gerçekten çok yakınlar ve her zaman da öyle oldular, Hyunwoo Ga-eul'un sırtını dayayabileceği tek kişi ve Ga-Eul da Hyunwoo'nun tek hyung'u, grupta ondan büyük olan tek kişi. Ga- Eul ne zaman iyi olmasa ya da ortalıkta görünmese, liderlik rolünü üstlenmek ve onun yerinde sağlam durmak onun görevi.

Hyunwoo'dan sonra 20 yaşındaki Taylandlı Kiet olağanüstü bir dansçı ve inanılmaz yetenekli bir vokalist. Aslında o ve ben sık sık Birbirimizle anlaşıyorlardık, benim ayrıcalıklı ve saf olduğumu düşünüyordu - ki onun savunmasına göre öyleydim. Ben de onun inatçı ve zaman zaman yaptığı şakalarla duyarsız olduğunu düşünüyordum, ki o da öyleydi. Sonunda birbirimize daha iyi ve daha olgun bir şekilde yaklaşmayı öğrendik. Bu sayede yakınlaşabildik ve onsuz şu an nerede olurum hayal bile edemiyorum. Beni sürekli tetikte tutuyor ve daha iyisini yapmam için beni motive ediyor.

Ve son olarak, eğer hayranlarımızın sık sık söylediği gibi ben güneş ışığıysam, o da ay ışığıydı- Kazuki Ikari. O yarı Tıpkı benim gibi Japon ve yarı Koreli ve on dokuz yaşında. O, hayran olunması çok kolay, size ulaşmaya ve duvarlarınızı yıkmaya çalışmak zorunda kalmayan türden bir insan. Vokalist olarak çıkış yaptı ve ikinci görselde, neredeyse melege benzeyen eşsiz görünümü nedeniyle, hayır diyemeyeceğiniz türden gözlere sahip. Ben hiç hayır demedim.

Ve böylece, hepimiz, tüm tutarlı çabalarımız, tüm uykusuzluğumuz geceler ve yorulmak bilmeyen antrenmanlar bizi ORION olmaya götürdü. Zirveye giden uzun bir yolculuktu, ilk yılımız kolay geçmedi, sürekli olarak daha büyük grupların gölgesinde kaldık ve koreografideki karışıklıklar bize kötü bir ün kazandırdı. Birkaç ay ara verdik ve "Afterlife" adını verdiğimiz üçüncü geri dönüşümüzle dünya listelerinde zirveye yükseldik, albüm satışlarımızı artırdık ve bir isim olarak yerimizi sağlamlaştırdık. Bu, risk almak için konfor alanlarımızdan çıkmamızı gerektiren fütüristik bir konseptti - bizim için ya başaracaktık ya da yıkacaktık. Ve bu geri dönüş bizim kariyerimizi yaptı.

Orion popüler olmadan önce Seul'de küçük bir konser düzenliyorduk, başka bir büyük grubun açılışını yapıyorduk ve insanların sabırsızlandığını ve çoğunlukla sadece onları görmek için orada olduklarını söyleyebilirdik. Biz sahnedeysen ortalık kapkaranlıktı ve bizim adımıza tek bir ışık bile yanmıyordu. Ama sonra arkadaki birkaç kişi grubumuzun ışık çubuklarını kaldırdı, belki de on beş kişiden daha azdı. Ama biz onları gördük ve onlar da karanlıktaki ışıktı ve hepimizin inanamayarak gözlerimizin yaşadığını hatırlıyorum. İşte o zaman hepimizi destekleyen tek bir kişi bile kalsa, onların hala hayatımızın en parlak ışığı olduğunu biliyorduk. İşte o zaman fandomumuz Küçük Yıldızlar adını aldı.

Hem müzik hem de okulu dengelemek için kendimi zorladım, programlar arasında çalışmak için zaman bulmak neredeyse imkansızdı ama birçok öğretmenimin yardımıyla lise diplomamla erken mezun olabildim.

İdol. Çoğu zaman kendimi bu kelimenin benim için ne anlama geldiğini merak ederken buldum, kendime bu anlamda atıfta bulunabilmem için uzun bir süre geçti. Benim için bir idol olmak sadece milyonlarca hayranla ilgili değil, sadece parayla ilgili değil - Tanrı biliyor ki daha fazla paraya ihtiyacım yok, sadece yaşam tarzıyla, kırmızı halılarla ve tüm bunların prestijiyle ilgili değil. Bir idol olmak, bir rol model olarak itibarınızı korumak için sürekli çaba sarf etmekle ilgilidir. Söyledikleri doğrudur, bir idolünüz olduğunda daha iyi bir insan olmak istersiniz.

Milyonlarca insanın sizi örnek alması, hareketlerim konusunda daha önce hiç olmadığım kadar dikkatli olmamı sağladı. Sağlıklı bir yaşam tarzını teşvik eden, başkalarına mükemmellik için çabalamaları için ilham veren ve karşılaştığım zorluklara rağmen asla pes etmeyen biri olmak zorundaydım.

Destekçilerimi seviyorum, onlara hayranlarım demek yanlış olurdu çünkü bu karşılıksız olduğu anlamına gelirdi ve bundan en uzak şey de bu. I

Hiç tanımadığınız ve aslında şahsen tanımadığınız insanlara bağlanmanın, parasosyal ilişkilerin tehlikelerinden bahseden insanları sık sık duyuyorum. Ama küçük yıldızlara duyduğum sevgi gerçek, kimse yanımda olmadığında onlar yanımda oldular, beni ve üyelerimi desteklediler, iyi olduğumuzdan emin oldular ve bizim için savaştılar. Aldığım tüm sevgiye karşılık vermek istediğim ama nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim bu duyguyu bunaltıcı bulduğum zamanlar oluyor-

Çünkü yapabilseydim, her birine onları sevdiğimi söyler, isimleriyle seslenirdim... Ama yapamam, hiçbirimiz yapamayız. Bu yüzden sevgimizi bildiğimiz, yapabildiğimiz tek yolla geri veriyoruz; müziğin sesiyle, kararlılıkla ve çok çalışarak.

Bir idol olmak, nankörlük ettiğim bir şey değil, belki bu şekilde resmettim ama lütfen durumun böyle olmadığını anlayın. Sevdiğim şeyi yapabildim, şarkılarımızın birçoğunu kendi başıma yazdım, kendi danslarımın koreografisini yaptım ve onları canlı olarak icra ettim, harika insanlarla tanıştım ve hayatları etkiledim. Hayatımın fırsatını yakaladım. Hayalimi yaşamak için.

Ama ağır bir bedel ödemeden değil.

Ünlüler birdenbire ünlü olduklarında ruhlarını şeytana sattıkları, karanlık bir ticaret yaptıkları ve spot ışıklarının altında olmak için kendilerinden bir parçayı feda ettikleri söylenir. Gözlerimin önünde pek çok idolün başına gelenleri izleyene kadar bunların hiçbirine inanmamıştım. Hyunwoo bir yıldız olacaktı ama küçük kız kardeşlerinin büyümesini asla izleyemeyecekti.

Ga-Eul adını en prestijli listelere yazdıracaktı ama babasının cenazesi sırasında bir dünya turunun ortasında olacak ve zamanında katılamayacaktı. Kiet, solo albümüyle Asya Müzik Ödülleri'nde yılın sanatçısı seçilecek, ancak tehlikeli bir şekilde gerilmiş ses telleriyle performans sergilemek zorunda kalacak, ardından şarkı söyleme yeteneğini sonsuza dek kaybetmesine neden olabilecek bir ameliyat geçirecekti. Kazuki, herkesin önünde kız arkadaşını inkar etmek zorunda kalacaktı.

Bir skandaldan kaçınmak için tüm dünyaya, onun kim olduğunu bile bilmediğini iddia etti ve ona olan aşkını bugüne kadar sakladı.

Bekle.

Aklından *geçenleri* biliyorum, ne düşündüğünü biliyorum.

Şöhretin bana neye mal olduğunu, bir idol olmanın bana neye mal olduğunu biliyorum. Bunun için burada olduğunuzu biliyorum ve oyalandığımı da biliyorum ama her şeyin nerede başladığını size anlatmalıydım, ölümcül olana izin vermeden önce size tüm iyi şeyleri anlatmalıydım.

Kusurlar kanıyor ve beni algılayışınızı lekeliyor. Gerçek şu ki, uzun zamandır bu konuda herhangi birine, özellikle de

Kat'e. Ama belki de saklanmayı bırakıp gerçeklerle yüzleşmenin, hayal kurmayı bırakmanın zamanı gelmiştir diye düşünüyorum.

Aynaya baktığım ve gördüğüm şeyden nefret ettiğim anı tam olarak hatırlamıyorum ve kendimi sektörde etrafımdaki herkesle ne zaman karşılaştırmaya başladığımı da hatırlayamıyorum. Yine de en eski anım on beş yaşında olduğum ve ilk canlı sahnemizi yeni tamamladığımız zamana ait, Daha sonra yeni bir grup olarak herkesin bizim hakkımızda ne söylediğini görmek için internete girdim. Orion hakkında neredeyse hiç kimsenin konuşmadığını gördüm, çoğu daha büyük bir gruptan ve JINX'teki çocuklardan bahsediyordu, herkesin onlara iltifat ettiğini ve bizi onlarla karşılaştırdığını gördüm, benden çok farklı görünüyorlardı, daha ince ve çok daha kaslıydılar.

Keşke biri bana o zaman, henüz on beş yaşındayken kendimi yirmi yaşındakilerle kıyaslamamam gerektiğini söyleseydi ama kimse söylemedi ve internet sınırsız karanlık bir yerdi. Ertesi gün SilverStar Entertainment bünyesindeki benimle aynı yaşta olan kız gruplarından biriyle oturdum ve onlardan bu yetersizlik hissiyle ilgili ne yapmam gerektiği konusunda tavsiye istedim. Onlar da bana daha kolay diyet yapmanın ve kilo vermenin yollarını bulma konusunda kendilerinde ve diğer pek çok idolde işe yaradığını söyledikleri bir çözüm sundular.

O zamanlar zaten vegandım, diyet yapmama gerek yoktu ama yaptım, Hatırladığım kadarıyla gerçek bir yemek yemeden geçirdiğim en uzun süre bütün bir haftaydı... ve eğer manşetleri gördüyseniz bunun iyi bitmediğini biliyorsunuzdur. 'Mükemmel' kalmak için yaptığım her şeyi ve iyileştikimi düşündüğüm her şeyi derinlemesine anlatmayacağım çünkü bu oldukça acımasız, hatta belki de biraz utanç verici. Aylarca terapi gördükten, en akredite doktorlarla saatlerce yüz yüze oturduktan sonra bile bunu itiraf etmek utanç verici.

Kore'deki psikologlar, senin hala düzeltilemediğini, ikiz kardeşinin bunu olabilecek en kötü şekilde öğrenmek zorunda kaldığını söylediler. Kız kardeşimi hiç o günkü gibi ağlarken görmemiştım; babamı hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramış, yenilmiş görmemiştım. Sık sık üyelerimi hayal kırıklığına uğrattığımı ve grubun bir parçası olmayı bile hak etmediğimi hissederdim.

İnsanların size güzellik standardı demesi, sizi bir kaideye koyması ve oraya ulaşmak için korkunç şeyler yaptığınız halde sizin gibi görünmeyi hedeflemesi, aynada kendinize kırmak istemeden zar zor bakabildiğinizde içinizi burkan acı tarif edilemez. İnsanlar bir şeyler söylediğinde...

Görünüşümle ilgili her şeyde kendimi yok etmek üzereymişim gibi hissediyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum ama bu beni sarmala sokuyor. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman

Kötü alışkanlıklarımı bırakmayı planlıyordum ama sonra başıma gelen en iyi şeyle tanıştım.

Boğuluyordum ama sonra Kat'le tanıştım ve suyun altında nefes alabildiğimi hissettim.

Ona kendimden çok şey verdim, başka hiç kimseyle yapmayı düşünmediğim şeyleri onunla yaptım. Bu benim için çok fazla.

Onunla trende tanıştığım ilk gece, açılış konserimizin görüntülerinin yayınlandığı ve yaz boyunca gruba ara vermek zorunda kaldığım geceydi. Onu hiç istemememin nedeni

Çünkü onun idoller hakkında ne hissettiğini biliyordum ve beni gerçekten tanıma fırsatı bulmadan hakkımda herhangi bir varsayımda bulunmasını istemiyordum. Yeniden Haru gibi hissetmek için bir yaz istedim ve Sitali ailesi bana yeniden bir insan gibi hissetme hediyesini verebildi ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

İlk kez aşık olmayı planlamamıştım, gezegendeki hem içi hem de dışı en güzel insanla tanışmak istememiştım, varlığının her yönüne aşık olmayı planlamamıştım - gözlerinde yıldızlarla uzay hakkında konuşma şekli, anlaşılması çok zor olduğunu düşünmesine rağmen zihninin fantastik eserlerini anlamamanın şimdiye kadar yaptığım en kolay şey olması, beni anlama ve beni olduğum gibi görme şekli ki bunu hiç kimse, ama hiç kimse yapamadı.

Beni düzeltilmesi ve tekrar bir araya getirilmesi gereken kırık, kırık dökük bir şey olarak görmüyordu... Yine de belki de bir şekilde birbirimizin içimizdeki ölümcül kusurları iyileştirmesine bir nebze de olsa yardımcı olduğumuzu düşünüyorum.

Kkum Adası Denizcisinin Bakış Açısına Geri Dönüş

Hepimiz dışarıda bankta yemek için dondurma aldık. Kat'e hayır diyemedim, ona nasıl hayır diyeceğimi bilmiyorum. Ona gerçeği, on üç yaşından beri dondurma yemediğimi ve yemeye de hiç niyetim olmadığını söyleyemedim.

Monitörde faturayı gördüğümüzde hepimiz neredeyse felç geçiriyorduk, ben her şeyi ödemeyi teklif ettim ama Kat buna izin vermedi. Hepsini paylaştık.

Bize. Sonra hepimiz bankın etrafına oturup dondurma yiyor, birinin söylediği bir şeye gülüyor ve umutlarımız, hayallerimiz ve korkularımız hakkında hikayeler anlatıyorduk. Ama ben tıpkı Bitna ziyarete geldiğinde yaptığım gibi, her zaman yaptığım gibi dondurmanın kapta erimesine izin veriyordum.

Herkes kendi yemeğinin tadını çıkarıyor gibiydi, hepsi de ikinciye tercih etti. Yemek yeme fikri beni heyecanlandırmayalı, bir zorunluluk gibi hissettirmeyeli uzun zaman olmuştu. Yine de ilk içkimi dürtüklüyordum ama yine de yedim çünkü Kat beni izliyordu.

"Biraz daha dondurma yersem öleceğim." Nabi, "Beni eve taşımak zorunda kalacaksın." diye yakındı.

"Aynı, yine de pişman değilim." Kat güldü.

Sokka kaslarını esneterek, "Bu yaz kilo almayı planlıyordum, bundan sonra bütün gün çalışmam gerekecek," diye ekledi. "Sen de öyle dostum, bu yaz ilk ortaya çıktığında çok zayıftın!"

Kalbim karnıma düştü ve kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Keşke onlara durmalarını söyleyebilseydim, kilom hakkında konuşmalarına dayanamadığımı, bunun beni terk etmek istememe neden olduğunu söyleyebilseydim.

"Hâlâ öyle." Lea, "Onun gibi olmaya çalışıyorum" diye yorumladı.

Hayır, bilmiyorsun, onu temin etmek istiyorum, ne söylediğinin farkında değilsin. "Hayır, artık değil, iyi kilo alıyor." Khondwani gülerek omzumu itti, bunun şakacı bir hareket olduğunu sanmıştım ama bende tam tersi bir etki yarattı.

Gördüğünüz gibi duygularımı göstermeme sanatında ustalaşmıştım, zihnimde bir kasırga kopabilirdi ama yine de gözlerim açık gökyüzüne sahipti. Bir idol olmak, her zaman soğukkanlılığınızı korumanız gerektiği anlamına gelir, bu yüzden hayır, o masadaki kimseyi sözlerinin beni ne kadar incittiğini fark etmedikleri için suçlamıyorum.

"Ah, teşekkürler." Başımı salladım, bardağımdaki dondurmayı beceriksizce karıştırdım.

Birdenbire, sadece vanilya kokusu bile dayanılamayacak kadar fazlaydı, nefret ediyordum.

Fincanın içinde dönüp duruyordu. Birden beynim dönmeye başladı, o küçücük bardağın içindeki kalorileri hesaplıyordu.

Avuç içleri terliyor.

"Bu akşam hangi filmi izleyeceğiz?" Nabi merak etti, "Bilimkurgu olabilir mi?"

Sora kaşığını yalayarak, "Bilimkurguyla bize yeterince acı çektiriyorsunuz, hadi bir aşk filmi izleyelim," diye önerdi.

"Evet, belki John Hughes?" Kat, "Kahvaltı kulübü mü?" diye sordu.

"Ben daha çok... on altı mum düşünüyordum?" Khondwani düşündü. "Molly Ringwald kendi kuşağının en iyi aktrislerinden biriydi."

"Hiçbir yalan söylenmedi," diye teminat verdi Kat.

Gözlerimi kapattım ve nefesime odaklanmaya çalıştım, başım dönüyordu ve şu anda midemdekileri düşününce başım dönüyordu. Boynumda ve sırtımda soğuk bir ter ve göğsümde giderek güçlenen bir yanma hissettim, yumruğumu daha da sıktım, ta ki onun parmak eklemleri beyazlaştı.

Midemdekilerin etrafa saçıldığını ve sonra boğazımdan yukarı çıktığını hissettim ve içimde oluşan dürtüyü bastırmaya çalışarak sarsılarak yutkunmaya başladım. Ama bu çok fazlaydı, kendimi bundan kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Tam o sırada ayağa kalktım ve Kat'e bakmak için döndüm, elimi tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

Düzeltmek için. Söylemek istedim. Gitmesini sağlamak için.

"Tuvalete, hemen dönerim," dedim ve onun elinden kurtulup marketin yanındaki neon ışıklı tuvalet kapısına doğru ilerlerken başını salladı.

Yüzüme su çarptım ve gözyaşlarımı silmeye çalıştım, kimsenin ağladığımı bilmesini istemiyordum. Boğazım ağrıyordu ve yanaklarım kızarmıştı, bunun için kendimden nefret ediyordum ama ona geri dönmeliydim, uğruna savaştığım tek kişiye geri dönmeliydim.

Ben dönene kadar biraz zaman geçti ama fark etmediler çünkü hayatlarını değiştiren ergenliğe giriş filmleriyle ilgili sohbete dalmışlardı. Kat'in yanına oturdum, burnum kızarmıştı.

Muhtemelen soğuktan olduğunu düşündü, yanağımı öptü ve başını omzuma yasladı. "En sevdiğin reşit olma filmi hangisi Haru?"

Artık titremiyordum çünkü onun yanında olmam gerektiğini, yemek yemezsem, mücadele etmezsem onun yanında olamayacağımı fark etmiştim. Böylece o farkına bile varmadan, kendim için daha iyisini yapmama yardımcı oluyordu. Bazen bir parçasının bunu bildiğini düşünmek istiyorum, çünkü bana yeni şeyler yedirmek için her zaman elinden geleni yapardı. Bunu biliyor olmalıydı.

tüm yanlış nedenlerden dolayı vegan oldu. Bunu takdir ediyorum, benim asla deneyemeyeceğim şekilde benim için çabalamasını takdir ediyorum.

Çenemi başının üzerine yasladım ve kollarımı ona doladım. Benim yanımda kendini güvende hissetmesini, onu her zaman kötülüklerden koruyacağımı bilmesini istedim.

dünyanın acımasızlığı. Çünkü bu anlarda, sadece ben ve o varken, hayal ettiğim her şeye sahip olduğumu fark ettim. Bir arkadaşım vardı, bir sevgilim vardı ve o beni ben olduğum için görüyordu. Ve bu, beni oraya ulaştırmak için yaşadığım her şeye değdi.

Özür dilediğim o kadar çok şey var ki, inkâr etmek ve vazgeçmek istediğim ama kemiklerime kazınmış ve sadece yakıp yok edebileceğim o kadar çok yanımda var ki. Sora'dan özür dilemek istiyorum, ona yaptığım her şeyi yaşattığım için, onu gerektiği gibi takdir etmediğim için ve onu ilgi odağı haline getirip yaşının ötesinde endişelendirerek çocukluğundan mahrum bıraktığım için. O sadece genç bir kızdı ve başka şeyler yapmayı hak ediyordu.

Arkadaşları vardı ve günlerini dünyayı görerek ve normal bir hayat yaşayarak geçiriyordu, baskı altında kırılmadığımdan emin olmak için beni şehirden şehre takip etmiyordu.

Hayal ettikleri gibi bir evlat olamadığım için, kibirli, bencil ve dış görünüşüme fazla düşkün olduğum için ailemden özür dilemek istiyorum. Ancak alnınıza kalın kırmızı kalemle görsel kelimesini yerleştirdiklerinde, tüm değerinizi insanların size bakmasını sağlama yeteneğinize bağlamamak zordur. Çok korkuyordum, bir gün yüzlerini çevirmelerinden çok korkuyordum. Ailemden, kızlarıyla gerektiği gibi ilgilenemediğim için, onlara ve herkese fazla geldiğim için özür dilerim.

Destekçilerimizden, gökyüzündeki tüm küçük yıldızlardan, onlara yalan söylediğim için, vaaz ettiklerimi uygulamadığım için, onlardan sağlıklı kalmalarını, onları mutlu eden şeyleri yemelerini, iyi uyumalarını ve her zaman pozitif kalmalarını istediğim ve kendim bunu hiç yapmadığım için özür dilemek istiyorum. Onları hayal kırıklığına uğrattığım ve birbirimize verdiğimiz sözleri tutmadığımız için özür dilemek istiyorum. Gözlerinin önünde dağıldığım için.

Ve son olarak, ilk aşkımdan, hayatımı değiştiren ve farkında bile olmadan beni uçurumun kenarından uzaklaştıran kişiden özür dilemek istiyorum. Katayi'den, ona gerçekte kim olduğum hakkında yalan söylediğim için, hiçbir zaman

Her denediğimde ona onu sevdiğimi söyleme cesaretini gösterdiğim için - parkta dövme gösterdiğim o gün ya da adadaki son gece gibi. Kendimin en karanlık yanlarını ondan sakladığım için ve şimdi bunu internetten öğrenmek zorunda kaldığı için, beni sevmesi için asla yeterli olamadığım için. Her şeyden çok pişmanım ve şimdi en iyi arkadaşımı kaybettim.

Kat'e, *sadece Kat'e, belki de tüm bunlar için fazla yumuşak olduğumu* itiraf edebilirim.

Ama aramalarım cevap vermiyor ve beni sevmiyor, sanırım her şeyden çok ortak noktamız bu.

Keşke bana cevap verse, konuşacak kimsem yok, beni anlayacak kimse yok.

Belki de bir süre burada, odamda kalacağım ve her gece çöktüğünde onu düşüneceğim ve onunla birlikte düşmemeyi umacağım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 43

Tarafar Toplantıları & Derin Dalışlar

iki haftadır parktaki ikizlerle tek kelime konuşmamış, çeşitli açıklama çabalarına rağmen babam ve erkek kardeşimle de neredeyse hiç etkileşime girmemişti.

neden beni karanlıkta tutmak zorunda olduklarını. Derslerime gömülmüştüm ve Kyoto Üniversitesi'nden gelen mektubum o hafta başında eve ulaşmıştı ama henüz açmaya cesaret edememiştim. Bu yüzden masamın üzerinde, cep telefonumun yanında tozlanmaya bırakılmıştı çünkü gerçek dünyayla yüzleşemeyecek kadar korkaktım.

Bu, Denizci'yle tanıştığımız günden beri konuşmadan geçirdiğimiz en uzun süreydi ve içimi parçalıyordu, içimde hissettiğim öfke ona karşı hissettiğim diğer her şeyi bastırıyordu. Anılarımız zihnimde tekrar tekrar canlanmaya devam etti ve ne kadar inanılmaz derecede kör olduğumu fark etmeye başladım.

Tek yapmam gereken onun adını Google'da aratmaktı ve Pandora'nın kutusunu açmış olacaktım. Ama yazları hiç internete girmezdim, ailem bunu biliyordu ve muhtemelen bu yüzden Sailor'ın gerçekte kim olduğunu hiç bilmememin benim için kolay olacağını biliyorlardı. Birden her şey anlam kazandı; nasıl bu kadar yetenekli bir şarkıcı olduğu, nasıl her zaman tasarımcı kıyafetleri giydiği, hayat hakkında nasıl henüz deneyimleme şansı bulamamış gibi konuştuğu, eski kız arkadaşının nasıl ünlü bir film yıldızı olduğu, nasıl sıkı bir diyet yaptığı, o kızların nasıl onun resimlerine sahip olduğu... her şey şimdi bir araya geliyordu.

Bu durumda kendi hatalarımın farkına varmamam yanlış olurdu çünkü ben de kendi payıma düşen hataları yaptım. Sailor'ı bir kaidenin üzerine koydum, onun sadece görmek istediğim görüntüsünü gördüm, kendime asla olayların derinine inme ve gözlerimin önündekini görme izni vermedim. Dikkatimi telefonumun bulunduğu komodine verdim ve haftalardır ilk kez telefonuma uzandım, ani mavi ışıktan gözlerimi kısarak baktım.

Sailor'dan 202 cevapsız arama vardı, ama dört gün önce gelmeyi bırakmışlardı, aramayı bıraktıktan sonra ondan gelen son bir dizi kısa mesaj vardı ve şunlar yazıyordu; *Daha iyisini hak ediyorsun, üzgünüm.*

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, bu yüzden başından beri yaptığım şeyi yapmaya karar verdim ve onu görmezden geldim. Sora'dan da on cevapsız arama vardı ama onun kadar ısrarcı değildi. İnledim ve telefonumu yere bıraktım.

Tam o sırada kapım çalındı ve sinirlenerek gözlerimi devirdim. "Beni rahat bırak!"

"Hiç şansın yok!" Kardeşim kapının arkasından cevap verdi, "Geliyorum 3....2. 1"

Kapı açıldı ve arkasında bir tabakla içeri girdi, her zaman yaptığı gibi üzerine benim için çizdiği akçaagaç şuruplu gülün yüzle bir tabak krep ortaya çıkarmak için döndü. "Hediyelerle geldim."

"İki haftadır her gün hediyelerle geliyorsun." Israrı için onu sessizce takdir ederek hatırlattım. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve bu işe yaramayacak."

"Ne demek istiyorsun sevgili kardeşim, ben hiçbir şey yapmıyorum. ...Tabii çalışıyorsun?" Umutla düşündü ama ben sadece onaylamayarak kollarımı kavuşturdum. "Zor bir kalabalık ha?"

"Bana yalan söyledin." Ona hatırlattım, bu sözler içimde hissettiğim tüm acıyı geri getirdi. "Bunu sorun etmiyormuş gibi davranmayacağım."

"Biliyorum ve haftalardır her gün özür diliyorum ve beni affetmeye neden bu kadar isteksiz olduğumu anlamıyorum?" Khondwani derin bir iç çekti ve gözle görülür bir hayal kırıklığıyla elini yüzünde gezdirdi. "Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun değil mi? Sana söylememekle kötü bir niyetim olmadığını içten içe biliyor olmalısın..."

"Öyle söyleme." Onu savunmak için elimi kaldırarak durdurdum. "Lütfen."

"Sailor'ın bir K-pop idolü olduğunu, tüm dünyada ünlü olduğunu, herkesin müzik listesinde yer alan Orion grubunun en genç üyesi olduğunu." Kardeşim aldırmadan konuştu, "Bunu söyleyebilmelisin, gerçekle yüzleşmelisin, artık adada değiliz, burası Seul ve onun adını duymadan ve yüzünü görmeden hiçbir yere gidemeyeceksin."

"Bu hiç adil değil." Yüzümdeki incinmiş ifadeyi görmemesi için başımı yastığıma koyup ondan uzağa bakarak mırıldandım, "O benim en iyi arkadaşımdı, sadece benim olmalıydı, şimdi onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş ve onunla bir hayat hayal eden milyonlarca kişiden biriymişim gibi hissediyorum. Çok... çok aptalmışım."

"Hey, sen aptal değilsin Kat ve sana böyle hissettirdiysek çok özür dilerim, nasıl tepki vereceğini tahmin etmemeli ve sana karşı dürüst olmalıydık. Diğer insanlar Sailor'ı senin gibi tanımıyor, onu sadece bir ekran aracılığıyla hayal edebiliyorlar ama sen gerçeğine sahipsin," diye açıkladı Khondwa, "Bak, ona kızgın olduğunu biliyorum ama biliyorsun ki o kalbini koluna takan bir tip ve bence... bence o seni *gerçekten* seviyor. Sailor çok şey yaşadı, ona açıklama şansı vermezsen anlayamayacağın çok şey var."

"Ya korkuyorsam?" Yastığıma doğru mırıldandım, "Ya bir parçam hala tüm gerçeği bilmek istemiyorsa?"

"Bir zamanlar şöyle diyen bir kız tanıyorum; *korku yaşamı durdurur, ölümü değil*, olabileceklerin korkusunun hiçbir şeyi gerçekleştirmemesine izin vermemeliyiz." Khonwani'nin aktardığı bu sözleri hatırlayınca kalbim göğsümde sıkışmaya başladı.

Sora.

"Doğru." İçimi çektim.

Khondwa, "Fikrini değiştirirsen diye krepleri senin için burada bırakacağım," diyerek beni rahatlattı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni asla yalnız bırakmayacağım kit-kat, sen beni affedene kadar her gün buraya yeni bir tarifle geleceğim."

"Biliyorum." Kabul ettim ve sonra yatağımdan kalkıp kapıya doğru yöneldi, "Hey Khondwa?"

"Öyle mi?" Umutlu bir gülümsemeyle karşılık verdi,

"Yarın, notlar uygulamanızda gözyaşları içinde bir özür bekliyorum." "Ve waffle istiyorum lütfen." diye şaka yaptım.

"Anladım." Güldü ve sonra odadan çıktı.

Daha sonra masama oturup bilgisayarımı açmaya karar verdim, uzun zamandır bunu yapmamıştım, ne pahasına olursa olsun internetten kaçınıyordum. Ama kardeşimin haklı olduğuna ve dünyadan bu kadar saklanmanın yeterli olduğuna karar verdim, zaten kim olduğumu biliyorlardı, Sailor'ın kim olduğunu biliyorlardı ve benim de bilmemin zamanı gelmişti.

Ben de haftalardır korktuğum şeyi yapmaya karar verdim; Google Sailor Park'a girecektim.

Bilgisayarımı açtım ve ekran bana parlak bir şekilde parladı, bu çok fazla araştırma gerektirecekti, bu yüzden etrafıma üç ayrı hologram yansıttım ve cildimi ısıldayan bir mavi ile vurguladım. Endişemi bastırdım ve bilgisayarına yüksek sesle konuştum. "Sailor Park kimdir?"

"İnternette Sailor Park'ı arıyorum, bilgi yüklüyorum..." diye cevap verdi robotik ses ve birkaç saniye içinde üç ekran da onunla ilgili çeşitli makaleler, resimler ve bilgilerle aydınlandı - *benim* yazlık oğlum.

Sailor Park (ORION) SHP Kpop Profili:

Sahne adı: Denizci

Doğum Adı: Park Ha-ru Sailor

Doğum Günü: Kasım 9, 2020

Burç: Akrep Boy: 193 cm

(6"4) Kan Grubu: AB

negatif

MBTI Tipi: ISFP (Önceki sonucu ENTP-T idi) Grup

pozisyonu: Ana Görsel, dansçı ve vokal Spotify: private

Üyelik durumu: HIATUS (daha fazlasını öğrenmek için

buraya tıklayın) Denizci Gerçekleri:

- Aberdeen, İskoçya'da doğdu

- Yarı Koreli yarı Japon.
 - So-ra adında bir ikiz kız kardeşi var.
 - İngilizce ana dili, ancak 8 dili akıcı bir şekilde konuşabiliyor.
 - Bir yıl boyunca eğitim aldı
 - Çocukken geçirdiği bir kaza nedeniyle heterokromisi var.
 - Hiç evcil hayvanı olmadı.
 - IQ'su 177.
 - Onun çekici noktası çilleri.
 - Fotoğrafları VOGUE Paris'in 2036 sayısında yer aldı
 - Erkenci bir kuş.
 - Babası (Jeong Park) tanınmış bir işadamı ve milyonerdir
 - Kazancının çoğunu Kenya ve Zambiya'daki genç kadınların eğitimi için hayır kurumlarına bağışlıyor
 - O bir Hristiyan
 - O bir işkoliktir ve tüm ORION üyeleri arasında en az mola veren kişidir
 - Bir denizcinin ideal tipi "saatlerce dinleyebileceği ve ona kendisi hakkında yeni bir şeyler öğretebilecek biri "dir.
 - Kazuki ile en yakın arkadaşdır ve boyunlarının arkasında eşleşen Icarus dövmeleleri vardır
 - En sevdiği çizgi filmler Steven Universe ve Gravity Falls
- UPDATE ilişki durumu: Temmuz 2038 itibariyle alınmıştır

İnsanların onun hakkında topladığı tüm o rastgele bilgi parçalarını okudum ve gerçekten ne kadar çok şey bilmedikleri için kalbim göğsümde burkuldu, bir parçam profilini yeni rastgele gerçeklerle güncellemek istedi ama bunların kalbime yakın tutmak için sadece bana ait olduğunu biliyordum.

Onunla ilgili tüm gizli şeyler *sadece bana* aitti. Başka kimsenin değil.

Herkese açık Instagram hesabı @SHP'ye bir göz attım ve tek bir selfie'si bile yoktu, hepsi fotoğraf ve üyelerinin ve kız kardeşinin fotoğraflarıydı, neredeyse dünyayı onun gözünden görmek gibiydi. Sık sık 8. nesil IT çocuğu olarak anılan birinin, 355 milyon takipçisinin onu görmek için can attığı bir sayfada neden tek bir fotoğrafının bile olmadığını merak ettim.

Gruba ara verdiğinden bahseden birden fazla makale gördüm ve nedenini bilmiyordum, bu yüzden gördüğüm ilk linke tıkladım

güvenilir bir haber sitesinden.

Gözlerimi kelimelerin üzerinde gezdirdim ve kalbim karnıma battı.

KWORLD SON DAKİKA HABERLERİ:

Sadece Güney Kore'de değil, dünyanın en büyük erkek grubu olan ve rekorlar kıran Orion'u pek çok kişi tanıyor. Dokunaklı şarkı sözleri ve hayranlarına yönelik içten sözleri, göz kamaştırıcı müzik videoları ve dünyanın dört bir yanındaki gençlerin onların dans hareketlerini taklit etmesiyle devam ediyor. Onlardan kaçmak neredeyse imkânsız, tüm dünyanın dikkatini üzerlerine çektiler ve tuttular.

dünya çapında izleyici.

Ancak dün gece Los Angeles Kaliforniya'da verdikleri konserin ardından hayranları

Kore pop müzik endüstrisinin görüldüğünden daha karanlık bir tarafı olup olmadığı konusunda spekülasyonlara yol açtı. Koreli ünlülerin işi sadece işlerini yapmakla bitmiyor - örneğin, idollerin en az birkaç haftaya ihtiyacı var (bazen bir ya da iki ay) koreografiyi gözden geçirmek ve şarkıları öğrenmek için, ancak bu öğrenme dönemleri içinde kendi programları vardır, ister grup programları olsun, ister reklam çekimi veya kendilerini ve gruplarını tanıtmak için varyete programlarına çıkma gibi bireysel programlar olsun. kaçınılmaz olarak bir sonraki geri dönüşleri için hareketleri öğrenme sürecini yavaşlatır.

Bu, geceleri dans stüdyosunda geçirmeleri gerektiği anlamına gelir - genellikle boş oldukları tek zamanlardır. Sahneye çıkmak için günlerce hatta haftalarca bekleyebilirler.

şarkı yayınlandıktan sonra müzik gösterileri. Eğer gösteri önceden kaydedilmemişse, neredeyse tüm zamanı prova sırasının kendilerine gelmesini bekleyerek geçirirler. İdollerin genellikle aşırı çalıştırıldığı bir sır değil, ancak dün geceye kadar buna dair önemli bir kanıt görmemiştik.

Aşağıda Orion'un en genç ve en popüler üyesi Sailor Park'ın sıkı bir performans listesinin ardından sahnede yere yığılışının canlı görüntülerini bulacaksınız; videoda endişeli hayranların akınını, güvenlik ve üyelerin on yedi yaşındaki gencin yardımına koşuşunu görebilirsiniz.

Bu durum SilverStar Entertainment'a idollerinin gerçekten ne kadar dinlendiği sorusunu yöneltti, Orion hayranları endişelerini dile getirmek için sosyal medyaya akın etti ve şirketi bir açıklama yapmaya zorladı

Her şeyin yolunda olduğuna ve ertesi gün programa geri döneceklerine dair belirsiz bir açıklama.

Korkarız ki bu skandalın sonu değildi, zira hemen ertesi gün ünlü aktris Shin Bitna'nın ve ilişkilerinin görüntülerini içeren bir makale kraliyet düğününden daha hızlı bir şekilde haberlere yansıdı.

"Aman Tanrım..." Makaleler arasında gezinirken nefesimin altında fısıldadım, konserin videosunun linkini gördüm ve titreyen bir elle tıkladım.

Ön sıradan birinin Orion'un çok hızlı tempolu bir şarkıda dans ederken ve aynı zamanda canlı şarkı söylerken çektiği yakın çekim bir videoydu, kare sahnede kesinlikle bitkin görünen Sailor'a kesildi, dans hareketleri aceleye geldi ve mikrofonu kesildi, mikrofon elinden kaymadan ve gözleri kapanmaya başlamadan önce kalabalığın sessiz endişelerini duyabiliyordunuz - gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayarken tamamını izleyemedim ve onları sildim, artık ağlamayacaktım. Bu çok fazlaydı ve bu yüzden o sekmeyi kapatmaya karar verdim.

O sırada insanların internette söyledikleri karşısında şok içinde elimi ağzıma götürdüm, neden ara verdiğine dair tüm teoriler, insanlar ona karşı nazik davranıyordu ve hayranlarının endişeyle ağladığı videolar *her* yerdeydi - ama aynı zamanda nefret de vardı, ona karşı şımarık, nankör ve hatta tembel diyen çok büyük miktarda *nefret* vardı. Bu beni hasta etti.

O sırada internette K-pop haftası dolayısıyla caddenin aşağısındaki bir kafede bir kutlama yapılacağına ve küçük yıldızların (Orion'un hayranları) geri dönüşlerine hazırlık amacıyla bir hayran buluşması düzenleneceğine dair bir ilan aldım. İşte o zaman Seul'deki K-pop sahnesinin ve kültürünün nasıl olduğunu ilk elden deneyimlemek için şehir merkezindeki kafeye gidip kendi gözlerimle görmeye karar verdim, tanınmamak için biraz kılık değiştirmek zorunda kaldım ve moral desteği için Khondwani'yi de yanımda sürükledim.

Etkinlik Moka Pot adında şirin bir kafede gerçekleşiyordu, dışarıda sizi etkinliğe davet eden bir pankart vardı ve endişeyle içeri girdim ve içerideki insan sayısına şaşırdım, çoğunlukla kızlar ama bazı stantlarda oldukça fazla sayıda erkek de vardı. Renkli ve ışıltılıydı ve Orion'u kutlayan köşe belli ki en popüler olanıydı. Menüde çeşitli oyunlar ve özel içecekler vardı ve sergilenen eski albümler de satılıyordu.

"Seninle kalmamı ister misin yoksa gidip telefon kılıfında başka bir erkek olan sevimli baristayla flört edebilir miyim?" Khondwani tezgahın arkasındaki kıvrık saçlı kızı süzerek bana sordu.

"Özgür ol canım kardeşim." Hafif bir kahkaha ile karşılık verdim, "Bunu tek başıma yapmam gerekiyor... Sanırım."

"Tamam, bana ihtiyacın olursa mesaj at." Başını salladı ve gitti.

Albümlerin bulunduğu standı doğru ilerledim ve parmaklarımı "sen" "biz" ve "anılar" gibi albüm başlıklarıyla çeşitli kopyaların üzerinde gezdirdim, hepsi benzersiz bir şekilde paketlenmişti ve hatta satılanların bazıları imzalı kopyalardı. Tam o sırada birinin omzuma dokunduğunu hissettim ve biraz şaşkınlıkla arkamı döndüm, o zaman boyalı pembe saçları ve iri kahverengi gözleriyle oldukça hevesli görünen bir kızla yüz yüze geldim, Koreliydi ve bana parlak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba!" diyerek elindeki ışıklı çubuğu bana doğru salladı, üzerinde fırırlı pembe bir elbise ve ona uygun sıcak pembe fiyonklu küpeler vardı. "Biraz kaybolmuş görünüyorsun, sen de mi K-pop hayranısın?"

"Evet, ama hâlâ her şeyde yeniyim, o yüzden biraz rehberliğe ihtiyacım olacak," diye itiraf ettim ona gülümseyerek,

"Oh! Bu gerçekten harika, keşke K-pop'a yeni başladığım zamanlara geri dönebilseydim, şimdiye kadarki en iyi duyguydu." Anımsayarak iç çekti, "Özellikle dikkatini çeken bir grup var mı?"

"Evet, aslında Orion hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum," diye itiraf ettim ve gözleri bilerek parladı.

"Ahh anlıyorum, Orion her zaman onları yakalıyor değil mi?" Hafif bir kahkahayla karşılık verdi, sonra benimkini sıkmak için elini uzattı, "Doğru kıza rastladınız, ben Yujin, ve sizinle tanıştığıma memnun oldum, Orion benim ULT (ultimate stan) grubum oluyor."

"Harika, bugün seninle tanıştığım için çok şanslıyım o zaman Yujin, oturup benden milkshake almak ister misin?" Teklif ettim, çünkü yeterince iyi görünüyordu ve *gerçekten* onu konuşturmak ve tüm karmaşık küçük ayrıntıları öğrenmek istiyordum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Köşedeki masaya geçip iki vanilyalı milkshake sipariş ederken elini kalbinin üzerine götürerek onayladı. "Orion hakkında bilmek istediğin her şeyi bana sormaktan çekinme, onlar hakkında saçmalamak için her bahaneyi severim."

"Öncelikle, ne zamandır onların müziğini dinliyorsun?" Merak ettim ve o da bir parmağını çenesine götürerek düşünmeye başladı.

"Ben çıkış öncesi küçük bir yıldızım, bu yüzden kariyerlerinin en başından beri onları takip ediyorum, daha mazlumken ve sadece 5 hayranları varken." Bana anlattı ve ben de yavaşça başımı salladım, "Peki ya sen?"

"Teknik olarak sadece son 24 saattir ilgileniyorum." Ben de açık yüreklilikle "En sevdiğin albüm ya da şarkı hangisi?" diye sordum.

"Kesinlikle dördüncü albümleri "US" çünkü küçük yıldızlara adanmıştı ve her şarkı her bir üyenin hayatlarındaki benzersiz bir deneyimle ilgili bir tavsiye niteliğindeydi, kendimi yalnız hissettiğim ve çok şey yaşadığım bir dönemde bana gerçekten hitap ediyordu." Bana açıkladı ve ses tonunun değişmesinden son derece samimi olduğunu anlayabiliyordum.

"Bu çok garip..." diye
mırıldandım, "Ne garip?"
diye sordu,

"Buradaki herkes bu... İdollerden sanki onları şahsen tanıyormuş gibi bahsediyor, daha önce kimsenin Beatles ya da Nirvana hakkında böyle konuştuğunu duymadım." Ben ifade ettim ve Yujin güldü,

"İşte bütün mesele bu kızım, onlar bizim hayatımızı o kadar etkiledi ve biz de onlarınkini o kadar etkiledik ki birbirimizle gerçek bir bağımız olduğunu hissediyoruz. Batı müzik endüstrisinde bunu pek göremezsiniz ama K-pop'ta benim için çok özel olan bir şey var; idollerin hayranlarla ünlüler arasındaki mesafeyi kapatabilmeleri ve bize gerçek ve samimi insanlar olarak görünebilmeleri. Orion şimdiye kadar tanıdığım en iyi insanlardan bazıları - tabii ki *tam* olarak *tanımıyorum* ama siz anladınız." Garson kız içkilerimizi önümüzdeki masaya koyarken, sonunda küçük bir kahkaha atarak açıkladı. "Teşekkür ederim."

"Bu fandomların K-pop gruplarını savunurken neden bu kadar agresif ve tutkulu olduklarını açıklıyor, değil mi?" Ben de öyle düşündüm,

"Evet, bazen fandomlar biraz fazla olabiliyor ve kesinlikle bu nedenle kendimi uzak tuttuğum başka fandomlar da var." Bardağından bir yudum alarak boğazını temizledi.

"Tahmin edebiliyorum. Orion'da en sevdiğin üye kim?" Ben sordum, o da bilmiş bilmiş sırıttı.

"Benim önyargım kim demek istiyorsun?" Bir kahkaha attı, "Evet tabii, aradığım kelime buydu!"

"Benim önyargım Sailor Park'tır, sonuna kadar." Dedi ve ben neredeyse içkimi yudumlarken boğuluyordum.

"Oh?" "Nedenmiş o?" diye sıçradım.

"Şey... Sailor'a önyargılıyım, çoğu insanın yaptığı gibi yüzeysel nedenlerden dolayı değil, evet görselleri çılgınca ve çok çekici bir adam ama benim için o her zaman bundan daha fazlası olacak. O sadece bir güneş ışığı, tünelin ucundaki bir ışık, ara vermeden önce internette küçük yıldızların iyi olmasını dileyen sevimli mesajlar gönderdiğinde çok heyecanlandığımı hatırlıyorum.

ve bize her zaman yanımızda olduğunu, asla yalnız olmadığımızı söylüyordu. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, bir parçam *umutsuzca* yanımda biri olduğunu hissetmeye ihtiyaç duyuyordu ve Sailor her zaman oradaydı. Ayrıca fotoğrafçılık becerilerine de bayılıyorum, her fotoğraf karesi çok derin duyguları yakalıyor, tüm üyelerin ona küçük kardeşleri gibi bakmasına bayılıyorum ve o her zaman küçük yıldızlar için inanılmaz derecede çok çalışıyor." Gözleri parlayarak bana Sailor'ın kızıl saçlı olduğu zamanlara ait bir fotoğraf kartının bulunduğu anahtarlığını gösterdi, çok şirin ve ışıltılıydı. "Gördün mü? Onu her yere yanımda götürüyorum. Saçmaladığım için özür dilerim..."

"Hayır, sorun değil, merak etme, onun hakkında bu kadar nazik konuştuğunu duymak çok sevimli." Elimi onun elinin üzerine koyarak gülümsedim, "O gerçekten çok çalışkan biri."

"Evet bazen çok fazla, eminim internette görmüşsünüzdür, şu anda ara vermiş durumda çünkü sahnede bayıldı ve kız arkadaşıyla bir flört skandalı yaşadı. Keşke medya ona karşı bu kadar acımasız olmasaydı, çoğu zaman biz hayranlar olarak onların hayatlarında neler olup bittiğini tam olarak bilemiyoruz ama skandaldan önceki haftalar onun için zordu. Annesinin ölüm yıldönümü yaklaşıyordu ve imkansız bir diyet yaptığına dair söylentiler vardı... oldukça kötüydü." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak üzgün bir şekilde iç çekti.

"Diyet mi?" Kalbim sıkışırken tekrarladım,

"Evet, çoğu idol gerçekten sıkı diyetler yapıyor ama görünüşe göre onunki *Tamamen* saçma," diye dedikodu yaptı, "Ama bu sadece bir söylenti, elbette, kesin bir şey bilmiyoruz."

Birdenbire zihnimde birçok parça bir araya gelmeye ve kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı, bu yüzden satış masasına doğru ilerledim ve Yujin için bir albüm satın aldım, bana her şeyi açıklamak için çok nazik davranmıştı. "Umarım önyargılarından kurtulursun."

"Vay canına, teşekkür ederim, bugün kendimi çok şımartılmış hissediyorum yeni arkadaşım!" Kıkırdadı, "Evde açarım ve aldığım şeyin resmini sana gönderirim."

"Elbette- bekle, bunu nasıl yapacaksın, telefon numaram sende yok ya da adımı bilmiyorsun?" Merak ettim ve o da bana şakacı bir şekilde gözlerini devirdi.

"Elbette biliyorum Kat, Sailor benim önyargımdır, emin ol senin kim olduğunu çok iyi biliyorum." Hafif bir kahkahayla karşılık verdi, sonra elimi tuttu ve gözlerimin içine şefkatle baktı. "Sailor'a söyle, biz

Geri döndüğünde her zaman burada olacağımızı, onun her zaman bizim yanımızda olduğu gibi bizim de her zaman onun yanında olacağımızı bilmesini istiyorum."

"Elbette, Yujin." Hâlâ biraz şaşkınlıkla başımı salladım ama samimiyetini anlamıştım. "Teşekkür ederim."

Yujin ile konuşmak sadece K-pop sahnesi hakkında değil, Sailor hakkında da birçok şeyi fark etmemi sağladı, onun farkında olmadan hayatını ne kadar etkilediğinden bahsettiğini duymak beni çok etkiledi.

Onu tanıyormuş gibi konuşmasını ve ondan bu kadar olumlu bir şekilde bahsetmesini duymak neredeyse gözlerimi yaşartıyordu. Hayranlarının bakış açısından onun hakkında daha fazla bilgi edinmek güzeldi.

Daha sonra dışarı çıktım ve cep telefonumu kontrol ettim, Sora'dan elliden fazla cevapsız arama vardı, onu haftalardır görmezden geliyordum ve hiç ısrar etmemişti... öyleyse neden şimdi?

İçimden bir ses bu sefer cevap vermemi söylüyordu, nedenini tam olarak açıklayamıyordum ama içimde bir kez olsun telefona cevap vermek için karşı konulmaz bir dürtü vardı.

Telefonunu kaydırıp aramalarına cevap vermemin tek nedeni de buydu.

"Alo?" Konuştum ve diğer ucunda beceriksizce telefonuna uzandığını duyabiliyordum.

"Kat?" Nefes nefese kaldı, rahatlayarak iç çekti, "lütfen bana orada olduğunu söyle."

"Ben buradayım." Ona güvence verdim ama nefes alış verişi ağırlaşmıştı ve paniklediğini anlayabiliyordum, "Her şey... yolunda mı?"

"Lütfen, *lütfe*n sana yalan söylediğim için ne kadar üzgün olduğumu bil, sana olan dostluğumun ve sevgimin asla sahte olmadığını bil." Dedi ve burnunu çekti, ağlıyordu. "Sizi daha fazla rahatsız etmemek için elimden geleni yaptım ve kendimi açıklamama hazır olduğunuzda beni içeri alacağınıza inandım ama- sadece, *gerçekten* endişeliyim ve yardımınıza ihtiyacım var çünkü şu anda Japonya'da babamla birlikteyim."

Kalbim sıkıştı.

"Yardı mı? Ne demek istiyorsun, yavaşla ve konuş benimle." Ona sordum ama hala ağlıyordu.

"Sailor artık ne benim ne de babamın telefonlarına cevap veriyor ve o- biliyorum sana söylememem için bana söz verdirdi çünkü bu konuyu seninle kendisi konuşmak istiyordu ama Kat, o iyi *değil*. Ve lütfen hemen şimdi dairesine gidip onu kontrol etmeni istiyorum, sana yalvarıyorum. Ayrılığınız onu çok kötü etkiledi ve kimseyle konuşmuyor ve ben korkuyorum, lütfen sadece-"

"Anahtarlar," diye mırıldandım zihnim tamamen karardığında. "Ne?"

"Anahtarları *şimdi* nerede tuttuğunu söyle," diye sordum.

"Tamam, anahtar kartı kapının yanındaki saksının altında." Bana, "Artık birlikte olmasanız ve aranız bozuk olsa bile tüm bunları yaptığın için teşekkür ederim Kat" dedi.

"Sora anlamıyorsun..." Öyle bir inançla konuştum ki bu beni bile şok etti.

"Neyi anlamıyorum Kat?"

"Onun için her şeyi yapacağımı anlamıyorsun, çünkü onu *seviyorum*," dedim ve telefonu kapatmadan önce keskin bir nefes alışını duydum.

Gangnam'a giderken endişeliydim çünkü kardeşimi aceleyle bırakıp oraya tek başıma gitmiştim, bu kimse olmadan yapmam gereken bir şeydi.

Taksiden aceleyle inip binaya girdim ve çılgın bir hayran olmadığımı kanıtlamak için kapıcıyla biraz tartıştım.

Onu dünyadaki her şeyden daha çok seven, üzgün olan ve onun için savaşan kız olduğumu.

Sonunda kalkmama izin verildi ve daireye doğru yola koyuldum, elbette öylece içeri dalmayacaktım. Orası benim evim değildi. Sabırla kapıyı çaldım ve bekledim, ama cevap gelmedi, muhtemelen uyuduğunu düşündüm ve daha yüksek sesle çaldım ve tekrar bekledim. Ama yanıt alamadım.

İşte o zaman anahtar kartı kullanmaya karar verdim, leylak saksısının altından aldım ve yeşil ışık yanarak beni içeri alırken yuvadan geçirdim.

Oturma odası karanlıktı, televizyondaki parazitten başka bir şey yoktu ve bu da tüylerimi diken diken ediyordu, içimde çok kötü bir his vardı.

"Haru?" Seslendim ama yanıt alamadım.

Sonra koridora çıktım ve tekrar adını seslendim, ışıkları açtım, ev neredeyse hiç yaşanmamış gibi görünüyordu, neredeyse evde kimse yok gibiydi. "Haru!" Bir kez daha seslendim.

Daha sonra yatak odasının kapısına gittim ve kapıyı çaldım, ama hala yanıt yoktu. Ben de kapıyı yavaşça iterek açtım, banyodan gelen loş ışık dışında içerisi karanlıktı. "Haru?" Kapiya doğru ilerlerken son bir kez seslendim ve kalbim durdu. Gözlerime inanamadım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 44

Seçim senin, Haru.

Akan kasvetli bir lavabo dışında boş olduğunu gördüğüm banyodan uzaklaştım, akışı durdurmak için lavaboyu kapattım. Kalbim göğsümde hızla atıyordu, kulaklarımdaki çarpıntıyı duyabiliyordum ve ne bulabileceğim konusunda dehşete düşmüş bir halde endişe ve korkuyla doluydum.

Sert bir şekilde yutkunarak yatak odasından çıkıp koridora doğru ilerledim, "Haru!" "Neredesin?" diye seslendim.

Koridorda ilerlerken panikliyordum, nefesim kesiliyordu ve zihnim en kötü senaryonun korkunç düşünceleriyle dolup taşıyordu, onu kaybedemezdim, hepsi benim suçum olacaktı, ona hiç şans vermemiştim. Mutfağa doğru ilerlerken zihnim dönüyordu ve onun sesini duyduğumda kalbim durdu.

"Katayı?" Cevap verdi ve arkamı döndüğümde onu mutfak tezgahına yaslanmış halde gördüm, sesi nazikti ama sanki bir süredir yüksek sesle konuşmamış gibi zayıftı. Siyah saçları dağılmıştı, üzerinde beyaz bir Calvin Klein tişörtü ve gri bir eşofman vardı, gözleri yorgundu ve teni neredeyse yarı saydam bir soluklukta idi. "Buradasın... öyle mi? Bilmiyorum."

"Haru!" Gözlerim yaşlarla dolarken haykırdım ve öne doğru koşup kollarımı ona doladım, gömleğini kavrayıp nefesimi tuttum. "Sora gelmemi istedi."

"Ah." İç çekti ve vücudunun hayal kırıklığı içinde gevşediğini hissettim, "Bu yüzden mi geldin, anlamıyorum?"

"Hayır, geldim çünkü istedim, çünkü olmam gereken başka bir yer yok. Benim yerim tam burası, senin yanın. Senden korkuyordum.

- "Gözlerinin içine bakmak için ondan uzaklaşırken ağzımdan bir şeyler kaçırdım, bakışları odaklanmamıştı ve günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

"Neyi?" Başımı salladığımda bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken kaşlarını çatarak sordu, boğazımda bir yumru vardı, yüksek sesle söyleyemiyordum. "Ah... Seni ağlatmak istememiştim. Ben buradayım... İyiyim, söz veriyorum."

"Öyle misin?" Omuzlarına tutunarak ve gömleğini çekiştirerek sordum. "Gerçekten mi?"

"Öyleyim, her zaman iyiyimdir, hatırladın mı?" Zavallı bir gülümseme bahanesiyle omuz silkti.

"Haru-ya, senin hakkında internette araştırma yaptım, skandalla ilgili makaleleri gördüm, biliyorum," diye itiraf ettim ve bakışlarının kararmasını, konuşmadan ağzını açıp kapamasını izledim.

"Hayır, yapamazsın." Reddetti ve yüzünün kızarmasından, cildindeki sıcaklığın artmasından sinirlendiğini anlayabiliyordum. "Bilmiyorsun ki herhangi bir şey."

"İstiyorum, sanırım istiyorum, Haru konuşmamız gerek." Ben karşılık verdim ama o inkâr edercesine başını salladı. "Hey, seni yargılayacak falan değilim, sadece konuşmak istiyorum."

"Konuşabiliriz... evet konuşabiliriz." Yavaşça başını salladı, elindeki boş bardağı fark ettiğimde teni soluklaşırken gözlerini kapattı.

"Ben buraya geldiğimde sen ne yapıyordun?"

"Başım ağrıyordu, bu yüzden sadece bir bardak su almak istedim ama başım bir tuhaf oldu ve sonra senin sesini duydum ve sadece duyduğumu sandım şeyler." Burnunun kenarını sıkarak açıkladı.

"Belki ben yardım edebilirim." Ben gönüllü oldum ama o beni durdurmak için ileri uzandı.

"Hayır, sana kendimi açıklamamışken, beni affetmemişken senden bunu yapmanı isteyemem. Bunu kendim yapacağım, bana bir dakika ver." İcini çekti, bir an durakladı, üstümüzdeki dolapta duran bardağa uzandı ve bardak yere düşerken kısa bir an için gözlerini kapattı, ben de öne atılarak bana yaslanmasına izin verdim.

"Özür dilerim..."

"Sorun değil, seni yakaladım, oturalım olur mu?" Onunla birlikte oturma odasındaki krem rengi şezlonga doğru yürümeyi önerdim. "Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

"Dünden beri ama bu öğleden sonra baş ağrım daha da kötüleşti." Gözleri kapalı bir şekilde kanepeye yaslandı ve dolgun pembe dudaklarını büzerek bana açıkladı.

"En son ne zaman bir şeyler yedin ya da su içtin?" Merak ettim, çünkü bir maraton koşmuş gibi görünüyordu.

"*Lütfen* beni buna cevap vermek zorunda bırakma." Yalvardı.

"Artık sır yok, yalan yok. En son ne zaman oldu?" Ona tekrar sordum, "Çarşamba." İtiraf etti ve yüreğim ağzıma geldi.

"Ama bu..." Zihnimde hesaplayarak konuştum, "Üç gün önce falan." Mutfağa doğru ilerledim ve bir şişeye biraz su doldurdum, Bir bardaktan daha fazlasına ihtiyacı vardı, ben de oturma odasına geri döndüm ve bardağı ona uzattım.

"Yavaşça yudumla." Ben söyledim ve o da dediğimi yaptı.

"Teşekkür ederim." Bana teşekkür etti, yorgun gözlerle bana baktı. "Ve özür dilerim, çok... çok özür dilerim, açıklamaya nereden başlayacağımı bilmiyorum, benden nefret ettiğini biliyorum ve seni incittim ve-"

"Şimdi olmaz, şimdi sana biraz yemek yedirmeliyiz ve dinlenmelisin, uyandığında konuşuruz," diye onu rahatlattım ve sonra durakladım. "Ve senden nefret etmiyorum..."

"Ama beni sevmiyorsun..." diye yumuşak bir sesle konuştu, sesi neredeyse duyulmuyordu, gözleri kızarmıştı.

"Kendini bu kadar hırpalama, sana bir faydası olmaz, bunu daha sonra konuşuruz." Başımı salladım, acımı yuttum. "Bana ne yemek istediğini söyle?"

"Asla yemek istemiyorum." Gözlerimin içine bakarak yavaşça konuştu, "Asla."

"Ama buna ihtiyacın var, o yüzden lütfen bana ne istediğini söyle, ne istersen ve ben de onu bulmak için Seul'ü didik didik arayayım." Ona söz verdim, "Bu işte birlikteyiz, tamam mı?"

"Tamam." Başını salladı, "İstedğim bir şey var mı?"

"Ne istersen."

"Bunu senden isteyemem, kendim yaparım, istemiyorsan şu anda burada olmak zorunda değilsin, hatta Sora ve Appa'yı arayıp onlara iyi olduğumu söyleyeceğim. Lütfen, sana ya da başkasına rahatsızlık vermek istemiyorum." Yorgun gözlerle bana bakarak ısrar etti.

"Bana rahatsızlık vermiyorsun, gerçekten böyle mi hissediyorsun?" Ben sordum.

Çünkü bu kalbimi kırdı ve cevap vermeyişine bakılırsa öyle olduğunu söyleyebilirim. "Burada olmak istiyorum, hiçbir yere gitmiyorum Haru-ya."

"Ah." farkına varınca durakladı ve yavaşça başını salladı. "Evet," diye yemin ettim ve kardeşime mesaj atarak ona beni beklememesini ve bu konuyu babamla da konuşmasını istedim. Khondwani'nin her zaman olduğu gibi çok anlayışlıydı. "Bu gece misafir odasında kalabilir miyim?"

"Evim her zaman senin olacak, bunu biliyorsun." Kabul etti, "zaten hiç ziyaretçimiz olmuyor, o yüzden..."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Soruma hiç cevap vermedin."

"Hangisine?"

"Sana ne yedireyim?" "Dinle, ya bunu yiyeceksin ya da susuz kalacaksın ve hastane sana serum takmak zorunda kalacak."

"Ben iyiyim, kliniğe gitmeme gerek yok." Gözleri sert bir ifadeyle baktı.

"Tamam o zaman, lütfen söyle bana, teslimat yapan restoranlar yakında kapanacak,

"Biliyorsun, ben iyi olmayan bir şey yapmakta iyi değilim-"

"Zambiya yemeği mi?" Cümlemi tamamladı, gözleri biraz parladı. "O zaman Zambiya yemeği yiyeceğim, belki nshima."

"Tamam harika, özel bir şeyle mi yoksa?" Merak ettim.

"Vegan olduğu sürece."

"Şu anda eksik görünüyorsun, bu yüzden bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, proteine ihtiyacın var, peki ya balık?" Uyarmıştım.

"Tamam." Kabul etti ve ben de başımı sallayarak ayağa kalktım ama tam çıkmak üzereyken elimi tuttu. "Hey Kat?"

"Öyle mi?" Zorlukla yutkunarak cevap verdim.

"Var olduğu için teşekkür ederim." Başını eğerek elime nazik bir öpücük kondurdu. "Senin için çok minnettarım."

Neredeyse iki saatimi mutfakta yemek yaparak geçirdim, Haru oturma odasında Sora'yla telefonda konuşuyordu, görünüşe göre o ve babaları ilk uçakla dönüyorlardı ve yarın öğleden sonra Seul'e ineceklerdi. Annemin hala bizimle birlikteyken bana öğrettiği tarifleri ezberden hatırlamak zorundaydım, berbat bir aşçıydım ama onun için elimden geleni yapıyordum.

Nshima, ızgara balık ve lumanda hazırlamıştım (bir tür hibiskus sebzesi), onun Zambiya yemeklerini sevmeye başlaması, kültürümü kendi kültürü olarak benimsemesi ve benim de bunu yapmam kalbimi ısıttı. Aynı şekilde onunkiyle de, sanki yavaş ama emin adımlarla farkına bile varmadan bir olmuştuk.

Aksi yöndeki ısrarlarına rağmen yemeği bir tepside oturma odasına getirdim ve tabağını önüne koydum. Karşılıklı oturduk.

Buharları tüten yemek kâselerinin bulunduğu açık renk ahşap sehpanın iki yanında, üzerinde dev bir örümcek geziniyormuş gibi tabağa bakıyor, endişeyle parmaklarını oynatıyordu. Ve ben onun zihninde bir yolculuğa çıkabilmeyi ve o anda düşündüğü her şeyi anlayabilmeyi diledim.

"Birlikte yiyebiliriz, tamam mı?" Üzerimdeki baskıyı hafifletmek için bir tabak alıp önüme koymayı ve ellerimi kasede yıkamayı önerdim. "Sen ve ben."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Tereddüt etti ama elini tuttum, onu sakinleştirmek için başparmağımla avuç içinde yavaş daireler çizdim.

"Evet yapabilirsin, yapabileceğini biliyorum, yavaş gideceğiz ve mola vermen gerekirse vereceğiz," diye ona güvence verdim ve sözlerimle biraz daha rahatlamış görünüyordu.

"Tamam." O da kabul etti.

Yavaş yavaş yedik ve ben onun hızına yetişmeye çalıştım, böylece o da geride kaldığını hissetmedi. Bir parçam doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değildi ama

Sabır, en azından onunla yarı yolda buluşmama izin veriyor gibiydi. Yemeğimiz bittiğinde, ağrılarına yardımcı olması için ona bir ibuprofen verdim.

Başım ağrıyordu ve günün tüm stresinden arınmak için duş almaya gittim. Yatağın üzerinde Haru'nun tişörtlerinden biriyle birlikte fazladan bir diş fırçasının beni beklediğini görünce şaşırdım ve yatağa yerleşmeden önce dişlerimi fırçaladım, telefonumla nerede olduğumu soran insanların yorumlarına göz gezdirdim ve internette çılgın bir hayran olduğumu öğrendiği için benden nasıl ayrıldığina dair teorilerle dolu başlıklar gördüm. Bir kahkaha attım, hiçbir fikirleri yoktu, değil mi?

Haru'yu kontrol etmeyi çok istiyordum ama onun benden bunalmasını ya da bir arkadaş olarak haddimi aştığını düşünmesini istemiyordum... çünkü ne yazık ki biz sadece arkadaştık. Ondan ayrıldım.

Kapının yanında durdum, kapı koluna uzanmak istedim ama bir türlü cesaret edemedim, artık benim yerim değildi, öyle değil mi? Belki de öfkeyle işleri çok ileri götürmüştüm ama içimde bir yerlerde hâlâ acı çekiyordum.

Bana yalan söylediği gerçeğini.

İşte tam da bu nedenle ona iyi geceler mesajı atmaya karar verdim, ışıkları kapattım ve yatağa girdim.

Gecenin bir yarısı kapımın çalındığını duyduğumda uyandım, irkildim ve "içeri gel!" demeye başladım. Ama kimse cevap vermedi, ben de bir şeyler duyuyor olmam gerektiğini düşündüm.

Yatağımın başucundaki alarma baktım, saat sabahın 3'ü civarındaydı, kimsenin uyanık olduğunu sanmıyordum ve Sora ile Bay Park sadece ertesi akşam geleceğini söyledi. Yine de yataktan kalkıp bir bardak su almak için mutfaka gitmeye karar verdim ama kapımdan dışarı adımımı attığımda Haru'yu elinde cep telefonu ile koridorda bir ileri bir geri volta atarken buldum. "Haru?"

"İyi değilim." Bana sürekli iyi olduğunu söyledikten sonra sonunda itiraf etti, sözleri ağırdı. Banyodan gelen bir parça ışık olmasa onu zar zor görebilecektim.

"Biliyorum." Başımı salladım, "ama sorun değil-"

"Kat?" "Seni uyandırmak istememiştim, sadece bütün gece her şeyi düşünüp durdum."

"Ne hakkında?" Merak ettim, saçları karışmıştı ve biraz üzgün görünüyordu.

"İyi geceler." Dedi ve kendi kendine tekrarlamaya devam etti, "bana mesaj attın

İyi geceler, sadece iki harf. Düşündüm, her şeyi o kadar mı berbat etmiştim ki, bunu yüzüme karşı söylemeye bile cesaret edemiyordu.

Her zaman mı? Her şeyi internette görmüş olmalı ve şimdi onu asla geri kazanamayacağım diye düşündüm, muhtemelen artık kırıldığımı düşünüyordur diye düşündüm

- benimle ilgili *her şeyin* yanlış olduğunu düşünüyor ve ben-"

"Ah, Haru..." Onu görünce, tüm bu düşünceleri istemeden de olsa kafasına soktuğumu düşünerek içimi acı içinde çektim. "Böyle söyleme, bu doğru değil, sadece biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız vardı."

Haru'nun dolgun pembe dudakları titriyor. Benimle göz temasını hiç kesmiyor - dikkatle gözlemliyor ve her kelimeyi dinliyor.

"Hayır," diye cevap verdi, "yalnız zamana ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var, mesafe istemiyorum, her zaman senin yanında olmayı seviyorum."

"Herkesin yalnız kalmaya ihtiyacı vardır, bu sağlıklıdır. Bence kendi başımıza vakit geçirmemiz yakınlaşmamıza yardımcı olur, sence de öyle değil mi?" Ben sordum ama kafası karışmış gibiydi, "Sanmıyorum," Haru inatçıydı, söylediği her kelimedede kaşları çatılıyordu, "Beni sevmediğini biliyorum. Ama neden benim yanımda olmaya da katlanamıyorsun?"

"Tabii ki, senin yanında olmayı seviyorum, sen benim en sevdiğim insansın. Sadece bazen yalnız kalmaya ihtiyacım oluyor, anlıyor musun?" Yanağının içini ısırdı, her kelimeyi işliyordu. Gözlerinde biriken yaşları ve onları ne kadar zor tuttuğunu gözle görülür bir şekilde görebiliyordum.

Canım yanmıştı çünkü Haru'nun sadece bir şeye gerçekten üzüldüğünde benim önümde ağladığını biliyordum. O zaman anladım ki belki de onu gerçekten incitmiştim, sadece ben değil, birçok insan tarafından incitilmişti; şirketi, hayranları, medya ve kendisi.

"O zaman neden bunca zamandır bana selam bile vermedin? Şimdi benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun? Anlamıyorum. Her şey için çok özür dilerim. Bir idol olduğum konusunda sana karşı dürüst olmamanın her gün içimi kemirdiğini biliyorum. Ama sadece bir kişinin bile beni Haru olarak tanımasını, Sailor imajını geride bırakmayı o kadar çok istiyordum ki ama şimdi yanıldığımı biliyorum. Ve aradım... *Birçok kez* aradım ama telefonu açmadın. Kendimi yine çok yalnız hissettim ve bunun aptalca olduğunu biliyorum.

dramatik ama sanki her şey yeniden parçalanıyormuş gibi hissettim. Deniyorum, etrafımdaki herkes için mutlu ve pozitif olmak için çok çabalıyorum ama kalbim... içim o kadar acıyor ki *yapamıyorum, yapamıyorum.*" Hayal kırıklığına uğramış bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Haru-ya beni *dinle.*" Yalvardım.

Sesinin titrediğini duymak ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmek kalbimi kırdı. Bu durum beni derinden etkiledi. Hemen Haru'yu yakaladım ve sanki bir refleksmiş gibi vücudunu kendime yasladım. Haru her zaman terk edilmekten korkmuştu ama endişesinin bu kadar yoğun olduğunu düşünmemiştim.

Aldığı her keskin nefes vücudunun titremesine neden oluyordu. "Ayrı kaldığımız her saniye sanki beni asla sevmeyecekmişsin gibi hissetmeye devam ediyorum," dedi. "Ve çok korkuyorum, Kat- çok korkuyorum.

"Bana bak." Gözlerinin içine bakmaktan ve gözyaşlarını silmekten memnuniyet duydum. "*Seni kelimelerden daha çok seviyorum, hayattan daha çok.* Ve bunu sana söyleyemediğim için özür dilerim, ben de korkuyordum. Gerçekten tanımadığım birine aşık olduğumu itiraf etmekten. Ama şimdi anlıyorum ki, seni herkesten daha iyi tanıyorum, tanıdığımı inanıyorum. Seni seviyorum." Ona güvence verdim, gözlerim yaşlarla doldu.

"Öyle mi?" Umutla sordu, "Benden nefret etmene neden olmadım değil mi?"

"Bana sevmeyi öğreten kişiden nefret etmeyi asla kendime yediremem," diye teminat verdim ona. "Asla."

"Senin önünde böyle olmaktan nefret ediyorum, senin için güçlü olmaya çalışıyorum..." diye boynuma fısıldadı, gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu.

"Sen her zaman herkes için çok güçlüsün," diye hatırlattım ona, "bu seferlik senin için güçlü olmama izin ver."

"Tamam." Kabul etti, "ama ağlayamazsın, benim için ağlama."

"Yapmayacağım, şimdi konuşalım tamam mı, sen her şeyi açıklayabilirsin ve ben de anlamak için elimden geleni yaparım, olur mu?" Ben önerdim.

"Tamam ama şöyle özetleyebilirim; yeme bozuklukları, bağlanma sorunları ve kpop müzik şovlarının nasıl birbirine karışmadığı ve karışacağı hakkında uyarıcı bir hikaye

Akıl sağlığını bozar." Şaka yaptı, bu iyiye işaretti, bana karşı esprili davranıyordu. "Bitna seni... dağınık olduğum konusunda uyarmıştı."

"Bitna biraz-"

"Tamam, tamam hadi gidip odamda konuşalım!" Ben eski kız arkadaşına küfredemeden araya girdi.

Daha sonra odaya geçtik, yatağında yastıkların arasına oturdum ve beklentiyle bir tanesine tutundum. Bir yanımda korkuyordu

tüm gerçeği biliyordum, ama zamanın geldiğini biliyordum.

Sonra bana en başından itibaren her şeyi anlattı; nasıl Ebeveynlerinin işle çok meşgul oldukları için Sora ve kendisini çocukken istemeden ihmal ettiklerini, temelde birbirlerini büyötmek zorunda kaldıklarını, uzun bir süre boyunca kimsenin onunla ilgilenmediğini veya ona doğru bakmadığını, her zaman sadece "diğer ikiz" olduğunu ve Edinburgh'daki yatılı okula gidene kadar bu duyguya alıştığını ve aniden herkesin gözler onun üzerindeydi. Müziğe nasıl aşık olduğunu ve bunun uzun süre onun kaçışı olduğunu, bir yetenek yarışmasında nasıl keşfedildiğini ve hayatının nasıl değiştiğini.

Bana Orion'dan ve üyelerini ne kadar sevdiğinden, her şeyi birlikte atlattıklarından ve başarıya giden yolun çilesiz ve sıkıntısız olmadığından bahsetti. Bana onların nasıl kardeşi gibi olduğunu ve onlardan çok şey öğrendiğini, görsel hayatında nasıl mücadele ettiğini anlattı.

Bu durum onun kendi algısını bozdu ve kendini bir vokalist ve dansçı olarak on kat daha fazla kanıtlamak zorunda kaldı. Bana Bitna ile olan ilişkisinden bahsetti ve bunun her zaman mesafeli olduğunu, ailelerinden iş nedeniyle birlikte olmaları için çok baskı hissettiklerini ama onu hiç sevmediğini söyledi.

Ve sonra bana en son şeyi anlattı; yeme bozukluğunu, yemekle hiç iyi bir ilişkisi olduğunu hatırlamadığını ama bir idol olmanın ve sektörden gelen baskıların her şeyi daha da kötüleştirdiğini anlattı. Gözyaşları içinde bana sık sık hiçbir şey yemeden günler geçirdiğini, çoğu zaman aynada kendine zar zor bakabiliyorken insanların onu neden görsel olarak etiketlediğini anlamadığını anlattı. SilverStar Entertainment'ın nadiren mola vermesine izin verdiğini, kendini aşırı derecede yorduğunu ve sahnede bayıldığını anlattı. Ve bunun onu nasıl şirketi kötü bir şekilde gündeme getirdi ve halkın unutmasını ummak için ara vermek zorunda kaldı.

Bana bir gün Sokka ve kardeşimin ona söylediği bir şey yüzünden adada işlerin nasıl kötüye gittiğini anlattı.

Pişman olduğu bir şeyi, ağlamak istemediğim ve onu ağlatmak istemediğim için itiraf ettiremediğim bir şeyi. Bunun belki de söylenmeden kalması gereken bir şey olduğunu düşündüm, içten içe neyi kastettiğini biliyordum.

Sonra bana yalan söylediği için defalarca özür diledi ve beni tekrar sevdiğini söyledi, ben de onu daha çok sevdiğimi söyledim.

"Seni seviyorum." Önümde diz çöküp elini elime koyarak fısıldadı. "Hayattan daha çok, kelimelerden daha çok."

"Ben de seni seviyorum." Gülümseyerek elini öptüm, "Bilgin olsun, biz aslında hiç ayrılmadık, o yüzden telefonundaki tüm kızlara kendilerini silmelerini söyle."

"Telefonumda başka kız yok." Hafif bir kahkaha atarak beni temin etti.

"Diğer çocuklar mı?" Kollarımı kavuşturarak itiraz ettim. "Bildiğim kadarıyla hayır!"

Kızardı.

"Bu bir hayır değil miydi?" Alay ettim ve o da gözlerini devirdi.

"Her neyse." İcini çekti ve sonra yanıma oturdu. "Yani... her şey için garip ya da berbat olduğumu düşünmüyor musun?"

"Bebğim, söz veriyorum gezegendeki her insan bir biraz garip ve dağınık." Hafif bir kahkahayla karşılık verdim, "Dağınıklık benim için sorun değil."

"Peki şimdi ne yapacağız?" Umut dolu gözlerle bana bakarak söz verdi.

"Her zaman yaptığımız şeyi." Elimi onun elinin üzerine koyarak teselli ettim. "Deniyoruz, her zaman deniyoruz."

Sonra onunla birlikte yatağına girdim ve arkasına sokulup kollarımı gövdesine dolayarak ona sarıldım, o gece şiddetli bir yağmur yağıyordu ve hava hayvan kokusu taşıyordu. Çok çabuk uykuya daldı, ne kadar yorgun olduğunu tahmin bile edemezdin.

Ertesi sabah masaya oturduk ve soğuk sütlü mısır gevreği kaseleri yedik, biraz ikna etmek gerekti ama tutumunun biraz değiştiğini söyleyebilirim. Belki de artık kendini sadece belirli şeylerle sınırlamaması yardımcı oluyordu. Ama ben ne bilirdim ki, doktor değildim ki.

Öğleden sonranın geri kalanını konuşarak ve sohbet ederek geçirdik, bana Orion hakkında daha fazla bilgi verdi ve turdan bazı hikayeler anlattı. idol olma deneyimleri. Bu konuda bu kadar açık konuştuğunu duymak garipti ve bunu söylemek daha da garip hissettirdi.

Erkek arkadaşımın bizim neslimizin en ünlü erkek K-pop idolü olması, ünlü olması, kelimenin tam anlamıyla evden çıkamaması

Takip edilmeden, bir binaya adım attığında tüm gözler ve kameralar onun üzerinde olacaktı.

"Bekle, henüz fotoğraf kartlarını açıklamadın." Kanepede kucağına oturduğumu hatırlattım. "Neden bu kadar önemliler?"

"Altın aşkından daha değerliler, hatta ön siparişten yararlananlarsa daha da fazla." "O zaman neden Hyunwoo'nun fotoğraf kartları seninkilerden *çok daha ucuza* satılıyor?" Merak ettim ve Haru gözlerini kaçırdı.

"Bu konu hakkında konuşmuyoruz..." Haru boğazını temizledi. "Eğer konuşursam beni hapse atarlar!"

"Söyle bana!" Güldüm,

"Hiç şansın yok." Gülümsedi.

"Yani diğer milyonlarca kızın telefon kılıflarında, sırt çantalarında... her yerde erkek arkadaşımın fotoğraflarıyla dolaşmasını sorun etmem mi gerekiyor?" Alay ettim.

"Akgezenlerimi öğrenene kadar bekle..." dedi bana. "Şimdi ne olacak?"

"Yalnız destekçilerim, Orion'u umursamayan ve sadece beni destekleyen insanlar. Bazen oldukça... hırçın ve korkutucular." Bana açıkladı.

"Kulağa korkunç geliyorlar." Tahmin etmiştim.

"Evet, internete girip bizim hakkımızda neler söylediklerine bakmayın..." diye uyardı.

"Bebeğim, günün sonunda onlar küçük fotoğraflar topluyor, odalarında tek başlarına kötü kötü konuşuyor, ben buradayken senin hayalini kuruyorlar..." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, "bunu yapıyorum, nerede, ne zaman istersem, tamam mı?"

"Mhhmmm." Dilimi ağzına sokup kendimi onun içinde kaybolmaya bıraktığımda, vücudu benimkiyle aynı hizadayken, ağzı açık sıcak bir öpücükle dudaklarıma karşı inledi. "Bunu özlemişim."

"Dilimin boğazına kaçmasını özledin mi?" Şaka yaptım.

"Aynen öyle." Mırıldanarak beni öptü, parmaklarını örgülerimin arasından geçirdi, "çok güzelsin."

O gün çok öpüştük, birbirimizi gerçekten özledik, sonra dışarı çıkamadığımız için apartmanın etrafında yürüyüşe çıktık ve sonra ailesi eve gelene kadar H2O: Just add water'ı izlemek için geri döndük.

Sora kapıdan içeri koştu ve kollarını ona dolayarak iyi olduğundan emin olmak için onu inceledi.

"Buradayım, buradayım, neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?" diye sordu.

"İkimizi de görmezden geliyordun Haru, bu çok sorumsuzca bir davranış..."

Babası onları azarladı, bakışları benimkilerle buluştu, "Merhaba Bay Park, umarım iyi misin?" Selam verdim.

"Merhaba Katayi, umarım sen de iyisindir." Konuştu ama alnındaki düğümünden stresli olduğunu anlayabiliyordum.

"Artık rahatça konuşabilirsin, ona her şeyi anlattım zaten." Sailor babasına güvence verdi.

"Oh, bu çok iyi. Tüm bunları senden sakladığımız için gerçekten çok üzgünüz Kat." Sora bana söyledi ve ben de ona sarıldım çünkü buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Oh!"

"Sorun değil, seni affediyorum," diye onu temin ettim. "Seni özledim."

"Arayı kapatırız, ben de seni özledim. Ama şu anda senin hakkında konuşmalıyız Haru, açık ve dürüst olmalıyız ve sonra kararınla ilgili olarak SilverStar'a geri dönmeliyiz." Hepimiz yemek masasının etrafına otururken Sora açıkladı.

"Ne kararı?" Merak ettim,

"SilverStar ile olan sözleşmesini feshetmek ve bir idol olarak kariyerine son vermek ya da devam etmek isteyip istemediği." Babası, "Geri dönüş dört hafta sonra ve sen şimdiden diğer üyelerin inanılmaz derecede gerisindesin," diye açıkladı.

"Biliyorum ve ben... Sanırım seçimimi biliyorum." Kararından dolayı endişeli görüldüğünü ifade etti. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Söz senin, bu senin seçimin Haru-ya, ne olursa olsun hepimiz senin arkanda duracağız," diyerek elimi onun elinin üzerine koydum.

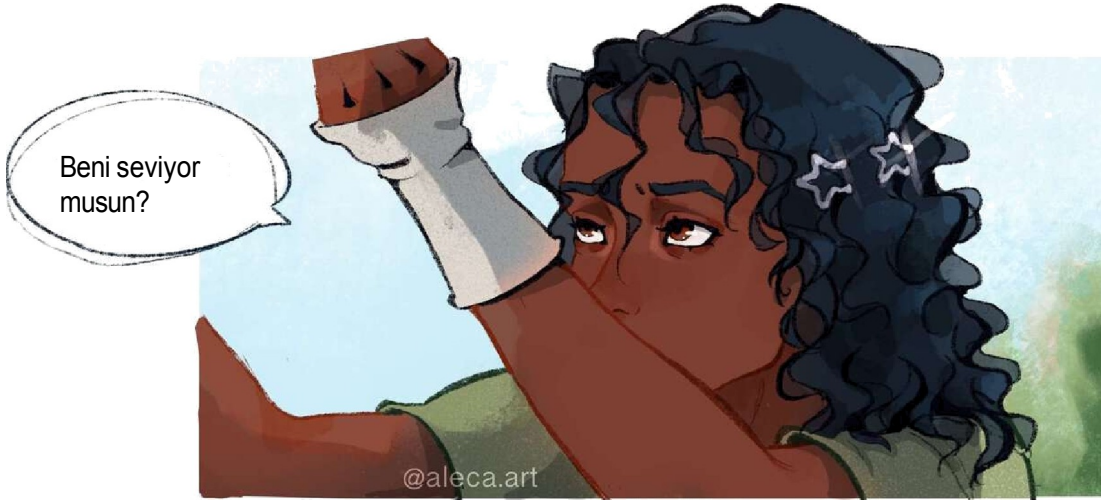
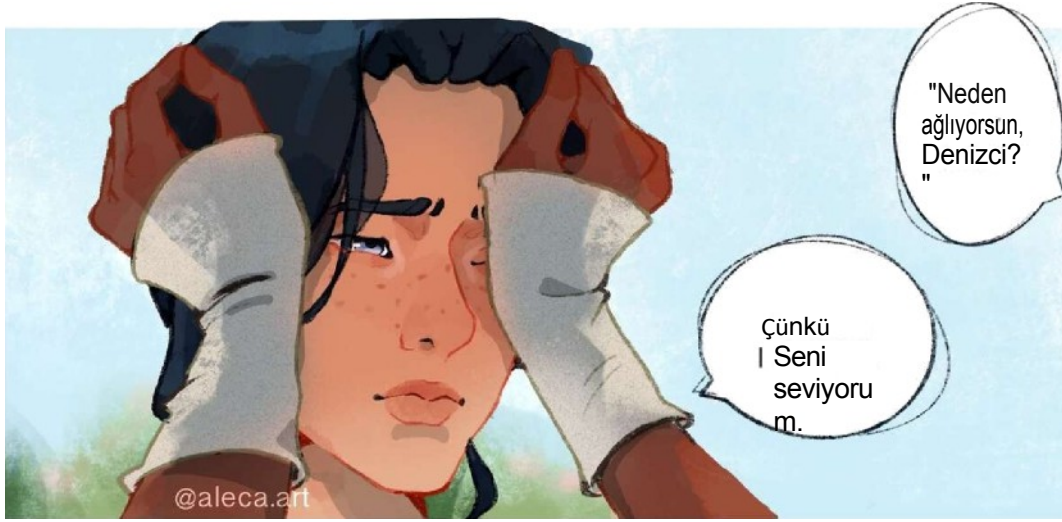
"Emin misin?" Bekliyordu.

"Elbette, hepimiz seni destekliyoruz, seni seviyoruz." Sora gülümsedi.

"O zaman ne yapmam gerektiğini biliyorum." Başını salladı.

Ve onun kararı... onun kararı hepimizi şaşkına çevirdi.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

OceanofPDF.com

Bölüm 45

Paralel Yaşamlar

W Hepimiz yemek masasının etrafında oturmuş, Haru'nun cevabını ve kararını bekliyorduk. O kadar da gergin görünmüyordu, belki de daha önce

Ama şimdi anlaşıyordu ki seçimini uzun zaman önce kabullenmişti ve şimdi sadece fikrini dile getirme meselesiydi. İç içe geçmiş parmaklarını önündeki masanın üzerine koydu ve hepimiz koltuklarımızın kenarından bakarken arkasına yaslandı.

Birdenbire yemek odasındaki ışıklar acil servisteki kör edici ışıklar gibi gelmeye başladı ve sabırlı olmak için elimden geleni yapıyordum ama beklemekten nefret ediyordum. Elimi masanın altında onun elinin üzerine koyduğumda Haru öne doğru eğildi, sert gümüş-kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi, sanki sessizce güvence ister gibiydi.

diz. Sessizce başını salladı ve ardından yüz ifadesi soğukkanlı ve okunamaz bir hal alarak herkese bakmaya başladı.

Bunu söylemesine hazırdım, hepimiz hazırdık, spot ışıkları altında olmanın şu anda onun için çok fazla olduğunu, hayranlarını sevmesine rağmen bazen onların kendisini gerçekten sevmediklerini hissettiğini itiraf etmesine hazırdık, zaten olduğu kişi için değil. Sadece on beş yaşından beri ona zarar veren sektöre sırtını döneceğini, o anda kendisi için en iyi olanı seçmeye hazır olduğunu.

Ve bir bakıma, tam da bunu yaptı.

"Terapiye geri döneceğim ve Bayan Kim ile tekrar görüşmeye başlayacağım." İlk olarak o ifade etti ve Sora rahatlayarak derin bir iç çekti.

"Tanrıya şükür seni oraya sürüklemek zorunda kalmadık." Sora öfkeyle başını kaldırdı ve suçlulukla, "Tüh, özür dilerim." dedi.

"Bu çok akıllıca bir karar oğlum, seninle gurur duyuyorum." Babası da rahatlamış görünerek gülümsedi.

"Benimle gurur mu duyuyorsun?" Sailor sanki onu doğru duymamış gibi tekrarlardı. "Ah..."

"Hepimiz seninle gurur duyuyoruz, bu gerçekten çok iyi bir şey," diye onu rahatlattım, alt dudaklarını beklentiyle dişlerinin arasına alırken.

"Evet, ne zaman... Ne zaman bir şeyler hakkında konuşmam gerektiğini biliyorum ve biliyorum ki hepimiz bana ne zaman bunalırsam sizinle konuşabileceğimi hatırlatıyorsunuz ama umarım size söyleyemeyeceğimi düşündüğüm bazı şeyler olduğunu itiraf ettiğimde sizi çok fazla üzmemişimdir." Sesinin kesildiğini, yanaklarının utançtan kızardığını anlattı. "Bazı şeyler çok zor. Bu yüzden terapiye yeniden başlayacağım."

"Benimle bu konuda konuşmak istemiyor musun?" Sora bundan incinmiş gibi merak etti. "Ama biz her zaman her şeyi birlikte konuştuk."

"Tüm bunların ayrıntılarını bilmek isteyeceğini sanmıyorum. Kalbimden geçenleri seninle konuşmak için her zaman yer açacağım, sen benim ikiz kardeşimsin ve seni seviyorum, ama aynı zamanda tam da bu nedenle seninle bu konuda konuşamam, seni incitmekten korkarak tamamen dürüst olacağımı sanmıyorum." Adam açıkladı ve kız sertçe yutkundu, gözlerinde yaşlar birikti, anlayışla yavaşça başını salladı.

"Tamam." Sora onayladı ama Haru hâlâ pişmanlık duyuyor ve neredeyse kendini suçlu hissediyormuş gibi görünüyordu.

"Hey, iyisin, ne demek istediğini anlıyorum, endişelenme," diye fısıldadım elini tutarak.

"O zaman anlaştık, SilverStar'a e-posta gönderip sözleşmenin derhal feshedileceğini söyleyeceğim-" Babası söze başladı ama Haru onun sözünü kesti.

"Hiç bitirmedim." Bize hatırlattı ve dikkatimiz tekrar ona döndü.

"Ne demek istiyorsun?" Sora şaşkınlık içinde merak etti.

"Sözleşmemi askıya almıyorum. Bir idol olma yolculuğum henüz bitmedi." Ekledi ve ağzım şok içinde açık kaldı.

"Ne!" Sora nefes nefese ayağa kalktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Merak etme hayatım, sadece şaka yapıyor." Babası araya girdi, "Sen şaka yapıyorsun değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Çok ciddiym. Eğer şimdi bırakırsam, bu, uğruna çok çalıştığım her şeyin, yaşadığım her şeyin boşa gittiği anlamına gelir. Bu, yaralarımın sadece yaralar olduğu ve hasarın arkasında hiçbir amaç olmadığı anlamına gelir. Şu anda bulunduğum yere gelebilmek için kendimden, çocukluğumdan ve ruh sağlığımdan çok şey feda ettim ve hepsini bir kenara atmayı reddediyorum. Ne kadar istesem de, başıma gelen her talihsizlik için SilverStar'ı suçlayamayacağımı biliyorum, evet yoğun bir programım vardı ve çoğu zaman dinlenmeme izin verilmiyordu ama herkes de öyleydi. Ve bunun doğru ya da adil olmadığını biliyorum çünkü ben sadece bir çocuğum ama - savaşmak istiyorum, denemek istiyorum." Sesi samimiyetle doluydu ve bu beni derinden etkiledi.

"Bunu anlıyorum, evet, gerçekten anlıyorum ama ya..." Daha önce hiçbirini yüksek sesle söylememiştim.

"Yeme bozukluğum, dediğim gibi terapiye geri dönüyorum, üzerinde çalışmaya istekliyim, o kadar kötü değil... daha önce olduğu kadar kötü değil, olabileceği kadar kötü değil. Bir denge bulacağımı biliyorum, bu konuda yalnız değilim, artık değilim. Tanrı ve tüm ailem yanımda ve biliyorum ki bu sefer... her şey daha iyi olacak." Kendini bizden daha çok ikna etmişti, fark ettim, ürkekçe ayaklarıma baktım. Sonra Haru'nun elimi sıktığını hissettim. "Hey, sen de benim ailemsin Kit-Kat."

Başımı kaldırıp ona baktığımda bana içten bir gülümseme verdi ve parmaklarını şefkatle çeneme yerleştirdi. "Öyleyim, değil mi?"

"Öylesin," diye beni temin etti Sora, şimdi o da gülümsüyordu. "Sen benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibisin."

"Teşekkürler, fazladan bir kardeşe ihtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim çünkü Tanrı biliyor ya Khondwani tek başına ele avuca sığmıyor ama sanki seni tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum.

hayat Sora-aa," diye onu temin ettim.

"Kararına saygı duyuyorum." Babası, ses tonunun birden ciddileştiğini belirtti. "Ancak daha önce de belirttiğim gibi, Geri Dönüş dört hafta içinde gerçekleşecek, üyelerinizin çok gerisindesiniz ve e-postaya göre bunu başarmak için kendinizi %101 oranında kullanmanız gerekecek. İmajınız tertemiz olmalı, insanlar skandalı ve olan biten her şeyi unutmali ve bu hiç de kolay olmayacak."

"Unutmalarını istemiyorum, asla unutmayacağımı biliyorum. Tüm bu yıpranmış boya ve sert fırça darbeleri hayatımın portresinin bir parçası, onları silmek istemiyorum çünkü onlar benim kimliğim. Hayranlarıma karşı dürüst olmak istiyorum, bunu benden hak ediyorlar, zor bir dönemden geçiyor olsanız bile bunun son olduğu anlamına gelmediğini bilmelerini istiyorum... asla son değildir." Diye belirtti. "Kolay olmayacak ama buna değecek."

Daha sonra Sora ve ben Haru'yu babasıyla yalnız konuşması için yalnız bıraktık, şu anda yatak odasında idik ve o eski çocukluk fotoğraf albümlerini karıştırırken yatağında oturuyorduk. Anneleri bir albümcüydü ve öldüğü güne kadar hayatlarının her önemli anına dair notlar ve resimler tutmuştu. Çocuklarının kelimenin tam anlamıyla onun hayatı olduğunu söyleyebilirim.

Sora ve Haru'nun ilk adımları, ilk yüzüşleri, ilk Noel'leri, okuldaki ilk günleri, ilk okuma yazma öğrenişleri, ilk arkadaşları... Sora'nın Haru'dan daha çok şeyi vardı, her zaman olduğu gibi. Haru'nun kilisede ilk kez şarkı söylemesi ve piyano çalması, Sora'nın ilk sörf yarışması ve bu sporda kazandığı birçok madalya, lisenin ilk günü ve sonra resimler azaldı. Haru'dan çok Sora'nın fotoğrafları vardı ama Orion'un ilk çıkışından ve ilk konserinden görüntüler vardı, sesi henüz kırılmamıştı ve hala oldukça tizdi. Tüm "önceki" hallerine bakarak gülümsedim.

"Umarım her şey için gerçekten üzgün olduğumu biliyordur Kat, seni asla yanlış yönlendirmek ya da incitmek istemedim." Sora bir kez daha özür diledi, çilli yanaklarıyla bana empatiyle bakıyordu. "Dürüst olmam gerekirse seni koruduğumu düşündüm, kardeşime birini gerçekten tanıması için bir şans verdiğimi ve onu bir idol imajından ziyade olduğu gibi tanımanı sağladığımı düşündüm. Belki de ilk kez beni ben olduğum için sevecek gerçek bir kız arkadaşım olur diye düşündüm."

Park İkiizleri'nin bu yönünü, dürüstlüğün kim olduklarının temel bir parçası olmasını, her zaman söylediklerinde ciddi olmalarını ve bunu hemen göstermelerini sevdim

Merhamet.

"Sana kızgın değilim Sora, her ne kadar her şeyin en başından beri şeffaf olmasını dilesem de, yaptığınız şeyi neden yaptığınızı anlıyorum. Birkaç ay önce çok anlayışlı bir insan değildim, dünyaya kızgındım ve hiçbir türden ünlüyle işim olmazdı. Önyargılıydım ve aksi takdirde muhtemelen size asla zaman ayırmazdım." İtiraf ettim ki, kendimdeki hataları bir başkasına göstermek bir yana, bunları düşünmek ve fark etmek bile büyük cesaret isterdi. "Her şeyin bir nedeni vardır... Sanırım."

Sora bana bir an için çok uzunmuş gibi görünen bir süre baktı ve kendimi birden mikroskobik hissettim. "Ne?"

"Yok bir şey." Özür diledi. "Hayır, söyle bana!" İsrar ettim.

"Şey, sadece... kardeşimi gerçekten seviyor olmalısın, değil mi?" Umudunu gözlerle sordu: "Ondan sanki tüm hayatın boyunca tanıyormuşsun gibi bahsediyorsun ve o da seninleken, başka hiç kimseyle olmadığı kadar... kendisi gibi. Khondwani bana bir keresinde, siz gerçekten bir araya gelmeden önce, sizi genellikle aynı bütünün iki yarısı olarak gördüğünü söylemişti. Bazı dinler ruh eşlerinin doğumda ayrıldıklarına ve tüm hayatlarını birbirlerini arayarak geçirdiklerine inanır, bu yüzden bazı insanlarla tanıştığınızda - platonik veya romantik, onları daha önce tanıyormuşsunuz gibi bir déjà vu hissine kapılırsınız. Sanki başından beri sizi onlara bağlayan bir iplik parçası varmış ve hayat sizi tanışana kadar çekip götürmüş gibi."

Kalbim onun sözleriyle burkuldu, sonsuza dek benimle kalacaklardı.

"Onu seviyorum." Onu temin ettim, "O çok güzel bir insan. Gerçekten söylüyorum, hem içi hem de dışı. Çok nazik bir ruh, aslında onda ilk fark ettiğim şey buydu, hayatında bir gün bile sesini yükseltmemiş gibi konuşması. O kadar kusursuz bir şekilde sakin, o kadar nazik ki, sanki hayatımın her günü içimde kaynayan gelgitleri hafifletiyor." Diye ifade ettim ve Sora arkamdan bakarak arsızca gülümsedi.

"Öyle mi?" Hafif bir kahkaha ile cevap verdi. "Neden ona kendin söylemiyorsun?"

"Ne?" Şaşkınlıkla merak ettim,

"Arkanı dön." Sora söyledi ve ben de öyle yaptım.

"Oh...merhaba." Haru kapı aralığında çekingen bir şekilde dururken kızardı.

"Merhaba meleğim." Gülümsedim ve o da kapıdan içeri süzülüp bana doğru yaklaşarak başımı sevgiyle okşadı ve ben de kıkırdadım. "Hey!"

"Seni seviyorum." Bana o değerli yarım ay gülümsemesini vererek hatırlattı. "Yürüyüşe çıkmak ister misin, kafamı boşaltmam lazım... tabii sessizlikte yürümek senin için sorun değilse?"

"Oh, tabii." Memnuniyetle kabul ettim, "Bekle, bu ne demek oluyor, sessiz olabilir miyim?"

"Elbette." Güldü.

"Hadi ama, sessiz olabilirim, değil mi Sora?" diye sordum. "Elbette." O da aynı şekilde güldü.

"İkizlerin sadece korku filmlerinde havalı olduğunu, bu yüzden teknik olarak ikinizin de berbat ve tıbbi bir anomali olduğunuzu söyleyen oldu mu?" Protesto etmek için kollarımı kavuşturarak alay ettim.

"Bunun, eğer sen ve Sailor büyüüp çocuk sahibi olursanız, aynı şeyin sizin başınıza gelme ihtimalinin çok yüksek olduğu anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?" Sora boğazını temizleyerek konuştu.

"Hatırlatma bana!" Yüzümü bir yastıkla kapatarak inledim.

Daha sonra Haru ve ben kapüşonlarımızı giydik ve dışarı çıktık, neyi riske attığımızı biliyorduk ama saat oldukça geç olmuştu ve birileri tarafından takip edilme ihtimalimizin çok düşük olduğunu biliyorduk. Güzel sokaklarda, sakın ve şirin mahallelerde sessizce yürüdük ve hatta yerel bir Sanrio kafede sıcak kakao almak için durduk, bana küçük bir Kuromi anahtarlığı aldı ve ben de ona iyi bakacağıma söz verdim, bir gün içine onun bir fotoğraf kartını koyma şakası yaptım. Bu fikir gururunu okşamış görünüyordu.

Gerçekten de o gece yürüyüşünde pek konuşmadık ama bana gerçek aşkın ne olduğunu soracak olursanız, sessizlikte rahat olmak, konuşmaya özel bir ihtiyaç hissetmemek ve birbirimizin varlığında huzur içinde olmaktır.

Eve vardığımızda şef yemek hazırlamıştı ve babası ailece yemek yediriyordu, ben de katıldım. Haru yedi, her şeyi değil ama yine de yedi, denediğini görebiliyordum ve bu benim için yeterliydi. Daha sonra üzgün görünüyordu ve ben de sorunun ne *olduğunu sordum*.

ailesiyle daha sık akşam yemeği yese belki de kendini yiyip bitirme ihtiyacı hissetmezdi. Bunun üzerine ona sarıldım, çünkü öğrenmeye başladığım gibi... bazen insanların sadece sarılmaya ihtiyacı vardır.

Ertesi sabah erkenden Haru'yla birlikte evime gittiğimizde, başvurduğum ve hayalimdeki üniversite olan Kyoto Üniversitesi'nden bir posta geldiğini gördük. O küçük beyaz zarfın içindekinin hayatımın gidişatını belirleyeceğini fark ettim, içten içe dehşete kapıldım. Ve kapının eşiğinde zarfı elimde tutarken donup kaldım.

"Neyin var bebeğim?" Dikkatli bir elini omzuma koyarak sordu.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum..." Avuç içlerimin nemlendiğini hissetmeyi bekliyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Beni evin içine sokup kapıdan uzaklaştırarak merak etti.

"Eğer giremezsem bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum." Panikledim, başımı inkârla salladım, "Bu küçüklüğümde beri hayalimdi, bu üniversite NASA uzay programına kabul edilen en yüksek öğrenci sayısına sahip. O olmadan hiç şansım yok."

Sailor bana inanamayarak gülümsedi, çilli yanakları ve parlak gözleri parlıyordu. Elimde olmadan kaşlarımı çattım ve kollarımı sıkıntıyla kavuşturdum. "Ne?"

"Gerçekten görmüyorsun, değil mi?" Başını sallayarak sordu. "Neyi görmüyorum?"

"Sen ne yaparsan yap harika olacak bir insansın, Kyoto Üniversitesi sana sahip olduğu için çok şanslı... Seni kabul etmemelerinin bir yolunu göremiyorum, kabul etmeseler bile uzaya çıkmanın her zaman başka bir yolu vardır aşkım." Nazik elini yanağıma koyarak beni rahatlattı ve dokunuşuna doğru eğildim.

"Ciddi misin?" Gözlerinin içine bakarak mırıldandım.

"Ben her zaman söylediğimde ciddiyimdir, bunu biliyorsun." Bana güven verdi.

"Biliyorum." Gülümsedim. "Açmanı istiyorum, önce senin görmeni istiyorum." "Emin misin?" Tereddüt etti, ensesini kaşıdı. gergin bir şekilde. "Bunu kendin yapman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, önce senin görmeni istediğimden eminim," diyerek onu temin ettim.

Elinde zarf. "Lütfen aşkım."

"Tamam, önce ben açacağım." Kabul etti, zarfı benden aldı ve tereddütle çekmecedan bir makas alıp yırtarak açtı. "Şu anda üniversiteye gitmekle ilgili hiçbir planım yokken neden gerginim?"

"Aç şunu!" Sabırsızlıkla bağırdım ve o da aynen öyle yaptı, mührü yırtarak açtı ve gözlerini yazının üzerinde gezdirdi ve sonra dondu kaldı.

"Aman Tanrım..." diye hayret etti, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

"Aman tanrım iyi mi yoksa aman tanrım yıllarca depresyonun en derinlerinde mi kalacağım?" diye sordum ve bakışları benimkilerle buluştu.

"Aman Tanrım, yastığının her iki tarafının da soğuk olması gibi." O açıkladı.

"Gerçekten mi?"

"Aman Tanrım, kitapçada indirim olduğu ve bir fiyatına iki tane alabildiğin zamanki gibi." O ekledi ve ben bir kahkaha attım.

"Anlıyorum..."

"Aman Tanrım, Lucy'nin dolaba ilk girdiği ve Narnia'yı keşfettiği zamanki gibi." Saçmaladı,

"Doğru, doğru." Başımı salladım.

"Aman Tanrım, Dipper ve Mabel'in yerçekiminin görüldüğü gibi olmadığını fark etmeleri ve birlikte gizemleri çözerek hayatlarının yazını geçirecek olmaları gibi!" diye açıkladı.

"Lütfen söyle bana, artık dayanamıyorum!" Tahmin etmiştim.

"Aman Tanrım, sanki birkaç yıl içinde aya çıkan ilk Zambiyalı kadın sen olacakmışsın gibi, çünkü yıldız kıza girdin!" Gülümseyerek kollarını bana doladı ve ben de rahat bir nefes alarak kollarımı ona doladım, kabarık beyaz kazağına sımsıkı yapıştım. "Seninle gurur duyuyorum, annen de seninle gurur duyardı."

"Buna inanamıyorum!" diye haykırdım.

Kyoto Üniversitesi

Kayıt Kabul Ofisi

Yoshida-Honmachi, Sakyo-ku, Kyoto 606-8501

Japonya

21 Kasım 2038 Katayı

Sitali

17 Hannam-daero 36-gil, Hannam-dong

Yongsan-gu, Seul, 04417

Güney Kore

Sevgili Bayan Sitali,

Tebrikler! Ocak 2039'da başlayacak akademik yıl için Kyoto Üniversitesi'nde Astronomi lisans programına kabul edildiğinizi bildirmekten heyecan duyuyoruz.

Üstün akademik başarılarınız ve astronomiye olan tutkunuz, son derece rekabetçi bir başvuru havuzunda öne çıktı. Yapacağınızdan eminiz

Kyoto'da başarılı olmanızı ve hevesli bir astronom olarak yolculuğunuzu desteklemeyi dört gözle bekliyoruz.

Kaydınızı onaylamak için lütfen gerekli belgeleri ve depozitoyu 15 Ocak 2039 tarihine kadar gönderin. Ayrıntılar ekteki Hoş Geldiniz Paketinde yer almaktadır. Sorularınız için admissions@kyoto-u.ac.jp adresinden bizimle iletişime geçebilirsiniz

Sizi kampüsümüzde ağırlamak için sabırsızlanıyoruz!

Saygılarımla,

Dr. Akira Fujimoto

Kyoto Üniversitesi Kabul

Direktörü

"Neye inanamıyorsun?" Kardeşim mutfağa girerek sordu. "KitKat uzaya gidiyor!" Haru neşelendi.

"Ha?" Khondwani şaşırdı, "Siz çocuklar oyun falan mı oynuyorsunuz..."

"Hayır, salak." Gözlerimi devirerek homurdandım ve ona kabul mektubunu gösterdim. "Kyoto Üniversitesi'ni kazandım!"

"Hayatta olmaz!" Nefes nefese kaldı, gözlerini kelimelerin üzerinde gezdirdi ve bana sarılmak için öne atıldı. "Kabul edileceğini biliyordum, tüm ineklerin ineğini reddetmelerine imkân yoktu."

"Hey!" diye homurdandım ve kızgınlıkla omzuna vurdum. "Boş ver, bu doğru..."

"Ne de olsa kabullenmek iyileşmenin ilk adımıdır." Khondwani şaka yaptı. "Bunu kutlamalı ve akşam yemeği için şık bir restorana gitmeliyiz."

"Evet, kulağa hoş geliyor, babama söylemek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsedim.

Khondwani cep telefonunu çıkarıp restoranı arayarak, "Gelecek misin Sailor, belki sen ve Sora da peşime takılırsınız, rezervasyon yaptırmak için aramadan önce bilmem gerek," diye sordu.

"Evet, elbette geliyor, ona orada ihtiyacım var, o benim destek sistemim," diye onu temin ettim ama dönüp Haru'ya baktığımda yüz ifadesi melankoliye dönüşmüştü. "Ne oldu? Ah, bekle... boş ver."

Belki de bunun iyi bir fikir olmadığını fark ettim.

"Sanırım akşam yemeğini evde yemem en iyisi... Henüz bir restorana gitmeye hazır olduğumu sanmıyorum, üzgünüm." Düşünce tarzını açıklayarak özür diledi.

"Oh, sorun değil dostum, endişelenme, seninle başka bir zaman başka bir şekilde kutlarız, belki bir film?" Khondwani'nin önerisi

Doğuştan barışçıdır, kimseyi mutsuz görmekten nefret eder. "Evet... belki öyle, ama sorun değil, bu senin anın, endişelenme.

Sorun çıkarmak istemiyorum." Teselli etti.

"Hiç sorun değil, bu işte birlikteyiz, bu hafta sonu için de planlar yapacağım." Khondwani gülümseyerek ısrar etti.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Haru. "Beni düşündüğün için."

Onu bırakmak için evine gitmeden önce biraz evde takıldık, yeni kamera ekipmanı almak için mahallesindeki bir mağazaya gitmek istiyordum, bu yüzden bunu yapmak uygun oldu. Ama eve kadar yürürken çok sessizdi, ben de sorunun ne olduğunu merak ettim.

"Hey, bekle." Benden çok daha uzun olduğu için kolunu çekştirirken durakladım.

"Öyle mi?" O da cevap verdi. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Ah... hiçbir şey." Boğazını yöneterek söyledi.

"Konuş benimle meleşim, anlamak istiyorum," dedim kollarımı beline dolayıp ona bakarak.

"Biraz üzgünüm." Açıkladı. "Nasıl yani?"

"Ben sadece... Kendimi kötü hissediyorum." Titrek bir sesle benden uzaklaşarak iç geçirdi. "Kutlama yemeğiniz hakkında."

"Hmm." Başımı salladım ve elini tutarak devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Benim yüzümden eğlenceli şeyleri kaçırmak zorunda kaldığını hissetmeni istemiyorum, destek için bana ihtiyacın olduğunu söylediğini biliyorum ama şu anda bir restoranda olamam, bu beni tetikleyecek. Sanırım en iyisi evde ailemle birlikte yemek yemek, gerçekten orada olmak istiyorum. Sadece- şu anda olmaz." Sıkıntılı görüldüğünü, gözlerinin pişmanlıkla dolup taşıdığını ifade etti.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Seveceğini biliyorum, endişelenme, söz veriyorum" diye elini sıkarak ona güvence verdim.

"Cehennemde ve yüksek sularda, ciddiğim. Elimden geldiğince her zaman senin yanında olacağım ama... böyle şeyler karmaşıktır." Bana söyledi ve ben de başımı göğsüne yaslayıp ona sarılarak gülümsedim. "Ah..."

"Biz iyiyiz, ben iyiyim." Teselli ettim. "Benim için zaten çok şey yapıyorsun."

"Daha fazlasını." "Keşke daha fazlasını yapabilsem." diye fısıldadı.

"Hayır, keşke daha fazlasını yapabilsem. Yarın seninle SilverStar'a gelebilir miyim, senin dünyanda her şeyin nasıl olduğunu görmek istiyorum, hazır mıyım?" "İzin verilirse tabii ki" dedim.

"Elbette, izniniz var, sizi yanımda getirebilirim ama toplantıya girmenize izin verileceğini sanmıyorum ama toplantıdan sonra size her şeyi açıklayabilirim, tamam mı?" O önerdi.

"Tamam, o zaman bir plan." Başımı salladım. "Seninle bir yerlere gitmeyi seviyorum, seninle her yere gitmek istiyorum."

"Bu çok yorucu olurdu." Hafif bir kahkahayla karşılık verdi ve önce alnımı, sonra dudaklarımı öptü. "Şimdi içeri girmeliyim..."

"Ya seni özlersem?" Onu tekrar öperek alay ettim, beni yakın tutarken parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

"Böyle yapmaya devam edersek içeri girdiğimde yüzüm kızaracak ve utanç verici olacak." Dudaklarımı onunkilerden ayırarak sızlandı.

"Tamam, iyi geceler aşkım." Gülümsedim.

"İyi geceler yıldız kız, arabaya bindiğinde ve eve gittiğinde beni ara." Diye sordu ve ben de ona coşkulu bir başparmak işareti yaparak nihayet içeri girmesine izin verdim.

Babam bu habere çok sevindi ve doğum günü yemeğim en hafif tabiriyle olaylı geçti, kötüm restorana küçük bir havai fişek pastası getirdi ve hatıra olsun diye bir sürü fotoğraf çekti. Haru'ya da birkaç tane gönderdim.

Ertesi sabah erkenden kalkıp Haru ve babasıyla birlikte SilverStar Entertainment'a gittim, Hongdae'nin tam ortasında devasa bir binaydı. İçeri girdiğiniz anda kendinizi önemli hissediyordunuz ve herkes inanılmaz derecede meşguldü, bu yüzden neredeyse hiçbir göz size odaklanmıyordu.

Haru'yla birlikte açık bir stüdyoya girdik ve orada onun yanındaki posterlerde gördüğüm çocukların Orion'un diğer iki üyesi olduğunu fark ettim. Koreografi çalışıyorlardı ve rahat kıyafetler, eşofmanlar ve tişörtler giymişlerdi. Yüzleri şehirdeki her binaya yapıştırılmadığında çok daha az göz alıcı ve çok daha ulaşılabilir görünüyorlardı.

Haru öne çıktı ve üyelerine sarıldı. Hepsi onu gördükleri için çok heyecanlıydı, ben garip bir şekilde ayakta dururken onun varlığı karşısında açıkça şaşırılmışlardı.

tek başıma. Ga-eul'u Londra aksanından ve diğer üyeler üzerindeki bariz sessiz otoritesinden tanıdım.

"Geri dönmene sevindim, Denizci." Ga-Eul memnun bir gülümsemeyle onayladı. "Neden bizi köşede sabırla bekleyen güzel bayanla tanıştırmıyorsun?"

"Geri döndüğüme sevindim, bu Katayı, kız arkadaşım... eminim biliyorsunuzdur çünkü çevredeki tüm dedikodu dergileri bu konuda susmuyor." Elini tutmam için bana uzandı ve ben de öyle yaptım.

"Merhaba... Ben Kat, K ile, C ile değil." El sallayarak selam verdim ve o da gülümsedi.

"Senin hakkında çok şey duydum Kat with a K." Çok arkadaş canlısıydı ve benimle sanki beni bir süredir tanıyormuş gibi konuşuyordu. "Güzel Star Wars tişörtü, en sevdiğin film hangisi?"

Belki de bu bir idol şeyiydi - benim gibi rahatsız edici derecede ortalama insanlarla konuşabilmek ve sadece var oldukları için kendilerini özel hissetmelerini sağlamak.

"Güç uyanıyor." "Popüler olmayan bir görüş, biliyorum." dedim. "Tam burada bir bakıcın var Haru-ya." Ga-Eul sessizce başını salladı.

"Oh, biliyorum abi." Haru onayladı. "Müdür beni ne zaman görmek istiyor?"

"Seni tanımak için daha fazla zaman harcamak isterdim Kat with a K ama katılmamız gereken çok önemli bir toplantı var. Şimdi salondaki televizyonda Kazuki'nin Netflix girişi var ve o bilmiyor, bu yüzden ona asla söyleyemezsin - ama ne istersen izlemekte özgürsün, koridorda bir otomat ve bloğun hemen aşağısında restoranlar var. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa toplantıyı bölmekten çekinmeyin!" Ga-Eul bana açıkladı ve ben bir kahkaha attım.

"İçeriden bilgi için teşekkürler." Kabul ettim.

"Kazuki bunu öğrendiğinde çok kızacak." Denizci tahmin etti. "İşte bu yüzden asla yapmayacak." Ona hatırlattım, "Sır tutmayı öğren

Yapacak mısın?"

"Zorbalığa uğruyormuşum gibi hissediyorum."

Haru suratını astı. "Evet, evet öyle."

Gülümsedim.

"Onu nasıl çektin?" Ga-Eul sordu.

"Ben de kendime her gün aynı şeyi soruyorum!" Ben de kabul ettim.

"Toplantı. Hadi gidelim." Haru ısrar etti. "Hoşça kal güzelim."

"Hoşça kal, güzelim." Göz kırptım ve o da kızardı, "çok kolay."

Onlar toplantıdayken bir süre Gilmore Girls izledim, kendimi kanepeye attım ve en güzel

Tesadüfen oradan geçen insanlar muhtemelen kim olduğumu merak ediyordu. Ama umurumda değildi, burada çok zaman geçirecektim, bu yüzden buna alışabilirlerdi.

Haru ortaya çıktığında konuşulan her şeyi açıkladı; Bundan sonra ilişkimiz konusunda ketum davranmamız gerektiğinden, ilişkimizi bitirmek zorunda olmadığından ama tepki çekmemek için bunu hayranlarının yüzüne vuramayacağından, koreografisi yapılan her şarkının danslarını ezberlemek için günde dokuz saat çalışması gerektiğine kadar, Yapımcıların onun vokallerini şarkılara eklemeleri gerektiğini ve yeniden ısınmak için vokal eğitimine gitmesi gerektiğini, şimdilik modellikten nasıl vazgeçtiğini ve promosyonlarının artık o sahnede olmasını gerektirmeyeceğini. Üzerinde çalıştıkları ve herkesin idollerle etkileşime geçmek için abone olabileceği yeni bir ücretli uygulama aracılığıyla hayranlarıyla nasıl aktif olması gerektiğini. O andan itibaren nasıl çok meşgul olacağını.

İlk başta biraz üzüldüm ama sonra aslında benim de üzüleceğimi fark ettim. İlk dönemim için gerekli olan ders kitapları bana e-posta ile gönderilmişti ve derslerimin daha kolay olması için çalışmalarımda ilerlemeye kararlıyım. Hayallerimin peşinden gideceğim için heyecanlıyım ve onun da bunu yapabilecek olması beni heyecanlandırıyordu.

Zamanın bizim için kolay geçmesini, kendimizi iyi ayarlayabilmeyi ve birbirimize yer açabilmeyi umuyordum. Programlarımız çok yoğun olmazdı.

Tam o sırada, görmek istediğim en son kişi o iki cam kapıdan içeri girdi.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 46

Vedalarda Çok İyiyim

Tam karşımda görmek istediğim en son kişi duruyordu, Bitna. Yanında menajerine benzeyen biri vardı ve bakışları buz gibiydi. Onunla hiç konuşmayı planlamıyordum, tam tersine yaşadığım sürece varlığını görmezden gelmeyi planlıyordum

- Ama açıkça görülüyor ki, bana böyle bir ayrıcalık tanınmayacak.

"Rahatlamaya başladığını görüyorum." Sanki ondan daha aşağıdaymışım gibi bana yukarıdan aşağıya bakarak yorum yaptı. "Seni buraya aldıklarına inanamıyorum."

"Senin için çok üzülüyorum..." Acıyarak mırıldandım ve yüzü şaşkınlıkla buruştu.

"Pardon?" Alay etti.

"Senin için üzüldüğümü söyledim, gerçekten bu kadar işsiz ve yeteneksiz misin ki her zaman bu kadar mutsuz davranma ihtiyacı hissediyorsun?" Merak ettim.

"En azından statümü yükseltmek için Sailor'ın şöhretinden faydalanmaya çalışan bir sosyal tırmanıcı değilim." Alay etti, sonra durakladı. "Tatlım bu kadar şaşırma, herkesin senin hakkında böyle düşündüğünü bilmiyor muydun? Bütün dergiler böyle mi diyor? Hm yazık."

"Değeri internetteki yabancıların söylediklerine göre belirlemiyorum, kırılğan bir benlik duygum yok. Ama üzücü olan ne biliyor musun? Tüm zamanını bana ve erkek arkadaşıma takılarak harcarken bir rol kapabilir ya da değişiklik olsun diye faydalı bir şeyler yapabiliirdin." Yorum yaptım ve o da tehditkâr bir şekilde gülümsedi.

"Ah ama işte bu yüzden buradayım, solo şarkıcılık kariyerime başlıyorum ki filmlerimin başarısını göz önünde bulundurursak bu başarıyı garantilemiş sayılırım." Bana bilgi verdikten sonra parmağını çenesine götürdü. "Bu da demek oluyor ki burada, Orion'la, *Sailor*'la çok zaman geçireceğim... Peki ya sen? Hmm, belki üniversiteye falan uçarsın. Umarım sıkılmaz ve rahatlık aramaz... ya da belki başka bir şeyin kollarında-"

"Eğer yapmazsan-" İçimde kabaran öfkeyi hissetmeye başladım, sonra birinin beni geri çektiğini hissettim.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var aşkım?" Haru aniden yanımda belirerek sordu.

"Şımarık eski kız arkadaşın geldi ve çenesini tutamadı," diye açıkladım ama yüz ifadesi sakın ve derli toplu kaldı, dikkatini benden ayırmadı.

"Benim neyim?" Umursamaz bir omuz silkmeye sordu. "Yazık, burada bir şey göremiyorum."

Oh. Oh? Kutsal-

"Denizci merhaba, ben sadece-" diye başladı Bitna ama o sadece eğildi ve beni öptü, tam orada, onun önünde, diliyle.

"Hmm, aşkım neden buradan gitmiyoruz?" Elimi tutmayı ve onun yanından geçip gitmeyi önerdi.

"Bekle." Kıkırdayarak onu karanlık ve boş stüdyolardan birine çektim ve kapıyı arkamızdan kapattım. "Bu çok ateşliydi."

"Öyle mi?" Dudaklarını boynuma yapıştırarak alay etti, sıcak nefesi beni ürpertti. "Neden bana ne kadar olduğunu göstermiyorsun?"

Oh.

Tamam.

Son birkaç gündür üniversiteye hazırlanmakla inanılmaz derecede meşguldüm, derslerime hazırlıksız yakalanmamak için müfredatın önünde olmaya öncelik veriyordum. Her zaman kendi kendine odaklandığında en iyi öğrenen öğrenci oldum, dersleri daha çok tazeleme ve gözden geçirme zamanı olarak kullanıyorum. Şu anda Kopernik, Tycho, Kepler ve Galileo Döneminde Astronomi; Kepler'in Gezegensel Hareket Yasaları konularını öğreniyordum. Bunu zaten biliyordum ama itiraf etmeliyim ki üniversite düzeyinde inanılmaz derecede zorlayıcıydı ve zamanımın çoğunu alıyordu.

Kardeşim iki gün sonra dünyanın en küçük mutfak sanatları okulu olan Le Cordon Bleu'ye katılmak üzere Fransa'ya gidecekti. İkimizin de yakında üniversiteye gidecek olması nedense tuhaf geliyordu, sanki daha dün arka bahçede çamurdan turtalar yapıp annemizin beyaz halısında ayak izleri bırakıyorduk ve annemiz bizi bu yüzden azarlıyordu. Artık hepimiz büyümüştük ve ilk başta zaman ve yaş kavramının kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm, yazları çok önemsiyordum çünkü zamanın durduğu tek anlar onlarmış gibi geliyordu. Artık bilinmeyenden korkmamam gerektiğini, gelecekte korkmamam gerektiğini biliyordum, hatta dört gözle bekliyordum.

Sora seyahat etme hayallerini gün yüzüne çıkarmış, her zaman kardeşine ve onu güvende tutmak için annesine verdiği söze odaklandığı için bunu yapmaya hiç fırsat bulamadığından bahsetmişti. Bana bu konuyu babasıyla konuştuğunu ve babasının ona dışarı çıkıp dünyayı kendi gözleriyle görmesi için izin verdiğini söyledi. Hatta ona gerçekten iyi fotoğraflar çekebilmesi için bir fotoğraf makinesi hediye ettim, böylece bana maceralarının kartpostallarını gönderebilecekti. Ve ironik bir şekilde, ilk gideceği yer Paris olacaktı.

Haru her gün son derece uzun saatler çalışıyordu, sadece hafta sonları izin yapıyordu ki bu da kendi içinde nadir bir durumdu, kaçırdığı her şeyi telafi etmek için diğer üyelerden on kat daha fazla çalışması gerekiyordu. Yine de kendini fazla yormamaya dikkat ediyordu, ancak bana reşit olmadığı için yasal olarak günde sadece altı saat çalışabildiği için hayal kırıklığına uğradığını ifade etmişti. Bu yüzden çoğu zaman geç saatlere kadar stüdyoda tek başına pratik yapıyordu, keşke gidip onu görebilseydim ama çoğu zaman kesinlikle işe gömülüydüm.

Aslında birkaç saatliğine müsait olduğu birkaç günden birinde, ben, grup arkadaşı Kazuki ve kız arkadaşı Seulki bir şekilde kendimizi gece geç saatlerde bir K-pop mağazasında bulduk, boştu, bu yüzden kapanış için program yapmak zorunda kalmadık. Kazuki sanırım tanıdığım en tatlı insandı, Haru ile neden bu kadar iyi anlaştıklarını anlayabiliyordum, gerçekten bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Her ikisi de ayak parmaklarına bastığınız için özür dileyecek türden insanlardı, her ikisi de daha fazla ihtiyacı olan insanlar için uçaktaki koltuklarından vazgeçecek türdendi, her ikisi de Hongdae'nin ortasında rastgele bir kpop mağazasına girip hayranları için albüm imzalayacak türdendi.

Kazuki, Seulki ve ben şu anda hangi Orion albümünü önce almam gerektiği konusunda tartışıyorduk, çünkü görünüşe göre erkek arkadaşımın albüm satışlarını desteklemem bir kural.

"Bu duygusal manipölasyon," diye yakındım, gözlerim elimdeki tüm seçenekleri gözden geçirdi.

"Hadi ama bu en komik kısmı!" Seul-ki ısrar etti, uzun siyah saçları ve kedi gibi gözleri vardı, teni yazdan hafifçe bronzlaşmıştı. "Küçük yıldızlar için kar amacı gütmeyen "We see you" albümünü tavsiye ederim."

"Çok güzel, aman Tanrım." Parmaklarımı galaksi baskılı albümün üzerinde gezdirerek, parlayan bir elin diğerini tuttuğu görüntüye hayran kaldım. "Bu konsepte bayıldım."

"Bu Ga-eul'un fikriydi, zor bir dönemden geçen küçük yıldızlara bir hediye vermek ve Orion'un her zaman yanlarında olduğunu, ellerini tuttuğunu hissettirmek istiyordu," diye açıkladı Haru tezgahıtan uzaklaşıp bize doğru ilerlerken. "Küçük yıldızlarla olan ilişkisi o kadar benzersiz ki, bu konuyu şirkete açtığında hiç şaşırmadım."

"Aslında en çok satan albümlerimizden biri, bunu beklemiyordum." Kazuki bunu ifade etti ve ben de raftan alıp kendime yakın tutarak gülümsedim.

"Ayrıca en çok ve en iyi fotoğraf kartları da bunda, dört tane alıyorsunuz." Seul-ki bana "SilverStar diğer albümlerde o kadar cimri davranıyor ki, bu delilik" dedikten sonra gözlerini devirdi.

"Bu tür şeyler pek umurumda değil ama küçük yıldızlar için çok şey ifade ettiğini ve kendilerini bize daha yakın hissetmelerini sağladığını biliyorum. Görünüşe göre albüm satışlarında da büyük bir etken, çoğu insan artık albümleri CD için bile almıyor." Kazuki sözlerini şöyle tamamladı,

"Ya bu albümü açarsam ve Haru'yu bulamazsam?" Ben endişelendim ve Seulki derin bir iç çekerek kıkırdadı.

"İşineğlencesi de bu zaten." "Olmama ihtimalin var." diye açıkladı.

"Yani temelde kumar ama daha kötüsü mü?" diye değerlendirdim.

"Kesinlikle." Haru başını salladı, sonra durakladı, "ama ben kumarı teşvik etmiyorum." "Var!" Kazuki ısrar etti ve ben de kasada ödemeyi yapmaya başladım.

geri dönüş beklentisiyle satışa sunuldu.

Seulki, "Acıktım," diye mızızızlanınca Kazuki hemen uyandı ve dikkatini ona verdi.

"Öyle mi? Markette durup biraz ramen alabiliriz, ya da belki daha doyurucu bir şeyler istersin?" Kazuki bir elini onun yanağına koyarak kararsızca sordu. "Sadece söyle yeter."

"Çok tatlısın." Seul-ki gülümseyerek onun yanağını öptü, "ramen benim için gayet iyi olacak."

"Peki ya sen aşkı, sen de gitmek istiyor musun?" Haru düşünceli bir şekilde sordu.

"Evet, benim için sakıncası yok." Elini tutarak kabul ettim.

Hepimiz markete doğru yol aldık, parlak ışıklar ilk başta biraz kör ediciydi ama alıştım. Biz oradayken herhangi bir olay çıkmayacağından ve rahatsız edilmeyeceğimizden emin olmak için kapıda güvenlik vardı. Raftan tavuk aromalı Budak ramenini ve içine sıcak su koyup karıştırdığım tteokbokki'yi seçtim; Seulki deniz ürünleri karışımını, Kazuki sığır etini ve Haru baharatlı kimchi'yi seçti.

Hepimiz köşedeki bir masaya oturduk ve yemeye başladık, çok lezzetliydi. Bu, Kore hakkında takdir edebildiğim küçük şeylerden biriydi, dünyada kendinizi bir markette tam bir yemek yerken bulabileceğiniz her yer değildi. İlk başta Haru'nun dışarıda yemek yemekten rahatsız olabileceğini düşündüm, ancak korkularından biriyle yüzleştiğini fark edemeyecek kadar herkesle konuşurken çok eğleniyor gibiydi.

Kendi kendime sessizce gülümsedim, çünkü biri için bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Şimdi açacağım." Sırt çantamdan albümü çıkararak ifşa ettim. "Heyecanlıyım."

"Öyle olmalısın." Seul-ki kıkırdadı.

"Beni korkutmayı keser misin?" İnledim.

"Haru kutuya dokun ki enerjini gösterebilsin." Kazuki ısrar etti ve Haru güldü ama yine de elini kutunun üzerine koydu.

"Şimdi ne olacak?" Etrafına garip bir şekilde bakarak sordu.

"Şimdi en iyisini umuyorum ve aptalca açıyorum." Ona hatırlattım.

Üzerini örten plastik ambalajı yırtıp açtım ve beklentiyle sertçe yutkundum, kendimi gerçekten onun bir resmini çekemeyeceğimden endişe ederken buldum. Yeni arkadaşlarımın haklı olduğunu anlamaya başlamıştım ve belki de işin heyecanı buydu, Tanrım bu gerçekten kumardı. Kapağı kaldırdım ve fotoğraf kitabına göz attım, konsept gerçekten rahattı, diğer Noel albümlerine benziyordu, erkeklerin resimleri vardı, bir kanepede oturuyorlardı, rahat kazaklar giiyorlardı, resimlerin çoğu hayranın bakış açısından onları arkadaş tipi bir görüntüde görüyordu, tamam kimi kandırıyoruz? Bunlar erkek arkadaş POV çekimleriydi.

"O kazaklar berbattı," diye yakındı Haru iğrenmiş bir yüz ifadesiyle. "Abi'yi hatırlıyor musun?"

Kazuki şakacı bir tavırla, "Evet berbatlardı, bundan sorumlu stilistin kovulmasına biraz sevindim," dedi.

"Çok kötüsünüz." Güldüm.

Kutuyu açtığımda Kazuki'nin yanağına kalp yapmış ve kabarık mavi bir Prada kazak giymiş bir fotoğrafının olduğu bir kartpostalla karşılaştım. Kız arkadaşı hemen kızardı, sonra kaşlarını çattı ve resmi benim için alıp çantasına sakladı.

"Teşekkür ederim!" Boğazını temizledi, "Bunları biriktiriyorum."

"Hey, elbette, Seulki misafirim ol." Hoş geldiniz dedim.

"Tamam, şimdi açacağım çünkü çok yavaş davranıyorsun ve bu bekleyiş beni öldürüyor," diye mızızlandı Haru üç fotoğraf kartını çıkardı ve sonra soluk soluğa bana üçte üç fotoğrafını gösterdi. "Oh!"

"Haru-ya onu açtığına inanamıyorum." Hayal kırıklığı içinde kollarımı kavuşturarak ofladım, "benim parlama zamanımdı."

"Özür dilerim..." diye dudak büktü, gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Kazuki, "Bu nadir görülen bir şey, vay canına," diye yorum yaptı. "Belki *de* siz gerçekten

"Kaderimizde birlikte olmak varmış, falan filan."

"Biliyor musun?" Fotoğraflardan birini alıp şeffaf telefon kılıfımın arkasına yerleştirerek iç geçirdim. "Belki de öyleyizdir."

"Yıldızlarda yazılı." Haru gülümsedi ve ben de başımı omzuna yasladım. Evet, biz buna oldukça yakın bir şeydik.

O Cuma Sora ve Khondwani ile birlikte onları uğurlamak için havaalanına gittik, Sailor maalesef programlarının çakışması nedeniyle gelemedi ve bu beni çok *üzdü* ünkü orada olmayı her şeyden çok isteyeceğini biliyordum. Babam sabahtan beri her konuda yaygara koparıyor, kardeşimin bavulları ve Paris görgü kuralları hakkında başının etini yiyor, Fransızcasını tazelemesini istiyordu, çünkü görünüşe göre Fransızlar biraz bilseler bile sizinle İngilizce konuşmaya pek istekli değillerdi.

Sora dışarıda ilk kez tek başına olacağı için heyecanlı görünüyordu, babası sabahtan beri onu koşturup duruyordu ve ona nasıl güvende kalacağı, gözlerden ve kameralardan uzak durmak için elinden geleni yapması gerektiği konusunda sürekli öğütler veriyordu. Ne de olsa bir süreliğine spot ışıklarından uzak kalmayı hak ediyordu.

Her ikisi için de inanılmaz derecede mutluydum, özellikle Khondwani için mutluydum çünkü sekiz yaşından beri hayatı boyunca bunun için ne kadar çok çalıştığını ve Food Network'te HellsKitchen USA ve Jamie Oliver'ı izlerken bir gün bunun kendisi olacağından bahsettiğini dünya gezegenindeki herkesten daha iyi biliyordum, ilk başta ben ve babam onun sadece saçma sapan şeyler hakkında saçmaladığını ve bunun sadece geçecek bir aşama olduğunu düşünmüştük, ama sonunda bunun onun *gerçek* bir tutkusu olduğunu ve hiçbir şeyin onu zirveye ulaşmaktan alıkoyamayacağını fark ettik. Onun adına çok mutluydum ve keşke annemiz de burada olup buna şahit olabilseydi.

Ama bunu nasıl göstereceğimi bilmiyordum. Sabahtan beri ona karşı huysuzdum ve ne pahasına olursa olsun sohbet etmekten kaçınıyordum, gürültü önleyici kulaklıklarımı takıp havadan sudan konuşmayı reddettiğim için havaalanına giderken yol sessizdi.

Havaalanına vardığımızda ve uçuş çağrıları anons edildiğinde, kollarımı kavuşturmuş, aklımdan geçenleri söyleyemeden terminal kapısının yanında garip bir şekilde duruyordum.

İlk olarak, onunla inanılmaz derecede gurur duyan ve ona sıkıca sarılan babamızla vedalaştı.

Tam o sırada Sora yanıma geldi, üzerinde beyaz kaşmir bir kazak ve siyah tayt vardı, çilleri yanaklarını boyamıştı ve parlak gözleri ışıltılıydı.

"Hey, Kit-Kat?" Gülümseyerek dirseğiyle şakacı bir şekilde yan tarafımı dürttü. "İlk tanıştığımız günü iyi hatırlıyor musun bilmiyorum ama ben hatırlıyorum."

"Hatırlıyorum," diye onu temin ettim.

"Senin çok havalı olduğunu düşünmüştüm, o dalgaları fethetme şeklin ve ne olursa olsun aklından geçeni söylemen, tamamen yabancı birine bile olsa." Gözleri anlatılmamış hikâyeler ve melankoliyle parlayarak anlattı.

"Her şey nereye gidiyor?" İçimi çektim, biraz duygularıma yenik düşmüştüm.

"Bilmeni isterim ki seni tanımak her zaman başıma gelen *en güzel* şeylerden biri olacak. Senden çok şey öğrendim; nasıl özür dilemeden kendim olacağımı, kendimi nasıl savunacağımı, asla pes etmeyeceğimi, boğulmadan gelgitlerde nasıl sörf yapacağımı, içkilerimi nasıl tutacağımı bile." Şaka yaptı, ben de güldüm ve sonra durakladı. "İşte bu, sevdiğim güzel gülüş ve gülümseme."

"Sizi çok özleyeceğim Sora... çok özleyeceğim." İfade ettim ve o da anlayışla yavaşça başını salladı.

"Biliyorum Kit-Kat." Uzun siyah saçları yanağımı gıdıklayarak bana sarıldı. "Ben de seni özleyeceğim."

"Yakında Kyoto'da tek başıma, etrafımda korkunç bir yalnızlık olacak," diye korkumu dile getirdim.

"*Asla* yalnız değilsin Katayi, hepimiz sadece bir telefon uzağındayız." Sonra gözlerimin içine bakmak için geri çekilerek bana güven verdi. "Bir şey bilmek ister misin?"

"Elbette."

"Bir zamanlar denizi sonsuza kadar orada kalmak isteyecek kadar çok seven bir çocuk ve ikisinin de boğulmakta olduğunu fark edemeyecek kadar ona aşık bir kız tanıyordum." Sora anlattı ve kaşlarımı çattım.

"Bu kulağa son derece iç karartıcı geliyor."

"Ama bu hikâyenin sonu değil." Beni bilgilendirdi. "Bitmedi mi?"

Merak ettim.

"Hayır." "Böylece kendilerine sıfırdan, kum ve tuzdan, hatta belki mercan kayalıklarından bir tekne inşa ettiler. Kendilerine yüzmeyi öğrettiler ve kalplerini gelgitlerde onlara yol göstermesi ve kavurucu yaz günlerinde onları görmesi için bir pusula olarak kullandılar. *Yaşamak* için, kalmak için savaştılar."

"İngiliz edebiyatı okumayı düşünmelisin." Şaka yaptım ve o da güldü.

"Oldukça gösterişli ve çekilmez biri olurdum, sence de öyle değil mi?"
Gülümsedi, sonra yere baktı. "Belki de."

"Belki." İçimi çektim ve Sora önce Khondwani'ye sonra da bana baktı.

Sora bana üzgün gözlerle, "Sanırım bütün gün seninle konuşmak için can atan başka biri var, eğer ona bir şans verirsen," dedi. "Lütfen mi?"

"Biliyorum." Başımı salladım ve elimi omzuna koyarak ona doğru ilerledim.
"Merhaba."

"Merhaba." Khondwani her zamanki neşeli gülümsemesiyle selam verdi ve boynuna bir uçak yastığı sardı. "Fransa hakkında pek bir şey bilmiyorum ama dünya gezegenindeki hiçbir şeyin, bir şef olarak bile beni salyangoz yemeye ikna edemeyeceğini biliyorum."

"Seni çok özleyeceğim," dedim elimi kalbimin üzerine koyarak, gözlerimden yaşlar birikirken. "Bunu nasıl ifade edeceğimi, ağabeyimi kurbağa bacağı yiyen insanlara kaptırmanın hayal kırıklığını nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için üzgünüm."

"Um, biz Zambiyalıyız, mopane solucanları yeriz..." Khondwani düzeltti ve bunun üzerine ikimiz de kıkırdadık.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Israr ettim.

"Biliyorum Katayi, söylemene gerek yok. Seni herkesten daha iyi tanıdığımı unutmamalısın, en başından beri sen ve ben vardık ve okyanuslar kadar uzakta olsak bile her zaman sen ve ben olacağız." Gözlerini silerek bana güven verdi, ağabeyim hiç ağlamazdı ama o gün ağladı.

"Telefonda da bana karşı sinir bozucu ve aşırı korumacı olabileceğine emin misin?" Kollarımı kavuşturarak şaka yaptım ve o da güldü.

"Elbette, yapabilirim." Başını salladı ve sonra beni kucakladı. "Merak etme, senin kalbini en ufak bir şekilde kırmayacağından emin olmak için Sailor'ı arkandan yeterince tehdit ettim bile."

"Şimdi ne yaptın?" Nefes nefese geri çekildim ve garip bir şekilde ensesini kaşıdı.

Khonwa, "Evet, gözünü korkutmaya çalışmak için en kötü insan o, yavru bir gelinciğe kabadayılık taslamak gibi bir şey," diye açıkladı ve ben de kıkırdadım.
"Gördün mü haklıymışım!"

"Evet öylesin, ona asla kızgın kalamazsın, bu fiziksel olarak imkânsız gibi bir şey," diye onayladım, tam da havaalanı anonsçusu uçuşlarını anons ederken.

"Ah..."

"Sanırım buraya kadarmış." Khondwa içini çekti, tam o sırada Sora yanına geldi ve elini tutarak bakışlarını ondan ayırmadı.

"Güle güle Katayi, seni çok seviyoruz tamam mı?" Sora gülümsedi.
"Görüştüğümüzde görüşürüz."

"Güle güle, Sora Park." El salladım, sonra kardeşimin bakışlarına gülümseyerek karşılık verdim. "Güle güle Khondwani."

Ve bu konuda yalnız olmadıkları, birbirlerine sahip oldukları gerçeğiyle ilgili bir şey, her şeyin yoluna gireceğini fark etmemi sağladı.

Ertesi gün antrenmandan sonra Sailor'ı görmeye gitmek için biraz boş zaman bulmayı başardım, bana meşgul olduğunu söyleyen bir mesaj attı ama ben buna inanmadım ve biraz yiyecek getirebileceğimi ve vakti varsa burada birlikte yiyebileceğimizi düşündüm.

Yaklaşırken tüm üyeleri girişte buldum ve onları sıcak bir şekilde karşıladım, bana geri dönüşün nasıl ilerlediğini ve promosyonlarla meşgul olmalarına rağmen hayranların nasıl tepki vereceğini görmek için heyecanlı olduklarını söylediler.

"Bu arada, Sailor nerede, hepinizin hala meşgul olduğunu söyledi?" diye sordum ve hepsi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Evet, gece yatıyoruz, bütün gün çalıştık. Muhtemelen tek başına antrenman yapıyor, geri dönüşe yetişmek için kendini gerçekten çok zorluyor, bu gerçekten takdire şayan." Ga-Eul bana açıkladı.

"Evet, ama bana sorarsanız, eve gidip dinlenmesi gerekiyor." Kazuki acıklı bir şekilde içini çekti, "Neden onu ikna etmeye çalışmıyorsun?"

Ga-Eul, "Evet, bizi dinlemez ama sen... seni dinleyebilir," diye ekledi. "Her neyse, iyi geceler Kat!"

"Teşekkürler, sana da!" Başımı salladım.

Daha sonra antrenman odasına doğru ilerledim ve kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi, daha sonra bunun yüksek sesli müzik yüzünden olduğunu fark ettim, Haru eşleşen Nike eşofman altı ve bir gömlek giyiyordu ve aynada aynı hareketleri tekrar tekrar çalışıyordu. Yüksek sesli müzik bunaltıcıydı.

Onu dans ederken izlemek gerçek dışı hissettiriyordu, o kadar inanılmaz yetenekliydi ki beni her zaman biraz fırtınaya sürüklüyor gibiydi. Hareketleri o kadar akıcı ve kasıtlıydı ki, suyun üzerinde süzülen bir tüy gibiydi, o kadar karmaşık, güzel ve büyüleyiciydi.

"Haru-ya?" Seslendim ama beni duyamadı, ben de çareyi müziğin sesini kısmakta buldum. "Haru?"

"Ne zaman geldin buraya?" Gömleğinden ter akarken, nefes nefese sordu. "Sana meşgul olacağımı söylemiştim aşkım."

"Biliyorum bebeğim ama bütün gün çalıştın, şu haline bak, çok yorgunsun" dedim ama o sadece başını sallayarak reddetti.

"Yorgun değilim, devam etmem gerek, koreografide geri kalmayı göze alamam." Reddetti.

"Bütün ay boyunca çok çalıştın, kendine biraz zaman ayırıp dinlenmelisin Haru-ya, lütfen." Ona yalvarmaya başladım ve bunun üzerine bakışlarını yumuşattı ve yere baktı. "Lütfen mi?"

"Tamam." Sessizce başını sallayarak bana doğru ilerledi. "Bir şey itiraf edebilir miyim?"

"Her şeyi yaparım" dedim ve sonra gözleri hüznünlendi.

"Sora'yı özlüyorum, ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmaya alışkın değilim ve veda etmek için yanında olamamaktan nefret ediyorum." Başını omzuma yaslayarak, "Sarılmaya ihtiyacım var," dedi.

Siyah saçlarını okşayarak, "Anlıyorum, sandığından çok daha fazlasını anlıyorum," dedim. "Buraya gel."

Onu kendime çektim, benden o kadar uzundu ki başım kalp atışlarının hemen altında duruyordu. "Khonwa'yı ben de her gün özlüyorum ama bunu halledeceğiz, tamam mı?"

"Bu iş bizde." Sanki kendini de buna inandırmaya çalışıyormuş gibi tekrarladı.

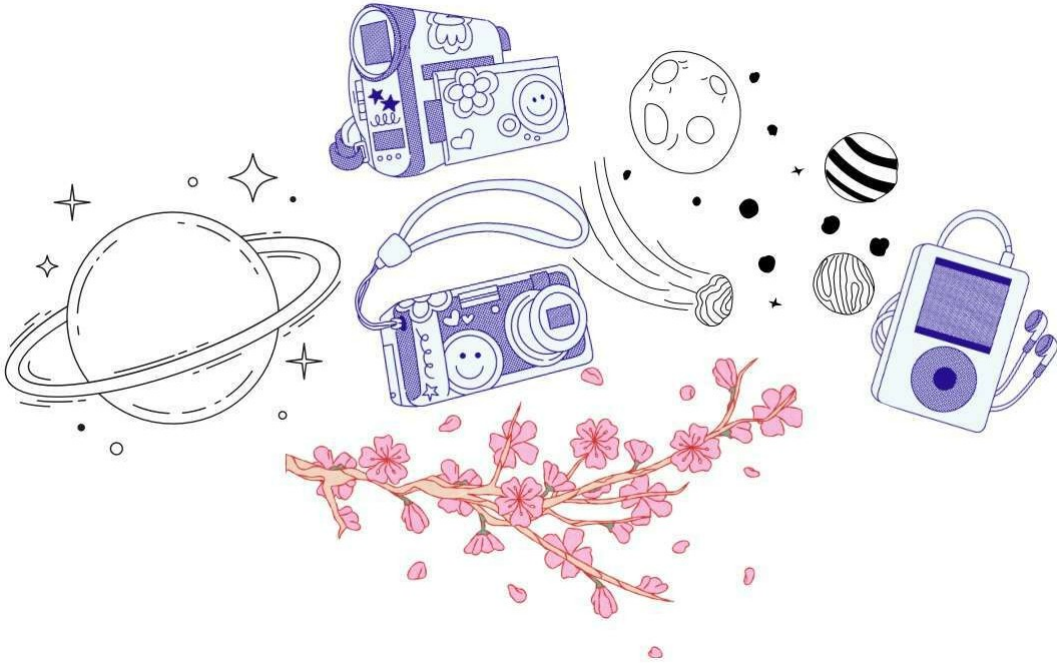
O gece stüdyoda biraz daha kalıp yemek yedikten sonra evime döndük ve birbirimize uygun yüz maskeleri taktık, uzun zamandır ilk kez sadece takılıp rahatlayabildik. Ama dönüş iki gün içindeydi ve yakında yeniden spot ışıklarının altında olacaktı.

Ya ben? Kyoto'da kilometrelerce uzakta olurdum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 47

Geliyorum

Dönüşten birkaç gün önceydi ve hemen ertesi hafta üniversiteye gidiyordum, Sora ve Khondwani haftalardır yoklardı ve Kardeşlerimizden uzak kalmak hem beni hem de Sailor'u incitmesine rağmen onlar olmadan da kendi başımıza var olmayı öğrenmek zorundaydık. Kardeşime yakındım ve her zaman da öyleydim ama Haru için her şeyin farklı olduğunu biliyordum çünkü Sora onun ikiz kardeşiydi.

Artık hiçbir şeyi şekerle kaplamayı reddediyorum, ilişkimizde bunların hiçbirini yapmıyoruz. Tam tersine, birbirimize karşı olabildiğince şeffaf olmayı bir öncelik haline getirdik. Sana bazen her zaman güçlü olamayacağımızı söylememin tek nedeni de bu. Haru bazen yanlışlıkla iki bardak çay yaptığında fark etmediğimi sanıyor.

Benimle Galce konuştuğunda ve onu anlayamadığımı fark ettiğinde, artık orada olmayan biriyle konuşmak için döndüğünde yüzündeki hayal kırıklığı. Bazen gecenin bir yarısı uyandığında onun hissettiği her şeyi hissedebildiğine ikna olduğunda ve bazen bu onun için bunaltıcı olduğunda. Bunu anlıyorum.

Geçen gün gece geç saatlere kadar ders çalışıyordum ve cüce galaksiler ve Büyük Patlama teorisi üzerine çalışmak için elimden geleni yapıyordum ki bu inanılmaz derecede zordu ve kafamın karışmaması için çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Saat sabahın üçüydü ve telefonum yanıp sönmeye başladığında masamın başına toplanmıştım.

Merhaba, ders mi çalışıyorsun?

Evet, çok yoruludum.

Biliyorum, ben de.

Kronik işkolikler sanırım.

Geliyorum.

Tam o sırada kapım çalındı ve nefesim kesildi, bu mümkün değildi. Odamdan çıkıp ön kapıya doğru ilerledim ve kilidi açtığımda Haru'nun elinde yakındaki bir kafeden aldığı bir kutu çörekle orada dikildiğini gördüm, ona gözlerimi devirip sevecen bir şekilde gülümsedim.

"Merhaba bebeğim." Selam verdi, üzerinde gri bir mahagrid sweatshirt ve saçlarını örten kapüşonlu bir tişört vardı, bu tuhaftı.

"Burada ne yapıyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Buraya huzur içinde geldim, çok çalışıyorsun ve ben de burada seninle olmak, sana yiyecek bir şeyler getirmek istedim." Kapı çerçevesine yaslanarak açıkladı. "Sürpriz mi?"

"Çok aptalsın, meleğim." Çörek kutusunu ondan alırken, "Hala sıcaklar" dedim.

"Artık içeri girebilir miyim, testi geçtim mi?" Umut dolu gözlerle sordu.

"Hmm, hala düşünüyorum." Alay ettim ve kaşlarını çatı.

"Sevişebilir miyiz?" Vücudumun uzunluğunu yavaşça yukarı ve aşağı bakmayı önerdi, yanaklarım alev aldı. "Şu şeyi yapabilirim-"

"Ben satıldım!" Elini tutarak onu susturdum, içeri çektim ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, ağzı sıcaktı ve benimkine karşı yatıştırıcıydı.

"Beni nerede istiyorsun?" Kapıyı kapatıp içeri girerken dudaklarıma doğru hararetle sordu.

"Odama gidelim," diye önerdim, beni kollarının arasına aldı ve bacaklarımı ince beline doladım.

Beni nazikçe yatağımın rahatlığına bıraktı ve üzerimde gezindi, zamanla bana bu şekilde yakın olmak konusunda daha fazla güven kazanmıştı, konu samimiyete geldiğinde. Önce beni yavaşça öptü, yastık gibi dudaklarıyla dudaklarımı keşfetti, elimi kazağından yukarı kaydırduğımda ağzıma doğru inledi. "de haejagiya," *Daha bebeğim*, diye fısıldadı ama dilimi dudaklarının arasından kaydırduğımda bu sadece bir yalvarış olarak kaldı ve ellerini kalçalarımaya koyarak bizi ters çevirdi, böylece altımda kaldı.

Dudaklarımı kısa bir an için onunkilerden ayırdım ve bana baktı, güzel gri-kahverengi gözleri beni arzuya boğdu.

"Bu halinle çok güzelsin." Başparmağımyı alt dudağından aşağı kaydırarak ona iltifat ettim ve o da bilerek gülümsedi. "Demek biliyorsun?"

"Sadece senin için böyle güzelim." Elini enseme koyarak başını salladı ve beni kendine doğru çekti.

"Ben de senin *herkes* için böyle olduğunu düşünüyordum hm?" Alay ettim ve şimdi birden fazla şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Sadece seni görüyorum, sadece sana bakıyorum Kat." Kapüşonuna uzanıp onu aşağı çekmeye başladığımda dudaklarını boynuma götürmeye söz verdi, şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı ve ben de öyle yaptım.

Çünkü Sailor Park artık platin sarısıydı. Saçları uzamıştı ve artık neredeyse platin sarısı ve hacimliydi, bu beni çok etkiledi. "Sen sarışınsın."

"Ben sarışınım." Sanki eleştiri yapmamı bekliyormuş gibi gergin bir şekilde gülümsedi. "Pardon?"

"Neden özür diliyorsun?" Onu kendime doğru çekerek ve kollarımı ona dolayarak merak ettim. "Harika görünüyorsun, buna bayılıyorum, yapmak istediğın şey için asla başkasının onayına ihtiyacın yok, tamam mı?"

"Evet, teşekkürler. Geri dönüş için, bölümümüz bu sefer yeni bir görünüme ihtiyacım olduğunu düşündü ve dürüst olmak gerekirse ben de kabul ettim. Yeni bir benle eşleşecek yeni bir görünüm." Anlattı ve kollarımı beline dolayarak onu kendime doğru çektim, sırtı göğsüme bastırdı.

"Dönüş için gergin misin?" Omzuna bir öpücük kondurarak ona sordum.

"Hayır!" diye savunmaya geçti. "Hayır..."

"Süper ikna edici bebeğim, aslında CIA tarafından işe alınmalısın." Şaka yaptım ve o da güldü.

"Tamam iyi, öyleyim. Ben sadece- ya hayranlarım bir süre yok olduktan sonra bana sırtlarını dönerlerse? Ya beni unuturlarsa, ya beni hayal kırıklığına uğratırlarsa?" Saçmaladı ve ben de bir elimi ipeksi yumuşaklıktaki saçlarında gezdirdim.

"Merak etme, bu geri dönüş için çok çalıştın, sadece kendin için değil onlar için de çok çalıştın ve bunu görecekler, anlayacaklar," diye ona güvence verdim.

"Sensiz ne yapardım ben?" Retorik olarak merak etti ve ben kıkırdadım.

"Olduğun adamın bir kabuğu olurdun." Alay ettim.

Sonra arkasını döndü ve bacaklarını diğer tarafıma yerleştirdi, ben ona bakarken ellerimi beline dolayacak şekilde hareket ettirdi. "Hm?" Cesareti karşısında meraklı bir kaşımı kaldırarak merak ettim.

"Artık öpüşmeye geri dönebilir miyiz?" Arkasına yaslanıp at kuyruğumu şakacı bir şekilde çekiştirerek sordu, ben bağırdım ve o da kıkırdadı.

"Evet, neden olmasın?" Düşündüm ve dudaklarını tekrar benimkilerin üzerine koydu.

Daha sonra Sailor'ı şehre götürmeye karar verdim, ona gerçekten ne kadar sevildiğini göstermek için.

Seul gece geç saatlerde bile hiçbir zaman tamamen sessiz olmadı. Üzerimizdeki neon tabelalar belli belirsiz uğulduyor, soğuk hava sokak yemekleri ve uzak yağmur kokuyordu. Sailor'ın bileğini tutmaya devam ettim, onu elimden geldiğince nazikçe ileri doğru çekerken durmanın bir seçenek olmadığını açıkça belirttim. Pek bir şey söylemedi, sadece bir adım arkamdan geldi, sessizliği etrafımızdaki şehirden daha ağırdı.

"Kat," dedi sonunda, sesi alçak ve emin değildi. "Burada ne işimiz var?"

Hemen cevap vermedim. Veremezdim. Ona dönüp bakarsam, gözlerindeki o tereddüdü görürsem, cesaretimi kaybedebilirdim. "Sadece bana güven," dedim, bakışlarımı ileriye doğru tutarak. "Göreceksin."

Köşeyi döndük ve midem bulandı. İşte oradaydı, bina. Her zaman olduğu gibi, uzun ve cam gibi duruyordu ama bu gece farklıydı. Bu gece canlıydı.

Daha yaklaşmadan mumların parıltısı gözüme çarptı, titrek ışıkları kaldırıma yayılıyordu. Adımlarım yavaşladı ve Sailor'ın sertleştiğini hissettim.

Arkamda. Onun da gördüğünü anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

Basamaklar posterlerle, mektuplarla, pankartlarla kaplıydı. Mumlar düzgünce sıraya dizilmişti, alevleri serin havada titriyordu. Sailor'ın fotoğrafları her yerdeydi, cam kapılara ve pencerelere bantlanmıştı, her biri artık takmadığı o gülümsemeyle zamanda donmuştu. Ve kelimeler -her boyutta, renkte ve dilde yazılmış o kelimeler- içimde derinlerde bir şeyleri çekiştiriyordu.

"Seni özliyoruz, Denizci."

"Yıldızımız, lütfen geri dön." "Sen hala bizim her şeyimizsin."

O zaman bileğini bıraktım ve ona yer açmak için geri çekildim. "Devam et," dedim usulca, etrafımızdaki sessizliği bozmaktan neredeyse korkuyordum.

İlk başta hareket etmedi. Orada öylece durdu, gördüklerine inanamıyormuş gibi her şeye baktı. Onu dikkatle izledim, omuzlarının gerildiğini ve çenesinin kasıldığını gördüm ve bir an için bunun bir hata olup olmadığını merak ettim.

Ama sonra bir adım öne çıktı. Ve bir adım daha.

Sarı bir kurdeleyle birbirine bağlanmış küçük bir mektup yığınının önünde durdu. Yanlarında bir peluş oturuyordu, elinde elle çizilmiş küçük bir işaret tutan bir astronot: *"Uzayda kaybolan yıldızımıza, eve dön."*

Olduğum yerde kaldım ve çömeli kurdeleyi çözmesini izledim. Mektuplardan birini çıkardı, açtı ve sessizce okudu. Yüzünü göremiyordum ama kâğıdı tutarken elleri hafifçe titriyordu.

Sevgili denizci,

Umarım bu mektup seni bir şekilde bulur. Bunu okur musun bilmiyorum ama ilham kaynağım olduğun için sana teşekkür etmek istedim. Beni ve sesiniz evimizdeymişiz gibi hissettiriyor. Lütfen bizim için ne kadar önemli olduğunuzu unutmayın.

İmzalı değildi, sadece "YJ" harfleri ve köşede küçük bir yıldız çizimi vardı.

Sonunda konuştuğunda sesi o kadar kısıktı ki neredeyse onu duymuyordum. "Unutmadılar."

"Tabii ki yapmadılar," dedim, şimdi bir adım daha yaklaşarak. "Hâlâ seni bekliyorlar."

Yavaşça ayağa kalktı, bana döndü ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez gözleri boş değildi. Parıldıyorlardı, ham ve belirsiz. "Bunu hak etmiyorum," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Evet, biliyorsun. Bunca zamandır seni bekliyorlardı. Sen sadece... onlar için ne kadar önemli olduğunu unuttun."

Mektuplara, mumlara, yıllardır hiç olmadığı kadar gülümsediği fotoğraflara baktı. Tüm bunların ağırlığı üzerine çökmüş gibiydi ama bu sefer onu ezmedi.

Uzanıp omzunu hafifçe dürterek ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Hadi ama," dedim. "Bunu düşünmek için bütün gece vaktimiz var. Ama önce yemeğe ihtiyacım var. Tteokbokki, Denizci. Tartışılmaz."

Hafifçe güldü, sesi titrek ama gerçekti ve başını salladı. "Olur. Ama sonrasında balık böreği yemek için durmamız şartıyla."

"Anlaştık."

Uzaklaşırken bir kez daha arkama baktım, mumların parıltısına, notlara ve ifade ettikleri her şeye. Onun da dönüp bakacağını biliyordum, çünkü bunu yüksek sesle söylemeye hazır olmasa bile hissedebiliyordum.

İçinde bir yerlerde, Sailor geri dönüş yolunu buluyordu.

Yatak odamın zemininde oturmuş bir kase Samyang ramen ve yanında tatlı olarak getirdiği çörekleri yiyorduk, ben de bacak bacak üstüne atmış, elimde bir çatalla onun karşısında oturuyordum. Bu özelliğimizi, birbirimizle bu kadar barışık olmamızı, sessizlik içinde bu kadar rahat olmamızı o kadar seviyordum ki bazen sadece benim yerime oturmak ya da bana yakın olmak için yanıma geliyordu.

Bu anları, sadece onunla birlikte olabildiğim, sadece birbirimizin kollarında teselli arayan gençler olabildiğimiz anları sonsuza kadar saklayacaktım. Kesinlikle yazın başında olduğum kişi değildim, içimin derinliklerinde bir şeyler değişmişti ve eğer park ikizleriyle tanışmamış olsaydım bu asla gerçekleşmeyecekti. O zaman anlamalıydım, hayatımda bir dileğin gerçekleşmesi gibi belirdiklerinde - hayal gücümün bir ürünü gibi.

Ve bazen kendimi onların gerçekten bu olup olmadıklarını merak ederken buldum, uydurduğum insanlardı çünkü yalnızdım ve beni görmeye ve beni olduğum gibi anlamaya istekli insanlar için çaresizdim. Ama sonuçta bunların hiçbiri önemli değil, değil mi? Yine de beni aynı şekilde etkileyeceklerdi.

"Sence ben hâlâ o gece tren istasyonunda tanıştığın kız mıyım?" Haru'ya sormak için cesaretimi topladım.

"Hayır." Başını reddederek açıkça sallayarak cevap verdi.

"Gerçekten mi?" Merak ettim.

"Sanırım artık biraz daha yaşlısın? Eğer bu mantıklı geliyorsa. Bence insanlara açılmaya ve güvenmeye daha isteklisin, bence duvarların çok yıkıldı ve kalbin daha yumuşak. Ama dürüst olmak gerekirse, ne olursa olsun seni seveceğimi düşünüyorum, sana tapmak çok kolaydı. Başkalarının seni anlamasının her zaman çok zor olduğunu düşündüğünü biliyorum ama benim için hiç öyle olmadı." Bana doğru yaklaşarak açıkladı, sonra başını eğdi ve gülümsedi. "Belki de hayatım boyunca Kat dilini akıcı bir şekilde konuştum."

"Sen çok tatlısın." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak iltifat ettim. "Sen de farklısın, biliyor musun?"

"Evet, biliyor musun?" Durakladı ve çekingen bir ifadeyle yere baktı, "Oldukça durağan bir kişiliğim olduğu söylenir, babam dokuz yaşımdan beri hiç değişmediğimi düşünüyor."

"Değişimi görüyorum, aslında çok şey görüyorum," diye onu rahatlattım, "Başlangıç olarak, tam bir cümle yanıt almak için kulağını çınlatmama gerek kalmadan çok daha fazla konuştuğunu düşünüyorum. Bence çok daha etkileyici ve duygularıyla uyumlusun ve birçok şeye bakış açın da değişti. Tanıdığım en güçlü ve en nazik insanlardan biri olduğunu düşünüyorum, aslında bu seninle ilgili en sevdiğim şey." Elimi yüzünün yan tarafına koyarak ifade ettim, porselen teni dokunulduğunda yumuşacıktı. "O kadar nazıksın ki daha iyi bir insan olmak istememe neden oluyorsun."

"Bazı insanlar çok iyi olduğumu düşünüyor, benim hakkımda böyle düşünmemene sevindim. Beni herkesin gördüğü gibi görmediğine, Haru'yu gördüğüne ve Sailor Park'ın imajını görmediğine sevindim." Dedi ve ben de gülümsedim.

"Tanrım, biz ne zaman yetişkin olduk ha?" Hafifçe gülerek söyledim. "İşler ne zaman bu kadar... gerginleşti."

"Sana aşık olduğumu fark ettiğim an." "Ve sensiz olmaktansa ölmeyi tercih ederim." dedi. Tamam, belki abartıyormuşum gibi gelebilir ama gerçekçi olacağım, bu işi ömür boyu sürdüreceğim."

"Ömür boyu," dedim gözlerimi devirerek ve serçe parmağımı onunkiyle iç içe geçirerek. "Ama şimdilik... biraz kestirebilir miyiz?"

"Yarın sabah erkenden programım var, yapabilir miyim bilmiyorum." Hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirdi. "Bugün sana zaman ayırmak için elimden geleni yaptım, gerçekten yaptım, bütün gece çalışmadan elimden geleni yapıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum, ben de öyleyim." "Sadece uyuyalım, lütfen sadece bir saatliğine söz veriyorum" dedim.

"Emrini yerine getirmemi sağlamak için uykusuz olmamdan faydalanmayı bırak." Şaka yaptı ve beni kendine doğru çekti, "Yine de ikna oldum."

"Seni özlüyorum ve daha gitmedim bile." İçimi çektim, yüzümü boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım. "Bu çok zor olacak."

"Ama bunu yapabiliriz, yapabileceğimizi biliyorum. Çünkü böyle bir aşk... ne mesafeler, ne sınırlar, ne de zaman beni senden asla ayıramaz." Bana söyledi ve ben boğazımda oluşan yumruyu yuttum, göğsüm duygularla ağırlaştı. "Söz ver, bebeğim."

"Seni seviyorum," dedim ona daha da sokularak ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Seni seviyorum, seni seviyorum..."

"Seni seviyorum." O da fısıldadı.

Sonra yatağımın yorganına girip birbirimize sokularak uzandık, Haru'nun benden önce uykuya dalması şaşırtıcı değildi, oldukça yorgundu. Onu uyurken izlemek, göğsünün her iniş çıkışını ve yastık gibi dudaklarının hafifçe aralanışını izlemek hoşuma gidiyordu. Alnından nazikçe öptüm, saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Ve o zaman anladım ki, nereye gidersem gideyim, kaç okyanus geçersen geçeyim, burası her zaman benim evim olacaktı, Sailor Haru Park her zaman benim evim olacaktı.

İki gün geçmişti ve babamla üniversite alışverişini yeni bitirmiştım, mağazaya gittim ve gereğinden çok daha fazla kalem ve boya aldım, hepsinin estetik açıdan hoş bir değeri vardı. Ayrıca bazı ciltler, matematik aletleri ve kalemler de aldım, belli ki bu uzun bir dönem olacaktı. İki gün sonra Japonya'ya gidecektim, iki gün sonra tek başıma kalacaktım.

Kuyumcudan daha sonra işime yarayacak bir şey aldım. Arabaya bindiğimde başımı cama yaslamaya karar verdim ama tam o sırada telefonum çaldı ve Haru'dan bir mesaj geldi.

SAILOR: KitKat

Evet.

Üzgünüm.

Üzgün mü?

Evet.

Neden üzgünsün aşkım?

Bugün annemin ölüm yıldönümü ve bu çok zor.

Kendimi iyi hissetmiyorum.

BEN: Oh. Çok üzgünüm bebeğim, acını anlıyorum :/ Geri dönüş için hazırlıklarını bitirdin mi?

Evet.

BEN: Tamam, geliyorum.

Nasıl hissettiğini çok iyi bildiğim için mesajlarına kaşlarımı çatarak baktım, annemin ölüm yıldönümü benim için de her zaman son derece zor olmuştur. Birden aklıma gerçekten spontane bir fikir geldi ama işe yarayabilecek kadar çılgınca olduğunu biliyordum.

"Tata?" Ön koltuktaki babamla konuştum.

"Evet, tatlım?" Babam cevap verdi.

"Beni Sailor'ın evine götürebilir misin?" diye sordum.

===

Sailor'ın evine vardığımda kapıyı çalmama gerek kalmadı çünkü bana verdiği yedek anahtarım vardı, içeri girdiğimde kabarık mavi bir battaniyenin içinde kanepeye kıvrılmış loş ışıktaki ruhların kaçışını izliyordu. Dönüp bana baktı, "Merhaba."

"Merhaba." Kanepeye doğru paytak paytak yürüyerek gülümsedim ve yanına oturdum. "Studio Ghibli'yi bensiz mi izleyeceksin? Yıkıldım bebeğim."

"Özür dilerim, sadece bir kereliğine dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı." Bana suçlulukla bakarak dudaklarını büzerek açıkladı. "En baştan başlayabilir miyiz?"

"Hayır sorun değil, sadece şaka yapıyordum," diye hafifçe gülerek onu temin ettim. "Hâlâ üzgün müsün?"

"Çok." Başını salladı, "Bu yüzden Stüdyo Ghibli."

"Anlaşılabilir, kahvaltı ettin mi?" Temkinli olma ihtiyacı hissederek sordum.

"Evet, pirinç keki yedim." Yanımızdaki masanın üzerinde duran boş tabağı işaret ederek söyledi. "Henüz öğle yemeği yemedim... Belki birlikte yiyebiliriz?"

"Elbette, ama bugün seni biraz daha iyi hissettirebilecek bir fikrim var." Teklif ettim ve o da meraklı bir kaşını kaldırdı. "Beni dinle."

"Dinliyorum..."

"Busan'a giden bir trene binelim ve sahil kenarındaki bu güzel restoranda öğle yemeği yiyelim, günü birlikte geçirebiliriz," diye önerdim ve başını battaniyeyle örterek inledi.

"Hadi ama!" Battaniyenin altına girerek ona yalvardım, televizyonun mavi ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

"Hayır bebeğim." Reddetti, "Bir süre daha burada yuvarlanıp barikat kuramaz mıyım?"

"Hayır, bu kabul edilemez, iyi olmamak sorun değil ama bu şekilde kalmak sorun değil." Ona hatırlattım, sonra elini tuttum ve öptüm. "Sen ve ben, bunu başarabiliriz."

"Busan o kadar da kötü görünmüyor sanırım." İçini çekti ve ben heyecanla öne atılarak kollarımı ona doladım ve bizi devirdi, o da gülmekten kendini alamadı.

"Gece yarısına kadar döneceğiz," diyerek dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra iki kez daha.

====

Haru duş alırken ben salonda bekleyip Khadeeja'ya mesaj atıyordum, o da bana balayını ve şimdiye kadarki evlilik hayatını anlatıyordu. Tabii ki anlatamıyordum ama mutlu olmasına seviniyordum, arkadaşlarım için tek istediğim buydu.

Haru duştan çıktığında saçları hâlâ biraz ıslaktı, sarıya alışmam biraz zaman alacaktı ama hoşuma gitmişti. Sarı ve siyah bir Chanel kazak ile gümüş iğneli bir Dolce and Gabbana bere giymişti.

"Çok ateşlisin." Onu öpmek için parmak uçlarımda durarak iltifat ettim, elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Çok şanslıyım."

"Evet, evet öylesin." Alaycı bir şekilde karşılık verdi ve ben de şakacı bir şekilde omzuna vurdum.

Busan'a tren yolculuğu yaklaşık iki saat sürdü ve bunun çoğunda yeni Nintendo Switch'inde oyunlar oynadık, animal crossing her zaman eğlenceliydi - Stardew Valley ve Zelda gibi daha rahat oyunları da sevdik. Ama sonunda, hareket hastalığı onu yakalamaya başladı ve durmanın en iyisi olduğuna karar verdik. Bu yüzden omzumda kısa bir şekerleme yaptım ve

Pencereyi açtım ve eğer üzerime kusarsa onu kendim göndereceğimi söyleyerek tehdit ettim.

Yolun yarısında bizim yaşlarımızda gibi görünen iki kız vardı. Koyu tenli ve kalın kıvrıkcık saçlıydılar.

"Merhaba, çok özür dileriz, bölmek istememiştik." Kızlardan biri gergin görünerek konuştu. "Ama sadece YouTube kanalınızı çok sevdiğimizi söylemek istedik!"

Elimi kalbimin üzerine koyarak, "Vay canına, çok teşekkür ederim," diye karşılık verdim.

"Kendi YouTube kanalımı açmam için bana gerçekten ilham verdin, platformda senin gibi patlayan çok fazla Afrikalı kız görmüyorum ve bunun çok havalı olduğunu bilmeni istedim!" Diğer kız bana "Çok zekisin, ben de astronomi okuyacağım!" dedi.

"Gerçekten çok zeki, değil mi?" Sailor bana gülümseyerek kabul etti.

"Tekrar teşekkürler, nazik sözleriniz için gerçekten minnettarım ve inanıyorum ki

Seni destekliyorum, tamam mı?" Onu cesaretlendirdim.

Benimle birkaç fotoğraf çektirmek istediler ve sonra gittiler ve göğsümde tarif edilemez bir sıcaklık hissettim.

"Hayranlarını parasosyal ilişkilerle kim besliyor şimdi?" Haru alay etti.

"Ben senin gibi değilim Bay "Seni çok özledim y/n" Orion'la yaşadığı son anısını aktardım ve gülüştük.

"Günün sonunda paramı aldığım sürece dinle." Şaka yaptı ve ben de şakayla karışık omzunu ittim.

"Bunu sensiz yapamam y/n" Tekrar alıntı yaptım, "beni bir daha asla suçlama!"

"Anladım, özür dilerim." Güldü.

Trenden indikten sonra Haeundae Plajı'ndaki bir restorana gittik, çok güzeldi ve masamız okyanusun muhteşem manzarasına sahip bir balkondaydı. Uzaktan gelen dalgaların sesini duymak bana adada olduğumuz zamanları hatırlattı.

"Haru-ya," diye dikkatini çekerek konuştum.

"Hm?" Cevap verdi.

"Sana bir hediyem var, gitmeden önce sana vermek istedim ve bugünün bunun için mükemmel bir gün olduğunu düşündüm." Tahmin etmiştim.

"Bana hediye mi aldın?" Gözleri büyülenmiş bir şekilde hayretle baktı. "Ah... teşekkürler." "Daha ne olduğunu bile bilmiyorsun, berbat bir hediye olabilir." Güldüm. "İmkânsız." Bana güvence verdi.

"Tamam, işte başlıyoruz." Derin bir nefes alarak çantamdan Tiffany'nin küçük hediye kutusunu çıkardım ve masanın üzerinde ona doğru uzattım. "Aç bakalım."

Sailor'ın kutuyu yavaşça açmasını izledim ve gümüş bileziği nazik bir parmak hareketiyle kutudan çıkarırken gözleri şaşkınlıkla açıldı, gözleri bileziğe iliştilmiş minik kayan yıldız tılsımına kaydı. Saf altındı.

"Bir aylık iyileşme sürecin için bunu almanı istedim - neredeyse iki ay oldu. Ne kadar çok çabaladığını, iyileşmek için ne kadar çok mücadele ettiğini gördüğümü bilmeni istedim." Açıkladım ama o hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı, bu yüzden hoşuna gitmediğini düşündüm. "Her dönüm noktasında ona yeni bir tılsım ekleyeceğim."

"Ben- ben sadece." Sesi nazikti ve ağır duygularla neredeyse duyulmuyordu. Bakışlarımla buluşmadan yere baktı. "Özür dilerim."

"Selam." Bana bakması için çenesini eğerek gülümsedim, gözleri ağlamaklı ve kırmızıydı. "Sorun ne, hediye beğenmedin mi?"

"Sadece bu değil- sadece bazen benim için zor olduğunda birileri görüyormuş gibi hissetmek zor oluyor, çok uzun zamandır kimseyi rahatsız etmemek için duygularımı saklamak zorunda olduğumu hissettim. Ama siz bana asla böyle hissettirmiyorsunuz, bu yüzden çok fazla olmasa da ilerlememi kabul ettiğiniz için teşekkür etmek istedim. Bileziği çok seviyorum, asla çıkarmayacağım." Yanaklarından süzülen yaşları silerek gülümsedi. "Seni seviyorum Kat."

"Seni daha çok seviyorum, inan bana." Gözlerimin dolduğunu hissederek ben de gülümsedim. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Yemin ederim başkalarının yanında asla bu kadar ağlamam, bunu benden çıkaran tek kişi sensin." Hafif bir kahkaha attı.

"Ben de." Elini tutarak kabul ettim. "Midnight, yeni albüm yayınlanıyor, nasıl hissediyorsun?"

"İçimden bir ses bu geri dönüşün kayıtlara geçeceğini söylüyor." Tahmininde bulundu.

Ve o sırada ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama yine de o nerede olursa olsun, ben nerede olursam olayım, *her zaman* yanına gelirdim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 48

İdol Etkisi

***F**lashback: Bir Hafta Önce*

Bütün gece ders çalışmışım ve kafam bulanıklaşmaya başlamıştı. Ama derslerime devam etmek istiyorsam, bütün gece çalışmam gerekiyordu. Saat sabahın dördüydü ve ben oturma odasında bilgisayarımın başına toplanmışım, etrafım boş enerji içeceği şişeleriyle çevriliydi. Bu beklediğimden çok daha zordu. Haru'ya Orion'un 7:30'daki dönüşü için onunla birlikte uyanık kalacağıma söz verdim.

Sailor kanepede uyuyordu, odamda yalnız uyumayı reddediyordu. Birkaç dakika sonra gözlerindeki yorgunluğu ovuşturarak kıpırdandı. Masanın yanındaki yerimden ona el salladım ve başımı eğerek bakışlarıyla buluştum.

"Merhaba," diye selamladım onu. Pembe dudaklarını büzdü.

"Hâlâ uyanık mısın?" Kabarık sarı saçları etrafında dağınık bir hale oluşturmuş halde doğrulup sordu.

Gözlüklerimi düzelterek, "Evet, hâlâ birkaç konuyu daha sıkıştırmam gerekiyor," diye açıkladım. Mutsuz görünüyordu. "Ne oldu?"

"Biraz dinleneceğine söz vermiştin. Birlikte uyumamız gerekiyordu," diye ısrar etti, kaşlarını endişeyle çatarak.

"Biliyorum ama yeterince zamanım yok. İlerlemem lazım ki YouTube ve akademik çalışmalarımı dengelemeliyim. Şimdi tembellik yapmanın sırası değil," diye ifade ettim sesime sinirlenerek. Sailor onaylamayarak kaşlarını çattı.

"Katayı," dedi sertçe, sesini alçaltarak. "Ne?" İçimi çektim.

"Jagi-ya," diye Korece cevap vererek ciddi olduğunu gösterdi. "Neo ttaemune geokjeong-dwae." *Senin için endişelenmeme neden oluyorsun.*

Elimi onun elinin üzerine koyarak, "Olmamalısın," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Evet, yapabilirsin. Ama bu *yapmak zorunda olduğun* anlamına gelmez," diye karşı çıktı Sailor, başını salladı ve elini çekti. "Buraya gelmemin bir sebebi var. Bazen keşke sana bakmama izin verseydin diyorum."

"Daha önce kimse benim için bunu yapmadı. Ben kendi başıma taşımaya alışkınım," diye açıkladım. "Khalid'in Khadeeja'yı bu kadar çok sevmesini biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim. Hep böyle birine sahip olmak istemiştim ama şimdi hayatımdaki en güzel şeye, en güzel hediyeye, yani sana sahip olduğum için gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

"Gerçek hissetmiyor muyum?" diye sordu bana bakarak.

"Bazen," diye itiraf ettim hafifçe gülerek. "Aptalca, biliyorum." "Ne fark eder ki?" Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek iç geçirdi.

"Bu gerçekmiş gibi geliyor, öyleyse gerçek."

"Senin için hissettiklerim, şimdiye kadar bildiğim en gerçek şeyler," diye ona güvence verdim. "Japonya'da olmak için sabırsızlanıyorum; bunun için çok çalıştım."

"Ben de senin için heyecanlıyım!" Sailor elimi sıkarak gülümsedi.

"Öyle mi?" Başımı salladım.

"Gerçekten öyleyim. Kyoto'da olman, tüm o havalı restoranlara gitmen, lezzetli yemekler yemen ve seni sevecek arkadaşlar edinmen için sabırsızlanıyorum. Tüm video kayıtlarını izlemek ve her gece seni aramak için sabırsızlanıyorum, muhtemelen yorgun olacak olsan bile-" O anda gözlerine ulaşmadığını fark ettiğim inanılmaz bir gülümsemeyle saçmalamaya devam etti.

"Haru-ya..." Kalbimin burkulduğunu hissederek kaşlarımı çattım.

"Ne? Senin adına çok mutlu olduğumu söyledim ve öyleyim," diye mırıldandı, bakışlarımı kaçırarak yere baktı.

"Bebeğim, konuş benimle. Aklında ne varsa söyle" diye ısrar ettim, duygularını ifade etmekten kaçındığını fark etmiştim.

"Seni... çok özleyeceğim," diye fısıldadı. Ağladığını anlayabiliyordum, gözyaşlarını silerken nefesi kesiliyordu. "Destek olmadığımı düşünmeni istemem ama Orion dışında pek arkadaşım yok. Bir Khadeeja ya da Khalid'im yok... Sen varsın."

"Demek bütün bunlar bununla ilgili," diye anladım.

"Benden uzak hissetmeni istemiyorum," diye fısıldadı. "Sana çok aşığım ve gitmeni istemiyorum. Ama gitmek zorunda olduğunu biliyorum... ve dediğim gibi, senin adına mutluyum. Sadece bu beni çok üzüyor."

"Yirmi dört saat içinde ayrılıyorum. Ben de üzgünüm. Ama ne bildiğimi biliyor musun?" Gülümseyerek sordum.

"Ciddi terk edilme sorunlarım olduğunu mu?" Ağlamaklı gözlerle bana bakarak gülümsedi. Sadece o bu kadar güzel görünebilirdi. "Evet, ben anladım."

"Sen Grammy'ni aldığında ve ben NASA ödülümü aldığımda her şeye değeceğini biliyorum," diye yarı şaka hatırlattım ona.

"Sence Orion Grammy kazanabilir mi?" diye merak etti.

"Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin," diye ona güvence verdim. "Doğum günün için zamanında döneceğim."

"Yakında ben de senin gibi yaşlanacağım, abla," diye takıldı, ben de şakacı bir şekilde omzuna vurdum.

"Ah!"

"Bazen bana ironik bir şekilde noona dediğini düşünüyorum," diye güldüm ve o da farlara yakalanmış bir geyik gibi baktı. Kıkırdadım, kollarını belime doladığında kucağına oturdum. "Sadece şaka yapıyorum. Yoksa seni suçüstü mü yakaladım?"

"Hiç şansın yok," diye ısrar etti. "Ama cidden, kendine karşı sabırlı olman ve fazla çalışmaman senin için önemli."

"Tamam, peki," diye inledim.

"Sevdiğim kişiye göz kulak olacağına söz ver," diye ısrar ederek elimin tersini dudaklarına bastırdı.

"Çok sinir bozucusun," diye gülümsedim ve başımı omzuna yasladım. "Seni seviyorum. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye onayladı ve başımı kucağına yaslamamı işaret etti. Öyle yaptım ve o da saçlarımı nazikçe okşadı. "Çok güzelsin; bunu asla atlatılabileceğimi sanmıyorum."

"Beni pohpohluyorsun," diye düşündüm, daha da sokularak. "Senden asla uzak olamam. Umarım bunu biliyordur. Belki mesafe olarak, ama kalben asla."

"Hey, Kat?" Beni bir battaniyeyle örtterek oyalandı.

"Evet?" Gözlerimi kapatarak cevap verdim.

"Ben senin için gerçeğim, değil mi? Bu senin için gerçek, değil mi?" diye merak etti.

"Reklam panosundaki güzel bir çocuk ve kayan bir yıldızdan dilek dileyen bir kız kadar gerçek," diye teselli ettim - ya da belki de başından beri beni teselli ediyordu.

Sailor, yeni albümleri The Idol Effect'in tanıtımı için SilverStar Entertainment'ta Orion ile buluşmak üzere o sabah erkenden yola çıkmıştı. O gün yılın en çok beklenen geri dönüşlerinden biriydi ve herkes endişeyle KST saatiyle 13:00'e doğru geri sayım yapıyordu. Hayranlar internette, albümü deneyimlemek için zaman dilimleri nedeniyle bütün gece ayakta kaldıklarına dair hikayeler paylaştı.

Günü toparlanarak, odamı neredeyse hiç yaşanmamış gibi görünene kadar dönüştürerek geçirdim. Babam biraz yardım etti ama işe gitmek zorunda kaldı, bunu anlayışla karşıladım. Hayatım boyunca elinden geleni yapmıştı ve iki çocuklu bekâr bir baba olmanın kolay olmadığını biliyordum. Biz de onun işini hiç kolaylaştırmamıştık ama yine de inanılmaz derecede minnettardım. Geçmişte ona karşı beslediğim kızgınlık kaybolmuş, yerini beni minnettarlıkla dolduran bir sevgiye bırakmıştı.

Eşyalarımı toplamayı bitirdikten sonra Inkigayo'nun setine doğru yola çıktım ve burada özel bir ön sıra geçiş kartım vardı. MNET'ten bir ekibin yanı sıra performans sergilemeyi bekleyen idol gruplarının arasında oturdum. Kendimi biraz yersiz hissettim ama Sailor için burada olduğum için mutluydum. Her üyenin fancam'leri için kameralar kurulmuştu ve tepeden tırnağa Chanel giymiş olan Sailor, siyah ve altın rengi kıyafetiyle çarpıcı görünüyordu. Işıltılı makyajı ve bir toka ve iki Fransız örgüsüyle şekillendirilmiş sarı saçları onu neredeyse melek gibi gösteriyordu.

Işıklar söndüğünde ona el salladım, o da bana göz kırparak odadaki tek kişi olduğumu hissettirdi. Müzik başladığında, o ve grup arkadaşlarının kalplerini performansla dökmelerini ve sahnede zahmetsiz bir karizmayla dans etmelerini izledim. Kalabalık heyecanlanmıştı, onları alkışlıyordu.

"Idol Eyes" adlı şarkıyı söylerken, hayranların nasıl putlara pembe gözlüklerle bakıyor ve çoğu zaman onların insanlığını göz ardı ediyor.

Performanslarının hemen ardından, şarkıyı öven yorumlar yağdı. Yayın sayısı dakikalar içinde milyonlara fırladı. Kenardan bile olsa bu kadar ilgi görmeleri çok şaşırtıcıydı.

alıyorlardı. Tepki videoları ortaya çıktı ve geri bildirimlerin çoğu *inanılmaz derecede* olumluydu. İnsanları *düşündüren*, bir dans videosundan daha fazlası olan bir müzik videosuydu ve albüm satışları listelerin en üstüne yükseldi.

Bitirir bitirmez Sailor'a doğru koştum ve hafif terlemesine rağmen onu sıkıca kucakladım.

"Beğendin mi? İyi yaptığımı düşünüyor musun?" diye sordu nefes nefese, saçlarını yüzünden uzaklaştırıp ona bir şişe su uzatırken.

"Olağanüstüydün," dedim gözlerindeki rahatlamayı görerek. "Aklım başımdan gitti. İnternette neredeyse her şey olumlu - o kadar çok insan The Idol Effect'in mesajıyla bağlantı kurmuş ki."

"Bu... tek istediğim buydu," dedi bakışlarımla buluşarak. "Saçım hakkında ne düşünüyorlar? Beğendiler mi?"

"Bayıldılar," diye kıkırdadım. "Peri gibi görüldüğünü söylüyorlar."

Güldü. "İnsanların beni efsanevi yaratıklarla kıyaslamasının nesi var? Ben gerçeğim, söz veriyorum!"

"Emin misin?" Ga-Eul yanından geçerken alay etti.

"Bana böyle söyleme! Gerçeklik kavramım zaten yeterince kırılğan," diye şaka yaptı ve kollarımı beline dolayarak ona tekrar sarıldım.

"Bu senin için, her zaman denediğin için," diye mırıldandım. "Seninle çok gurur duyuyorum meleğim."

"Gurur duyuyorum... ben de," dedi yumuşak bir sesle.

Yıldızlar karanlık ve sakın gökyüzünde dans ediyor, sessizlik hem bedeni hem de zihni dinlenmeye çağırıyordu. Gecenin nazik kucağı yıldızları tutarak daha da parlak olmalarını sağlıyordu. Bu sakın karanlıkta kendi ruhumun kıvılcımını daha net hissettim. Yumuşak bir battaniye gibi beni saran sıcak, koruyucu bir karanlıktı bu.

Kış yaklaşırken toprak, tatlı damlacıkların toprağı besleyeceğı yağmura hazırlandı. Ormanlık alanlar bir kez daha suyun pıt pıt sesini duyacak, doğanın büyüsünü getirecekti. Tozlu yollar koyu maun rengine bürünecek, görmeyi özlediğim sağlıklı sıcaklıkla parlayacaktı.

Bavulumu rafa, çantamı da koltuğuma yerleştirdikten sonra onun beklediğı perona doğru ilerledim.

Gözlerimiz buluştu ve elektrik mavisi yağmurluğuyla karşımdaydı. Saçları artık zifiri karanlık gecenin renginde değil, güneş ışığının altın tonundaydı. Bir zamanlar ürkütücü olan gözleri artık özgür görünüyordu, bir zamanlar onu tutsak eden hayaletlerden kurtulmuştu. Elini uzatarak doğrudan bana baktı, benim aracılığımla değil. Bu sefer tereddüt etmedim, ona uzandım.

Parmaklarımı elinin oluklarında gezdirirken kalbinin haritasını çıkarıyormuşum gibi hissettim. Karşımdaki güzel çocuğa baktığımda gülümsediğini gördüm.

"Sen, Katayi Sitali, benim güneşim, ayım ve tüm yıldızlarımsın," dedi Sailor, üzerimde bir şemsiye tutarak. "Aşkın gerçek olduğunu biliyorum çünkü ben sizi tanıma ayrıcalığına sahip oldum."

Bana her zaman göz kulak olacak kişiyi bulmuştum.

"Sen, Sailor Haru Park, benim hayatımın aşkısın," diye cevap verdim. "Ve her zaman, gerçekten, inkar edilemez bir şekilde sana geri dönmenin yolunu bulacağım."

"İhtiyacınız olan her şey yanınızda mı?" diye sordu.

"İhtiyacım olan her şey," diye cevap verdim, çifte anlamı anlamasını umarak.

"Vedalaşmayalım," diye önerdi ve ben ona şaşkın bir bakış attım. "Hayır mı?"

"Evet, veda değil," diye mırıldandı, sonra herkesin önünde beni öptü. "Sonra görüşürüz diyelim."

"Tamam," diye kabul ettim ve onu öptüm, yağmur yağarken bile dudaklarım sıcacıktı. "Sonra görüşürüz, aşkım."

Elini bıraktım ve trene geri adım atmadan önce derin bir nefes aldım. Pencereye doğru koştum ve perondan bana bakan Sailor'a son bir kez baktım.

"Hey, Kat!" diye seslendi.

"Evet?" Ben de geri seslendim.

"Mucizelere inanır mısın?" diye sordu bilmiş bir gülümsemeyle. Gözlerim yaşarırken boğazımda bir yumru oluştu.

"*Evet*," diye başımı salladım, gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

"Ne değişti?"

"Mucizelere inanıyorum çünkü bir yaz, bir gece yarısı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda, yıldızlara bakmamı sağlayan bir çocukla tanıştım - onları analiz etmek için değil, hayal kurmak için. Ve bu tüm farkı yarattı."

Tren hareket etmeye başladığında, Sailor'ın platformda giderek küçölmesini izledim. Muhtemelen fark etmediğimi sanıyordu ama ben onun ne kadar yıkılmış olduğunu gördüm. Ama her zaman olduğu gibi, benim mutluluğumu ilk sıraya koydu. Bu

özverisi bana verebileceği en büyük hediye idi.

Onun idol gözlerine bakmak, boş varlığıma hayat vermişti ve bundan *asla* pişman olmayacağımı biliyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 49

Bonus Bölüm

Yatağında uyanık bir şekilde uzanmış, haftalar sonra gireceğim sınava çalışıyordum. Sınavdaki hiçbir konunun çalışmamı engelleyemeyeceği kadar ileride olma hissinden oldukça keyif alıyordum.

beni korkuttu. Ama tam bölümün son sayfasını çevirmiştim ki, masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarım gelen bir görüntülü aramayla çalmaya başladı. Karşı taraftakinin kim olduğunu anladığımda neredeyse kendi ayağıma takılacaktım. Sailor ve ben en son bir gün önce konuşmuştuk.

Küçük döner koltuğuma oturdum ve hemen cevap verdim. Orion'un Hong Kong'da yoğun bir programı olduğu için otel odası olduğunu tahmin ettiğim bir yerde yatağında oturuyordu. Açık sarı saçları şimdi biraz daha uzundu ve duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu; hala

Gömleğinin boynu da nemliydi. Üzerine adaçayı yeşili fermuarlı bir kapüşon geçirmişti.

"Merhaba!" Heyecanla el salladım, ders çalışmayı unutup sadece ona odaklandım. "Seni özledim."

"Yirmi dört saat oldu," diye yanıtladı, bana her zamanki sevgisiyle bakarak.

"Yani?" Kollarımı kavuşturarak homurdandım.

"Ben de seni özledim," diye beni rahatlattı, esnedi ve yorgun gözlerini ovuşturdu. "Günün nasıl geçti aşkım?"

"Her zamanki gibi sıkıcıydı. Ama çalışma grubumla milkshake içmeye gittik, o yüzden eğleneliydi," diye açıkladım. Sanki çok sürükleyici bir hikâye anlatıyormuşum gibi dikkatle dinledi.

"Dışarı çıkmama sevindim. Seninle gurur duyuyorum," diye şaka yaptı ama onda bir gariplik vardı. Sesi alçak ve mesafeliydi, sanki akli başka yerdeyken benimle konuşuyormuş gibiydi. "Bir şey sormak istiyorum ama... muhtemelen saçma olur. Belki de sormamalıyım."

"Ne oldu?" Sanki odada benimle birlikteymiş gibi daha da yaklaştım. "Hayır, aptalca. Bu konuyu açmamalıydım. Bana biraz daha gün?" diye geçiştirdi. Ama ben endişeyle kaşlarımı çatarak onun kapüşonunun kollarını karıştırmamasını ve göz temasından kaçınmasını izledim.

"Haru, senin duygularını ya da fikirlerini asla küçümsemeyeceğimi biliyorsun. Seni rahatsız eden bir şey varsa, bana söyle. Belki paylaşmanın faydası olur."

Başını kaldırıp tavana baktı ve titrek bir nefes aldı. Gözlerinde yaşlar birikirken boğazı düğümlendi. Kalbim duracak gibi oldu ama kendimi sabırlı olmaya zorladım. Yanaklarındaki damlacıkları koluyla sildi ama daha fazlası düşmeye devam etti.

"Ben sadece..." Tereddüt etti, sesi titriyordu.

"Hey, sorun yok," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdim. "Derin nefes al. Acele etme, aşkım."

"Sormamalıydım..." diye fısıldadı, duygularına boğulurken sesi küçük öksürükler arasında çatlıyordu. Onu teselli etmek için yanında olamayacağımı fark ettiğimde göğsüm ağrıdı. "Ama... tüm üyeler dışarıda ve Sora ziyaretinin ardından iki gün önce ayrıldı ve-"

"Acele etme," diye tekrarlardım, yavaşça başını sallamasını ve artık nemli olan koluyla daha fazla gözyaşı silmesini izledim.

Kameranın dışına uzandı ve elinde bir beslenme çantasıyla geri döndü. Onu bana gösterdiği anda tekrar gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

"Akşam yemeğini yalnız yemek istemiyorum," diye hıçkırdı.

"Ah," diye mırıldandım, durumu toparlamaya çalışıyordum. Çekmecemden bir paket hazır ramen aldım ve gülümseyerek havaya kaldırdım. "Peki o zaman, bu akşam birlikte yiyebiliriz."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri belirsiz bir umutla doluydu. "Bu sadece... zor. Sevdiğim insanlarla yemek yemek beni daha iyi hissettiriyor. Çok gençken tek başıma yemek yemek... beni kötü bir yere götürüyordu."

"Anlıyorum. Açıklamak zorunda değilsin. Her zaman seninle yiyeceğim," diye söz verdim. "Sadece sıcak su eklemem için bana beş dakika ver, tamam mı? Hemen döneceğim."

Ortak mutfğa doğru yürüdüm. Mikrodalgadaki yansımana bakarken ağlamadan edemedim. Sevdiğim insanın kendi hatası olmaksızın sürekli acı çektiğini fark etmek beni yıktı. Onun gerçekliğini değiştiremezdim ama gücünü geri kazanmak için savaşıırken yanında durabilirdim. Eğer bu duygularla yüzleşiyor ve kalıplarının farkına varıyorsa, bu terapinin işe yaradığı anlamına geliyordu. O zamanlar, benimle bu konuda konuşmak şöyle dursun, bunların hiçbirini kabul etmezdi.

Gözyaşlarımı silerek, tıpkı onun benim için her zaman güçlü olduğu gibi, ben de onun için güçlü kalmaya karar verdim. Bana yaslanmasına izin verme sırası bendeydi.

Odama döndüğümde ramenimi masanın üzerine koydum. Haru kendine bir bardak su doldurdu ve yavaşça yudumladı.

"Yıllar sonra veganlığı bırakmak nasıl oldu?" diye sordum.

Durakladı ve ağzına bir kaşık pirinç aldı. "Sanki vücudum ete tamamen yeniden alışıyor. İlk hafta berbattı; tavuk gördüğümde kusuyordum. Ama şimdi? O kadar da kötü değil. Yine de tadı yavan sebzelerden daha iyi."

Ürperdim. "Kusmak mı? Kulağa korkunç geliyor."

"Vay canına, teşekkürler," diye takıldı, bir ısırık daha alırken gözleri mizahla parlıyordu.

"Şimdi iyi misin?" içtenlikle sordum.

"Tamam'ı tanımla," diye karşılık verdi ama gözlerimdeki endişeyi görünce hemen sözünü değiştirdi. "Olacağım. Bu bir süreç. Beynimi bir gecede yeniden düzenleyemem."

"Biliyorum. Hey, burada bilim adamı olan benim, bunu sana açıklamam gerekir," diye takıldım. "Bir alışkanlığın oluşması 21 gün sürer. Terapiye ve düzenli yemek yemeye başlayalı ne kadar oldu?"

Parmaklarıyla saydı. "Yaklaşık bir ay ve iki gün."

"İlerleme için bu kadar zaman yeterli. Bebek adımları," dedim cesaretlendirici bir şekilde. "Sence bir daha yemeği sevebilecek miyim? Hatta normal bir şekilde bakabilecek miyim?"

çatalına bakarak sordu. "Evet, biliyorum," diye cevap verdim kararlılıkla.

Başını kaldırdı, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Mucizelere inanmadığımı sanıyordum."

Yumuşakça gülümsedim. "Seninle tanıştığımдан beri inanılmaz olana inandım. Sen benim mucizemsin. Ve bunun senin için gerçekleşeceğini biliyorum - bugün değil, belki yarın değil, ama bir gün. Sadece biliyorum."

"Kat, benim Kat'im," diye iç geçirdi, başını sallayarak. "Seni hak etmek için ne yaptım ben?"

"Güzel soru," diye sırtarak alay ettim. "Şimdi ağlamayı kes, yoksa beni ağlatacaksın."

"Üzgünüm," diye kıkırdadı, kan çanağına dönmüş gözleri şimdi umutla parlıyordu. "İyileşmek için elimden geleni yapacağım."

"Seninle gurur duyuyorum ve sen de duymalısın," dedim başımı eğerek. "Seni seviyorum."

"Daha fazla," dedi usulca. "Seni çok daha fazla seviyorum."

Birlikte yemek yedik, şundan bundan konuştuk. Her zaman dikkatle dinledi, ne hakkında saçmaladığımı hakkında hiçbir fikri olmasa bile bana asla çok konuştuğumu hissettirmede. Çabaları, yüksek sesle ve acımasızca, karakteri hakkında çok şey anlatıyordu.

O anda, dünyada asla Sailor Haru Park gibi birinin olamayacağını fark ettim. Onun olağanüstü doğası taklit edilemezdi. Ona hayatımda sahip olduğum için çok şanslıydım ve şimdi olduğu gibi o zaman da varlıklarımızın sonsuza dek iç içe geçtiğini biliyordum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm 50

EPİLOG

Sevgili denizci,

Seninle tanışana kadar insanları gerçekten sevdiğimi sanmıyorum.

Pekala, Kyoto'da bir yerlerdeki yurt odamın rahatlığından size yazarken bunu elimden geldiğince açıklamama izin verin. Sahneyi gözünüzde canlandırın: Geç bir sonbahar öğleden sonrası, güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor. Sinir bozucu oda arkadaşım Yuki erkek arkadaşlarından biriyle dışarıda ve ben de ders çalışmayı yeni bitirdim. Tanrım, ders çalışmak. Her gün saatlerce ders çalışıyorum ve

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi. Üniversitenin estetik açıdan hoş YouTube videoları ve sevimli iPad notlarından daha fazlası olduğunu bilseydim, asla başvurmayabilirdim.

En son geldiğinde burada bıraktığın beyaz CELINE kapüşonlunu giyiyorum. Ya hâlâ senin gibi kokuyor ya da ciddi erkek arkadaş yoksunluğu semptomları yaşıyorum. Ayrıca, birinci yılın kutlu olsun.

Yıldönümü! Bu kadar zamandır birlikte olduğumuza ve hala Steven Universe'ü yeniden izlemeyi bitiremediğimize inanabiliyor musun? Söz veriyorum, eninde sonunda bitireceğiz.

Dediğim gibi, sizinle tanışmadan önce insanlara karşı gerçek bir sevgi beslediğimi sanmıyorum. Sizinle tanışmak -ve belki de Tanrı'yı bitirmek (dürttüğünüz için teşekkürler)- insanlığı daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde anlamama ve takdir etmeme yardımcı oldu. Sanırım eskiden bir robot gibiydim. Odamda, bilgisayarıma ve telefonuma yapışık bir şekilde yaşar, internette sahte bir hayat kurardım. Bu bana, Wi-Fi aracılığıyla olmadığı sürece insanlarla bağlantı kurmaya ihtiyacım yokmuş gibi hissettirdi.

Ama seninle tanışmak tamamen tesadüf, tamamen şans, tamamen şanstı. Bunu sık sık düşünüyorum - verdiğim her küçük kararın beni tanıştığımız o geceye nasıl götürdüğünü. Ya gece yarısı trenine binmeseydim? Ya Khalid ve Khadeeja ile arabaya binmeseydim? Ya o gün dışarı çıkmayı hiç kabul etmeseydim ya da onlarla hiç tanışmasaydım?

Sana olan aşkım bir anılar labirenti ve hiçbir pusula aramıyorum. Ruhumun özlemine çektiği tüm kayıp parçalarımı sende bulduğuma gerçekten inanıyorum.

Senin sayende başkalarının geçici, küçük ayrıntılarını fark ediyorum. Bana yıldızlara bakıp hesaplamalardan ve yanan gazlardan daha fazlasını nasıl görebileceğimi gösterdin. Bana güneşin sıcaklığının bir hediye olduğunu öğrettin.

Ay'ın fedakârlıklarıyla mümkün oldu. Bana insanların gülümsemelerindeki, kahkahalarındaki ve varoluşlarındaki güzelliği gösterdin. Bunu bilmeni ve asla unutmamanı istiyorum.

İyileşme süreci nasıl gidiyor? Sora bana iyi gittiğini söyledi ve bu beni çok mutlu etti. Yiyeceklerle sağlıklı bir ilişki kurma yolunda attığın her adım inanılmaz bir başarı. Beni göremesen bile seni her zaman destekliyorum. Unutma, turdayken tek başına yemek yemek çok zor geliyorsa beni istediğin zaman FaceTime ile arayabilirsin. Telefonda da "birlikte" yemek yiyebiliriz, ben her zaman buradayım.

Kyoto'da hava soğuyor ve bütün gece seninle kucaklaşmayı özledim. Belki üniversiteyi bitirdiğimde bir tavşan alırım. Ya da daha iyisi, belki birlikte bir tane alabiliriz. Bence harika tavşan ebeveynleri oluruz, sence de öyle değil mi? Stranger Things'ten sonra Hopper adını verebiliriz! (Evet, biliyorum. hala izlemem gerekiyor. Söz veriyorum izleyeceğim). Muhtemelen Japonya'yı nasıl sevdiğimi merak ediyorsunuzdur. Alışmak biraz zaman aldı ama şimdi... Sanırım sonsuza kadar burada yaşayabilirim. İlkbahardaki kiraz çiçeklerini, Tokyo'nun hareketli modasını ve herkesin çok meşgul görünmesini seviyorum - bu beni de üretken olmaya motive ediyor.

Elbette Seul'ü, ailemi, arkadaşlarımı ve sizi özliyorum. Ama şimdilik kalbim Kyoto'da ve her zaman da öyle kalacakmış gibi hissediyorum.

Geçen hafta bazı okul arkadaşlarımla birlikte uzay istasyonunu ziyaret ettik. İnanılmazdı! Model bir roketin içinde uzay yolculuğu simülasyonunu deneyimledik. Eğlenceliydi ama hareket hastalığıyla bile baş edemezken nasıl astronot olabileceğimi sorgulamama neden oldu. (Evet, bu bir şakaydı. Umarım gülüyorsunuzdur, çünkü burada kimse gülmüyor.) Khadeeja Seul'e dönmeden önce ziyarete geldi. Erkek arkadaşlarımız -ya da onun durumunda kocası- hakkında dedikodu yaparken çok eğlendik. (Bazen evli olduğunu unutuyorum!) Görünüşe göre Khalid bebek sahibi olmaktan bahsediyor ve ilk başta tereddüt etse de şimdi bu fikre ısınıyor. Oh, ve bir anime tema parkını ziyaret ettik! Çok fazla anime izlemiyorum ama o kadar eğlenceliydi ki başlayabilirim. Öneriniz olursa bana haber verin.

Bu Temmuz ayında Paris'te bir müzik festivalinde sahne alacağınızı duydum! Paris'i ne kadar çok sevdiğini biliyorum; sanatı, kültürü, yemekleri. Kabul ediyorum, orada seninle olamamak biraz acı veriyor ama seni sevmek hayatımın en büyük ayrıcalığı. Seni mutlu görmek, güldüğünü duymak benim için fazlasıyla yeterli. Umarım Paris size hak ettiğiniz tüm neşeyi ve ilhamı getirir.

Bazen hala inanamıyorum - erkek arkadaşım gezegendeki en ünlü K- pop idolü. Gerçeküstü geliyor. Ama sonra hatırlıyorum: Dünya seni görse de, ben seni tanıyorum. Tanrım, seni çok iyi tanıyorum. Ve bu yeterli.

Son sınavımdan B+ aldım ve yıkıldım. Sınıfımın zirvesinde kalmak için daha çok çalışmam gerekiyor, ama dürüst olmak gerekirse, diğer zeki insanların etrafında olmak eğlenceden çok zorlayıcı. Heyecan verici, evet. Eğlenceli mi? Pek değil.

İzleyicilerim seni kanalımda görmeyi özliyorlar ama anlayışla karşılıyorlar. Ne kadar meşgul olduğunuzu (ve benim de ne kadar meşgul olduğumu). Az önce 1 milyon aboneye ulaştım! Diamond Play Button'ımı bile aldım. Yuki kutuyu açmam için çok heyecanlıydı ama... bunu sensiz yapmak istemedim. O yüzden bekliyorum.

Umarım doğum günün için aldığım Canon fotoğraf makinesini beğenmişsinizdir. Aylarca para biriktirdim! Lütfen bana seyahatlerinden fotoğraflar gönder. Hâlâ Jakarta'dasın, değil mi?

Mürekkebim bitiyor ve postane yakında kapanacak, bu yüzden bunu bitireceğim. Lütfen seni ne kadar özlediğimi bil, aşkım. Sarılmalarını, gülümsemeni ve öpücüklerini özledim. Umarım yakında birbirimizi görebiliriz. Unutma, nerede ve ne zaman olursa olsun, ben hep burada olacağım, seni bekleyeceğim.

Not: Her zaman deneriz, değil mi?

Tüm sevgimle,
Kat

Sevgili Katayi,

Bunu her zaman yaptığım gibi programlarımın arasında yazıyorum. Bilmelisiniz ki, nerede, nasıl ve ne zaman olursa olsun size her zaman zaman ayıracağım.

Yeni şarkımız "Love Language "i ilk kez sahnede seslendirmek üzereyiz. New York'ta. Bu İngilizce versiyonu ve itiraf etmeliyim ki ilk seksi şarkımız. Koreografi, şey... sadece ayarlayabilerseniz göreceksiniz diyelim! Hahaha! Biriyle doğrudan göz teması kurmak izleyiciler hile olarak nitelendirilebilir mi? Emin değilim.

Dağınık el yazımı bağışlayın; ben de sizin gibi el yazısı öğrenmeye başladım. Bunun bizi biraz daha yakın hissettireceğini düşündüm. Aptalca, biliyorum, ama o anda iyi bir fikir gibi geldi. Belki de Korece yazmaya devam edeceğim. Ayrıca, İngilizcemi yavaş yavaş unuttuğumu hissediyorum. Çoğunlukla seninle konuşuyordum ama artık sadece röportajlarda veya telefonda kullanıyorum. Sürekli hata yapıyorum. Sinir bozucu ama bir yandan da komik.

Seni çok özleyorum. En azından aynı gökyüzünün altında olduğumuzu bilerek yıldızlara bakarak teselli buluyorum.

Sora geçen hafta ziyarete geldi. Paris'i çok sevdi ve o da üniversiteye gitmeyi düşünüyor. Umarım onu eskisi gibi özlemediğimi söylemem kulağa kötü gelmiyordur. Sanırım ben kendi kişiliğime büründüm, o da öyle. Eskiden o yokken kendimi eksik hissederdim ama şimdi büyüdüğümü, kendi düşüncelerimi, duygularımı ve ilgi alanlarımı geliştirdiğimi hissediyorum.

Ziyarete geldiğinde kafelere, müzelere ve hatta Aberdeen'e gittik. Bize çocukluğumuzu hatırlattı. Eski evimizi ziyaret etmek ilk başta bunaltıcıydı ama ne kadar değiştiğimi fark etmeme yardımcı oldu. Bir idol olmama rağmen seninle tanıştığında çok utangaçtım. Sadece bir imaj, bir marka ya da kâr elde edilecek bir görsel olarak görüleceğimi sanıyordum. Kimsenin beni Yüzeyin ötesini görmeye özen gösterin.

Ama sen yaptın. Kendi etrafıma inşa ettiğim camdan kaleyi kırdın. Seraba kanmayı reddettin, onun yerine gerçek beni aramayı seçtin.

Kalbimin bazı bölümlerini sadece sen aydınlattığın için besleyebiliyorum.

Davranış terapisinin son seansını iki hafta önce bitirdim ve dürüst olmak gerekirse, beklediğimden daha iyiyim. İyileşmenin ilk adımı kabullenmektir ve ben uzun bir süre inkâr içindeydim. Bu sektörde yaşadığım acı ve ıstırapla yüzleşmek istemedim. Aynaya baktığımda tanıyamadığım birini görüyordum. Dibe vurana kadar hasta olduğumu inkâr ettim.

Ancak dibe vurmanın en iyi yanı, tek çıkış yolunun yukarı çıkmak olmasıdır.

Modelliğe dönmemeye karar verdim, en azından şimdilik. Teklifler almış olsam da bunun ruh sağlığım için iyi olmayacağını biliyorum.

Şu anda senin Gravity Falls tişörtünü giyiyorum. Üyelerim çıkarmam için beni kızdırmaya çalıştı ama bu kendimi sana yakın hissetmemi sağlıyor. Bu dizinin bizim için ne kadar özel olduğunu anlamıyorlar. Kıyafetlerinin çoğunun büyük beden olmasına bayılıyorum; üzerime tam oturuyorlar. Başka türlü olmasını istemezdim.

Üniversiteyi bitirdiğinde bir evcil hayvan almamız gerektiğine katılıyorum. Belki birlikte de yaşayabiliriz? Orion'la sözleşmem bittiğinde Yenile. Bu üç yıldan sonra durulmaya hazırım. Bu sektöre kendimden çok şey verdim. Hayatımı geri alma vakti geldi. Belki de Tokyo'da mı yaşıyorsun? Seven ve Thandi ile sık sık karşılaşabiliriz.

Anime izlemeye başladığını duydum! A Sign Of Affection, Blue Spring Ride ve Scum's Wish'i tavsiye ederim. Bunlar romantizm odaklı (shojo), bu yüzden kanlı olabilen shonenlerden daha çok hoşlanacağınızı düşünüyorum. Okumayı tercih ederseniz, size manga versiyonlarını gönderebilirim - sadece bana bildirin!

Starlight'ın vokalisti ve benim hakkımdaki söylentilere gelince, endişelenecek bir şey yok. Kendisi açıkça eşcinsel ve biz sadece arkadaşız. Dürüst olmak gerekirse, hayranlarımızın çoğu bizi destekliyor. Belki de ilişkimizin YouTube kanalınız aracılığıyla geliştiğini gördükleri içindir. Ne olursa olsun, hiç kimsenin fikri

Senin hakkında hissettiklerimi değiştiremezsin.

Ayrıca Khondwani'nin Iron Chef UK'e katılacağını duydum! Onu destekleyeceğim. Sora yeni Fransız kız arkadaşından bahsetti ve görünüşe göre sırlıslıkla aşık. Mutluluğu hak ediyor. Aşçılık okulu zor görünüyor ama yaptığı işi seviyor ve bu da başlı başına bir ayrıcalık.

Açıkça söylemek gibi olmasın ama seni gerçekten özlüyorum-gülüşünü, alaycılığını, şakalarını (bana komik geliyor) ve birlikte yaşadığımız maceraları. Sen benim en iyi yanımsın.

ve bu gezegende sizinle aynı zamanda var olduğum için çok minnettarım.

Kaderin bizi nasıl bir araya getirdiğini düşünüyorum. Her hata, her yanlış dönüş, her şeye değdi çünkü beni sana getirdi.

Eğer kendini kaybolmuş hissedersen, şunu bil: Çok seviliyorsun, Katayi Sitali. Her zorlukta, her zaferde ve her yaşamda sana olan sevgim devam edecek.

Şimdi gitmem gerekiyor. Gösterimiz on dakika sonra. Beni ne zaman televizyonda ya da sahne ışıkları altında görsen, bil ki sadece seni düşünüyorum.

Not: Her zaman
deneyeceğiz. Denizci

KAT'İN BAKIŞ AÇISI

Khadeeja ve ben şu anda odamda ilk kız grubu konserim için hazırlanıyorduk. Bu akşam için Orion biletlerinin tükenmiş olması beni yıkmıştı ama sorun değildi, arkadaşşıma eşlik etmek istiyordum çünkü gerçekten çok heyecanlıydı.

Küçük siyah bir elbise, tayt ve bir çift Converse giydim. Nadiren yaptığım makyajımı da yaptım ama bu özel bir gece olacaktı, bunu söyleyebilirim.

"Khalid hâlâ bizi götürüyor, değil mi?" Aynada dudaklarıma bir kat parlatıcı sürerek sordum.

"Ah... bu konuda," diye tereddüt etti Khadeeja. "Bana kızma!"

"Tanrım... Ne oldu?" İçimi çektim, pembe yanaklı, parlak gözlü arkadaşşıma bakmak için döndüm.

"Şey... arkadaşları onunla olan planlarını iptal etti ve üzgün görünüyordu, ben de onun yalnız kalmasını istemedim," diye açıklamaya başladı. "Ben de onu kızlar gecemizde bizimle gelmesi için davet ettim."

"Khalid Jalaal bir kız değil!" Hayal kırıklığı içinde ona hatırlattım. "Eğer erkekleri davet ediyor olsaydık, Haru'yu davet ederdim."

"Bebeğim, biz konuşurken erkek arkadaşın binlerce kişinin önünde sahneye çıkmaya hazırlanıyor. Hiç şansın yok," diye güldü Khadeeja. "Hadi ama, araba kullanabiliyor, atıştırmalıkların parasını ödüyor ve çok tatlı!"

"Kocanı bana tanıtmak zorunda değilsin; onu çok ama çok iyi tanıyorum," diye gülümsedim, sonra hafif bir sıkıntıyla gözlerimi devirerek iç çektim. "Peki, gelebilir."

"Yaşasın, tamam, birazdan burada olur," dedi, sonra hışımla elimi tuttu ve yanıma otururken bizi yatağa götürdü. "Yani... şimdi dedikodu yapabiliriz."

"Ooh, tamam, ne hakkında?" Merakla sordum.

"Haru ile aranız nasıl? Bana her şeyi anlat," diye sordu.

"Evet... korkarım bu birlikte kalma işinde ömür boyu birlikteyiz," diye cevap verdim ağzımı düz bir çizgi haline getirerek.

"Bu... bu beni çok mutlu ediyor. Birbirinizi çok iyi tamamlıyorsunuz. Sanki o güneş ışığı, sen de ay ışığı gibisin, vay canına!" Khadeeja bayıldı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Harika bir çift olacaksınız."

benim ve Khalid'in gelecekteki yüz bebeği için vaftiz ebeveynleri."

"Haru belki çocukları sever. Ancak benim onlara karşı hiç sabrım yok," diye onu uyardım. Ama sonra hayal kırıklığına uğramış gibiydi, ben de hemen konuyu değiştirdim. "Ama senin için? 101 bebeği ben hallederim."

"Ah, yaşasın! Sana güvenebileceğimi biliyordum," diye gülümsedi. "Gerçekten de insanın içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyor, biliyor musun?"

"Oh, ben de öyle duydum," diye cevap verdim bilerek. "Sanırım tam tersi." "Oh, Halid dışarıda; geç kalmadan gidelim," dedi Khadeeja. söyledi. Çantalarımızı aldık ve soğuğa doğru dışarı çıktık.

Konser alanına gidişimiz uzun sürmedi ve oldukça hızlı bir şekilde oraya vardık. Dışarıdaki kubbenin üzerinde asılı duran dev Orion posterini gördüğümde nefesim kesildi.

"Aman Tanrım, şaka yapıyorsun!" Bir elimle ağzımı kapatarak haykırdım. "Nasıl yani?"

Khalid sürücü koltuğundan, "Haru bunun bir sürpriz olmasını istedi," dedi. "Yani... sürpriz, Kat."

"O beni seviyor!" Gülümsedim.

"Öyle," diye onayladı Khadeeja ve haklıydı, bunu tüm kalbimle biliyordum.

Konser salonuna girdik ve ön koltuklarda yerimizi aldık. Vlog çekmeye karar verdim ve kameramı çıkardım. Orion sahneye ilk çıktığında nefesim kesildi. Sonunda ilk kez burada olmak, yeni arkadaşlarımı ve erkek arkadaşımı sahnede her şeyden çok sevdiği şeyi yaparken görmek gerçeküstü hissettirdi.

Love Language adlı şarkıları sırasında, Haru dans molası için bir solo performans sergiledi. Sahnede özel efektlerle parıltılı gümüş makyaj yaptı ve tamamen beyaz giydi. Hareketleri çok akıcıydı ve sesi çok net ve sabitti - seyircilerdeki herkesin onun ne söylediğini bildiğinden emin oldu. Aslında mikrofon açıktı. Bakışları nihayet kalabalığın içinde benimkiyle buluştuğunda, beni hiç bırakmadı ve herkesin bunu anladığı belliydi çünkü kalabalık da bana bakmaya başlamıştı.

Daha sonra setten beyaz bir gül alıp bana yaklaştı, uzanıp bana verdi ve alnımdan öptü. Mikrofona "Seni seviyorum yıldız kız" diye seslendi. Kalabalık önce sessizliğe büründü ama sonra sahneye geri döndüğünde hepsi alkışladı. "Sen benim olduğumdan ve olacağımdan daha büyük bir yıldızsın."

Etrafımızdaki ışıklar parlak ve göz kamaştırıcıydı ama bizi kör etmelerine izin vermedik. Her zaman yaptığımız gibi, gözlerimizi sadece birbirimize odakladık. Ve sonunda, tek gerçek dileğime kavuştum - bir yıldız olmanın, parlak bir şekilde yanmanın ve aynı anda tutuşmanın ne demek olduğunu bilmek.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Afterword

Hayatımı kurtaran bu romanı size armağan ediyorum.

Tamam, biraz dramatik davranıyormuşum gibi gelebilir ama beni dinleyin. Romanın sonuna gelmişken bunu yazmak gerçeküstü geliyor. Öncelikle, sonuna kadar benimle kaldığınız için size kocaman bir teşekkür etmek istiyorum çünkü bu çok büyük bir kitaptı. Kesinlikle şimdiye kadarki en uzun kitabım olduğunu düşünüyorum. Ama her bir sayfa gerekliydi. Sailor ve Kat'in hikayesi gerçekten aceleye getirilemeyecek bir hikaye.

Bu hikayeyi hayatımda tutunacak hiçbir şeyim olmadığını hissettiğim bir dönemde yazdım. K-pop endüstrisi olan uçsuz bucaksız dünyaya ve tavşan deliğine derin bir dalış yapmam için bana ilham verdi. Ve orada bir şeye rastladım.

Stray Kids adında küçük bir grup, müzikleri dünyamı sarstı. Bu roman onlar olmadan bir hiç olurdu ve bunun için sonsuza kadar minnettarım.

Ayrıca K-pop endüstrisinin ışıltı ve ihtişamdan ibaret olmayan yanını, yani tüm bunların altında çok fazla acı ve kötü muamele olabileceğini keşfetmek istedim. Sailor ve Katayı şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim kitap karakterleri, gerçekten, kelimenin tam anlamıyla. Kat, şüphesiz, bana en çok benzeyen kitap karakteri. O da internette çok fazla rahatlık buldu, sevdiği şeyi seven insanlardan oluşan bir topluluk kurdu ve bir alan buldu.

anlaşıldığını hissedebiliyordu. Sizinle olan ilişkiye benziyor.

Kat'in küçük Uzay İnsanları ve Haru'nun Küçük Yıldızları olduğu gibi, ben de sana sahip olmak. Yanımda kaldığınız için çok teşekkür ederim. Eğer tek bir mesaj seçmek zorunda kalsaydım, okuyan herkesin zihninde yankılanmasını isterdim

bu hikaye, ASLA bitmeyecek. Bitmiş gibi hissettirse bile,

Kalbiniz ağırlaştığında ve herkes ilerliyormuş gibi hissettiğinizde bile, bu asla bir son değildir. Hayat bir yarış değildir, bu yüzden kendi hızınızda ilerleyin
-Ve Sailor ve Kat gibi her zaman deneyeceğine söz ver.

Ayrıca paylaşmak istediğim bir şey var ki bence bu gerçekten eğlenceli bir gerçek, aslında Seven ve Thandiwe'nin bu romanı alması gerekiyordu. Adı *Cennette Yedi Dakika'ydı* ve Kat ile Sailor yan karakterlerdi.

Ama onlara çok daha fazla aşık oldum ve anlatılması gerekenin ONLARIN hikayesi olduğuna karar verdim. Pişman değilim. Belki bir gün *Yedi*'yi yayınlarım Seven ve Thandiwe'yi de seviyorsanız *Cennette Dakikalar*.

Bahsetmek istediğim son bir şey de, bu hikaye Wattpad'deyken pek çok kişi bunun fanfiction olduğunu düşündü, hahaha. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

Sevgilerimle, gelecek romanda görüşmek üzere.

-M.C. (The OG KitKat)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Acknowledgements

Şimdi, büyük teşekkür zamanı.

Öncelikle, düştükten sonra tekrar ayağa kalkabileceğimi hatırlattıkları için Stray Kids'e teşekkür ederim. Sailor karakteri için ilham kaynağım olduğu için Hyunjin'e özel bir teşekkür.

Resimli kitap kapağı için Alexis'e ve bir araya getirdiği için Akwaah'a teşekkür ederiz. Aleca, carraert, Luna ve Mark'a da iç çizimler için teşekkür ederim, gerçek yetenek.

Editörüm Alysha Thornton'a tüm saçma zaman ve dilbilgisi hatalarıma katlandığı ve her güzel yorum için teşekkür ederim. Biliyor olabilirim nasıl yazılır-ama hecelenir? Şey...

Sophia ve Amy'ye teşekkür ederim. Siz olmadan bir fangirl olmak inanılmaz sıkıcı olurdu. Tanıdığım en güçlü, en güzel kızlara - bir gün kendi Sailor Park'ınızı bulacaksınız ve o zaman onunla savaşmak zorunda kalacağım.

Marvin'e teşekkür ederim. Seni sevdiğim için romanlarımın her bir teşekküründe yer alacaksın. Beni dinliyorsun ve tanıdığım en çalışkan insansın. Sonsuza kadar platonik ruh eşimsin.

Hikâyeme bir şans verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Yorumları hiç okumayabilirim ama sevginiz benim için her şey demek.

Son olarak, Sailor'ı İskoçya'da büyütmemin tek nedeni olduğu için *Outlander*'dan Jamie Fraser'a teşekkürler... Hayır, detay vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

About the author

Munema Chawanzi Sakala, Zambiya'nın Lusaka kentinde yaşıyan ve on bir yaşından beri roman yazan genç bir yazar. Bir gün en sevdiği şarkıcılardan birini canlı izlemeyi, kar yağışını deneyimlemeyi ve tıpkı The idol effect adlı romanında yazdığı gibi Kore ve Tokyo'yu ziyaret etmeyi umuyor. Kahveden nefret ediyor ama yine de içiyor, Taylor Swift, Phoebe Bridgers, Gracie Abrams ve Stray Kids'i seviyor. Ve okurlarını en iyi arkadaşları olarak görüyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

